

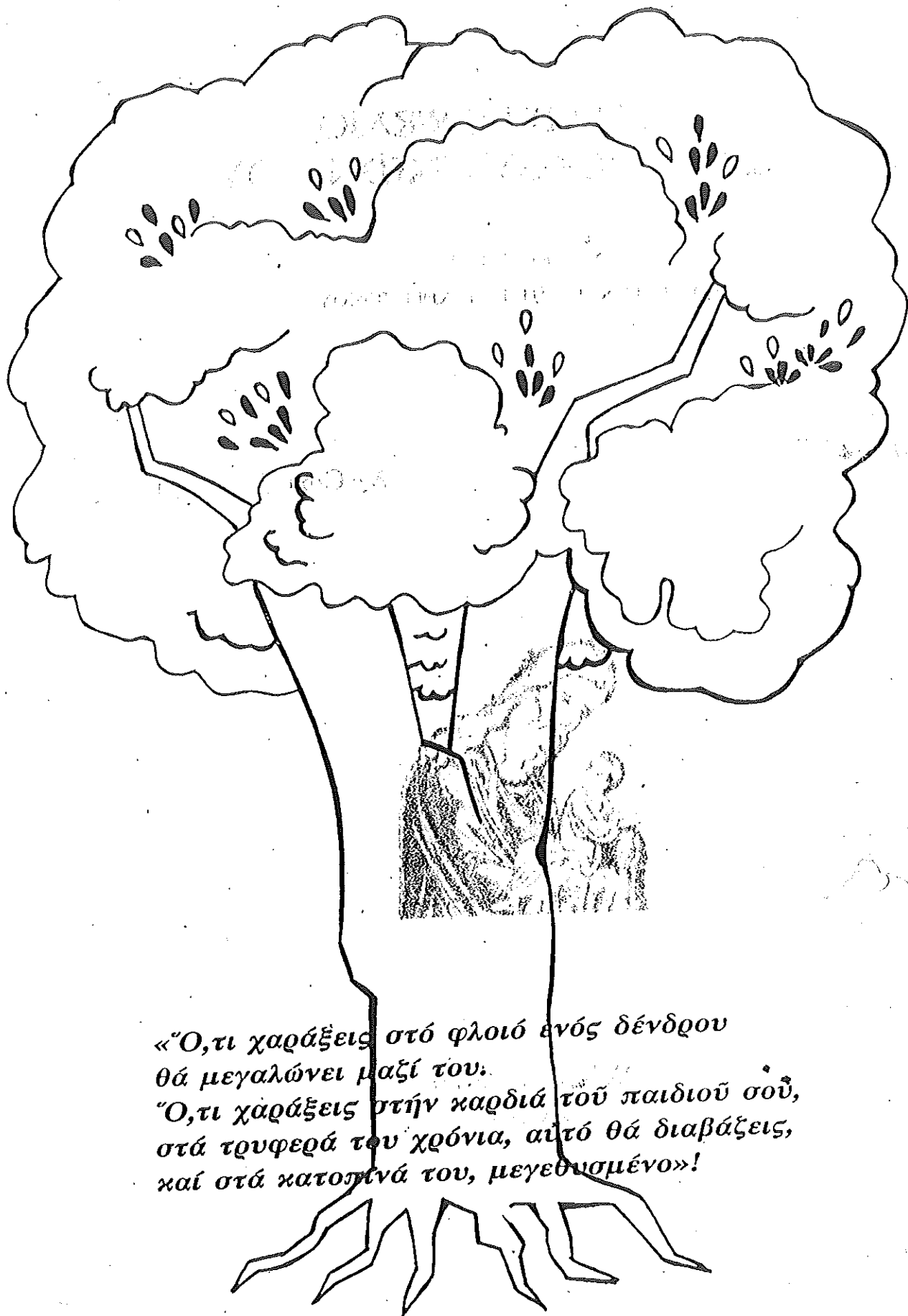
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΜΟΥ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ Α ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Δρ. ΣΩΤ. ΔΕΣΠΟΤΗΣ

WIESBADEN
2000

«Ό,τι χαράξεις στο φλοιό ενός δένδρου
θά μεγαλώνει μαζί του.
Ό,τι χαράξεις στην καρδιά του παιδιού σου,
στά τρυφερά του χρόνια, αυτό θά διαβάξεις,
καί στά κατοπινά του, μεγεθυμένο!»

Μέ λένε .....

Γεννήθηκα στίς.....

Γιορτάζω στίς .....

Μένω στ .....

στή διεύθυνση.....

Ο πατέρας μου λέγεται .....

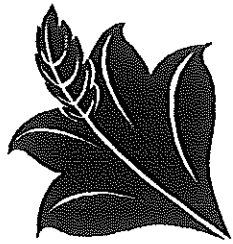
Η μητέρα μου λέγεται .....

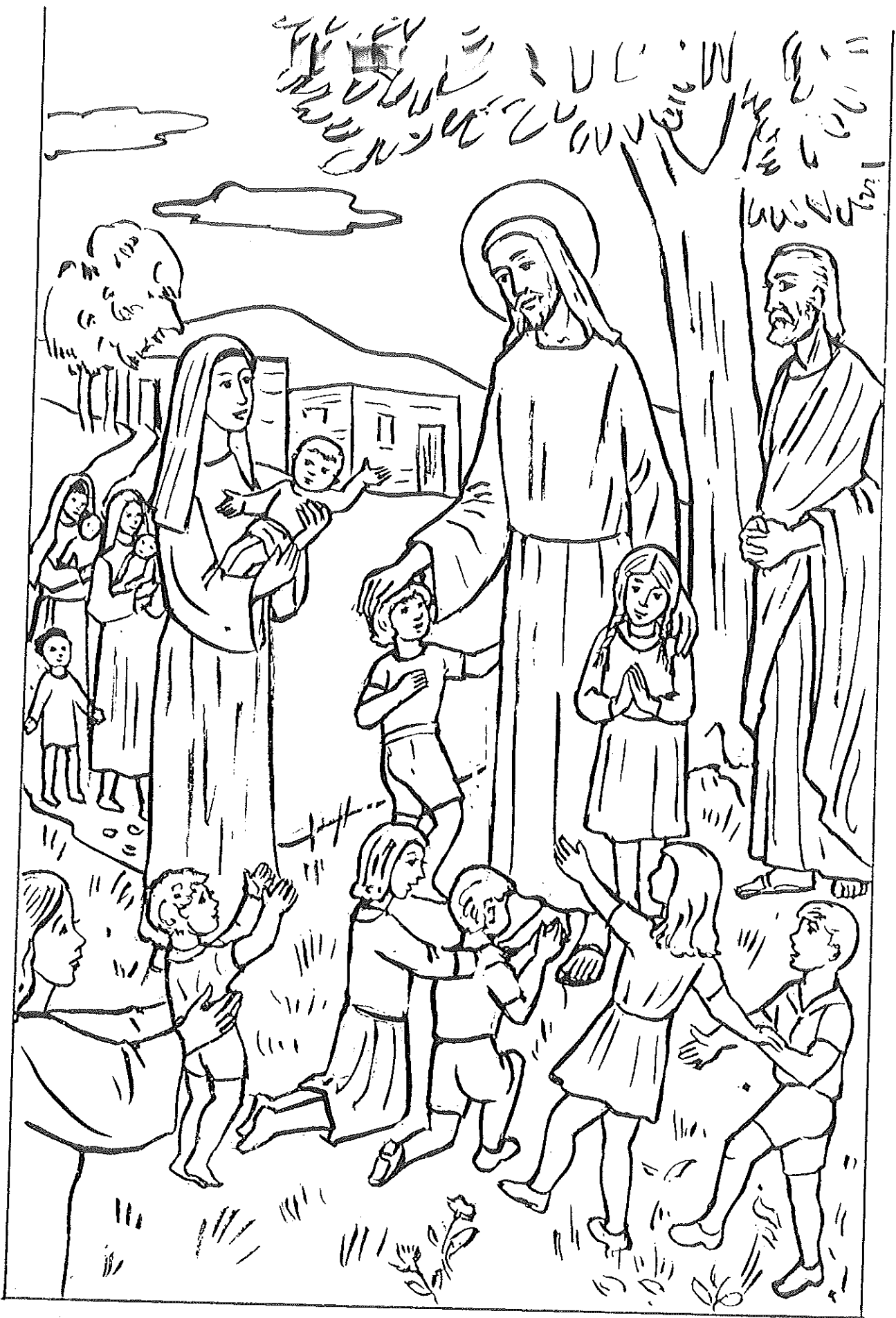
Έχω ..... αδελφ..... Λέγεται/ονται.....

Ο παπούς μου λέγεται.....

Η γιαγιά μου λέγεται.....

Ζωγραφίζω μόνος μου έναν μεγάλο όμορφο
ΣΤΑΥΡΟ
με τον Χριστό ζωγραφισμένο πάνω του

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Οι ὀρθόδοξοι χριστιανοί κάνουν τό σταυρό τους πρὶν ἀπὸ τὴν προσευχή, μπαίνοντας στό ναό, κατὰ τὴν ὥρα τῆς Θ. Λειτουργίας, πρὶν καί μετὰ τό φαγητό, πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη καί μετὰ τὴ λήξη τῆς ἐργασίας κλπ. Μὲ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ δείχνουμε τὴν πίστη μας στὸν Ἰησοῦ Χριστό καί τὴν Ἁγία Τριάδα, καθὼς ἐπίσης καί τὴν ὑποταγή μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τό σκύψιμο τῆς κεφαλῆς μας, κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς καί μέ τίς ὑποκλίσεις, ἐκφράζουμε τὴν ὑπακοή μας στὸν Θεό καί δείχνουμε τὴν καρτερικὴ μας πίστη σ' Αὐτόν.

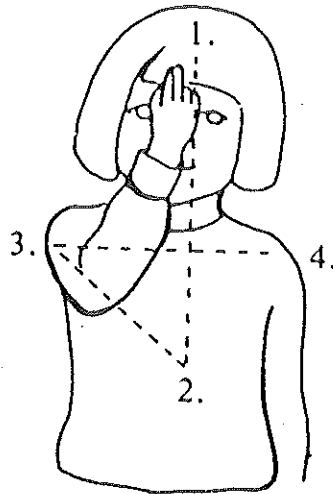
Ἔτσι φτιάχνουμε τὰ δάκτυλα, γιὰ νὰ κάνουμε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ - κρατᾶμε μαζί τὰ τρία δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ μας χεριοῦ, ὅπως δείχνει τό σχέδιο.

Τὰ **τρία** δάκτυλα συμβολίζουν τὴν Ἁγία Τριάδα: τὸν Πατέρα, τὸν Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τὰ **δύο** δάκτυλα συμβολίζουν τίς δύο φύσεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: τὴ θεϊκὴ καί τὴν ἀνθρώπινη.

Τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ:

1. Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς-μέτωπο.
2. καί τοῦ Υἱοῦ-κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς.
3. καί τοῦ Ἁγίου-δεξιὸς ὤμος.
4. Πνεύματος-ἀριστερός ὤμος.
5. Ἄμην. Προφέροντας αὐτὴ τὴ λέξη (πού σημαίνει: ἄς γίνει ἔτσι), χαμηλώνουμε τό χέρι καί σκύβουμε τό κεφάλι.

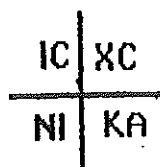
ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Όπως κάθε κράτος έχει τη σημαία του, όπως κάθε ομάδα έχει το λαβαρό της, έτσι κι ο χριστιανός για σημαία του έχει το Σταυρό! Πάνω στο Σταυρό ο Χριστός έχυσε το αίμα του για τη σωτηρία και την ευτυχία όλων μας. Ο Σταυρός του Χριστού μπορεί να μην ήταν σιδερένιος ή μαρμάρινος. Παρόλα αυτά όμως ήταν βαρύτερος κι απο το μεγαλύτερο βάρος του κόσμου, γιατί ο Χριστός σήκωσε πάνω στο Σταυρό τις αμαρτίες όλων!

Κάνοντας το σημείο του Σταυρού κάθε παιδί ομολογεί την πίστη του στο Χριστό που σταυρώθηκε και πέρνει δύναμη αφού το Σταυρό τρέμει ο διάβολος. Παλιά, όταν τους χριστιανούς τους κυνηγούσαν, οι χριστιανοί κάνανε το εξής: Όταν συναντούσαν στην αγορά κάποιον που έλεγε ότι ήταν χριστιανός, έγραφαν κάτω στο κόμα ένα ψάρι. Αν ο άλλος δεν έδινε σημασία σήμαινε ότι δεν ήταν χριστιανός. Άμα όμως σημείωνε κι αυτός απο κάτω το σημείο του Σταυρού τότε και οι δύο καταλάβαιναν ότι ήταν πνευματικά αδέρφια! Τότε την πρώτη εποχή δεν έβλεπε κανείς σταυρούς μεγάλους στους τρούλλους ή στα βουνά! Ήταν όμως ο σταυρός χαραγμένος στις καρδιές των ανθρώπων! Εμάς σήμερα κανείς δεν μας κυνηγάει επειδή είμαστε Χριστιανοί κι όμως **ντρεπόμαστε** να κάνουμε το Σταυρό μας. Ο Χριστός που ήταν Θεός δυνατός δεν ντράπηκε να ανεβεί στο Σταυρό και να χύσει το αίμα του και μείς ντρεπόμαστε το Σταυρό; Το Σταυρό τον κάνουμε προτού ξεκινήσουμε για το σχολείο, προτού γράφουμε διαγώνισμα, όταν περνάμε στην Ελλάδα απο μία εκκλησία.

Το σταυρό μας τον κάνουμε με τα **τρία** δάκτυλα γιατί συμβολίζει την Αγία Τριάδα, τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα. Τα δύο διπλωμένα δάκτυλα σημαίνουν ότι ο Χριστός ήταν τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Πρώτα σταυρώνουμε το μέτωπό μας, εκεί όπου βρίσκεται το μυαλό μας, μετά την κοιλιά μας και μετά τούς ώμους μας προκειμένου ότι κάνουμε και σκεπτόμαστε να είναι ευλογημένο απο το Θεό. Κι ο Χριστός ψηλά στον Ουρανό ήταν με τον Πατέρα Του. Μετά κατέβηκε στη γή και γεννήθηκε στη σπηλιά της Βηθλεέμ. Στο τέλος ύψωσε τα χέρια Του στο Σταυρό για την δικιά μας σωτηρία και ευτυχία.

Στα Βυζαντινά χρόνια τα μικρά παιδιά πάντα σαν επικεφαλίδα στο κέρινο πινακάκι τους, που γράφανε τα μαθήματά τους χάρασαν το σημείο του Σταυρού. Οι πρώτες λέξεις που λέγανε προτού αρχίσουν το μάθημά τους ήταν: Σταυρέ του Χριστού βοήθει μας! Αυτή η όμορφη συνήθεια είχε τις ρίζες τους στην αρχαία Ελλάδα. Τα μικρά παιδιά τότε άρχιζαν να γράφουν με τις λέξεις: ο Θεός νγού. Ο Θεός να μας φωτίζει! Αν θέλουμε κι εμείς να προσδεύουμε και στο σχολείο και παντού δεν πρέπει να ξεχνάμε να κάνουμε το Σταυρό και να επικαλούμαστε τη βοήθεια του παντοδύναμου αδελφού μας, του Ιησού Χριστού!

1. Ερωτήσεις

Γιατί ο Σταυρός είναι βαρύτερος από όλους τους Σταυρούς;

Πώς άρχιζαν το μάθημά τους τα παιδιά στην Αρχαία Ελλάδα και το Βυζάντιο;

Τί σημαίνουν τα τρία δάκτυλα;

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Οι ὀρθόδοξοι χριστιανοί κάνουν τό σταυρό τους πρίν ἀπό τήν προσευχή, μπαίνοντας στό ναό, κατά τήν ὥρα τῆς Θ. Λειτουργίας, πρίν καί μετά τό φαγητό, πρίν ἀπό τήν ἔναρξη καί μετά τή λήξη τῆς ἐργασίας κλπ. Μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ δείχνουμε τήν πίστη μας στόν Ἰησοῦ Χριστό καί τήν Ἁγία Τριάδα, καθώς ἐπίσης καί τήν ὑποταγή μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Μέ τό σκύψιμο τῆς κεφαλῆς μας, κατά τήν ὥρα τῆς προσευχῆς καί μέ τίς ὑποκλίσεις, ἐκφράζουμε τήν ὑπακοή μας στόν Θεό καί δείχνουμε τήν καρτερική μας πίστη σ' Αὐτόν.

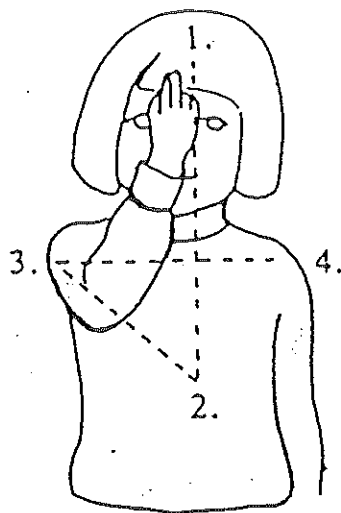
Ἐτσι φτιάχνουμε τά δάχτυλα, γιά νά κάνουμε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ - κρατᾶμε μαζί τά τρία δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ μας χεριοῦ, ὅπως δείχνει τό σχέδιο.

Τά **τρία** δάχτυλα συμβολίζουν τήν Ἁγία Τριάδα: τόν Πατέρα, τόν Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τά **δύο** δάχτυλα συμβολίζουν τίς δύο φύσεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: τή θεϊκή καί τήν ἀνθρώπινη.

Τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ:

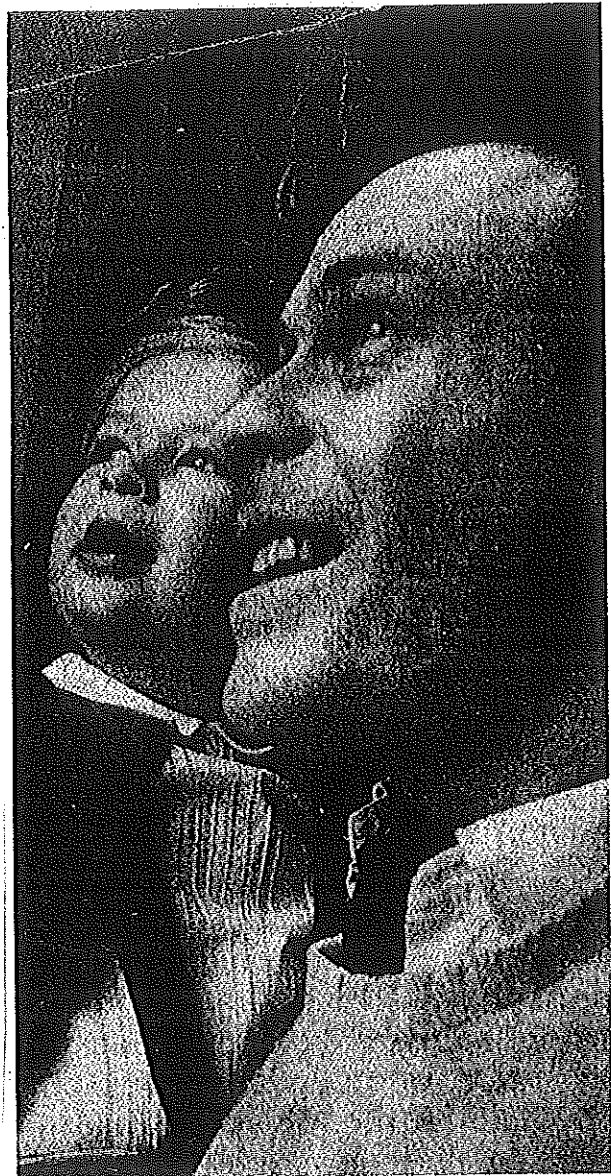
1. Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς-μέτωπο.
2. καί τοῦ Υἱοῦ-κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς.
3. καί τοῦ Ἁγίου-δεξιός ὤμος.
4. Πνεύματος-ἀριστερός ὤμος.
5. Ἄμην. Προφέροντας αὐτή τή λέξη (πού σημαίνει: ἄς γίνει ἔτσι), χαμηλώνουμε τό χέρι καί σκύβουμε τό κεφάλι.

Συμπληρώνω την συλλαβή $\frac{\circ}{\alpha}$ στην
Προσευχή μου στον Ουράνιο Πατέρα μου

Π__τερ ημών __ο εν τοις ουρανοίς
__γιασθήτω το __νομά σου
ελθέτω η βασιλεία σου
γενηθήτω το θέλημά Σου
ως εν ουρανώ και επί της γης

τ__ν άρτον ημών τ__ν επιούσιον δ__ς ημίν σήμερα
καί άφες ημίν τα οφειλήματα ημών
ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών
και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμ__ν
αλλά ρύσαι ημάς απ__ του πονηρού

*Ο πατέρας κατανοεί την αδυναμία, την ατέλεια και
την μικροσκοπικότητα του παιδιού του.*

Τό θυμίαμα

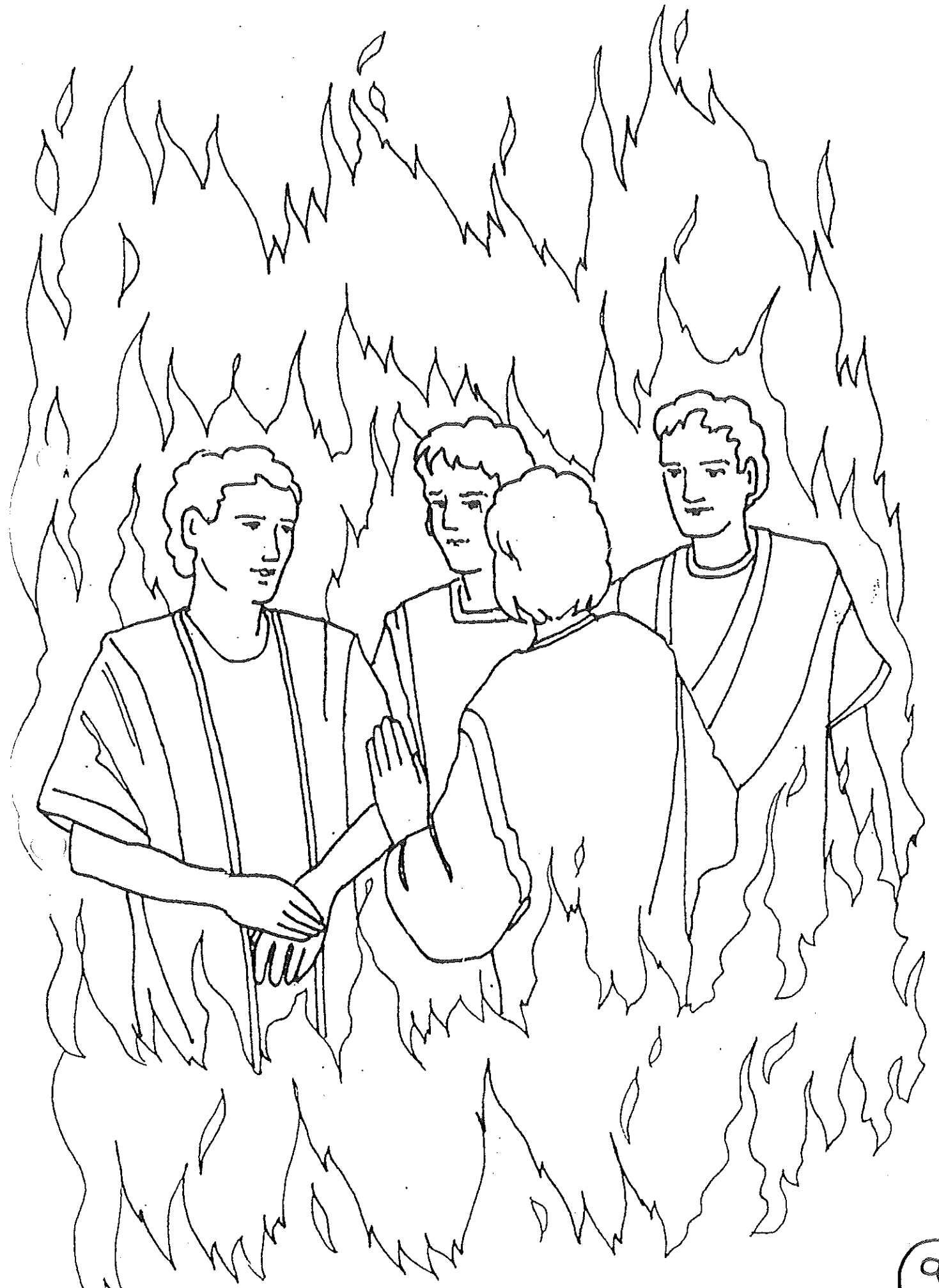

Χρωμάτισε την εικόνα και τό κοριτσάκι.

Τό νήπιο έχει ανεπτυγμένη την ανάγκη της εποπτείας. Θέλει νά βλέπει πρόσωπα καί πράγματα καί μαθαίνει διά μέσου τών σχημάτων, τών εικόνων καί τών χρωμάτων. Γι' αυτό καί ή τηλεόραση καί τά εικονογραφημένα έντυπα έλκύουν τά παιδιά. Οί εικόνες της ορθόδοξης παράδοσης αποτελούν έξαίρετο μέσο θρησκευτικής άγωγής τών παιδιών. Η τεχνοτροπία τους καί τά ώραία χρώματα άνταποκρίνονται στην παιδική ζωγραφική τεχνική καί βοηθούν νά περάσουν στην παιδική ψυχή τά μηνύματα της διδασχής. Η χριστιανική διδασχή γιά τόν Χριστό, την Παναγία καί τους Άγίους διευκολύνεται πολύ μέ τή χρήση τών εικόνων. Οί εικόνες βοηθούν επίσης τό παιδί νά προσευχηθεί. Μιλήστε στό παιδί γιά τίς διάφορες μορφές μέ τή βοήθεια τών σχετικών εικόνων.

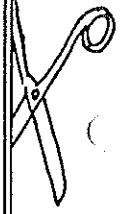
Δραστηριότητες

Στό σπίτι πρέπει νά ύπάρχει εικονοστάσι, μέ μία ή περισσότερες εικόνες. Τό παιδί πρέπει νά μάθει νά κάνει την προσευχή του στό εικονοστάσι ή μπροστά σέ μιά εικόνα που θά έχει στό δωμάτιό του. Μπροστά στό εικονοστάσι, πρέπει επίσης νά γίνεται οικογενειακή προσευχή.

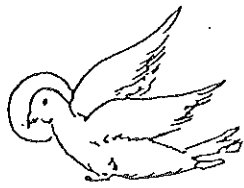

*Bittet, und es wird euch gegeben werden; sucht, und ihr werdet finden; klopft an, und es wird euch aufgetan werden.
— Matthäus 7, 7*

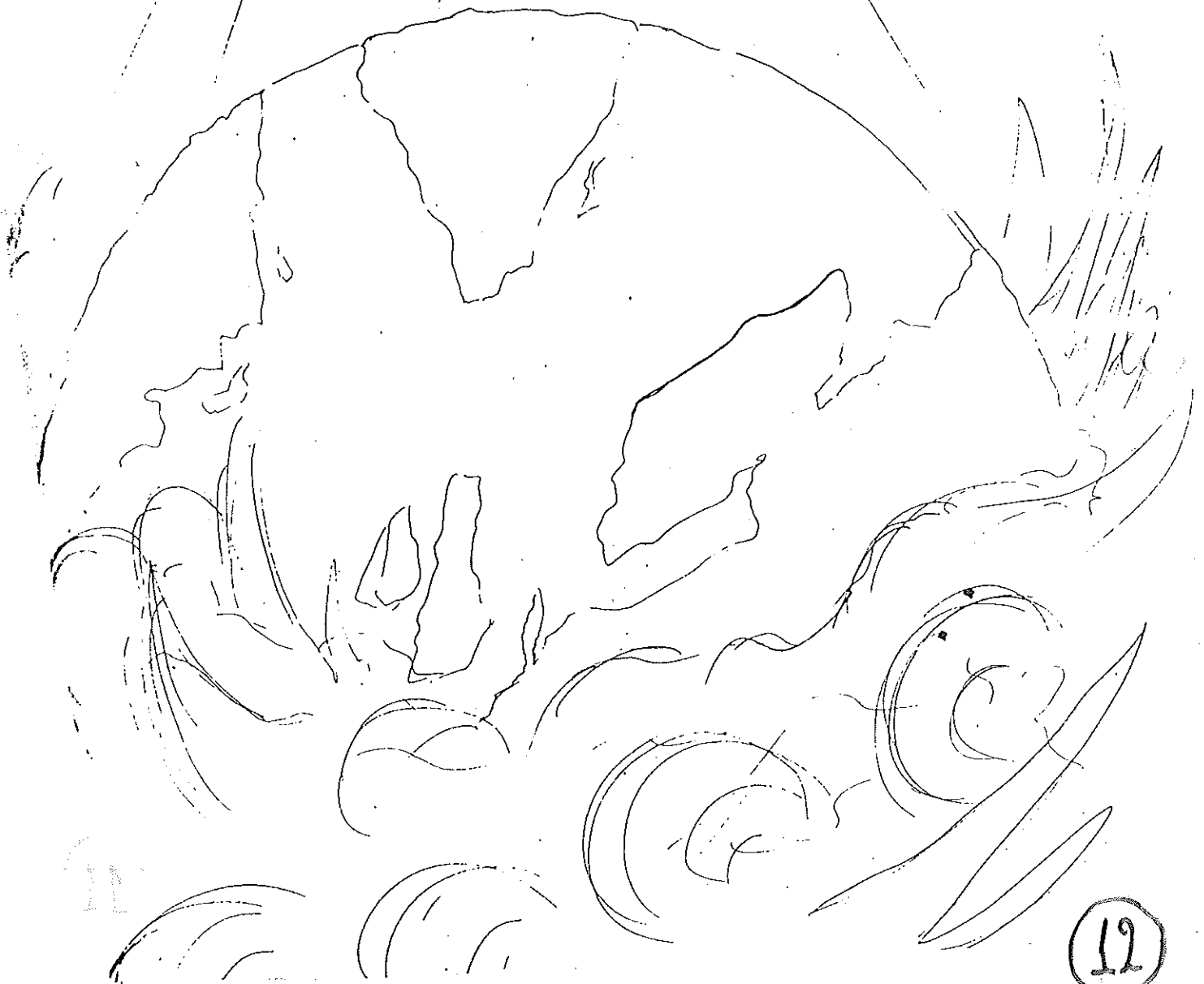
Auf Karton kopieren. Teile ausschneiden, Apparat und Telefonbüchlein falzen; die drei Teile mit einem Faden verbinden: Hörer, Apparat in der Mitte und Telefonbüchlein.

A	B
UNSER VATER, der du bist in den Himmeln.	LIEBE / VERTRAUEN
Geheiligt werde dein Name! <i>Bring alle Menschen dazu, dich zu ehren!</i>	ANBETUNG / LOB
Dein Reich komme! <i>Du bist der Herr! Führt deine Regierung an!</i>	DEMUT
Dein Wille geschehe, wie im Himmeln, so auch auf Erden!	GEHORSAM
Unser tägliches Brot gib uns heute! <i>Gib uns, was wir heute zum Leben brauchen!</i>	TÄGLICHE BEDÜRFNISSE
Und vergib uns unsere Schulden!	VERGEBUNG
Wie auch wir unseren Schuldner vergeben! <i>Wir wollen auch verzeihen, wo uns Unrecht getan wurde!</i>	VERGEBUNGSBEREITSCHAFT
Und führe uns nicht in Versuchung, sondern errette uns von dem Bösen! <i>Läß uns nicht in die Gefahr kommen, dir untreu zu werden!</i>	BEWAHRUNG
	
10	

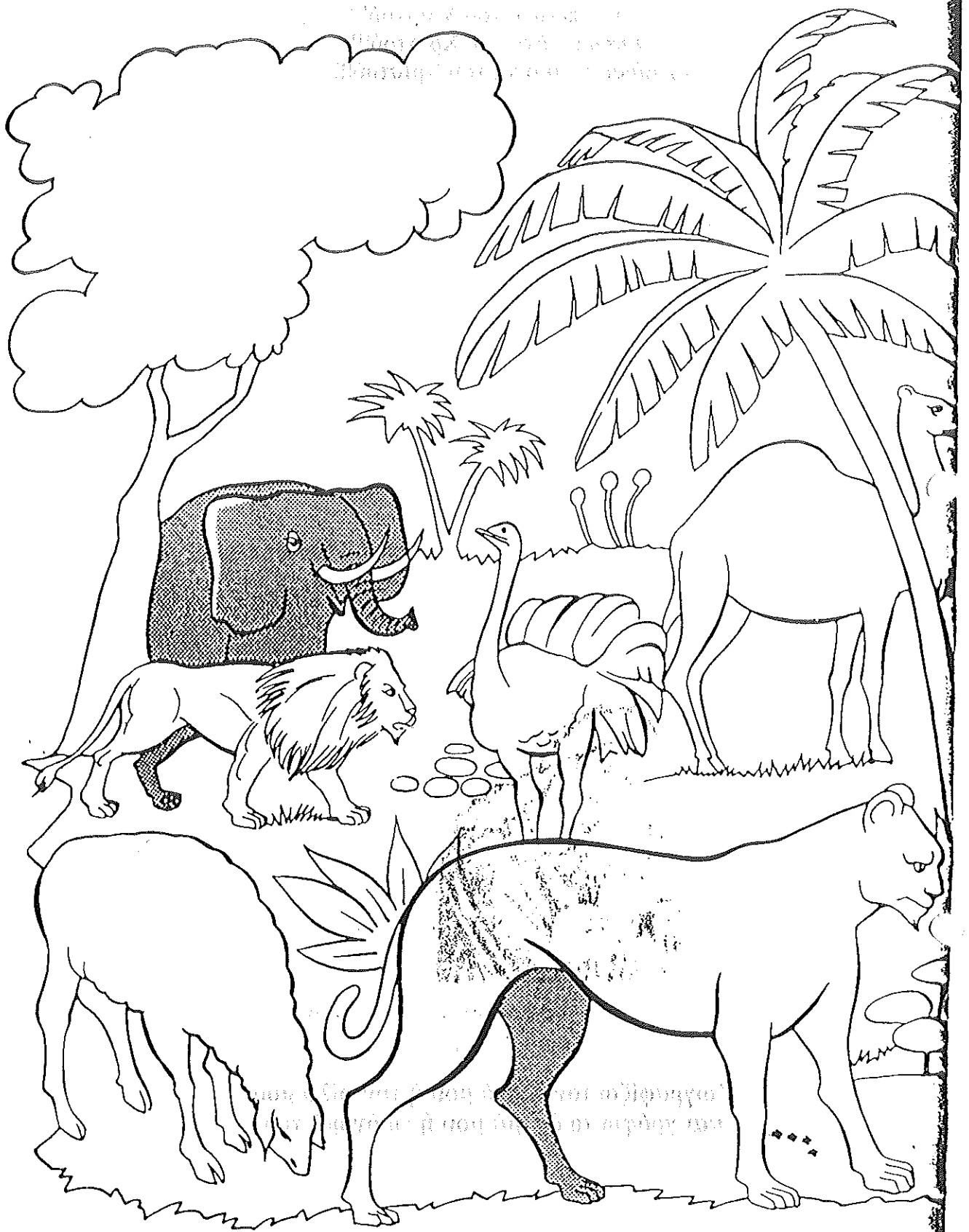

Και πραγματικά, όπως η κλώσσα ζεσταίνει τα αυγά της και βγαίνουν τα μικρά πουλιά, έτσι και από την επίδραση του Πνεύματος, άρχισε η δημιουργία και η ζωή από το νερό.

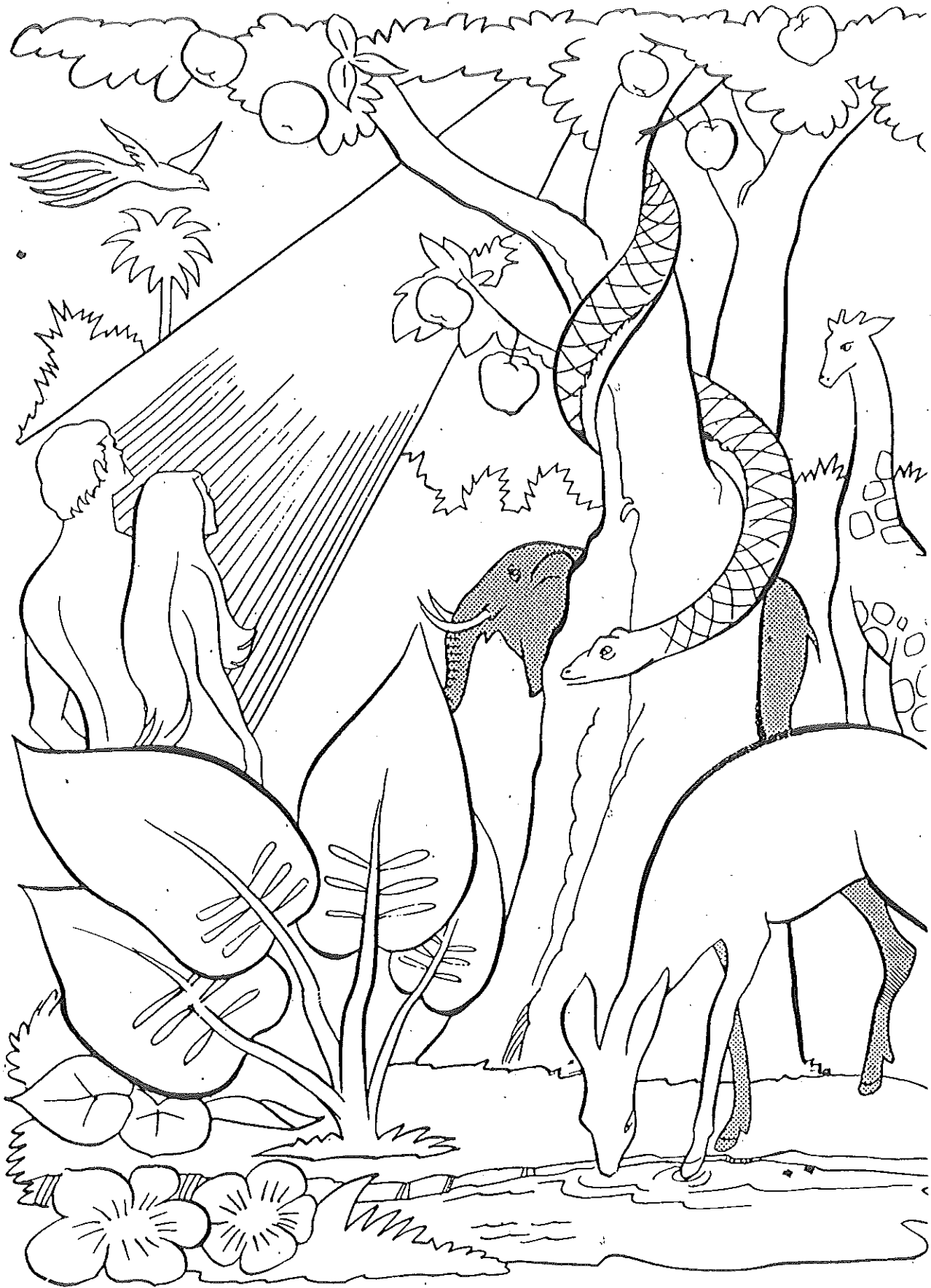
**Είμαι εικόνα του Χριστού!!!
Είσαι εικόνα του Χριστού!!!
Είμαστε εικόνες του Χριστού!!!**

**Ζωγραφίζω τον εαυτό μου ή τον φίλο μου
και γράφω το όνομά μου ή το όνομά του**

Ο Θεός είδε ότι δεν ήταν καλό να είναι ο άνθρωπος μόνος του...
(Γέννεσις 1).

Ο Θεός τους έδωσε μια εντολή: Ο Αδάμ και Εύα μπορούσαν να φάνε από όλα τα φρούτα, εκτός από τον καρπό του δένδρου της γνώσεως. (Γέννεσις 2).

Κόλλησε ἐδῶ
μιά φωτογραφία
τῆς Μητέρας σου.

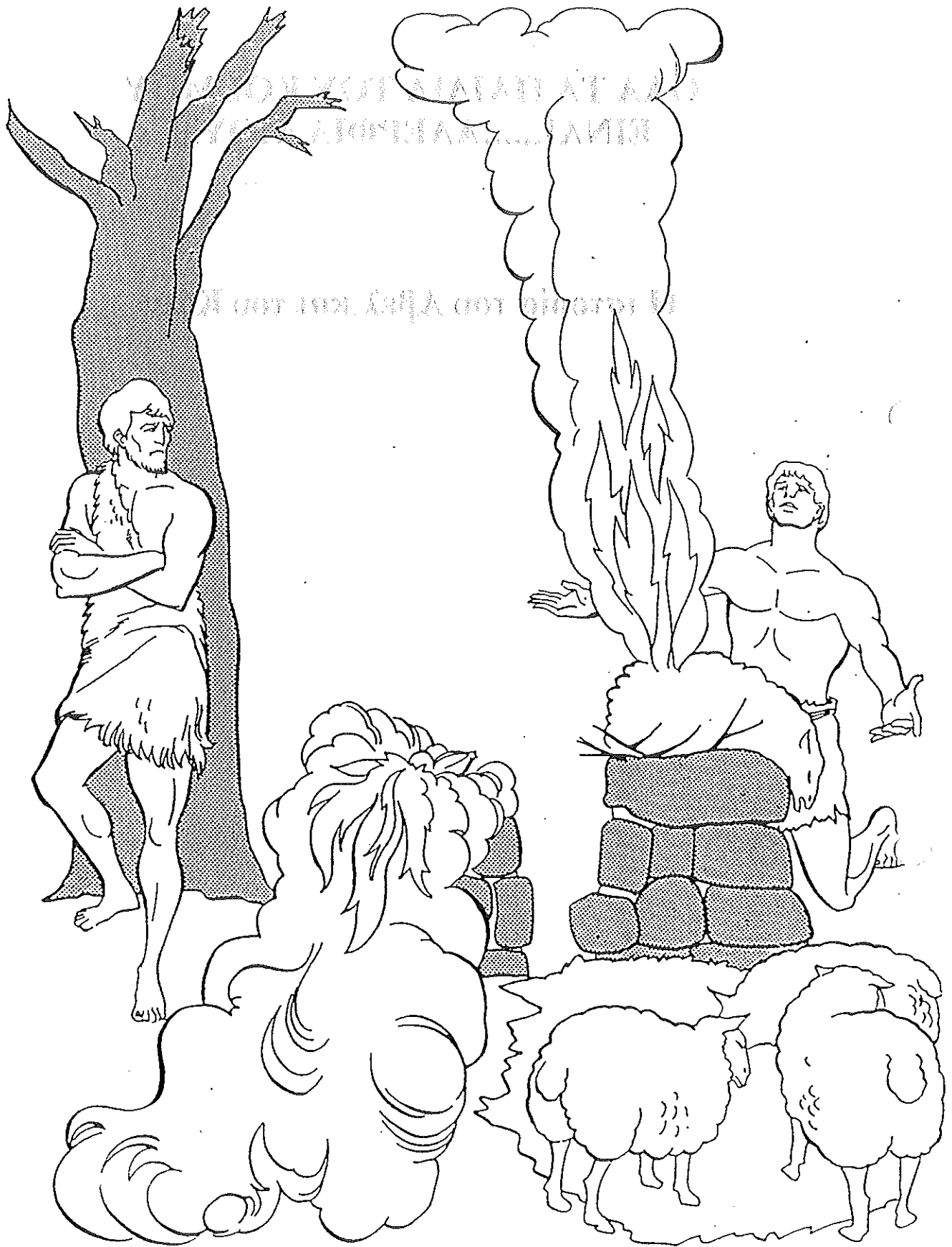

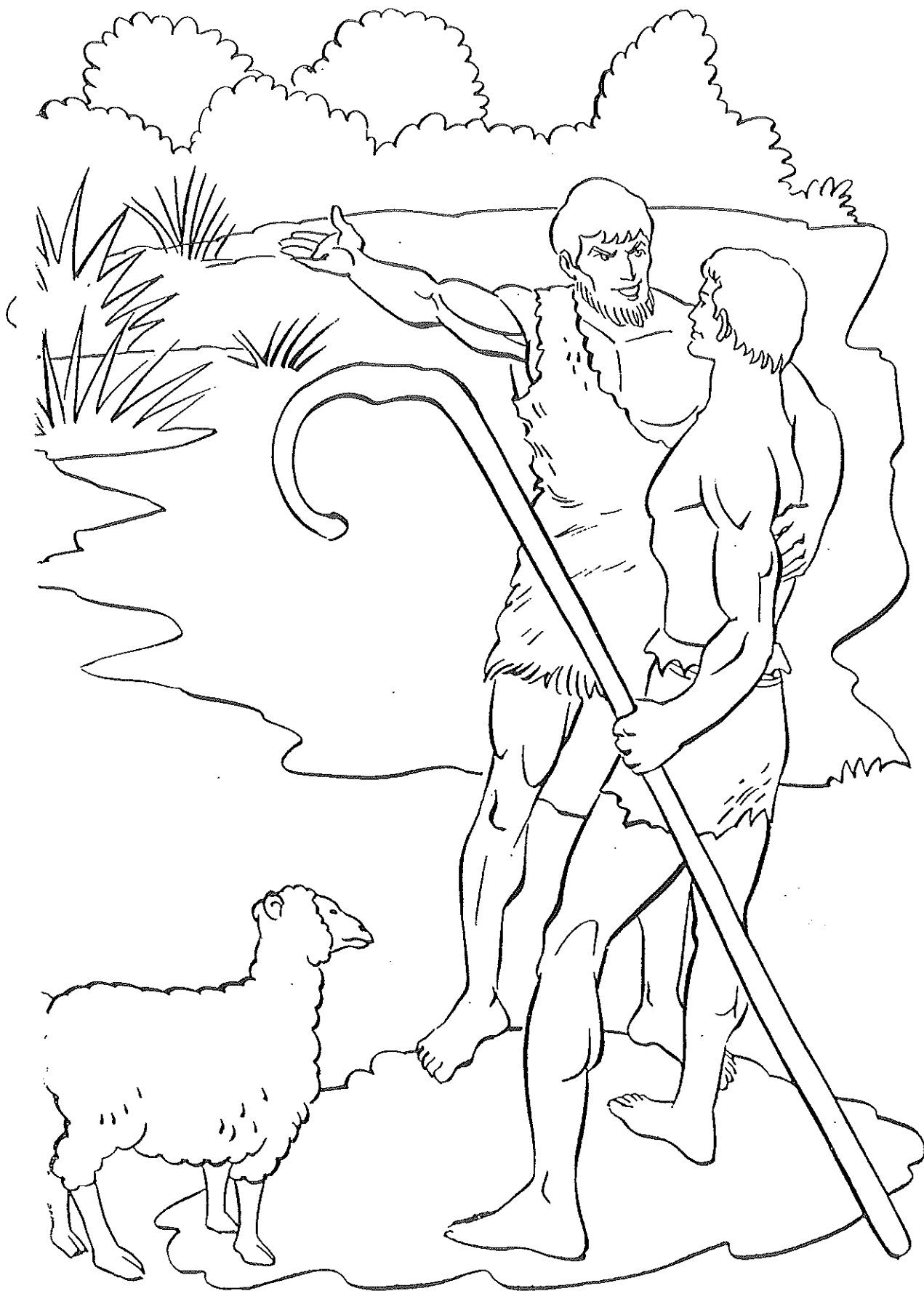
Φῶς ἡ τεκοῦσα, Θεοτόκε, σκοτισθέντα με νυκτί ἁ-
μαρτημάτων, φωταγωγήσον σύ, φωτός οὐσα δοχεῖον,
τό καθαρόν καί ἁμωμον, ἵνα πόθῳ σε δοξάζω.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΕΙΝΑΙ.....ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΟΥ!!!

Η ιστορία του Αβελ και του Κάιν

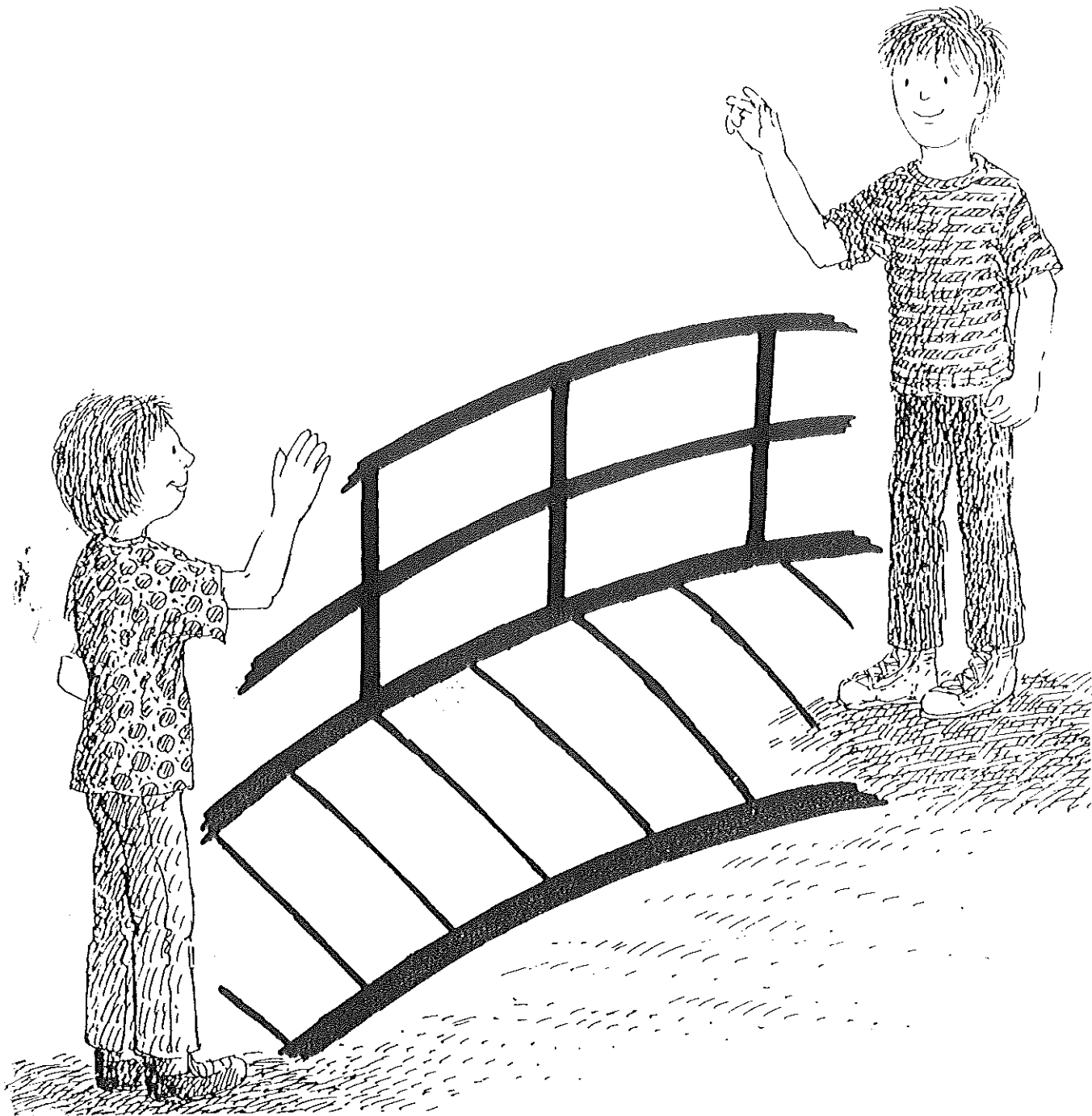

Ο Κάιν κάλεσε τον Άβελ στα χωράφια του. (Γέννεσις 4).

Όταν έφτασαν στα χωράφια του ο Κάιν επιτέθηκε στον αδελφό τς

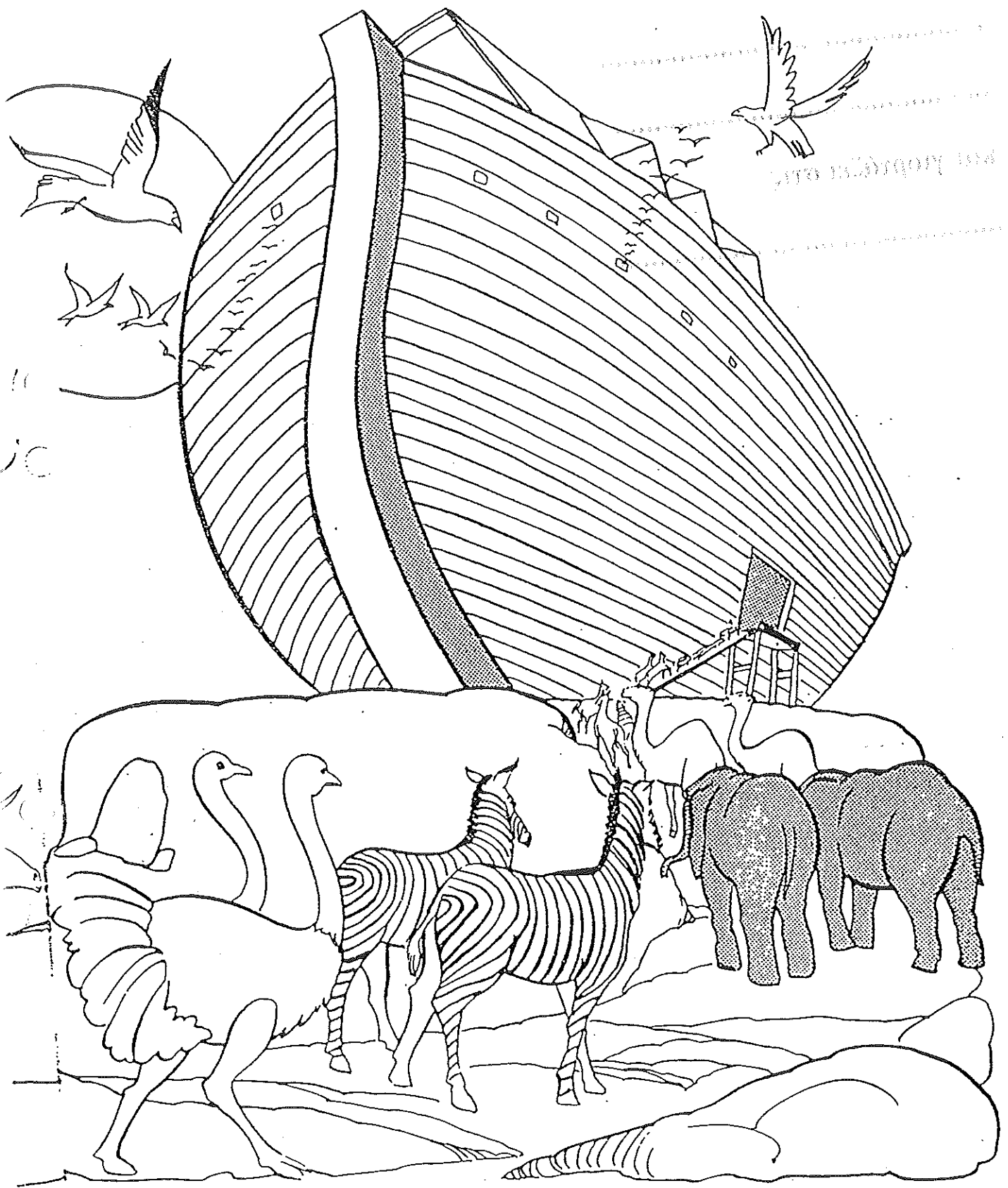

Wie können sich die Kinder kennenlernen? Schreibe es in die Balken der Brücke!

Ο Θεός διέταξε τον Νώε, να φέρει δυο, από κάθε ζωντανό οργανισμό, αρσενικό και θηλυκό, μέσα στην κιβωτό.

ὅλα τὰ ζῷα τῆς γῆς
ἦσαν πρὸς Νῶε τὸν κτίστην αὐτῶν

Ὅλα πήγαν δυο δυο μέσα στην κιβωτό όπου θα ήταν ασφαλείς από την μεγάλη πλημμύρα. (Γέννεσις 6).

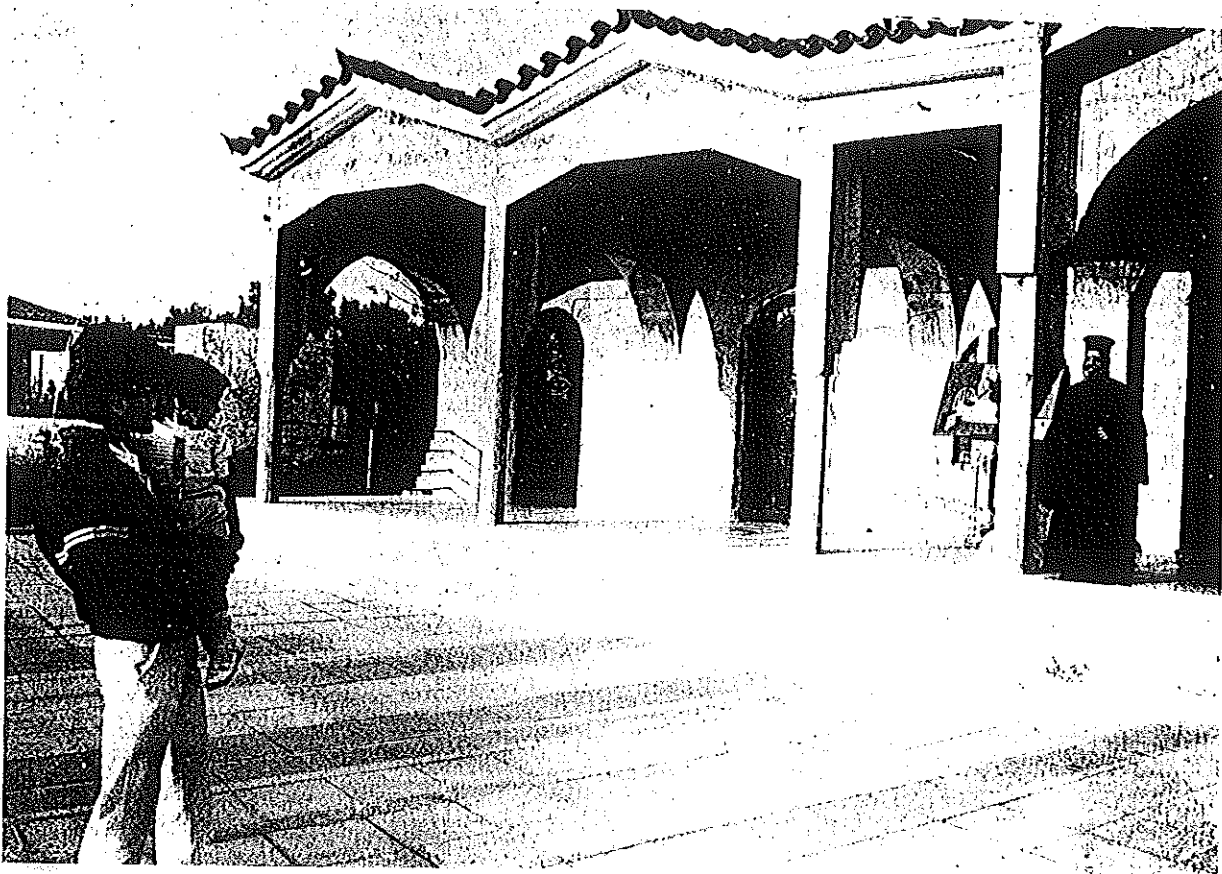
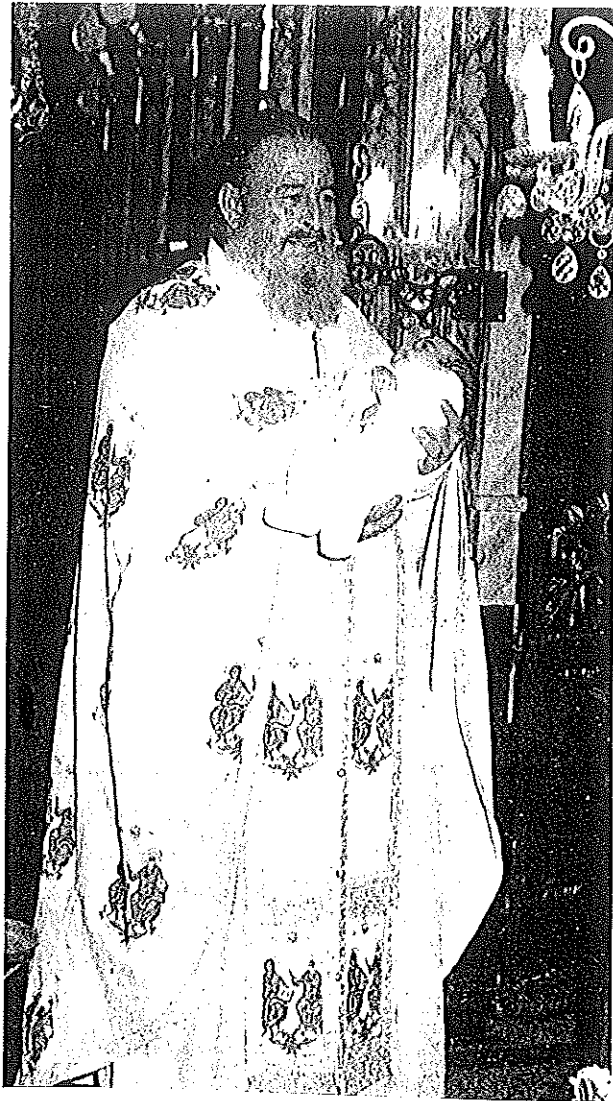
Η Ενορία μου είναι

.....

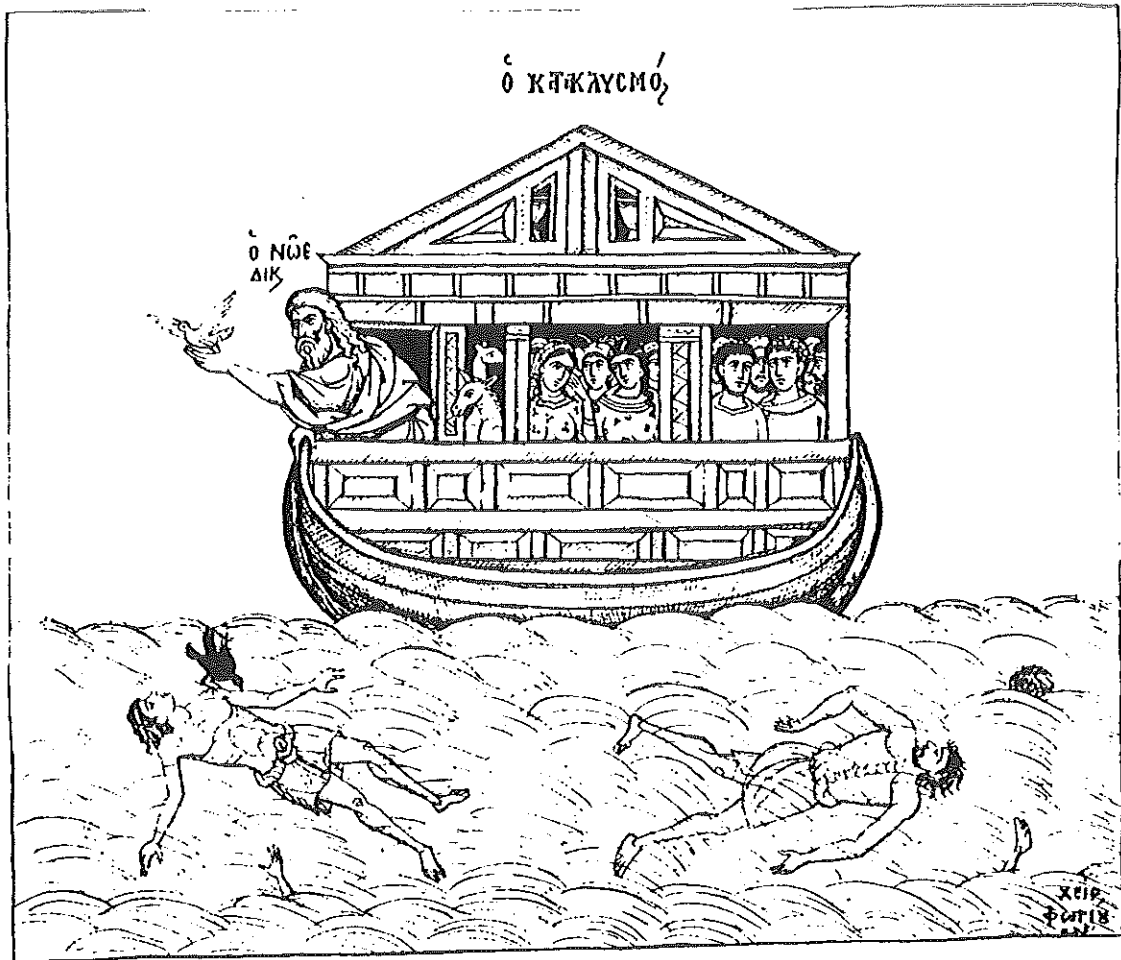
.....

και γιορτάζει στις

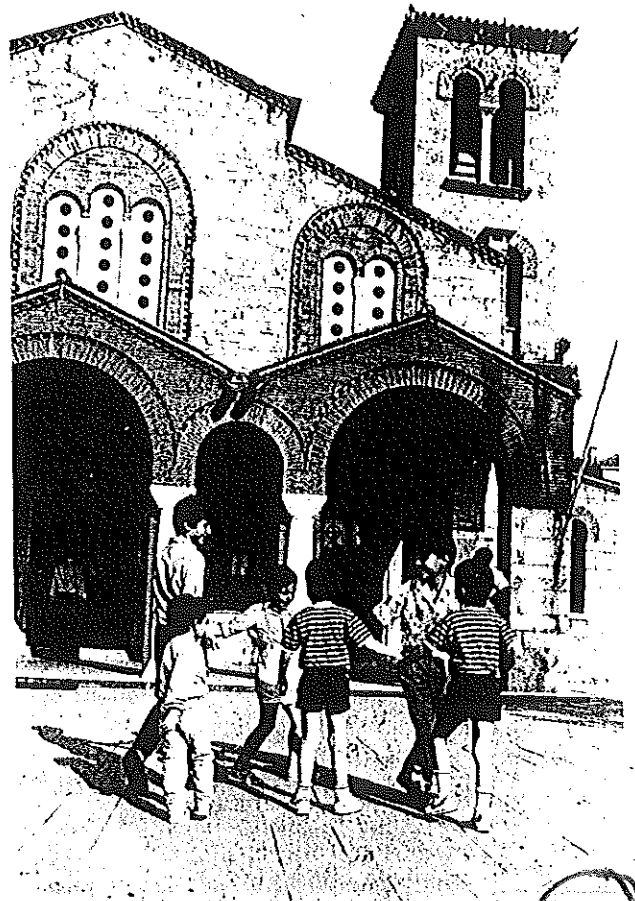
.....

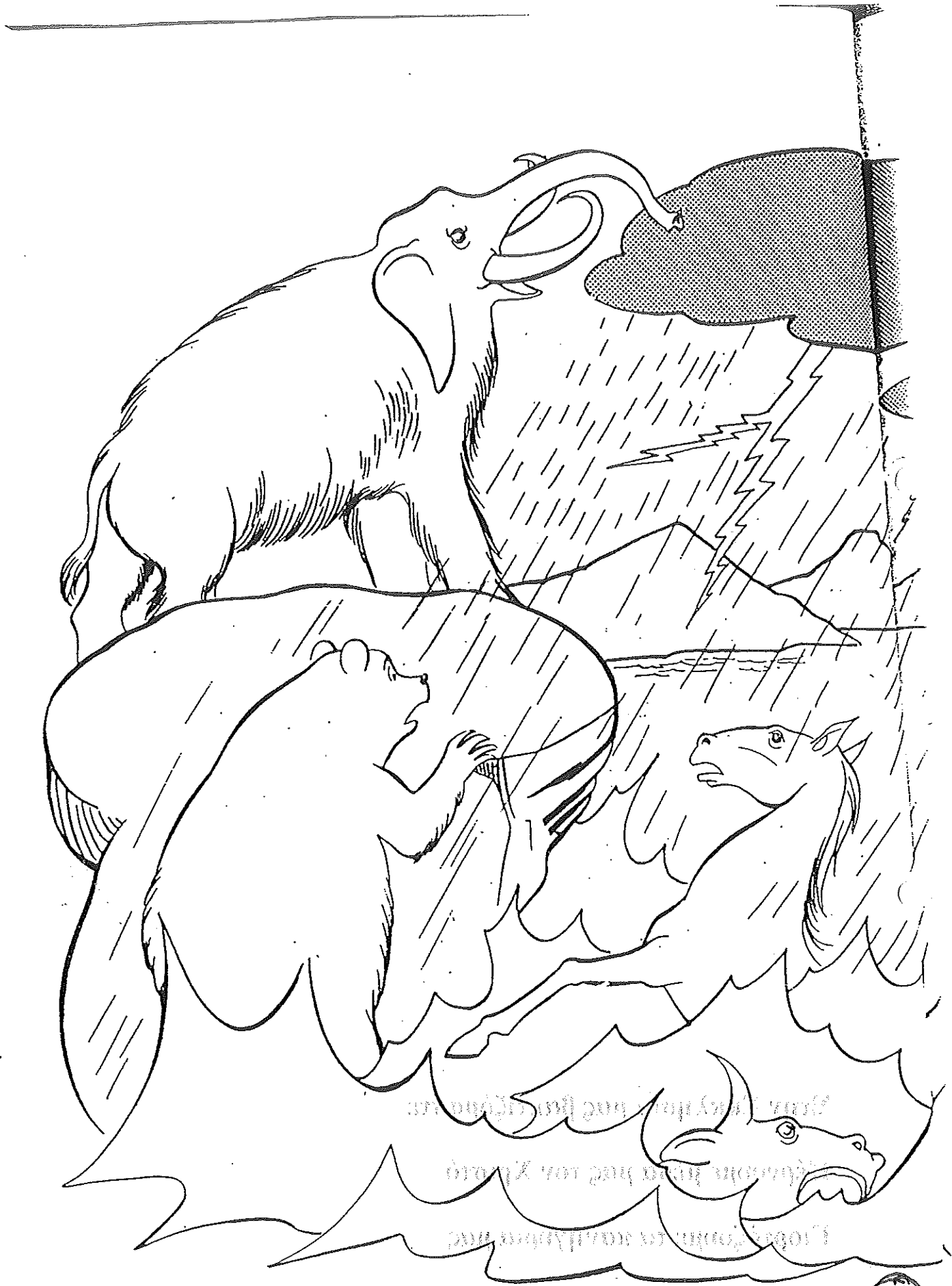

Τά πρώτα βήματα των νηπίων κάτω από τή σκέπη του Ναού και την άδρατη παρουσία των άγιων Άγγέλων

Στην Εκκλησία μας βαπτίζομαστε
Πέρνουμε μέσα μας τον Χριστό
Γιορτάζουμε τα πανηγύρια μας
Η Εκκλησία είναι η κιβωτός μας!

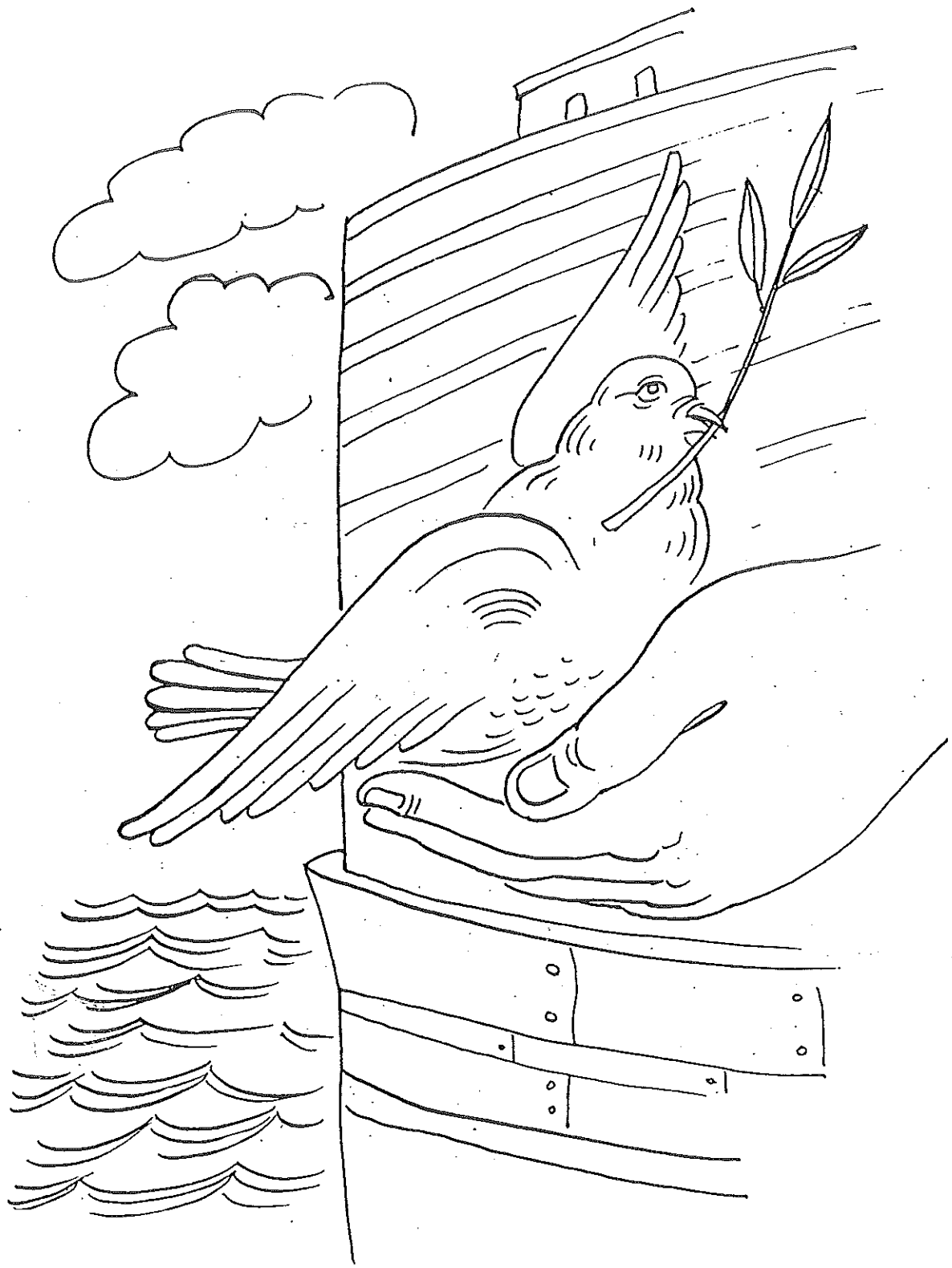

κατακλιθήτωσαν
πάντα ζώα της γης
πρὸς τὴν ἀρκὴν
καθὼς ἦν ἡ ἀρκὴς
τῆς ἡμέρας τῆς
πρώτης. ἡ ἀρκὴς
ἔσται ἡ σὺν ἑαυτῇ
κατὰ τὸ γένος
αὐτῆς. ἡ ἀρκὴς
ἕσται ἡ σὺν τῇ
ἀρκῇ αὐτῆς
κατὰ τὸ γένος
αὐτῆς.

Και κατακλισμός ἐπέσε στην γη. Για σαράντα μέρες και σαράντα
νύχτες.

Κάθε ζωντανός οργανισμός που ζούσε στην γη πνίγηκε. (Γέννεσις 7).

Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τὸ περιστερᾶκι ἐπέστρεψε μ' ἓνα κλωνάρι ἀπὸ ἑλῆα στὸ στόμα του, σημάδι, ὅτι ἔπαψε ὁ κατακλυσμὸς.

(Γένεσις Η' 10 - 11)

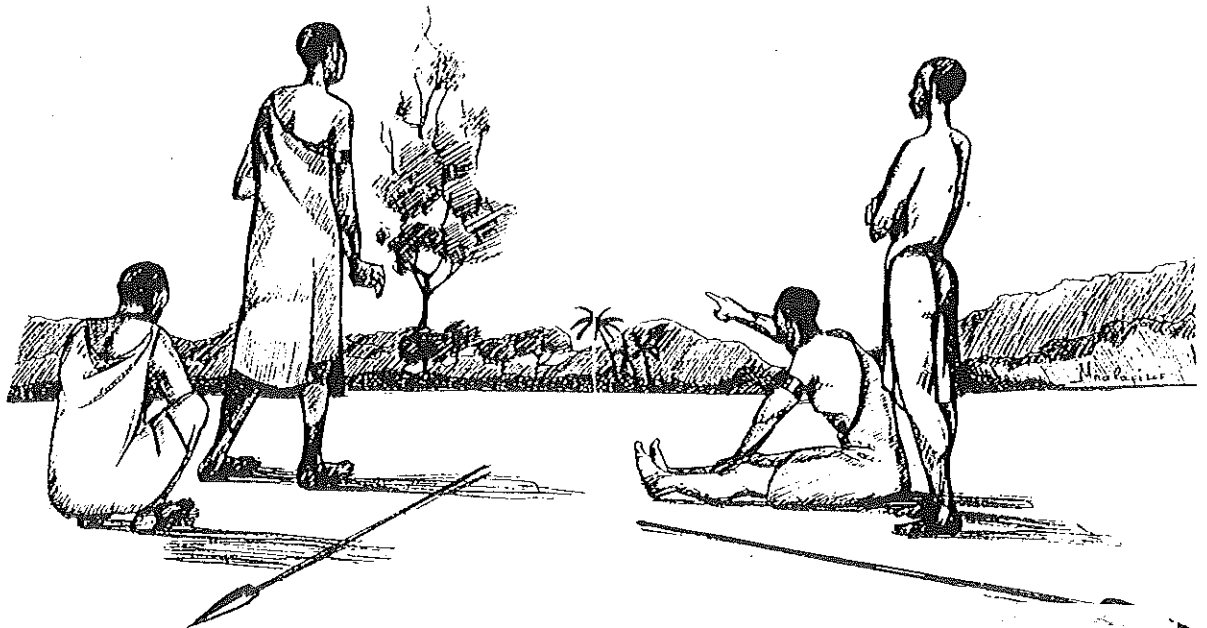
ΧΡΩΜΑΤΙΣΕ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ

Πολλά παιδάκια δεν
ξέρουν ακόμα τον
Χριστό!

Πώς μπορούν άραγε να
τον βρουν και να τον
αγαπήσουν;

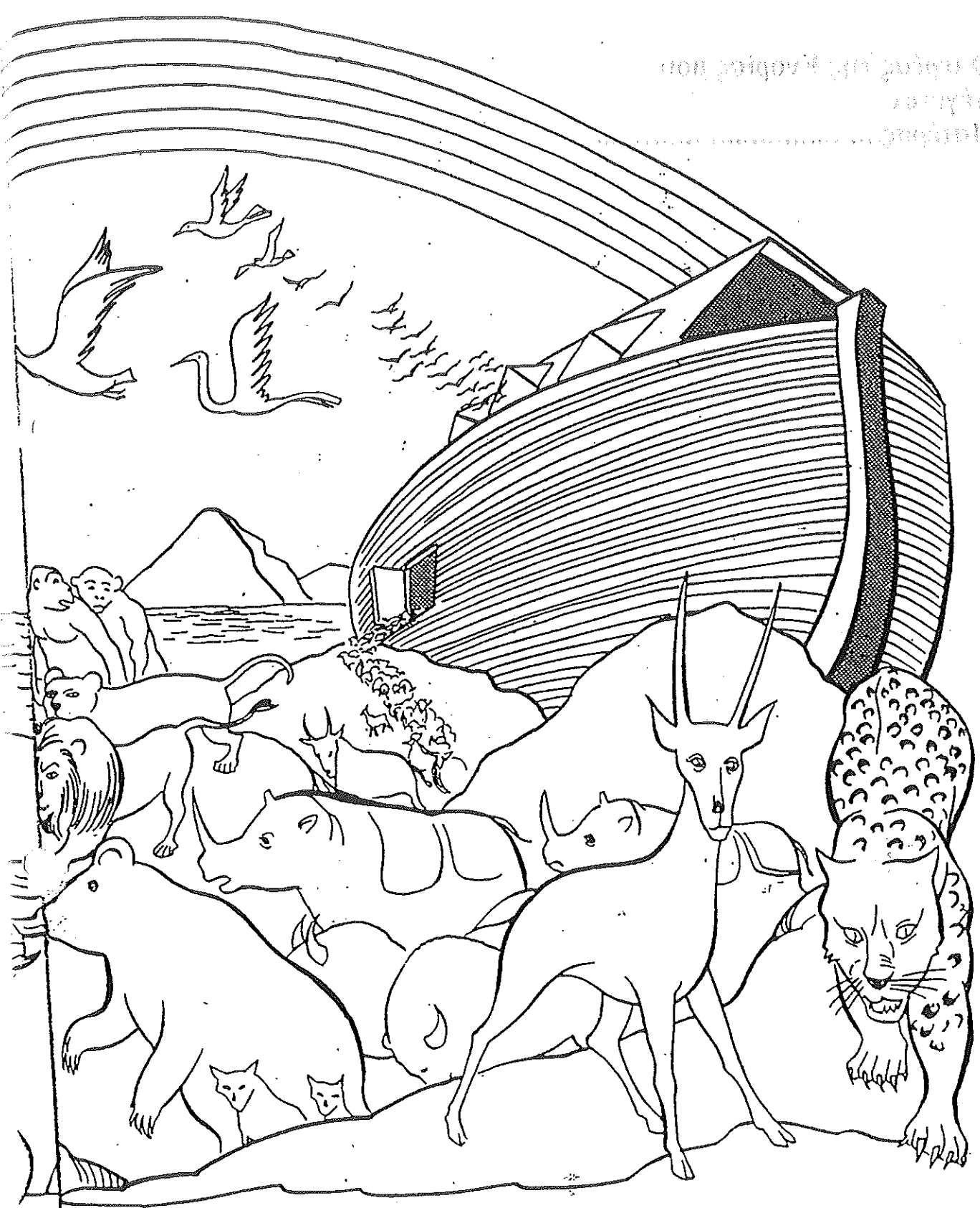
Η Εκκλησία μας έχει ορίσει την τελετή
του Αγιασμού. Σ' αυτόν, αγιάζεται και
ευλογείται το νερό. Όποιος το πίνει
ή ραντίζεται μ' αυτό, αγιάζεται
κι αυτός.

Ο Νώε έχτισε έναν βωμό, και έκανε μια μεγάλη προσφορά στον κύριο. Ο Θεός ευχαριστήθηκε.

© 2000 by the Board of
Christianity Today
www.christianitytoday.com

Ένα ουράνιο τόξο στον ουρανό, ήταν το σημάδι της υπόσχεσης του Θεού στον Νώε, ότι δεν θα κατέστρεφε, ποτέ ξανά τον κόσμο του με νερό. (Γέννεσις 8).

Ο Ιερέας της Εκκλησίας μας!

Ο ιερέας της Ενορίας μου
Λέγεται
Πατέρας.....

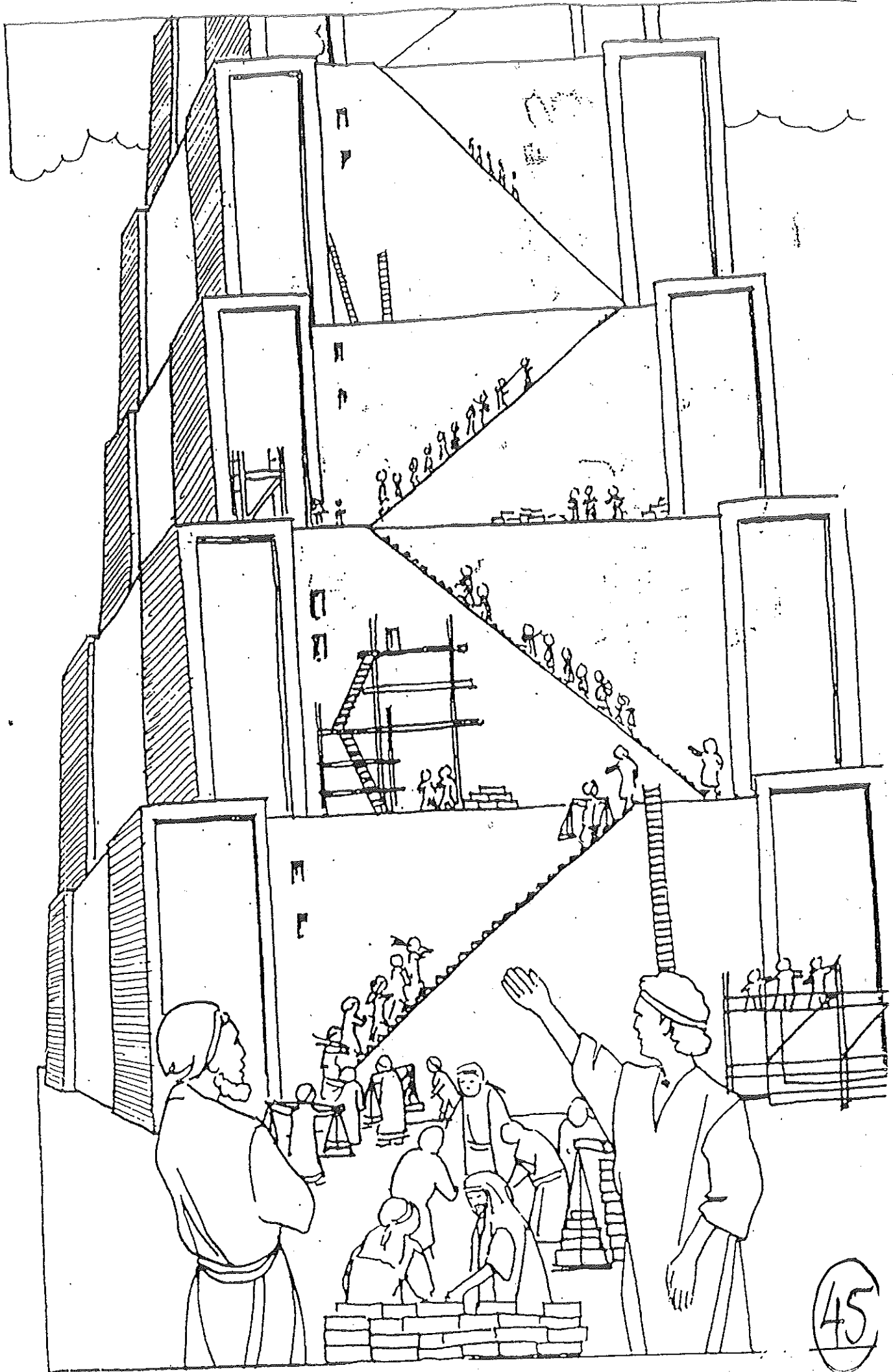
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

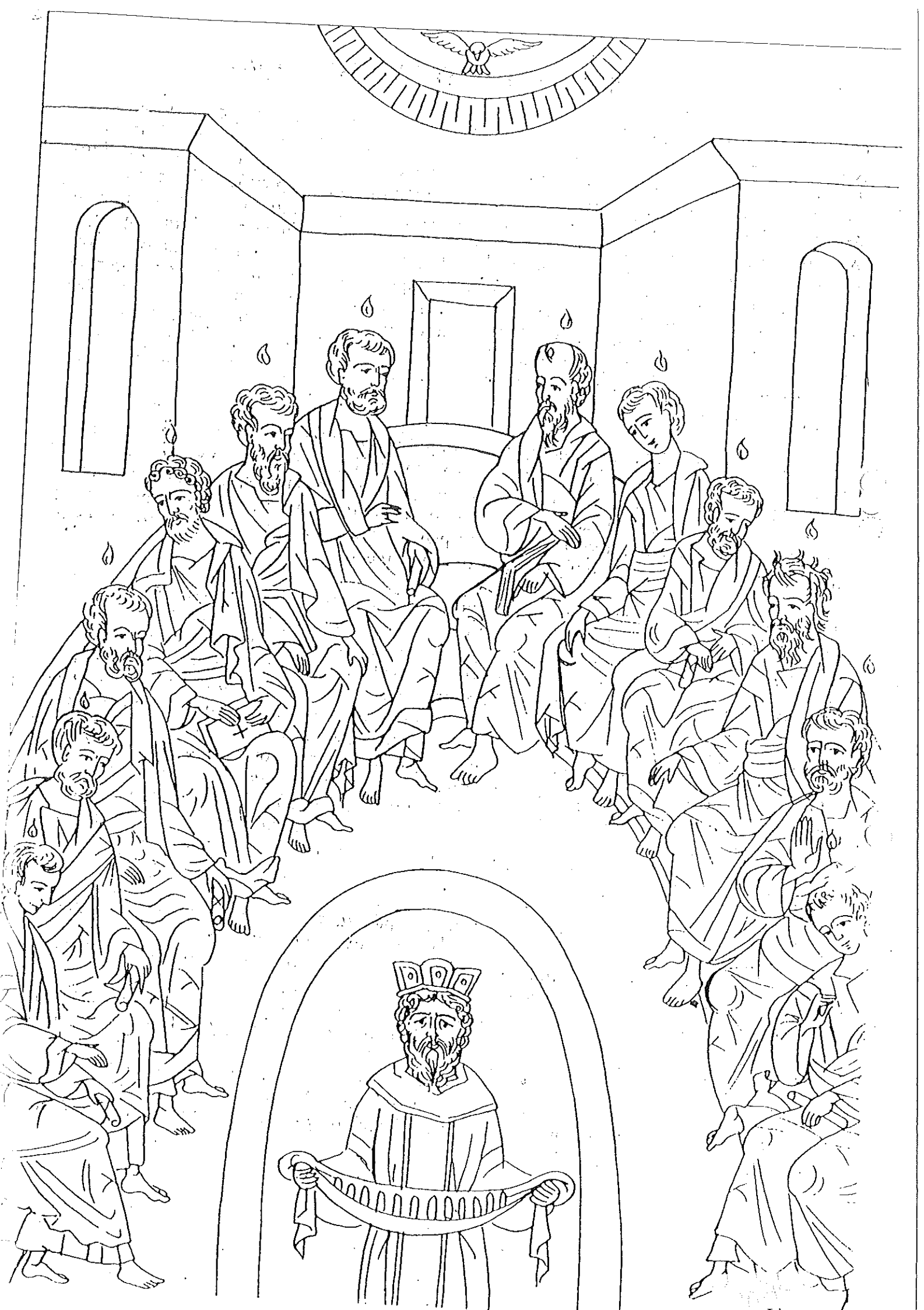
Στή σταδιακή διαδικασία γιά νά γνωρίσει τό νήπιο τό πρόσωπο του Ιερέα (βλ. καί Α' τεύχος), θά βοηθήσει πολύ καί τό νά μιλάτε σ' αυτό γιά τό συγκεκριμένο έφημέριο τής Ένορίας σας καί τό έργο του. Μάθετε στό παιδί σας τό όνομα του Έφημερίου σας καί προσπαθείστε νά τό φέρετε σιγά-σιγά κοντά του, όστε νά έξοικειωθεί μέ τό σχήμα του καί νά γνωρίσει τό πρόσωπό του. Τά νήπια έχουν μιá εύλογημένη χάρη νά άγαπούν τόν Ιερέα. Γι' αυτό, όταν τόν γνωρίσουν, τούς άρέσει πολύ νά επικοινωνούν καί νά συζητούν μαζί του. Στο πρόσωπό του, βλέπουν τόν ίδιο τόν Θεό ή τόν Χριστό.

Δραστηριότητες

Βοηθείστε τό παιδί νά χρωματίσει τό σχέδιο τής σελίδας αυτής. Κόψτε έπειτα τήν εικόνα καί ένθαρρύνετε τό παιδί σας νά τή χαρίσει τό ίδιο στόν Έφημέριό σας. Όταν κάποιον συναντάται Ιερέα, μιλείστε στό παιδί σας γιά τό τί κάνει ό λειτουργός του Θεού.

Χρωμάτισε αυτή τήν εικόνα.

ΑΒΡΑΑΜ
Ο ΦΙΛΟΣΕΝΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Στην Εκκλησία προσφέρουμε το Πρόσφορό μας, το ψάλσιμό μας, την προσευχή μας

Στή
θεία Λειτουργία:

Βλέπουμε

τίς ωραίες εικόνες,
τόν Ἱερέα ντυμένο
μέ ὀμορφη στολή
καί πολλούς ἄλλους
ἀνθρώπους,

Ἀκούμε

τή γλυκιά καμπάνα
καί ὀμορφες ψαλμωδίες.

Κάνουμε

τό σταυρό μας,
ἀνάβουμε κεράκια καί
δίνουμε δώρα στόν Θεό
καί τούς ἀνθρώπους.

Μυρίζουμε

εὐωδιαστό λιβάνι, λουλούδια καί ἀρώματα.

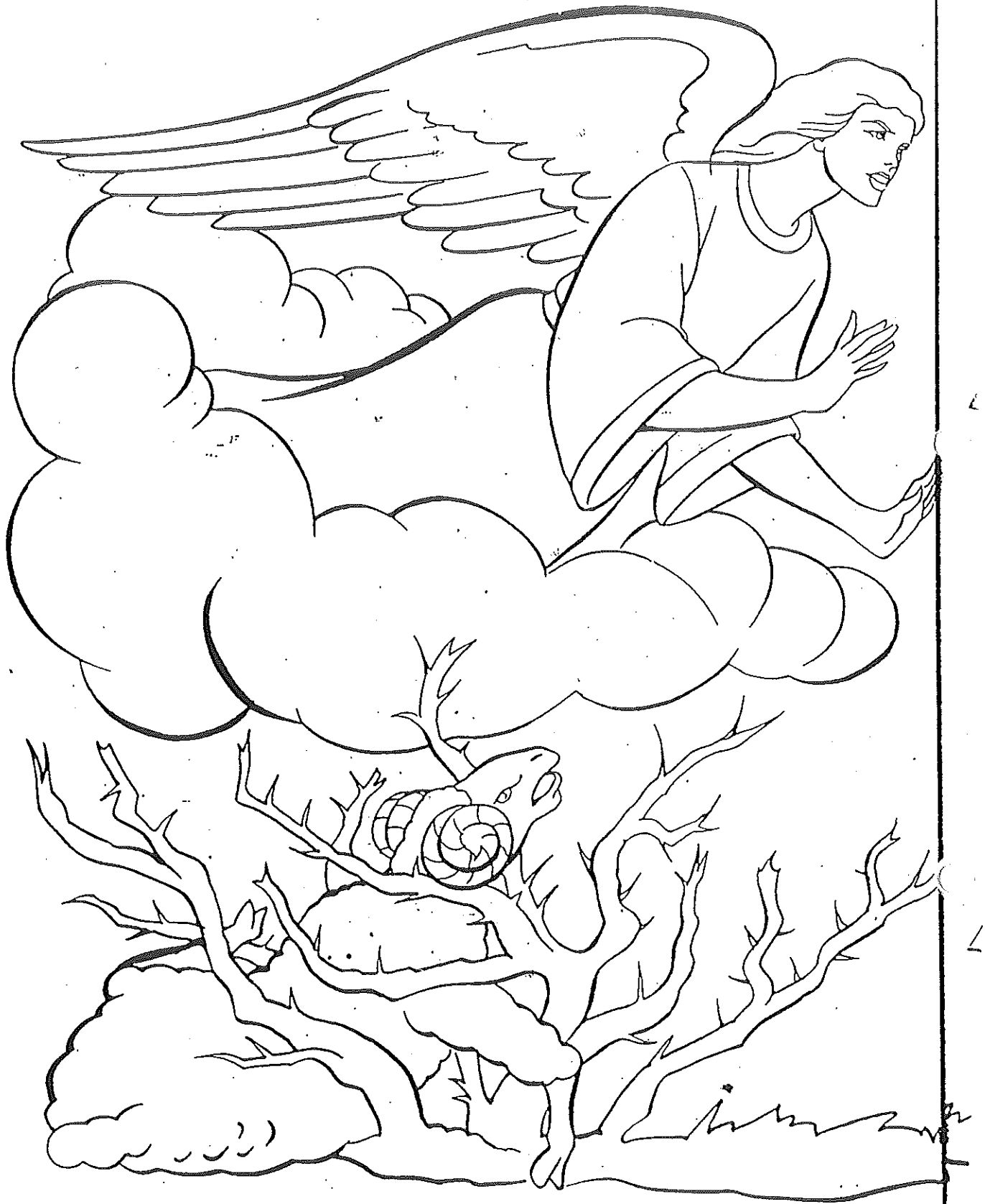
Φιλοῦμε

τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ,
τίς εικόνες τῶν Ἀγίων
καί παίρνουμε τή θεία Κοινωνία.

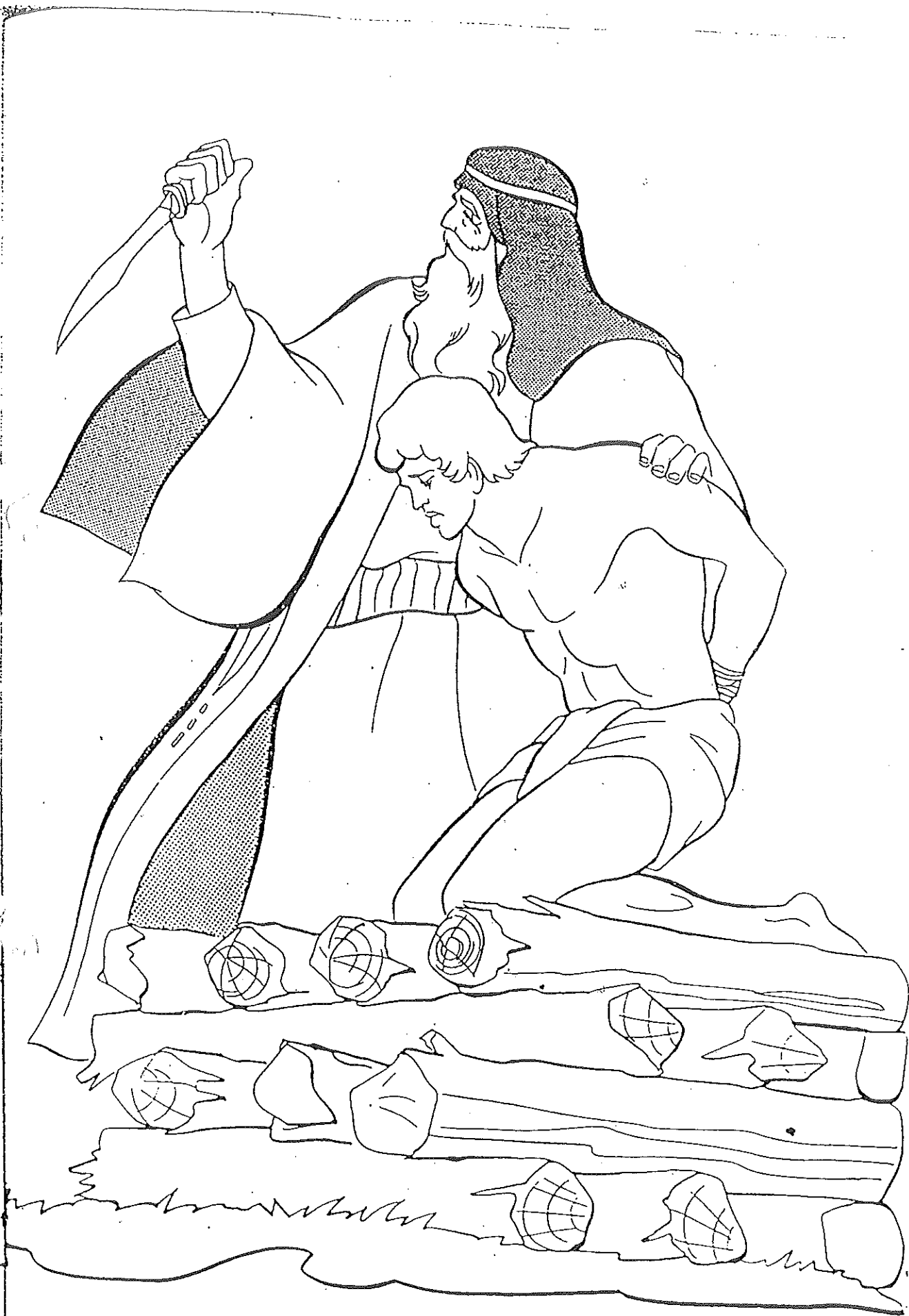

Όταν ο Αβραάμ και η γυναίκα του Σάρα ήταν πολύ γέροι, τρεις άγγελοι τους επισκέφθηκαν και τους είπαν: «Ο Θεός θα σας δώσει έναν γιο». (Γέννεσις 18).

Ο Αβραάμ είχε υποσχεθή να υπακούη όλες τις εντολές του Θεού. Για να δοκιμάση την πίστη του Αβραάμ, ο Θεός την διέταξε να θυσιάση... (Γέννεσις 22).

Τον Μονάκριβο γιο του Ισαάκ. Γεμάτος με πόνο, ο Αβραάμ υπάκουσε.
Την τελευταία στιγμή, ο Άγγελος του θεού έβαλε ένα κριάρι στην
θέση του Ισαάκ.

Ο Αβραάμ έτοιμος να θυσιάση τόν υιόν του Ισαάκ.

Τόσο μας αγάπησε ο Θεός Πατέρας ώστε
παρέδωσε τον μονογενή του Γιό να πεθάνει στο
Σταυρό, ώστε όποιος πιστεύει
να έχει αιώνια ζωή και χαρά

‘Ο Μυστικός Δείπνος!

‘Ο Ιερέας μᾶς δίνει τή θεία Κοινωνία!

τρῶμε ὅλοι μαζί. Ἐνα μεγάλο τραπέζι, ἔχει καί τό
μᾶς προσκαλεῖ νά καθήσουμε στό θεϊκό αὐτό τραπέζι
κρασί. Ὁ Θεός παίρνει τά δῶρα μας αὐτά στά θεϊκά
κρασί πού μᾶς δίνει, ὁ Θεός τό λέμε θεία Κοινωνία.

τήν θεία Κοινωνία μᾶς τή δίνει ὁ Ἱερέας μέ ἕνα
με χαρά, γιατί μέ τή θεία Κοινωνία παίρνουμε στήν

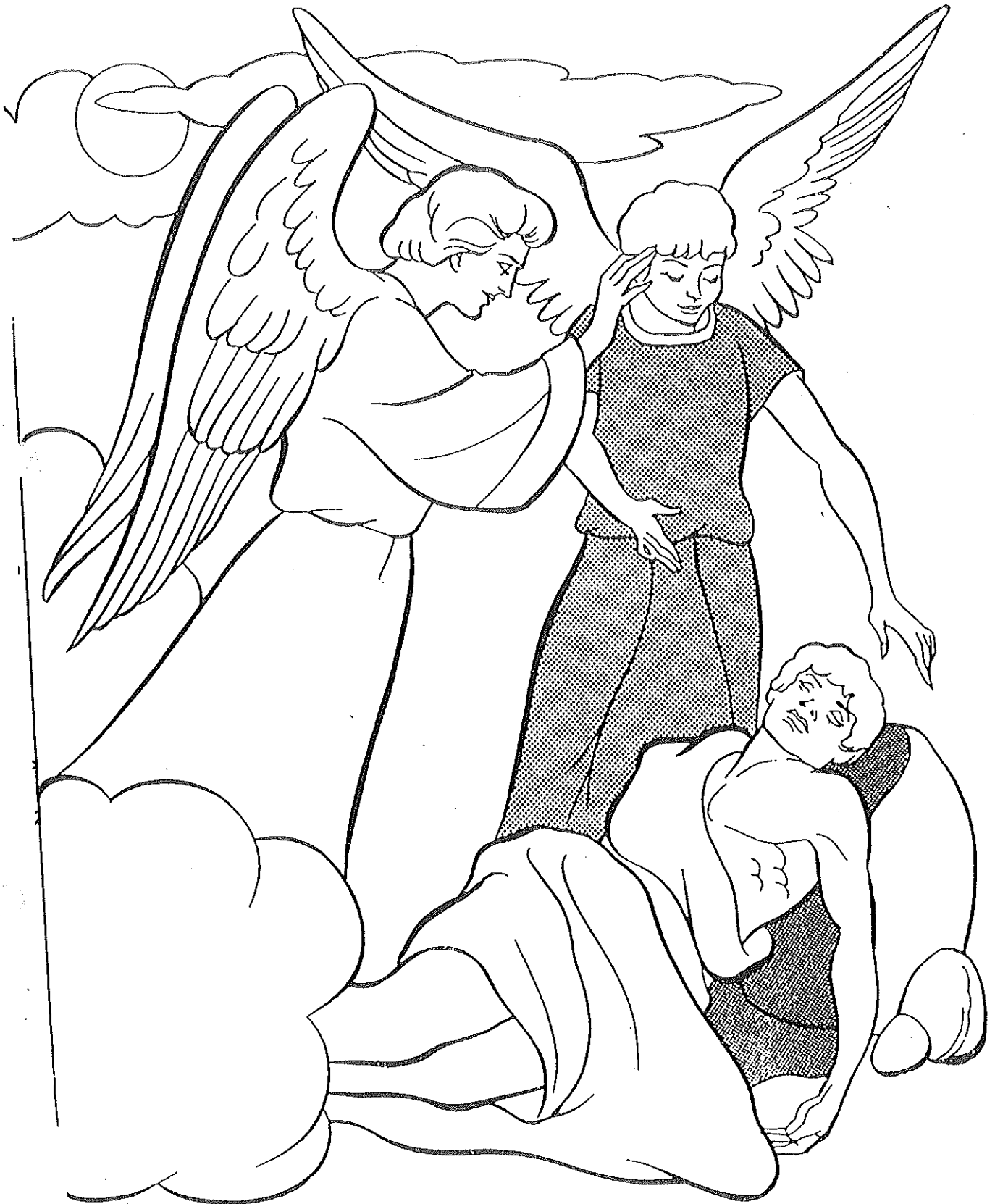
...και ειπε: μετρησε τα αστερα στον ουρανο. Τόσους απογονους θα
εχεις. (Γεννησις 15).

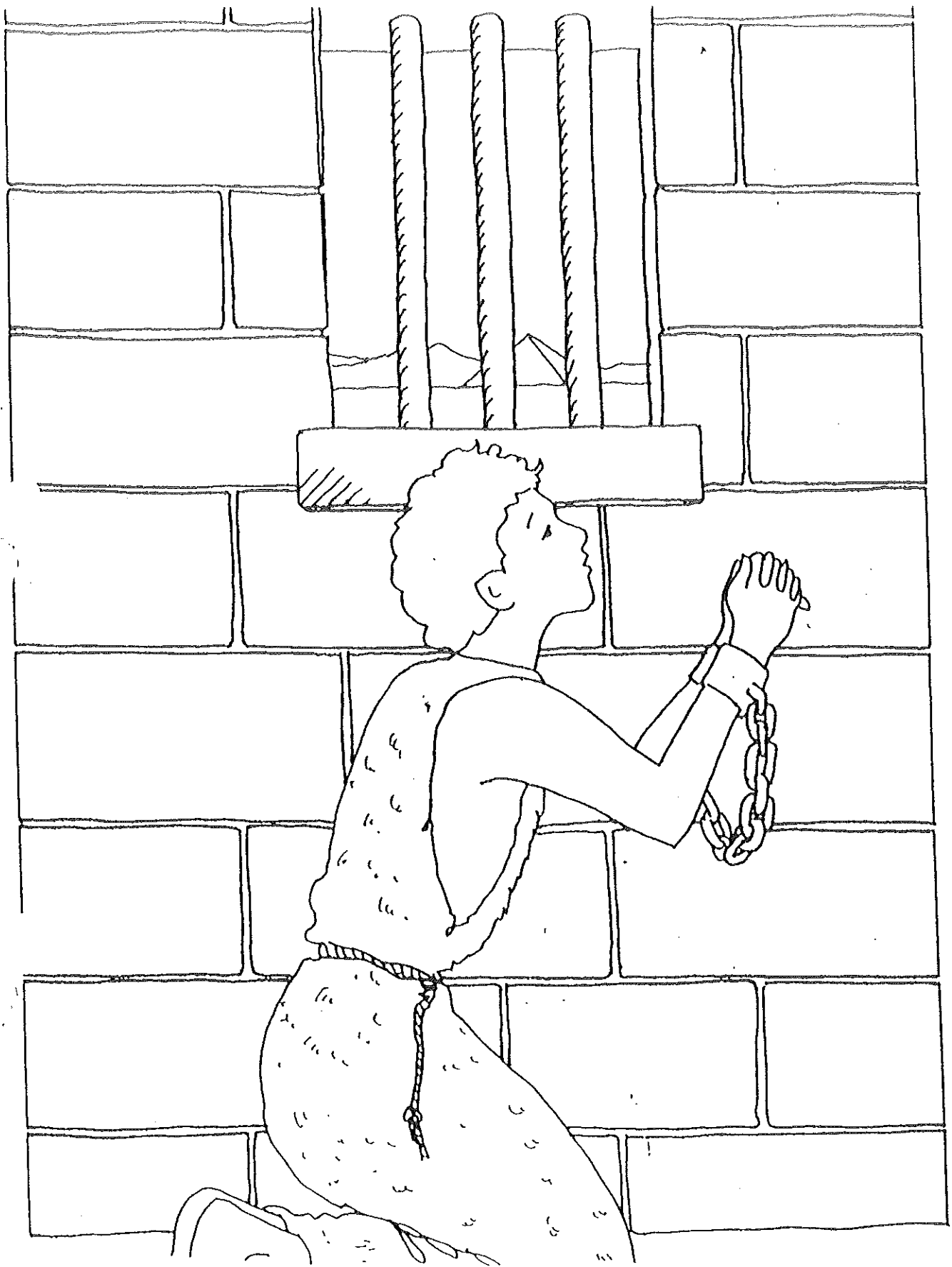
Ο Ιακώβ, στον δρόμο για το σπίτι του θείου του Λάβαν, σταμάτησε να ξεκουραστή για το βράδυ. Καθώς κοιμόταν, ονειρεύθηκε μια σκάλα που έφθανε μέχρι τον ουρανό. (Γένεσις 28).

Ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν. Ὁ Ἰακώβ ἀκούσε τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ νὰ του λέγει: «Ἡ γῆ στὴν ὁποία τώρα ξαπλώνεις, θὰ στὴν δώσω σε σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου!» (Γέννεσις 28).

Πριν φθάσουν στην Χαναάν ο Ιακώβ επάλεψε με έναν άγγελο του Θεού. Ο Ιακώβ δεν υποχώρησε, ο Θεός τον ονόμασε Ισραήλ, που σημαίνει «Αξιόπιστος». (Γέννεσις 32).

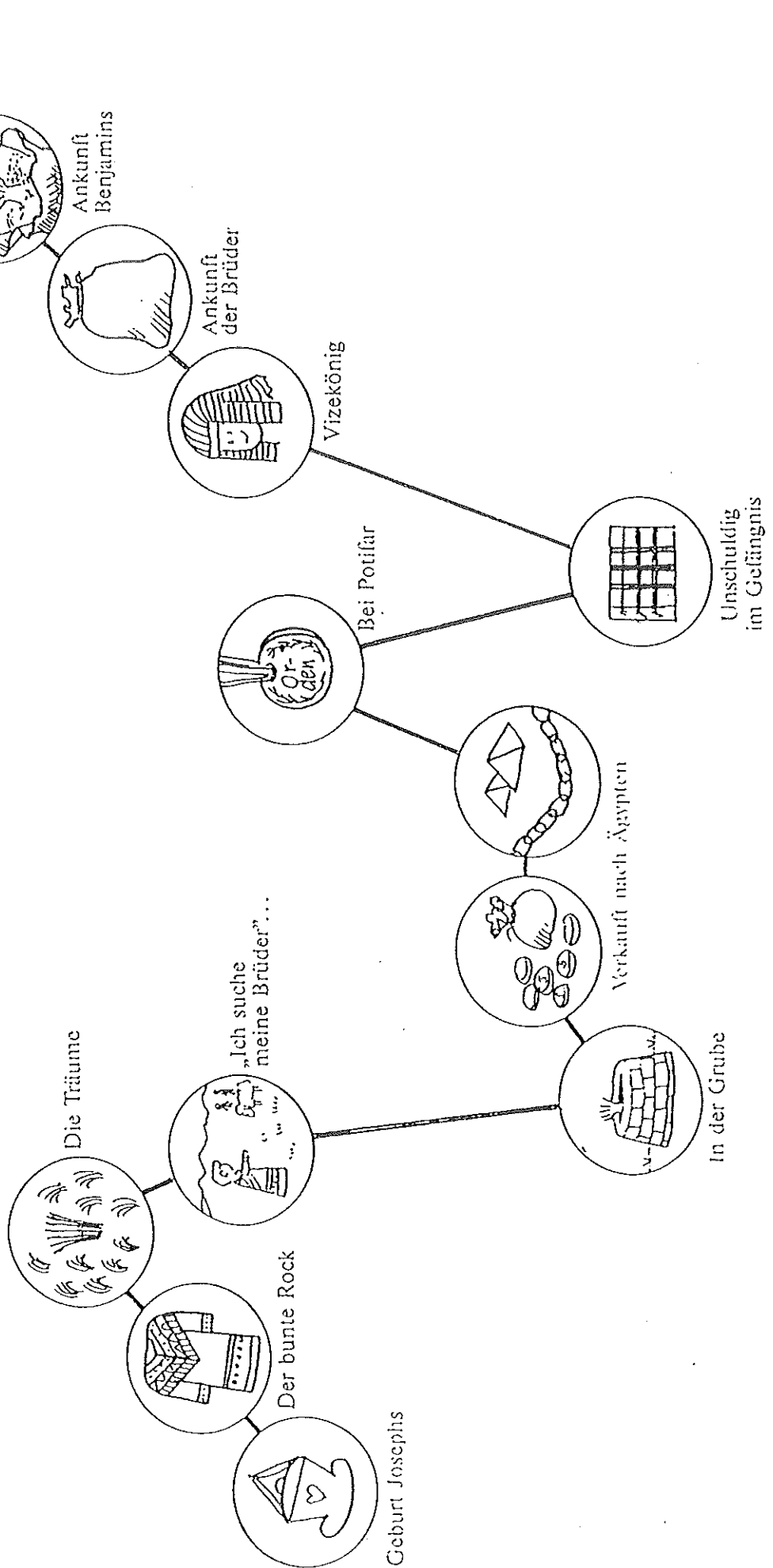

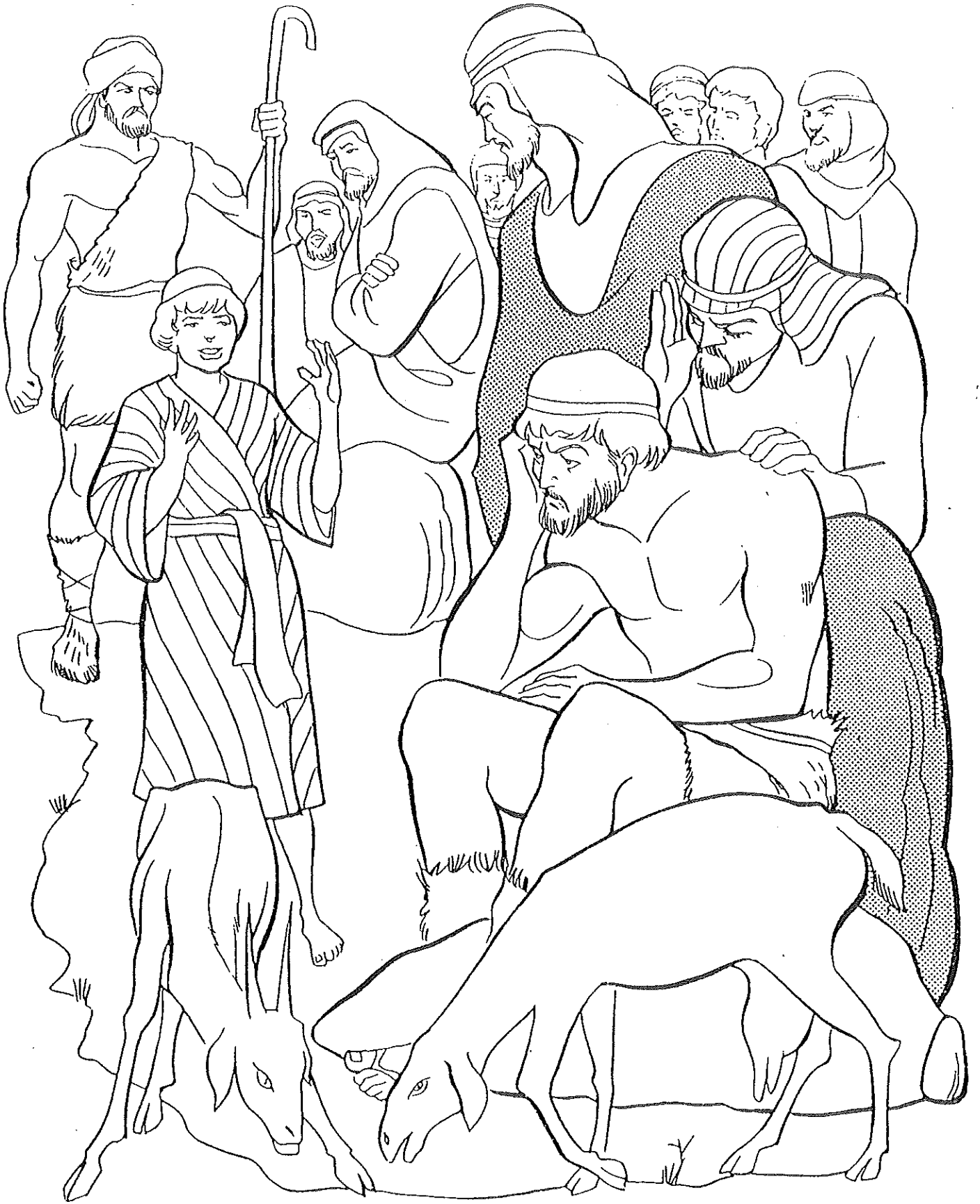
Ἰωσήφ

ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΣΤΟ ΘΡΟΝΟ

(Fortsetzung von OHP 703)

Die Lebenskurve Josephs

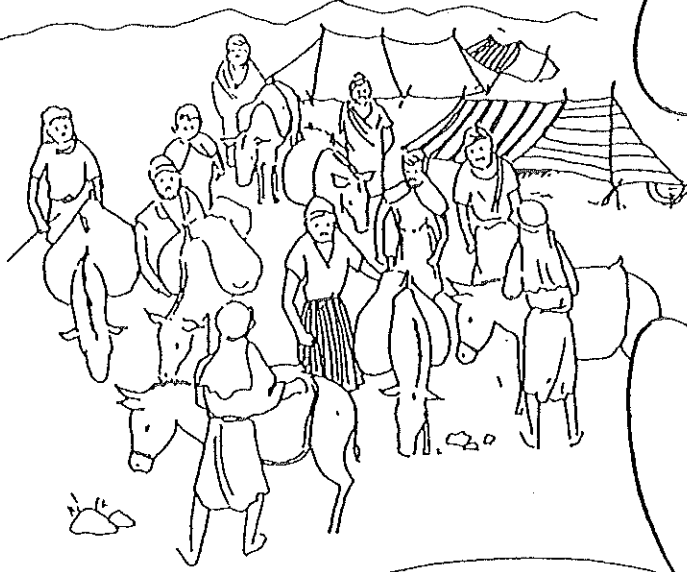
Τα αδέρφια του Ιωσήφ τον εζήλευαν και εσχεδίασαν να τον σκοτώσουν. (Γέννεσις 37).

Έτσι τα αδέρφια του Ιωσήφ τον έριξαν σ' ένα ξεροπήγαδο χωρίς φαγητό και νερό. Τότε ήρθαν μερικοί έμποροι (Γέννεσις 37)

1

2

3

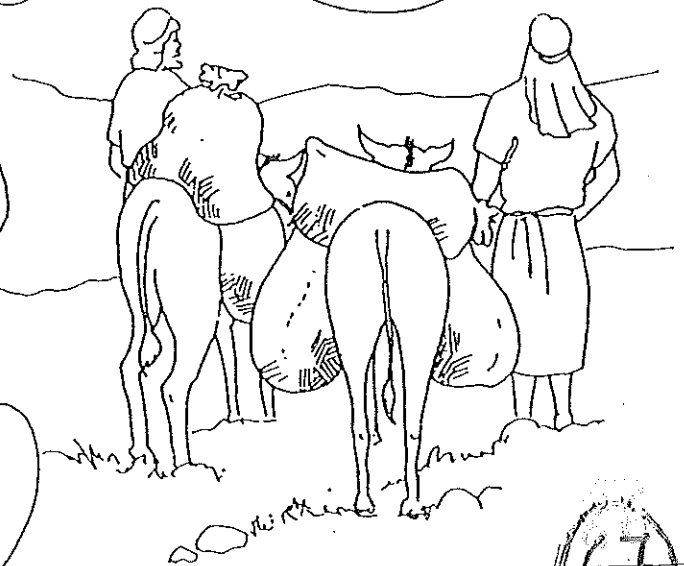
4

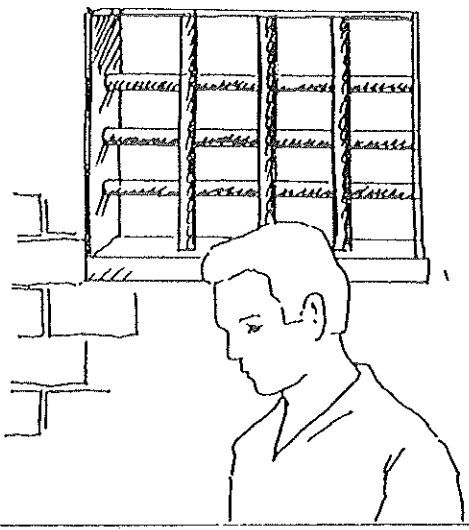
5

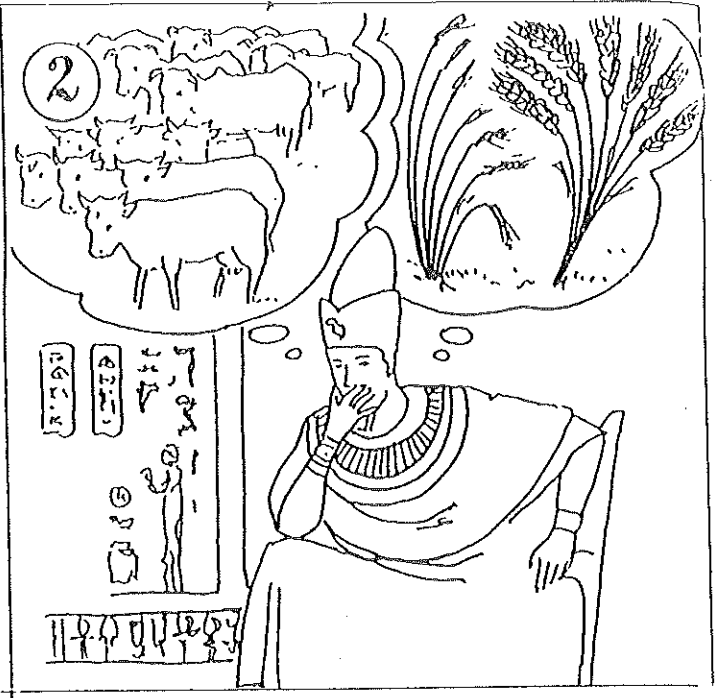
6

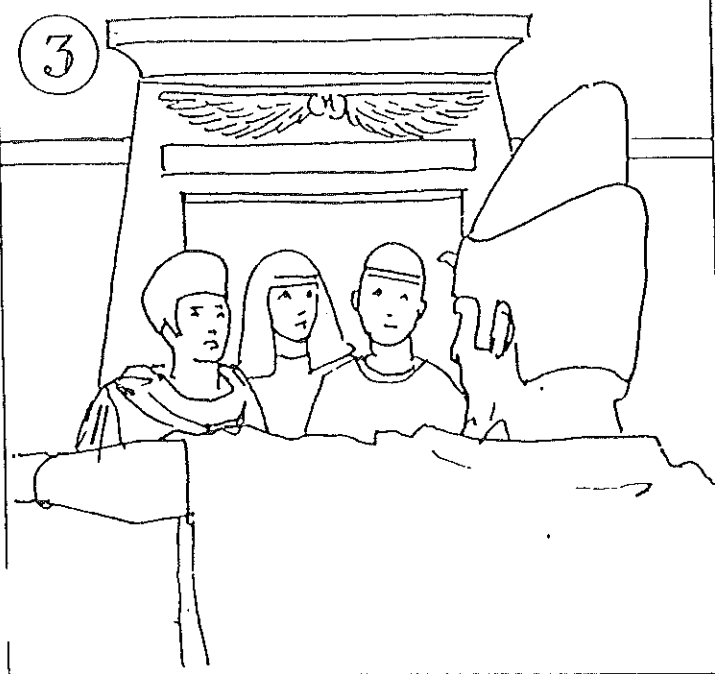
1

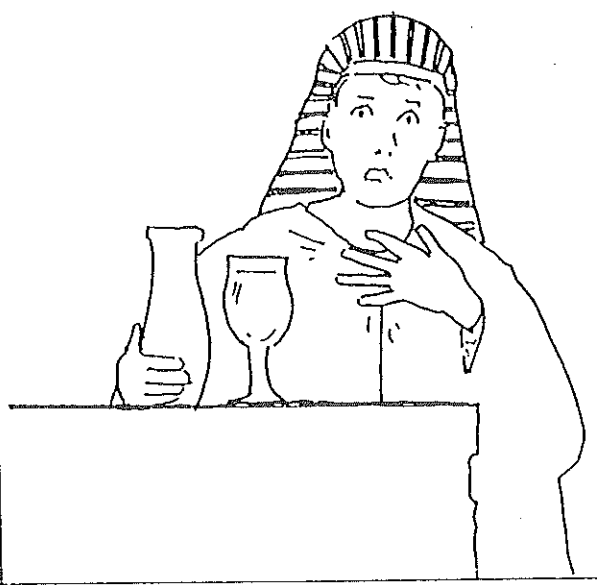
2

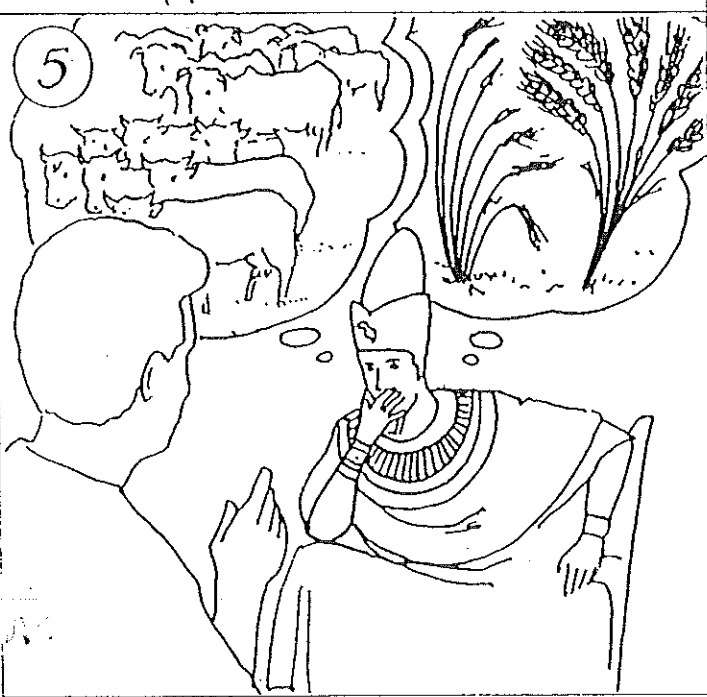
3

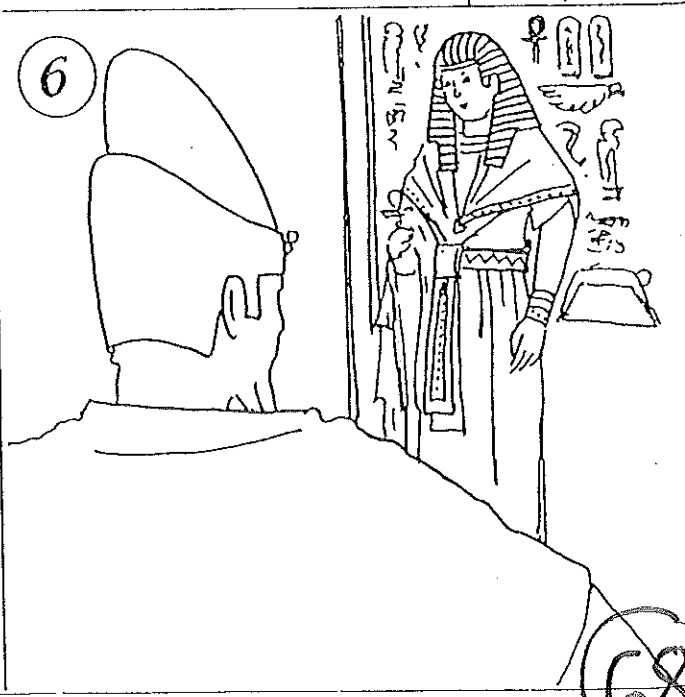
4

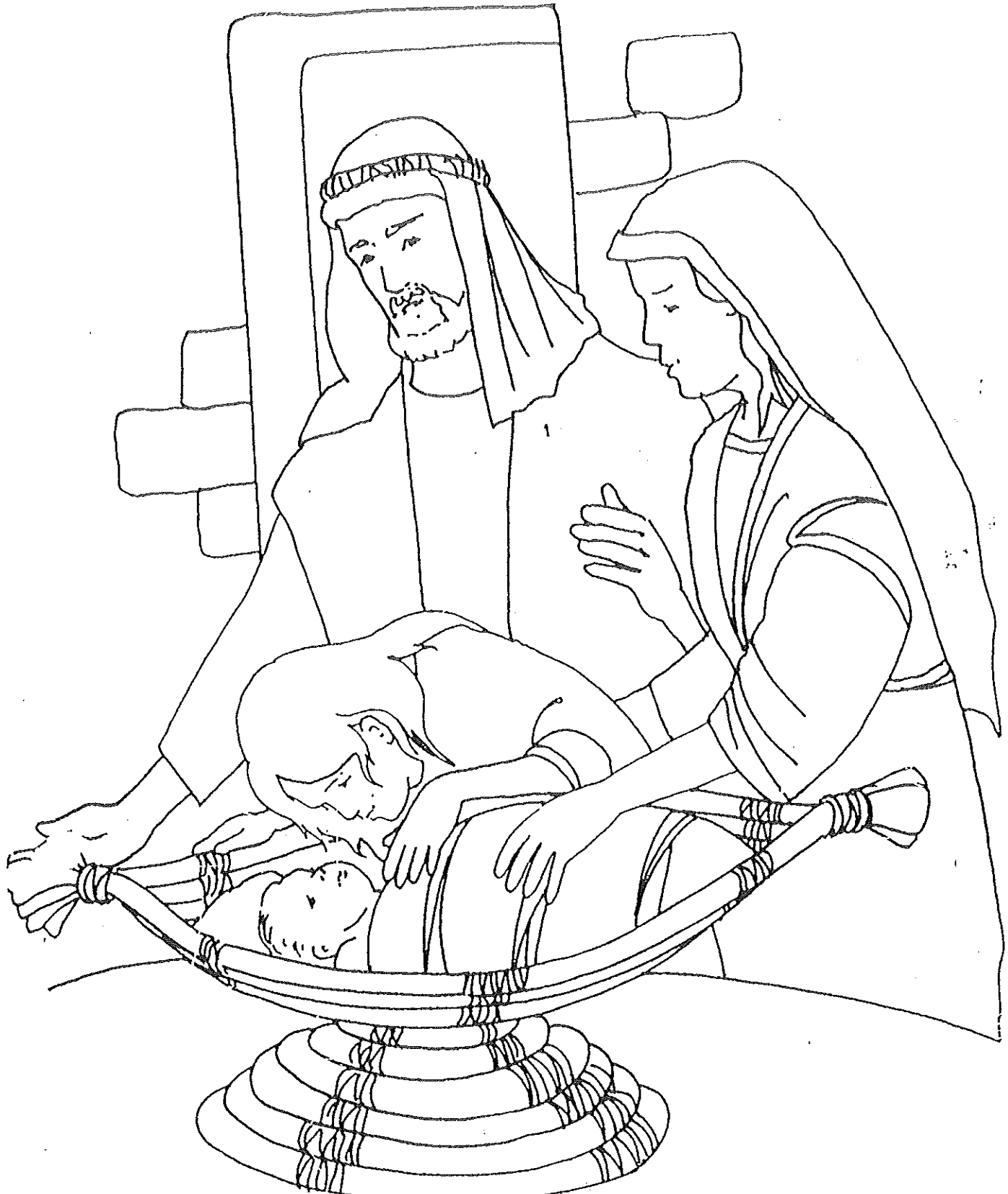

5

6

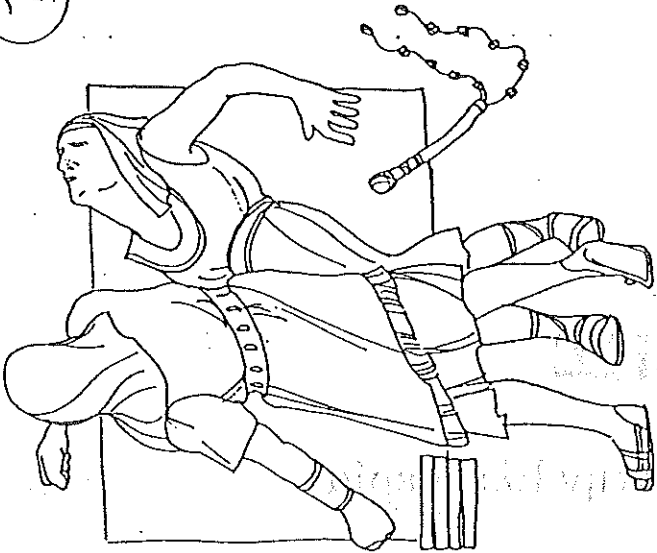

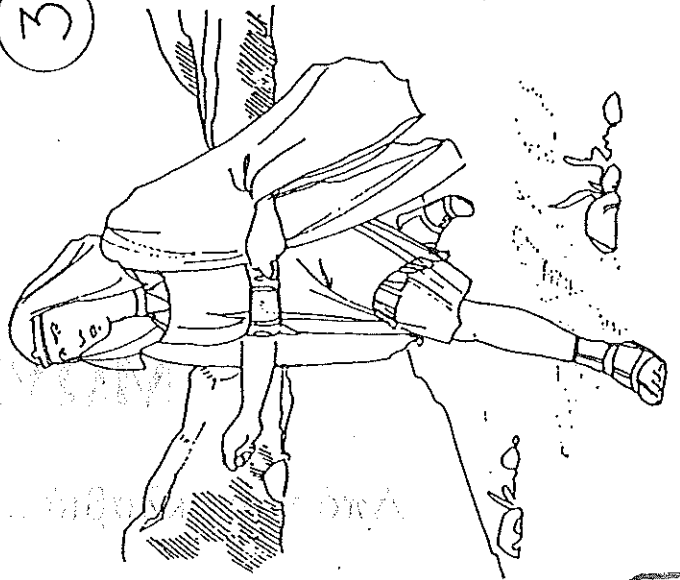
ΜΩΥΣΗΣ

Από την σκλαβιά .....στην Ελευθερία

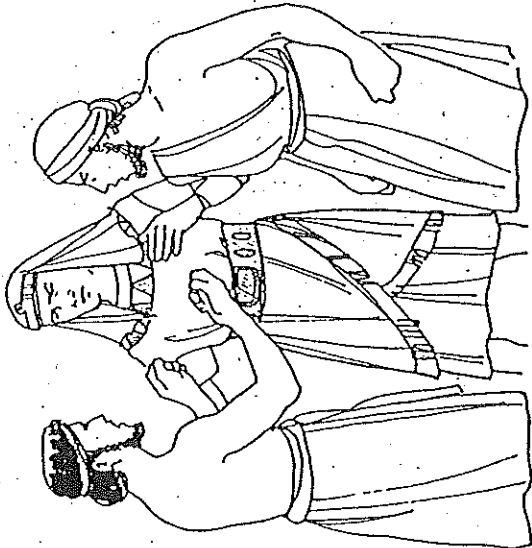
1

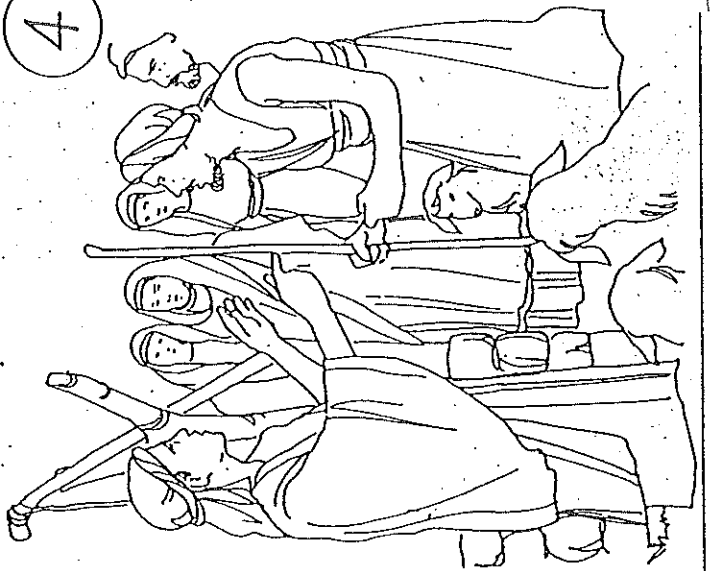
3

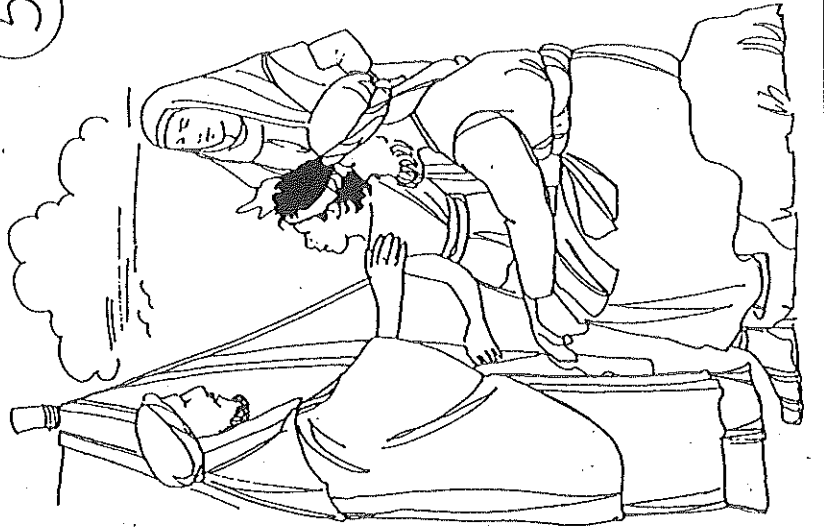
2

4

5

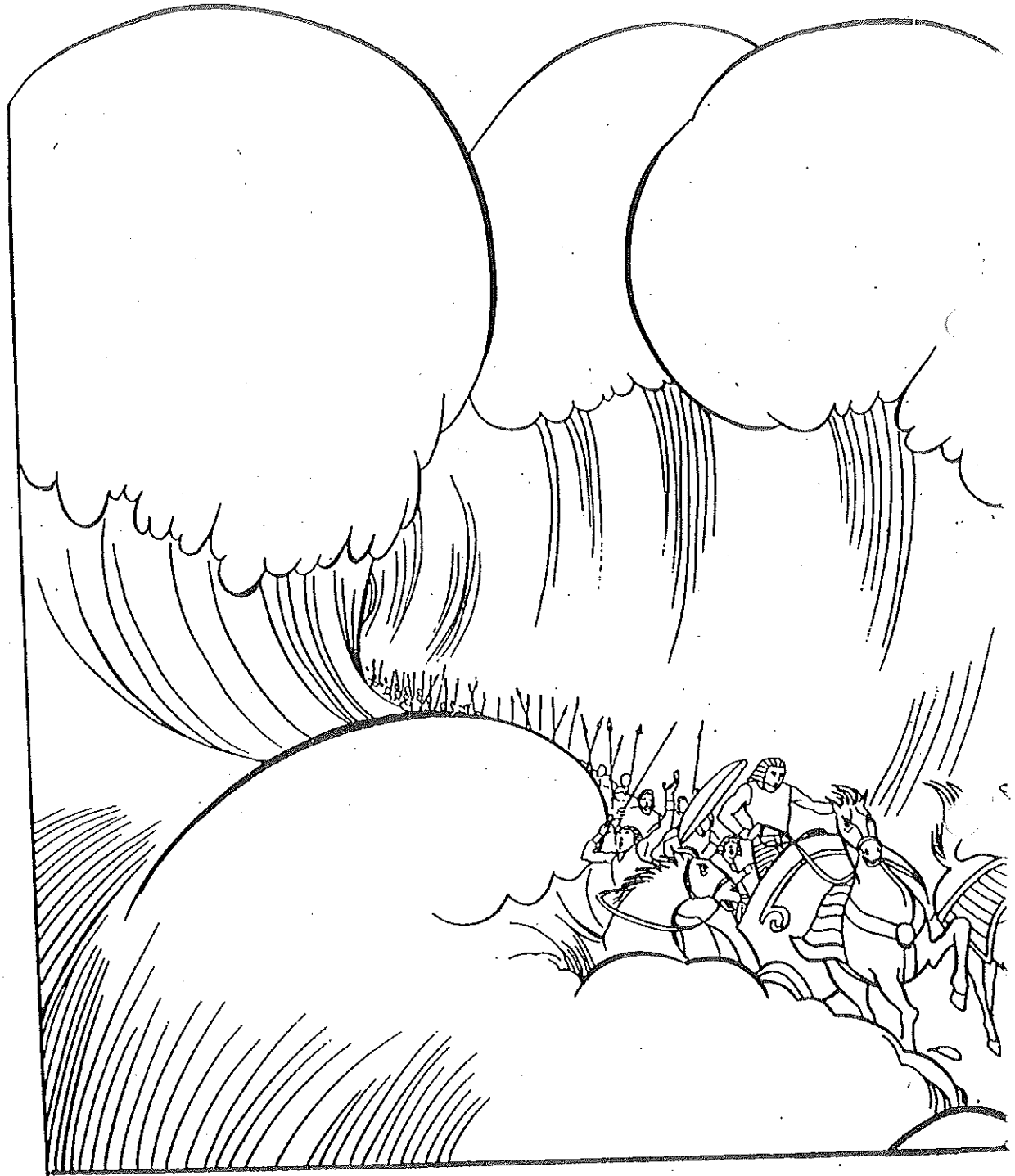

Σαν σημείο στον Μωϋσή ότι θα μπορέσει να ελευθερώσει τους Ισραηλίτες από την σκλαβιά της Αιγύπτου, ο Θεός άλλαξε την ράβδο του Μωϋσή σε φίδι. (Έξοδος 4).

Έτσι ο Μωϋσής έβγαλε τους Ισραηλίτες έξω από την Αίγυπτο. Όταν έφθασαν στις όχθες της Ερυθράς Θαλάσσης... (14).

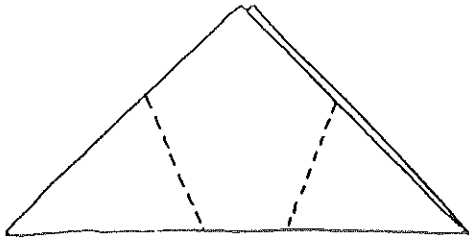

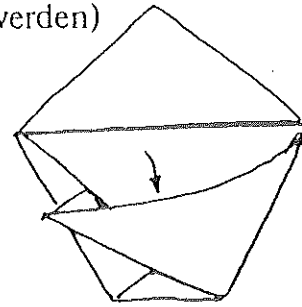
...Η θάλασσα άνοιξε για να περάσουν. Ο Στρατός του Φαραώ ηου
κινηγούσε τους Ισραηλίτες, επνίγηκε μέσα στην θάλασσα.

Becher

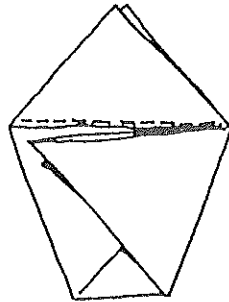
(er kann mit Wasser gefüllt werden)

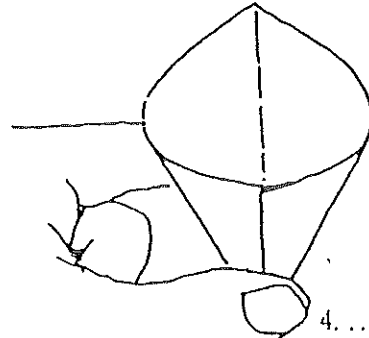
1. Ein quadratisches Blatt Papier diagonal in der Mitte falten. An den gestrichelten Linien ...

3. ... die vordere obere Spitze in das vordere Dreieck stecken ...

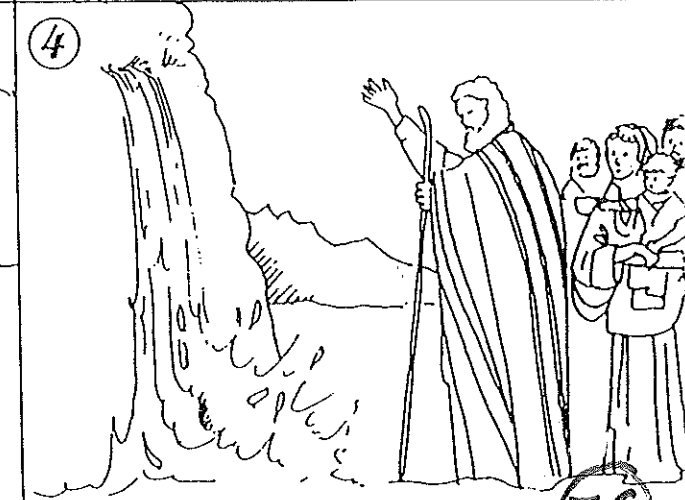
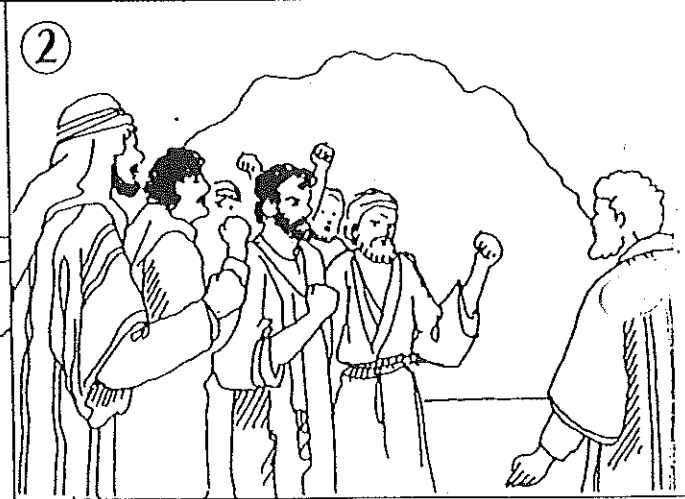
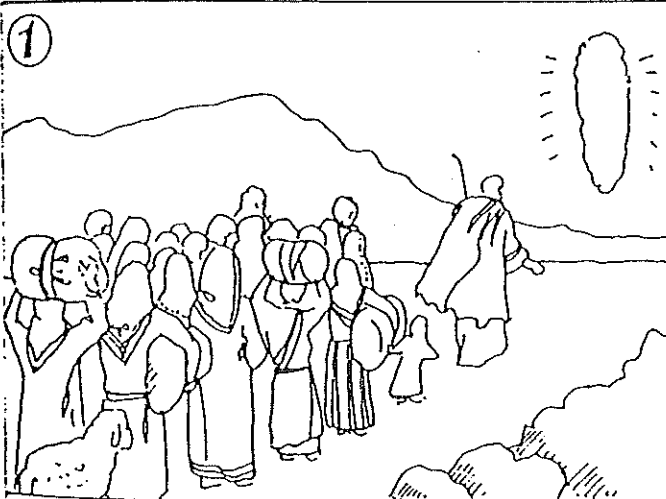

2. ... zuerst die linke Ecke nach rechts, dann die rechte Ecke nach links falten. An der Hilfslinie ...

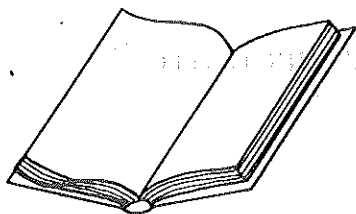

4. ... den hinteren Flügel! nach hinten falten.
Um die Figur zu öffnen, von beiden Seiten her drücken.

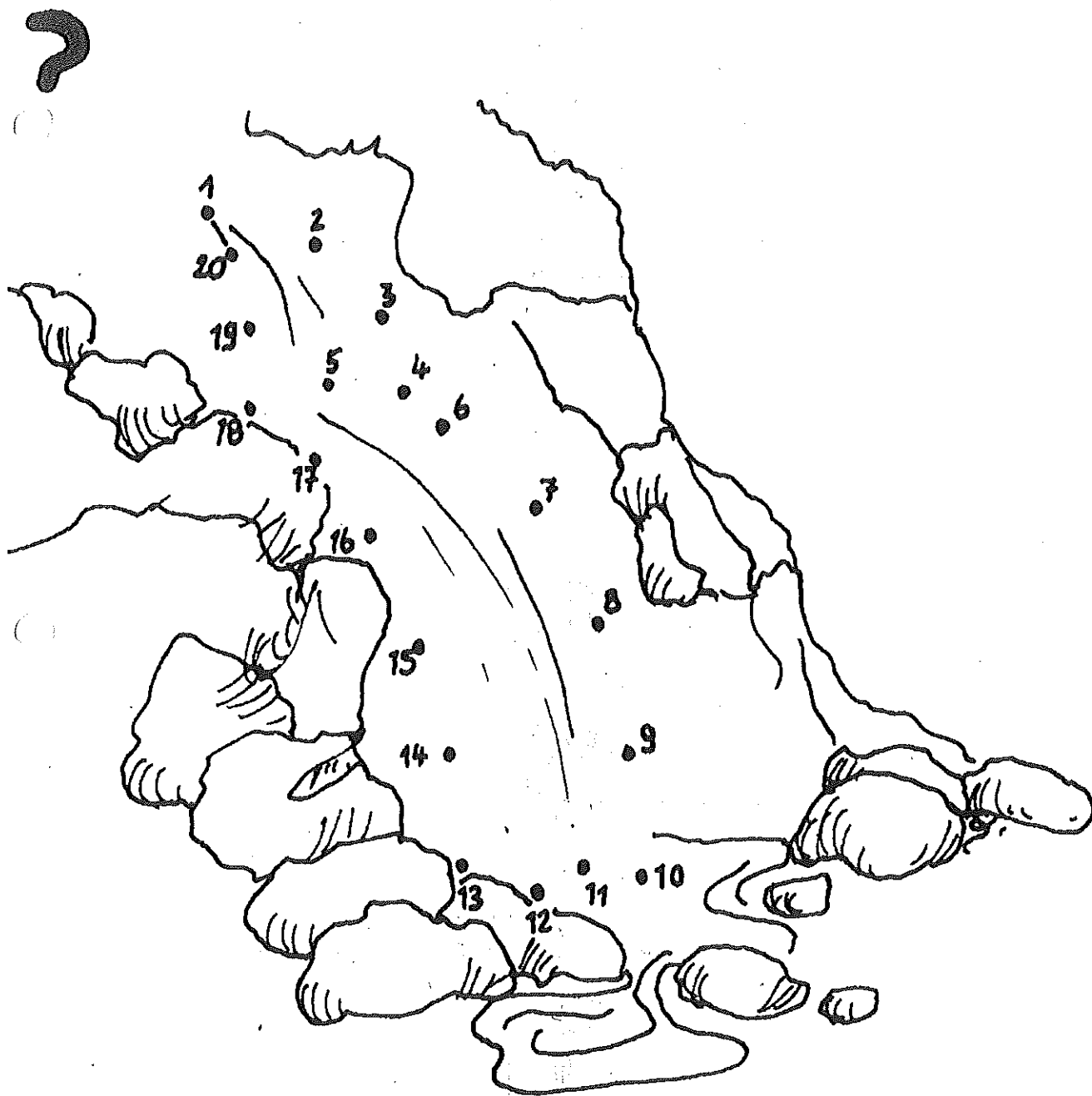
OHP 421

Am Felsen

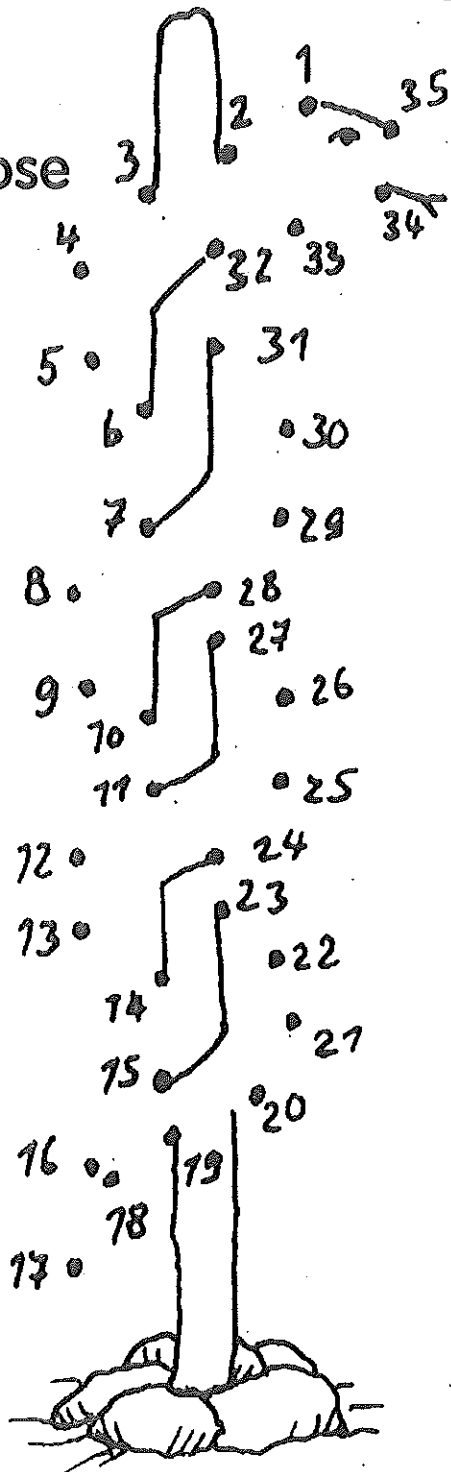
2. Mose 17,1-7

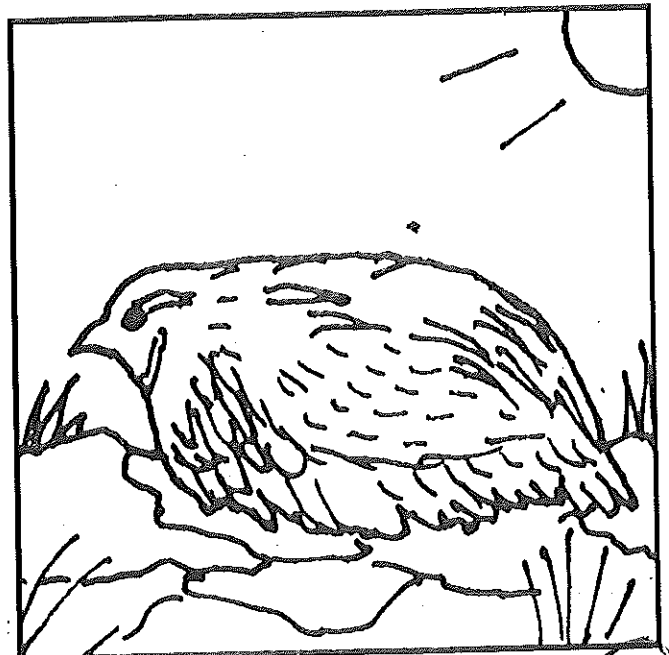
Verbinde die Punkte

Brot und Fleisch vom Himmel

2. Mose

Βρες 7 διαφορές ανάμεσα στα 2 πουλάκια!

Was ist hier abgebildet?
Verbinde die Punkte

1 _____
_____
_____
_____
2 _____
_____
_____
_____
3 _____
_____
_____
_____
4 _____
_____
_____
_____
5 _____
_____
_____
_____

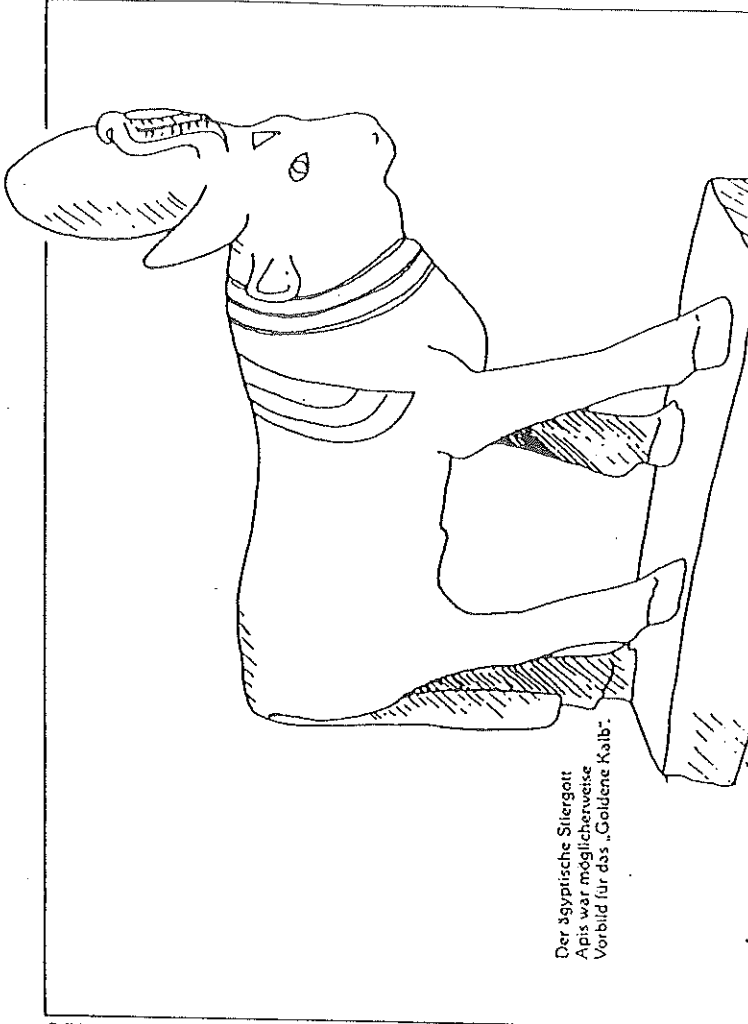
6 _____
_____
_____
_____
7 _____
_____
_____
_____
8 _____
_____
_____
_____
9 _____
_____
_____
_____
10 _____
_____
_____
_____

Ehre deinen Vater und deine Mutter,
damit deine Tage lange währen
in dem Land, das der HERR,
dein Gott, dir gibt

2. Mose 20, 12

Bitte an die richtige Stelle in die Tafel schreiben!

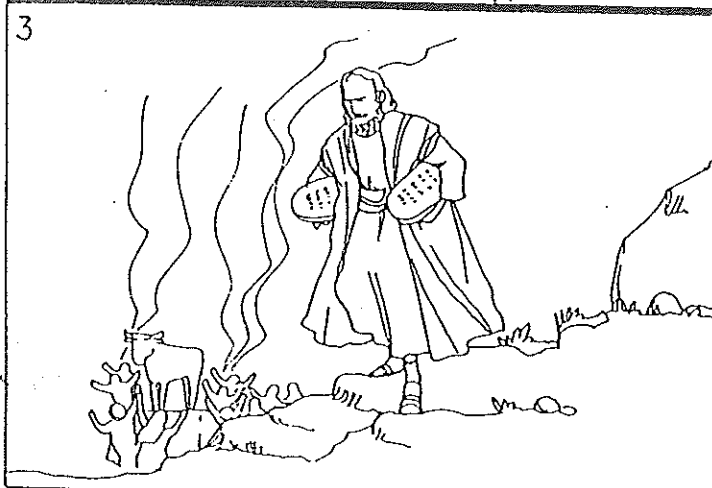

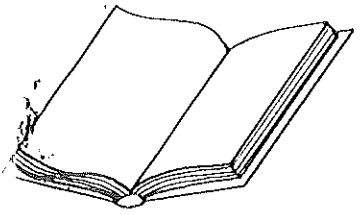

1.
Ich bin der HERR, dein Gott... Du sollst keine anderen Götter haben neben mir.

2.
Du sollst dir kein Götterbild machen... Du sollst dich vor ihnen nicht wiederwerfen und ihnen nicht dienen.

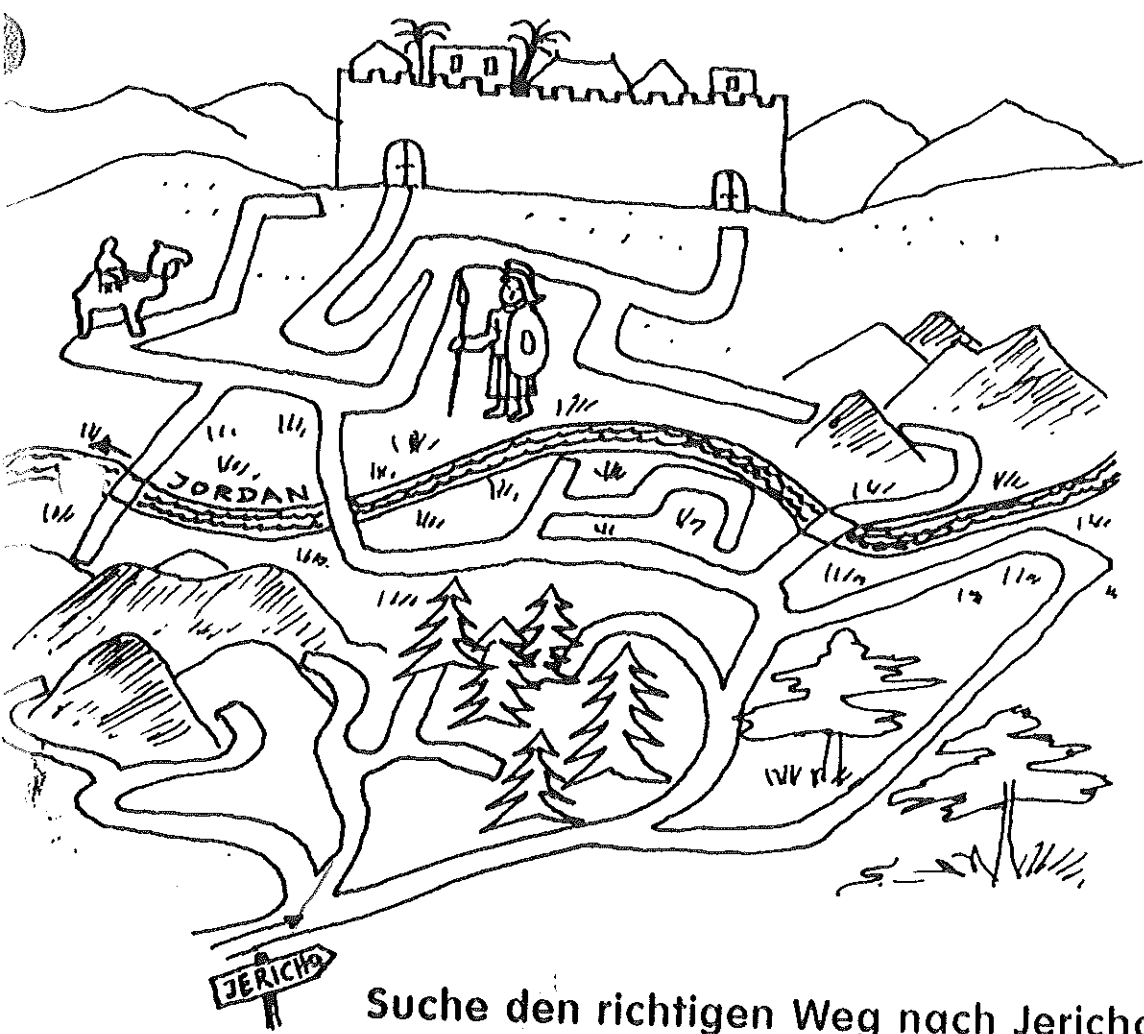
2. Mose 20

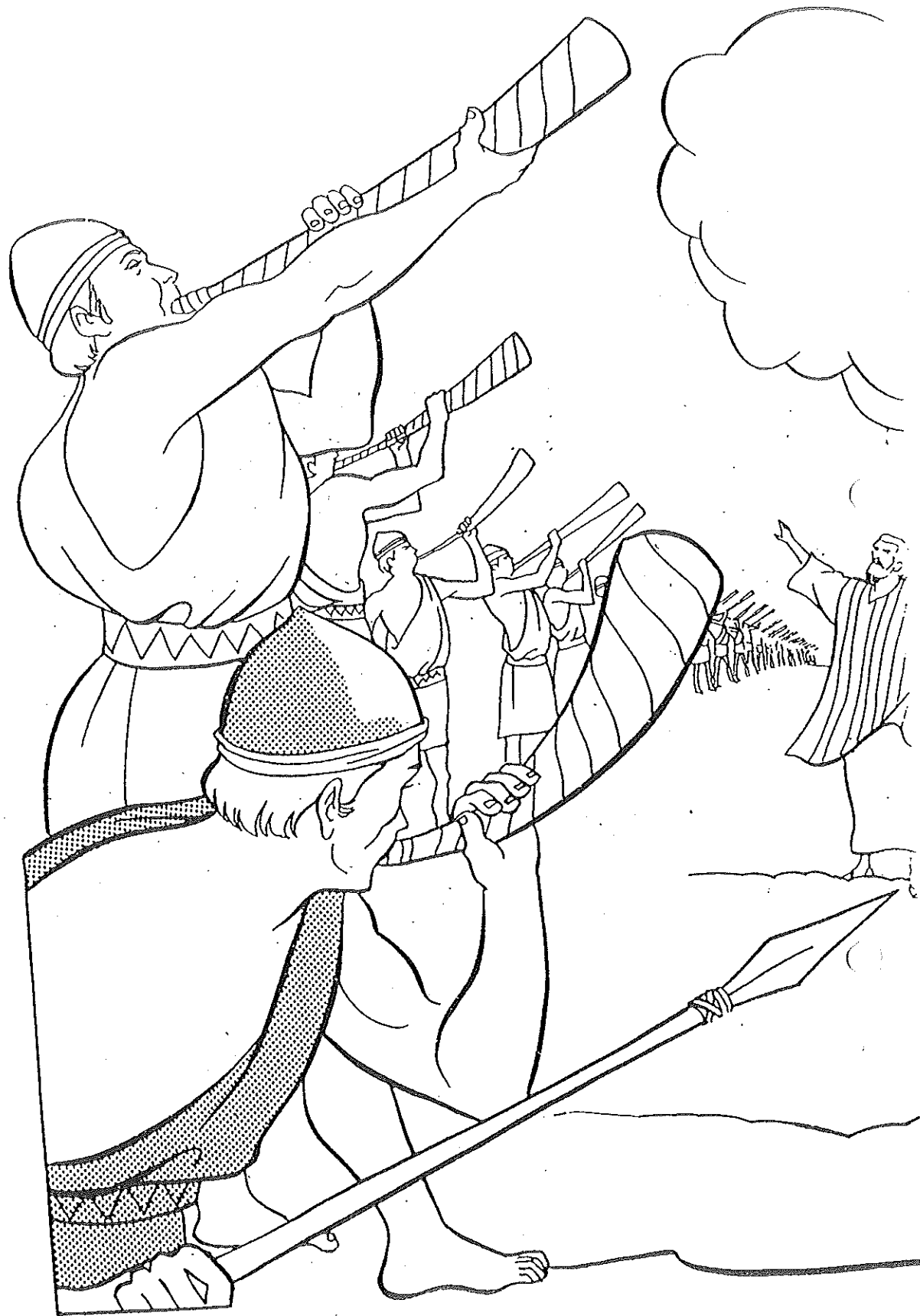

Josua 2

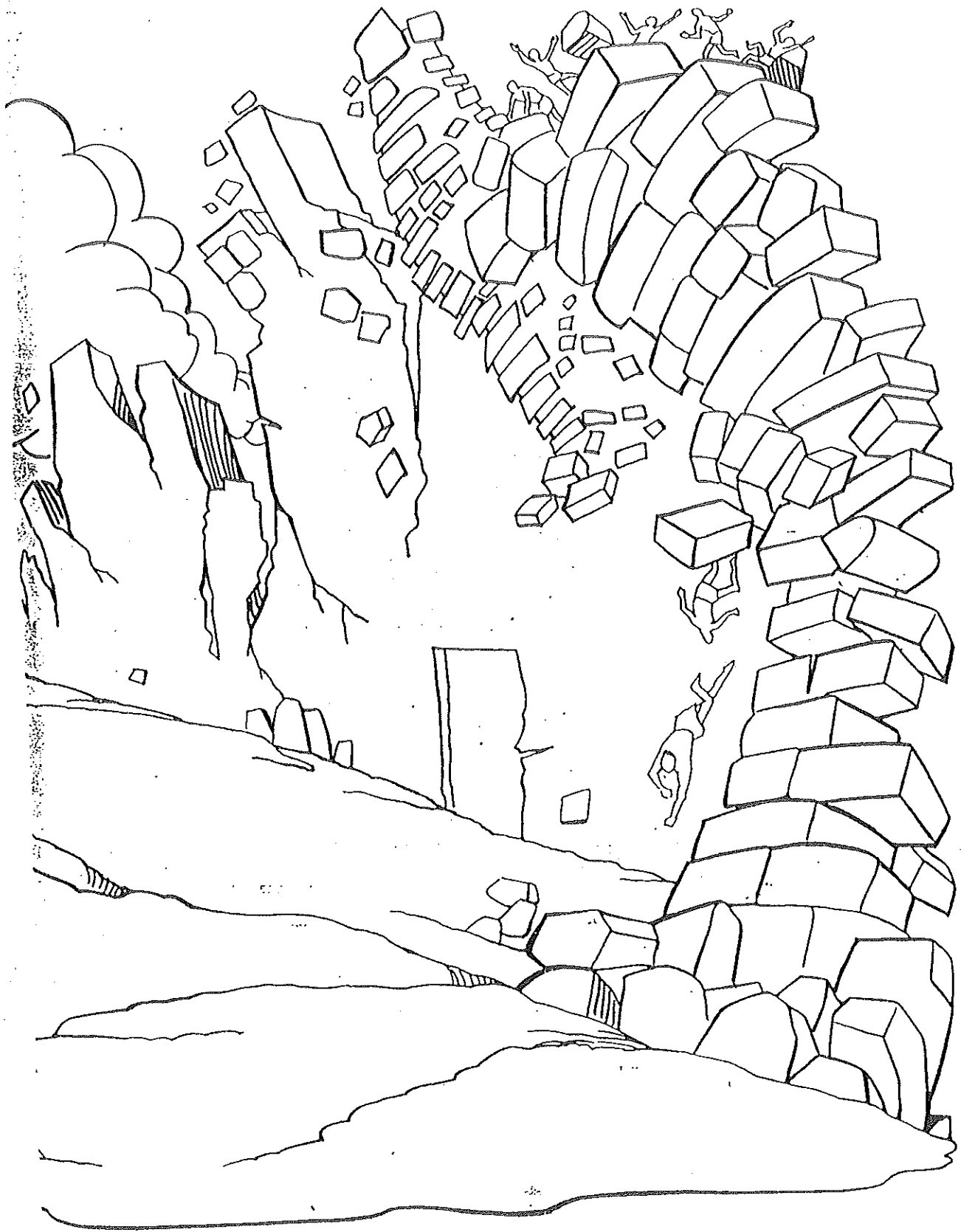
Josua führte das Volk bis an den Jordan. Jetzt war es nicht mehr weit bis zur Grenze des Landes Kanaan. Der Fluß Jordan mußte noch überquert werden. Aber gegenüber lag die mächtige Stadt Jericho. Sie war mit einer großen Mauer umgeben. Josua sandte Kundschafter aus, um das Land und die Stadt Jericho zu erforschen. Gott gab ihnen dann genaue Anweisungen, wie sie die Stadt erobern sollten.

Suche den richtigen Weg nach Jericho!

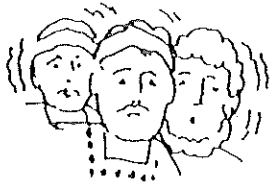

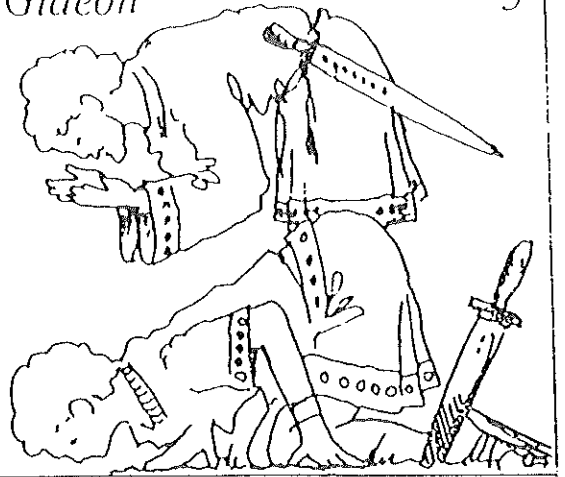
...Και τα τείχη της Ιεριχώ έπεσαν κάτω.

Richter 7: Wir verlassen uns auf Gott wie Gideon

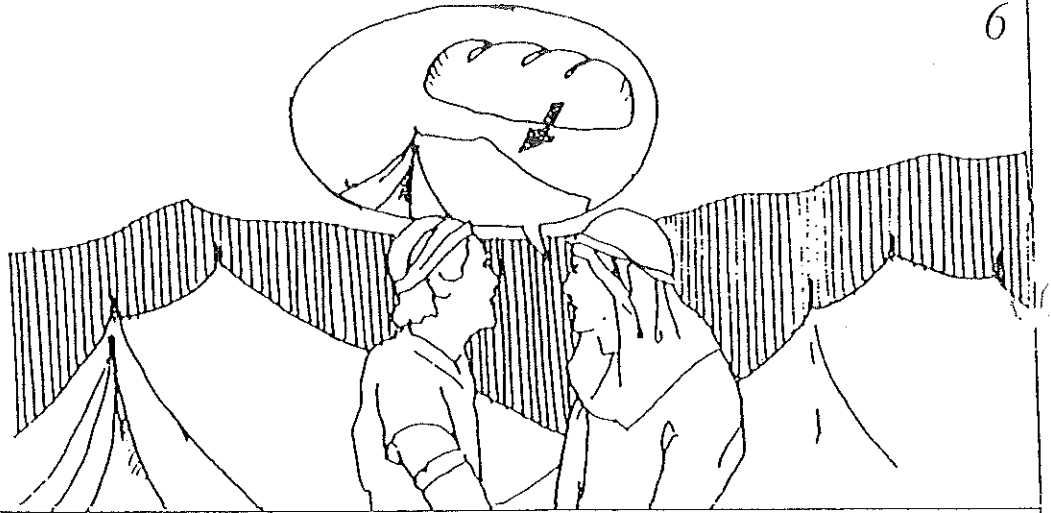

32.000
- 22.000
10.000

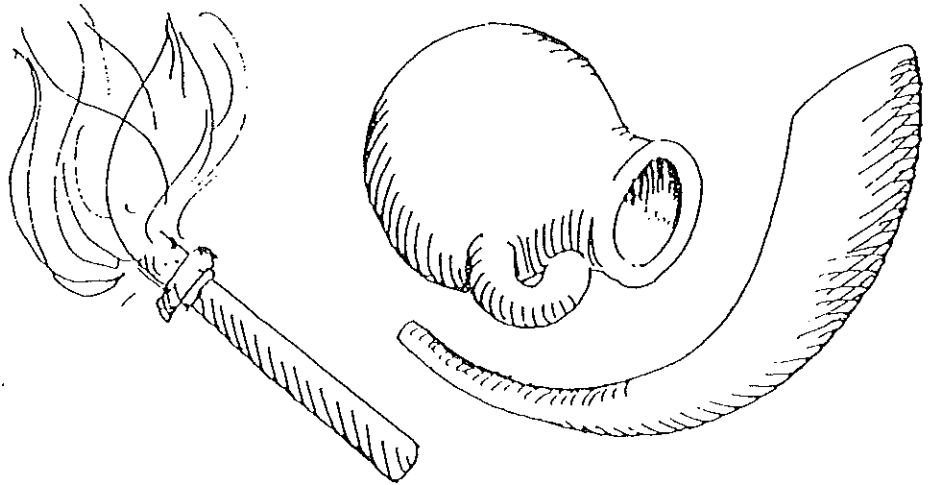
10.000
- 9.700
300

6

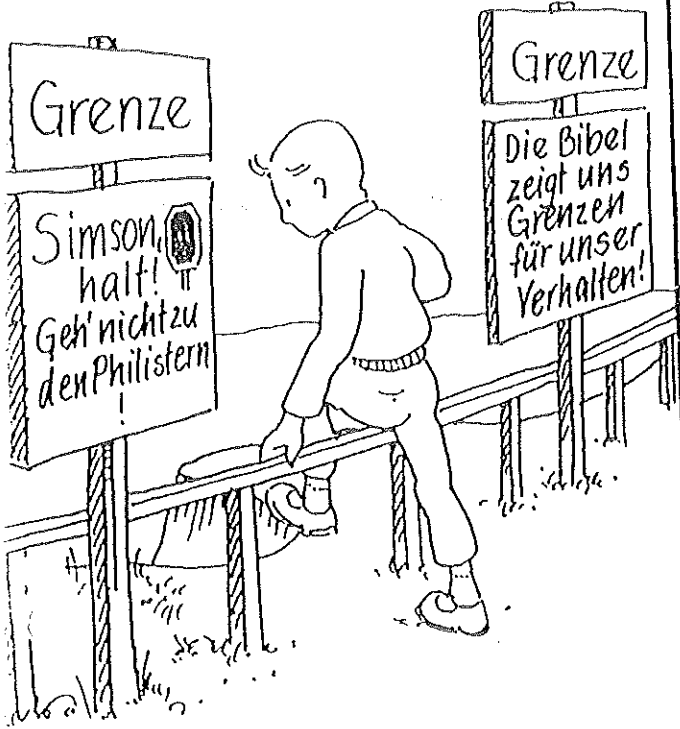
7

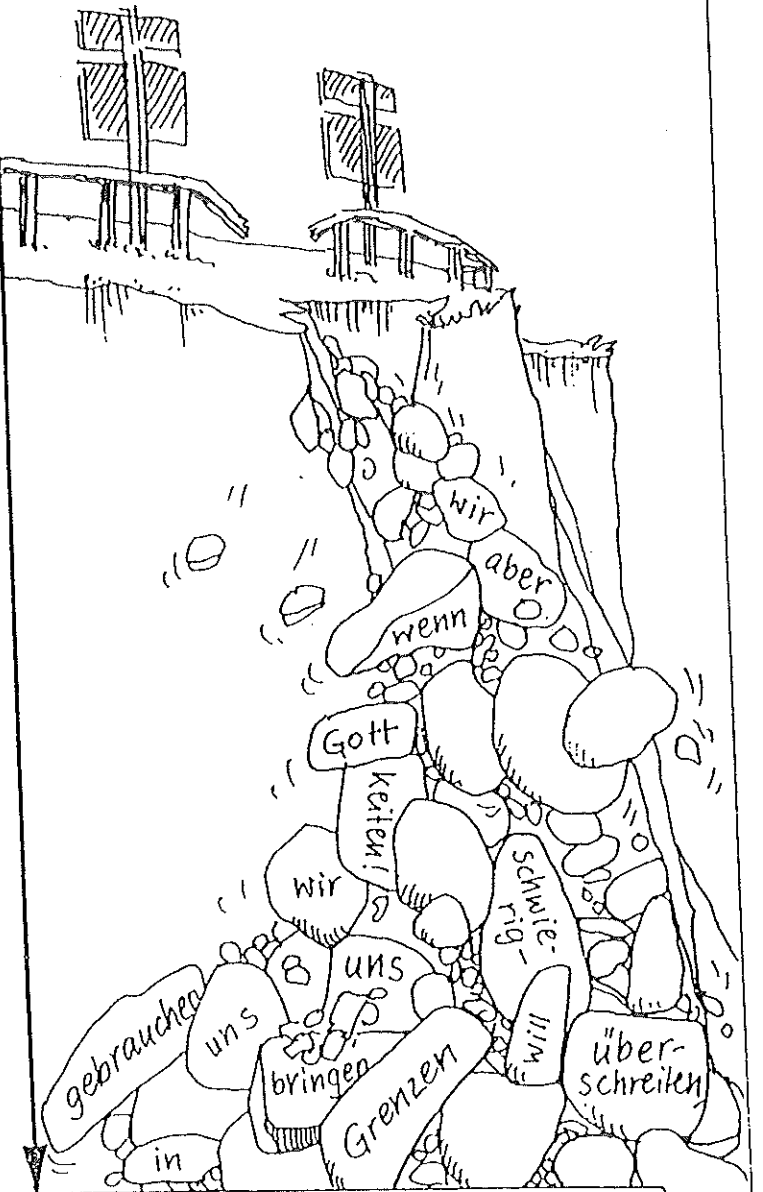
8

1

2

Merksatz eintragen:

_____

_____

_____

_____

5

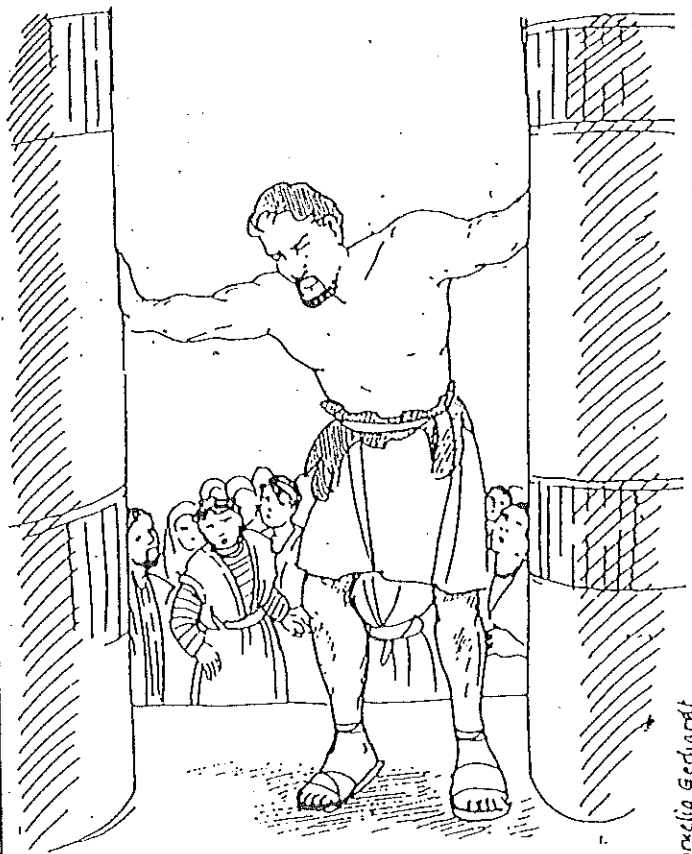
6

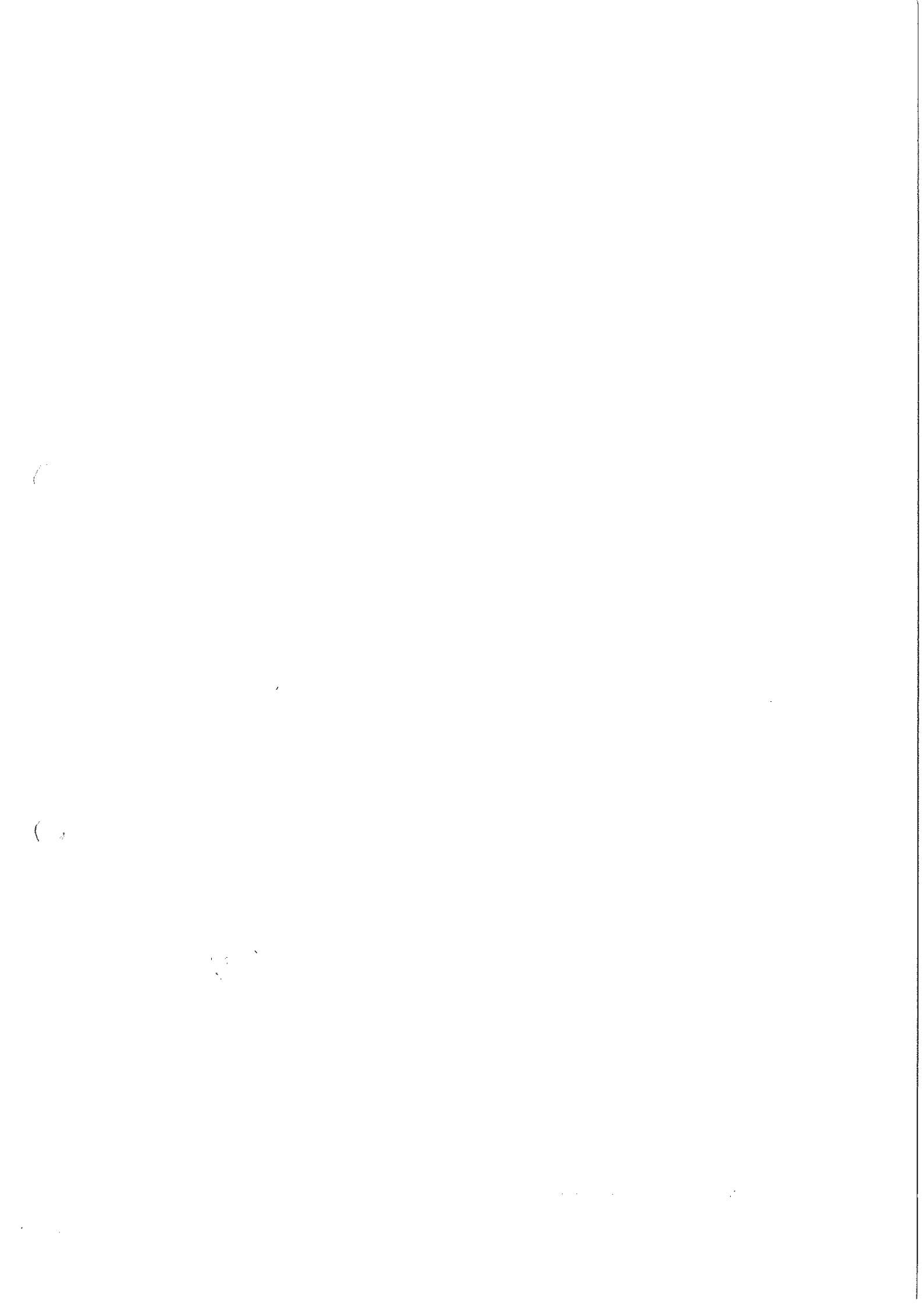
7

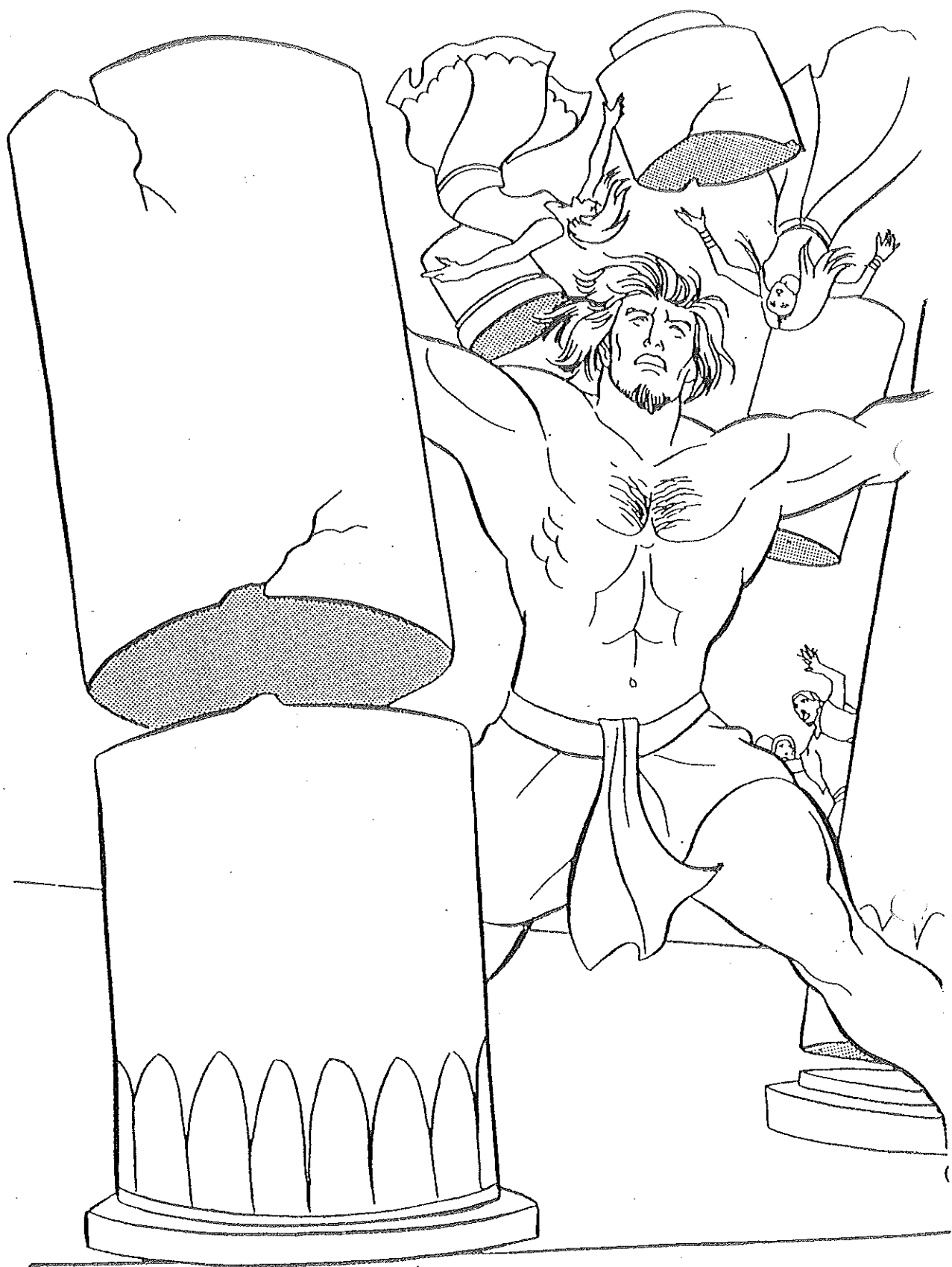

8

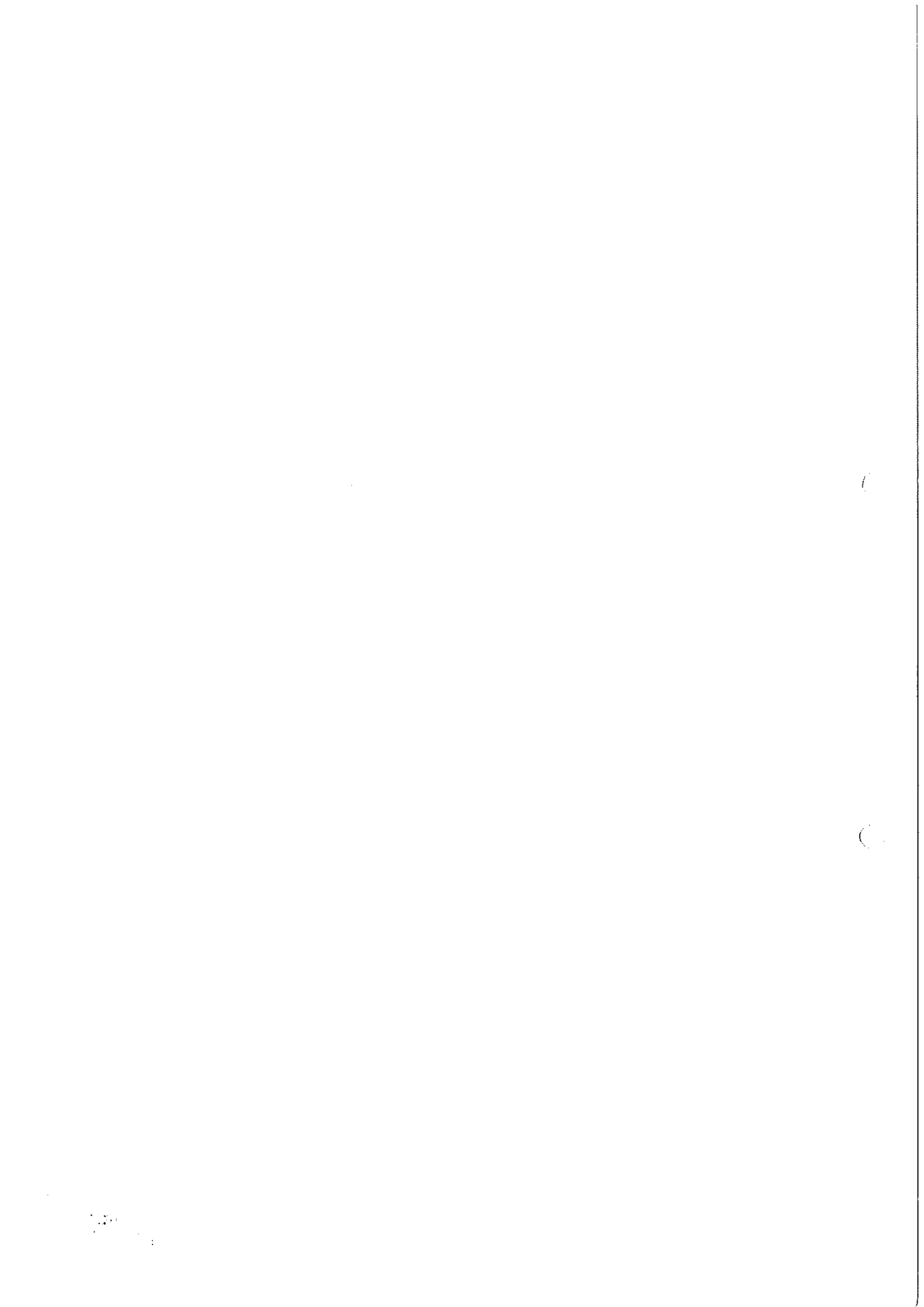
© Conclia Gerhardt

Όπως ήταν αδύναμος ο Σαμψών αιχμαλωτίσθηκε και ετυφλώθηκε από τους Φιλισταίους. Ο Θεός του έδωσε την τελευταία του επιθυμία και ο Σαμψών. (Κριταί 16).

MARIA

DAVID (1)

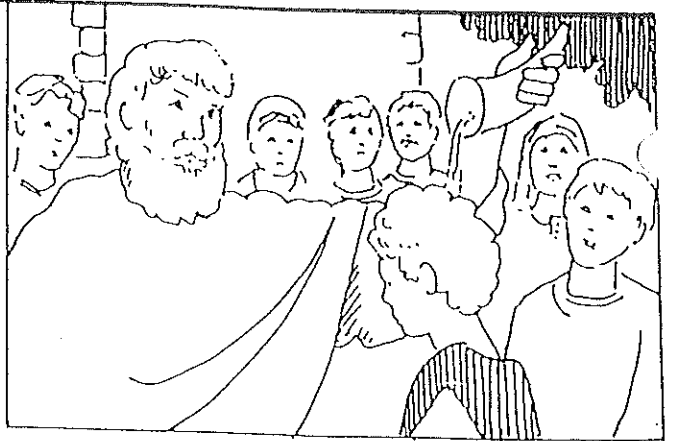
1

2

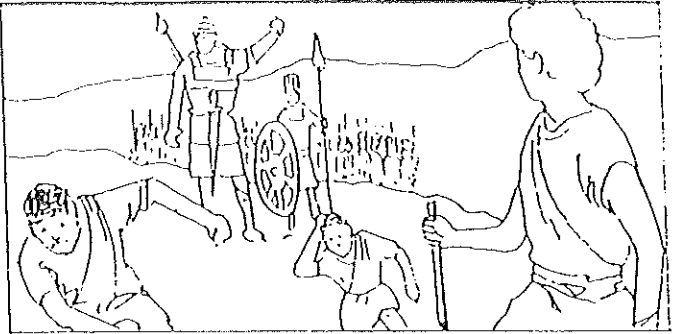

3

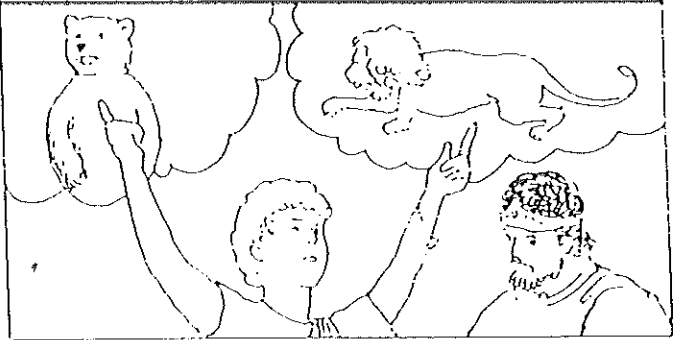

DAVID (2)

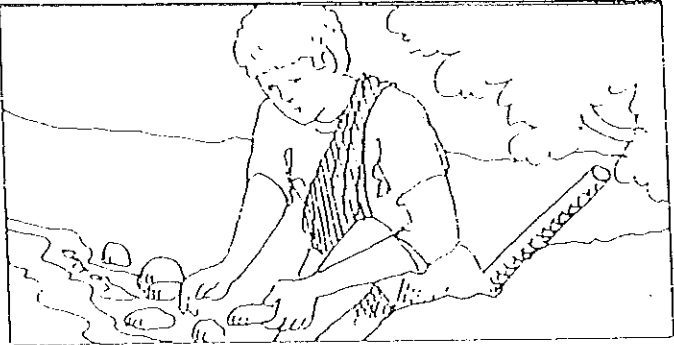
4

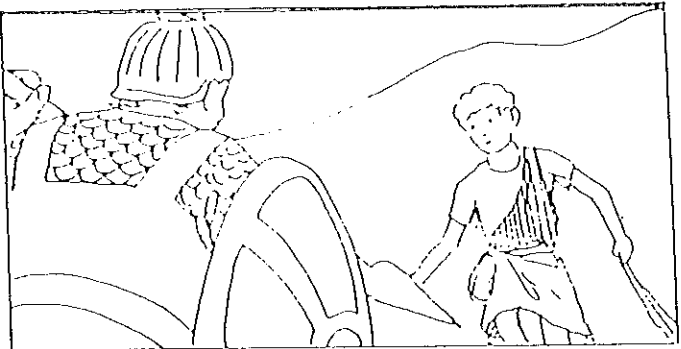
5

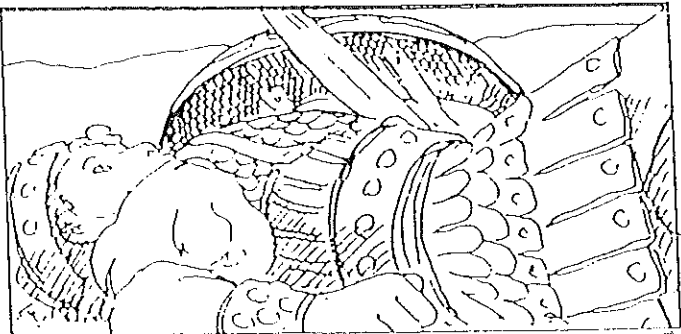
6

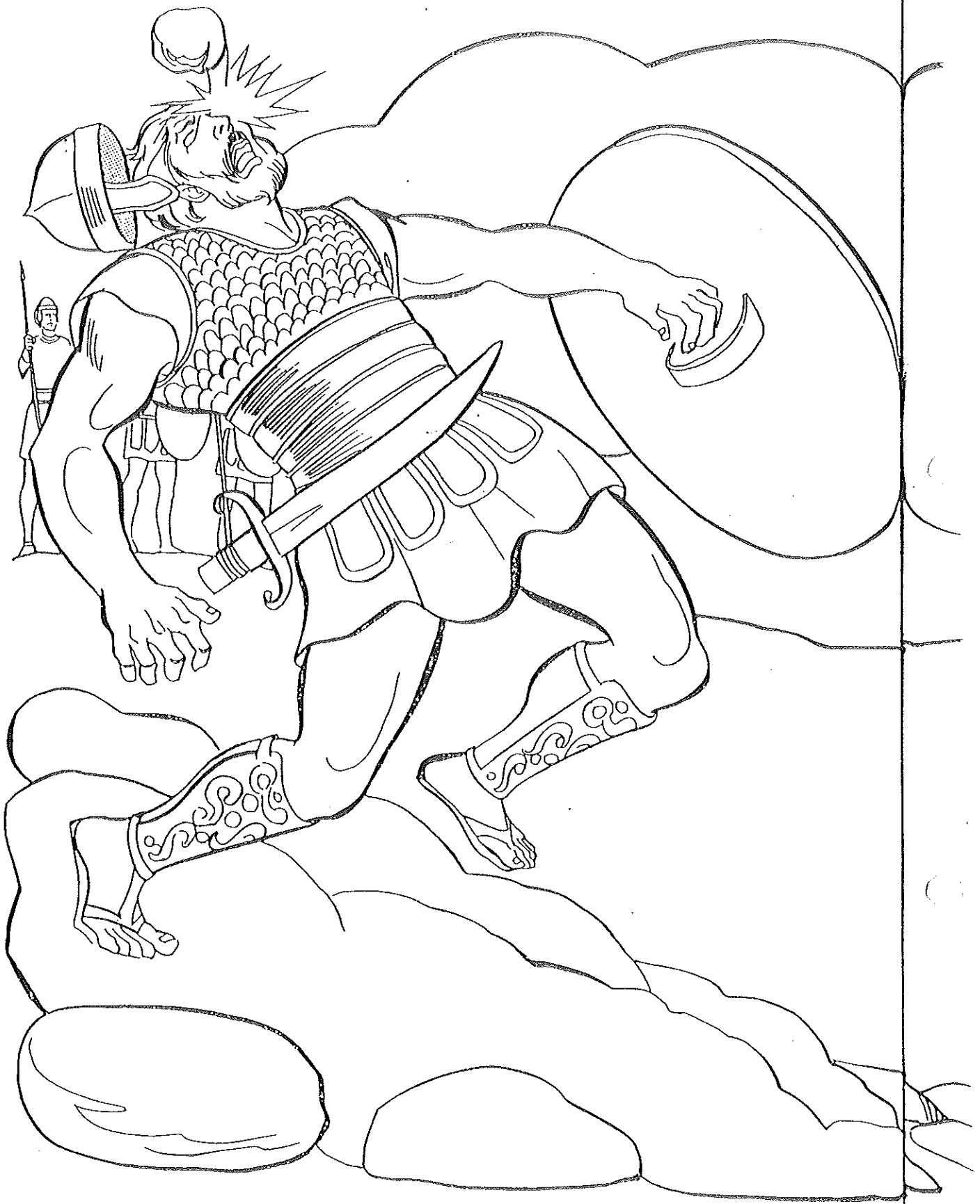

7

8

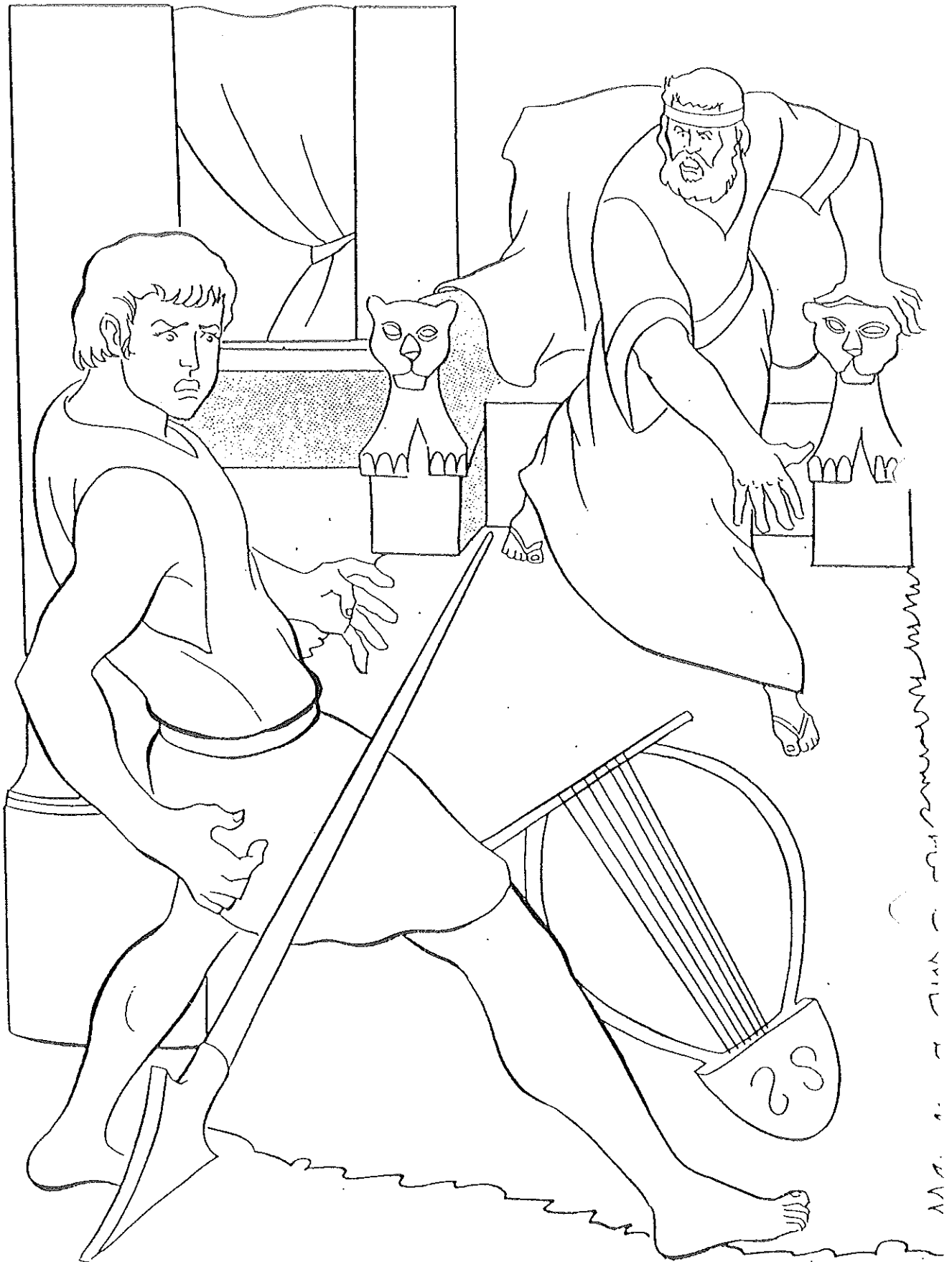

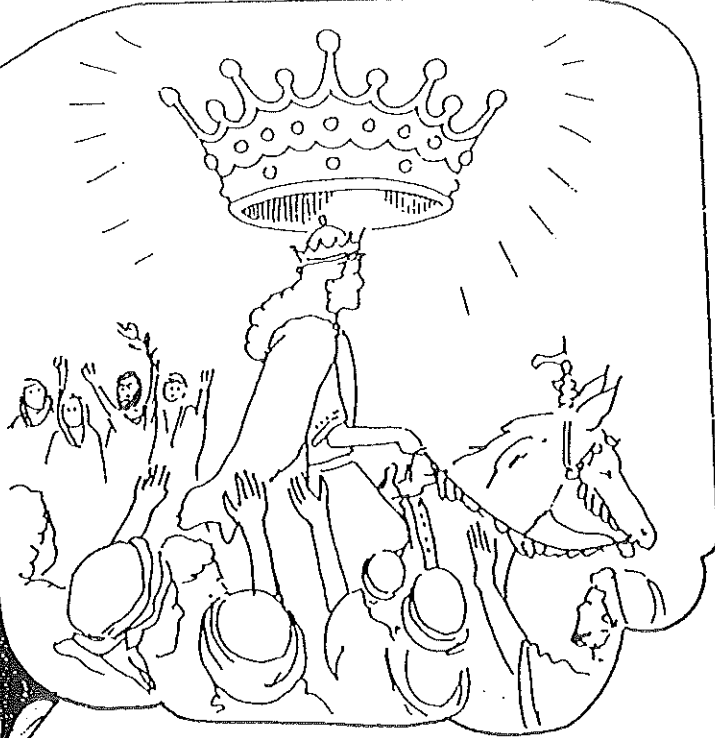
Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὁ Δαυὶδ ἐσκότωσε. (Α΄ Σαμουὴλ 17).

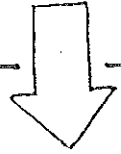
Τον γίγαντα Γολιάθ, με μια σφενδόνα και μια πέτρα. (Α΄ Σαμουήλ 17).

Ο Βασιλιάς Σαούλ ζήλευε την αγάπη που είχαν οι άνθρωποι για τον Δαυίδ και προσπάθησε πολλές φορές να τον σκοτώσει. Ο Δαυίδ ποτέ δεν αντιστάθηκε. (Α΄ Σαμουήλ 18).

Ungehorsam

Strafe

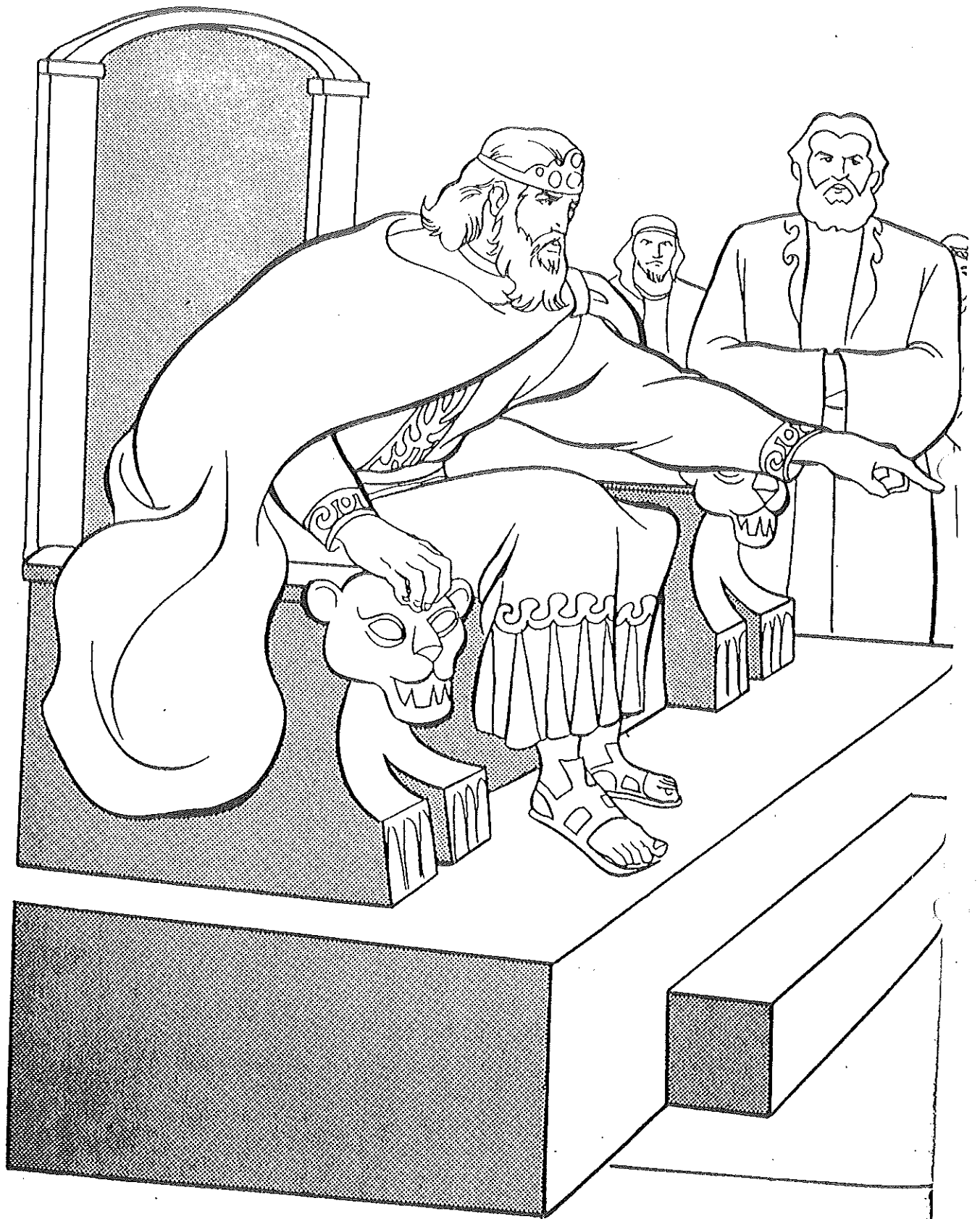

Όταν πέθανε ο Δαβίδ είπε στον γιο του Σολομών. Να υπακούς τούς νόμους του Θεού για να διοικείς με σοφία (Α΄ Βασιλέων 2).

(

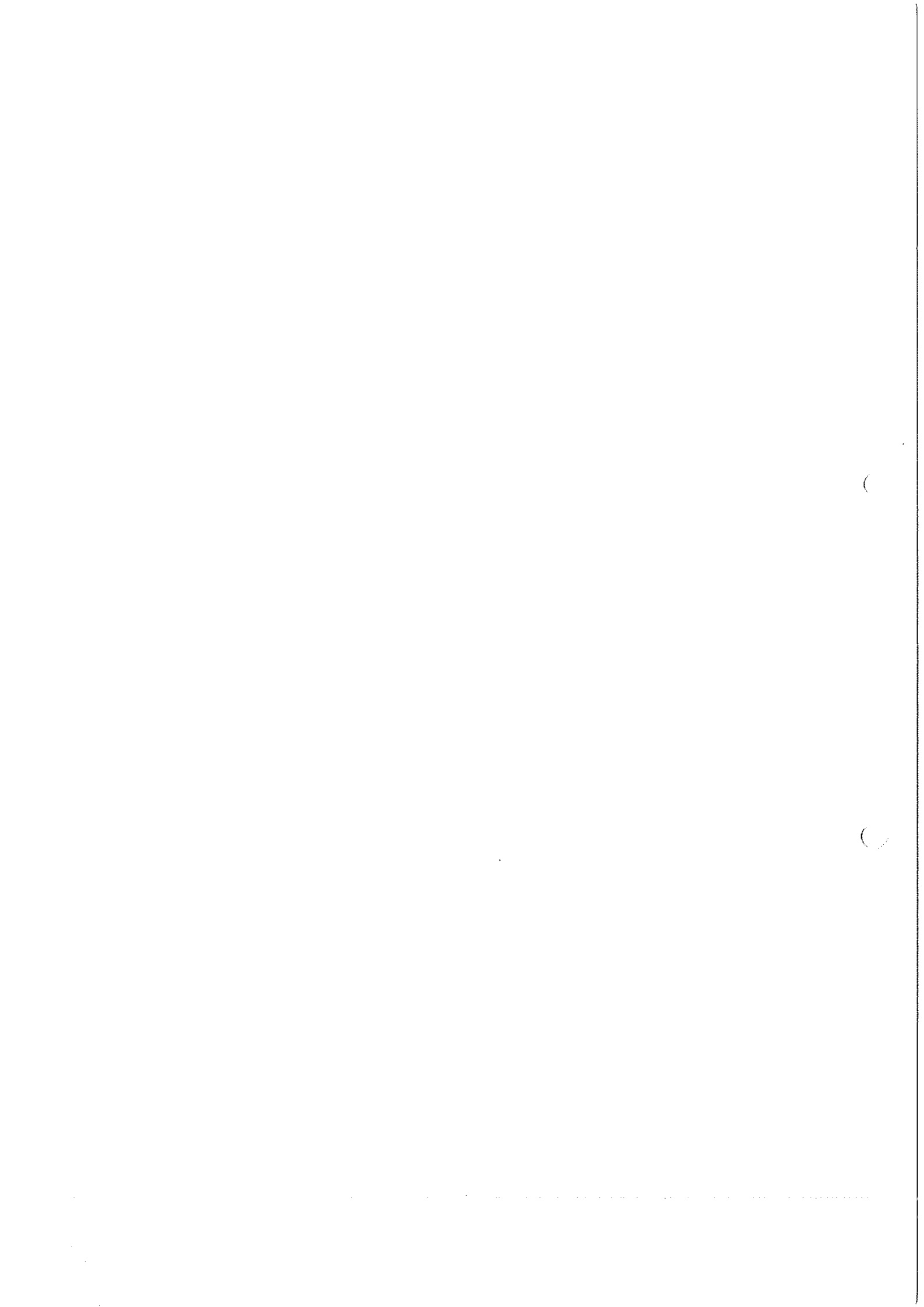
(

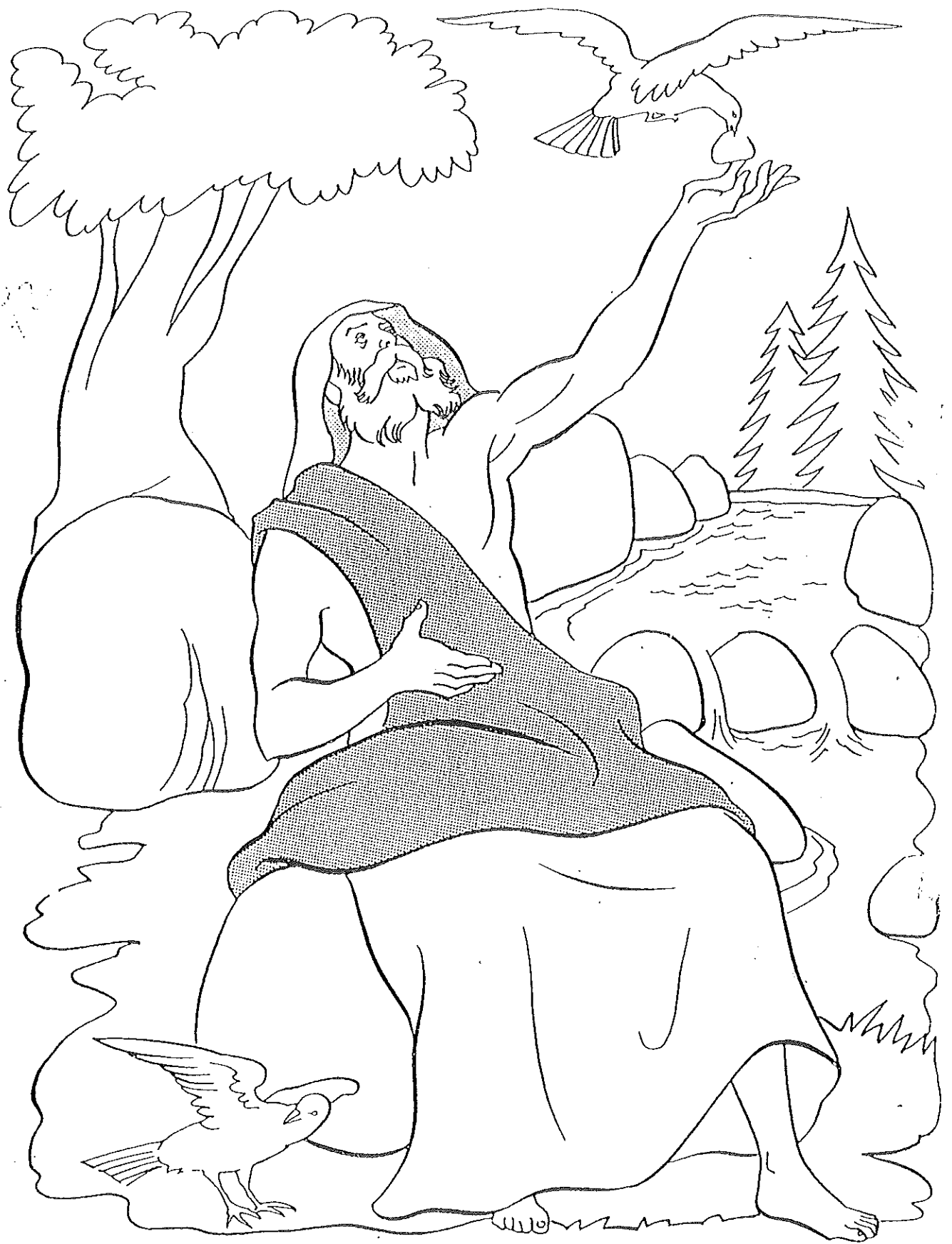

Όταν δύο μητέρες διεκδικούσαν ένα μωρό, ο σοφός βασιλιάς Σολομών διέταξε: «Κόψτε το παιδί στη μέση, και δώστε από μισό...» (Α΄ Βασιλέων 3).

... στην κάθε μητέρα. Η πραγματική μητέρα τότε παρεκάλεσε τον βασιλιά Σολομόντα να δώσει το παιδί στην άλλη γυναίκα.

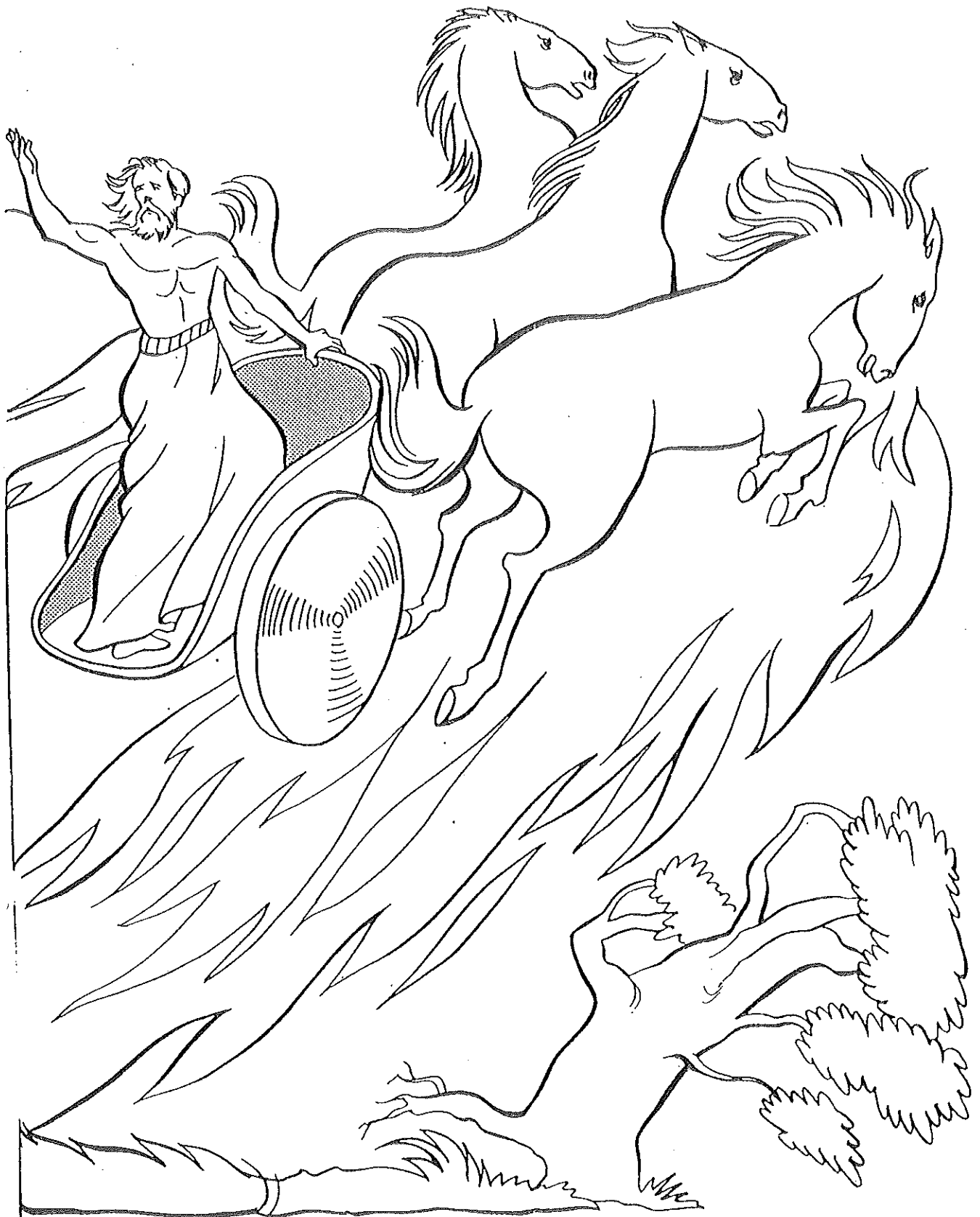

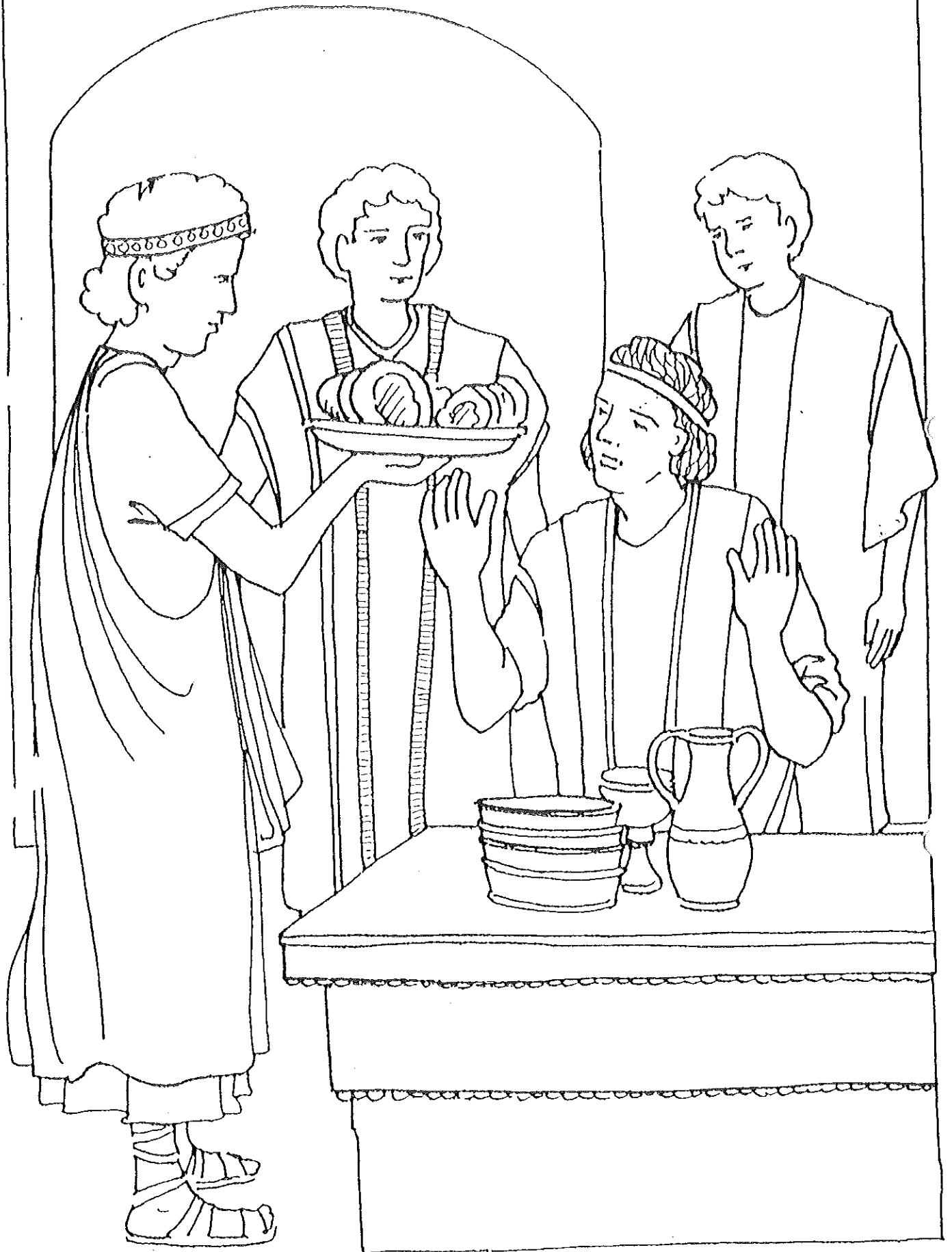
Με τον θάνατο του βασιλιά Σολομόντα οι Ισραηλίτες άρχισαν να λατρεύουν είδωλα. Ο Ηλίας παρέμεινε πιστός στον Θεό και εκείνος τον τάζε στέλνοντας κοράκια όταν ήλθε πείνα στην γη του Ιούδα. (Α΄ Βασιλέων 12).

Στο όρος Κάρμηλος ο Ηλίας κάλεσε τον Θεό και είπε: Ας γίνει γνωστό ότι είσαι ο αληθινός Θεός. Ο Θεός απήντησε στέλνοντας φωτιά η οποία κατέκαυσε την θυσία. (Α΄ Βασιλέων 18).

...εσήκωσε τον Ηλία και τον πήρε μακριά. (Β' Βασιλέων 2).

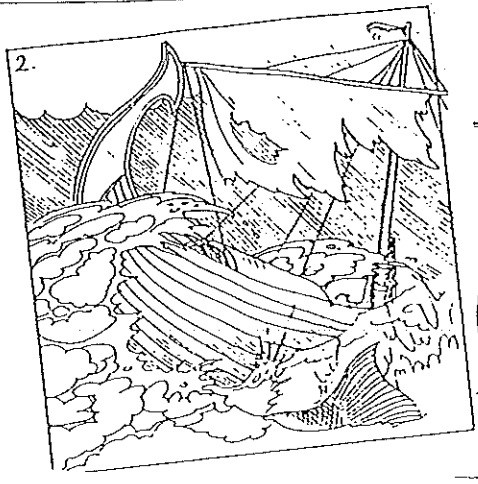
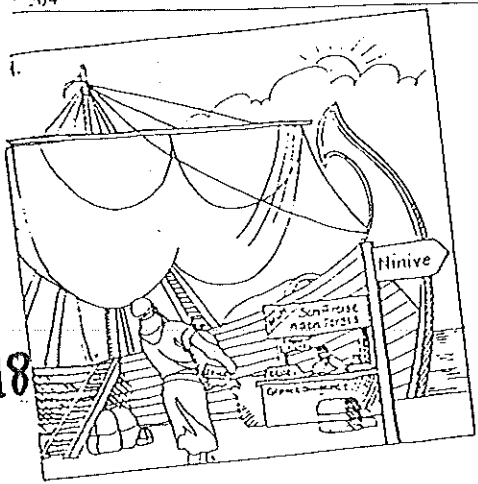

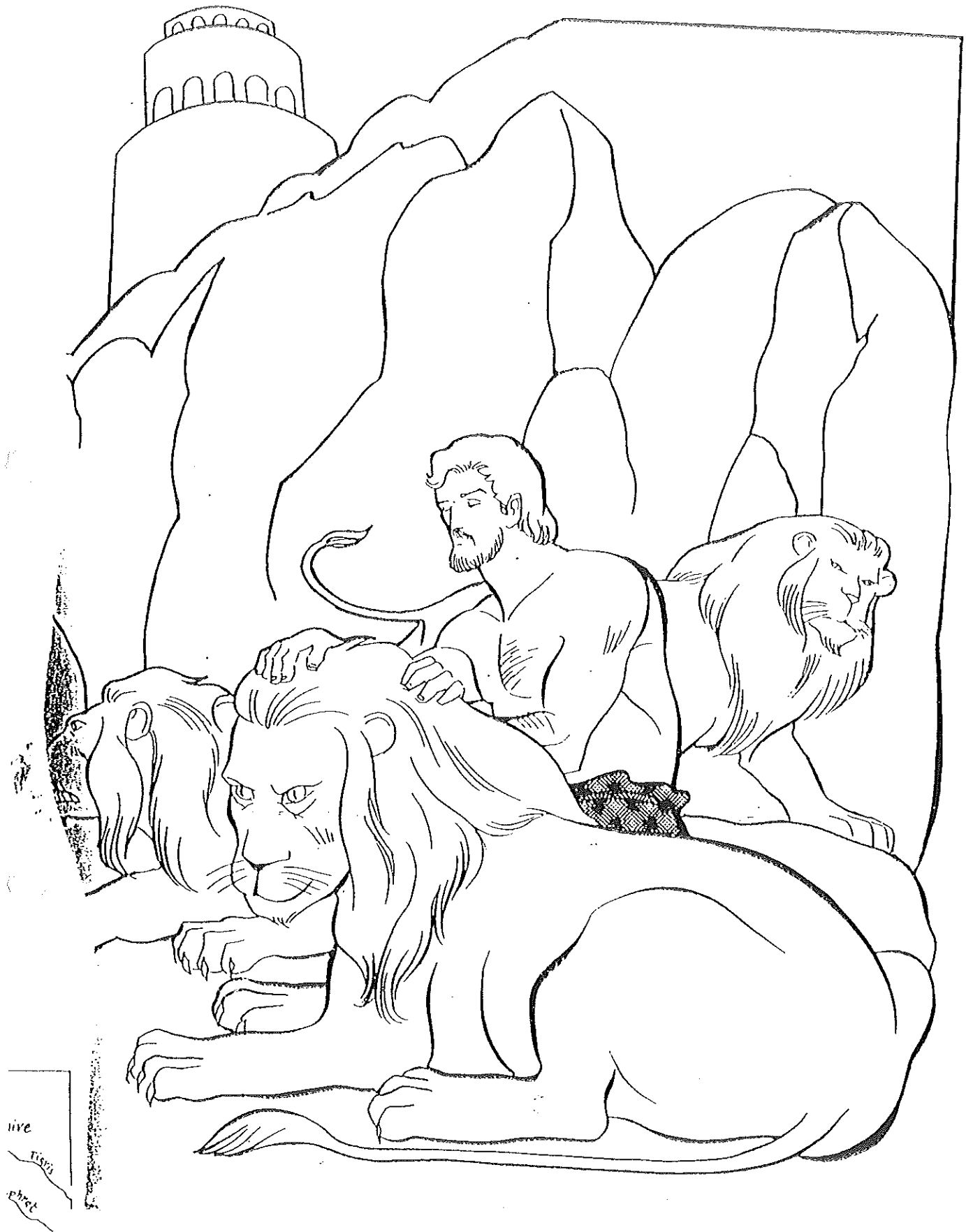

204

118

109

live
TISHI
PHEE

... TU OTIOTIOTI TIV AVIOTIOTI ...

Ο Ελισσαιέ εκοίταξε καθώς η πύρινη άμαξα του Θεού...

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Σ. ΔΕΣΠΟΤΗΣ Δρ.Θεολ.

Η ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΜΑΣ
ΜΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΒΑΣΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΜΑΣ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΞΕΙΣ 3-4
ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

WIESBADEN
1999

Όταν γεννιέται στις Ινδίες ένα παιδί ο αρχηγός της φυλής το σηκώνει ψηλά και λέει :
Έρχεσαι στον κόσμο κλαίγοντας ενώ οι άλλοι χαμογελούν. Φρόντισε όταν θα φύγεις από αυτόν εδώ τον κόσμο εσύ να χαμογελάς και οι άλλοι να κλαίνε!

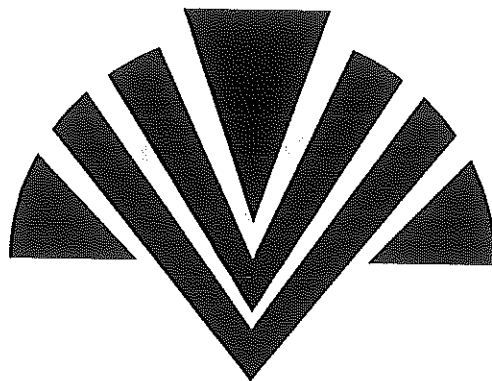
Κάποιος σοφός περνούσε από ένα ποτάμι με την βάρκα .

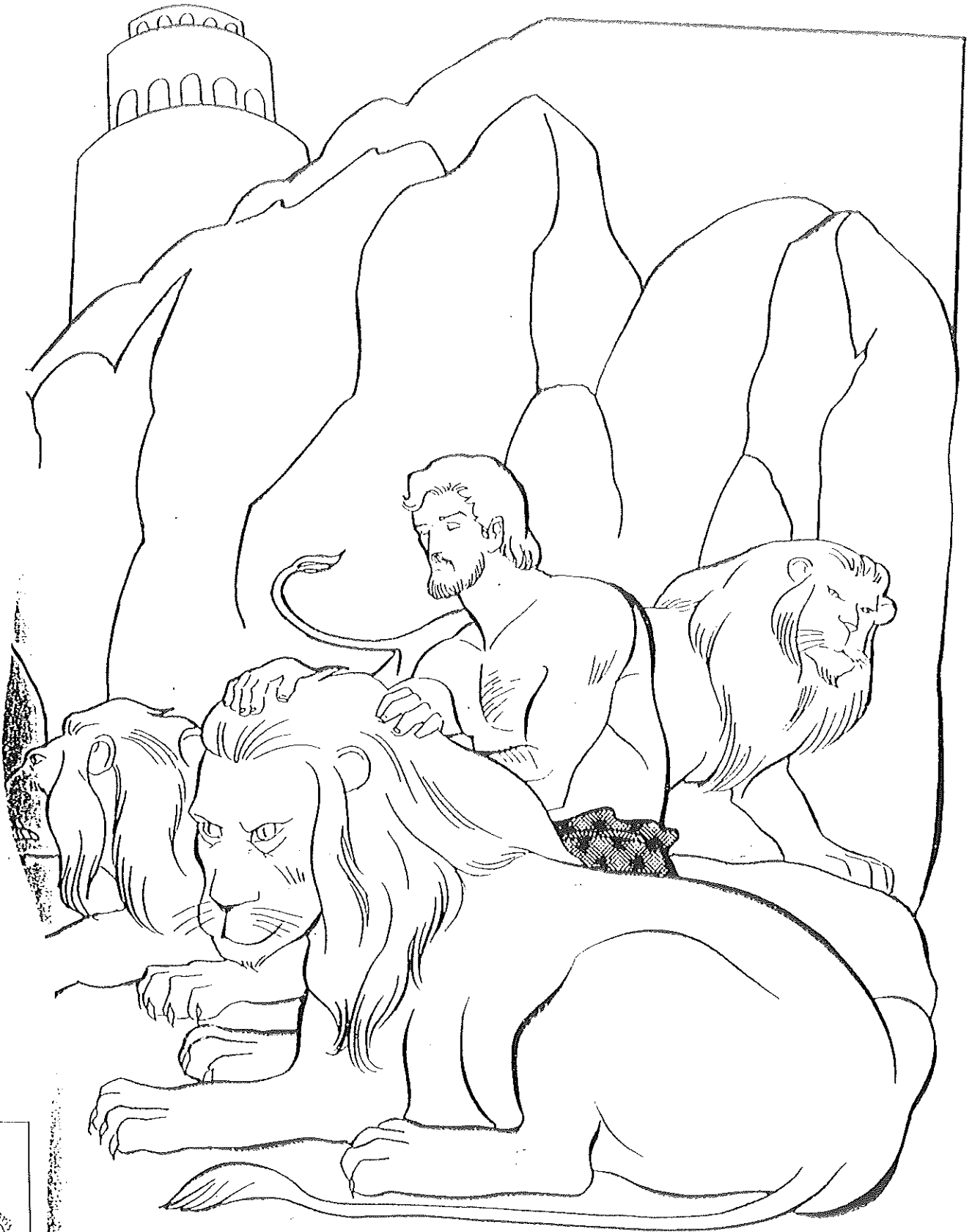
- Γνωρίζεις ιστορία ; ρώτησε εκείνος τον βαρκάρη .
- Όχι ! λέει ο βαρκάρης
- Α ! έχασες την μισή ζωή σου . Μήπως ξέρεις μαθηματικά ;
- Ούτε !
- Τότε έχασες τα $3/4$ της ζωής σου

Σαφηνικά το νερό του ποταμού φουσκώνει . Η βάρκα παρασύρεται από το ρεύμα .

- Ξύρεις να κολυμπάς ; φωνάζει ο βαρκάρης στο σοφό !
- Όχι ! Όχι ! Απαντά τρομαγμένος
- Ε, εσύ έχασες τότε όλη σου την ζωή !

Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στους γονείς που μέσα από τις πόρες του καιρού μας οδηγούν τα παιδιά τους στον Χριστό και στα θρησκευτικά

live

from
phot

RAE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

Ο Ελισσαιέ κοιτάζε καθώς η πύρινη άμαξα του Θεού...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ: Ο Πατρο-Κοσμάς ο Αιωλός και η διδαχή του	i
Το Σημείο του Σταυρού	iii
Η Προσευχή μας	v

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

I. Η Πίστη μας	
1. Η Ορθοδοξία	5
2. Μοναχισμός (Η Αγία Ειρήνη η Χρυσοβαλάντιου)	7
II. Ναός: Το σπίτι του Θεού μας	
1. Ο Ναός: το σπίτι του Θεού μας	13
2. Τα σκεύη του ναού	15
3. Τα άμφια του ιερέα	19
III. Η Ζωή στο Ναό μας	
1. Βάπτισμα: Το λουτρό της ζωής	25
2. Γάμος: Το μυστήριο της αγάπης	29
3. Η Εξομολόγηση και η Θεία Κοινωνία	31
IV. Η Θεία Λειτουργία	
1. Άβριο είναι Κυριακή	37
2. Άρρωστος ο Γιάννης;	41
3. Κυριακή στην Εκκλησία	43
4. Το παπαδάκι	45
5. Η Καινή Διαθήκη	47
6. Η Μεγάλη Είσοδος	51
7. Η Θεία Κοινωνία	53
8. Ύμνοι της Θείας Λειτουργίας	55

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΜΑΣ

I. Ο ΘΕΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ	
i. Πιστεύω εις έναν Θεόν	61
ii. Ο Θεός: Πατέρας Παντοκράτορας	64
iii. Ποιτής ουρανού και γης...	
α. Η Δημιουργία του κόσμου	66
β. Η Δημιουργία και η παρακοή του ανθρώπου	68
II. Ο Ιησούς Χριστός	
i. Το μυστήριο της Αγίας Τριάδος	72
ii. Η Γέννηση του Χριστού μας	76
iii. Η Σταύρωση και Ανάσταση	78
III. Το Άγιο Πνεύμα και η Εκκλησία	
i. Το Άγιο Πνεύμα: Η πηγή της χαράς	82
ii. Η Εκκλησία: Ένα ιατρείο	84
iii. Η Ανάσταση όλων μας και η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού μας	88
IV. Ορθοδοξία και άλλες θρησκείες	
1. Μουσουλμανισμός	91
2. Ινδουισμός	94
3. Βουδισμός	95
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	97

1. Introduction
The purpose of this report is to analyze the impact of the new policy on the economy. The data shows a significant increase in growth rate, which is a positive sign for the country's development.

2. Methodology
The data was collected from various sources, including government reports and international organizations. The analysis was conducted using statistical methods to ensure accuracy and reliability.

3. Results
The results show that the new policy has led to a steady increase in economic growth. This is particularly evident in the manufacturing and services sectors, which have both shown strong performance.

4. Conclusion
Overall, the new policy has had a positive impact on the economy. It has led to increased growth and improved living standards for the population. However, there are still challenges ahead, and further reforms are needed to ensure long-term stability.

5. Recommendations
Based on the findings, it is recommended that the government continue to support the current policy while also addressing the challenges identified. This includes investing in infrastructure, improving education, and strengthening the legal system.

6. References
The following sources were used in the preparation of this report:

1. World Bank, "Economic Growth in the 1990s: What Went Right?", 1994.
2. International Monetary Fund, "The State of the World Economy 1996: A Survey of Country Reports," 1996.
3. United Nations Development Programme, "Human Development Report 1996," 1996.
4. World Economic Forum, "Global Competitiveness Report 1996," 1996.

7. Appendix
The appendix contains the raw data used in the analysis, as well as the results of the statistical tests. This information is provided for transparency and to allow for further analysis if needed.

8. Conclusion
The report concludes that the new policy has been successful in stimulating economic growth. The data supports the view that the policy is a sound one, and it is hoped that it will continue to bring about positive results for the country.

ΑΝΤΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ
Ο ΠΑΤΡΟΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΔΑΧΗ ΤΟΥ

Μελετώντας το Άγιον Ευαγγέλιον εύρον μέσα πολλά και διάφορα νοήματα, τα οποία είναι όλα μαργαριτάρια, διαμάντια, θησαυρός, πλούτος χαρά, ζωή αιώνιος. Σιμά εις τα άλλα εύρον και τούτον τον λόγον οπού λέγει ο Χριστός μας πως δεν πρέπει κανείς χριστιανός άντρας ή γυναίκα, να φροντίζει διά τον εαυτόν του μόνον πως θα σωθεί αλλά να φροντίζει και διά τους αδελφούς του να μην κολασθούν. Ακούοντας και εγώ αδελφοί μου τούτον τον γλυκύτατον λόγον, μ'έτρωγεν εκείνος ο λόγος μέσα στην καρδιά μου τόσους χρόνους, ωσάν το σκουλήκι που τρώει το ξύλον...'

“Έχετε σχολείον εδώ εις την χώραν σας να διαβάζουν τα παιδιά;
-Δεν έχουμε άγιο του Θεού -Να μαζευθείτε όλοι να κάμετε σχολείον καλόν, να βάλετε και επιτρόπους να βάνουν δάσκαλο να μαθαίνουν όλα τα παιδιά γράμματα, πλούσια και φτωχά. **Διότι απο το σχολείο μαθαίνουμε τι είναι Θεός, τι είναι Αγία Τριάς, τι είναι Άγγελοι, δαίμονες, παράδεισος, αρετή, κακία.** Τι είναι ψυχή και σώμα.. Καλύτερον αδελφέ μου να έχεις ελληνικό σχολείο στη χώρα σου, παρά να έχεις βρύσες και ποτάμια. Και ωσάν μάθεις το παιδί σου γράμματα, τότε λέγεται άνθρωπος. **Το σχολείο ανοίγει εκκλησιές, ανοίγει μοναστήρια.**

Όποιος χριστιανός μου υπόσχεται μέσα στο σπίτι του να μην κουβεντιάζει αρβανίτικα, ας σηκωθεί απάνω να μου το πεί και εγώ να πάρω όλα του τα αμαρτήματα εις τον λαιμόν απο τον καιρό που γεννήθηκε έως τώρα ακι να βάλω όλους τους χριστιανούς να τον συγχωρέσουν.

Και όποιος αδελφός αδελφοί μου ακούει το σημαντικό και βαριέται να πάει στην Εκκλησία, θέλει πνιγεί απο τις αμαρτίες, καθώς επνήγησαν και στο κατακλυσμό..Η αγία Εκκλησία είναι σαν την μάνα. Όταν σφάλει το παιδί της το μαλώνει και πάλι το συμπαθά. Η αγία μας Εκκλησία είναι μιά πηγή και ποτίζει όλους τους διψασμένους ...'

‘Μας εκάρισεν ο Θεός πλούτον. Έχομεν χρέος να τρώγωμεν και να πίνωμεν το αρκετόν μας, τα ρουχαλάκια μας τα αρκετά και τα επίλοιπα να τα ξοδεύουμε στους πτωχούς διά την ψυχή μας. Και δεν μας έδωκε ο Θεός τον πλούτο δια να πολυτρώμε και να κάμουμε πλούτιμα φορέματα και να χορεύουν τα ποντικά μεθαύριο και οι πτωχοί να πεθαίνουν απο την πείνα.’

⁷³ ‘Τούτο σας λέγω και σας παραγγέλω. Και ο ουρανός να κατεβεί κάτω και η γη να ανέβει πάνω, και όλος ο κόσμος να χαλάσει να μη σας μέλει τι έχει να κάμει ο Θεός. Το κορμί σας ας το κάψουν, ας το τηγανίσουν. Τα πράγματά σας ας σας τα πάρουν. Μη σας μέλλει. Δώστε τα δεν είναι δικά σας. **Ψυχή και Χριστός σας χρειάζονται.** Αυτά τα δύο όλος ο κόσμος πάνω σας να πέσει δεν μπορεί να σας τα πάρει εκτός και τα δώσετε με τό θέλημά σας. Αυτά τα δύο να τα φυλάγετε, να μην τα χάσετε!’

‘Έλεγε ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός:
Αδελφοί αν θέλετε να ιατρεύσετε την ψυχήν **τέσσερα πράγματα** σας χρειάζονται!
Κάμνομεν μίαν συμφωνίαν;.....

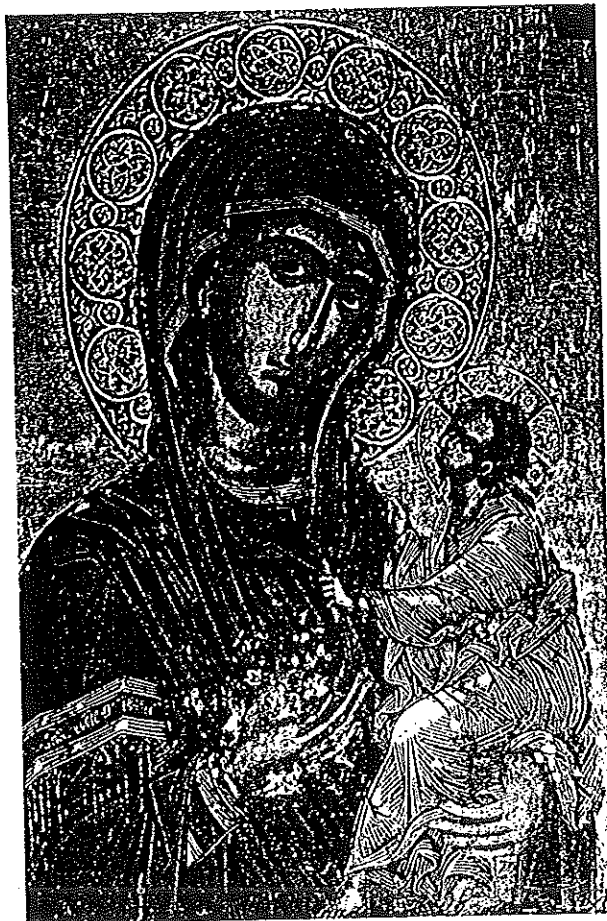
Απο τον καιρό που γεννηθήκατε έως τώρα όσα αμαρτήματα επράξατε, να τα πάρω εγώ στο λαιμό μου αρκεί η ευγένειά σας να θελήσετε να σηκώσετε **τέσσερις τρίκες**. Σας είναι βαρύ και δύσκολο;

*Πρώτη τρίχα είναι: Όταν θελήσετε να **εξομολογηθείτε** το πρώτον θεμέλιον είναι να συγχωρήτε τους εχθρούς σας. Το κάμνετε; Επήρατε την πρώτη τρίχα.

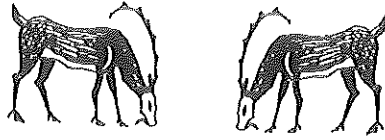
*Δεύτερη τρίχα είναι να εύρετε έναν καλό, γραμματισμένο **ενάρετο πνευματικό** να εξομολογηθείτε τας αμαρτίας σας. Όταν κάνεις την αμαρτία τότε πρέπει να εντρέπεται. Όταν εξομολογείσθε πρέπει να μην έχεις εντροπή. Όταν εξομολογείσθε να λέγετε όλα σας τα αμαρτήματα καθαρά και να πείς του πνευματικού σου: 'Πνευματικέ θα κολασθώ, διότι δεν αγαπώ τον Θεόν και τους αδελφούς μου με όλην μου την καρδιά ωσάν τον εαυτόν μου'. Το έκαμες; Ιδού εσήκωσες και την δευτέρα τρίχα.

*Η τρίτη τρίχα είναι: ωσάν να εξομολογηθείς, θα σε ερωτήσει ο πνευματικός: Διατί παιδί μου τα έκαμες όλα αυτά τα αμαρτήματα; **Πρόσεχε μην κατηγορήσεις άλλον!** Τον εαυτόν σου μόνον να κατηγορήσεις! Και να ειπής: Τα έκαμα απο κακίαν μου προαίρεσιν. Εγώ φταίω. Είναι βαρύ να κατηγορήσεις τον εαυτόν σου; Όχι! Λοιπόν επήρες και την τρίτη τρίχα.

*Εχομεν και την τέταρτη τρίχα. Όταν ο πνευματικός σου δώσει ευλογίαν και αναχωρήσεις να αποφασίσεις με στερεάν γνώμην και απόφασιν, καλύτερα να πεθάνεις, **καλύτερα να χύσεις το αίμα σου σε μαρτύριο, παρά να ξαναπέσεις σε αμαρτίαν**. Το κάνεις κι αυτό; Αν ναί, να εσήκωσες και την τέταρτη τρίχα. **Αυτά είναι τα ιατρικά σου αδελφέ**. Τόσο ελαφρά, σαν να σηκώνεις τέσσερις τρίκες! (Διδαχή Δ')

Πατριαρχικός οίκος. Θεοτόκος ή 'Οδηγήτρια.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΑΣ

Όλοι στο σπίτι μας έχουμε **τηλέφωνο**. Με το τηλέφωνο μπορούμε να μιλήσουμε στον παππού μας ή στη γιαγιά μας. Μπορούμε να μιλήσουμε με ανθρώπους που βρίσκονται πολύ μακριά από εμάς, στην Ελλάδα ή στην Αμερική. Ποιό είναι άραγε το τηλέφωνο με το οποίο μπορούμε να μιλήσουμε στον Πατέρα μας το Θεό και να του πούμε το πρόβλημά μας και τον πόνο μας;

Το τηλέφωνο αυτό είναι η προσευχή. Πόσο καυχείται κανείς όταν μιλήσει σε ένα πρόσωπο τρανό και φημισμένο; Λέει με καμάρι Μίλησα με τον τάδε! Με πήρε τηλέφωνο η τάδε.... Πολύ μεγαλύτερη χαρά όμως πρέπει να έχουμε όταν προσευχόμαστε και μιλάμε με τον ίδιο το Θεό!

Με το τηλέφωνο μπορεί κανείς, όπως είπαμε να μιλήσει με το θείο του που βρίσκεται στην Αυστραλία. Το τηλέφωνο αυτό λέγεται υπερπόντιο. Με την προσευχή έχει την δυνατότητα να κάνει ένα **υπερκόσμο** ταξίδι. Να μιλήσει απο τη γη στον ουρανό και μάλιστα απευθείας. Όταν πέρνει κανείς τηλέφωνο πληρώνει τις μονάδες που πέφτουν. Με το Θεό όμως η επικοινωνία είναι **δωρεάν**. Πολλές φορές όταν πέρνουμε τη φίλη μας ή το φίλο μας τηλέφωνο, η γραμμή είναι φορτωμένη. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε μαζί της. Με το Θεό όμως μιλάμε αμέσως διότι το αυτί του Θεού δεν είναι σαν τα αυτιά των ανθρώπων. Μπορεί ταυτόχρονα όλους. Δεν υπάρχει ακατάλληλη ώρα. Οποιαδήποτε ώρα κι αν χρειαστούμε το Θεό αυτός είναι κοντά μας, δίπλα μας. **Προτού με φωνάξεις**, λέει ο Θεός σε ένα Ψαλμό **‘εγώ είμαι δίπλα σου’**.

Γιατί όμως ο Θεός δεν κάνει αυτά που πολλές φορές τον παρακαλούμε; Ο Θεός ξέρει περισσότερα απο εμάς. Το μαρό πολλές φορές ζητά απο το μπαμπά του με επιμονή το μακαίρι ή τον αναπηρά. Ο μπαμπάς του δεν του το δίνει όχι γιατί δεν το αγαπά αλλά γιατί ξέρει ότι το μακαίρι θα του κάνει κακό! Γι’ αυτό τρεις είναι οι απαντήσεις του Θεού στις προσευχές μας: **Ναί, όχι, περίμενε!** Πολλές φορές ο Θεός θέλει να μας χαρίσει την υπομονή και την επιμονή. Ο χριστιανός δεν κάνει αυτό που κάνουνε μερικά παιδάκια που για πλάκα χτυπάνε τα κουδούνια στις πολυκατοικίες και μετά εξαφανίζονται. Ο πιστός χτυπάει συνέχεια το κουδούνι της προσευχής.

Είπαμε ότι η προσευχή μοιάζει με το τηλέφωνο! Για να μιλήσουμε με το φίλο μας πέρνουμε το νούμερό του! **Το νούμερο του Θεού** όμως ποιό είναι; Είναι οι διάφορες προσευχές που απο μικρά παιδιά μας έμαθε η μαμά μας: Το ‘Πάτερ ημών’, το ‘Άγιος ο Θεός’. Μία μικρή προσευχή με μεγάλη όμως δύναμη είναι το: Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με! Όταν προσευχόμαστε **δεν ζητιανεύουμε** μόνον απο το Θεό διάφορα αγαθά! Ευχαριστούμε το Θεό για τα αγαθά που μας έχει χαρίσει και τον δοξολογούμε για το ότι παρόλα τα σφάλματά μας, ακόμη σαν καλός πατέρας μας ανέχεται. Παρακαλούμε όχι μόνο για τον εαυτό μας αλλά για όλον τον κόσμο που πονά και δοκιμάζεται ιδιαίτερος για τους γονείς, τους δασκάλους, τα πρόσωπα που μας φροντίζουν και μας αγαπούν!

Πώς πρέπει όμως να προσευχόμαστε; Η πιο δυνατή προσευχή γίνεται όταν **γονατίσουμε!** Όπως αυτός που προσπαθεί με το όπλο και με το τόξο του να πετύχει κάτι γονατίζει, έτσι και εμείς για να συγκεντρωθούμε στην προσευχή μας, για να στοχεύσουμε

στον ουρανό πρέπει να γονατίσουμε. Όπως το παιδάκι όταν θέλει πολύ κάτι σκύβει μπροστά στο μπαμπά του και τη μαμά του έτσι και εμείς, όταν ζητάμε κάτι απο το Θεό πρέπει να σκύψουμε με ευλάβεια το κεφάλι.

Με το Θεό μιλάμε όχι **μνο το βράδυ** για να έχουμε καλό ύπνο και γλυκά όνειρα. Την προσευχή μας κάνουμε **το πρωί** για να μας φυλάει ο Θεός κι ο άγγελός μας απο τους κινδύνους στο δρόμο αλλά και για να μας φωτίσει στο σχολείο. Την προσευχή μας κάνουμε **το μεσημέρι** για να πούμε ευχαριστώ στον μεγάλο μας πατέρα για τα αγαθά και το τραπέζι που μας προσφέρει.

Ιδιαίτερος την Κυριακή την αφιερώνουμε στο Θεό. Πάμε στην Εκκλησία το πρωί, κοινωνάμε το Σώμα και το Αίμα του, επισκεπιόμαστε το φίλο μας που είναι άρρωστος! Αλλά και σε κάθε στιγμή της ζωής μας δεν είναι δύσκολο να πούμε με το στόμα και την καρδιά μας το: **Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με!**

Ερωτήσεις

- 1) Ποιά είναι η διαφορά της προσευχής από το τηλέφωνο που κάνουμε στο φίλο μας;
- 2) Πώς προσευχόμαστε και γιατί;
- 3) Πότε προσυχόμαστε;

Τὸ Βασιλεῦ οὐράνιε

Βασιλεῦ οὐράνιε, * Παράκλητε, * τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, * ὁ πανταχοῦ παρῶν * καὶ τὰ πάν-
τα πληρῶν, * ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν * καὶ ζωῆς
χορηγός, * ἐλθέ καὶ στήνωσον ἐν ἡμῖν * καὶ καθάρ-
ρισον ἡμᾶς * ἀπὸ πάσης κηλίδος * καὶ σῶσον, ἀγα-
θὲ, * τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Τρισάγιον

(Ἄγιος ὁ Θεός - Παναγία Τριάς - Πάτερ ἡμῶν)

Ἄγιος ὁ Θεός, ἄγιος ἰσχυρός, ἄγιος ἀθάνα-
τος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι· καὶ
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

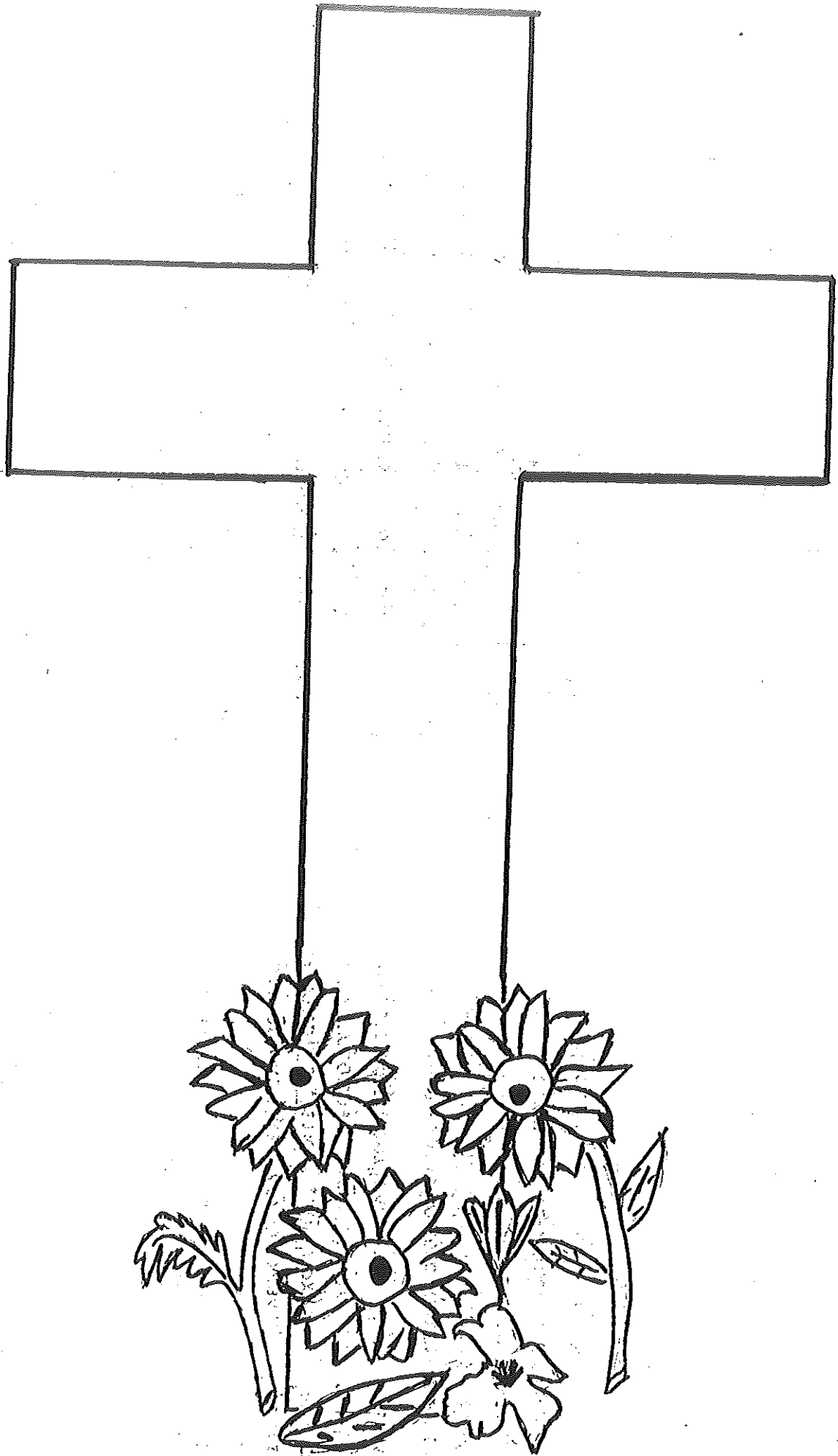
Παναγία Τριάς, * ἐλέησον ἡμᾶς· * Κύριε, * ἰλά-
σθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν· * Δέσποτα, * συγ-
χώρησον τὰς ἁνομιὰς ἡμῶν· * Ἄγριε, * ἐπίσχεψαι
καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, * ἔνεκεν τοῦ ὀνό-
ματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.
Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι· καὶ
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, * ἀγιασθήτω
τὸ ὄνομά σου· * ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· * γε-
νηθήτω τὸ θέλημά σου, * ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπί
τῆς γῆς. * Ἵν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον * δὸς ἡμῖν
σήμερον * καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλόμενα ἡμῶν, * ὡς
καὶ ἡμεῖς ἀφείμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· * ἵ μὴ
εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, * ἀλλὰ ἥσῃσαι ἡμᾶς

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, * Πατέρα παντοκράτο-
ρα, * ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, * ὄρατῶν τε
πάντων καὶ ἀουράτων. * Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν
Χριστόν, * τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, * τὸν
ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα * πρὸ πάντων τῶν αἰώ-
νων. * Φῶς ἐκ φωτός, * Θεὸν ἀληθινὸν * ἐκ Θεοῦ
ἀληθινοῦ * γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, * ὁμοούσιον
τῷ Πατρὶ, * δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. * Τὸν δι' ἡμᾶς
τοὺς ἀνθρώπους * καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν *
κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν * καὶ σαρκωθέντα ἐκ
Πνεύματος ἁγίου * καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου * καὶ
ἐνανθρωπήσαντα. * Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν *
ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου * καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. *
Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, * κατὰ τὰς Γραφάς· *
Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς * καὶ καθεζόμε-
νον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. * Καὶ πάλιν ἐρχόμενον
μετὰ δόξης * κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, * οὗ τῆς βα-
σιλείας οὐκ ἔσται τέλος. * Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον, * τὸ Κύριον, * τὸ ζωοποιόν, * τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς
ἐκπορευόμενον, * τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσ-
κυνούμενον * καὶ συνδοξαζόμενον, * τὸ λαλῆσαν διὰ
τῶν προφητῶν. * Εἰς μίαν, ἁγίαν, * καθολικὴν * καὶ
ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. * Ὁμολογῶ ἐν βάπτι-
σμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. * Προσδοκῶ ἀνάστασιν
νεκρῶν * καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. * Ἀμήν.

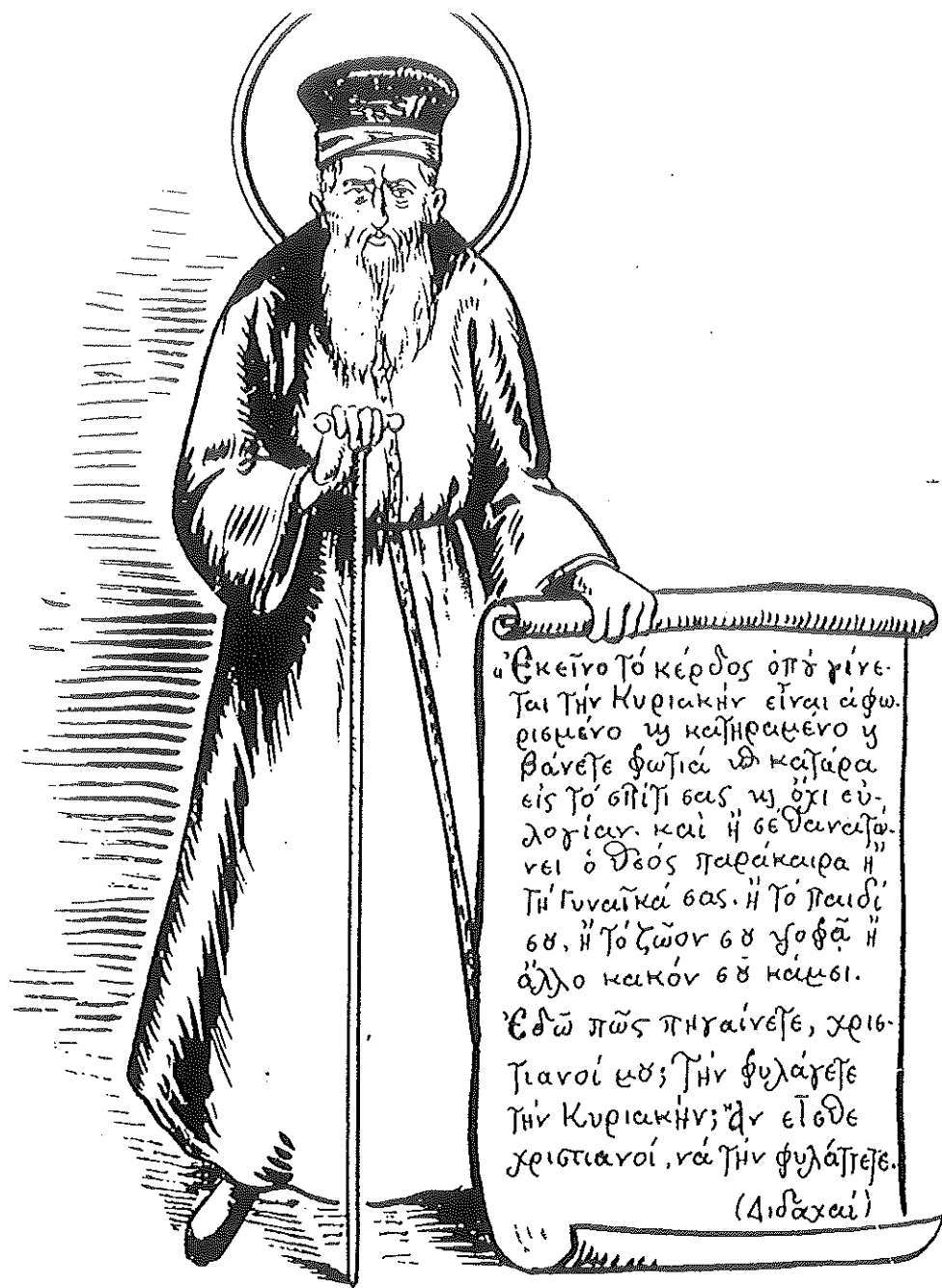

Ι. Η ΠΙΣΤΗΜΑΣ

1.Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ
2.ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΣ

‘Ορθοδοξείν εσίν το αείν οχοινοβατείν

1Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Γνωρίζουμε όλοι για την κιβωτό του Νώε. Όταν η κιβωτός κτιζόταν όλοι κορόιδευαν το Νώε. Όταν όμως μετά οι καταρράκτες του ουρανού άνοιξαν όλοι προσπαθούν να γαντζωθούν απο την κιβωτό μήπως και σωθούν. Χάθηκαν όμως, όπως χάθηκαν κι οι μάστορες που έκτισαν την κιβωτό. Μία τέτοια κιβωτός για μας σήμερα είναι η Εκκλησία, η πίστη μας, η **Ορθοδοξία μας**.

Πολλές φορές στο σχολείο, στο παιχνίδι βρισκόμαστε με παιδιά που δεν είναι Ορθόδοξα σαν κι εμάς, κι αναρωτιόμαστε ποιός πιστεύει σωστά, ποιός βρίσκεται στο σωστό καράβι, στην κιβωτό που οδηγεί στο Θεό και στην ευτυχία. Κάποιο παιδάκι πήγε με τον πατέρα του σε ένα μουσείο όπου υπήρχαν όλοι οι Θεοί που λατρεύει ο κόσμος σήμερα: ο Αλλάχ, ο Μωάμεθ, ο Βούδας. Και παρατήρησε κάτι πολύ σωστό. Όλοι οι θεοί ήταν καθιστοί ή ξαπλωτοί. Είχαν τα χέρια τους ακουμπισμένα στα κεφάλια τους. Σκέπτονταν και κοιτούσαν με αδιαφορία πέρα μακριά. Ο μόνος Θεός που είχε απλωμένα τα χέρια Του πάνω σε ένα Σταυρό κι έτρεχε αίμα απο το πλευρό Του και το Τίμιο κεφάλι Του και παρόλα αυτά συνέχιζε να συγχωρά κι αυτούς τους εχθρούς Του ήταν ο Χριστός. Το παιδάκι έμεινε να κοιτάει τον πονεμένο Χριστό και με μεγάλη φωνή είπε: Εγώ πατέρα αυτό το Θεό που με αγαπά και πεθαίνει για μένα θέλω. Παιδί μου του λέει ο μπαμπάς, παντού οι άνθρωποι σηκώνουν με αγωνία τα χέρια τους στον ουρανό για να πιάσουν το χέρι του Θεού και να σωθούν. Μόνο όμως στο Χριστό ο ουρανός, ο Θεός έδωσε το δικό του χέρι για να σωθούν οι άνθρωποι. Ο Χριστός άλλωστε δεν είναι ο μοναδικός Θεός που σταυρώθηκε. Είναι επίσης ο Θεός εκείνος, που αναστήθηκε, που τσολοπάτησε τον θάνατο.

Το κακό όμως είναι ότι και αυτοί που πιστεύουν στο Χριστό δεν είναι ενωμένοι μεταξύ τους. Στη τάξη μας, στην πόλη που μένουμε άλλοι Χριστιανοί είναι Καθολικοί, άλλοι Πρωτεστάντες και εμείς Ορθόδοξοι. Εμείς άραγε γιατί είμαστε Ορθόδοξοι; Μόνο γιατί γεννηθήκαμε με αυτή την πίστη;

Υπάρχουν τέσσερα θαύματα στην Ορθοδοξία που όλοι μας πρέπει να ξέρουμε για να είμαστε σίγουροι ότι η πίστη μας είναι πραγματικά αληθινή και ζωντανή.

1) Και το πρώτο θαύμα απο αυτά είναι ο **Αγιασμός**. Ενώ το συνηθισμένο νερό μετά απο λίγο καιρό καλάει και βρωμάει το νερό του αγιασμού, που διάβασε ο ορθόδοξος παπάς, διατηρείται αιώνια χωρίς να πάθει τίποτα!

2) Το δεύτερο θαύμα είναι το **άγιο φώς** που κάθε Πάσχα βγαίνει απο το τάφο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα. Ο Τάφος και ο ναός κλειδώνονται απο την Αστυνομία των Ισραηλιτών. Μόνος μπαίνει ο Έλληνας Ορθόδοξος Πατριάρχης μέσα στον ολοσκοτεινο ναό. Ξαφνικά απο τάφο του Χριστού βγαίνει το φώς της Αναστάσεως, το οποίο μετά μοιράζεται σε όλο το πλήθος.

3) Το τρίτο θαύμα είναι τα **λείψανα των αγίων μας**. Ο Άγιος Σπυρίδωνας και άλλοι άγιοι μολονότι κοιμήθηκαν πριν πολλά χρόνια εντούτοις το σώμα τους παραμένει χωρίς να έχει πάθει απολύτως τίποτα. Μόνον στα Επτάνησα υπάρχουν λείψανα απο πέντε αγίους, τα οποία παραμένουν μέχρι σήμερα αλώβητα.

4) Η Εκκλησία παρόλο τους διωγμούς που υπέστη και το αίμα που έχυσε, ζεί και θριαμβεύει. Κανένας δεν πολεμήθηκε τόσο όσο η πίστη στο Χριστό, ακόμη κι από

ανθρώπους, που επικαλούνταν το όνομά του. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο θαύμα από το μεγαλείο της Εκκλησίας. Όσο πιο πολύ πολεμείται η Εκκλησία, τόσο πιο πολύ θριαμβεύει.

Το ότι είμαστε Ορθόδοξοι δεν πρέπει όμως ποτέ να μας κάνει υπερήφανους. Πρέπει εμείς με τη συμπεριφορά μας στο σχολείο, με την αγάπη που δείχνουμε στα άλλα παιδιά, με την προσπάθειά μας και το χαμόγελό μας να αποδεικνύουμε κάθε μέρα τι σημαίνει να είναι κανείς χριστιανός και μάλιστα ορθόδοξος. Κάποτε στην Αλεξάνδρεια, την μεγάλη αυτή πόλη της Αιγύπτου, ξέσπασε μια θανατηφόρα ασθένεια, η οποία ήταν κολλητική. Οι ασθενείς μόνοι και αβοήθητοι περίμεναν μόνον το θάνατο. Να που πρόβαλαν όμως **οι άγγελοι της αγάπης οι Χριστιανοί!** Παρόλο τον κίνδυνο να κολλήσουν και οι ίδιοι τη θανατηφόρα ασθένεια, με αγάπη και στοργή έδεναν τις πληγές και έδιναν ελπίδα, σε αυτούς ήταν ειδωλολάτρες και που λίγο πριν δίωκαν τους Χριστιανούς και τους έριχναν στα θηρία. Πολλοί χριστιανοί πέθαναν από την αρρώστια. Ένα θαύμα όμως έγινε. Οι περισσότεροι κάτοικοι της Αλεξάνδρειας από ειδωλολάτρες και άθεοι έγιναν χριστιανοί.

Τα περισσότερα παιδιά υποστηρίζουν με πάθος μια ποδοσφαιρική ομάδα που αποτελείται από 11 παίκτες. Άλλοι υποστηρίζουν ένα γκρουπ μουσικό. Ο Ιησούς Χριστός έκανε την δικιά του ομάδα που στην αρχή αποτελείτο από 12 απλοϊκούς ψαράδες. Αυτοί οι 12 ψαράδες κατάφεραν να νικήσουν και να κατακτήσουν όλον τον κόσμο όχι με τα ξίφη και τα όπλα τους αλλά με τον λόγο και το αίμα τους. Ας φανταστούμε ότι αφήνουμε 12 μικρά αρνάκια ανάμεσα σε πολλούς πεινασμένους λύκους. Τα αρνάκια αμέσως θα γίνουν τροφή των θηρίων. Και οι 12 Απόστολοι αδύναμοι σαν τα αρνάκια ήταν. Κατάφεραν όμως κάτι το ακατόρθωτο. Κατάφεραν όχι μόνον να νικήσουν τα λιοντάρια αλλά κάτι παραπάνω να κάνουν ανθρώπους άγριους σαν τα λιοντάρια αρνάκια άκακα και ταπεινά. Κι όλα αυτά τα κατάφεραν γιατί αρχηγός της ομάδας τους ήταν κάποιος που ήταν παντοδύναμος ο Ιησούς Χριστός. Μέλη αυτής της ομάδας μπορούμε να γίνουμε όλοι μας αρκεί να το θελήσουμε. Ο Θεός όλα μπορεί να τα κάνει εκτός από ένα να μας πάρει με τη βία κοντά του. Ο Ιησούς ταπεινά και υπομονετικά χτυπάει την πόρτα της καρδιάς μας. Το χερούλι όμως της πόρτας βρίσκεται από μέσα. Το κρατάμε εμείς. Ας ανοίξουμε λοιπόν την πόρτα της καρδιάς μας σε αυτόν που δεν είναι απλώς ένα αστέρι, ένας star που τώρα λάμπει κι αύριο σβήνει, αλλά ο ήλιος που θα μας χαρίσει την αληθινή χαρά κι ευτυχία!

Ερωτήσεις

- 1) Ποιά είναι η διαφορά του Ιησού Χριστού από τους ιδρυτές των άλλων θρησκειών;
- 2) Ποιά θαύματα μας αποδεικνύουν ότι έχουμε την αλήθεια στην Εκκλησία και την πίστη μας;
- 3) Πως καθημερινά πρέπει να αποδεικνύουμε την πίστη μας;

2. ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ (Η ΑΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ Η ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ)

Η Αγ.Ειρήνη η Χρυσοβαλάντου ήταν κόρη ενός μεγάλου στρατηγού του Φιλαρέτου και καταγόταν από την Καπαδοκία, από τον Πόντο. Είχε μία αδελφή που την λέγανε Καλλινίκη. Νωρίς έχασε την μητέρα της Ζωή. Τα δύο κορίτσια ανέλαβε να τα μεγαλώσει η θεία τους η Σοφία, η οποία δεν έπαψε να μιλά στα κοριτσάκια για το Θεό και τη ζωή των αγίων που έδωσαν τον εαυτό τους στο Θεό. Έτσι η Ειρήνη μεγαλώνοντας δεν έγινε πανέμορφη μόνον στο σώμα αλλά και όμορφη στη ψυχή. Όλοι την ζήλευαν για τα πλούσια χαρίσματά της αλλά η ίδια παρόλο που είχε χρήματα και δόξα, ήταν ταπεινή.

Όταν μεγάλωσε θέλησε η βασίλισσα να την κάνει γυναίκα του γιού της, του Μιχαήλ που ήταν αυτοκράτορας σε όλο το Βυζάντιο. Άμαξες πολλές ήρθαν να την πάρουν από τον Πόντο. Να την οδηγήσουν στη βασίλισσα των πόλεων, την Κωνσταντινούπολη. Η Ειρήνη όμως ενδόμυχα ήθελε να γίνει νύφη του Χριστού, να αφιερώσει τον εαυτό της στο Χριστό. Πηγαίνοντας για την Πόλη η Ειρήνη περνούσε από τα μεγάλα μυτερά βουνά της Μικρασίας. Το μεγαλύτερο από αυτά ήταν το βουνό Όλυμπος. Μεσα στις σπηλιές αυτού του βουνού έμεναν άγιοι ασκητές που συνεχώς προσεύχονταν στο Θεό για τον κόσμο. Η Ειρήνη είχε ακούσει για έναν ασκητή, που τον λέγανε Ιωαννίκιο. Γι' αυτόν η βασίλισσα είχε κάποτε πει: **Ο πατέρας μου με κατέβασε από τον ουρανό στη γή. Ο πνευματικός μου πατέρας με ανέβασε όμως από τη γή στον ουρανό!**

Δεν έχασε την ευκαιρία λοιπόν. Σταματά την άμαξα και μαζί με μία φίλη της πάει να πάρει την ευχή αλλά και τη συμβουλή του γέροντα. Ο γέροντας χωρίς εκείνη να του μιλήσει της είπε: 'Γειά σου Ειρήνη, δούλη του Θεού. Εσύ θα γίνεις ηγουμένη στο μοναστήρι του Χρυσοβαλάντου.' Τά 'χασε η Ειρήνη! Πώς ήξερε ο άγιος αυτός άνθρωπος το όνομα της αλλά και το μέλλον της! Ξέχασε η Ειρήνη ότι όταν ο άνθρωπος γεμίσει από το άγιο Πνεύμα μπορεί τα μάτια του γίνονται σαν τις ακτίνες εκείνες που φωταγραφίζουν την καρδιά του ανθρώπου.

Η Ειρήνη πήγε στην Κωνσταντινούπολη. Όλοι θαμπώθηκαν από την ομορφιά του προσώπου της. Ο αυτοκράτορας στο μεταξύ όμως είχε παντρευτεί μία άλλη γυναίκα. Η Ειρήνη χάρηκε γιατί θα μπορούσε τώρα να αφιερωθεί στο Θεό. Στην Πόλη έγινε φίλη με την κόρη της βασίλισσας Θεοδώρας, τη Θέκλα. Κάποτε πήγαν εκδρομή μαζί στην εξοχή, στο παλάτι των Βλαχερνών. Εκεί βρισκόταν η Εικόνα η οποία είχε ζωγραφισμένη την Παναγία ὄρθια με τα χέρια της υψωμένα στο Θεό. Αυτή η Παναγία, ήταν η περίφημος '**Υπέρμαχος στρατηγός**' που έσωσε τους Έλληνες-Ρωμιούς από τους βαρβάρους. Η θέα από τις Βλαχέρνες ήταν μαγευτική. Από εκεί φαίνονταν τρία μοναστήρια. Η Ειρήνη ρωτώντας έμαθε ότι το ένα μοναστήρι από αυτά ονομαζόταν Χρυσοβαλάντου. Στην καρδιά της ήρθαν τα λόγια του γέροντα εκείνου στην έρημο!

Μετά από δύο ώρες δρόμου φτάσανε στο μοναστήρι. Η Ειρήνη νόμισε ότι βρισκόταν στα ουράνια. Αμέσως μόλις μπήκαν στο μοναστήρι και προσκύνησαν την Εκκλησία των Αρχαγγέλων, μία καλόγρια τους έφερε λουκούμι με δροσερό νερό όπως συμβαίνει σε όλα τα μοναστήρια! Αμέσως άρχισε η συζήτηση με την ηγουμένη Άννα

-Πώς ζείτε εδώ στο μοναστήρι; ρώτησε η Θέκλα

-Παιδί μου της λέει η Άννα! Στο μοναστήρι προσευχόμαστε στο Θεό. Προσπαθούμε με το εργοχειρό μας να βοηθούμε τους πτωχούς!

-Δεν θα ήταν καλύτερα αντί να είσασταν κλεισμένες στα μοναστήρια να βρισκόσασταν στον κόσμο και να βοηθάτε τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη; Δεν λέει στο Ευαγγέλιο ότι πρέπει να φωτίζουμε όλον τον κόσμο με τα καλά μας έργα. Να μην κρατάμε το φως του Χριστού για τον εαυτό μας; ξαναρώτησε η Θέκλα ενώ η Ειρήνη άκουγε προσεκτικά

-Αυτή την ερώτηση μας την κάνουν πολλοί που έρχονται στο μοναστήρι μας. Το φως παιδιά μου φωτίζει **οιωπηλά**, χωρίς να φωνάζει και να διαφημίζει το έργο του. Τι κάνει κάθε μωρό στην κοιλιά της μητέρας του εννιά ολόκληρους μήνες; Στα μάτια των ανθρώπων τίποτα. Κι όμως αυτό ζει και μεγαλώνει και γίνεται ολόκληρος άνθρωπος. Κι εμείς σαν το μωρό προσπαθούμε να προσευχόμαστε στο Θεό όχι για τους εαυτούς μας αλλά για όλους τους ανθρώπους που δεν έχουν χρόνο να μιλήσουν μαζί του. Απο την εργασίας μας, τα κεντήματα, τις ζωγραφιές κρατάμε για τον εαυτό μας τα απαραίτητα και με τα άλλα συντηρούμε το ορφανοτροφείο που βρίσκεται δίπλα στο μοναστήρι. Κάθε μοναχή συντηρεί δέκα μικρά ορφανά κορίτσια και γίνεται γι'αυτούς μάνα και αδελφή.

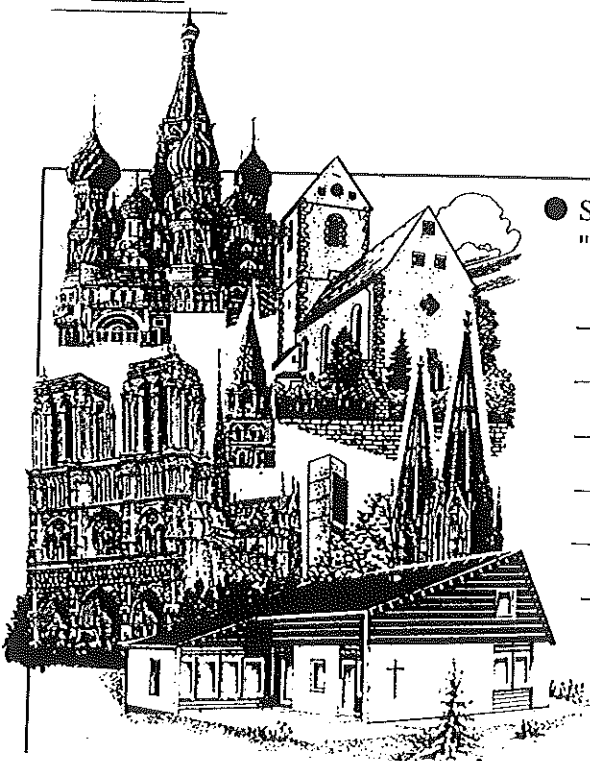
Το σήμαντρο κτύπησε για προσευχή. Όλες μαζί οι καλόγριες ψέλνανε σαν άγγελοι. Μετά την προσευχή το τραπέζι. Εντύπωση έκανε στην Ειρήνη ότι οι καλόγριες δεν μιλούσαν στο φαγητό. Μια καλόγρια, όσο τρώγανε διάβασε τη ζωή και το μαρτύριο ενός αγίου. Τα μαύρα καλύμματα τους πέφταν σχεδόν στα πιάτα τους. Καμία δεν κοίταζε τι έκανε η διπλανή της. Στο τέλος ακούστηκε το κουδουνάκι, ευχαρίστησαν το Θεό για το φαγητό τους και σκορπίστηκαν στη δουλειά τους.

Σε αυτό το μοναστήρι έγινε μοναχή και κατόπιν ηγουμένη η αγία Ειρήνη. Κάποτε μία μοναχή το βράδυ την είδε να προσεύχεται και τα δύο κυπαρίσσια που ήταν στην αυλή να έχουν γείρει μπροστά της. Την άλλη νύκτα κρυφά η μοναχή τη νύκτα πήγε και έδεσε δύο κορδέλες στα κυπαρίσσια για να αποδείξει ότι πραγματικά τα δύο ψηλά εκείνα δέντρα προσκυνούσαν την αγία. Κάποτε ένα καράβι το σταμάτησε στο πέλαγος ένας γέροντας και έδωσε στον καπετάνιο τρία μήλα για τον Πατριάρχη και τρία για την αγία Ειρήνη. Να πείς της ηγουμένης της Χρυσοβαλάντου ότι αυτά στα στέλνει ο Ιωάννης απο τον Παράδεισο! Η Αγ.Ειρήνη κατάλαβε ότι ο γέροντας ήταν ο αγαπημένος μαθητής του Χριστού, ο Ιωάννης. Ότι αυτά τα μήλα με το τόσο άρωμα και ομορφιά δεν είναι καρποί της γης αλλά του Παραδείσου! Το Πάσχα αφού έφαλε το 'Χριστός ανέστη' και πήρε μέσα της το Σώμα και το Αίμα του Χριστού παρέδωσε την ψυχή της στο Νυμφίο Χριστό που τόσο αγάπησε! Απο τότε μέχρι σήμερα έχει κάνει πολλά θαύματα!

Ερωτήσεις

- 1) Ξέρεις άμα σήμερα υπάρχουν άγιοι άνθρωποι όπως ο αγ.Ιωαννίκιος και που ζούνε;
- 2) Είναι αλήθεια αυτό που λένε πολλοί, ότι οι καλόγεροι κι οι καλόγριες δεν μας προσφέρουν τίποτα;

● Schreibe alles auf, was dir zum Stichwort "Gemeinde" oder "Kirche" einfällt!

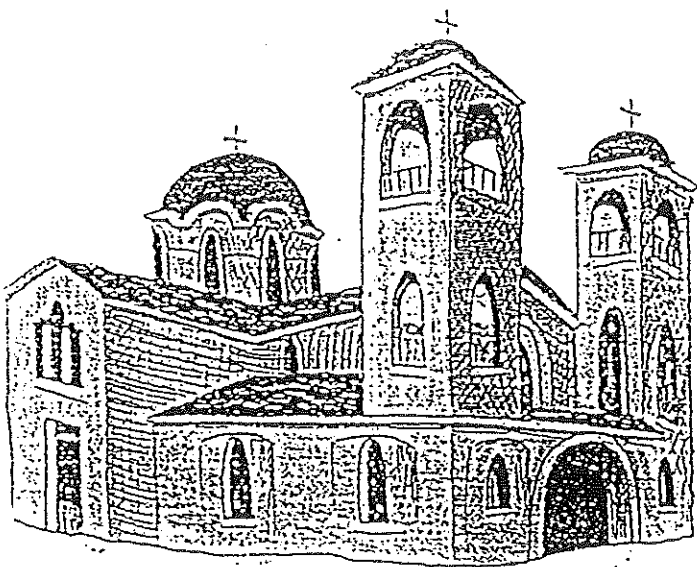

II. ΝΑΟΣ :ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΑΣ

Ο Ιερός Ναός

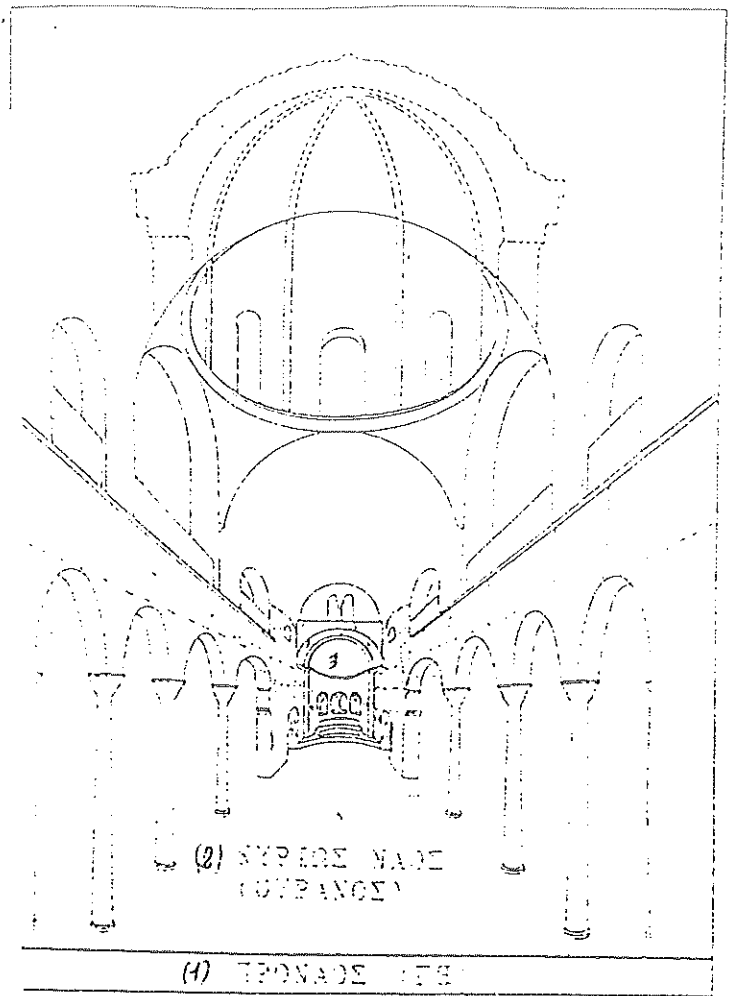

- 1.Ναός
- 2.Τα σκεύη του ναού
- 3.Τα άμφια του ιερέως

Ο χώρος όπου συγκεντρώνονται τα μέλη της Εκκλησίας για να λατρεύσουν το Θεό και να προσευχηθούν λέγεται Ιερός Ναός , Εκκλησία !!! Η Εκκλησία είναι το νόσοκομείο που γινόμαστε καλά αλλά και οικογένεια όπου όλοι είμαστε αδέρφια με Πατέρα το Θεό και αδελφό μας το Χριστό.

ΤΟ ΤΕΜΠΛΟ (ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΕΙ)

- Στο κέντρο η Πύλη του Παραδείσου
  - Δεξιά ο Χριστός και ο Πρόδρομος
  - Αριστερά (δεξιά του Χριστού) η Παναγιά και ο άγιος του Ναού
  - Πάνω από την Ωραία Πύλη ο Μυστικός Δείπνος
  - Στα βημόθυρα ο Ευαγγελισμός και οι Ευαγγελιστές
  - Στις πλάγιες πύλες οι Αρχάγγελοι ή οι διάκονοι.
  - Στην κόγχη του ιερού η Πλατυτέρα ως τύπος της Εκκλησίας
  - Κάτω από την Πλατυτέρα η Μετάδοση του Χριστού στους μαθητές του
- ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΣΤΑ ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ**
1. Πρόναος 2. Κυρίως Ναός 3. Ιερόν

ΣΧΕΔΙΟ 17/009E

1.Ο ΝΑΟΣ : ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΑΣ

Σήμερα στις πόλεις και στα χωριά της πατρίδας μας αλλά και εδώ στην ξεντειά υπάρχουν όμορφοι, μεγαλόπρεποι ναοί. Παλιότερα όμως, στην αρχή του Χριστιανισμού όταν οι απόστολοι κήρυτταν το Χριστό και άρχισαν να βαπτίζονται οι πρώτοι χριστιανοί η Θεία Λειτουργία γινόταν στα **σπίτια** των πρώτων Χριστιανών. Οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες άρχισαν να μην βλέπουν με καλό μάτι τη νέα αυτή θρησκεία. Άρχισαν να κυνηγούν αλύπητα τους Χριστιανούς. Τους πετούσαν για φαγητό στα άγρια θηρία. Τους έριχναν στη θάλασσα, τους έκαιγαν...Οι πρώτοι όμως αυτοί αγνοί Χριστιανοί είχαν μεγάλο πάθος να βρίσκονται μαζί και με μεγάλο σεβασμό συμμετείχαν στη Θεία Ευχαριστία. Συχνά συγκεντρώνονταν στις **κατακόμβες**, σε υπόγειες στοές (νεκροταφεία) κάτω από το χώμα. Έπαιρναν δύναμη για να αντιμετωπίσουν τους διωγμούς και τα φοβερά μαρτύρια. Οι κατακόμβες της Ρώμης προχωρούν **πέντε ορόφους** κάτω από το έδαφος!

Κόποτε μετά από μια θεία λειτουργία, έπρεπε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού να μεταφερθεί στους μελλοθάνατους, στους φυλακισμένους. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Τότε παρουσιάσθηκε μπροστά στον ιερέα ένα παιδί. Τον λέγανε **Ταρσίζιο**. Ο μικρός παρακάλεσε με δάκρυα στα μάτια τον ιερέα να μεταφέρει εκείνο τα τίμια δώρα στη φυλακή. Ποιός θα μπορούσε από τους φύλακες να καταλάβει ότι ο μικρός Ταρσίζιος έχει κρυμμένα στα ρούχα του το Σώμα και το Αίμα του Χριστού;

Ο Ταρσίζιος πήρε τα Θεία Δώρα και ξεκίνησε για τις φυλακές. Στο δρόμο όμως τον βρήκαν οι φίλοι του.

-Ταρσίζιε που πάς τόσο γρήγορα; Έλα να παίξουμε!

Ο Ταρσίζιος προσπάθησε να τους αποφύγει και να συνεχίσει το δρόμο του.

-Είμαι βιαστικός! Δεν μπορώ τώρα. Άλλη φορά!

Τα παιδιά όμως δεν τον άφηναν. Κάποιο μάλιστα κατάλαβε ότι ο νεαρός Ταρσίζιος κάτι έκρυβε κάτω από τα ρούχα του ...

-Είναι και αυτός χριστιανός! φώναξε κάποιος άλλος. Σίγουρα κάτι ιερό κρύβει κάτω από τα ρούχα του!

Όλα τα παιδιά όρμησαν και άρχισαν να κτυπούν τον μικρό Ταρσίζιο. Το αίμα έτρεχε...Τότε τα παιδιά φοβήθηκαν και το έβαλαν στα πόδια. Εκείνη τη στιγμή περνούσε από κείνο το μέρος, ένας κρυφός Χριστιανός ο Κοδράτος. Πλησίασε. Πήρε το τραυματισμένο παιδί στην αγκαλιά του και το κοίταξε προσεκτικά. Κατάλαβε ότι ήταν ο Ταρσίζιος. Το μετέφερε γρήγορα σε ένα κοντινό σπίτι και του δέσασε τις πληγές. Είδαν με έκπληξη ότι το χέρι του μικρού παιδιού κρατούσε ακόμη σφιχτά τα Τίμια δώρα...Τότε όλοι κατάλαβαν την αποστολή αλλά και την γενναιότητα του μικρού χριστιανού. Ο μικρός Ταρσίζιος υπέκυψε στα τραύματά του ...Το μαρτυρικό παιδικό σώμα του θάφθηκε σε ένα τάφο της Κατακόμβης. Ο Η ψυχή του όμως πέταξε στον ουρανό. Εκεί μας περιμένει την Ανάσταση ο αδελφός μας ο Ταρσίζιος.

Οι Διωγμοί πέρασαν. 11 εκατομύρια μάρτυρες γνωρίζουμε απο τα τριακόσια εκείνα χρόνια που ο Χριστιανισμός πολεμήθηκε σκληρά. Ο Θεός δεν ξέχασε τα παιδιά Του. Ο Μεγάλος Κωνσταντίνος είδε ένα φωτεινό Σταυρό και τις λέξεις 'εν τούτω νικά!'. Και απο τότε οι διωγμοί σταμάτησαν. Ναοί χριστιανικοί χτίστηκαν όχι κάτω απο τη γη αλλά πάνω σε αυτή. Ο μεγαλύτερος και ομορφότερος ναός είναι αυτός της **Αγίας Σοφίας** στην Κωνσταντινούπολη.

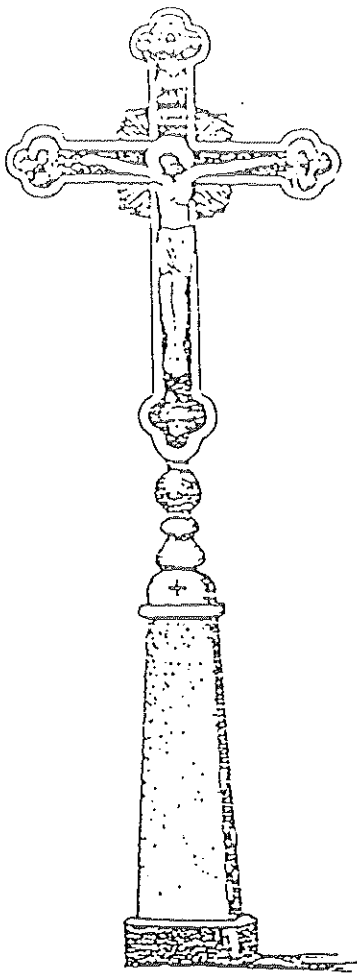
Κάθε ναός χωρίζεται σε τρία βασικά μέρη. Ακριβώς όπως και ο κόσμος χωρίζεται στον Άδη, στη Γη και στον Ουρανό. Ο άνθρωπος ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια του Ναού ανεβαίνει σιγά-σιγά τη σκάλα που τον οδηγεί στον Ουρανό. Ο ναός πάντα είναι στραμμένος προς την **Ανατολή**. Η Εκκλησία μοιάζει με το καράβι εκείνο που πλέει προς το αιώνιο και αληθινό φώς που είναι ο Θεός μας!

Το πρώτο μέρος ονομάζεται Νάρθηκας. Εκεί στέκονταν εκείνοι που δεν ήταν βαπτισμένοι Χριστιανοί και μάθαιναν τα μυστικά της πίστης. Εκεί τα παιδάκια επί Τουρκοκρατίας μάθαιναν 'γράμματα, σπουδάγματα, του Θεού τα πράματα!' Στο δεύτερο μέρος στον **κυρίως Ναό** στεκόμαστε όλοι εμείς οι Χριστιανοί που συμμετέχουμε στη Θεία Λειτουργία. Εκεί γίνονται τα μυστήρια. Πάνω απο αυτό το μέρος βρίσκεται ο τρούλος, και μέσα στο τρούλλο βρίσκεται ο Χριστός ως **Παντοκράτορας**. Όλοι οι πιστοί βρίσκονται πάντα κάτω απο το γλυκό βλέμμα εκείνου που δημιούργησε και συνεχίζει να συντηρεί τον κόσμο με αγάπη και στοργή. Ο Ήλιος που βγήκε απο την Ανατολή θα δύσει κάποτε και θα χαθεί. Ο πραγματικός όμως ήλιος του κόσμου, ο Χριστός στέκεται πάντοτε ακίνητος, ο ίδιος και αμετάβλητος στους αιώνες!

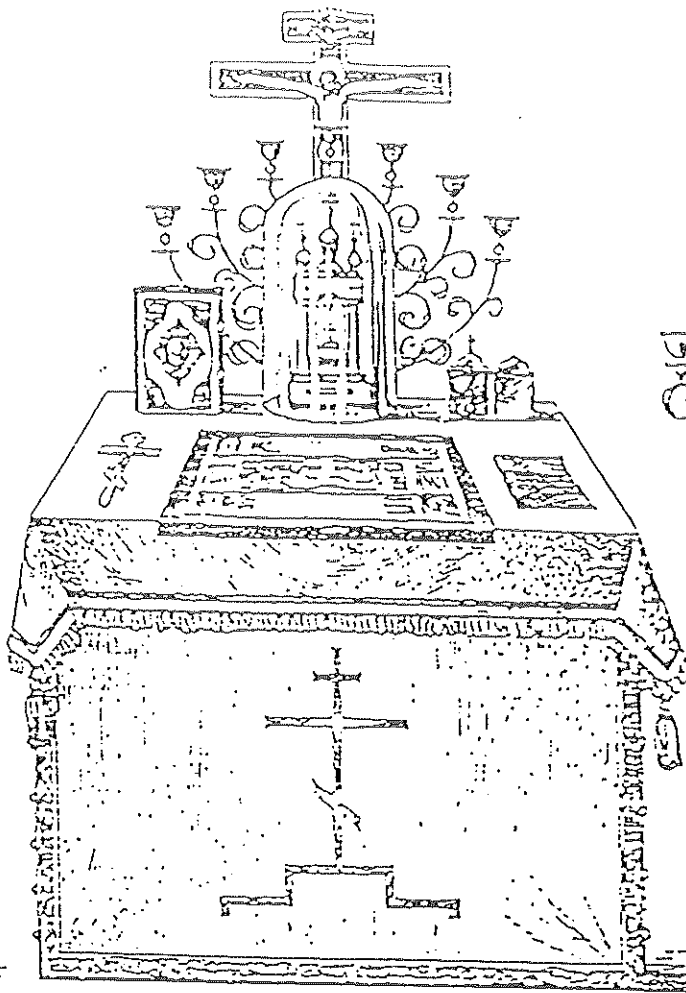
Στο τρίτο μέρος υπάρχει το άγιο Βήμα όπου μεταβάλλεται το ψωμί και το κρασί σε Σώμα και Αίμα Χριστού. Το Ιερό Βήμα χωρίζεται απο το κυρίως μέρος με το Εικονοστάσι (ή **τέμπλο**). Η κεντρική πύλη του ιερού εκεί που κοινωνάμε λέγεται **Ωραία Πύλη**. Πάνω στο εικονοστάσι βρίσκονται οι εικόνες του **Χριστού**, της **Παναγίας**, του αγίου Ιωάννη του Προδρόμου και του Αγίου στον οποίο είναι αφιερωμένος ο Ναός. Όπως παλιά ο Βασιλιάς καθόταν στο θρόνο παρέα με την μητέρα του και τους φίλους του που τον συμβουλευανε, έτσι και ο Χριστός κάθεται μαζί με αυτούς που τον αγάπησαν και τον αγάπησαν. Πίσω απο το ιερό βήμα, στο τοίχο (**την κόγχη**) ακριβώς που ενώνει το τρούλλο (τον ουρανό) με τη γή (το δάπεδο), βρίσκεται ζωγραφισμένη η **Παναγία η Πλατυτέρα**. Είναι καθισμένη πάνω σε ένα θρόνο, με το Χριστό στην αγκαλιά της και τα χέρια υψωμένα σε προσευχή. Η Παναγία είναι η **γέφυρα** που ένωσε τον ουρανό με τη γη, τον άνθρωπο με το Θεό και είναι αυτή που, σαν το πολικό αστέρι οδηγεί το σκάφος της Εκκλησίας στην αιώνια Πατρίδα. Γι'αυτό και λέγεται και Οδηγήτρια. Πάντα η Παναγία έχει υψωμένα τα χέρια της και προσεύχεται για τη σωτηρία και την ευτυχία μας. Εμείς προχωρώντας και ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια του Ναού, ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια της Ωραίας Πύλης έχουμε την δυνατότητα να φτάσουμε τον ουρανό, να ενωθούμε με το Χριστό και τον Ουρανό!

Ερωτήσεις

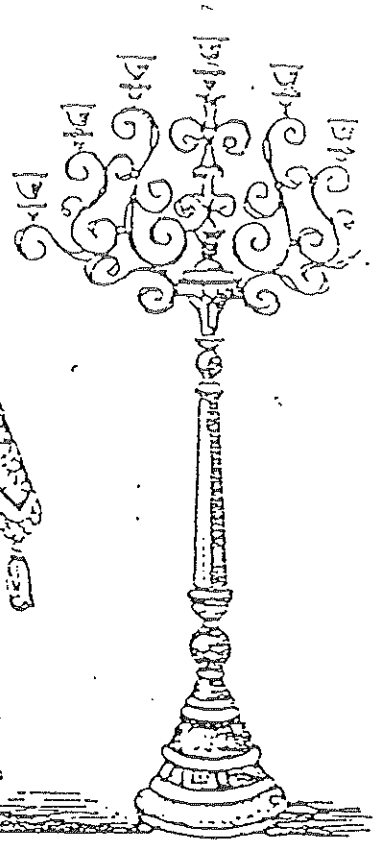
1)Τί είναι οι Κατακόμβες; 2) Τι γνωρίζετε για τον Ταρσίζιο; 3)Σε πόσα μέρη χωρίζεται ο Ναός; 3) Τι συμβολίζει ο Παντοκράτορας και η Πλατυτέρα;

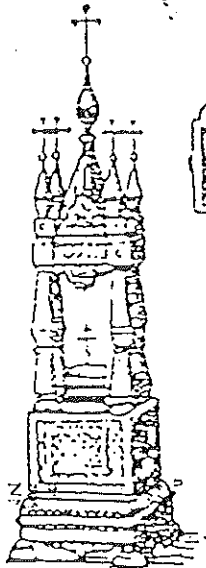
Kruzifix

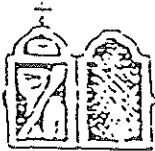
Hl. Thron

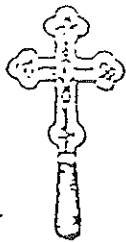
Siebenarmiger
Kerzenträger

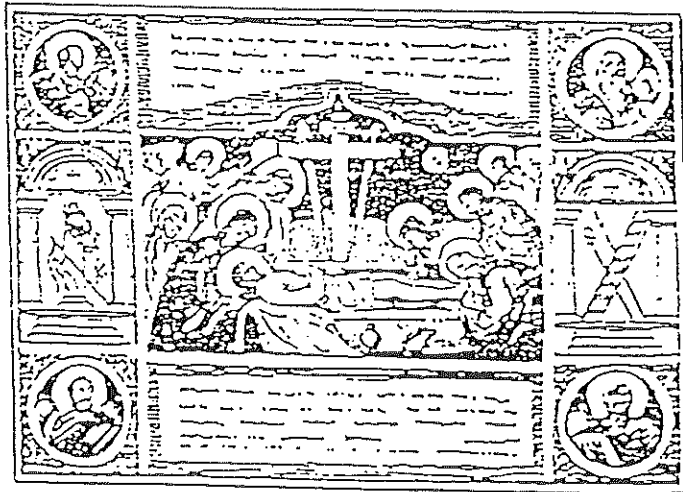
Gaben-
behälter

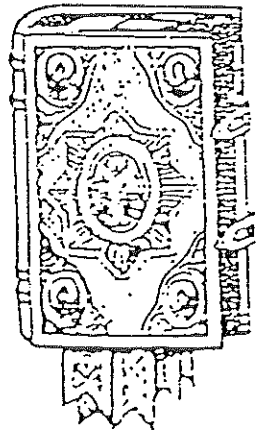
Gaben-
träger

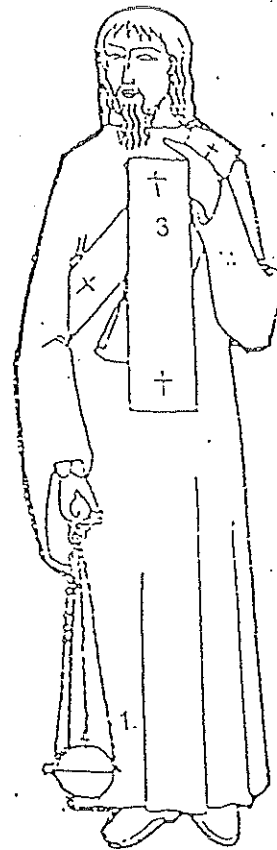
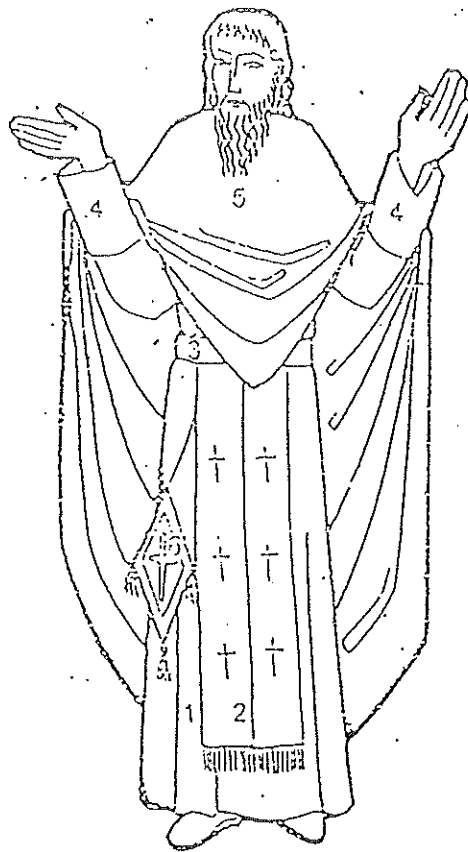
Thron-
Kreuz

Antimension

Evangelienbuch

Gewandung eines Priesters

Gewandung eines Diakons

1. Sticharion (entspricht der Albe)
2. Epitrachilion
3. Gürtel
4. Epimanikien (Armstücke)
5. Das Phelonion
6. Das Epigonation

1. Sticharion
2. Epimanikien
3. Orarium

3.ΤΑ ΑΜΦΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΕΑ

Όταν ο ιερέας λειτουργεί φοράει την επίσημη φορεσιά του, τα άμφια. Ο ιερέας όταν πάει να λειτουργήσει προσπαθεί να αφήσει κατά μέρος τον κακό εαυτό του, που 'ναι σαν ρούχο παλιό κι ακάθαρτο. Ντύνεται την καινούργια φορεσιά, την αρετή και την αγιότητα. Ο ιερέας φοράει το **πετραχήλι** που είναι το πιο σπουδαίο ρούχο του ιερέως. Χωρίς το πετραχήλι δεν μπορεί να κάνει λειτουργία. Το πετραχήλι που κρέμεται απο το λαιμό και φτάνει ως τα πόδια σημαίνει τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που πλούσια σαν ποτάμι τρέχει στον ιερέα και ποτίζει τις ψυχές. Το πετραχήλι έχει στο κάτω μέρος κρόσια. Τα κρόσια σημαίνουν τις ψυχές που ο Θεός έχει εμπιστευθεί στον κάθε ιερέα. Στη μέση ο ιερέας φοράει **ζώνη**. Η ζώνη δεν είναι μόνο για να συγκρατεί τα άμφια αλλά για να θυμίζει στον ιερέα ότι πρέπει να συγκρατεί τα πάθη του. Στα χέρια του ο ιερέας φορά τα **επιμανίκια** που θυμίζουν τις χειροπέδες που πέρασαν στο Χριστό ενώ το φελόνιο που τον καλύπτει απο πάνω θυμίζει την κόκκινη **χλαμύδα** πούντισαν οι στρατιώτες τον Ιησού για να τον κοροιδέσουν. Όπως ο Χριστός κοροιδεύτηκε απο τους αμαρτωλούς έτσι κι ο ιερέας πρέπει να είναι έτοιμος να δεχτεί τις κοροιδίες των αντιχριστών. Γι αυτό πρέπει να είναι οπλισμένος με υπομονή. Ο πατρο-Κοσμάς ο Αιωλός έλεγε ότι άμα συναντούσε στο δρόμο έναν αγράμματο παπά κι έναν βασιλιά τον παπά πρώτα θα χαιρετούσε. Κι αν συναντούσε στο δρόμο έναν αγράμματο παπά κι έναν άγγελο , το χέρι του παπά πάλι πρώτα θα φιλούσε. Κι αυτό γιατί ο ιερέας με τα ίδια του τα χέρια όταν κάνει τη Θεία Λειτουργία, αγγίζει τον ίδιο το Θεό. **Να γιατί μόλις συναντούμε έναν ιερέα του φιλούμε το χέρι!**

Πολλοί λένε ότι δεν πηγαίνουν στην Εκκλησία επειδή δεν είναι καλοί οι ιερείς. Αυτό είναι λάθος. Οι ιερείς δεν είναι αντιπρόσωποι του Θεού στη γή μας ούτε πρεσβευτές του Θεού. Ο Θεός δεν είναι κάπου μακριά μας. Είναι κοντά μας, ανάμεσά μας. Οι ιερείς δανείζουν τα χέρια τους στο Χριστό. Ο Χριστός τελεί τα μυστήρια! Ο αγιασμός έστω και απο τον πιο αμαρτωλό ιερέα δεν χαλάει, γιατί ακριβώς ο Θεός, το Άγιο Πνεύμα μετέβαλλε το νερό σε αγιασμό, όπως μεταβάλλει και το ψωμί και το κρασί σε σώμα και αίμα Χριστού.

Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Εκκλησία δεν είναι κάποιος σύλλογος απο ενάρετους και καλούς ανθρώπους αλλά **νοσοκομείο** που πάμε όλοι να βρούμε την ψυχική μας υγεία! Όταν πονάμε πάμε στο νοσοκομείο, στον γιατρό. Δεν κοιτάμε τι έκανε αυτός στην ζωή του αλλά πως μπορεί να μας κάνει καλά! Κι όταν πάμε στην Εκκλησία για να εξομολογηθούμε και να κοινωνήσουμε, δεν πρέπει να κοιτάμε τι είναι ο παπάς αλλά ποιοί είμαστε εμείς. **Δεν μπορούμε, λοιπόν να λέμε ότι αγαπάμε το Χριστό και να μην πηγαίνουμε να τον συναντήσουμε στο σπίτι του και να ενωθούμε μαζί του!**

Ερωτήσεις

- 1) Ποιά είναι τα σημαντικότερα άμφια του ιερέως και γιατί;
- 2) Πώς χαιρετάμε έναν ιερέα και γιατί;
- 3) Τι είναι η Εκκλησία και τί ο ιερέας;

ΟΙ ΙΕΡΩΜΕΝΟΙ (ΚΛΗΡΙΚΟΙ)

Κληρικοί λέγονται οί χριστιανοί (άνδρες) πού ἐκλέγονται (παλαιότερα διά κλήρου) γιά νά ὑπηρετοῦν στό διοικητικό, λατρευτικό καί ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Μετά τήν ἐκλογή, ἀπαραίτητη εἶναι ἡ χειροτονία, ἡ πράξη δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, στήν ὁποία δίνεται στόν χειροτονοῦμενο τό χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης (ιερό Μυστήριο).

Οἱ ὀρθόδοξοι κληρικοί διακρίνονται σέ ἐγγάμους καί ἀγάμους. Ἐγγαμοὶ κληρικοί εἶναι οἱ ἐφημέριοι τῶν Ἱερῶν Ναῶν στίς πόλεις καί τά χωριά, ὅπου κατοικοῦν μαζί μέ τούς λαϊκοὺς χριστιανούς (άνδρες καί γυναῖκες). Οἱ ἀγαμοὶ κληρικοί ἀνήκουν στήν τάξη τῶν Μοναχῶν. Ἀπ' αὐτούς, ἄλλοι ἀσκοῦν τό λειτούργημά τους στό Μοναστήρι (ιερομόναχοι) καί ἄλλοι ἐργάζονται ἱεραποστολικά στίς Ἱερές Μητροπόλεις (Ἀρχιμανδρίτες, Ἱεροκήρυκες). Οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκλέγονται ἀπό τήν τάξη τῶν μοναχῶν. Οἱ ὀρθόδοξοι κληρικοί φοροῦν ὁμοίομορφη ἐξωτερική ἐνδυμασία (μαῦρα ράσα). Ὅταν λειτουργοῦν φοροῦν ἱερά Ἄμφια (μέ φωτεινά χρώματα).

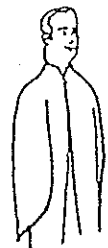
Κατώτεροι κληρικοί.

Ὁ Ἀναγνώστης (Ψάλτης)

Ὁ Ὑποδιάκονος

Ὁ Ἐκκλησιάρχης (Νεωκόρος)

Ἀνώτεροι Κληρικοί.

Ὁ διάκονος.

Ὁ Ἱερεὺς

- α. Ἐφημέριος (ἐγγαμος)
- β. Ἱερομόναχος (ἀγαμος)
- γ. Ἀρχιμανδρίτης (ἀγαμος)

Ὁ Ἀρχιερεὺς

- 1. Βοηθός Ἐπίσκοπος
- 2. Μητροπολίτης
- 3. Ἀρχιεπίσκοπος
- 4. Πατριάρχης

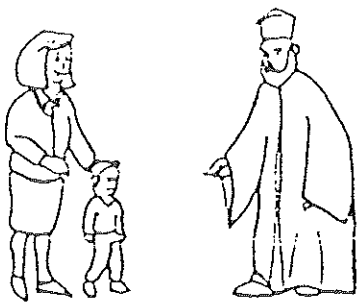

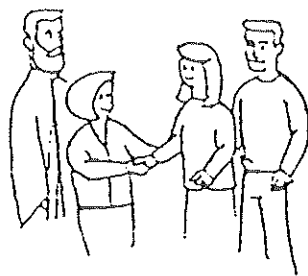
Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΪΕΡΩΜΕΝΟΥΣ

Μερικοί ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς Ἱερωμένους μόνο μέσα στό ναό, κατά τήν τέλεση τῶν διαφόρων Ἀκολουθιῶν (Θεία Λειτουργία, βαφτίσια, γάμος κ.λπ.). Ἐξω ὅμως ἀπό τό ναό δέν ἔχουν καμιά ἐπικοινωνία μαζί τους. Ἄλλοι, ἐπηρεασμένοι κυρίως ἀπό τήν πρόληψη πῶς θά τοὺς συμβεῖ κάτι κακό, τοὺς ἀποφεύγουν. Ἡ κακή αὐτή συνήθεια μεταδίδεται συνεχῶς ἀπό γενεά σέ γενεά, ἔτσι ὥστε καί πολλοί νέοι νά ἀσχημονοῦν ὅταν στό δρόμο ἢ σέ ἄλλο δημόσιο χῶρο συναντήσουν ἕνα Ἱερωμένο.

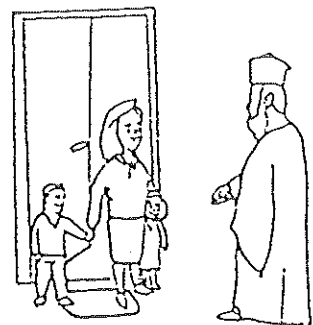
Γονεῖς καί ἐκπαιδευτικοί πρέπει νά ἀσκοῦν καί μία ἐκκλησιαστική ἀγωγή. Ἀπό νήπια πρέπει οἱ ὀρθόδοξοι νά ἐξοικειωθοῦν μέ τήν παρουσία καί τό ἔργο τῶν Ἱερωμένων. Τά ἄλλα χριστιανικά δόγματα ἔχουν σημαντικά προοδεύσει στό θέμα αὐτό. Εἶναι κρῖμα ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι νά ὑστεροῦμε ἀκόμη τόσο πολύ.

Βοηθῆστε τά νήπια νά ἐξοικειωθοῦν μέ τό σχῆμα καί τό πρόσωπο τῶν Ἱερωμένων.

Συνάγτε φιλικές σχέσεις μέ τήν οἰκογένεια τοῦ Ἱερέα σας.

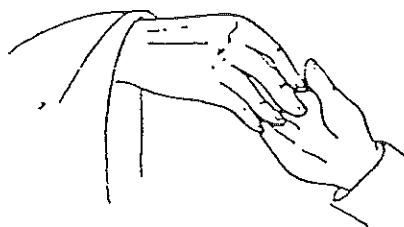

Προσκαλέστε τόν Ἱερέα καί ὑποδεχθεῖτε τον στό σπίτι σας νά ἐπικοινωνήσετε μαζί του οἰκογενειακῶς.

Πῶς χαιρετοῦμε τοὺς Ἱερωμένους

Ὅχι χαιρετίς

Ἄπλωμα τῆς παλάμης κάτω ἀπό τό χέρι τοῦ Ἱερωμένου

Ὁ ἀσπασμός τοῦ χεριοῦ

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΩΝ ΙΕΡΩΜΕΝΩΝ

Οί λαϊκοί χριστιανοί ἔρχονται συχνά σέ ἐπικοινωνία μέ κληρικούς. Συνήθως ὁμως βρίσκονται σέ ἀμηχανία, γιατί δέν ξέρουν πῶς νά τούς προσφωνήσουν. Μιά πρόχειρη λύση, στήν ὁποία συνήθως καταφεύγουν εἶναι τό ὅτι χρησιμοποιοῦν τήν κοινή προσφώνηση «Κύριε...»! Οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί πρέπει νά γνωρίζουν καί νά χρησιμοποιοῦν τίς ἀκριβεῖς προσφωνήσεις τῶν Κληρικῶν. Αυτό καί τούς ἴδιους τιμᾶ καί στούς κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποδίδει τήν ὀφειλόμενη τιμή. Μερικοί θεωροῦν ὑπερβολικές καί ἐξεζητημένες τίς προσφωνήσεις αὐτές τῶν κληρικῶν. Πρέπει ὁμως νά γνωρίζουμε ὅτι ἡ προσφώνηση δέν ἀφορᾶ τόσο στό πρόσωπο τοῦ κληρικοῦ ὅσο στό ἱεραπικό του χάρισμα. Ἐξάλλου ἡ προσφώνηση εἶναι ταυτόχρονα μία διακριτική ὑπόμνηση στόν κληρικό γιά τό λειτούργημα καί τόν προορισμό πού ἔχει: νά γίνει δηλαδή «ἅγιος».

Προσφωνοῦμε

Τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη

(καί «τιμητικά» τόν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης;) Παναγιώτατε!

Τόν Πατριάρχη: Μακαριώτατε!

Τόν Ἀρχιεπίσκοπο: Μακαριώτατε!

Τόν Μητροπολίτη: Σεβασμιώτατε!

τόν Ἐπίσκοπο (βοηθό ἢ πτουλάριο): Θεοφιλέστατε!

τόν Ἀρχιμανδρίτη (Ἱερομόναχο, Ἡγούμενο): Ὁσιώτατε!

τόν Ἀρχιμανδρίτη (θεολόγο): Πανοσιολογιώτατε!

τόν Ἱερομόναχο (θεολόγο): Ὁσιολογιώτατε!

τόν Μοναχό: Ὁσιώτατε!

τήν Μοναχή: (Ἡγουμένη ἢ ἀδελφή): Ὁσιωτάτη!

τόν Ἐφημέριο Ἱερέα: Αἰδεσιμώτατε!

τόν Ἐφημέριο Ἱερέα (θεολόγο): Αἰδεσιμολογιώτατε!

τόν Διάκονο: Εὐλαβέστατε!

τόν Διάκονο (θεολόγο): Ἱερολογιώτατε!

Αἰδεσιμώτατον
κ. Θωμᾶν Ἰωάννου
Ἱερέα
Ἐφημέριον Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. ...
58200 ΧΩΡΙΟ

Σεβασμιώτατον
Μητροπολίτην Πόλεως
κ.κ. Πολύκαρπον
15800 ΠΟΛΙΣ

III . Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ

- 1 . Βάπτισμα
- 2 . Γάμος
- 3 . Εξομολόγηση

Βάπτισμα καί Χρίσμα

Μετάνοια

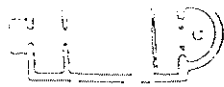
Γάμος

Ἱερωσύνη

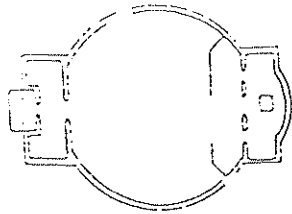

Εὐχέλαιο

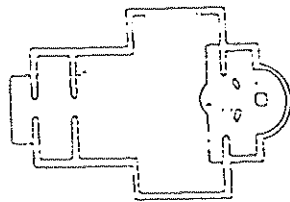
Θεία Εὐχαριστία

Βασιλική

Ροτόντα

Σταυρός

ΧΡΩΜΑΤΙΣΕ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ

ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η Βάπτισμα είναι το σημαντικότερο μυστήριο γιατί κάνει το μωρό μέλος της Εκκλησίας. Όπως στο μωρό δίνουμε γάλα για να ζήσει έτσι πρέπει να του δώσουμε και το σώμα και το αίμα του Χριστού μας προκειμένου να ζήσει η ψυχή του. Να γιατί βαπτίζουμε τον άνθρωπο όταν είναι μωρό!

Έχουν ταυτίσει πολλοί τη βάπτισμα με το δόσιμο του ονόματος. Γι' αυτό και όταν ακούγεται το όνομα του μωρού ξεσπάνε σε χειροκροτήματα και φωνές. Το όνομα όμως του βρέφους δίδεται την **όγδοη** ημέρα από τότε που θα γεννηθεί το παιδί. Ο ιερέας έρχεται στο σπίτι για να ευλογήσει τη μητέρα και το παιδί. Και το όνομα **'Ιησούς'** (που σημαίνει 'σωτήρας') την όγδοη ημέρα δόθηκε στο Χριστό. Το **όνομα** του μωρού πρέπει να είναι το όνομα κάποιου αγίου. Το παιδί βλέποντας καθημερινά την εικόνα του αγίου κρεμασμένη πάνω στο κρεβατάκι του και ακούγοντας τη ζωή του προσπαθεί να τον μιμηθεί. Εμείς οι Ορθόδοξοι δεν γιορτάζουμε τα γενέθλιά μας μόνον αλλά **τη γιορτή του Αγίου που έχουμε το όνομά του' την ονομαστική μας γιορτή.**

Στην αρχή η νονά πέρνει το μωρό στην αγκαλιά της. Μαζί με τον ιερέα στέκονται στην είσοδο του ναού (τον πρόναο). Εκεί διαβάζονται οι εξορκισμοί. Η **νονά** έχει υποχρέωση όχι απλώς να δίδει δωράκια στο παιδί τις μεγάλες γιορτές αλλά κυρίως να βοηθήσει το παιδάκι έτσι ώστε να γνωρίσει το Χριστό και την πίστη του. Έτσι μόνο θα γίνει ευτυχισμένο. Γι' αυτό και κουμπάρος δεν μπορεί να είναι παιδί κάτω των 14 χρόνων και άνθρωπος με άλλη πίστη από την Ορθοδοξία (καθολικός, πρωτεστάντης ή χιλιαστής). Μπροστά στα μάτια του Θεού ο νονός ή η νονά (ανάδοχος) έχει μεγάλη ευθύνη, για το τι άνθρωπος θα γίνει το μωρό όταν μεγαλώσει.

Ο ιερέας **εξορκίζει**, διώχνει δηλαδή το σατανά από την καρδιά του μωρού. Όπως το μωρό πρέπει να κάνει εμβόλια για να μην αρρωστήσει έτσι πρέπει να εμβολιασθεί και με τη χάρη του αγίου Πνεύματος. Ο νονός, αφού διαβάσει ο ιερέας τις ευχές, στρέφεται προς τα πίσω. Στρέφεται προς τη δύση, εκεί από όπου έρχεται το σκοτάδι. Φυσάει τρεις φορές και φτύνει το διάβολο έτσι ώστε να δείξει ότι ο διάβολος με τη δύναμη του Χριστού, των αγίων αλλά και κυρίως με τη δύναμη του Σταυρού φεύγει ντροπισμένος από την καρδιά του μωρού. Μετά στρέφεται προς την Ανατολή, εκεί που ο ήλιος ανατέλλει, εκεί που είναι ο Παράδεισος και το Ιερό της Εκκλησίας. Ομολογεί ο νονός την πίστη και την λατρεία του στην Αγία Τριάδα γι' αυτό διαβάζει δυνατά και αργά το **'Πιστεύω'**.

Κατόπιν όλοι μαζί έρχονται στο κέντρο της Εκκλησίας. Ο ιερέας ευλογεί το **νερό** που βρίσκεται μέσα στην κολυμβήθρα. Χωρίς το νερό δεν θα υπήρχε ζωή στον κόσμο μας. Όπως λέει η Βίβλος από το νερό και το άγιο Πνεύμα προήλθε όλος ο όμορφος κόσμος μας. Όπως από το νερό λοιπόν ξεπήδησε η ζωή, όπως το μωράκι επί εννέα μήνες ζει μέσα και γεννιέται μέσα σε νερό στην κοιλιά της μητέρας του, έτσι και από το αγιασμένο νερό της Βάπτισμα θα προέλθει ένας νέος άνθρωπος. Το παιδί με το βάπτισμα θα γίνει γιός και κόρη του ίδιου του Θεού. Θα γίνει κληρονόμος του παραδείσου.

Το μωράκι **ξεντώνεται**. Το βγάλσιμο των παλιών ρούχων σημαίνει την απαλλαγή απο την αμαρτία. Θυμίζει τα ωραία χρόνια του παραδείσου, όταν υπήρχε αθωότητα και αγνότητα. Θυμίζει τη σταύρωση του ίδιου του Χριστού μας, όταν οι αμαρτωλοί τον γύμνωσαν προκειμένου να τον κοροιδέσουν και να τον θανατώσουν.

Ο ιερέας αλείφει το παιδί με το **λάδι**. Με το λάδι οι απόστολοι έκαναν καλά πολλούς ανθρώπους. Με το λάδι καίει το **φώς** του καντηλιού στο σπίτι μας. Ένα κλαδί ελιάς έφερε το περισσότερι για να δείξει ο Θεός στο Νώε την ειρήνη και το έλεος του. Όπως οι παλαιότες αλείφονται με λάδι για να μην τους πιάνουν οι γροθιές των αντιπάλων έτσι και το μωρό αλείφεται ολόκληρο με λάδι για να μην το πιάνουν τα κτυπήματα του διαβόλου.

Το παιδί βαπτίζεται τρεις φορές ολόκληρο στο νερό της κολυμβήθρας στο όνομα της Αγίας Τριάδος. Δεν ραντίζεται απλώς. Όπως ο Χριστός μπήκε **ολόκληρος** στο νερό του Ιορδάνη, όπως ολόκληρος πήγε στον Άδη και μετά αναστήθηκε έτσι και εμείς ολόκληροι βουτάμε μέσα στην κολυμβήθρα, μιμούμενοι το Χριστό. Το νερό που βαπτίζεται το μωρό είναι ιερό όπως και το λαδόπανο και τα άλλα ρούχα. Γι' αυτό όταν το παιδί πλένεται μετά από **εφτά** ημέρες, τα νερά πρέπει να χυθούν σε ένα μέρος που δεν πατιέται απο τους ανθρώπους (ποτάμι, θάλασσα, κωνευτήρι της εκκλησίας)

Το μωρό χρίεται (σφραγίζεται) με το Άγιο Μύρο. Το άγιο Μύρο αποτελείται απο **σαράντα** αρώματα και συμβολίζει τα δώρα του Αγίου Πνεύματος, που δίδονται στο βαπτισμένο παιδί. Οι καθολικοί χρίουν το παιδί όταν γίνει 12 χρονών, όταν αρχίζει να μπαίνει στην εφηβία. το παιδί κατά τη γνώμη τους πρέπει να πάρει το Άγιο Πνεύμα και να κοινωνήσει όταν μπορεί να καταλαβαίνει. Απο παλιά όμως η Εκκλησία έκανε τη βάπτισμα και το χρίσμα μαζί. Όπως το μωρό αμέσως μόλις γεννηθεί θηλάζει το γάλα απο την μητέρα του έτσι και αμέσως μόλις αναγεννηθεί με το βάπτισμα θηλάζει τη τροφή και τα χαρίσματα απο το Αγ.Πνεύμα.

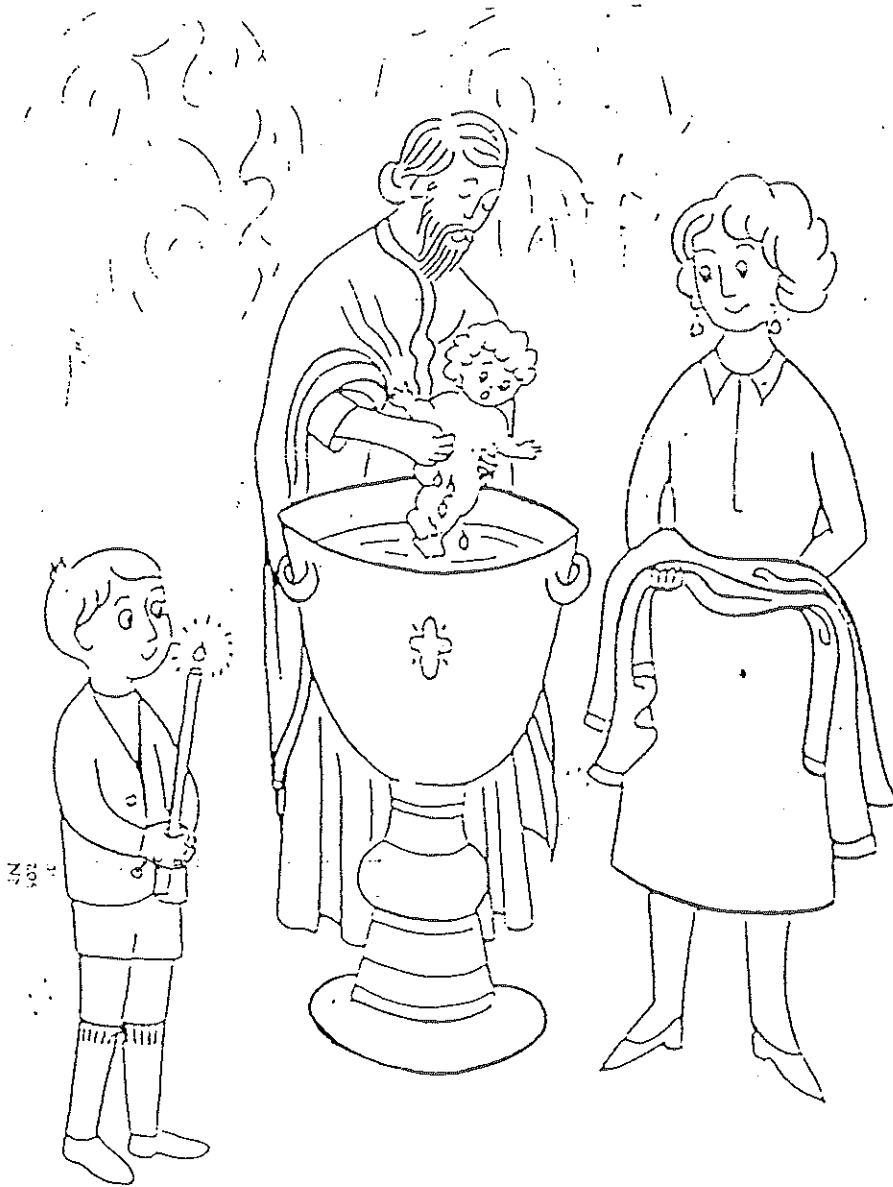
Το παιδί φοράει τα καινούργια του ρούχα, που πρέπει να είναι **λευκά**, κι όχι σκούρα και παρδαλά. Τα ρούχα συμβολίζουν την καθαρότητα της ψυχής του μωρού. Όπως του Χριστού τα ρούχα έγιναν φωτεινά και λευκά όταν μεταμορφώθηκε πάνω στο Θαβώρ έτσι και του μωρού τα ρούχα πρέπει να είναι άσπρα. Φοράει το **Σταυρό** του, που είναι σύμβολο νίκης και ο φόβος των δαιμόνων. Ανάβεται η λαμπάδα του. Παλιά οι κύριοι κούρευαν τους δούλους τους. Οι γονείς άφηναν τα μαλλιά των παιδιών τους να μεγαλώσουν για να τα προσφέρουν θυσία στο Θεό. Και σήμερα όταν κάποιος γίνεται μοναχός (καλόγερος) κουρεύεται. Έτσι και το μωρό κουρεύεται προκειμένου να δειχθεί η αφιέρωσή και η αφοσιωσή του στον Κύριο Χριστό. Μετά γίνεται ο χορός γύρω απο την κολυμβήθρα, ως απόδειξη της χαράς. Είναι ο **γύρος του θριάμβου**, που κάνει ο νικητής του διαβόλου και της αμαρτίας.

Η φορεσιά της βάπτισμας λερώνεται ιδιαίτερα όταν μεγαλώσουμε με τα σφάλματα και τις παραλείψεις. Για να την καθαρίσουμε πάλι χρειάζεται κάποιο άλλο βάπτισμα. Το βάπτισμα της εξομολόγησης και της μετάνοιας. Ο Θεός πάντα μας περιμένει με λαχτάρα όπως ο Πατέρας περιμένε με αγωνία την επιστροφή του άσωτου και άτακτου παιδιού του. Μην ξεχνάμε λοιπόν πάντα να διατηρούμε καθαρή τη στολή της βάπτισμας μας, την καρδιά μας που έχει φορέσει τον ίδιο το Χριστό πάντα!

Ερωτήσεις

- 1.Ποτε δίνουμε το όνομα στο μωράκι ;
- 2.Τι σημαίνει εξορκισμός;
- 3.Γιατί βαπτίζουμε το παιδί στο νερό και το αλείφουμε με λάδι ;
- 4.Τι ρούχα δίνουμε στο παιδάκι μόλις βαπτισθεί ;
- 5.Γιατί το κουρεύουμε ;

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε, Αλληλούια

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ

Ἡ Στέψη

Ὁ Ἱερέας, τοποθετώντας τὰ στέφανα στό κεφάλι τοῦ γαμπροῦ καί τῆς νύφης,
λέει: «Κύριε καί Θεέ μας, στεφάνωσέ τους
μέ δόξα καί τιμή».

3. Ἡ καινούρια ζωή ἀρχίζει

Ἀνάγνωση Ἀποστόλου καί Εὐαγγελίου.
Γεύση κρασιοῦ ἀπό κοινό ποτήρι.
Χορός τοῦ Ἡσαΐα.

2. ΓΑΜΟΣ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ένα μεγάλο μυστήριο της Εκκλησίας μας είναι ο γάμος. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός το πρώτο θαύμα το οποίο έκανε ήταν να μεταβάλλει το νερό σε γλυκύτερο κρασί για να χαρούν οι καλεσμένοι στο γάμο της Κανά. Ο ίδιος ο Θεός αφού πρώτα αποκοίμισε τον Αδάμ, οδήγησε μπροστά του τη γυναίκα του, που έπλασε από το πλευρό της καρδιάς του. Έτσι ευλόγησε το γάμο τους. Όπως ο γαμπρός πηγαίνει στη νύφη αφήνοντας τον πατέρα του, έτσι και ο Χριστός άφησε το Θρόνο του Πατέρα Του για να σώσει και να νυμφευτεί την Εκκλησία Του. Ανηπακούοντας όμως ο Αδάμ και κάθε άνθρωπος στο Θεό κάνει την αγάπη προς τη γυναίκα του. Μόνο με την ευλογία του Θεού και της Εκκλησίας μπορεί να αγαπήσει βαθιά ο άνθρωπος, να γίνει σύ-ζυγος, να σηκώσει δηλαδή το ζυγό της οικογένειας. Να γιατί ο γάμος αποτελεί **μυστήριο** και όχι μια τελετή που μπορεί να γίνει και στο δημαρχείο.

Στην αρχή του γάμου γίνεται ο **αρραβώνας**. Ο άνδρας στέκεται μπροστά στην εικόνα του Χριστού και η γυναίκα στην εικόνα της Παναγίας. Τα δυό **δακτυλίδια** έχουν τοποθετηθεί στην καρδιά του ιερού, στην Αγία Τράπεζα. Όπως το άσωτο παιδί μόλις γύρισε στον Πατέρα του, δέχτηκε από εκείνον το δακτυλίδι του έτσι και το ζευγάρι σαν **δώρο** από το Θεό Πατέρα δέχεται τα δακτυλίδια. Ο ιερέας ευλογεί τα δακτυλίδια. Μερικοί είπαν ότι το δακτυλίδι προέρχεται από τη συνήθεια που είχαν οι βάρβαροι να δένουν με ένα κρίκο τη μέλλουσα γυναίκα τους για να δείξουν ότι είναι δούλη τους. Άλλοι είπαν ότι το χρυσό δακτυλίδι σήμαινε την αξία που πλήρωνε ο γαμπρός για να πάρει τη γυναίκα του. Το δακτυλίδι όμως χρησίμευε για **σφραγίδα**. Δίνοντας το δακτυλίδι του ο άντρας στη γυναίκα του, αναγνώριζε ότι αυτή γινόταν αρχόντισσα του σπιτιού. Υπήρχε μάλιστα η συνήθεια ο άντρας να πέρνει χρυσό δακτυλίδι και η γυναίκα ασπμένιο. Ο ιερέας σταυρώνει τα δακτυλίδια στα χέρια του γαμπρού και της νύφης. Αυτό το κάνει κι ο κουμπάρος για να δείξει ότι ο ένας πρέπει να βοηθά και να συμπληρώνει τον άλλον. Οι Σύροι κι οι Αρμένιοι έχουν την πολύ ωραία συνήθεια να αλλάζουν στον αρραβώνα τους βαπτιστικούς τους σταυρούς για να δείξουν ότι ο ένας δέχεται το Σταυρό του άλλου.

Κατόπιν αρχίζει ο **γάμος**. Ο ιερέας εύχεται να υπάρχει ομόνοια στο ζευγάρι και να έρθουν πολλά και καλά παιδιά. Κατόπιν βάζει πάνω στα κεφάλια του ζευγαριού τα **στεφάνια**. Όπως οι **βασιλιάδες** στεφανώνονταν έτσι και το ζευγάρι, που ανοίγει μια οικογένεια ένα μικρό βασίλειο, ένα δρόμο προς τη βασιλεία του Θεού μας. Όπως οι **αθλητές** στεφανώνονται έτσι και το ζευγάρι φορεί στεφάνι επειδή αγωνίστηκε να υπακούσει στο Θεό Πατέρα μας προτού παντρευτεί. Όπως οι μάρτυρες φορούν στεφάνια από το Θεό έτσι και το ζευγάρι φορεί στεφάνια για να δείξει ότι είναι έτοιμο να θυσιάσει τον εγωισμό για χάρη του άλλου. Τα ρούχα της νύφης επίσης είναι **λευκά** για να δειχθεί η ομορφιά της αγνότητάς της.

Όταν ο ψάλτης διαβάζει τον απόστολο, που τελειώνει με το ότι η γυναίκα πρέπει να φοβάται τον άντρα, ο άντρας προσπαθούσε παλιότερα να πατήσει το πόδι της νύφης. Δεν ακούει όμως ίσως ο γαμπρός ότι ο απόστολος λέει προηγουμένως ότι ο άντρας πρέπει κάθε μέρα να σταυρώνεται για τη γυναίκα του, όπως ο Χριστός για την Εκκλησία του. Δεν ξέρουν ότι το **‘φοβάμαι’** σημαίνει **‘σέβομαι** στη Βίβλο’. Αφού διαβαστεί το ‘Πάτερ

ημών' το ζευγάρι πίνει απο το ίδιο ποτήρι **κρασί**. Παλιότερα, που ο γάμος γινόταν πάντα μέσα στην Λειτουργία, κοινωνούσαν και ο άντρας και η γυναίκα. Έτσι ενώνονταν πρώτα με το Χριστό που σταυρώθηκε για μας και μετά μεταξύ τους. Μαζί κοινωνούσε κι ο κουμπάρος, ο οποίος σήμερα πίνει απο το ίδιο ποτήρι γλυκό κρασί, συμμετέχοντας στη χαρά του ζευγαριού. Οι σύριοι μάλιστα έχουν τη συνήθεια να στεφανώνουν και τον κουμπάρο.

Ακολουθεί ο **χορός του Ησαία**. Ο κύκλος συμβολίζει **την αιωνιότητα**. Παλιότερα οι πόλεις και οι αυλές των ναών είχαν σχήμα κύκλου. Ο χορός γύρω απο το τραπέζι συμβολίζει ότι ο γάμος πρέπει να μείνει αιώνιος. Και για να μείνει αιώνιος και το σπιτικό ευτυχισμένο πρέπει το ζευγάρι να καθοδηγείται τις δύσκολες στιγμές του απο τον πνευματικό πατέρα και το Ευαγγέλιο που εκείνος κρατάει. Από παλιά οι καλεσμένοι έριχναν κουφέτα και ρύζι για να ριζώσει η αγάπη του ζευγαριού. Η αγάπη ριζώνει όμως όχι μόνον με τα κουφέτα αλλά κυρίως όταν βρίσκεται ο Χριστός μέσα στην οικογένεια και όταν τηρούνται οι εντολές Του.

**Κύριε ο Θεός ημών δόξη και τιμή
στεφάνωσον αυτούς**

Ερωτήσεις

- 1) Ποιό είναι το πρώτο θαύμα που έκανε ο Χριστός ;
- 2) Τι σημαίνουν τα στέφανα και τα δακτυλίδια;
- 3) Τι σημαίνει ο χορός του Ησαία;
- 4) Τι σημαίνει το ρύζι; Πώς ριζώνει ο Γάμος;

3. Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ Η ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Τα παλληκάρια του Οδυσσέα διηγείται ο Όμηρος, προτού καταλάβουν την Τροία έφαγαν πολύ ψωμί και ήπιαν πολύ κρασί. Το ψωμί για να δυναμώσουν και το κρασί για να ενθουσιάζονται. Έτσι κατάφεραν να πολεμήσουν με επιτυχία τους εχθρούς. Και εμείς εαν θέλουμε με θάρρος να παλεύουμε τις δυσκολίες στη ζωή μας εκτός απο το ψωμί και το φαγητό, πρέπει να τροφοδοτούμε τη ψυχή μας με ένα άλλο αγιασμένο ψωμί και κρασί τη Θεία Κοινωνία. Όταν ένας άρρωστος κινδυνεύει να πεθάνει, οι γιατροί του κάνουν **μετάγγιση** αίματος (Blutübertragung). Του προσφέρουν ξένο αίμα και έτσι ο άρρωστος ξαναβρίσκεται στη ζωή. Σε μας τους Χριστιανούς γίνεται κάτι πολύ ανώτερο. Πέρνουμε κάθε Κυριακή όχι αίμα ξένο ούτε αίμα ανθρώπινο αλλά το αίμα του Θεού μας, του Ιησού Χριστού, που σταυρώθηκε για τη δικιά μας σωτηρία και ευτυχία!

Ο ίδιος ο Χριστός είπε: Κάποτε κατέβαινε απο τον ουρανό το γλυκό ψωμί, το μάννα, και έτρεφε τους πεινασμένους Ισραηλίτες. Οι Ισραηλίτες πέθαναν κι αυτοί κάποτε όπως όλοι οι άνθρωποι. Όποιος όμως τρώει απο το ψωμί που εγώ σας προσφέρω δεν θα πεθάνει ποτέ! .. Το ψωμί που θα σας δώσω είναι **η σάρκα μου** και το ποτό που θα σας χαρίσω είναι το Αίμα μου.

Πολλοί απορούν και ρωτάνε:

Μα πώς μπορεί το ψωμί και το κρασί που βρίσκονται πάνω στην Αγία Τράπεζα να γίνονται σώμα και Αίμα του Χριστού; Μήπως όμως και στη φύση δεν γίνονται ανάλογα φαινόμενα; Το αμπέλι ρουφά με τις ρίζες του το νερό και το νερό γίνεται κρασί. Το πρόβατο τρώει χορτάρι και το χορτάρι γίνεται γάλα. Η μητέρα τρώει το φαγητό και μέσα της γίνεται αίμα αλλά και γάλα που θηλάζει το μωρό της. Το μικρό παιδί ρουφά το γάλα και το γάλα μέσα του γίνεται αίμα. Όπως πίσω απο τον Ιησού, που φαινόταν απλός άνθρωπος, κρυβόταν ο Θεός έτσι και πίσω απο το ψωμάκι και το κρασάκι κρύβεται ο Θεός.

Πολλοί πάνε να κοινωνήσουν μόνο τα Χριστούγεννα, το Πάσχα και το Δεκαπενταύγουστο. Έτσι το βρήκαμε απο τους παππούδες! λένε. Άλλοι νομίζουν ότι η Θεία Κοινωνία είναι μόνον γ'αυτούς που πρόκειται να πεθάνουν. Μια μάνα, βλέποντας το αγόρι της να κοινωνεί κάθε Κυριακή του έλεγε :

-Τι έπαθες παιδί μου και κοινωνάς κάθε Κυριακή; Ο κόσμος με ρωτάει μήπως έχεις καμιά δύσκολη αρρώστια και κινδυνεύεις να πεθάνεις.

☞ Η Θεία Κοινωνία όμως είναι κυρίως για τους ζωντανούς. Είναι **η δύναμη** όλων εκείνων που παλεύουν στη ζωή και θέλουν για φίλο και βοηθό τους το Θεό!

Το κακό είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι πάνε να κοινωνήσουν χωρίς να έχουν **καθαρίσει τη ψυχή τους**. Όταν πάμε να φάμε πλένουμε τα χέρια που είχαν λερωθεί απο τη δουλειά. Όταν πάμε στο τραπέζι του Θεού γιατί δεν πλένουμε τη ψυχή μας; Όταν έρθει κάποιος μεγάλος επισκέπτης στο σπίτι μας, καθαρίζουμε το σπίτι μας και μάλιστα το σαλόνι που θα καθίσει ο φίλος μας. Και τώρα που μπένει στη ψυχή μας ο μεγάλος φίλος και αδελφός ο Χριστός δεν πρέπει να είναι καθαρό το σαλόνι της καρδιάς μας;

Η ψυχή μας καθαρίζει με το λουτρό της **Εξομολόγησης**. Ο απόστολος Παύλος λέει ότι εκείνοι που πάνε χωρίς φόβο και προετοιμασία να κοινωνήσουν δεν πέρνουν μέσα τους το

Χριστό αλλά βάζουν μέσα τους φωτιά που τους καίει. Καί λέει μάλιστα ότι πολλοί πεθαίνουν και αρρωσταίνουν βαριά επειδή κοινωνήσαν απροετοίμαστοι.

Όλοι οι άνθρωποι πέφτουμε στη ζωή και σηκώνομαστε. Όλοι κάνουμε αμαρτίες! Ο Χριστός έβαλε μερικά φανάρια στο δρόμο της ζωής μας για να μας προφυλάξει από τη σύγκρουση με τον αδελφό μας. Εμείς ακούγοντας στο διάβολο και στον εαυτό μας δεν υπολογίζουμε τα φανάρια του Θεού γι' αυτό και παθαίνουμε δυστυχήματα στη ζωή μας. Νομίζουμε ότι κάνοντας αυτό που δεν θέλει ο Θεός γινόμαστε άνδρες και γυναίκες, είμαστε με τη **μόδα** και τον **κόσμο!** Όταν πέσουμε μετά στο γκρεμό αισθανόμαστε ότι είμαστε μόνοι. Το άσωτο παιδί νόμισε ότι μακριά από το σπίτι του πατέρα, θα βρεί την ελευθερία του. Και όσο είχε χρήματα, όλοι οι φίλοι ήταν μαζί του. Όταν τελείωσαν τα λεφτά, κατάλαβε ότι είχε μείνει χωρίς πατέρα, χωρίς φίλους, χωρίς τον ίδιο του τον εαυτό!

Ο Θεός Πατέρας όμως πάντα μας περιμένει για να μας αγκαλιάσει, να μας υποδεχτεί αρκεί εμείς να αλλάξουμε μυαλό, να μετανοήσουμε. Υπάρχουν δύο ειδών άνθρωποι. Εκείνοι που καταλαβαίνουν την αρρώστια τους και τρέχουν στο γιατρό και βρίσκουν γιατριά. Και υπάρχουν και εκείνοι οι άνθρωποι που νομίζουν ότι είναι καλά και ωραία ενώ μέσα τους η αρρώστια προχωράει. Υπάρχουν επίσης δύο δρόμοι που ξεκινούν από κεί που γίνεται η αμαρτία. Ο πρώτος δρόμος είναι ο **δρόμος της απελπισίας** που καταλήγει στην κρεμάλα που κρεμάστηκε ο Ιούδας. Ο Ιούδας απελπίστηκε και αυτοκτόνησε. Ο δεύτερος δρόμος είναι ο **δρόμος της μετανοίας** που καταλήγει στην αγκαλιά του πατέρα μας του Θεού. Δεν μπορούν άνθρωποι να μας σώσουν από το βάρος της αμαρτίας, αφενός διότι η αμαρτία είναι προσβολή του Πατέρα μας του Θεού. Δεύτερον διότι την ψυχή μας που υποφέρει μόνον ο Θεός μπορεί να την εξετάσει και να τη γιατρέψει! Όπως ψάχνουμε λοιπόν τους καλύτερους γιατρούς στη ζωή μας, έτσι πρέπει να ψάξουμε να βρούμε και έναν καλό πνευματικό ιερέα. Σε αυτόν να τρέχουμε κάθε φορά που οι τύψεις ή τα ερωτηματικά κι οι αμφιβολίες πληγώνουν την καρδιά μας.

Η εξομολόγηση είναι η μοναδική ευκαιρία. Πάρτε με ένα φτιάρι κάρβουνα αναμμένα και ρίξτε τα στη θάλασσα. Ποιός θα νικήσει; Η θάλασσα ή τα κάρβουνα; Αναμμένα κάρβουνα οι αμαρτίες μας. Θάλασσα όμως πλατειά, ωκεανός τεράστιος η αγάπη του Θεού που σβήνει τελείως όλες τις αμαρτίες μας. Μην λησμονήσουμε λοιπόν ποτέ στη ζωή μας ότι με την μετάνοια και τη Θεία Κοινωνία μπορούμε να αποκτήσουμε την ευτυχία και τη γαλήνη γιατί ο Θεός που πιστεύουμε είναι Θεός της αγάπης και της συγχώρεσης.

Ερωτήσεις

- 1) Τι θα απαντήσουμε σε εκείνον που αμφιβάλλει ότι το ψωμί και το κρασί γίνονται Σώμα και Αίμα του Χριστού;
- 2) Ποτε και πώς πρέπει να κοινωνάμε;
- 3) Τι είναι η αμαρτία και ποιοί δρόμοι ξανοίγονται μετά από αυτή;

ΜΕΤΑΝΟΙΑ – ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Τό Μυστήριο τῆς Μετάνοιας καθιέρωσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔτσι, ὥστε, συνειδητοποιώντας τὶς ἁμαρτίες μας καὶ μετανοιώνοντας γι' αὐτές, νά συγχωρούμαστε: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιο. Σέ ὅποιους συγχωρέσετε τὶς ἁμαρτίες τους εἶναι συγχωρεμένες· σέ ὅποιους τὶς κραήσετε ἀσυγχώρητες, θά μείνουν κρατημένες» (Ἰωάν. 20,22-23).

Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός συγχωροῦσε ἁμαρτίες: «Οἱ ἁμαρτίες σου συγχωρέθηκαν» (Λουκ. 7,48). Συνιστοῦσε στοὺς ἀνθρώπους νά ἀποφεύγουν τό κακό καί νά μένουν καθαροί ἀπ' αὐτό: «Ἀπό δῶ καί πέρα μὴν ἁμαρτάνεις πιά» (Ἰωάν. 5,14). Στό Μυστήριο τῆς Μετάνοιας, οἱ ἁμαρτίες τὶς ὁποῖες ἐξομολογούμαστε, συγχωροῦνται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό.

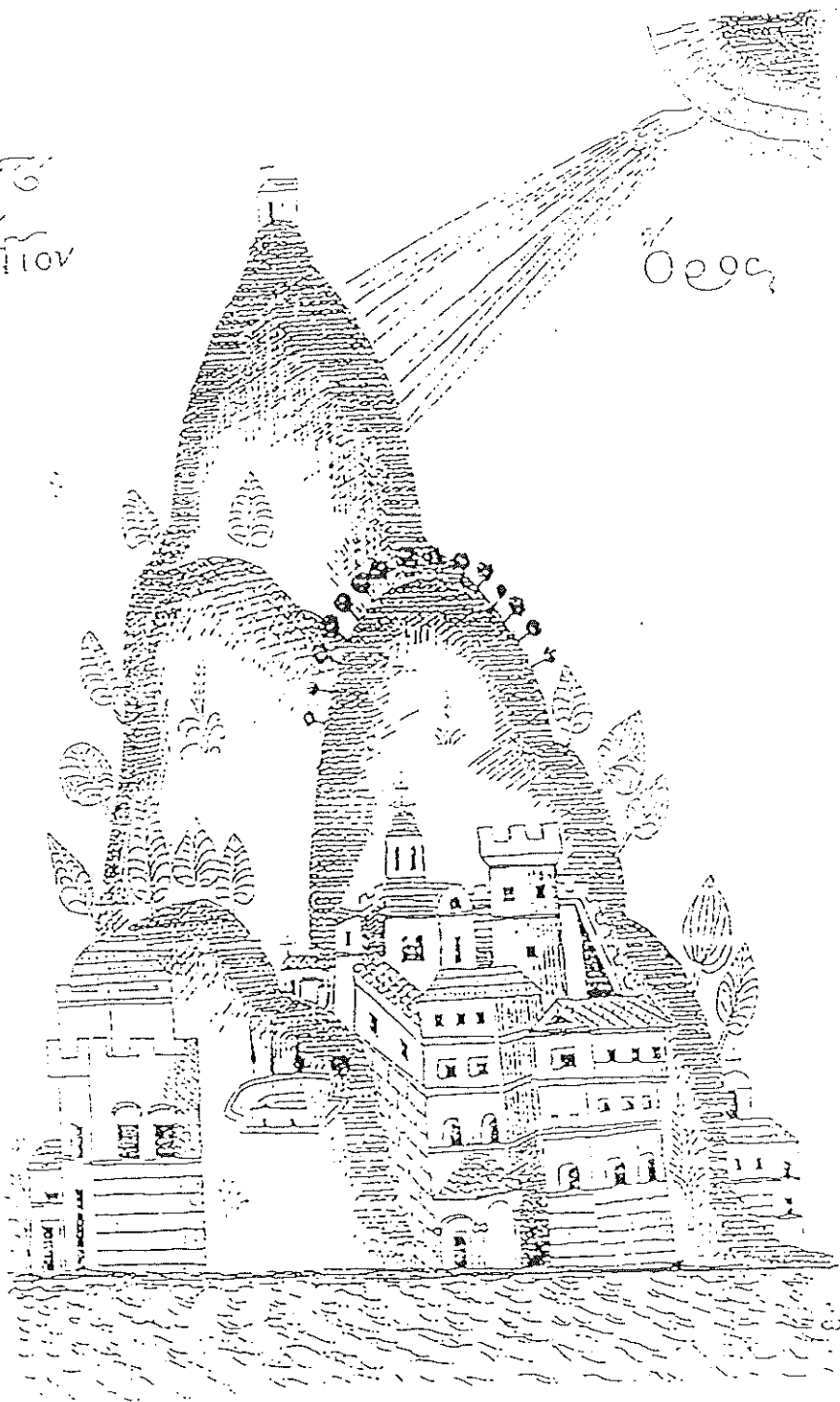
1. Πλησιάζουμε τὸν Ἱερέα.

2. Ὁ Ἱερέας λέει τὶς ἀρχικὲς προσευχές.
3. Ἐξομολογούμεστε τὶς ἁμαρτίες μας.
4. Ἀκοῦμε τί συμβουλές τοῦ πνευματικοῦ μέ συντριβή.

Ἰ
Ἰου
Ἰου

Ἰου

III .Η Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ*

- α.Αύριο είναι Κυριακή
- β.Άρρωστος ο Γιάννης
- γ.Κυριακή στην Εκκλησιά
- δ.Το παπαδάκι
- ε.Η Καινή Διαθήκη
- ς.Η Μεγάλη είσοδος
- ζ.Η Θεία Κοινωνία
- η.Υμνοι της Θ.Λειτουργίας.

Με τη θ.Ευχαριστία κοινωνούμε το σώμα και το Αίμα του Χριστού αφού
το ψωμί και το κρασί μεταβάλλεται
σε Σώμα κι Αίμα Χριστού !!!

*Διασκευή του ομώνυμου έργου της Γαλάτειας Σουρέλη

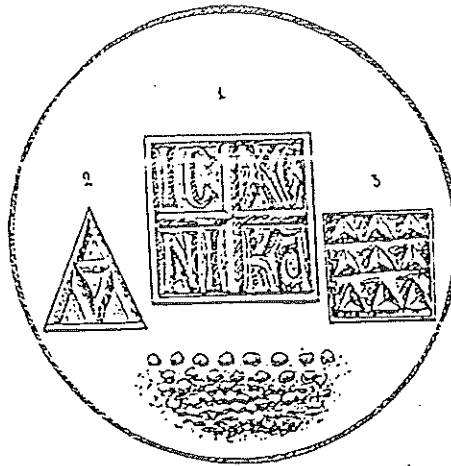

α.ΑΥΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ!

Η μαμά μου ξέρει να μετρά τις μέρες. Γ' αυτό απο το Σάββατο το απόγευμα ετοιμάζεται και μας ετοιμάζει. 'Παιδιά αύριο είναι Κυριακή!' Πλυμένοι, καθαροί, όλοι πάμε στην κουζίνα. Η μητέρα ζημώνει το πρόσφορο. Εγώ ανάβω το καντήλι. Η Μαρία μας ετοιμάζει το λιβανιστήρι. Βάζει το μαύρο καρβουνάκι που άναψε, το λιβάνι. Το σπίτι μοσχομυρίζει. 'Κατευθυνθήτω η προσευχή μου ως θυμίαμα ενώπιόν Σου'. **ΑΥΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ.**

Το πρόσφορο ζυμώθηκε. Η μυρωδιά του λιβανιού τρύπωσε μέσα μέσα στο αλεύρι. Η ζέστα της καρδιάς μας άραγε το φούσκωσε; Και κεί, στη μέση ακριβώς του προσφόρου, σφάνταξε η σφραγίδα. Νάτη!

Καθώς το φουσκωμένο πρόσφορο η μάνα πάταγε γερά τη σφραγίδα, μας εξηγούσε: Νά! εδώ στη μέση γράφει: **ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΝΙΚΑ**. Στα αριστερά είναι η Παναγιά. Στα δεξιά οι άγγελοι και οι άγιοι. Στο κάτω μέρος όλοι εμείς κι οι ζωντανοί κι οι πεθαμένοι: ολόκληρο το σώμα του Χριστού που είναι η Εκκλησία. Θα βάλει ο παπάς το δικό μας πρόσφορο, ο μαζί με τα άλλα πρόσφορα στην Αγία Τράπεζα. Και θα διαλέξει ένα απο αυτά να κάνει τη θυσία. Τι όμορφα που αύριο είναι Κυριακή;

Θύλω να κάνω πρόσφορο κι εγώ, είπε μια μέρα η γειτόνισσα, η κυρά-Φωτεινή στη μάνα μου. Πως γίνεται; Έχεις καμιά συνταγή;

Κι η μάνα μου, που έχει μάθει πως γίνεται το πρόσφορο απο την μάνα της κι εκείνη απο την δικιά της μάνα, της έδωσε τη συνταγή: 5 φλυτζάνια του τσαγιού αλεύρι. Πρόσεξε τρία φλυτζάνια μαλακό, δύο απο το άλλο, το σκληρό. 2 φλυτζάνια του τσαγιού νεράκι κλυαρό. 1 μικρό κουτάλι του γλυκού αλάτι. Νωπή μαγιά της μπύρας, τόσο όση η ψύχα του αμύγδαλου.....

Τελειώσαν οι δουλειές του Σαββάτου καθόμαστε τριγύρω απο το τραπέζι. Μιλάει η μάνα κι ο πατέρας λέει κι αυτός και η γιαγιά πετάει κι αυτή την κουβέντα της κι η ζέστα κι η

δροσιά του ουρανού με το λιβάνι ένα γίνεται. Και λέει η μάνα κι ο παππούς μα κι η γιαγιά πως το αλεύρι πρίν γίνει πρόσφορο, για σκέψου στάρι ήτανε! Σπυρί σπυρί το ένα εδώ, το άλλο εκεί, στό 'να κωράφι το ένα σπυρί, σε άλλο κωράφι το άλλο. Μαζεύτηκε, αλέστηκε, έγινε ένα. Και νά το πρόσφορο!

Όμοια και μείς οι Χριστιανοί, τόσο αλλιώτικοι αλλά και τόσο διαφορετικοί, στην Εκκλησία του Χριστού είμαστε **ένα**. Δεμένος με αυτόν που καβγάδισα χθές. Αδέλφι και με αυτόν που στο παιχνίδι είναι ζαβολιάρης. Ένα εκείνος και εγώ. Και η ενορία ένα. **Πρόσφορο που δίνουμε στον Κύριο με αγάπη!**

Ο Θεός μας έδωσε τ'αμπέλι και το στάρι.. Ζητάει ο Θεός κι ο άνθρωπος να βάλει κόπο και τη δικιά του κούραση να βάλει. Έτσι ο άνθρωπος απο τ'αμπέλι βγάζει το κρασί που θα λειτουργηθεί στην εκκλησιά, θα ευλογηθεί και θα γίνει το αίμα του Χριστού μας. Το στάρι πάλι, αλεύρι γίνεται και να τα δώρα του ανθρώπου στο Θεό και η προσφορά, το πρόσφορο. Αυτό θα γίνει το σώμα του Χριστού, το άγιο.

-Στην Ιερή Πρόθεση, που πρέπει να το πω κι αυτό, της Βηθλεέμ το σπύλαιο θυμίζει στον πιστό, βάζει ο παπάς με σεβασμό, τον άγιο δίσκο, εκεί στα αριστερά. Στα δεξιά βάζει το άγιο Ποτήριο, μας λέει ο παππούς.

ΥΜΝΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

- Τας πρεσβείαις της Θεοτόκου Σώτερ σώσον ημάς
- Σώσον ημάς υιέ Θεού, ο αναστάς εκ νεκρών ψάλλοντάς σοι αλληλούια
- Άγιος ο Θεός, άγιος Ισχυρός, άγιος Αθάνατος ελέησον ημάς

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗ

(Προετοιμασία της Θείας Λειτουργίας)

1. Από τό κέντρο της Προσφοράς βγαίνει τό εξάεδρο τεμάχιο πού λέγεται ΑΜΝΟΣ.
2. Από τίν Ιδια ή άλλη Προσφορά βγαίνει μία τριγωνική μερίδα πρὸς τμήν της Θεοτόκου.
3. Από τίν Ιδια ή άλλη Προσφορά βγαίνουν 9 μερίδες, πρὸς τμήν μῆς σειράς 'Αγίων.
4. Από ένα τεμάχιο Προσφοράς βγαίνουν οί μερίδες τῶν ζώντων χριστιανῶν.
5. Από άλλο τεμάχιο Προσφοράς βγαίνουν οί μερίδες τῶν τεθνεώτων.

1. Πρόσφορο

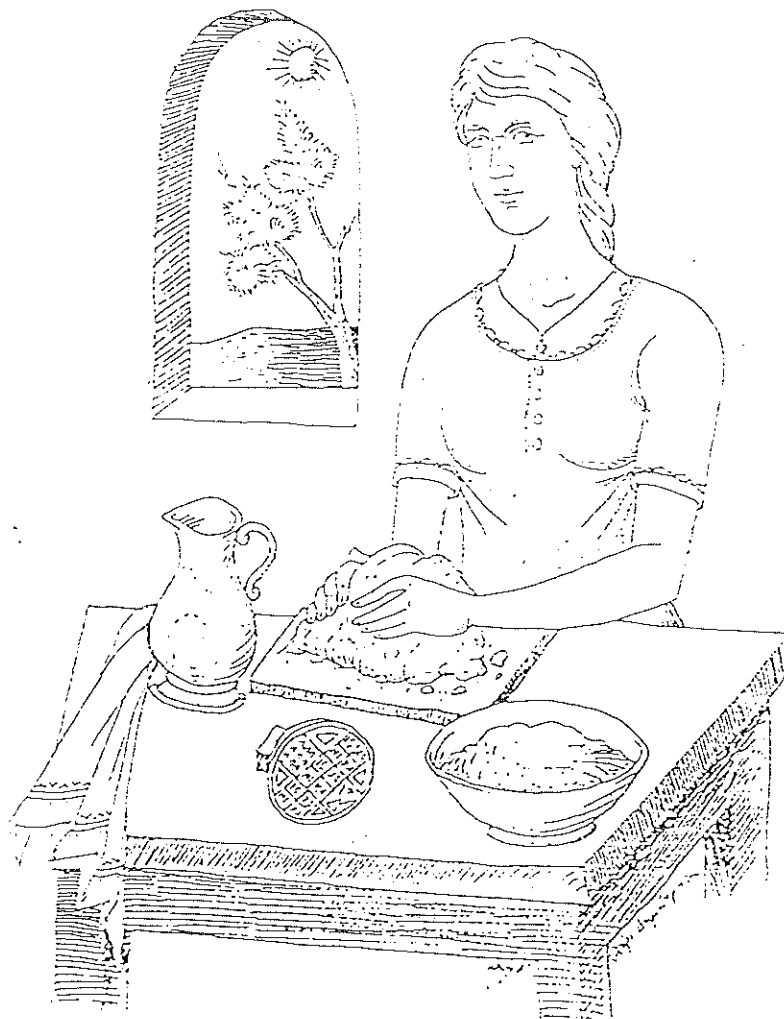
- 5 φλυτζάνια τσαγιού αλεύρι (3 φλυτζάνια μαλακό, 2 φλυτζάνια σκληρό)
2 φλυτζάνια τσαγιού χλιαρό νερό (περίπου)
1 κουταλάκι του γλυκού άλατι
νωπή μαγιά μύρας στό μέγεθος 1 άμυγδάλου
Θά χρειαστοῦμε τήν ειδική σφραγίδα για πρόσφορα.

Διαλύουμε τή μαγιά σέ $\frac{1}{2}$ φλυτζάνι από τό χλιαρό νερό. Σέ μιά λεκάνη βάζουμε τό αλεύρι καί κάνουμε μιά λακκουβίτσα στή μέση. Ρίχνουμε τό άλατι, προσθέτουμε τή διαλυμένη μαγιά καί σιγά-σιγά τό υπόλοιπο χλιαρό νερό, ώστε νά γίνει μιά ζύμη σφικτή. Ζυμώνουμε καλά για άρκετή ώρα. Αν δοῦμε ότι χρειάζεται λίγο άκόμη νερό, βουτάμε τίς γροθίες μας σέ χλιαρό νερό καί ζυμώνουμε ξανά τή ζύμη, μέχρι νά τό απορροφήσει.

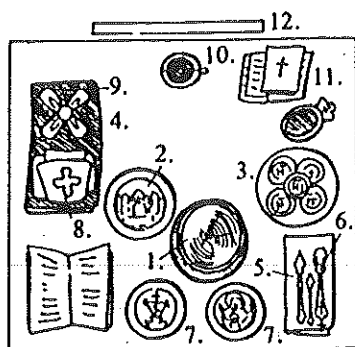
Όταν είναι έτοιμο, τό πλάθουμε σέ ένα στρογγυλό «πρόσφορο» καί τό τοποθετοῦμε σέ ένα καλά άλευρωμένο ταψί, λίγο μεγαλύτερό του, για νά χωράει όταν ανέβει. Άλευρώνουμε λίγο τό πρόσφορο από πάνω καί, άφου άλευρώσουμε λίγο καί τήν ειδική σφραγίδα, τήν πιέζουμε στό κέντρο για νά φαίνεται καλά, άκόμη καί όταν φουσκώσει τό ψωμί. Τό σκεπάζουμε καί τό βάζουμε σέ ζεστό μέρος για νά ανέβει (χρειάζεται περίπου 30 λεπτά).

Όταν είναι έτοιμο νά τό ψήσουμε, μέ ένα βουρτσάκι βουρτσίζουμε τό πρόσφορο για νά φύγει τό περιττό αλεύρι καί τό ψήνουμε σέ μέτριο φούρνο για 45 λεπτά έως 1 ώρα.

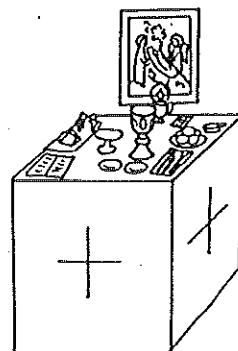
Κάθε γυναίκα ζυμώνοντας το πρόσφορο
 κάνει ότι έκανε η Παναγία :
 προσφέρει στο Χριστό το ίδιο του το σώμα

ΑΓΙΑ ΠΡΟΘΕΣΗ

1. Άγιο Ποτήριο
2. Άγιο Δισκάριο
3. Πρόσφορο (ή Προσφορά)
4. Άερας, κάλυμμα
 δισκοπίστρου
5. Άγία Λόγχη
6. Ήρη Λαβίδα
 (κουταλάκι)
7. Μικρός δίσκος
8. Δύο μικρά καλύμματα.
 (Ποτηρίου και Δισκαρίου)
9. Άσπερίσκος
10. Ζέον
11. Δίπτυχα με τὰ όνόματα τών πιστών,
 ζώντων και τεθνεώτων
12. Εικόνα

Β. ΑΡΡΩΣΤΟΣ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ;

Ήταν θυμάμαι ένα Σαββατόβραδο, που ο Γιάννης μας, πώς δεν θέλει είπε νά'ρθει στην Εκκλησιά, αύριο που είναι Κυριακή .

-Μην είσαι άρρωστος; τον ρώτησε ανήσυχη η μάνα .

-Μα βέβαια θα είναι άρρωστος. βεβαίωσε ο πατέρας μας

-Καί μάλιστα πολύ-πολύ άρρωστος. είπε κι η γιαγιά που έτρεξε για το θερμόμετρο.

Μόνο ο παππούς εγέλασε.

-Βαριέσαι έ Γιάννη, του είπε σιγανά και φωναχτά!

-Δε μαζευόμαστε σε εκείνη τη γωνιά;

Κάτσαμε όλοι κάτω στη φλουκωτή και εκείνος άρχισε απλά να μας μιλά, να μας εξηγεί.. Είναι η Θεία Λειτουργία, η **παρουσία** του Αναστημένου Χριστού αναμεσά μας. Εμείς οι Χριστιανοί πάμε στο σπιτικό του, στον οίκο του, όπως λένε οι σπουδαγμένοι την εκκλησιά. Γύρω απο το τάφο του Χριστού, τάφο όλο ζωή και Ανάσταση, γύρω απο το άγιο Θυσιαστήριο, όλοι εμείς οι Χριστιανοί.

Αύριο που είναι Κυριακή, στην Εκκλησιά μας περιμένει ο Χριστός για να θυσιαστεί και να αναστηθεί ξανά. Μαζί με μας -κι ας μην τα βλέπουμε εμείς όλα αυτά- μπαίνει κι όλος ο ουρανός κι όλη η γη' ότι ο Θεός δημιούργησε.

Μπροστά το ιερό, που το φυλούν οι άγγελοι μέρα νύκτα. Στη μέση η Αγία Τράπεζα, εκεί που είναι ο βασιλιάς των βασιλιάδων, ο Χριστός. Στα δεξιά η Παναγιά μας κι ολόγυρα οι άγιοι. Μην το ξεχάσω να σας πώ κι αυτό: στη Λειτουργία είναι κι όλοι οι πεθαμένοι. Γιατί οι άνθρωποι θα αλλάξουν μια μέρα σπιτικό. Θα φύγουν απο τη γη. Θα μετακομίσουνε στον ουρανό. Κι εμείς οι γιοί κι οι θυγατέρες του Θεού θα είμαστε κληρονόμοι στα πλούτη του Πατέρα μας. Για μας ο Ουρανός κι η γη δημιουργήθηκαν. Γι' αυτό το λόγο ο παράδεισος και οι Προφήτες ήρθαν. Γι' αυτό κι ο ίδιος ο Θεός έγινε άνθρωπος και κήρυξε στη Γή και έκανε θαύματα και κακοπάθησε και πέθανε απάνω στο Σταυρό... Έλα Μαρία μου μην κλαίς γιατί το ξέρεις πως στο τρίήμερο απάνω αναστήθηκε. Καί όλα αυτά για να μπορείς εσύ και εγώ και όλοι μας, να ζούμε βασιλοπούλες, βασιλόπουλα στη βασιλεία του Πατέρα μας.

Στην εκκλησιά λοιπόν έρχεται ο Χριστός μας. Σαν τον νυμφίο, το γαμπρό. Έρχεται ανάμεσά μας. Αγγίζει την καρδιά μας, μας φιλάει, καιδεύει τα μαλλιά μας και είναι έτοιμος να κάνει αγνό πού έκανε στο Γολγοθά. Να σταυρωθεί ξανά για μας και να πεθάνει έτσι θα τ' προσφέρει το Σώμα Του και το Αίμα Του στον κάθε ένα απο μας. Γιατί θέλει να γίνουμε αδέρφια Του. Ν' αναστηθούμε και να ζήσουμε μαζί Του. Και είναι χαρά η Λειτουργία και είναι η Κυριακή, η κάθε Κυριακή. Πασχαλιά, πανηγύρι κι ευλογία.

Τη Λειτουργία, για σκεφτείτε βρέ παιδιά, λέει ο παππούς και τρέμει η φωνή του, δεν την εμπιστεύτηκε ο Θεός σε χέρια αγγελικά. Οι άγγελοι μονάχα βοηθάνε τον παπά.. Στόν ιερέα εμπιστεύτηκε ετούτο το μυστήριο! Γι' αυτό σεβόμαστε τον ιερέα και όταν τον ανταμώνουμε το χέρι του φιλάμε.

Έτσι ότι βγήκε απο τα χέρια του Θεού, θα είναι εκεί στην εκκλησιά. Το Χιές, το Σήμερα, το Αύριο. Το Σύμπαν κι οι αιώνες θά'ναι κεί. Και εσύ Γιάννη θα λείπεις έτσι χωρίς λόγο κι αφορμή; Σκύβει ο Γιάννης το σγουρό του το κεφάλι.

-Παππού κι ο άγγελός μου θα 'ναι κεί;

Μπορεί να λείπει; απορεί ο παππούς. Και θά'χει μια πίκρα και μια λύπη για σένα που βαρέθηκες να πάς στην Εκκλησιά!

Θα ρθώ παππού. Λές να με συγχωρήσει ο Θεός;

Εδώ ο παππούς γελάει: Σε έχει κι όλας συγχωρήσει και σε έχει γιέ μου ευλογήσει!

Μόνο που πέρασε η ώρα. Πάμε να κοιμηθούμε. Να φιληθούμε τώρα. Αν κάποιος, έ κάτι σαν ζαβολιά μας έκανε, να τον φιλήσουμε ακόμη πιο ζεστά. Έτσι παιδιά; Αύριο λοιπόν θα κοινωνήσουμε. Γι'αυτό πρώτος **εγώ ζητώ συγνώμην απο τον καθένα σας.**

-Και από τη γιαγιά! είπε ο Κώστας σοβαρά. Προχτές της μίλησες με αγριάδα! Εφίλησε ο παππούς τα άσπρα μαλλιά της όμορφης γιαγιάς κι όλοι μαζί συχωρεθήκαμε και φιληθήκαμε.

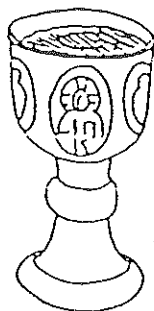
Και τώρα μια προσευχή ας πούμε όλοι μαζί:

Βασιλεύ ουράνιε, παράκλητε το Πνεύμα της αληθείας, ο πανταχού πληρών και τα πάντα πληρών, ο θησαυρός των αγαθών και ζωής χορηγός, ελθέ και σκύνωσον εν ημίν και καθάρισον ημάς απο πάσης κηλίδος και σώσον αγαθέ τας ψυχάς ημών.

Εσύ που είσαι το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, Βασιλιά ουράνιε, Εσύ, που μας παρηγορείς, το Πνεύμα της αλήθειας. Εσύ που είσαι παντού κάθε στιγμή και όλα με την δικιά σου παρουσία γεμίζεις, Εσύ που δίνεις όλα τα αγαθά και τη ζωή, έλα και κατασκύνωσε μέσα μας. Καθαρισε μας απο κάθε τι βρώμικο και σώσε, σαν Αγαθός που είσαι τις ψυχές μας.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιοί μας περιμένουν κάθε φορά στην Εκκλησία;
- 2) Τι ζητάμε από τους άλλους το απόγευμα του Σαββάτου, προτού κοινωνήσουμε;
- 3) Τί σημαίνει το 'Βασιλεύ ουράνιε';

γ.ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Σήμερα είναι Κυριακή. Ο ύπνος παίζει στα βλέφαρά μου.

-Σήκω χτυπάνε οι καμπάνες!

-Ακόμα λίγο να κοιμηθώ .....

-Χτύπησε η τρίτη καμπάνα, αρχίζει η δοξολογία! λέει ο Ύπνος και φεύγει βιαστικά απο τα βλέφαρά μου

Ένα σπουργίτι χτύπησε το τζάμι. Φωνάζει δυνατά: Τελείωσε ο Όρθρος, με δόξα στο Θεό. Δε θα το ακούσεις, γιατί αργείς να σηκωθείς. Έλα λοιπόν να σου το ψάλλω: **Δόξα εν υψίστοις Θεώ, και επί γής ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία.**

Έτσι ως αργούμε -γκρινιάζει η μάνα- ούτε ακούμε τι λέει ο παπάς τη στιγμή που η λειτουργία αρχίζει:

Τί λέει; τη ρωτώ εγώ.

Ο Αλέξανδρος που είναι παπαδάκι και πάει αζημέρωτα στην εκκλησιά, μου απαντά: Να ανοίγει η μεγάλη πύλη και φωναχτά ο ιερέας λέει: 'Ευλογημένη η βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος και τώρα και πάντοτε και στους ατέλειωτους αιώνες!'

-**Αμήν**, λέγω εγώ. **Στ'αληθινά, ας είναι!**

Πολλά παιδιά ως είμαστε δεν φτάνουμε πολύ πρωί στην εκκλησία. Ο ένας μέχρι να ντυθεί.. ο άλλος έχει χάσει το πουλόβερ του. Οι κάλτσες μου που είναι; αναρωτιέται ο Θεοδώρης; Φτάνουμε αργά λοιπόν στην Εκκλησία. Μα του παππού τα λόγια κουδουνίζουν στα αυτιά μας: 'Μπαίνοντας στον οίκο του Θεού, έχουμε μπει, στα παλάτια των ουρανών, που αστράφτουν. Είναι ο Ουρανός κι η γή! Η μικρή η γειτονοπούλα μας η Όλγα, δεν ξέρει γράμματα. Πρίν μπει στην εκκλησία, βλέπει εκεί ψηλά κάτι γράμματα. Ρωτά τι είναι αυτό, τί είναι το άλλο!

-Αυτό είναι το **Α** κι εκείνο το **Ω**. Αρχή και Τέλος είναι ο Χριστός. Ο Πρώτος και ο Τελευταίος, απαντά η μαμά της. Κι **ΑγαπηΩ** λέει το **Α** και το **Ω** προσθέτει η γιαγιά της.

Μπαίνουμε στην Εκκλησία. Η Ειρήνη μας είναι μικρή και κάνει πολλά λάθη. Σκοντάφτει όταν περπατεί και τα λόγια της καθαρά δεν βγαίνουνε απο το στόμα της. Το σταυρό της όμως τον κάνει ολόσωστα. Τα τρία ενωμένα δάκτυλα σφικτά στο μέτωπό της. Μετά τα βάζει στην κοιλίτσα της, δεξιά και τέλος στον ώμο.

-Με το Σταυρό νικιέται ο διάβολος! έτσι της είπε η γιαγιά της. Η Ρηνούλα ανάβει μετά το κερί

Όλο λαμπάδες και κεριά στην Εκκλησία. Γιατί πατέρα;

-Πρώτα δόξα στο Θεό που είναι το Φώς.

Δεύτερο: να φύγουν τα σκοτάδια της νυκτιάς -γιατί η αμαρτία είναι η νύκτα- και να παρηγορηθούμε.

Τρίτο για να χαρούμε και τέταρτο τα κεριά και τα καντήλια θυμίζουν το φώς που δίνουν τα καλά έργα που κάνουμε.

Η **Ειρήνη** είναι μικρή κι όλα τα μπερδεύει. Όταν λοιπόν ακούει το διάκο μας να λέει 'Εν **ειρήνη** του Κυρίου δεηθώμεν', νομίζει πως σε αυτή μιλά ο διάκος, γιατί κι αυτή Ειρήνη την λένε! Μα ο πατέρας της εξήγησε πως τούτο πάει να πεί: 'Με ειρήνη τον Κύριον ας τον!

παρακαλέσουμε!'. Γιατί χωρίς ειρήνη στην καρδιά πως να παρακαλέσουμε το Χριστό μας; Η Ειρήνη απαντά στο διάκο με ένα 'Κύριε ελέησον!' που θα πει: 'Με το έλεός Σου, με την αγάπη Σου Κύριε, χάρισέ μας αυτό που ζητάμε!'

Κι ο διάκος ζητά ειρήνη για όλους μας. Και για το τόπο μας, τον κάθε τόπο, τον κάθε άνθρωπο, για ολόκληρο τον κόσμο τη ζητάει την ειρήνη του Θεού που είναι αγάπη κι ενώνει. Κι ακόμα για τον καθαρό αέρα εύχεται ο διάκος, που είναι φάρμακο για την υγεία μας, για να καρπίσει η γη παρακαλάει. Μα δεν ξεχνά κι αυτούς που ταξιδεύουν στη θάλασσα ή στη στεριά, για τους αρρώστους, για τους κουρασμένους, γι' αυτούς που είναι αιχμάλωτοι. Και εμείς, κι όλα τα γειτονόπουλα, η ενορία όλη κι η Ειρήνη κι η Όλγα κι ο Θοδωρής κι ο Γιάννης απαντάμε: 'Κύριε ελέησον. Σπλαχνίσου Κύριε κι αυτούς και εμάς. Με την δικιά σου κάρη φύλαξέ μας, προστάτευσέ μας !

‘Της Παναγίας αφράντιου, υπερευλογημένης, ενδόξου δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας μετά πάντων των αγίων μνημονεύσαντες εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεω παραθήμεθα !

Τη μάνα του Κυρίου μας, την κυρά Θεοτόκο, να θυμηθούμε πρέπει και τους Αγίους να μην ξεχάσουμε και ας εμπιστευτούμε στο Θεό τον εαυτό μας. Ο ένας τον άλλον ας εμπιστευτούμε κι όλη μας τη ζωή στο Χριστό, έτσι ο διάκος λέει.

Οι ψάλτες μας γλυκόφωνα ψέλνουν
Σοί κύριε ...σε σένα Κύριε. Σε σένα Κύριε εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας!

Ερωτήσεις

- 1) Τί σημαίνουν οι λέξεις 'Αμήν', 'Κύριε ελέησον', που ακούμε στην Εκκλησία;
- 2) Τί σημαίνουν τα γράμματα 'Α & Ω', που βλέπουμε πολλές φορές στις εισόδους των ναών;
- 3) Γιατί ανάβουμε κερί στην Εκκλησία;

Τό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καθιέρωσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, στό Μυστικό Δεῖπνο, μπροστά στους μαθητές του (Μαθ. 26,26-28):

«Κι ἐνῶ ἔτρωγαν, πῆρε ὁ Ἰησοῦς τό ψωμί καί τό εὐλόγησε, τό ἔκοψε σέ κομμάτια καί ἔδωσε στους μαθητές του, λέγοντας: «Πᾶρτε καί φάτε: αὐτό ἐίναι τό σῶμα μου». Ὑστερα πῆρε τό ποτήρι καί ἀφοῦ εἶπε εὐχαριστήρια ἠρώσευχή, τοῦς ἔδωσε, λέγοντας: «Πιείτε ἀπό αὐτό ὅλοι, γιατί αὐτό ἐίναι τό αἷμα μου, μέ τό ὁποῖο ἐπικυρώνεται ἡ νέα Διαθήκη καί χύνεται γιά χάρη ὅλων, γιά νά συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες».

Στή Θεία Λειτουργία, τή στιγμή τῆς Ἐπίκλησης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Ἄρτος καί ὁ Οἶνος μεταβάλλονται σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Παίρνοντας τή Θεία Κοινωνία, ἐνωθήμαστε μέ τόν Χριστό, ὁ Χριστός ἐνώνεται μαζί μας καί μᾶς εὐλογεῖ.

Ὁ Χριστός εἶπε:

«Εκεῖνος πού τρώει τή σάρκα μου καί πίνει τό αἷμα μου ἐίναι ἐνωμένος μαζί μου κι ἐγώ μ' αὐτόν» (Ἰωάν. 6,56).

1. Ἡ Εἴσοδος (στό Ἱερό) μέ τό Εὐαγγέλιο συμβολίζει τήν ἐναρξη τῆς δημόσιας δραστηριότητας καί τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δ.ΤΟ ΠΑΠΑΔΑΚΙ

-Μεσα στο ναό αστράφτει του Χριστού το φώς. Μα το κορμί του καθενός είναι ναός. Εμείς είμαστε το ευλογημένο υλικό που μ'αυτό κτίζεται η Εκκλησιά του Θεού.

-Άκου τι λέει το βιβλίο παρακάτω, είπε η γιαγιά και διάβασε:

Κάποιος άγιος άνθρωπος είδε μια οπτασία. Έξι νέοι μαζί με πολλούς άλλους κτίζαν πάνω στα νερά ένα τεράστιο πύργο, πέτρα στην πέτρα κτίζανε. Στο χτίσιμο του πύργου δεν διακρίνονται χαραματιές. Τόσο δεμένες είναι οι πέτρες μεταξύ τους .

Ο πύργος είναι η Εκκλησιά, που κτίζεται πάνω στα νερά γιατί η ζωή μας με το νερό σώθηκε, το Άγιο Βάπτισμα. Κι οι Χριστιανοί είναι δεμένοι μεταξύ τους τόσο, γ'αυτό χαραματιές δεν υπάρχουν. Μέσα στην Εκκλησιά νοιώθω ότι έχω αδέρφια την Όλγα, την Ειρήνη, το Θεοδωρή, το Γιώργη. Αδέρφια μου είναι όλοι αυτοί που είναι Χριστιανοί μα και όλοι οι άνθρωποι πάνω στη γη. Όλοι παιδιά του ίδιου Πατέρα!

Σας έχω πεί ότι το αδελφάκι μου είναι παπαδάκι. Από του χρόνου θα γίνω και εγώ. Λοιπόν βρήκα σωστό να το ρωτήσω τι γίνεται όταν ανοίγει η πόρτα η μικρή που είναι δίπλα στην Φραϊά Πυλη και βγαίνει ο αδελφός μου με την φραϊά τη στολή και την μεγάλη την λαμπάδα. Και πίσω του ο διάκονος κρατά σφικτά το Ευαγγέλιο πάνω απο το προσωπό του και λέει: Σοφία Ορθοί. Χωρίς να θέλω, γέλαγα εκείνη την ώρα γιατί η φίλη μου η Σοφία πεταγότανε κείνη την ώρα ορθή! Νόμιζε ότι σε αυτήν μιλούσε ο διάκος.

Το αδελφάκι μου το παπαδάκι ρώτησε τον παππούλη και μού είπε : Όπως ο Χριστός βγήκε στον κόσμο να κηρύξει, έτσι βγαίνει κι παπάς κρατώντας το Ευαγγέλιο ψηλά. Στο Ευαγγέλιο είναι όλη η Σοφία του Χριστού .

-Και συ γιατί κρατάς την λαμπάδα;

-Είναι η λαμπάδα, και το φώς που εγώ κρατώ ο **Πρόδρομος, ο Βαπτιστής**, αυτός που έδειξε ότι ο Χριστός ήρθε στον κόσμο !

Αυτά μου τ'άπε ο αδελφός μου κι έτσι τώρα ξέρω και σταυροκοπιέμαι μόλις περνά μπροστά μου η λαμπάδα και το Ευαγγέλιο ...

Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν Χριστώ...Ελάτε να προσκυνήσουμε και να θερμοπαρακαλέσουμε τον Κύριο μας. Σώσε μας εσύ που αναστήθηκες από τους νεκρούς ...

Ο Προφήτης Ησαΐας, γράφουνε τα ιερά βιβλία, άκουσε να ψέλνουν οι άγγελοι χωρίς σταματημό γύρω απο το θρόνο του Θεού τον ύμνο: Άγιος ο Θεός, άγιος Ισχυρός, άγιος αθάνατος ελέησον ημάς...Κι εμείς λοιπόν μαζί με τους αγγέλους, τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ, τα εξαπτέρυγα, με τους αγγέλους που έχουν έξι φτερούγες, με αυτόν τον ύμνο, τον τρισάγιο, υμνούμε την Αγία Τριάδα...

Ερωτήσεις 1)Τι όραμα είδε ένας άγιος άνθρωπος και τί σήμαινε; 2)Τί σημαίνει η λαμπάδα, που κρατά το παδάκι στην Εκκλησία; 3)Τί όραμα είδε ο προφήτης Ησαΐας;

ε.Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στο σπίτι μας έχουμε απάνω στο τραπέζι το καλό ένα βιβλίο.

-Να πλένετε τα χέρια σας προτού το πιάσετε, μην το γεμίσετε λαδιές, λέει η γιαγιά.

Μα ο πατέρας είπε: να το πιάνετε παιδιά κάθε μέρα κι ας είναι τα χέρια σας λερά. Αν το διαβάσετε τούτο το βιβλίο θα μάθετε τι ζητά ο Χριστός απο μας τους ανθρώπους. Καινή Διαθήκη ή Ευαγγέλιο το λένε τούτο το βιβλίο. Γραμμένη μέσα του Χριστού μας η ζωή. Τέσσερις Ευαγγελιστές εγράψανε **τέσσερα** Ευαγγέλια. Μετά το τι έπραξαν οι απόστολοι. Τα γράμματα (οι **επιστολές**) που έγραψε ο Παύλος, ο Πέτρος κι ο Ιάκωβος: Καί τελευταία η Αποκάλυψη, αυτά που ο ίδιος ο Θεός είπε να γράψει ο Ιωάννης όταν ήταν στην Πάτμο, το ιερό νησί!

Κάποτε ο μεγάλος βασιλιάς Κωνσταντίνος έστειλε στον Άγιο Αντώνιο ένα γράμμα. Οι μαθητές του αγίου Αντωνίου, μόλις είδαν το αμάξι του βασιλιά να σταματάει μπροστά στην πόρτα του μοναστηριού τα κάσανε! Ένας στρατιώτης παρέδωσε στον άγιο την επιστολή με τη σφραγίδα του βασιλιά. Ο άγιος Αντώνιος περιποιήθηκε τους στρατιώτες. Πέρασαν πολλές μέρες. Ο άγιος Αντώνιος όμως δεν άνοιγε το γράμμα. Οι μαθητές του όμως είχαν περιέργεια και τον ρώτησαν:

-Γέροντα γιατί δεν ανοίγεις το γράμμα να δούμε τι μας λέει ο βασιλιάς;

Και ο καθηγητής της ερήμου απάντησε: Σας βλέπω περιέργους να δείτε τι μας γράφει ο βασιλιάς στο γράμμα του. Δεν σας βλέπω όμως να έχετε αγωνία να μάθετε τι μας λέει κάποιος άλλος βασιλιάς που είναι πολύ πιο δυνατός απο τον Κωνσταντίνο! Να ανοίξετε το γράμμα που μας έχει στείλει ο πατέρας και βασιλιάς μας, ο Θεός, την Αγία Γραφή.

Και μείς την Αγία Γραφή την κρατάμε κλειστή! Κι αν την ανοίγουμε δεν έχουμε όρεξη να την διαβάσουμε! Όταν όμως ο ταχυδρόμος έρχεται και μας φέρνει ένα γράμμα ή ένα δώρο απο τον παπού μας στην Ελλάδα τρέχουμε με λαχτάρα να το ανοίξουμε και να το διαβάσουμε

Στην Εκκλησιά πρώτα ακούμε απο το ψάλτη ένα κομμάτι απο τα γράμματα που έγραψαν οι απόστολοι και μετά ένα κομμάτι απο το Ευαγγέλιο. Όταν ακούμε το Ευαγγέλιο και το σώμα μας και η ψυχή μας και τα αυτιά μας είναι ορθά και ανοικτά: **Σοφία το Ευαγγέλιο και εμείς ορθοί!**

Με αρέσει να ρωτάω τη δασκάλα τι θέλει να πεί η λέξη **Ευαγγέλιο**; Κι αυτή μου εξήγησε με ένα χαμόγελο:

-Ευαγγέλιο θα πεί το χαρούμενο μήνυμα γιατί ήρθε ο Θεός στη γη για να μας σώσει.. Σκέφτηκες τι θα πεί να έρθει **επίσκεψη** ο ίδιος ο Χριστός για να μπορέσουμε εμείς να πάμε στον ουρανό; Οι άγγελοι σήσανε χορό με τους ανθρώπους κι οι άνθρωποι αγκαλιάστηκαν με τους αγγέλους. Κι ο διάβολος ντροπιάστηκε, θάνατος δεν υπάρχει πιά, άνοιξε ο παράδεισος, η αμαρτία έφυγε και στη θέση της ήρθε η Αλήθεια κι η Ζωή!

Η Βίβλος χωρίζεται σε **δύο** πολύ μεγάλα κομμάτια: Την **Παλιά** και την **Καινή** (καινούργια) διαθήκη. Η Παλιά αποτελείται απο 49 βιβλία και η Καινή απο 27 βιβλία. Όλη η Βίβλος είναι μια βιβλιοθήκη, που αποτελείται απο 75 βιβλία. Στην Παλιά διαθήκη διαβάζουμε τι έγινε προτού έρθει ο Χριστός μας στη γή. Στην Καινή διαβάζουμε τη ζωή

του Χριστού και της πρώτης Εκκλησίας. Η Βίβλος είναι κάτι το **διαφορετικό** απο τα άλλα βιβλία: Τη Βίβλο δεν την γράψανε άνθρωποι αλλά το **άγιο Πνεύμα** που φώτισε τους αποστόλους και τους προφήτες. Φανταστείτε έναν αγράμματο ψαρά να έρχεται στη Γερμανία απο ένα χωριό της Ελλάδας και να γράφει ένα βιβλίο τέλειο στα Γερμανικά. Κι οι αποστολοι αμόρφωτοι ψαράδες ήταν. Κι όμως με τη δύναμη του Θεού γράψανε βιβλία που τα θαυμάζουν όλοι για τη θεική σοφία τους. Η Βίβλος διαφέρει απο τα άλλα βιβλία διότι έχει την δύναμη να αλλάζει τον άνθρωπο. Κάποτε ένας λευκός έξυπνος, ήθελε να πειράξει έναν μαύρο που διάβαζε την Βίβλο.

-Τόσο καθυστερημένος είσαι και διαβάζεις αυτό το βιβλίο;

-Κακομοίρη! του απαντά ο μαύρος σε αυτό το βιβλίο χρωστάς τη ζωή σου.

-Εγώ; του λέει ο ευρωπαίος

-Αν δεν υπήρχε αυτό το βιβλίο εγώ θα ήμουν ανθρωποφάγος και θα σε είχα κιόλας καταβροχθίσει!

Έσκυψε το κεφάλι και έφυγε ταπεινωμένος ο Ευρωπαίος.

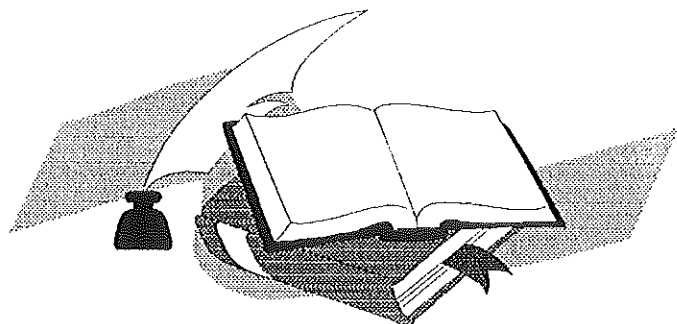
Και μείς ας έχουμε πάντα σπίτι μας μια Βίβλο με εικόνες για τα μικρά παιδιά και πάντα ας διαβάζουμε ιστορίες απο αυτήν. Έχουμε πολλά να μάθουμε.

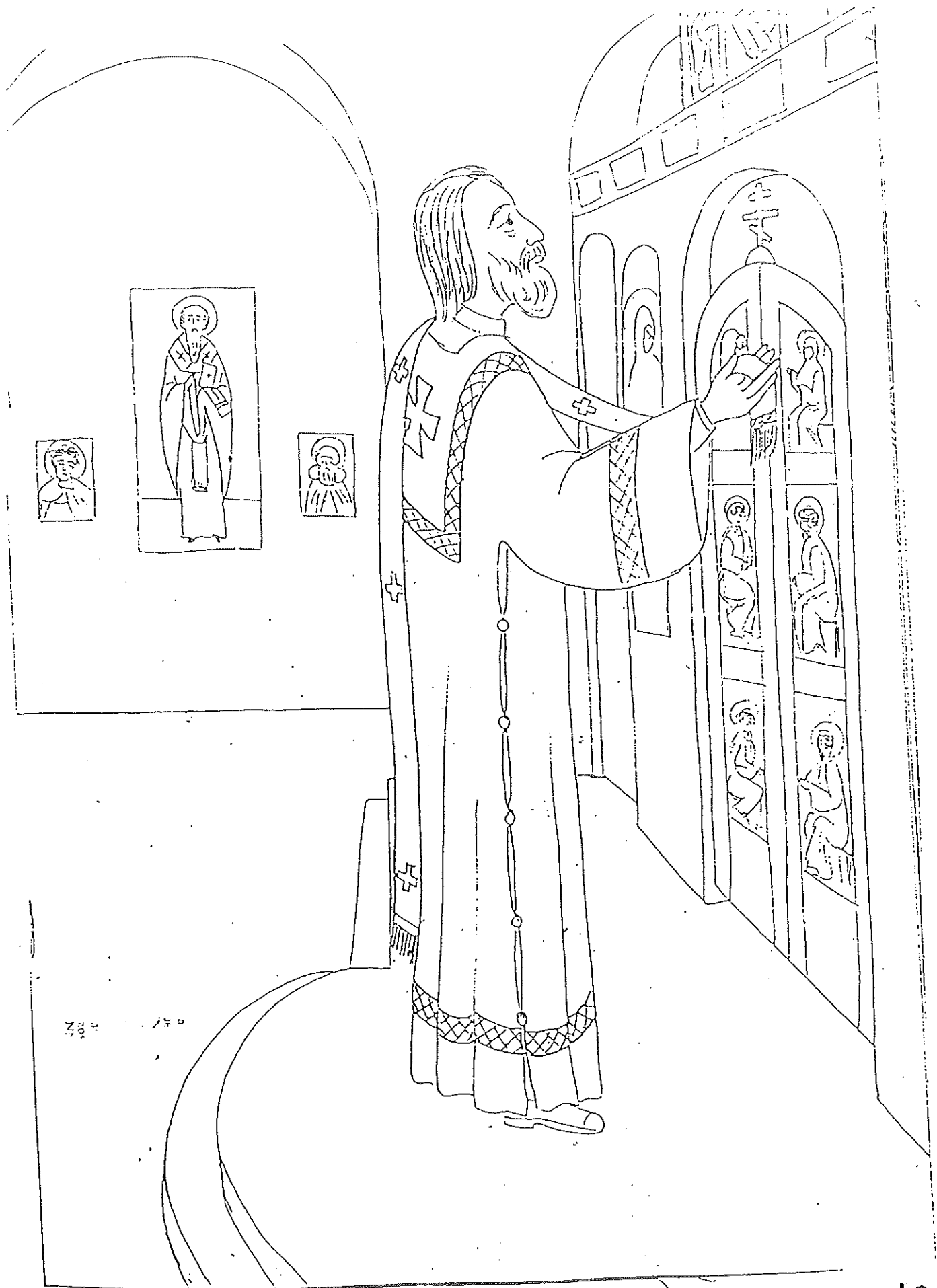
Ερωτήσεις

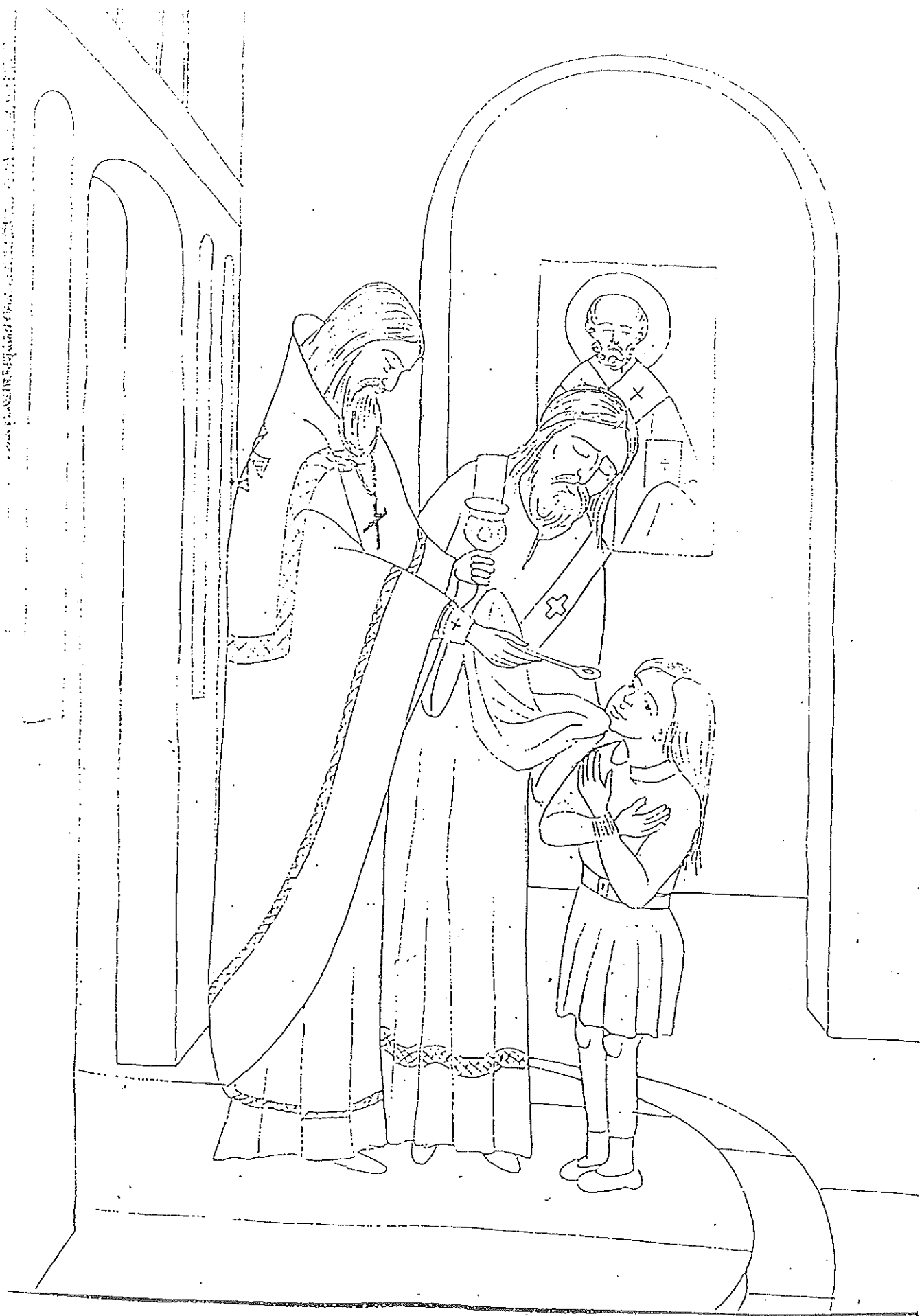
1)Από πόσα μέρη αποτελείται η Βίβλος και τί μπορούμε να διαβάσουμε σε κάθε μέρος;

2)Απο πόσα βιβλία αποτελείται η Καινή Διαθήκη;

3)Γιατί η Βίβλος είναι διαφορετικό βιβλίο από όλα τα υπόλοιπα;

z.Η ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Κάποια φορά μία γειτόνισσα θυμάμαι μας ρώτησε γελώντας: 'Βάλατε σήμερα ολόχρυσο δοντάκι;' Ε τότε θύμωσε η μάνα μου πολύ.

-Κοινώνησαν το Αίμα του Χριστού και φάγανε το Σώμα Του!. Αυτό πρέπει να λέμε, γιατί ετούτο είναι η αλήθεια, το σωστό.

Αυτό δεν το ξεχνώ ποτέ. Τώρα λοιπόν ήρθε η στιγμή να μεταλάβω. Με προσοχή, λέει ο παπάς. Τα άγια είναι μονακά για τους αγίους. Για τους αγωνιστές, γιατί αυτοί μόνον μπορούν να γίνουν άγιοι.

'Τα άγια τοις αγίοις' λέει ο λειτουργός με δυνατή φωνή για να ακουστεί απο όλους. Για ότι κακό κι ανάποδο κι αμαρτωλό, για ότι αντίθετο απο αυτό που ο Θεός μας θέλει, έχεις μετανοήσει άραγε; Κι αν έκανες κάτι άσχημο, κάτι αμαρτωλό, πάς στον πνευματικό και το ξομολογιέσαι; Και τότε κλείνει η Ωραία Πύλη. Μέσα ο ιερέας ενώνει στο Άγιο Ποτήρι το Αίμα και το Σώμα του Χριστού μας. Τα λόγια που γονατιστός ψελλίζει δεν τ'ακούμε. Εγώ ακούω μονακά τους χτύπους της καρδιάς μου. Και προχωρώ πάω εκεί στο ιερό μπροστά να ετοιμαστώ να κοινωνήσω.

Ούτε κατάλαβα πως η Ωραία Πύλη άνοιξε και φάνηκε ο παπάς. Το πρόσωπό του άστραφτε. Στα χέρια του κρατούσε τον ίδιο το Χριστό. Με σοβαρή, βαθιά φωνή προσκάλεσε: Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε. Ελάτε να μεταλάβετε, μα προσοχή! **Με φόβο στο Θεό.** Πρέπει ακόμα να έχετε **αγάπη ζωντανή** για το Θεό και για τα αδέρφια μας, τους ανθρώπους. Μπροστά μου το Άγιο Ποτήριο. Σε αυτό θα πλησιάσουν οι πιστοί. Απο αυτό θα κοινωνήσουν όλοι. Η πιο μεγάλη, η πιο τρανή στιγμή!

Ίδια με τον πελεκάνο που τα παιδιά του φίδι φαρμακερό τα δάγκωσε κι αυτός πατέρας στοργικός, τρυπάει το κορμί του με το ράμφος του. Το αίμα αναβλύζει!. Κι αυτός με αυτό ταΐζει κείνα τα ετοιμοθάνατα που ξαναζωντανεύουνε ξανά απο το αίμα του γονιού του. Ίδια κι ο Πατέρας του Ουρανού το αίμα Του μας δίνει. Με σώζει, με κάνει δυνατό και γερό. Τι έχω πιά να φοβηθώ σε αυτή τη ζωή ή στην άλλη;

Δεν έσπρωξα κανέναν για να μπώ εγώ μπροστά. Στήθηκα στη σειρά και άκουγα τους ψάλτες που έφελναν καθώς καθένας κάνοντας τη μετάνοιά του και το Σταυρό προχώραγε να γίνει ένα με τον Κύριό μας. Κοινώνησα αφού το όνομά μου είπα. Το όνομα που μού 'δωσε ο παπάς. Το όνομα που θάχω στην αιώνια ζωή και που μ'αυτό έγινα γιός του Θεού, του Πατέρα του Ουρανού. Δεν ήταν ο ιερέας αυτός που με κοινωνήσε. Το ίδιο το χέρι του Χριστού απλώθηκε σε μένα. 'Κοινώνησα εις άφεςιν αμαρτιών και ζωήν την αιώνιον'.

Είμαι ευτυχισμένος και ψέλνω κι εγώ μαζί με τ'αδέρφια μου, μαζί με τους πιστούς, μαζί με τους ψάλτες: **'Είδωμεν το φώς το αληθινόν, ελάβομεν πνεύμα επουράνιον, εύρομεν πίστιν αληθινήν, αδιαίρετον Τριάδα προσκυ νούντες, αυτή γας ημάς έσωσε. Ψάλλω ευτυχισμένα πως είδα κι εγώ το φώς το αληθινό,** που ο Χριστός μας είναι πως πήρα Πνεύμα άγιο, την Πίστη βρήκα την αληθινή, καθώς προσκυνώ τον Τριαδικό Θεό που όλους μας έσωσε .

Σαν λέει ο παπάς το 'Δι ευχών' στέκομαι στη σειρά να πάρω το αντίδωρο. Φιλώ το χέρι του ιερέα σοβαρά , χουφτιάζω το αντίδωρο βγαίνω απο την Εκκλησία κάνοντας το Σταυρό

μου. Σε ευχαριστώ λέω στον Παντοκράτορα που με κοιτάζει απο ψηλά. Κοιτώ τον ουρανό. Ακόμα κι όταν είναι βροχερός, την Κυριακή μου δείχνει αλλιώς. Γιατί ο ουρανός που είναι στην καρδιά μου είναι ολοκάθαρος. Κι ο ήλιος στην καρδιά μου λάμπει.

Ακόμα κι αν δε δώ πουλί σε δέντρο δεν με νοιάζει. Χίλια πουλιά κελαιδούν μεσ'την καρδιά μου. Κι ο αγέρας είναι αλλιώτικος. Μυρίζει αγιοσύνη. Κι όλα μου ψιθυρίζουν στ'αυτί: Τί όμορφη που είναι η Κυριακή! Έτσι νάσαι η κάθε μέρα της ζωής μου. Θεέ μου, τί όμορφη πούσαι η Κυριακή.

Ερωτήσεις

- 1) Τί κοινωνάμε στην Εκκλησία;
- 2) Πώς πρέπει ναηγαίνουμε να κοινωνήσουμε;
- 3) Γιατί ο ουρανός είναι διαφορετικός την Κυριακή;

9. Θεία Μετάληψη:

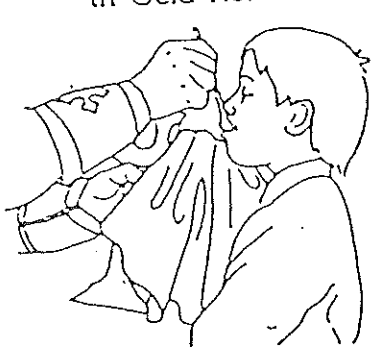

— Πλησιάζουμε τό "Αγιο Ποτήριο μέ τά χέρια σταυρωμένα πάνω στό στήθος, λέγοντας, από μέσα μας, λόγια προσευχής.

— 'Ο 'Ιερέας δίνει τή Θεία Κοινωνία.

— Σκουπίζουμε τό στόμα.

— Φιλοῦμε τό "Αγιο Ποτήριο.

ΥΜΝΟΙ ΤΗΣ Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Κύριε ελέησον. Υπεραγία Θεοτόκε σώσον ημάς.
Ταίς ~~π~~προσευχαίαις της Θεοτόκου Σώτερ σώσον ημάς
Σώσον ημάς υιέ θεού ο αναστάς εκ νεκρών ψάλλοντάς σοι αλληλούια

Άγιος ο Θεός, άγιος Ισχυρός, άγιος αθάνατος ελέησον ημάς

Οι τα Χερουβείμ, μυστικώς εικονίζοντες και τη ζωοποιώ Τριάδι του
τρισάγιον ύμνον προσάδοντες, πάσαν νυν βιωτικήν αποθώμεθα μέριμναν.

Ως τον Βασιλέα των όλων υποδεξόμενοι.

Ταίς αγγελικαίς αοράτως δορυφορούμενον τάξεσιν. Αλληλούια

Πατέρα υιόν και άγιον Πνεύμα Τριάδα ομοούσιον και ακώριστον.

Έλεον ειρήνης θυοίαν αιnéσεως Καί μετά του πνεύματός Σου

Έχομεν πρός τον Κύριον Άξιον και δίκαιον

Άγιος άγιος άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ο ουρανός και η γη της
δόξης Σου, ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος εν
ονόματι Κυρίου, ωσαννά εν τοίς υψίστοις

Σε υμνούμεν σε ευλογούμεν σοι ευχαριστούμεν Κύριε
και δεόμεθά σου ο Θεός ημών

Άξιον εστίν ως αληθώς μακαρίζειν σε την Θεοτόκον την αιμακάριστον
και παναμώμητον και μητέρα του Θεού ημών. Την τιμιωτέραν των
Χερουβείμ και ενδοξωτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ, την αδιαφθόρως
Θεόν Λόγον τεκούσαν, την όντως Θεοτόκον σε μεγαλύνωμεν.

Είς άγιος εις Κύριος Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού ημών.

Είδωμεν το φως το αληθινόν, ελάβομεν πνεύμα επουράνιον
εύρωμεν πίστη αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες.
Αύτη γάρ ημάς έσωσεν.

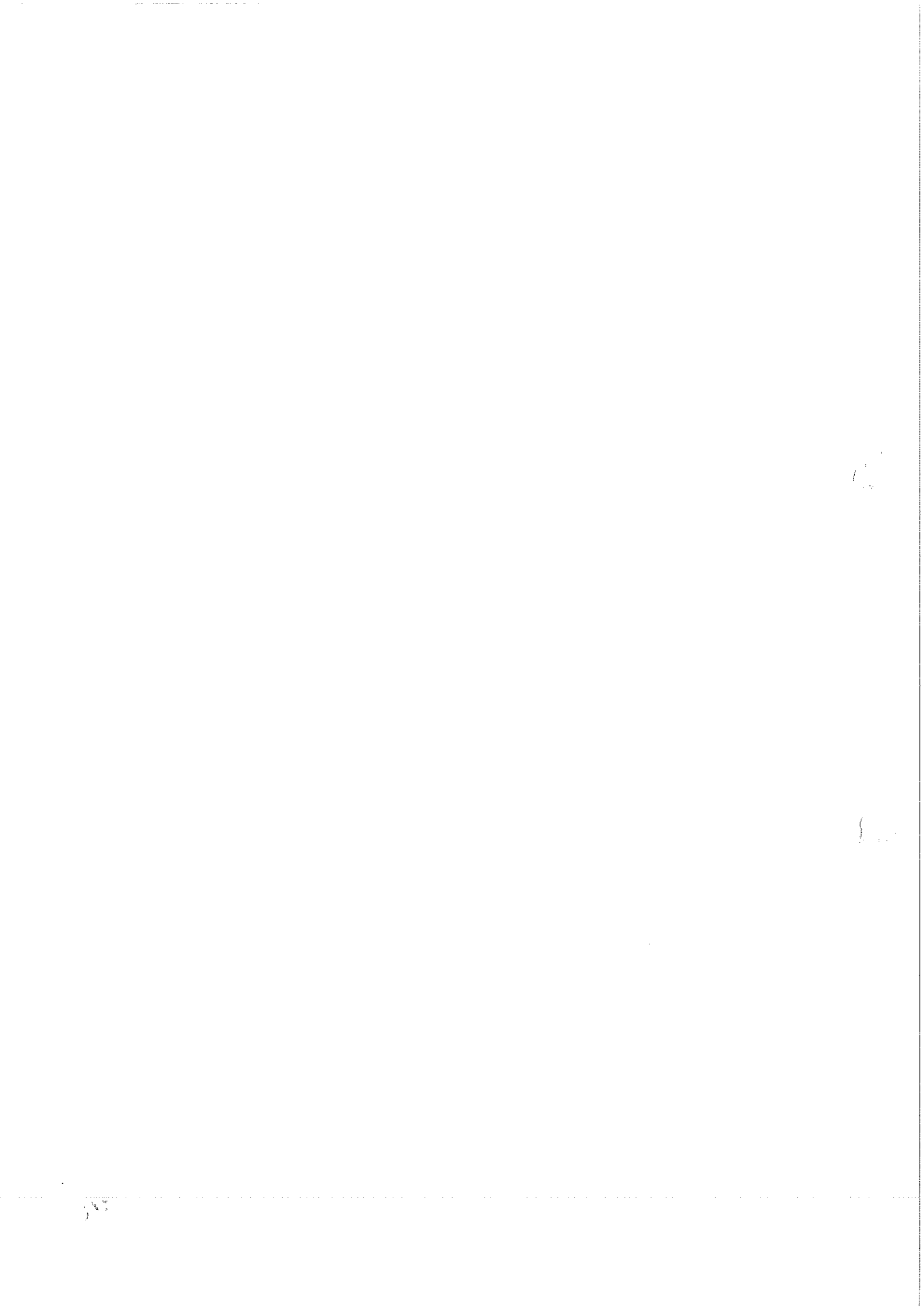
Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον απο του νυν και έως του αιώνος.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΜΑΣ

Ο ΘΕΟΣ-ΠΑΤΕΡΑΣ

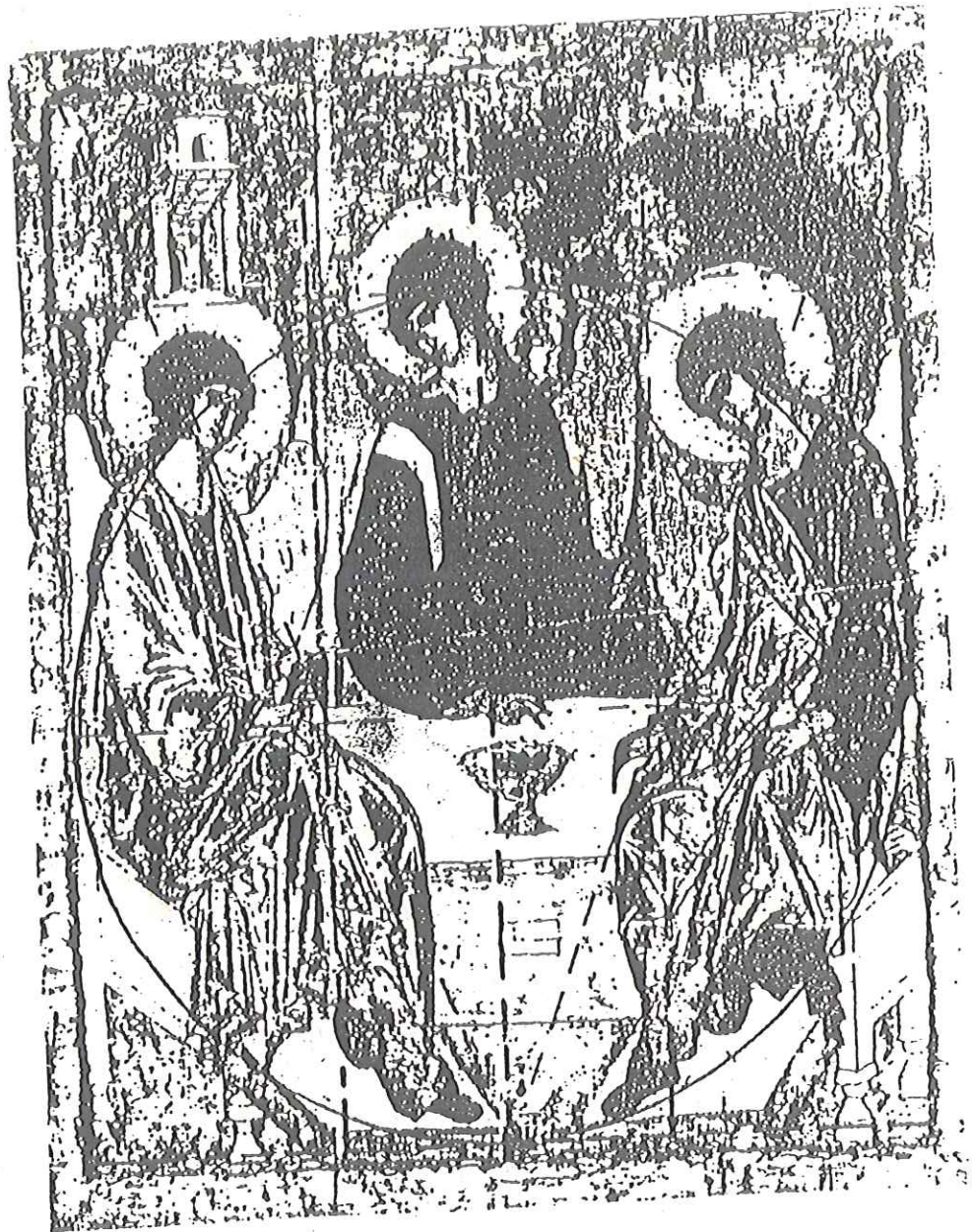

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

1. Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀορατῶν.
2. Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.
3. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα.
4. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.
5. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.
6. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.
7. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς· οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.
8. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν.
9. Εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.
10. Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
11. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.
12. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Πιστεύω σ' ένα Θεό, Πατέρα παντοκράτορα, δημιουργό του ούρανοῦ καί τῆς γῆς καί ὅλων τῶν ὀρατῶν καί ἀοράτων. Καί σ' ένα Κύριο, Ἰησοῦ Χριστό, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ τό μονογενή, πού ἀπό τόν Πατέρα γεννήθηκε πρὶν ἀπ' ὅλους τούς αἰῶνες· εἶναι φῶς πού προῆλθε ἀπό τό φῶς, Θεός ἀληθινός πού γεννήθηκε ἀπό Θεό ἀληθινό, δέ δημιουργήθηκε, εἶναι ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα, μέσω αὐτοῦ ἔγιναν ὅλα. Σ' Αὐτόν πού γιά μᾶς τούς ἀνθρώπους καί γιά τή σωτηρία μας κατέβηκε ἀπό τούς οὐρανοὺς καί πῆρε σάρκα μέ τό ἅγιο Πνεῦμα καί ἀπό τήν Παρθένο Μαρία κι ἔγινε ἄνθρωπος. Καί σταυρώθηκε γιά μᾶς τήν ἐποχή τοῦ Πόντιου Πιλάτου καί ὑπέφερε καί τάφηκε. Καί ἀναστάθηκε τήν τρίτη ἡμέρα, σύμφωνα μέ τίς Γραφές. Καί ἀνέβηκε στούς οὐρανοὺς καί κάθισε στά δεξιά τοῦ Πατέρα. Καί θά ξαναρθεῖ μέ δόξα γιά νά κρίνει ζωντανούς καί νεκρούς, ὅποτε ἡ βασιλεία του δέ θά ἔχει τέλος. Καί στό Πνεῦμα τό ἅγιο, τό Κύριο, τό ζωοποιό, πού ἐκπορεύεται ἀπό τόν Πατέρα καί μαζί μέ τόν πατέρα καί τόν Υἱό συμπροσκυνεῖται καί συνδοξάζεται, σ' αὐτό πού μίλησε μέσω τῶν προφητῶν. Σέ μία, ἅγια, καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία. Ὁμολογῶ ἕνα βάπτισμα γιά συγχώρεση τῶν ἁμαρτιῶν. Καρτερῶ τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καί τή μελλοντική αἰώνια ζωή· ἀμήν.

- 23 -

Α ν ά λ υ σ η   ΕΙΚΟΝΑΣ   ΡΟΥΜΠΛΙΩΦ   Αγίας Τριάδος

- 1) ΤΡΕΙΣ ΑΓΓΕΛΟΙ: Αιώνιο συνέδριο. Οι πτέρυγες δίνουν την εντύπωση του άυλου, δηλ. απουσία κάθε γήινου βάρους, θεός αγάπης-θυσίας. Ο μεσαίος άγγελος φαίνεται λιγότερο φηλότερος λόγω της χρήσης ανακλιμένου επιπέδου.
- 2) ΚΙΝΗΣΗ: Ξεκινά από το αριστερό πόδι του προς τα δεξιά αγγέλου. Περνά τον άγelo του κέντρου και σταματά στον αριστερό, όπου ηρεμεί, βλέποντας το ποτήριο. Έτσι σχηματίζεται ένας κύκλος (σύμβολο αιωνιότητας) γιατί δεν έχει αρχή και τέλος. Κέντρο, το χέρι του Πατρός, που ευλογεί τον κόσμο.
- 3) Ο ΘΕΟΣ, ΕΝΑΣ ΜΕ ΤΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: (Άγγελοι) Κρατούν σκήπτρα-σύμβολα εξουσίας, που εδώ όμως σημαίνουν διακονία, κοινωνία αγάπης. Αυτό φαίνεται εάν ενώσουμε τα ακραία σημεία του τραπέζιού με το κεφάλι του κεντρικού αγγέλου, όπου σχηματίζεται ισόπλευρο τρίγωνο, δείγμα ισότητας, ενότητας της Αγίας Τριάδος, με κορυφή τον Πατέρα.
- 4) ΤΟ ΟΡΘΟΓΩΝΙΟ ΤΡΑΠΕΖΙ: Συμβολίζει τα 4 σημεία του ορίζοντα που θα γίνει γνωστό το Ευαγγέλιο.
- 5) ΝΑΟΣ-ΑΝΑΚΤΟΡΟ: στην επέκταση του αγγέλου-Χριστού και της Σαρκώσεώς του. Είναι η Εκκλησία Του ενωμένη με αυτόν (τον άγγελο) - " Αχωρίστως, ασυγχύτως " κατά την Δ' Οικουμενική Σύνοδο.
- 6) ΔΥΣ ΤΟΥ ΜΑΜΒΡΗ: Το ξύλο της ζωής, ο σταυρός του Χριστού. Εγγράφεται κάθετα στον κύκλο της αιωνιότητας και είναι ο ζωντανός άξονας της τριαδικής Α Γ Λ - Π Η Σ. Δηλαδή ο Πατέρας είναι η αγάπη που σταυρώνει, ο Υιός η αγάπη που σταυρώθηκε και το Άγιο Πνεύμα είναι ο σταυρός, η δύναμη της αγάπης.
- 7) ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΠΡΟΣΩΠΩΝ: Στη συμβολική γλώσσα οι κυρτές καμπύλες σημαίνουν την έκφραση, την ομιλία, την Αποκάλυψη. Έτσι ο Πατήρ (κυρτή καμπύλη) στραμμένος προς τον Υιό συν-ομιλεί και ο Υιός ακροάζεται (κοίλη καμπύλη: υπακοή, προσευχή, απαρνήση και δεκτικότητα). Το δεξί χέρι του Πατέρα ευλογεί. Ο Υιός δέχεται την ευλογία και με την ίδια κίνηση την προσφέρει στον κόσμο, ενώνοντας τα δύο δάκτυλα (δηλ. δύο φύσεις του Χριστού). Αντίθετα το Άγιο Πνεύμα (δεξιός Άγγελος) δεν ευλογεί αλλά δείχνει την κατεύθυνση της ευλογίας στον κόσμο [το τραπέζι με τα φαγητά-κέντρο ο αμνός, που είναι σύμβολο της θυσίας του Χριστού (θεία Ευχαριστία)]
- 8) ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ: Στην αγιογραφία έχουν τη δική τους γλώσσα
π.χ. το βαθύ πορφυρό: η θεία αγάπη
τα βαθύ γαλάζιο: η ουράνια αλήθεια
το χρυσό : η θεία πληρότητα, η θεία αφθονία κλπ.
Έτσι η αγιογραφία γίνεται ένα παράθυρο στον ουρανό, μια σκάλα που ανεβαίνει ο άνθρωπος για να συναντήσει το θεό.

Από το βιβλίο : Η τέχνη της Εικόνας-Θεολογία της
Ωραιότητας (Πάυλου Ευδοκίμωφ) σ. 187-195

ι. Πιστεύω εις ένα Θεόν

Η πρώτη λέξη του συμβόλου της πίστης μας είναι το ρήμα 'πιστεύω', που σημαίνει ότι έχω **εμπιστοσύνη** στο Θεό. Πιστεύω όχι απλώς και αόριστα σε μια ανώτερη δύναμη. Πιστεύω ότι ο Θεός είναι πατέρας και μάλιστα πατέρας παντοκράτορας, παντοδύναμος. Μερικοί άνθρωποι δεν πιστεύουν στο Θεό με την δικαιολογία ότι ποτέ ούτε τον είδαν ούτε τον άκουσαν. Ότι έλεγε ο απόστολος Θωμάς για τον αναστημένο Κύριο, το ίδιο επαναλαμβάνουν κι αυτοί: Εαν δεν δώ δεν πιστεύω.

Αυτοί οι άνθρωποι που λένε ότι δεν πιστεύουν, πιστεύουν πάρα πολλά πράγματα στην ζωή τους. **Χωρίς πίστη δεν μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος.** Ανεβαίνει ο άνθρωπος στο λεωφορείο και έχει απόλυτη εμπιστοσύνη ότι ο οδηγός έχει δίπλωμα. Καλεί το γιατρό και είναι βέβαιος ότι ο γιατρός έχετε τις απαραίτητες γνώσεις για να τον κάνει καλά. Πιστεύει ακράδαντα ότι ο μέγας Αλέξανδρος και όλα τα άλλα πρόσωπα της ιστορίας ζήσανε, παρόλο ότι ο ίδιος ποτέ δεν τα είδε. Πιστεύει όμως στην **μαρτυρία** αυτών που έζησαν τότε και γράψανε την ιστορία. Παρόλο όμως που ο άνθρωπος πιστεύει πολλές φορές και ανυπόστατα πράγματα, το Θεό δεν τον πιστεύει.

Υπάρχουν όμως **ενδείξεις** ότι υπάρχει Θεός; Όπως δεν μπορούμε τον ήλιο για πολλή ώρα να τον δούμε κατάματα, ακόμη όμως και ένας άνθρωπος τυφλός είναι βέβαιος για την ύπαρξή του απο τη ζέση και το φώς του, απο τις ενέργειες του σε εμάς, έτσι και το Θεό μπορεί να μην τον βλέπουμε. Είμαστε σίγουροι όμως ότι υπάρχει απο τις **ενέργειές του** στον κόσμο. Δεν μπορεί ένας τόσο όμορφος και αρμονικός κόσμος να έγινε **τυχαία!**

Κάποτε κάποιος Ευρωπαίος μαζί με ένα караβάνι ταξίδευε στην έρημο. Ξαφνικά βλέπει τον οδηγό απο το караβάνι να κατεβαίνει απο την καμήλα του. Να απλώνει το χαλάκι του και να κάνει προσευχή στο Θεό: Μα καλά, τον ρωτά ο Ευρωπαίος, τον Θεό σου τον έχεις δεί; Όχι! Απαντά εκείνος. Ότι δεν βλέπεις δεν υπάρχει. Μην προσεύχεσαι λοιπόν. Κανείς Θεός δεν σε ακούει! Ο φτωχός δεν απάντησε. Το βράδυ κατασκηνώσαν κάπου και άναψαν μεγάλες φωτιές για να μην πλησιάζουν τα θηρία και τους φάνε. Το πρωί ο οδηγός του караβανιού βλέπει τριγύρω απο τις σκηνές τις πατημασιές απο ένα λιοντάρι. Τι σου λένε αυτές οι πατημασιές; ρωτά τον Ευρωπαίο. Κάποιο λιοντάρι τριγυρνούσε το βράδυ! Εαν απο αυτά τα ίχνη καταλαβαίνεις ότι κάποιο ζώο πέρασε απο κοντά μας, ολόκληρη η φύση, ο κόσμος, το σύμπαν, δεν μπορεί να σου αναγγείλει το πέρασμα του Θεού; Μπορεί κάποια πολυκατοικία μόνη της να ξεφυτρώσει; Μπορεί ένα ολόκληρο σύμπαν έτσι τυχαία και συμπτωματικά να δημιουργήθηκε;

Όλη η δημιουργία κηρύττει τον δημιουργό της! Όποιος δεν είναι προκαταλλειμένος μπορεί τουλάχιστον απο την αρμονία του σώματός του να καταλάβει τη σοφία του δημιουργού του. Οι περισσότεροι άνθρωποι κάνουν όμως το λάθος που έκανε κι ο ιερός Αυγουστίνος.

Ο άγιος Αυγουστίνος περπατούσε στην παραλία και προσπαθούσε να καταλάβει **πώς** είναι ο Θεός. Ξαφνικά βλέπει ένα παιδάκι να παίζει στην αμμουδιά της παραλίας. Είχε ανοίξει μια μικρή λακκούβα και προσπαθούσε με ένα μικρό ποτηράκι να αδειάσει όλη την θάλασσα μέσα σ' αυτόν.

-Τι κάνεις εκεί; το ρωτά ο Αυγουστίνος

-Αδειάζω την θάλασσα! του απαντά εκείνο. Σε λίγη ώρα θα την έχω αδειάσει μέσα στο λάκκο!

-Αυτό δεν γίνεται του απαντά χαμογελώντας ο Αυγουστίνος. Πώς είναι δυνατόν η απέραντη θάλασσα να χωρέσει μέσα στην μικρή αυτή λακκουβίτσα!

-Εγώ δεν μπορώ στη λακούβα αυτή να αδειάσω την θάλασσα! **Εσύ** όμως πώς προσπαθείς στο μικρό σου μυαλούδάκι να χωρέσεις τον ωκεανό τον απέραντο των μυστηρίων του Θεού;

Μόλις είπε αυτά τα λόγια το παιδάκι εξαφανίστηκε!... Ήταν άγγελος του Θεού!

Γιατί όμως ο άνθρωπος αφού όλη η φύση κηρύττει και δοξολογεί το Θεό, δεν θέλει να πιστέψει στην ύπαρξή του; Όπως έλεγε πάλι ο άγ.Αυγουστίνος οι περισσότεροι άνθρωποι δεν αρνούνται το Θεό μόλις αρχίσουν να σκέπτονται και να ερευνούν αλλά την περίοδο που αρχίζουν να αμαρτάνουν. Το μυαλό είναι ο **δικηγόρος** της καρδιάς μας. Τα λάθη αλλά και τις ενοχές της καρδιάς μας αναλαμβάνει να τα δικαιολογήσει το μυαλό, που αρνείται το Θεό!

Πολλοί αρνούνται όμως να πιστέψουν επειδή βλέπουν ότι εμείς που πιστεύουμε, δεν είμαστε συνεπείς. Η πίστη μας πρέπει να συνοδεύεται από **έργα**. Πίστη απλή, ότι υπάρχει ο Θεός, έχει κι ο διάβολος. Πρέπει συνεπώς να αποδεικνύουμε στην πράξη ότι όντως εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας όχι στα λεφτά μας όχι στους ανθρώπους, αλλά στον ίδιο τον Θεό. Μια βάρκα για κυλήσει μέσα στο πέλαγος χρειάζεται δύο κουπιά, αλλιώς περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό της. Και η ζωή μας χρειάζεται δύο κουπιά για να πάει μπροστά και να φτάσει στο λιμάνι της βασιλείας του Θεού. Το ένα κουπί είναι η εμπιστοσύνη στο Θεό και το άλλο κουπί τα έργα αγάπης που μας κάνουν να μοιάζουμε το Θεό!

Ερωτήσεις

- 1)Τι σημαίνει η λέξη 'πιστεύω';
- 2)Πιστεύουν οι άθεοι και πού;
- 3)Μπορούμε με το μυαλούδάκι μας να καταλάβουμε;
- 4)Υπάρχουν ενδείξεις ότι υπάρχει ο Θεός;
- 5)Με τί πρέπει να συνοδεύεται η πίστη μας για να είναι αληθινή;

ii. Ο ΘΕΟΣ: Πατέρας παντοκράτορας

Ο Θεός που πιστεύουμε δεν είναι μια απλή ανώτερη δύναμη αλλά είναι Πατέρας και μάλιστα Πατέρας παντοκράτορας. Οι περισσότεροι άνθρωποι φαντάζονταν το Θεό ως βασιλιά κάτι σαν τον Δία, μοχθηρό και σκληρό. Σαν κάποιον που φθονούσε την ευτυχία και την πρόοδο του ανθρώπου. Ο Χριστός μας αποκάλυψε ότι ο Θεός είναι καταρχήν **Πατέρας**. Χαρακτηριστικό του Θεού δεν είναι η δύναμη ούτε η εξουσία. **Χαρακτηριστικό του Θεού είναι η πατρική αγάπη!**

Κάποιος καράβι κάποτε στη μέση του πελάγους ήταν έτοιμο από τον πολύ αέρα να βουλιάξει. Οι ναύτες έτρεχαν από δω και από κεί, προσπαθώντας να σώσουν την ζωή τους. Ένα παιδάκι όμως έπαιζε αμέριμνο σε κάποια γωνιά. Μα καλά, το ρωτούν οι ναύτες, δεν τρέμεις που πάμε όλοι να πεθάνουμε μέσα στην αγριεμένη θάλασσα; Πώς να φοβηθώ λέει το παιδάκι αφού καπετάνιος στο καράβι είναι **ο μπαμπάς μου;**

Όσοι έχουν για καπετάνιο στην ζωή τους το Χριστό δεν φοβούνται και δεν τρέμουν. Βεβαίως για να έχει κανείς μπαμπά το Θεό δεν αρκεί να έχει βαπτισθεί αλλά και να προσπαθεί στην ζωή του να **μοιάσει** στο Θεό. Όλα εμείς τα παιδιά σε κάτι μοιάζουμε στον πατέρα μας. Άλλος έχει το ίδιο πρόσωπο, άλλος τα ίδια μάτια. Ο Θεός δεν έχει βέβαια σώμα για να του μοιάσουμε. Έχει όμως άλλα χαρακτηριστικά. Έχει αγάπη, αφού ανατέλλει τον ήλιο του σε όλο τον κόσμο τον όχι μόνο στους καλούς αλλά και σε αυτούς που ακόμα τον κακολογούν. Όλους τους συγκωρεί και περιμένει με **υπομονή** πότε θα αλλάξουν μυαλό και μετανοήσουν. Εάν του μοιάσουμε λίγο στην αγάπη τότε είμαστε πραγματικά παιδιά και ο Θεός πραγματικός Πατέρας μας.

Ο Θεός λέγεται Πατέρας κατεξοχήν γιατί πριν από τους αιώνες, πριν από τον κόσμο, **γέννησε τον Υιό του** τον μονογενή, τον μονάκριβο γιό του, τον μοναχογιό του, άπως λέει πολύ ωραία κάποιος. "Όταν κάποιος από τους ανθρώπους πεί 'αγαπώ', αμέσως τον ρωτάμε ποιόν αγαπάς; Ποιόν θα αγαπούσε προαιώνια λοιπόν ο Θεός Πατέρας εάν δεν είχε τον Γιό του; Εμείς μπορεί να φωνάζουμε το Θεό Πατέρα και να του μιλάμε στον ενικό στο 'Πάτερ ημών', ακριβώς διότι ο Θεός μας αγάπησε τόσο ώστε θυσίασε τον πραγματικό Γιό του πάνω στο Σταυρό. Εμείς κάθε Κυριακή πίνουμε το Αίμα Του και τρώμε το Σώμα Του. Έτσι έχουμε το ίδιο αίμα με τον Χριστό και μπορούμε κι εμείς να λεγόμαστε παιδιά του Θεού. Ο Χριστός είναι ο **φυσικός** γιός του Θεού κι εμείς τα **υιοθετημένα** παιδιά Του.

Ο Άγιος Κρομάς ο Αιτωλός λέει: Για να λέγουμε το Θεό πατέρα πρέπει να έχουμε **δύο αγάπες** την αγάπη στο Θεό και την αγάπη στα αδέρφια μας. Καθώς ένα κελιδόνι χρειάζεται δύο φτερούγες για να πετάξει στον αέρα έτσι κι εμείς χρειαζόμαστε τις δύο αυτές αγάπες για να πετάξουμε στον ουρανό.

Και πρώτος έχουμε χρέος να αγαπώμεν τον Θεόν γιατί μας εκάρισε τόση γη μεγάλη, τόσες χιλιάδες φυτά, βρύσες, ποταμούς, θάλασσες, αέρα, ημέρα, νύκτα και τόσα άλλα. Μήπως μας τα χρωστούσε; Τίποτε! Όλα χάρισμα .... Αν και αμαρτάνουμε χιλιάδες φορές, μας σπλαχνίζεται σαν πατέρας και δεν μας θανατώνει, να μας βάλει στην κόλαση αλλά περιμένει την μετάνοιά μας με ανοικτές τις αγκαλιές ..... Εάν κάποιος σε φωνάζει στο σπίτι του και σε φιλέψει ένα ποτήρι νερό πάντοτε σε όλη σου την ζωή θα τον τιμάς. Τον Θεό

δεν πρέπει να τιμάς και να ντρέπεσαι που σου χάρισε τόσα καλά και σταυρώθηκε για την αγάπη σου;

Κάποτε ένα παιδάκι πετούσε τον καρταιό του. Ο ουρανός ήταν λαμπρός. Μόνον κάπου-κάπου υπήρχαν μερικά σύννεφα. Ο καρταιός πήγαινε ολοένα και πιο ψηλά μέχρις ότου κρύφτηκε πίσω απο τα σύννεφα. Την στιγμή εκείνη κάποιος περαστικός σταμάτησε κοντά στο παιδί και το ρωτά:

-Τι κάνεις εδώ μικρέ μου;

-Πετώ τον καρταιό μου!

-Κι όμως δεν τον βλέπεις! Πως είσαι βέβαιος ότι πετά;

-Τον αντιλαμβάνομαι απο το τράβηγμα που κάνει στο χέρι μου το σκοινί, απαντά το μικρό!

Το Θεό δεν τον βλέπουμε. Τον καταλαβαίνουμε όμως απο την αγάπη του σε εμάς. Χωρίς το σκοινί της πίστης όλα τα άλλα δώρα στη ζωή είναι μπαλλόνια πολύχρωμα που χάνονται στον αέρα. Το ότι ο Θεός είναι ο Πατέρας μας το καταλαβαίνουμε καθημερινά απο το πόσο μας φροντίζει.

Ακόμα και οι δοκιμασίες που μας συναντούν, στη ζωή είναι δείγμα του ότι ο Θεός Πατέρας μας είναι. Κάθε πατέρας **μόνον τα παιδιά του χτυπάει** λέει η Αγία Γραφή. Δεν αγγίζει τα ξένα παιδιά. Κι όταν ο πατέρας μας χτυπάει δεν το κάνει γιατί μας μισεί, αλλά γιατί έτσι μας κάνει καλύτερους. Μας προετοιμάζει να μην πονέσουμε πιο πολύ στην ζωή μας. Κι ο Θεός επιτρέπει μερικές φορές να στενοχωριόμαστε για να γίνουμε καλύτεροι αλλά και για να μην τυρρανιόμαστε αιώνια στην άλλη ζωή!

Ο διάβολος προσπαθεί συνέχεια να μας πείσει, όπως έπεισε και την Εύα ότι ο Θεός δεν είναι Πατέρας αλλά βασιλιάς που μας φθονεί και μας τιμωρεί. Εμείς μπορούμε πάντα να θυμόμαστε την ιστορία του ασώτου παιδιού. Το παιδί, ο κάθε άνθρωπος ξενιτεύεται απομακρύνεται απο τον πατέρα του και το σπίτι του, τον παράδεισο, σε χώρα μακρινή. Εκεί που φανταζόταν ότι υπάρχει η ελευθερία κι η καλοπέραση, εκεί ακριβώς καταντάει τελικά να γίνει ο χειρότερος δούλος, να βόσκει κοίρους. Βρίσκει όμως την δύναμη να πάρει το δρόμο της επιστροφής. Ο Θεός βλέποντας το παιδί του να έρχεται, τρέχει και πέφτει ο ίδιος στην αγκαλιά του παιδιού του. Ντύνει το παιδί Του με την καλύτερη φορεσιά και σφάζει το καλύτερο μοσχάρι για να γιορτάσει την επιστροφή του. Ο Θεός έντυσε τον άνθρωπο με τη λευκή στολή του βαπτίσματος και θυσίασε το Γιό του τον Ιησού Χριστό παραδίνοντάς μας το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Έστω λοιπόν κι αν πέσουμε στη ζωή μας, ας ξέρουμε ότι η αγκαλιά του Πατέρα μας του Θεού και της μητέρας μας της Εκκλησίας είναι πάντα ανοικτή!

Ερωτήσεις

- 1) Πώς μπορούμε να μοιάσουμε στον Πατέρα μας τον Θεό;
- 2) Γιατί ο Θεός λέγεται προπάντων Πατέρας;
- 3) Γιατί ο Θεός-Πατέρας μας δοκιμάζει;
- 4) Τι προσπαθεί να κάνει ο διάβολος και τι πρέπει να κάνουμε εμείς;

iii. Ποιητής ουρανού και γής, ορατών τε πάντων και αοράτων

α. Η Δημιουργία του κόσμου

Μόλις ήρθε ο πρώτος αστροναύτης απο την σελήνη που πέταξε του έγινε ένα επίσημο τραπέζι. Σ' αυτό ήταν καλεσμένος κι ο Πατριάρχης της Ρωσίας: Ο αστροναύτης περήφανος για το κατορθωμά του πλησίασε τον παππούλη και του λέει: Τόσες μέρες ταξίδευα στο διάστημα και τον Θεό δεν τον είδα! Πού είναι ο Θεός που μας λέτε; Παιδί μου, του λέει ο πατριάρχης. Δεν μπόρεσες να δείς το Θεό **εδώ στη γη** τόσα χρόνια και με τόση άνεση. Πώς θα ήταν δυνατόν να τον δείς σε τόσες λίγες μέρες εκεί πάνω στον ουρανό;

Δεν χρειάζεται να ψάχνουμε στον ουρανό για να ανακαλύψουμε το Θεό. Ολόκληρη η **φύση** με την σοφία της μας μιλάει για το Θεό. Στη Βίβλο διαβάζουμε ότι την πρώτη μέρα ο Θεός πρόσταξε και έγινε φώς. Την δεύτερη μέρα ο ουρανός, η γη, τα νερά, ο αέρας. Την τρίτη έγιναν τα χόρτα και τα φυτά. Την τετάρτη ο ήλιος, η σελήνη, τα αστέρια. Την πέμπτη η θάλασσα, τα ψάρια, τα πουλιά. Την έκτη τα ζώα και ο άνθρωπος. Την εβδομή ο Θεός ξεκουράστηκε. Και μας δίδαξε και εμάς την Κυριακή να μην δουλεύουμε αλλά να την αφιερώσουμε στο Θεό και τον πονεμένο συνάνθρωπό μας.

Βεβαίως την Βίβλο δεν την ενδιαφέρει να πεί πως ακριβώς έγινε ο ωραίος κόσμος. Η Αγία Γραφή μας λέει με απλά λόγια, **ποιός** και **γιατί** έκανε τη φύση, αυτό τον **κόσμο**, αυτό το κόσμημα, αυτό το στολίδι.. Σήμερα οι περισσότεροι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι ο κόσμος έγινε με ένα μεγάλο Μπάμ, μια μεγάλη έκρηξη. **Αυτό που ενδιαφέρει την Αγία Γραφή δεν είναι πως έγιναν οι ουρανοί αλλά πως θα φτιάσουμε στους ουραμούς!**

Ο κόσμος έγινε επειδή ο Θεός το θέλησε, επειδή ο σοφός Δημιουργός ήθελε το πλάσμα του, ο άνθρωπος να βρίσκεται μέσα σε ένα **παράδεισο** αλλά και παράλληλα ο άνθρωπος να έχει ένα **μεγάλο δάσκαλο**. Τα πουλιά μας διδάσκουν να **υμνούμε** τον Θεό, τα άστρα με την τάξη και την αρμονία τους να **υπακούουμε** το Θεό, η γη με τη βλάστηση και την καρποφορία **την υπομονή και την αγάπη**.

Ο Θεός δεν έφτιαξε τον κόσμο και τον εγκατέλειψε στη τύχη του. Ο Θεός δεν είναι αρχιτέκτονας αλλά Πατέρας. Μπορεί μια μάνα να λησμονήσει το παιδί της; Έτσι, λέει κι ο προφήτης Ησαΐας δεν μπορεί να εγκαταλείψει το παιδί του τον άνθρωπο! Μέχρι σήμερα η **φύση δεν κυβερνάται απο άτεγκτους νόμους αλλά απο την πρόνοια του Θεού!** Γιατί όμως πολλές φορές η φύση με τους σεισμούς, τους ανέμους επαναστατεί ενάντια στον άνθρωπο; Αυτό συμβαίνει γιατί ο άνθρωπος αντί να προστατεύει τη φύση όπως τον διέταξε ο Θεός, την εκμεταλλεύεται βάναισα. Κάποτε κάποιοι αξιωματικοί επισκέφτηκαν τον μεγάλο ζωγράφο, τον Πικάσσο, που είχε ζωγραφίσει τη σκηνή απο ένα άγριο πόλεμο. Μόλις είδαν τον πίνακα, τον ρώτησαν με απορία τί ήταν αυτό που έκανε. Και ο Πικάσσο τους απάντησε: 'Δεν το έκανα αυτό εγώ. **Εσείς το κάνατε!**'. Ο Θεός επιτρέπει πολλές φορές τη φύση να μας τιμωρεί ακριβώς για να συνερχόμαστε απο το μεθύσι της αμαρτίας και να διορθωνόμαστε!

Ο Θεός δεν κατασκεύασε μόνον αυτά που βλέπουμε, τα ορατά αλλά και αυτά που δεν βλέπουμε, τα αόρατα. Κι αυτά που δεν βλέπουμε είναι **οι άγγελοι, οι οποίοι είναι**

ασώματοι. Οι άγιοι μας λένε ότι ο Θεός απο αγάπη έκανε **εννιά** στρατεύματα αγγέλων. Μόλις δημιουργήθηκε ο κόσμος οι άγγελοι δοξολόγησαν τον Θεό και μέχρι σήμερα αινούν τον δημιουργό τους αλλά και προστατεύουν τους ανθρώπους.

Ένα απο αυτά τα στρατεύματα έπεσε στην περηφάνια. Ήθελε να ανέβει αυτό στο θρόνο του Θεού. Και απο άγγελος φωτεινός έγινε διάβολος σκοτεινός και καίεται πάντα στην κόλαση. Τα άλλα οκτώ τάγματα ταπεινώθηκαν και προσκύνησαν την Αγία Τριάδα. Μέχρι σήμερα ταπεινά υπηρετούν το Θεό αλλά και εμάς τους ανθρώπους. Στην Παναγιά ο αρχάγγελος **Γαβριήλ** είπε το ευχάριστο νέο ότι θα γεννήσει τον λυτρωτή. Μόλις μπαίνουμε στο ιερό της Εκκλησίας αντικρύζουμε τον αρχάγγελο **Μιχαήλ**. Τους αγγέλους και ιδιαίτερα τους αρχαγγέλους Γαβριήλ και Μιχαήλ τους τιμά η Εκκλησία μας στις **8 Νοεμβρίου**.

Ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός λέει: 'Πρέπει και μείς αδέρφια μου να σκεπτόμαστε τι έκανε **η περηφάνια**. Γκρέμισε τον άγγελο απο την δόξα και τον παράδεισο στην κόλαση!... Όχι μόνον ο Θεός μισεί τον εγωιστή αλλά κι εμείς. Όταν δούμε κάποιον ταπεινό, τον βλέπουμε σαν άγγελο. Μας φαίνεται να ανοίξουμε την καρδιά μας να τον βάλουμε μέσα!...' Ο διάβολος πολεμάει και φθονεί τον άνθρωπο. Μισεί τον άνθρωπο γιατί ο άνθρωπος έχει την δυνατότητα εαν αγωνιστεί να ενωθεί με το Θεό.

Όπως λέει πολύ ωραία ο λαός ο διάβολος για να κάνει τον άνθρωπο να αμαρτήσει κρατά ένα **πηρούνι** και με το πηρούνι τοιγκλάει τον άνθρωπο: 'άντε! τί κάθεσαι; Πότε θα χαρείς τη ζωή σου; Γιατί τα έδωσε ο Θεός τα αγαθά του στον κόσμο; Γιατί σε έκανε άνδρα; Γιατί σε έκανε όμορφο κορίτσι; Γιατί; Και εκείνος φουντώνει τις επιθυμίες και τα πάθη. Αλλά μετά αρχίζει η νιροπή του κόσμου. Καί τότε ο διάβολος παρουσιάζει **ένα σεντόνι**, το δεύτερο όπλο. Το κρατάει και λέει: Εγώ σε κρύβω! Δεν θα σε δει κανείς. Μην φοβάσαι! Και πραγματικά ο άνθρωπος τρέχει σε χώρα μακριά, κρύβεται σε γωνίες και καταγώγια. Δεν μπορεί η αμαρτία να γίνει μπροστά σε πρόσωπο γνωστό, σε πρόσωπο σεβαστό. Αλλά τότε ο διάβολος παρουσιάζει το τρίτο όπλο του! Το **τύμπανο**! Και αρχίζει και κτυπάει: τόπι, τίπι, τούπι...έτσι ώστε να μην υπάρχει κανείς που να μην το μάθει και ο άνθρωπος να το ρίξει στη τελική ξεσιπωσιά και αναίδεια.. Η λίγη ηδονή που προσφέρει στην αρχή η αμαρτία, φέρνει μετά αμέτρητη οδύνη, ενώ η λίγη οδύνη και κόπος που απαιτεί η αρετή φέρνει κατόπιν ασύλληπτη ευχαρίστηση και ουράνια γλυκύτητα.

Μετά όμως την σταύρωση και την ανάσταση του Χριστού ο διάβολος έχασε την δυναμιά του. Το διάβολο ο Θεός τέσσερα άρματα μας χάρισε για να τον πολεμάμε. Την **εξομολόγηση**, την **θεία Κοινωνία**, την **νηστεία** και την **προσευχή**! Όσο ο άνθρωπος εξομολογείται και κοινωνεί, νηστεύει και προσεύχεται, τόσο καίγεται και φεύγει ο διάβολος. Δεν φοβόμαστε λοιπόν τον διάβολο γιατί τον συνέτριψε ο Χριστός.

Ερωτήσεις

1) Γιατί πολλές φορές η φύση με τους σεισμούς, τους ανέμους επαναστατεί ενάντια στον άνθρωπο; 2) Τί λέει ο πατρο-Κοσμάς για τον εγωιστή; 3) Πως προσπαθεί ο διάβολος να μας ρίξει στην αμαρτία; 4) Τί καίει τον διάβολο;

β.Η Δημιουργία και η παρακώ του ανθρώπου

Το τελειότερο απο τα δημιουργήματά του Θεού είναι ο **άνθρωπος**. Πρώτα ο Θεός έκανε τον κόσμο και μετά τον άνθρωπο. Πρώτα κατασκεύασε τα ανάκτορα και έβαλε μέσα σε αυτά τον Βασιλιά. Ενω τον κόσμο ο Θεός τον έκανε με μόνο τον λόγο του, τον άνθρωπο τον κατασκεύασε απο λάσπη και πηλό με 'τα ίδια του τα χέρια'. Μετά φύσηξε σε αυτόν Πνεύμα ζωής. Δεν εννοεί βέβαια η Αγ.Γραφή ότι ο Θεός έχει στόμα και χέρια. Θέλει με απλά λόγια να μας πεί ότι η ζωή του ανθρώπου είναι τόσο εύθραυστη (zerbrechlich) όσο ένα **πύλινο δοχείο**. Γι' αυτό άλλωστε και το όνομα του πρώτου ανθρώπου ήταν Αδάμ, που σημαίνει κόμα, σκόνη. Ότι αιώνιο και τέλειο έχει μέσα του ο άνθρωπος το οφείλει στην **πνοή του Θεού, στο Άγιο Πνεύμα**.

Επίσης όταν λέει η Αγία Γραφή ότι η γυναίκα πλάστηκε απο την πλευρά του άνδρα, πάλι ομιλεί με εικόνες. Η Εύα που το όνομά της σημαίνει **Ζωή**, δεν πλάστηκε ούτε απο τα πόδια, ούτε απο την κεφαλή του Αδάμ αλλά απο το μέσον, προκειμένου να δείξει ο Θεός ότι η γυναίκα είναι ακριβώς **ίση** με τον άνδρα. Η πλευρά είναι κοντά στην καρδιά μας και η γυναίκα είναι η καρδιά του άνδρα.

Ο άνθρωπος είναι πλασμένος σύμφωνα με την **εικόνα** του Θεού. Ο άνθρωπος είναι μια **φωτογραφία** του Χριστού. Έχει **νού**. Είναι **ελεύθερος** ακόμα και να αρνηθεί και τον ίδιο του τον Πατέρα. Μπορεί να **αγαπήσει** τον συνανθρώπό του και το Θεό Του. Από ένα φίλμ μπορούμε να τυπώσουμε πολλές φωτογραφίες. Το φίλμ αυτό είναι ο Χριστός κι οι άνθρωποι είναι εικόνες, οι φωτογραφίες του Ιησού Χριστού. Οι πρόγονοί μας φτιάχνανε τα πέτρινα αγάλματα των Θεών σύμφωνα με τις **δικές τους τις εικόνες** και τις παραστάσεις. Φαντάζονταν το Δία, τον Ποσειδώνα, την Αθήνα να είναι σαν και αυτούς. Η Βίβλος μας λέει ότι εικόνα του Θεού είναι ο ίδιος ο **ζωντανός** άνθρωπος, ο οποίος σκοπό στη ζωή του έχει να γίνει **όμοιος με τον Θεό**. Εαν ο άνθρωπος αποκτήσει την αγάπη, την ταπεινώση, την απλότητα του Ιησού Χριστού τότε μόνον είναι ολοκληρωμένος και ευτυχισμένος.

Τον άνθρωπο ο Θεός τον έβαλε σε ένα ωραίο κήπο σε ένα πανέμορφο περιβόλι, τον Παράδεισο, για να εργάζεται και να το φυλάττει. Σε αυτόν τον κήπο υπήρχαν τριών λογίων δέντρα. Δέντρα για να ζήσει απλώς ο άνθρωπος. Δέντρα για να ζήσει με **ευτυχία** ο άνθρωπος και δέντρα για να ζήσει **αιώνια** ο άνθρωπος. Απο όλα τα δέντρα μπορούσε ο άνθρωπος να φάει. Μονο απο **ένα δέντρο** ο Θεός απαγόρευσε του Αδάμ να φάει. Γιατί **άρραγε**; Μήπως φοβόταν ο Θεός ότι όταν θα φάει ο Αδάμ απο αυτό το δέντρο της γνώσης θα γίνει πανέξυπνος; Όπως ένα μήλο ωφελεί έναν άνθρωπο μεγάλο, ενώ ένα μωρό το βλάπτει, έτσι ήξερε ο Θεός ότι ο άνθρωπος δεν είχε ακόμη την ωριμότητα να δοκιμάσει απο αυτό το δέντρο. Δεν θα τον ωφελούσε ο καρπός αυτού του δέντρου. Όπως κάθε πατέρας ξέρει περισσότερα απο το παιδί του έτσι κι ο μεγάλος Πατέρας γνωρίζει πολύ περισσότερα απο εμάς. Εμείς πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στο Θεό-Πατέρα μας και να **υπακούουμε** στις εντολές του.

Ο διάβολος ύπουλα όπως το φίδι επιτέθηκε σε μία στιγμή που ήταν μόνη της στον κήπο και της παρουσίασε το Θεό σαν φθονερό βασιλιά που δεν θέλει το καλό μας Έπεισε την Εύα να δοκιμάσει απο τον απαγορευμένο καρπό. Πολλές φορές κατηγορούμε τον Αδάμ ή την Εύα που μας έφαγαν τον καρπό και μας κάνανε τόσο κακό.

Κάποτε κάποιος έσκαβε και συνέχεια έβριζε τον Αδάμ, που έκανε αυτό το τραγικό λάθος και το πληρώνει τώρα αυτός με τον ιδρώτα του. Περνούσε ένας βασιλιάς και τον άκουσε. Μην βρίζεις τον Αδάμ! του λέει. Απο αύριο έλα στον κήπο μου και να μην κάνεις τίποτε. Θα τρώς απο όλα τα καλά που έχει ο κήπος. Μόνον να μην πειράξεις ένα κουτάκι κλεισμένο πάνω στο τραπέζι. Πραγματικά χαρούμενος ο άνθρωπος πηγαίνει στον κήπο του βασιλιά. Οι μέρες περνούσαν ανέμελες στην αρχή. Όσο όμως ο καιρός περνούσε και δεν είχε με τίποτε να ασχοληθεί τόσο τον έτρωγε η περιέργεια. Όσοπου δεν άντεξε και άνοιξε το κουτάκι. Μέσα διάβασε σε ένα χαρτάκι: 'Τώρα δεν φταίει ο Αδάμ για την ανυπακοή σου. Φταίει η δικιά σου η περιέργεια. Τράβα λοιπόν πάλι να δουλέψεις!'

Και μείς μολονότι γνωρίζουμε τι έπαθε ο Αδάμ απο την ανυπακοή του αλλά και ξέρουμε τι έπαθε ο νέος Αδάμ, ο Χριστός για την αγάπη μας παρόλα αυτά δεν ακούμε το θέλημα του Θεού. Δεν βγήκε όμως ο άνθρωπος απο τον Παράδεισο επειδή αμάρτησε! Εξορίστηκε απο τον Παράδεισο επειδή **δεν μετάνιωσε**. Ο Θεός έψαξε να βρεί τον άνθρωπο, που είχε κρυφτεί απο τη ντροπή του. Τον ρώτησε γιατί κρύφτηκε, όχι γιατί ο Θεός δεν ήξερε τι έκανε ο άνθρωπος αλλά για να βοηθήσει τον άνθρωπο να εξομολογηθεί την αμαρτία του. Κι ο άνθρωπος αντί να ομολογήσει την παρακοή του και να ζητήσει συγγνώμην, έριξε τα βάρη στη γυναίκα του αλλά και στο Θεό. Μήπως κι εμείς όταν κάνουμε μια αμαρτία δεν μεταθέτουμε αλλού τις ευθύνες;

Δεν είναι τρομερό να πέσει κανείς στην ζωή του. Είναι όμως φοβερό να μένει πεσμένος. Όταν σκοντάφτουμε στο δρόμο σηκώνομαστε πάλι για να συνεχίσουμε το δρόμο μας. Πολλές φορές λερώνουμε τα χέρια μας. Πάντα όμως τρέχουμε να τα πλύνουμε! Γιατί να μην κάνουμε το ίδιο και όταν πέφτει ή όταν λερώνεται η καρδιά μας; Ο Δαβίδ, το μικρό αυτό παιδάκι που νίκησε τον Γολιάθ, μόλις μεγάλωσε έκανε δύο φοβερές αμαρτίες. Πήρε τη γυναίκα του καλύτερου στρατηγού του και τον ίδιο τον σκότωσε. Επειδή όμως έκλαψε για την αμαρτία του και ζήτησε συγγνώμην, ο Θεός όχι μόνον τον συγχώρεσε, αλλά τον αξίωσε να γίνει και προπάππος του Ιησού Χριστού. Όλοι οι άγιοι δεν ήταν υπεράνθρωποι αλλά γνήσιοι άνθρωποι, που πάλεψαν με τον εαυτόν τους και νίκησαν!

Με την αμαρτία του ο Αδάμ έχασε τη συνεχή επικοινωνία που είχε με το Θεό στην καρδιά του. Η επικοινωνία με το Θεό σημαίνει ζωή και ευτυχία. Ο χωρισμός απο το Θεό σημαίνει θάνατο και καταστροφή. Ακόμα και όμως τότε που ο Αδάμ αμάρτησε ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο **ελπίδα** και κουράγιο. Του υποσχέθηκε ότι κάποια μέρα θα γεννηθεί απο μία γυναίκα, Αυτός που θα συντρίψει το κεφάλι του διαβόλου. Ο Χριστός γεννήθηκε απο την Παρθένο Μαρία και πάνω στο Σταυρό νίκησε το φίδι, τον διάβολο. Να γιατί το δέντρο των Χριστουγέννων έχει τις ρίζες του στον Παράδεισο.

Ερωτήσεις

- 1) Πώς δημιουργήθηκε ο άνθρωπος και ιδιαίτερα η γυναίκα και γιατί;
- 2) Τί σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι εικόνα του Χριστού;
- 3) Γιατί ο Θεός απαγόρευσε να φάει ο άνθρωπος τον συγκεκριμένο καρπό;
- 4) Τί πρέπει να κάνουμε όταν πέφτουμε στην ζωή μας;

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Ὁ Χριστός είναι για μας τα πάντα!

Πονάς; Είναι ο Ιατρός!

Διψάς; Είναι η Πηγή!

Χρειάζεσαι βοήθεια; Είναι η Δύναμη!

Φοβάσαι το θάνατο; Είναι η ζωή!

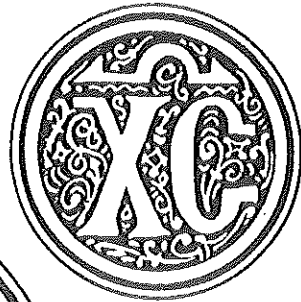
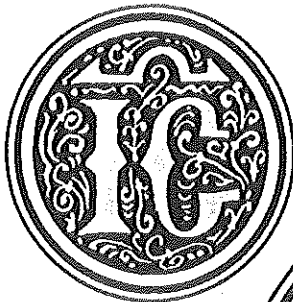
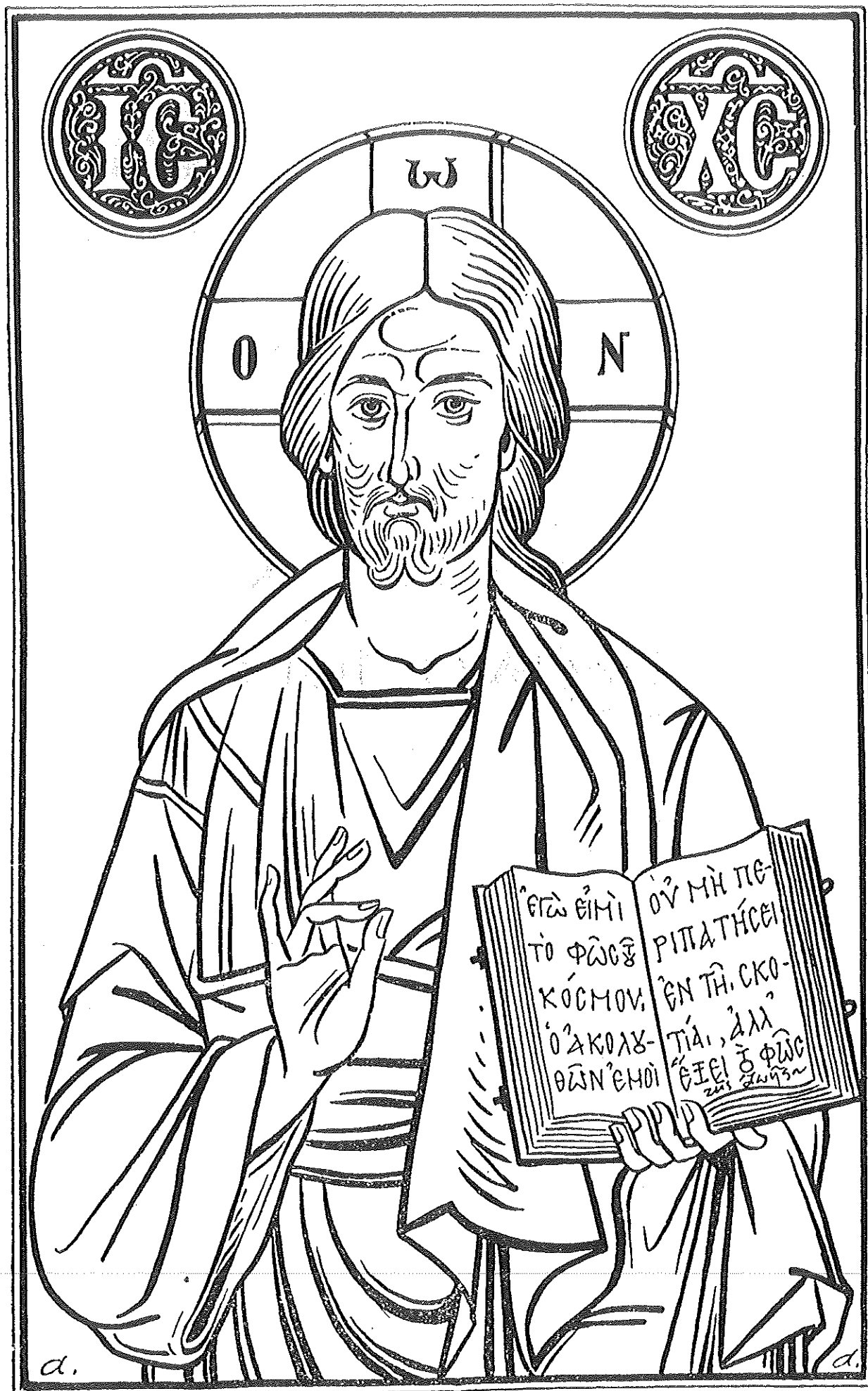
Ποθείς τον ουρανό; Είναι η οδός!

Σε τρομάζει το σκοτάδι; Είναι το φώς!

Πεινάς για αλήθεια; Είναι Η Αλήθεια

Γεύσαθε και ιδείτε ότι χριστός ο Κύριος!

354

Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὃ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔσει ὁ φῶς τῆς ζωῆς.

d.

d.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

iv. Και εις ένα Κύριον, Ιησούν Χριστόν τον Υιόν του Θεού τον μονογενή
τον εκ του Πατρός γεννηθέντα πρό πάντων των αιώνων.

Φώς εκ φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού
γεννηθέντα ου ποιηθέντα ομοούσιον τω Πατρί
δι ου τα πάντα εγένετο

Έλεγε κάποιος ότι μπορεί πιο εύκολα να πιστέψει ο άνθρωπος στο Θεό παρά στο Χριστό. Εάν κανείς ρωτήσει ακόμα κι αυτούς που είναι Χριστιανοί θα καταλάβει ότι δεν γνωρίζουν ακριβώς τι είναι ο Ιησούς Χριστός. Μέχρι σήμερα άλλοι νομίζουν ότι ο Χριστός είναι ο καλύτερος άνθρωπος. Άλλοι νομίζουν ότι ο Χριστός ήταν κάποιος που έκανε φοβερά θαύματα και άλλοι ότι ο Χριστός είναι κι αυτός ο ιδρυτής μιας θρησκείας όπως τόσοι και τόσοι άλλοι. Ακριβώς επειδή δεν ξέρουμε όλοι μας τι είναι ο Χριστός γι' αυτό και από τις 174 λέξεις του 'Πιστεύω' οι 109 μιλάνε για το Χριστό. Το Χριστό πολέμησαν τότε και πολεμούν μέχρι σήμερα όλοι οι αιρετικοί.

Ο Χριστός όμως δεν ήταν απλός άνθρωπος. Ήταν **τέλειος Θεός**. Ο Χριστός γεννήθηκε προτού δημιουργηθούν τα σύμπαντα. Προτού γίνει ο ήλιος, τα αστέρια, οι άγγελοι. Να γιατί στο Σύμβολο της Πίστεως έχει **τρία** ονόματα! Ως Θεός έχει το όνομα '**Κύριος**'. Ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη έχει το όνομα 'Κύριος', γιατί ο Θεός είναι ο πραγματικός κύριος του κόσμου. Εμάς τους ανθρώπους μας φωνάζουν 'κυρίους' ή 'κυρίες'. Τις περισσότερες όμως φορές είμαστε δούλοι στα πάθη μας.

Ως άνθρωπος πήρε το όνομα '**Ιησούς**' που σημαίνει 'Σωτήρας', 'Λυτρωτής'. Ως Θεός και άνθρωπος (**Θεάνθρωπος**) πήρε το όνομα '**Χριστός**'. Όπως η **φωτιά** ενώνεται με το **σίδηρο**, έτσι ώστε ο σίδηρος να γίνει μαλακός και εύπλαστος, έτσι κι ο θεική φύση ενώθηκε με την ανθρώπινη, έτσι ώστε η καρδιά του ανθρώπου να γίνει πάλι μαλακή. Ως άνθρωπος ο Χριστός μπροστά απο τον τάφο του Λαζάρου έκλαψε γιατί ο φίλος του πέθανε. Ως Θεός όμως τον ανέστησε. **Ο Χριστός ως Θεός είχε Πατέρα ενώ ως άνθρωπος είχε μόνον μητέρα!**

Το ότι ο Χριστός είναι ο γιός του Θεού ο μονάκριβος, αποκαλύφθηκε σε εμάς κατά τη βάπτισή του στον Ιορδάνη, όταν το Άγιο Πνεύμα σαν περισσότερά εμφανίστηκε και η φωνή του Πατέρα ακούστηκε ότι Αυτός είναι ο μονογενής Του γιός. Τότε για πρώτη φορά μας αποκαλύφθηκε το μυστήριο της Αγίας Τριάδος.

Γενικώς πώς ο Θεός είναι **ένα πράγμα** αλλά **τρία πρόσωπα** δεν μπορεί το μυαλουδάκι μας να το εννοήσει! Ας δούμε όμως την οικογένειά μας: Ο πατέρας μας, εμείς τα παιδιά του, η μητέρα μας είμαστε όλοι διαφορετικά πρόσωπα. Έχουμε διαφορετικά ονόματα. Είμαστε όμως ένα πράγμα. Είμαστε όλοι άνθρωποι με μυαλό και καρδιά. Έχουμε την ίδια ουσία. (**Ομοούσιος**). Έτσι και ο Πατέρας, ο Γιός και το Άγιο Πνεύμα. Είναι τρία διαφορετικά πρόσωπα. Έχουν τρία διαφορετικά ονόματα. Είναι όμως ένα πράγμα, μια πραγματικότητα. Είναι Θεός. Θεός **αληθινός** είναι ο Πατέρας. Θεός αληθινός ο Γιός. Θεός αληθινός το Άγιο Πνεύμα!

Ο πατέρας εμάς τα παιδιά του μας **γέννησε**. Στο εργοστάσιο ίσως **κατασκευάζει** αυτοκίνητα. Στο εστιατόριο ίσως **ετοιμάζει** φαγητά. Εμείς τα παιδιά του, που μας γέννησε

είμαστε κι εμείς άνθρωποι, ίδιοι με αυτόν. Αυτά όμως που φτιάχνει ο πατέρας μας στην δουλειά, είναι κάτι άλλο. Ο Πατέρας γέννησε τον Γιό του. Κι ο Γιός του είναι **Θεός** όπως κι ο Πατέρας Του. Εμεις τους ανθρώπους, τον κόσμο όλο ο Θεός δεν τον γέννησε. **Τον κατασκεύασε. Τον εποίησε.** Εμείς κι ο κόσμος δεν είμαστε Θεοί αλλά κάτι άλλο. Ο Χριστός γεννήθηκε από τον Πατέρα και είναι ο **μονογενής, ο μονάκριβος** ο μοναδικός Γιός Του ενώ ο κόσμος ποιήθηκε, κατασκευάστηκε απο τον Θεό!

Στο Πιστεύω διαβάζουμε ότι ο Χριστός είναι κι αυτός φώς που βγαίνει απο το φώς του Θεού! Ας δούμε άλλο ένα παράδειγμα .Ο **ήλιος** ξέρουμε ότι **ένας** είναι. Ένας είναι κι ο Θεός. Κι όπως ο ήλιος φωτίζει την γή μας έτσι κι ο Θεός **φωτίζει** τις καρδιές μας. Παρόλο όμως που ο ήλιος ένας είναι, ταυτόχρονα είναι και τρία πράγματα. Έχει το **δίσκο του, τις ακτίνες** του που έρχονται ως τη γη μας και το **φώς** που φωτίζει και ζεσταίνει ολόκληρο τον κόσμο. Με τον δίσκο μοιάζει ο Θεός Πατέρας. Με τις ακτίνες ο Θεός-Γιός που ήρθε στην παγωμένη απο την αμαρτία γή μας. Φώς και ζωή είναι ο Θεός το Άγιο Πνεύμα που φωτίζει την καρδιά μας όταν βαπτιζόμαστε και εξομολογούμαστε. Όπως απο μία ρίζα βγαίνουν δύο βλαστάρια κι όλα αποτελούν μαζί ένα φυτό έτσι κι απο τον Πατέρα **γεννάται** ο Γιός και **εκπορεύεται** το Άγιο Πνεύμα, και όλα μαζί είναι Θεός.

Ο Άγιος Σπυρίδωνας, όταν σε μια σύνοδο δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς ο Θεός είναι ένα και τρία πρόσωπα μαζί, πήρε **ένα τούβλο** και φώναξε: Στο όνομα του Πατρός ...κι η **φωτιά** που έψησε το τούβλο έφυγε στον αέρα. Και του Υιού! Και το **νερό της λάσπης** χύθηκε στο πάτωμα! Και του Αγίου Πνεύματος. Και το κόμμα της **λάσπης** σκορπίστηκε στο τραπέζι. Όλοι μείνανε με ανοικτό το στόμα. Βοσκός ήταν ο άγιος Σπυρίδωνας. Είχε καθαρή καρδιά και πολλή πίστη. Όποιος αγαπά κάτι, το καταλαβαίνει πολύ περισσότερο απο εκείνον που το αναλύει με το μυαλό!

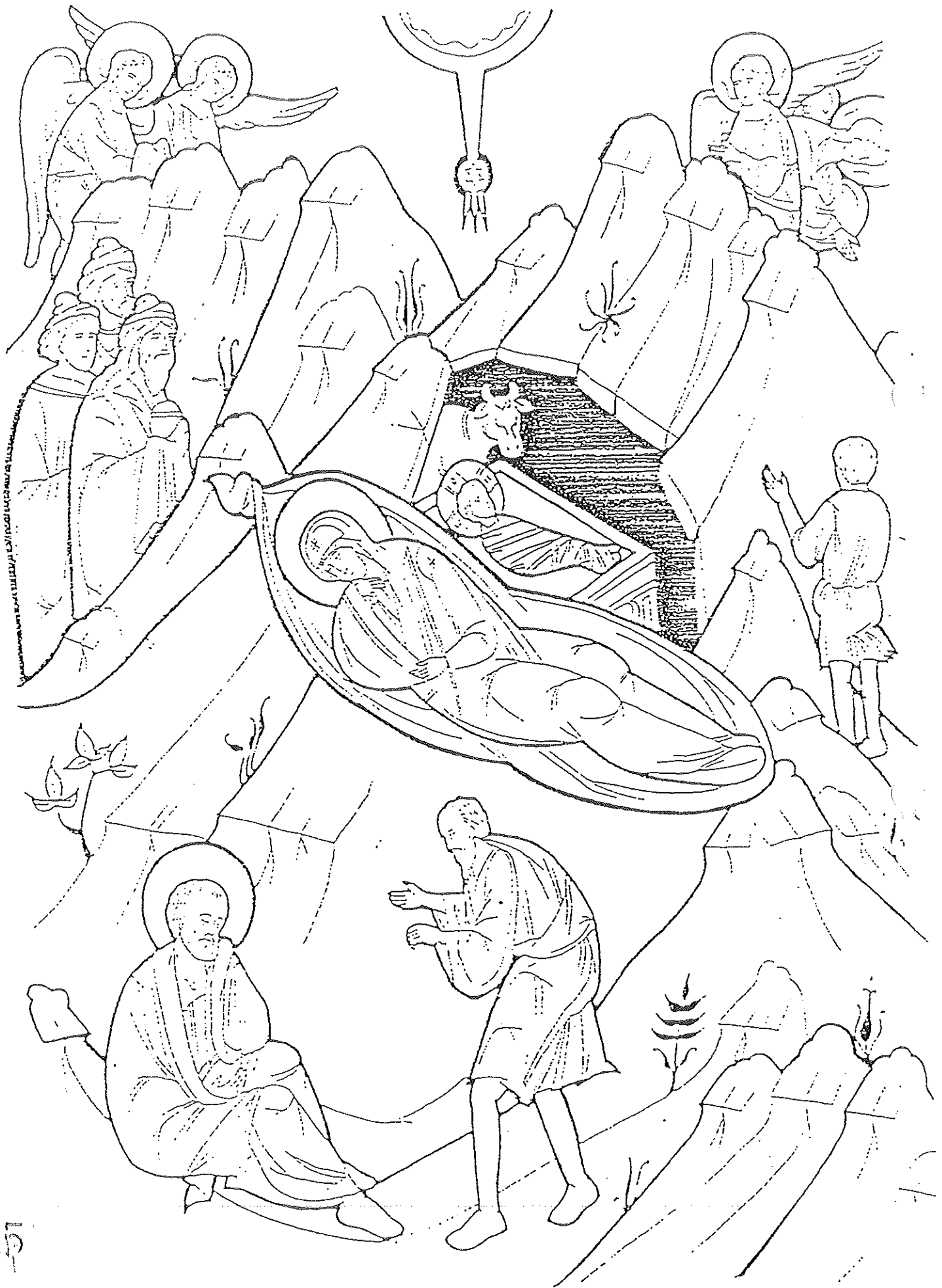
Το μυστήριο της Αγίας Τριάδας δεν μπορεί το μικρό μας μυαλούδακι να το καταλάβει. Πρέπει η καρδιά μας να καθαριστεί και τότε με το τηλεσκόπιο της πίστης να δούμε τα μυστήρια του ουρανού! Έυτυχισμένοι είναι αυτοί που έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί μπορούν να δούν το Θεό' είπε ο Ιησούς Χριστός. Εάν τα μάτια μας δεν μπορούν να δούν κατάματα τον ήλιο, γιατί θα τυφλωθούν, πώς θα μπορέσουν να απενίσουν τον ήλιο του Θεού και να δούν ότι 'Φώς ο Πατέρας, Φώς ο Γιός, φώς το Άγιο Πνεύμα'; Όπως πιστεύουμε εους λίγους εκείνους που πήγαν στη σελήνη , έτσι πρέπει να πιστέψουμε και τα δισεκατομμύρια των αγίων που είδαν αυτά τα τρία φώτα! Οι άγιοι πραγματικά μέχρι σήμερα βλέπουν ότι αληθινά ο Θεός είναι ένα **φώς άκτιστο** και ταυτόχρονα τρία φώτα!

Ο Θεός μας δεν είναι ο Θεός των μορφωμένων αλλά ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, όλων αυτών που έχουν εμπιστοσύνη στο Θεό Πατέρα.. Και η πίστη μας, η Ορθοδοξία μας δεν είναι κάποια φιλοσοφία ή ιδεολογία για λίγους αλλά η μέθοδος με την οποία μπορούμε να καθαρίσουμε την καρδιά μας και να δούμε πραγματικά το Φώς του Θεού μας!

Ερωτήσεις: 1) Τί είναι ο Χριστός και πώς ονομάζεται; 2) Πώς μπορούμε με το φτωχό μας μυαλούδακι να καταλάβουμε το μυστήριο της Αγίας Τριάδος; 3) Πώς ο άγιος Σπυρίδωνας απέδειξε ότι Θεός είναι και τα τρία πρόσωπα;

105
27

Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

vi. Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών επι Ποντίου Πιλάτου και παθόντα και ταφέντα. Και αναστάντα τη Τρίτην ημέρα κατά τας Γραφάς

Ο Θεός έστειλε τον μονογενή του υιό στον κόσμο να εμπαιχθεί, να ραπισθεί, να μαστιγωθεί πάνω στο Σταυρό για την σωτηρία μας. Κάποτε ένας βασιλιάς δεν μπορούσε να καταλάβει & να συνειδητοποιήσει το μέγεθος της αγάπης του Θεού. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι πάνω στο Σταυρό πόνεσε, δίψασε & τελικά μαρτύρησε ο ίδιος ο Θεός. Τι έκανε ένας σοφός σύμβουλός του; Τη στιγμή που ο βασιλιάς έκανε την απογευματινή βόλτα του στον κήπο, ο σύμβουλος πέταξε μέσα στη λίμνη μια κούκλα που έμοιαζε καταπληκτικά με το μονάκριβο παιδί του. Ο βασιλιάς έντρομος έπεσε στο νερό για να σώσει το παιδί του.

Δύσκολα μπορεί ο άνθρωπος να καταλάβει το μυστήριο αυτό της αγάπης του Θεού. Ο Θεός κατέβηκε απο το ύψος του ουρανού. Ήρθε στη γη. Περιπάτησε και έζησε σαν ταπεινός άνθρωπος. Ευεργέτησε τον άνθρωπο. Και κατεβαίνοντας και το τελευταίο σκαλί της ταπείνωσης δέχτηκε να κοροιδευτεί, να εμπυστεί, να σταυρωθεί απο το ίδιο του το πλάσμα! Ο διάβολος δεν μπορούσε να καταλάβει ότι κάτω απο το ταπεινό σχήμα του Ιησού βρισκόταν ολόκληρος ο Θεός. Όπως το ψάρι πιάνεται απο το δόλωμα έτσι κι ο διάβολος. Πιάστηκε στο αγκίστρι του Θεού και νικήθηκε. Θυσίες στον κόσμο έχουν γίνει πολλές. Έσωσαν λίγους όμως ανθρώπους απο κινδύνους. Η θυσία του Χριστού ένωσε τη γη με τον ουρανό. Τον άνθρωπο με το Θεό.

Ήταν η περίοδος του πολέμου. Κάποιοι ανατίναξαν μια μεγάλη γέφυρα με σκοπό να πέσει στη χαράδρα ένα τρένο. Ο κρότος της ανατίναξης ακούστηκε μέχρι το δάσος που ο φύλακας του δάσους έκοβε ξύλα. Τινάχτηκε τρομαγμένος. Σε λίγα λεπτά θα περνούσε το τρένο. Τι να κάνει; Καιρό δεν είχε να πάρει την κόκκινη σημαία του. Έπρεπε να προλάβει το κακό. Ο θόρυβος του τρένου ακουγόταν. Σκέφτηκε λίγο! Χωρίς δισταγμό βγάζει ένα μαχαίρακι. Κόβει την μεγάλη φλέβα του χεριού του. Το αίμα τινάσσεται. Βγάζει το μαντήλι του και το βάφει **με το αίμα**. Το δένει στο μπαστούνι του και το υψώνει. Ο οδηγός είδε την σημαία, έκοψε ταχύτητα και σταμάτησε το τρένο λίγα μέτρα πριν τη γκρεμισμένη γέφυρα. Έτρεξαν να ευχαριστήσουν το σωτήρα του. Τον βρήκαν λιπόθυμο με το ματωμένο μαντήλι δίπλα του. Ο ίδιος πέθανε λίγο αργότερα. Η αγάπη του όμως νίκησε!

Στη θυσία του Χριστού βρίσκεται όλο το μεγαλείο της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος ήταν πεσμένος στο βαθύ λάκκο της αμαρτίας. Όλες οι θρησκείες πρόσφεραν στον άνθρωπο λίγο ξεροκόματο για να μην πεθάνει και πολλά λόγια. Ο μόνος που έσκυψε και σήκωσε τον άνθρωπο απο τη χαράδρα της αμαρτίας είναι ο Χριστός. Όποιος θέλει να μιλήσει για το μεγαλείο του Κουμφούκιου ή του Μωάμεθ παραθέτει κάτι απο τα λόγια του. Όποιος θέλει να μιλήσει για το μεγαλείο του Χριστού δείχνει το Σταυρό του!

Όταν ο Μωάμεθ πέθανε, ο φίλος του ο Ομάρ, διέταξε να κοπεί το κεφάλι σε όποιον διαδώσει το θάνατο του! 'Θα αναστηθεί ο Μωάμεθ!' έλεγε και ξανάλεγε. Κανείς δεν ανήγγειλε λοιπόν το θανατό του. **Μετά απο δύο όμως μέρες** κανείς δεν μπορούσε να κρύψει το μοιραίο. Και στον μεγάλο αυτό άνδρα ο θάνατος είχε την τελευταία λέξη.

Με το Χριστό τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά! Όλοι διακήρυξαν αμέσως ότι ο Χριστός είναι νεκρός. Φύλακες τοποθετήθηκαν στον τάφο του. **Δύο μέρες** όμως αργότερα ακόμα κι οι στρατιώτες που φύλαγαν το τάφο, διαπίστωναν ότι ο τάφος είναι αδειανός. Η Μαρία έλεγε με δάκρυα χαράς στα μάτια ότι: 'Όντως είδα τον αναστημένο Χριστό!' κι η φοβισμένη παρέα των μαθητών έβλεπε με τα ίδια της τα μάτια το αναστημένο σώμα του Κυρίου. Όπως έλεγε κάποιος πολύ ωραία όλοι οι τάφοι εκείνων που έκαναν θρησκείες είναι γεμάτοι απο κόκκαλα. **Ο μόνος τάφος που είναι αδειανός και αναβλύζει ζωή είναι ο τάφος του Χριστού, ο τάφος απο τον οποίο κάθε Πάσχα βγαίνει το θείο φώς.**

Για την Ορθοδοξία η γιορτή της Ανάστασης είναι η μεγαλύτερη γιορτή του χρόνου. Οι άνθρωποι καταδίκασαν τον Θεό σε θάνατο. Ο Θεός με την αναστασή Του τους καταδίκασε στην αθανασία. Ο Χριστός καταπατάει το θάνατο και λυτρώνει τους θανατωμένους. Θεραπεύει τον αρρώστο απο την αμαρτία άνθρωπο και εξαφανίζει την αρρώστια.

40 ημέρες έμεινε ο Ιησούς με τους μαθητές και τις μαθήτριές του, προκειμένου να πειστούν ότι το Σώμα Του δεν έμεινε στο τάφο αλλά αληθινά αναστήθηκε απαλλαγμένο όμως απο την αρρώστια και τη φθορά. Μετά απο 40 μέρες ο Ιησούς **αναλήφθηκε** στον ουρανό. Με την αναστασή του ο Χριστός συνέτριψε τις πόρτες του άδη και του θανάτου. Με την ανάληψή Του άνοιξε τις πόρτες του ουρανού. Ύψωσε το Σώμα του ανθρώπου στο θρόνου του Πατέρα Του. Και μείς όλοι κάποτε θα αναστηθούμε για να τον ξαναδούμε να έρχεται απο τον ουρανό με δόξα για να κρίνει όλους μας. Δεν θα αναληφθούμε όμως όλοι μας κοντά του, ίσως γιατί κάποια λάθη και αμαρτίες μας θα μας κρατούν δεμένους στη γή. Τώρα είναι ευκαιρία να αναστηθούμε απο τη λάσπη της αμαρτίας έτσι ώστε τότε να αναληφθούμε στη δόξα του Θεού.

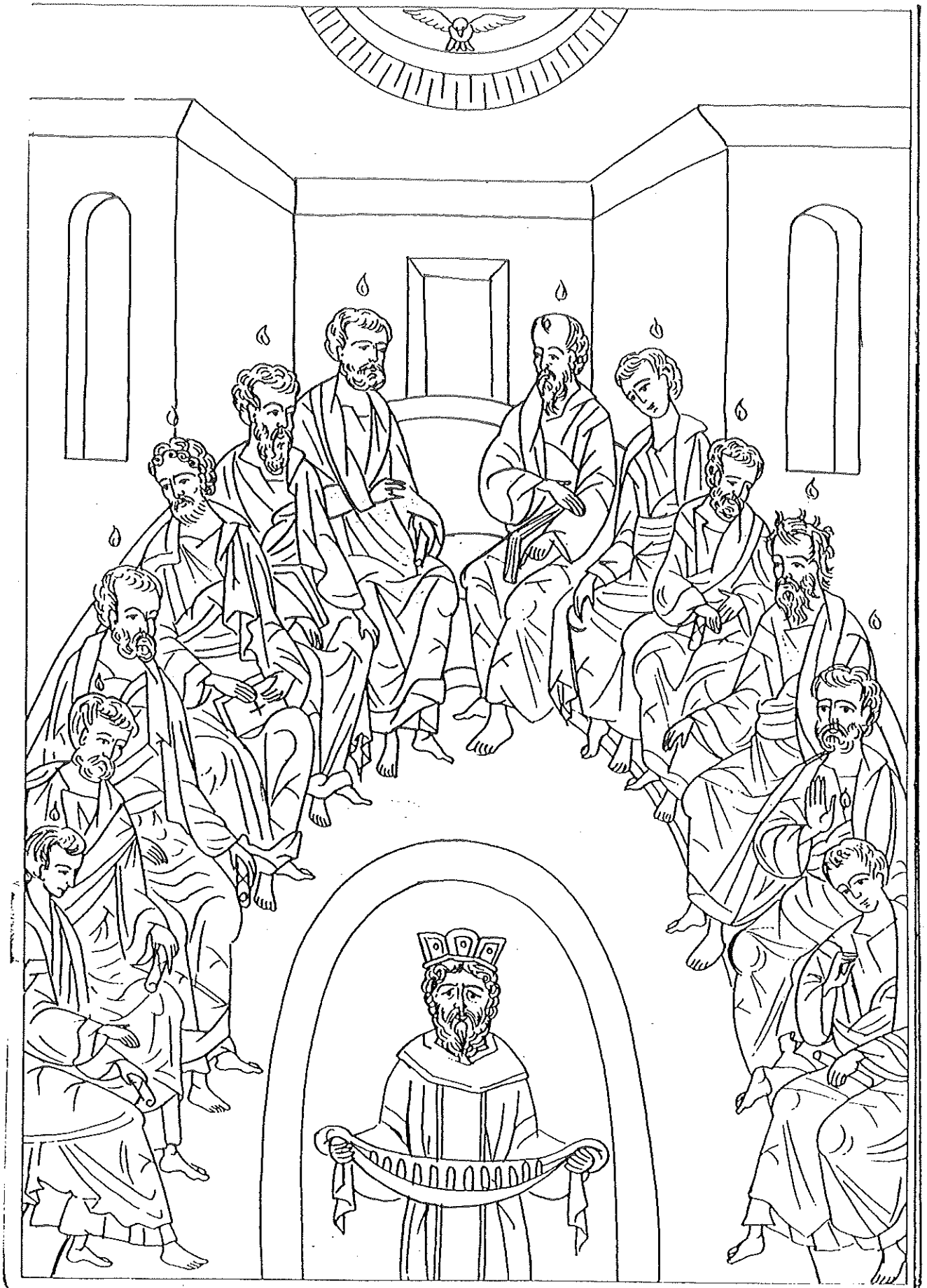
Ερωτήσεις

- 1)Γιατί στο Σταυρό φαίνεται το μεγαλείο του Θεού της πίστης μας;
- 2)Ποιά η διαφορά μεταξύ του θανάτου του Μωάμεθ και του Χριστού;
- 3)Γιατί αναλήφθηκε ο Χριστός;

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

48 2 25 25 25

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ: Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

vii. Και εις το Πνεύμα το άγιον, το Κύριον, το ζωοποιόν το εκ του Πατρός εκπορευόμενον, το σύν Πατρί και Υιώ συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον, το λαλήσαν δια των προφητών

Το Άγιο Πνεύμα στο οποίο είναι αφιερωμένο το 8ο άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως μας αποτελεί το τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Ίσως επειδή το άγιο Πνεύμα είναι το **τρίτο** πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, ίσως επειδή το όνομά του είναι συνώνυμο του ανέμου, πολλοί άνθρωποι νομίζουν ότι το Άγιο Πνεύμα δεν είναι κι αυτό Πρόσωπο, ότι δεν είναι Θεός όπως ο Γιός και ο Πατέρας. Μερικοί θεωρούν το Αγ.Πνεύμα σαν κάποια αόριστη δύναμη. Άλλοι θεωρούν το Άγιο Πνεύμα σαν κάποιο πνεύμα-άνεμο που έπνευσε στο σούμπαν κατά την δημιουργία. Άλλοι σαν την αγάπη μεταξύ Πατρός και Υιού!

Στο Σύμβολο όμως της πίστης μας το Άγιο Πνεύμα ονομάζεται Κύριος όπως κι ο Χριστός. Όταν ο Ανανίας είπε στον απόστολο Πετρο ψέματα, εκείνος του είπε: 'Γιατί είπες ψέματα **στο Άγιο Πνεύμα**;...Δεν είπες ψέματα σε ανθρώπους αλλά στον ίδιο τον **Θεό!**' Ενώ όμως ο Γιός γεννιέται απο τον Πατέρα, το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται. Αυτό είναι το προσωπικό του χαρακτηριστικό. Ο άγιος Αθανάσιος φέρνει ένα ωραίο παράδειγμα: Ο πατέρας είναι η πηγή, ο Υιός είναι ο ποταμός και το Άγιο Πνεύμα είναι το νερό που πίνεται. Η χάρη του αγίου Πνεύματος, σαν το πλούσιο και δροσερό νεράκι, είναι μέσα στην Εκκλησία κι όποιος θέλει πλησιάζει και πίνει αυτό το αθάνατο νερό.

Οι Φράγκοι, χωρίς να έχουν προσωπική σχέση με το Άγιο Πνεύμα, πρόσθεσαν αυθαίρετα στο Σύμβολο της Πίστεως μας ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται και απο τον Γιό (**filioque**). Έτσι κάνανε το άγιο Πνεύμα κατώτερο απο τον Πατέρα και το Γιό. Το Άγιο Πνεύμα έφυγε απο τη ζωή της Εκκλησίας, και τη θέση του την πήρανε άνθρωποι.

Εμείς γνωρίζουμε ότι την Εκκλησία μας την **κυβερνά** το Άγιο Πνεύμα. Το Άγιο Πνεύμα είναι είναι το πρόσωπο εκείνο το οποίο μεταβάλλει το κρασί και το ψωμί σε Σώμα και Αίμα του ίδιου του Χριστού. Αυτό είναι το πρόσωπο που κάνει το νερό της κολυμβήθρας, λουτρό που αναγεννά τον άνθρωπο. Ο ιερέας ή ο επίσκοπος, που κάνουν τα μυστήρια, **δεν είναι αντιπρόσωποι** ούτε πρεσβευτές του Χριστού στη γη, απλούστατα γιατί ο Χριστός δεν είναι κάπου μακριά. Ο ιερέας δανείζει τα χέρια του και το Σώμα Του προκειμένου ο ίδιος ο Χριστός, που είναι ανάμεσά μας, να τελέσει το Βάπτισμα και τη Θεία Ευχαριστία. Ο Χριστός και το Άγιο Πνεύμα είναι αυτά που κάνουν τα μυστήρια αλλά **κατ' ἴδιοικούν** την Εκκλησία.

Το Αγ.Πνεύμα είναι **πρόσωπο**, είναι **Θεός**, είναι **Κύριος** ίσως με τον Πατέρα και τον Υιό. Όπως η κλώσσα ζεσταίνει και θερμαίνει τα αυγά της έτσι κι Αυτό πνέοντας δημιούργησε τον τόσο αρμονικό και όμορφο κόσμο. Είναι αυτό που έναν βοσκό, το Δαυίδ μεταμόρφωσε σε εκλεκτό βασιλιά αλλά και σε γλυκύτατο ψαλμωδό! Είναι εκείνο το οποίο φώτισε τους προφήτες να δούν με τα μάτια της καρδιάς τους το Χριστό, αιώνες πριν Εκείνος έρθει στον κόσμο μας. Είναι αυτό το οποίο έκανε δώδεκα αμόρφωτους και δειλούς ψαράδες θαραλλέους κήρυκες του Ευαγγελίου.

Η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, που όλοι μας λαχταράμε δεν είναι πράγματα τα οποία μπορούμε να αγοράσουμε αλλά είναι **δώρα**, τα οποία μόνον το Άγιο Πνεύμα φέρνει στην καρδιά. Κάθε άνθρωπος που λαχταρά την αγάπη, την ειρήνη ουσιαστικά λαχταρά το Άγιο Πνεύμα.

Η εορτή της **Πεντηκοστής** αποτελεί την εορτή της Επιφοίτησης του Αγ.Πνεύματος στους δώδεκα μαθητές. Όπως οι Πράξεις των αποστόλων αναφέρουν, ξαφνικά ακούστηκε μια **βοή**, ένας κρότος και ένα κύμα αέρος τρομερό και πάνω απο τα κεφάλια των αγραμμάτων ψαράδων εμφανίστηκαν γλώσσες πύρινες. Ο κρότος προκλήθηκε έτσι ώστε τα διάφορα έθνη που είχαν συγκεντρωθεί στην Αγία Πόλη να προσέξουν το τρομερό εκείνο γεγονός. Η **φωτιά** εμφανίστηκε γιατί όταν το Πνεύμα μπαίνει στην καρδιά φωτίζει αλλά και ταυτόχρονα καίει. Καίει τις αμαρτίες και τα πάθη αλλά και ταυτόχρονα φωτίζει τα σκοτάδια της καρδιάς. Οι γλώσσες κατέβηκαν στα κεφάλια των μαθητών για να αποδειχτεί ότι το Αγ.Πνεύμα έλυσε τη γλώσσα των απλών μαθητών για να κηρύξουν με παρηρησία το χαρμόσυνο μήνυμα του Ευαγγελίου στον κόσμο!

Όλοι μας έχουμε απο τη στιγμή της Βάπτισής μας τη φλόγα του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά μας. Τις περισσότερες όμως φορές έχει καλυφθεί απο τη στάκτη της αμαρτίας. Η καρδιά μας είναι σαν τον **καθρέφτη**. Όταν ο καθρέφτης είναι μαυρισμένος και σκονισμένος δεν μπορεί πάνω του να φανεί το πρόσωπο του Θεού και του Αγίου Πνεύματος! Ας παρακαλέσουμε και μείς τα μικρά παιδιά πάντα το Άγ.Πνεύμα να μας φωτίζει στο σχολείο αλλά και στη ζωή μας έτσι ώστε με την αγάπη μας την υπομονή μας και την επιμονή μας να γίνουμε και μείς μικροί απόστολοι του Χριστού.

Ερωτήσεις

- 1)Τί είναι το άγιο Πνεύμα;
- 2)Πώς και γιατί ήρθε το άγιο Πνεύμα την Πεντηκοστή;

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ : ΕΝΔ ΙΑΤΡΕΙΟ

viii. 'Εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν'

Γνωρίζουμε ὅλοι μας τὴν **παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη**. Ὁ ἄνθρωπος κατέβηκε ἀπο τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ. Περιέπεσε ὅμως στους ληστές. Ληστές εἶναι ὁ διάβολος κι ὅλες αὐτές οἱ δυνάμεις οἱ οποίες καθημερινά τραυματίζουν τὸν ἄνθρωπο. Οἱ πληγές ἀπο τὶς οποίες ὁ ἄνθρωπος βασανίζεται εἶναι οἱ διάφορες αμαρτίες, τὰ διάφορα πάθη.. Καλὸς Σαμαρείτης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ οποίος ἦρθε στὴ γῆ γιὰ νὰ θεραπεύσει τὸν πληγωμένο ἄνθρωπο. Ὁ καλὸς Σαμαρείτης περιποιήθηκε τὶς πληγές με κρασί καὶ λάδι. Ὁ Ἰησοῦς ἔχυσε τὸ αἷμα Του καὶ ἔστειλε τὸ Πανάγιο Πνεῦμα γιὰ βρῖσκει ὁ ἄνθρωπος τὴν υγεία του καὶ τὴν ευτυχία του. Νοσοκομεῖο, ὅπου μετέφερε ὁ καλὸς Σαμαρείτης τὸν τραυματία ἄνθρωπο εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ πατρικὸ σπιτί, ὅπου ἐπιστρέφει τὸ ἄσωτο παιδί καὶ βρῖσκει τὴ ζεστασιά καὶ τὴ θαλπωρὴ τῆς οὐράνιας οἰκογένειάς του. Υπέρτερος αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, γιαιοί αὐτοῦ τοῦ νοσοκομεῖου εἶναι οἱ ἱερεῖς. Φάρμακα εἶναι οἱ ἐντολές τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Πολλές φορές ὅταν ἀκούμε τὴν λέξη **Ἐκκλησία** τὸ μυαλό μας πηγαίνει στὸν τόπο, στὸ κτίριο , που πάμε κάθε Κυριακὴ γιὰ νὰ πάρουμε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλοι νομίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι οἱ ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ὅμως οὔτε μόνον ὁ ναός, οὔτε μόνον οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διάκονοι τοῦ ναοῦ. Ἐκκλησία εἴμαστε ὅλοι εμεῖς που βαπτιστήκαμε στὸ ὄνομα τοῦ Πατέρα, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πιστεύουμε στὴν Ἁγία Τριάδα καὶ προσπαθοῦμε καθημερινά νὰ ἐφαρμόσουμε τὶς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι κάποιο ἀνθρώπινο **σωματεῖο**, οὔτε κάποια ἀνθρώπινη ὁργάνωση. Εἶναι τὸ **αναστημένο Σῶμα** τοῦ Χριστοῦ καὶ μέλη αὐτοῦ τοῦ σώματος εἴμαστε ὅλοι εμεῖς που πέρνουμε μέσα μας τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς παρουσίασε τὴν Ἐκκλησία σαν μιὰ **οικοδομὴ** τὴν οποία δὲν θὰ μπορέσει ὁ θάνατος κι ὁ Ἄδης νὰ νικήσουν. Οἱ οικοδομές που κτίζουμε εμεῖς οἱ ἄνθρωποι γίνονται με λάσπη ἢ τσιμέντο. Ἐἴσι μόνον μποροῦν νὰ κολλήσουν οἱ πέτρες, τὰ σίδερα καὶ τὸ τσιμέντο. Ὁ Χριστὸς ἔδεσε, στέρωσε τὴν οικοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας με ἓνα υλικὸ ἀθάνατο. Κι αὐτὸ εἶναι τὸ **Αἷμα Του**. Ἀγκωνάρι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστὸς, γι'αὐτὸ καὶ τὰ βλήματα τοῦ θανάτου που τραυματίζουν καὶ τὸν ἰσχυρότερο ἄνθρωπο δὲν μποροῦν τὴν κλονίσουν τὴν Ἐκκλησία!

Δὲν εἶναι λοιπὸν μουσεῖο ἡ Ἐκκλησία, οὔτε κανένα διατηρητέο κτίριο. Ὅπως ὁ **ἥλιος** δὲν μπαίνει στὸ μουσεῖο παρόλο ὅτι εἶναι τόσο παλιός ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία που εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ σῶμα του δὲν μποροῦν νὰ μπουν σὲ μουσεῖο. Ἡ Ἐκκλησία παραμένει αἰώνια, ἔστω ὅπως λέει κι ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι μανιασμένη ἡ θάλασσα ἔστω κι ἀν φουσκώνουν τὰ κύματα. Νὰ διαλύσουν τὴν πέτρα δὲν μποροῦν, νὰ πνίξουν τὸ καράβι δὲν θὰ καταφέρουν. Οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστες καὶ τότε καὶ σήμερα ἐγίναν **αφρός!** Πόσα καμίνια, πόσα δόντια θηρίων, πόσα καλὰ ἀκονισμένα ξίφη, πόσα πυρακτωμένα τηγάνια δὲν ἐπιστρατεύθηκαν γιὰ νὰ νικήσουν τὴν πίστη, γιὰ νὰ συντρίψουν τὴν Ἐκκλησία; Κι ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐγίνε τὸ ἀμόνι που ἀχρήστεψε ὅλα τὰ σφυριά! Μοιάζει πραγματικά ἡ Ἐκκλησία με τὸ καρφί τοῦ οποίου ὅσο τὸ κτυπᾶς τόσο βαθύτερα μπήγεται στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ἀποτέλεσε πραγματικά ἡ Ἐκκλησία τὸ καρφί τοῦ οποίου πλήγωσε θανάσιμα ὅσους με μανία τὸ κλωτσούσαν.

Ξέρουμε τι είναι η **καρδιά** για το ανθρώπινο σώμα. Είναι κρυμμένη βαθιά στα σπλάχνα του ανθρώπου κι απο κεί στέλνει το αίμα και δίνει ζωή σε όλον τον οργανισμό του. Κανείς δεν την βλέπει, κανείς δεν την ακούει παρά μόνον με τα ακουστικά του γιατρού. Κι όμως εκείνη πάλλεται ακατάπαυστα και δίνει ζωή. Το ίδιο είναι κι η Εκκλησία του Χριστού

Η Εκκλησία είναι η **οικογένεια μας** αφού έχει συγκεκριμένο πατέρα τον Θεό και τον ιερέα. Όλοι οι χριστιανοί είναι αδέρφια. Όλοι μικροί και μεγάλοι, νέοι και γέροι τρώμε απο το **ίδιο τραπέζι**, το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Όπως στην οικογένειά μας υπάρχουν οι τσακωμοί αλλά στο τέλος ο ένας συγχωρεί τον άλλο έτσι και στην Εκκλησία υπάρχουν κάποτε οι ανθρώπινες αδυναμίες. **Αγωνιζόμαστε** όλοι όμως να σηκωθούμε απο την αμαρτία και να αγαπήσουμε και το Θεό και τον συνάνθρωπό μας! Όπως σε ένα νοσοκομείο υπάρχουν αυτοί που είναι υγιείς αλλά κι εκείνοι που είναι άρρωστοι αλλά θέλουν να γίνουν καλά, έτσι και στην Εκκλησία υπάρχουν οι υγιείς, οι άγιοι και όλοι εμείς που θέλουμε να γίνουμε πνευματικά καλά.

Η Εκκλησία του Χριστού είναι **μία**, γιατί ένας είναι ο Ιησούς Χριστός, μία η πίστη, ένα το βάπτισμα. Ένα μπορεί να είναι το Σώμα που έχει κεφαλή το Χριστό. Η Εκκλησία είναι αγία γιατί σκοπός της είναι να μας κάνει όλους αγίους, παιδιά του Θεού. Η Εκκλησία είναι **καθολική** γιατί σκοπό της έχει να αγκαλιάσει ολόκληρο τον κόσμο. Η Εκκλησία είναι **αποστολική** γιατί αυτά που λέει δεν είναι δικές της επινοήσεις αλλά το κήρυγμα των αποστόλων και του Χριστού!

Κάποτε μπροστά στη βιτρίνα ενός κοσμηματοπωλείου κοίταζε με θαυμασμό τα χρυσαφικά ένας φτωχός νέος. Τον πλησιάζει ένας κουρελάς και του λέει:

-Κοιτάς τα ωραία κοσμήματα; Όλα αυτά αγοράζονται με τα **κουρέλια** που έχω στο σακί μου!

-Αστειεύσαι; τον ρωτά ο νεαρός.

-Καθόλου! του απαντά εκείνος. Τότε ο γέρος τον οδήγησε σε ένα εργοστάσιο με κουρέλια, τα οποία ζυμώνονταν, γίνονταν πολτός κι ο πολτός χαρτί. Τα μηχανήματα έκοβαν το χαρτί το οποίο τυπωνόταν και γινόταν δεσμίδες απο ολοκαινούργια χιλιάρκα. Έλα να σου δείξω και κάτι άλλο. Τον πήρε και τον πήγε σε μια δεξαμενή που έμοιαζε με κόκκινη λίμνη. Αυτό το **κόκκινο χρώμα**, συνέχισε ο γέρος, είναι μια χημική ουσία που καθαρίζει και απολυμαίνει τα κουρέλια. Έτσι όλα αποκτούν το ίδιο χρώμα και μπορούν κατόπιν να γίνουν χαρτονομίσματα.

Η Εκκλησία ένα τέτοιο εργοστάσιο είναι! Στην κιβωτό του Νώε τα ζώακια που μπήκαν δεν άλλαξαν. Ο λύκος, λύκος μπήκε και λύκος βγήκε! Στην Εκκλησία όμως ο άνθρωπος μπαίνει λύκος και βγαίνει αρνάκι! Ο άνθρωπος μπαίνει μαύρος απο τις κακιές και βγαίνει λευκός άγιος. Η Εκκλησία είναι η μάνα μας που πάντα θα μας περιμένει με ανοικτή την αγκαλιά να γυρίσουμε σε αυτήν.

Ερωτήσεις

- 1)Γιατί η Εκκλησία είναι μια οικογένεια;
- 2)Είναι Εκκλησία μόνον οι ιερείς;
- 3)Τί σημαίνει ότι η Εκκλησία είναι 'μία, αγία, καθολική και αποστολική;'
- 4)Τί σημαίνει η παραβολή του καλού Σαμαρείτη;

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΣ

ν. Τον δι ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας και ενανθρωπήσαντα

Ο Διογένης πήρε στην αρχαία Αθήνα ένα φανάρι και μέσα στο καταμεσήμερο τριγυρνούσε στην αγορά της Αθήνας. Τι γυρεύεις με το φανάρι μέσα στο καταμεσήμερο; τον ρωτά γελώντας κάποιος. **Άνθρωπο αληθινό**, πραγματικό, ζητάω! του λέει ο Διογένης. Ο άνθρωπος φεύγοντας απο τον Παράδεισο έχασε το μονοπάτι που γυρνούσε πάλι σε αυτόν. Ξέχασε ποιός πραγματικά ήταν. Λίγο προτού έρθει ο Χριστός στη Ρώμη οι άνθρωποι πετούσαν σαν φαγητό τους δούλους στα ψάρια. Ο πραγματικά άνθρωπος ήρθε. **Νά ο άνθρωπος!** είπε ο Πιλάτος λίγο προτού σταυρώσει τον Χριστό!

Κάποτε ο Έκτορας, ο βασιλιάς της Τροίας, ντυμένος την ισχυρή πανοπλία του, έσκυψε να πάρει στα χέρια του το αγαπημένο του παιδάκι. Εκείνο μόλις αντίκρυσε τον Πατέρα του ντυμένο με τη γυαλιστερή αυτή φορεσιά φοβήθηκε και άρχισε να κλαίει δυνατά. Τότε ο πατέρας του κατάλαβε. Σηκώνει το χέρι του. Βγάζει απο το κεφάλι του την περικεφαλαία και το αγοράκι του τον εγνώρισε. Χαμογέλασε και θρονιάσθηκε στην πατρική αγκαλιά.

Έτσι κι ο Χριστός άφησε το θρόνο του Πατέρα του προκειμένου να σηκώσει εμάς τα παιδιά του ψηλά στον ουρανό. Ας σκεφτούμε τι θα συμβεί αν κάποτε ο ήλιος που τώρα είναι μακριά μας, μας φωτίζει και μας ζεσταίνει, αγκαλιάσει τη γη. Τι θα πάθει η γη; Αμέσως θα καεί κι η ζωή πάνω της θα εξαφανιστεί. Κι ο Θεός φωτιά είναι. Κι όμως αγκάλιασε την γη, αγκάλιασε τον άνθρωπο κι ο άνθρωπος όχι μόνον δεν κάηκε αλλά σώθηκε. **Ο Θεός έγινε ταπεινός άνθρωπος προκειμένου ο ταπεινός άνθρωπος να γίνει Θεός.**

Όπως πολύ ωραία κάποιος σημειώνει, όταν ο Θεός δημιούργησε το σύμπαν με τα αναρίθμητα άστρα αρκούσε ένας **λόγος** που είπε ενώ **καθόταν** στο θρόνο του και τα πάντα έγιναν. Και όταν ο Θεός συντηρεί το σύμπαν, απο τους τεράστιους πλανήτες μέχρι τα μικρά χορταράκια του αγρού, πάλι **κάθεται** στο θρόνο του & με το **βλέμμα** του μόνον διοικεί τα πάντα. Όταν όμως ο Θεός θέλησε να σπάσει τον πάγο και την πέτρα της ανθρώπινης καρδιάς ο Θεός όχι μόνον εγκατέλειψε τον θρόνο του αλλά έγινε ταπεινός άνθρωπος σε ένα στάβλο και πόνεσε και πληγώθηκε για σταυρώθηκε για τη σωτηρία του μικρού ανθρώπου!

Πολλοί δεν μπορούν να καταλάβουν πώς ο Χριστός γεννήθηκε απο την **Παρθένο** Μαρία και το Άγιο Πνεύμα. Προσπαθούν όλα με το μυαλουδάκι τους να τα εννοήσουν. Τι μπορούμε να απαντήσουμε; Ποιό είναι μεγαλύτερο θαύμα; Να γεννήσει η Παρθένος Μαρία ή να γίνει ο κόσμος απο το **μηδέν**; Πολλοί μας κατηγορούν επειδή προσκυνάμε την Παναγιά. Δεν την προσκυνάμε όμως σαν Θεό αλλά την τιμάμε γιατί με τον προσωπικό της αγώνα έφτασε σε τέτοιο ύψος αγιότητας που ξεπέρασε όχι μόνον τους ανθρώπους αλλά και τους αγγέλους.

Κάποτε ο άγιος Ιερώνυμος παρακαλούσε το Χριστό την παραμονή των Χριστουγέννων με τα εξής λόγια: Χριστέ μου οι άγγελοι σου πρόσφεραν το τραγούδι τους όταν εσύ

γεννήθηκες. Οι τρεις σοφοί, οι μάγοι σου πρόσφεραν χρυσό, σμύρνα και λιβάνι. Η γη σου πρόσφερε τη σπηλιά και τη φάτνη. Εγώ τι δώρο να σου προσφέρω τώρα που γεννήθηκες; Και ο Χριστός μέσα απο ένα όραμα του απάντησε: Τις αμαρτίες σου θέλω Ιερώναι!

Δεν ζητά τίποτα δύσκολο απο εμάς ο Χριστός. Θέλει να καθαρίσουμε το στάβλο της καρδιάς μας απο τις αμαρτίες! Να κάνουμε λίγο χώρο ώστε και σε μας να γεννηθεί και να σκορπίσει τη χαρά και τη ζεστασιά.

Ερωτήσεις

- 1) Τί έκανε ο Διογένης το καταμεσήμερο και γιατί;
- 2) Γιατί έγινε ο Θεός άνθρωπος;
- 3) Τί δώρο μπορούμε και μείς να προσφέρουμε στο νεογέννητο Χριστό;

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΑΣ: ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

ix. Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωών του μέλλοντος αιώνος

Κάποιος προκειμένου να πεί τι είναι ο άνθρωπος χρησιμοποιεί μια ωραία εικόνα! Μοιάζουμε λέει σαν τους **νηθοποιούς**. Πάνω στη σκηνή άλλος παριστάνει τον ένδοξο βασιλιά, άλλος τον πλούσιο ηγεμόνα, άλλος το σοφό, άλλος το στρατηγό! Αυτά όμως γίνονται όσο παίζεται το έργο! Όταν πέσει η αυλαία τότε όλοι οι ηθοποιοί αποσύρονται στα παρασκήνια, βγάζουν τις φανταχτερές στολές τους και μένουν ακριβώς ότι είναι. Απλοί άνθρωποι που παλεύουν να βγάλουν το ψωμί τους και παίζουν ρόλους διάφορους!

Αυτή είναι η ζωή του ανθρώπου. Το πιο σίγουρο γεγονός της ζωής μας είναι ότι κάποτε θα αναχωρήσουμε από την ζωή αυτή. Το σώμα μας θα ταφεί στη γη. Η ψυχή μας όμως πετάει στον ουρανό κι αναλόγως με αυτά που έχει κάνει εδώ στη γη είτε χαίρεται κοντά στο Θεό και τους αγγέλους είτε αισθάνεται αφόρητη θλίψη από τις ενοχές και τις τύψεις. Κι όλα αυτά όχι για λίγες στιγμές αλλά για την αιωνιότητα!

Τα σωματά μας δεν χάνονται. Κάποτε θα αναστηθούν, όπως αναστήθηκε κι ο Ιησούς Χριστός από τον τάφο. Πολλοί αμφιβάλουν γι' αυτό. Δεν πιστεύουν ότι ο άνθρωπος θα ξαναποκτήσει το σώμα του, το οποίο όμως θα είναι αθάνατο και δοξασμένο!

Ο Θεός όμως που δημιούργησε τον άνθρωπο από το χώμα δεν μπορεί να τον αναστήσει πάλι από αυτό τη στιγμή μάλιστα που το σώμα του δεν εξαφανίζεται; Μήπως κάθε άνθρωπος δεν δημιουργείται από ένα μικρό **σπέρμα**; Μήπως κάθε **γέννηση ενός μωρού δεν είναι μια ανάσταση**; Από ένα μικρό σπέρμα δεν κατασκευάζεται ένας ολοκληρωμένος και τέλειος άνθρωπος;

Ο Απόστολος Παύλος φέρνει την **εικόνα του σταριού**. Πέφτει ο μικρός σπόρος του σταριού στο χώμα και θάβεται εκεί το χειμώνα. Την άνοιξη όμως ξεπηδάει ένα μεγάλο στάρι. Να γιατί κάνουμε **κόλλυβα** από στάρι όταν θυμόμαστε τους πεθαμένους συγγενείς μας. Τα δέντρα το χειμώνα είναι νεκρά και την άνοιξη ανθίζουν και γεμίζουν ζωή. Πολλά ερπετά το χειμώνα βρίσκονται σε χειμερία νάρκη και την άνοιξη ξαναπέρνουν ζωή. Αλλά και ο **ύπνος** είναι μια εικόνα του θανάτου. Όταν κοιμάται κανείς είναι αναισθητός. Δεν αναγνωρίζει τους φίλους και τους εχθρούς του, δεν βλέπει τριγύρω του. Όταν όμως ξυπνά σιγά-σιγά ξαναπαίρνει τις δυνάμεις του. Και ο θάνατος ένας ύπνος είναι. Να γιατί στην Εκκλησία δεν λέμε 'πέθανε κάποιος' αλλά **κοιμήθηκε**.

Τον Μεσαίωνα πολλοί ναυτικοί είχαν επιχειρήσει να περάσουν το νοτιότερο ακρωτήριο της Αφρικής προκειμένου να φτάσουν στις Ινδίες. Όλες οι προσπάθειες κυριολεκτικά ναυάγησαν διότι καταιγίδες και ανεμοθύελλες βύθιζαν σαν καρυδότσουφλα τα καράβια. Το ακρωτήριο γι αυτό ονομάστηκε το **Ακρωτήριο των Θυελλών και της Καταστροφής**. Κάποιος θαραλέος όμως θαλασσοπόρος αποφάσισε να επιχειρήσει άλλη μια φορά. Τελικά κατάφερε να διαπεράσει το ακρωτήριο, να επισκεφθεί την εύφορη Ανατολή και να γυρίσει μέσα σε πανηγύρι και χαρά στην πατρίδα του την Λισσαβόνα. Τό όνομά του Βάσκο ντε Γκάμα έμεινε στην Ιστορία. Το ακρωτήριο πήρε το όνομα **το ακρωτήριο της καλής**

ελπίδος', γιατί οδήγησε στον παράδεισο και τον πλούτο της Ανατολής. Μέχρι τη στιγμή της έλευσης του Ιησού ο θάνατος αποτελούσε το ακρωτήριο της συντριβής. Πάνω στην ταφόπετρα ναυαγούσαν όλες οι προσπάθειες του ανθρώπου για ευτυχία και πραγματική ζωή. Ο Χριστός όμως διαπέρασε τον θάνατο, μετέβαλε το θάνατο σε πέρασμα ελπίδας, άνοιξε τις πύλες του παραδείσου. Ο ήλιος της δικαιοσύνης ανέτειλε και τα νέφη του θανάτου διαλύθηκαν.

Ο Χριστός όταν έζησε ανέστησε τρεις ανθρώπους: την κόρη του Ιαείρου, το γιό μια χήρας, και τον φίλο του Λάζαρο. Σήμερα τα σώματα μερικών αγίων διατηρούνται αναλλοίωτα και μας κηρύττουν έτσι την ανάσταση!

Ταυτόχρονα με την ανάσταση θα επακολουθήσει η **κρίση, το δικαστήριο όλων των ανθρώπων** οι οποίοι θα κατευθυνθούν είτε στην κόλαση είτε στον παράδεισο. Τί είναι όμως η κόλαση; Είναι σκορπιοί και φίδια; Είναι φωτιές και καμίνια; Είναι σκοτάδι; Όλες αυτές είναι εικόνες. Η κόλαση είναι κάτι χειρότερο από αυτά. Κόλαση είναι η συνείδηση του ανθρώπου που ενώ τώρα κοιμάται, τότε στον άλλο κόσμο θα ξυπνήσει. Θα δει όλα τα εγκλήματα που διέπραξε. Και θα ακούει ένα αδιάκοπο **'κατηγορώ'**. Παράδεισος αντίθετα είναι μια κατάσταση που ο νους δεν μπορεί να αντιληφθεί την ομορφιά του! Θα είναι μια ζωή χωρίς αρρώστιες, χωρίς θάνατο και πένθη. Μια ζωή κοντά στο Θεό της αγάπης και της ομορφιάς!

Όλοι μας έχουμε συνηθίσει το Χριστό μόνον ως Πατέρα και αδελφό. Έχουμε πλάσει μέσα μας την εικόνα ενός γλυκού Χριστούλη, όπως τον απεικονίζουν μερικά εικονάκια. Νομίζουμε ότι ο Χριστός είναι μόνον αγάπη. Καί όντως ο Ιησούς έχει πραγματική αγάπη επειδή είναι δίκαιος. Η Αγία Γραφή μας λέει ότι ο Θεός είναι **ζηλότυπος**. Όπως δηλαδή ένας άνδρας θέλει η γυναίκα να είναι αφοσιωμένη αποκλειστικά σε αυτόν έτσι κι ο Θεός απαιτεί από μας να Τον αγαπούμε αποκλειστικά και βαθιά. Όταν αυτό δεν συμβαίνει αυτό δεν κάνει ο Θεός την αγάπη Του αλλά εμείς ο ίδιος ο άνθρωπος νοιώθει την αγάπη του Θεού ως κόλαση.

Όπως εμείς, όταν ένα πρόσωπο που μας αγαπούσε το προδώσουμε νοιώθουμε μετά τύψεις, ταραχή, νοιώθουμε την κόλαση να κατατρώει την καρδιά μας, έτσι θα νοιώσουμε τότε βλέποντας την σταυρωμένη αγάπη του Θεού να μας κατακαίει & να μας φλογίζει. Ο ήλιος, λένε οι Πατέρες, το πηλό τον ξηραίνει ενώ το κερί το λειώνει. Κάνει τα λουλούδια να μοσχοβολούν και την κοπριά να βρωμά. Η θεία κοινωνία γίνεται αιτία ζωής για εκείνους που προσέρχονται με φόβο Θεού, αλλά και αιτία πολλών ασθενειών ακόμα και θανάτου για αυτούς που προσέρχονται χωρίς επίγνωση. Έτσι **και την αγάπη του Θεού**. Άλλοι θα τη νοιώθουν σαν ζεστασιά και ευχαρίστηση και άλλοι σαν τρομερό κρύο που θα κάνει τα δόντια να τρίζουν και σαν φλόγα που θα κατακαίει. Ας προσπαθήσουμε λοιπόν τα λίγα αυτά χρόνια της ζωής μας να μισήσουμε το κακό και να αγαπήσουμε το Θεό και τότε από αυτήν εδώ τη ζωή θα νοιώσουμε την χαρά του Παραδείσου!

Ερωτήσεις

- 1) Γιατί ο άνθρωπος μοιάζει με τον νθοποιό;
- 2) Πώς ξέρουμε ότι τα σώματα όλων κάποτε θα αναστηθούν;
- 3) Πώς ο Θεός, που είναι αγάπη τιμωρεί τους αμαρτωλούς;

IV. ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Και η Ελλάδα μας και εμείς στην Ευρώπη είμαστε υποχρεωμένοι να ζούμε με ανθρώπους, που έχουν διαφορετική θρησκεία από μας. Όσο καλύτερα γνωρίζουμε την δικιά μας Εκκλησία, τόσο περισσότερο, μπορούμε να κατανοήσουμε τί πιστεύουν οι άλλοι. Συγκρίνοντας την Ορθοδοξία μας με τις άλλες θρησκείες, θα λέγαμε ότι η Ορθοδοξία μοιάζει με την λεωφόρο (Autobahn) που άνοιξε ο Θεός από τον ουρανό στη γη, για να μας οδηγήσει στη χαρά, στην σωτηρία στην ευτυχία. Οι άλλες θρησκείες μοιάζουν με τα μικρά δρομάκια, που ανοίγουν οι άνθρωποι για να φτάσουν στο ίδιο τέρμα. Η λέξη 'Εκκλησία' σημαίνει καλώ-προσκαλώ (einladen) κάποιον να βγει από εκεί, που είναι σκλαβωμένος. Ο Χριστός μας ελευθερώνει και μας δίνει την αλήθεια και την ζωή.

Όλες οι θρησκείες νομίζουν ότι ο Θεός είναι μια ανώτερη δύναμη, που ζει μακριά από τον κόσμο. Λές και υπάρχει ένας τοίχος που χωρίζει Θεό και κόσμο. Ο άνθρωπος προσπαθεί να πηδήσει αυτόν τον τοίχο για να φθάσει στον Θεό. Η Εκκλησία μας στηρίζεται στο ότι ο Θεός αγάπησε τόσο πολύ τον κόσμο, ώστε παρέδωσε το μονάκριβο παιδί του, για να σωθεί καθένας, που πιστεύει σε Αυτόν. Ο Χριστός άλλωστε είναι ο μοναδικός Θεός που σταυρώθηκε και αναστήθηκε για χάρη μας, τσολοπάτησε τον θάνατο.

Οι θρησκείες είναι ανακαλύψεις των ανθρώπων (Erfindung), που ψάχνουν από τότε που έφυγαν από τον Παράδεισο, *φάρμακο* για να νικήσουν τον πόνο και τον θάνατο. Στην ορθόδοξη Εκκλησία μας αποκαλύπτεται ο Θεός. Παντού οι άνθρωποι σηκώνουν με αγωνία τα χέρια τους στον ουρανό για να πιάσουν το χέρι του Θεού και να σωθούν. Μόνο όμως στο Χριστό ο ουρανός, ο Θεός έδωσε το δικό Του δυνατό χέρι για να σωθούν οι άνθρωποι.

Στις άλλες θρησκείες ο άνθρωπος αισθάνεται ένοχος (schuldig) και νομίζει ότι ο Θεός είναι 'θυμωμένος' μαζί Του. Στην Εκκλησία μας ο αμαρτωλός άνθρωπος είναι άρρωστος. Όταν κάνουμε κάτι κακό αισθανόμαστε τύψεις γιατί προδώσαμε τον Θεό-Πατέρα μας, που πάντα είναι γεμάτος αγάπη. Ο Θεός είναι ο καλός Πατέρας, που πάντα μας περιμένει με ανοιχτή την αγκαλιά, αρκεί να αλλάξουμε ζωή και να μετανοήσουμε.

Σήμερα υπάρχει άποψη, ότι όλες οι θρησκείες είναι το ίδιο. Λένε μερικοί: 'Μην είσαι απόλυτος-θρησκοόληπτος! Στον μεσαίωνα βρισκόμαστε; Οι θρησκείες είναι τυπολατρείες. Η ουσία είναι η μία! Ο Θεός, είτε ονομάζεται Αλλάχ, είτε Βούδας, είτε Ιησούς, και αυτός ο θεός είναι η συνειδητότητα, το απόλυτο πνεύμα, είσαι εσύ ο ίδιος. Η νηστεία, η προσευχή, η μελέτη της Γραφής είναι ξεροί τύποι. Οι Εκκλησίες αποτελούν το νηπιαγωγείο της ανθρωπότητας'. Αυτό είναι το σύνθημα της Νέας Εποχής. Ο Χριστός όμως, που σταυρώθηκε και αναστήθηκε, είπε: 'Εγώ είμαι ο δρόμος (που οδηγεί στον Πατέρα) και η αλήθεια (όχι μια αλήθεια) και η ζωή'(Ιωαν.14:6). Αφού γνωρίσουμε τί διδάσκουν οι άλλες θρησκείες, είμαστε υποχρεωμένοι να ξέρουμε τί πιστεύουμε, να ζήσουμε την αλήθεια του Χριστού, να *μοιάσουμε* του Χριστού, να σεβόμαστε τους άλλους, που γεννήθηκαν με κάποια άλλη θρησκεία και με το καλό μας παράδειγμα, και όχι μόνον με τα λόγια, να προσπαθήσουμε να κάνουμε όλο τον κόσμο Εκκλησία. Όπως λέει ο απ. Ιάκωβος: 'όποιος νομίζει ότι είναι θρήσκος και δεν βάζει *χαλινάρι στη γλώσσα του* αλλά απατά την καρδιά, αυτουνού η θρησκεία είναι ψεύτικη. Καθαρή και αμίαντη θρησκεία για τον Θεό και Πατέρα είναι να *επισκεφτόμαστε (νοιαζόμαστε) τα ορφανά και τις χήρες στη θλίψη τους, χωρίς να μολυνόμαστε από τον κόσμο (από την μόδα)*' (Ιακ.1:26-27)

1. ΜΟΥΣΟΥΑΜΑΝΙΣΜΟΣ

Ο Μωάμεθ γεννήθηκε 570 χρόνια μετά την γέννηση του Χριστού στην Μέκκα. Πατέρα δεν γνώρισε, γιατί πέθανε προτού γεννήσει το μονάκριβο παιδί του. Σε ηλικία 6 χρονών έχασε την μητέρα του Αμίνα. Μεγάλωσε κοντά στον παππού του, που τον υπεραγαπούσε. 8 χρονών ακολούθησε τον έμπορο θείο του και πέρασε τα παιδικά του χρόνια ως βοσκός κοντά στους βεδουίνους. Όταν ήταν παιδί προσκυνούσε τη σελήνη και τον ήλιο. Τον ύψιστο θεό του

ουρανού τον ονόμαζαν Αλλάχ (*Al-ilah*= ο θεός). Στην Μέκκα υπήρχε ένας μαύρος λίθος, πιθανότατα μετεωρίτης, που φιλούσαν ή άγγιζαν ευλαβικά (Ka'ba). Πολλές φορές του προσφέρανε καμήλες και άλλες θυσίες.

Σε ηλικία 25 χρονών νυμφεύθηκε την μεγαλύτερη από αυτόν(14 χρόνια) πλούσια χήρα Χαντίτζα, στην οποία πριν δούλευε. Μαζί της έζησε 20 χρόνια και απέκτησαν 4 κόρες (μία ήταν η Fatima) και μερικούς γιούς, που πέθαναν, όταν ήταν νήπια. Ο πλούτος και οι γνώσεις της Χαντίτζα τον επηρέασαν. Ο ξάδερφός της μάλλον ήταν χριστιανός. Ο Μωάμεθ δεν μπορούσε να διαβάσει την Βίβλο, που δεν είχε μεταφραστεί στα αραβικά κι άκουγε με ενδιαφέρον τις ιστορίες της, κυρίως όμως από εβραίους και χριστιανούς *αιρετικούς*. Δεν είχε την ευκαιρία να γνωρίσει αληθινά την Βίβλο και τον Χριστό. Συχνά έφευγε στην έρημο για να προσευχηθεί, σε μια σπηλιά. Σε ηλικία 40 χρονών ένωσε την επίσκεψη του Γαβριήλ, που τον διέταξε: *'Διάβασε! διάβασε!'* Αυτός απάντησε: *'Δεν γνωρίζω ανάγνωση!'* Ο άγγελος πάλι τον πρόσταξε να διαβάσει και ο Μωάμεθ επαναλάμβανε ότι έλεγε ο άγγελος του Θεού. Η λέξη 'Κοράνιο', σημαίνει ακριβώς *'ανάγνωση, απαγγελία, κήρυγμα (Lesung)'*. Οι Μουσουλμάνοι πιστεύουν ότι το Κοράνι, που έχει *114 κεφάλαια και 6200 στίχους-σημεία*, είναι βιβλίο ουράνιο. Υπήρχε προαιώνια, αδημιούργητο, με τον Θεό, και το φανέρωσε ο Αλλάχ στον Μωάμεθ για χάρη του κόσμου. Οτι είναι για μας ο Χριστός, ο Λόγος του Θεού, που πήρε σάρκα από την αγάπη Του σε μας, είναι για τους Μουσουλμάνους, ένα βιβλίο, το Κοράνιο. Μόνον που το διαβάζει κανείς επικοινωνεί με τον Θεό. Σε μια θρησκεία χωρίς μυστήρια, ιερείς, λειτουργική ζωή, εικόνες, οι άνθρωποι είναι δούλοι στο γράμμα του Κορανίου, που είναι αναγνωστικό, προσευχητάριο, και ιδιαίτερα νόμος (*shari'ja*), η ψυχή της Εκκλησίας-*ummat* (από την λέξη 'μητέρα') του Ισλάμ.

Για 3 χρόνια ο Μωάμεθ είχε λίγους μόνον φίλους. Το 613 μ.Χ. πάνω σε ένα λόφο της Μέκκας κάλεσε τους ανθρώπους να τον ακολουθήσουν στο δρόμο του ισλάμ. **Ισλάμ** σημαίνει *'υποταγή στον Αλλάχ'*. Απειλούσε τους αμαρτωλούς με την αιώνια φωτιά, ενώ υποσχόταν στους δίκαιους παράδεισο γεμάτο νερά, δέντρα, κρασί κι άλλες απολαύσεις. Όταν πέθανε η γυναίκα του λέγεται ότι ο Μωάμεθ μεταφέρθηκε θαυμαστά από την Μέκκα στα Ιεροσόλυμα και από κεί στον ουρανό. **Το 622μ.Χ.** μεταβαίνει στην Μεδίνα. Αυτό το έτος χρησιμοποιούν πλέον οι Μουσουλμάνοι σαν βάση στο ημερολόγιό τους. Ο Μωάμεθ ένωσε όλους τους Άραβες και εβραίους σε μια κοινότητα. Από τους Εβραίους πήρε πάρα πολλά έθιμα, όπως την προσευχή με κατεύθυνση την Ιερουσαλήμ, το κτίσιμο χώρου συγκέντρωσης (*τσαμί*). Όπως οι Εβραίοι έτσι κι οι Μουσουλμάνοι δεν τρώνε χοιρινό και περιτέμνονται. Όταν κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να υπολογίζει στην φιλία των Εβραίων, τους κατηγορήσε, όπως και τους χριστιανούς, ότι έχουν κρύψει και έχουν αλλοιώσει πολλές αλήθειες της Βίβλου και ότι δεν ξέρουν *όλη* την αλήθεια.

Πρότυπο του Μωάμεθ δεν είναι ο Ιησούς Χριστός και ο Μωυσής, αλλά ο Αβραάμ (Ιμπραήμ), ο οποίος εκτός από τον Ισαάκ είχε γιό τον Ισμαήλ, από όπου προέρχονται οι Άραβες. Από κει και πέρα όλοι οι Άραβες προσεύχονται προς την Μέκκα, την οποία υποχρεωτικά πρέπει να επισκεφθούν μία φορά στην ζωή τους (*Hajj*), νηστεύουν τον 9ο μήνα Ramadan, όταν αποκαλύφθηκε ο Αλλάχ στον Μωάμεθ και υπακούουν στο πρόσωπό του. Ο Μωάμεθ καθιέρωσε τον *ιερό πόλεμο*, πρώτα ενάντια στην Μέκκα. Είχε 9 νόμιμες συζύγους και μάλιστα, όπως ισχυριζόταν, κατ'εντολήν του Θεού. Τελικά την Μέκκα την κατέλαβε χωρίς να χυθεί αίμα στις 11.01.630μ.Χ., χαρίζοντας αμνηστία σε όλους τους κατοίκους της. Τα είδωλα τα γκρέμισε. Μετά από λίγους μήνες αρρώστησε σοβαρά. Στις 08.06.632 ξεψύχησε. Ο φίλος του και διάδοχός του Bakr είπε: *'ας μάθει όποιος λατρεύει τον Μωάμεθ, ότι πέθανε! Αλλά όποιος λατρεύει τον Θεόν, ας μάθει ότι ο Θεός ζει και δεν πεθαίνει ποτέ!'*

Οι Μουσουλμάνοι (κι όχως όπως κακώς ονομάζονται *Μωαμεθανοί*), πιστεύουν ότι ο Θεός-Αλλάχ είναι μόνος, ένας, με 99+1 ονόματα (το τελευταίο είναι άγνωστο). *Πολεμούν με πάθος το ότι ο Θεός μας είναι Πατέρας, που έχει μονογενή-μονάκριβο Γιό, τον Χριστό και υιοθετημένα παιδιά του εμάς (112 Σούρα)*. Αυτός δημιούργησε τον κόσμο και τον συντηρεί. Λόγια, όπως ότι εμείς

πρέπει να γίνουμε σαν τον Θεό-Πατέρα μας, αποτελούν βλασφημία για τους Ισλαμιστές. Πιστεύουν στους αγγέλους και ιδιαίτερα στον Μιχαήλ και Γαβριήλ, που μετέφερε το Κοράνι από τον ουρανό. Ανάμεσα στους αγγέλους και τους ανθρώπους μεσολαβούν τα καλά και κακά τζίνια, που είναι φτιαγμένα από φωτιά. Για τους Μουσουλμάνους ο Ιησούς, όπως και ο Μωσής κι ο Μέγας Αλέξανδρος, είναι άνθρωπος-προφήτης. Σφραγίδα και τέλος όλων είναι ο Μωάμεθ, 'ο απόστολος του Θεού'. Ο Χριστός για αυτούς δεν είναι Γιός του Θεού και άρα Θεός. Πιστεύουν ότι είναι παιδί μόνον της Μαριάμ, ότι έκανε θαύματα πολλά, που ο Μωάμεθ δεν τα έκανε, ιδιαίτερα το ότι έθρεψε 5000 άνδρες στην έρημο. Σέβονται ιδιαίτερα την Παναγία, αλλά αρνούνται ότι ο Χριστός ξεντελίστηκε, έπαθε, σταυρώθηκε για μας και βέβαια ότι αναστήθηκε. Ως άγ.Πνεύμα θεωρούν άλλοτε τον αρχάγγελο Γαβριήλ και άλλοτε την δύναμη ή ενέργεια του Θεού.

Το Ισλάμ έχει 5 κολώνες (Fundament): Ο πρώτος είναι η ομολογία πίστεως-το πιστεύω (sahada): 'Δεν υπάρχει άλλος θεός από τον Θεό. Ο Μωάμεθ είναι ο απόστολος του Θεού'. Δεύτερος στύλος είναι η προσευχή (σαλάτ) 5 φορές την μέρα πάνω σε ειδικό χαλί με κατεύθυνση την Μέκκα. Πριν την προσευχή επιβάλλεται η νύξη του προσώπου και των χεριών, μέχρι τους αγκώνες και των ποδιών μέχρι τους αστραγάλους. Η προσευχή έχει ως εξής: 'μέγας ο Θεός' ή 'δόξα στον Θεό' ή κομμάτια από το Κοράνι. Τρίτος στύλος είναι η ελεημοσύνη (ζακάτ) του 1/40 από τις οικονομίες του πιστού και τέταρτος η νηστεία, 30 μέρες τον 9ο σεληνιακό μήνα Ραμαζάν. Την μέρα απαγορεύεται το φαγητό, το ποτό, το κάπνισμα, οποιαδήποτε ξένη ουσία να μπει στο σώμα (τη νύχτα όλα επιτρέπονται). Πέμπτος στύλος η αποδημία (χάτζ) στην Μέκκα τον 12ο μήνα μια φορά τουλάχιστον στη ζωή.

Ενώ στον Χριστιανισμό δεν υπάρχει για τον Θεό άνδρας και γυναίκα, στο Ισλάμ οι άνδρες είναι ανώτεροι. Σύμφωνα με παράδοση 'στον παράδεισο οι περισσότεροι ήταν άνδρες και στην κόλαση γυναίκες'. Το Κοράνι και η ζωή του Μωάμεθ καθιερώνει την πολυγαμία με 4 γυναίκες και πολλές παλλακίδες (χαρέμ), χωρίς όμως εκείνες να αδικηθούν ή να εγκαταλείψουν την θρησκεία τους. Αυτό αποδεικνύεται και από την ευκολία που μπορεί να δώσει ο άντρας διαζύγιο στην γυναίκα του. Επιβάλλεται ο σεβασμός στους γονείς, η αποφυγή του χοιρινού κρέατος, η περιτομή και το αλκοόλ, τιμωρείται η μοιχεία, η βεντέτα, το κλέψιμο, το ψέμα και ο φόνος ιδιαίτερος των μωρών.

Όλη η ζωή του μουσουλμάνου είναι καθορισμένη. Μαζί με την υποτίμηση της γυναίκας, δύο άλλο αμφισβητούμενα σημεία του Ισλάμ είναι ο ιερός πόλεμος (τζιχάντ) και η δουλεία όλων των μη μουσουλμάνων. Ο κόσμος χωρίζεται στον 'οίκο του Ισλάμ' και τον 'οίκο του πολέμου', όπου πρέπει με την βία να επικρατήσει η αληθινή πίστη. Ενώ ο χριστιανισμός καθιερώθηκε με το μαρτύριο των παιδιών του, το Ισλάμ επεκτάθηκε ταχύτατα σαν αστραπή με το χύσιμο του αίματος των άλλων. Όπου η πειθώ δεν έχει αποτέλεσμα, εκεί έχει το ζιφός.

Ο Προφήτης δεν ίδρυσε απλά μια θρησκεία αλλά ένα κράτος, που πραγματικά ανέπτυξε έναν σεβαστό πολιτισμό, επηρεασμένο ιδιαίτερα από την ελληνική φιλοσοφία (Αριστοτέλης). Για να κατανοηθεί καλύτερα το Κοράνι αναπτύχθηκε η Γραμματική, για να προσδιοριστούν οι γιορτές στο σεληνιακό μήνα η Αστρονομία και τα Μαθηματικά (γεωμετρία, αστρονομία). Επίσης αναπτύχθηκε η τέχνη των γεωμετρικών σχημάτων, αφού απαγορεύονται οι εικόνες. Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστο, πώς σε 100 περίπου χρόνια οι πεινασμένες αραβικές νομάδες κατόρθωσαν εκμεταλλευόμενοι την κακή διοίκηση και την εξάντληση από τους πολέμους και τις αιρέσεις του Βυζαντινού κράτους και το δικό τους πάθος, να φθάσουν μέχρι και την Ισπανία και να υποδουλώσουν τρία ένδοξα πατριαρχεία, την Αντιοχείας, των Ιεροσολύμων και της Αλεξανδρείας.

Ερωτήσεις: 1) Λίγα λόγια για την ζωή του Μωάμεθ. 2) Ποιοί είναι οι πέντε στύλοι του Ισλάμ; 3) Ποιά η διαφορά του χριστιανισμού από το Ισλάμ;

2. ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ

Ο Ινδουισμός δεν έχει κάποιον ιδρυτή, ούτε κάποιο ιδιαίτερα σεβαστό πρόσωπο. Θεωρούν ότι η θρησκεία τους είναι αιώνια, όπως κι ο κόσμος. Είναι στην πίστη αόριστος, άμορφος, πολύπλευρος' και κινείται πάνω στους τρεις βασικούς δρόμους των έργων, των γνώσεων και της αφοσίωσης στο θείο.

Τα ιερά βιβλία του Ινδουισμού είναι οι Βέδες (800μ.Χ.). Η λέξη παράγεται από το ελληνικό 'οίδα' και σημαίνει 'γνώση'. Άλλα ιερά βιβλία είναι οι Μπραχμάνες, οι Ουπανισάντ (ή Βεντάντα), που σημαίνει 'κάθομαι στα πόδια του δασκάλου', οι Σούτρα που σημαίνει 'νήμα' οι Πουράνας και ιδιαίτερα το 'άσμα του Κυρίου'. Στην αρχή οι Ινδοί λάτρευαν τον θεό Βαρούνα, τον ουρανό, τον Άγκνι, τον θεό της φωτιάς και τον καλόκαρδο Ίντρα, ο θεός της βροχής, των ανέμων και άλλοι 330εκατ. θεοί. Δεν ποθεί ο άνθρωπος τον θεό, αλλά ο θεός μουγκρίζει σαν τάυρος για τις θυσίες, αφού δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ θεού και ανθρώπου. Η θυσία προσφέρει και παράγει το παν. Αργότερα θεός θεωρείται το μπράχμαν, που είναι αιθέρας, ζωή, κενό, περιλαμβάνει τα πάντα. Το άτμαν (ελλην. ατμός, γερμ. atmen), το αόρατο τμήμα της ανθρώπινης ύπαρξης, η ψυχή, πρέπει να βυθιστεί στο μπράχμαν. Τότε ο άνθρωπος είναι ευτυχισμένος. Η ψυχή μπορεί να γίνει ζώο ή και φυτό, ανάλογα με τις πράξεις της ή την θέλησή της. Είναι καταδικασμένη σε μια σειρά γεννήσεων, θανάτων και ξαναγεννήσεων κι αυτό ονομάζεται σαμσάρα ή ρόδα της ζωής. Από την ένωση σώματος και ψυχής έρχεται κάθε θλίψη. Αυτό σημαίνει ότι 'είσαι ότι είσαι' πλούσιος, φτωχός άρρωστος' επειδή πριν γεννηθείς είχες κάνει καλό ή το κακό. Ο αγώνας της ζωής είναι ασέβεια. Το καλύτερο είναι η αδιαφορία για τον κόσμο και την κοινωνία (κι αυτός είναι ο δρόμος της γνώσης) και η βουτιά στον εαυτό σου. Όλες λοιπόν οι θυσίες είναι ανόητες. Πρέπει κανείς να βρεί ένα δάσκαλο (γκουρού) και να έχει σαν θεό και να κάνει γυμναστική (γιόγκα). Άλλα έργα μιλάνε για μια τριάδα θεών (τριμούρτι), τον Μπράχμα, Βίσνου και Σίβα, με γυναίκες. Υπάρχουν και γυναικείες θεότητες, που θεωρούνται δυνάμεις του θεού. Ο Κρίσνα είναι η 7η ενσάρκωση του θεού Βίσνου. Αυτός είναι η ψυχή και η αρχή του κόσμου. Για να σώσει ο θεός τον κόσμο παίρνει σάρκα με διάφορες μορφές (ψάρι, χελώνα, λιοντάρι). Μια τέτοια μορφή είναι για αυτούς και ο Ιησούς Χριστός. Η ανώτερη ουσία του αποκαλύπτεται στους εκλεκτούς του. Ένας γιός του Βίσνου έχει την μορφή ελέφαντα. Μόνον όταν απελευθερωθεί κανείς από τον κύκλο της γέννησης και της ξαναγέννησης ('μόξα') είναι ευτυχισμένος. Η ίδια ανακύκλωση γίνεται και με τον κόσμο. Καταστρέφεται και ξανακτιάζεται (κάλπα) κάθε 4,5 εκατ. χρόνια. Το θεό δεν μπορούμε να τον καταλάβουμε και ο κόσμος που βλέπουμε είναι 'μάγια' δηλ. ψεύτικος, φάντασμα. Σκοπός του ανθρώπου, που είναι απλά ένα σκαλοπάτι ανάμεσα στα ζώα και στο θείο, μια σπίθα της παγκόσμιας ψυχής, δεν είναι να μελετήσει τον λόγο του Θεού, να δει το πρόσωπό Του, να συνομιλήσει μαζί Του αλλά να βυθισθεί στον εαυτό του με ένα μάντρα κι όχι με την προσευχή.

Ενώ ο χριστιανισμός υποστηρίζει ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι και μάλιστα αδέρφια, στην κοινωνία των Ινδών υπάρχουν 5 κάστες: των Βραχμάνων-ιερέων, των ξάστριγιας-πολεμιστών/πλούσιων, των βάισνας-επαγγελματιών και των σούντρας-χωρικών/δούλων. Ο ευλαβής Ινδός προσεύχεται πρωί, μεσημέρι και βράδυ. Η προσευχή αρχίζει με το 'Ωμ' με το οποίο χαιρετίζει και δοξάζει τον Θεό και κατόπιν προφέρει το όνομα του θεού. Λούζεται, στερεώνει τα μαλλιά του στην κορυφή του κεφαλιού του και προσεύχεται πάλι χωρίς παππούτσια με το στήθος ακάλυπτο, σημειώνοντας με στάκτη στο σώμα του διάφορα σύμβολα. Τα είδωλα τα ντύνουν με επίσης με ρούχα, τα πλένουν, τους πηγαίνουν φρούτα, τους ανάβουν θυμίαμα και φάτα (καντήλια), τους προσφέρουν λουλούδια και φαγητό. Το απόγευμα τα ξεντύνουν και τα ξαπλώνουν. Οτι γίνεται με αγάπη για τον Θεό έχει σημασία. Χρησιμοποιούν και κομποσχοίνι με 108 κόμπους (που είναι παράγωγο του ιερού 9). Επειδή νομίζουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να γίνει ζώο στην άλλη του ζωή. Ιδιαίτερα σέβονται τις αγελάδες, τα ζώα και τις αφήνουν να κυκλοφορούν ελεύθερα στους δρόμους μεγάλων πόλεων, χωρίς κανείς να τις ενοχλεί. Οι αγελάδες ονομάζονται μητέρες των 3 κόσμων: γης, αέρα και ουρανού. Έχουν εντυπωσιακούς ναούς, ιδιαίτερα στη νότια Ινδία (Βαρανάσι). Υπάρχει γύρω τείχος, μέσα μεγάλη αυλή και στο

κέντρο φυλάσσεται το είδωλο. Οι προσκυνητές λούζονται στην ιερή δεξαμενή και συμμετέχουν στις ετήσιες γιορτές, όταν τα είδωλα τα σέρνουν ελέφαντες, στο ποτάμι (Γάγκι), όπου και τα λούζουν. Γιορτάζουν την πρωτοχρονιά (Ντιουάλι=φάτα) και την εορτή του Κρίσνα και της Ρόντα την άνοιξη. Εντυπωσιακή είναι η παρουσία των ασκητών (sadhus), που ξαπλώνουν σε κρεβάτια από καρφιά, ή τυφλώνονται κοιτάζοντας τον ήλιο, ή αιωρούνται με το κεφάλι καρφωμένο στην γη

ΒΟΥΔΔΙΣΜΟΣ

Ο Βούδδας ('φωτισμένος', 'αφυπνισμένος', 563-483) ή όπως ήταν κανονικά το όνομά του *Γκαουτάμα Σινάρτα* γεννήθηκε στους πρόποδες των Ιμαλαίων μια νύκτα του Μαΐου με πανσέληνο. Ήταν πρίγκηπας κι όπως ο ίδιος έλεγε: 'ντυνόμουν με ρούχα μετάξινα και μου κρατούσαν οι δούλοι άσπρη ομπρέλλα'. Διέθετε ξεχωριστό παλάτι για το χειμώνα, το καλοκαίρι και τις βροχές. Μορφώθηκε και εκπαιδεύθηκε ιδιαίτερα στην πολεμική τέχνη του τόξου. Παντρεύτηκε 19 χρονών κι έκανε έναν γιό. Είδε όμως έναν ταλαιπωρημένο γέροντα, έναν βαριά άρρωστο και έναν νεκρό και συγκλονίστηκε. 'Αισθάνθηκε τρόμο, αποστροφή κι αηδία'. Εγκατέλειψε την οικογένειά του, όταν είδε ένα τέταρτο θέαμα, έναν γαλήνιο ασκητή που θαρρείς κι είχε ξεπεράσει τον πόνο των γηρατειών, της αρρώστιας και του θανάτου. Κάλπασε με το λευκό άλογο στο δάσος. Φόρεσε τον φτωχικό κίτρινο μανδύα, κουρεύτηκε και συμβουλευτήκε κάποιους ασκητές, που όμως δεν τον ικανοποίησαν. 5 χρόνια έμεινε καθισμένος ανάμεσα στα δέντρα του δάσους, νομίζοντας ότι όσο κανείς αποσκελετώνει το σώμα το, τόσο καθαρίζει ο νους. Ενώ έτρωγε τις πιο αηδιαστικές τροφές και κοιμόταν πάνω σε οστά, με απογοήτευση κατάλαβε ότι ποτέ άλλοτε δεν είχε βρεθεί τόσο μακριά από τον φωτισμό.

Ο μεγάλος του φωτισμός πραγματοποιήθηκε κάτω από μια *μουριά*, που έμεινε κατόπιν γνωστή ως 'μόντι'-δέντρο και υπάρχει μέχρι σήμερα σε κάθε βουδιστικό μοναστήρι. Κατάλαβε μετά από 49 μέρες άσκηση ότι η επιθυμία δεν τον αφήνει αν απαλλαχθεί από τον πόνο. Κατάλαβε μόνος ότι ζεί την ανώτατη ζωή. Στο Μπενάρες το πάρκο των ελαφιών έκανε τους πρώτους 5 μαθητές του λέγοντας ότι αποφεύγοντας κανείς τα άκρα, κατακτά την αλήθεια και ότι η ζωή είναι πόνος-δοκιμασία (*ντούκκα*) που προκαλείται από την επιθυμία για πράγματα πρόσκαιρα, δίψα για απολαύσεις κι αυτό γιατί έχει *άγνοια* (*αβίτζα*). Αυτρώνεται κανείς από τον πόνο, όταν κατανοήσει ορθά τη διδασκαλία του Βούδδα, έχει ορθή σκέψη (σοφία), ομιλία, πράξη, προσπάθεια, μνήμη, βυθισθεί τελικά στον εαυτό του. Όλα αυτά τα φάρμακα του πόνου παριστάνονται συμβολικά με *μια ρόδα με 8 ακτίνες*. Ο άνθρωπος μοιάζει με κύμα, με σταγόνες παροδικά ενωμένες μαζί. Δεν έχει αιώνια ψυχή. Είναι μη-ψυχή (ανάττα). Όπως στον κινηματογράφο, η γρήγορη εναλλαγή των εικόνων δίνει την ψευδαίσθηση της εικόνας και της κίνησης έτσι δημιουργείται κι η αυταπάτη ότι έχουμε 'εγώ', 'εαυτό'. Ο άνθρωπος συνεχώς γεννιέται και πεθαίνει(σασάρα) ανάλογα με τις πράξεις του (κάρμα), μέχρι να σβήσει τελείως η επιθυμία (νιρβάνα) και να καταλάβει ποιός είναι. Θεός, προσευχή, θυσία δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα. Μόνος βοηθός στη ζωή οι *10 εντολές του Βούδδα*: μην καταστρέφεις καμιά μορφή ζωής, μην κλέβεις, μην λές ψέματα, μην πίνεις αλκοόλ και ασελγείς, να τρως με μέτρο και όχι μετά το μεσημέρι, να μην βλέπεις χορούς ή θέατρο, ούτε να χρησιμοποιείς κρέμες ή στολίδια ή πλατιά κρεβάτια, ούτε να δέχεσαι χρυσό ή άργυρο. Αυτός που έχει απαλλαγή από την σκέψη ότι έχει ψυχή και κάθε μορφή λατρείας του Θεού (όχι όμως και του Βούδα) τις απολαύσεις των αισθήσεων και το θυμό, την επιθυμία της ζωής, την υπερηφάνεια και την άγνοια γίνεται τελείως ελεύθερος, σπάει την αλυσίδα της σασάρα και είναι ο φωτισμένος.

Οι 5 αυτοί ασκητές, που άκουσαν τον Βούδδα, έγιναν οι πρώτοι μοναχοί-*μπίκκου* (=ζητιάνοι) και ίδρυσαν το πρώτο *τάγμα-σάνγκα*, το οποίο έφθασε να αριθμεί 60 μέλη. Η κούπα της ζητιανιάς ήταν για τον Βούδα σημείο ανωτερότητας και ευλογία, γιατί έτσι καλλιεργείται η υπομονή, η απάθεια, η ηρεμία. 'Ευχαριστώ' λέει όχι ο ζητιάνος αλλά εκείνος που δίνει. Ο μοναχός πρέπει να φάει ότι του δίνουν. Η επίδραση των μοναστηριών ήταν τόσο μεγάλη, ώστε στο Θιβέτ υπήρχε εποχή, που το 1/3 του λαού ήταν μοναχοί, ενώ στην Ταυλάνδη κάθε άνδρας

πρέπει να περάσει μερικά χρόνια στο μοναστήρι, για να συγκροτήσει την προσωπικότητά του. Ο δάσκαλος τους ανέθεσε να περιοδεύσουν σε όλες τις κατευθύνσεις για να διαδώσουν την διδασκαλία του-ντάρμα, για την ευτυχία των πολλών. Βασικές υποχρεώσεις του μοναχού η φτώχεια, η νηστεία και η αποφυγή βλάβης σε κάθε μορφή ζωής Δέχθηκε σαν συνεργάτες και λαϊκούς, ακόμα και βασιλιάδες και έτσι το τάγμα του απέκτησε τεράστια περιουσία και πολλά όμορφα πάρκα (όπως αυτό των μπαμπού). Έκανε και γυναικεία μοναστήρια. Ο φωτισμός όμως της γυναίκας για τον Βούδδα είναι αδύνατος. Η μόνη ελπίδα της είναι να γεννηθεί κάποτε άντρας. 45 χρόνια διήρκεσε η δράση του Βούδδα. 80 χρόνων αρρώστησε βαριά και πέρασε 'στη νιρβάνα' αφού είπε στους αμθητές του 'εργαστείτε φιλόπονα για την σωτηρία σας'. Το λείψανό του κάηκε μετά από 7 μέρες και ότι απόμεινε τοποθετήθηκε σαν σπέρμα φωτισμού στις τεράστιες παγίδες (ντάγκαμπα), που έχουν σχήμα λωτού. Ο Βούδδας από απλός άνθρωπος έγινε 'θεός πάνω από τους θεούς' και η φιλοσοφία του θρησκεία. Από το 100μ.Χ. ο φωτισμένος (ο Βούδδας) έχει και αγάλματα, στα οποία προσφέρουν λουλούδια και φώτα, τα λούζουν και τα ντύνουν. Κάθε χειρονομία των χεριών του έχει ειδική σημασία. Οι μεγαλύτερες γιορτές είναι η Βεσάκ, την πανσέληνο του Απριλίου-Μαΐου, 3 ολόκληρες μέρες ανάμνηση της γέννησης, του φωτισμού και της διάβασης στη νιρβάνα, η Κατίνα, όταν προσφέρονται στους μοναχούς ειδικά ρούχα και η παρίτα. 32 φορές τον μήνα, στη νέα σελήνη και την πανσέληνο οι μοναχοί της περιοχής συγκεντρώνονται για μια ειδική τελετουργία, την πατιμόκκα, όταν και απαγγέλονται οι μοναχικοί κανόνες και εξομολογούνται όλοι τις αμαρτίες.

Επίλογος

Κάποτε ένας βασιλιάς ήταν στα πρόθυρα του θανάτου του. Είχε αποκτήσει δύο παιδιά & δεν μπορούσε να αποφασίσει σε ποιό απο τα δύο να παραδώσει το βασίλειό του. Ένας σοφός σύμβουλος του του επρότεινε να βάλει στα παιδιά του ο βασιλιάς ένα απλό αλλά & δύσκολο συνάμα διαγώνισμα: ποιό απο τα δύο τα παιδιά θα γέμιζε ποιό γρήγορα αλλά & με το ποιό χρήσιμο υλικό μια μεγάλη αποθήκη. Ο μεγάλος ο αδελφός δεν έχασε χρόνο. Μάζεψε τους δούλους του και άρχισε να γεμίζει την αποθήκη με άχυρο απο τα κτήματα του πατέρα του. Ο νεώτερος αδελφός, αντί να τρέξει & αυτός, καθόταν αμέριμνος & παρακολουθούσε τον αδελφό του. Η αποθήκη γρήγορα γέμισε & ο μεγάλος αδελφός καταδρωμένος κάθησε. Ο πατέρας βλέποντας την αδιαφορία του μικρού του γιού άρχισε να ανησυχεί. Ο μικρός γιός όμως μόλις τελείωσε ο μεγάλος του αδελφός σηκώθηκε & με ένα νεύμα διέταξε τους δούλους να αδειάσουν την αποθήκη απο το σανό. Πηρε τότε ένα μικρό κερί & το άναψε. Η αίθουσα γέμισε απο φώς & ζεστασιά. Πόσες φορές & εμείς αντί να γεμίζουμε την καρδιά μας & το είναι μας με το **Φώς**, τον Χριστό δεν γεμίζουμε το νού μας απο άχρηστα πράγματα επαναλαμβάνοντας το λάθος του μεγάλου αδελφού της ιστορίας;

Το 1912 ναυπηγήθηκε το μεγαλύτερο υπερωκεάνιο εκείνης της εποχής. Θα έκανε το πρώτο του ταξίδι απο την Ευρώπη στην Αμερική. Ένας ομιλητής είπε με υπερφάνεια: 'Καμιά δύναμις δεν μπορεί να κλονίση αυτό τον γίγαντα'. Η εορτή τελείωσε. Οι άγκυρες σηκώθηκαν. Ο γίγαντας ξεκινάει χωρίς όμως την δύναμη του Θεού. Ο Τιτανικός ποτέ δεν επέστρεψε. Κάποια νύκτα συνάντησε ένα παγόβουνο & το αποτέλεσμα ήταν ακαριαίο. Στο δικό μας πλοίο, που τόσα παγόβουνα το χτυπούν είναι άραγε ο Χριστός;

**Δεν υπάρχει μια ζωή εδώ.
Και μια ζωή κάπου αλλού!**

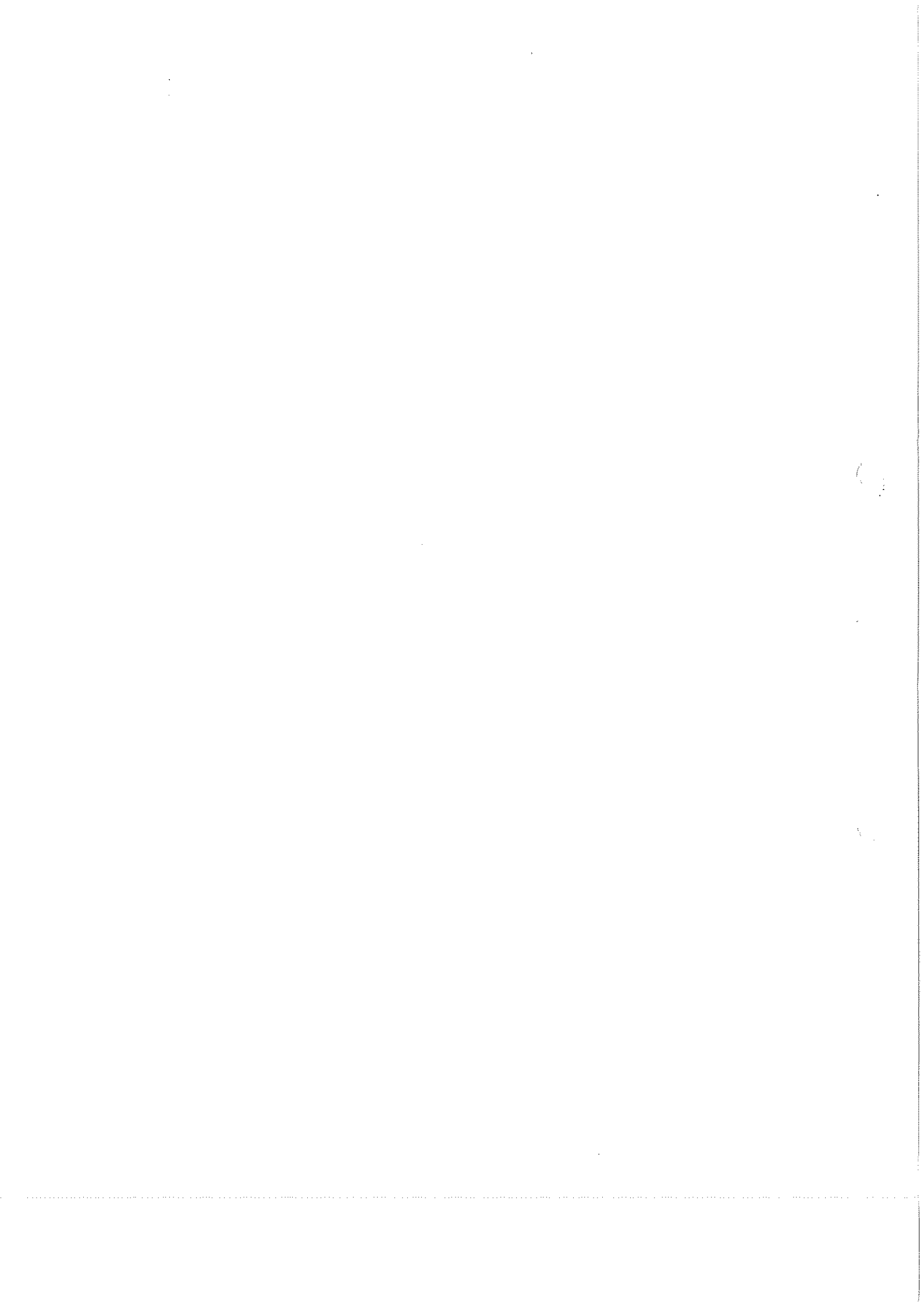
**Η ζωή είναι μόνο μία, μόνον μία
Κι αυτή η ζωή κοντά στο Θεό!**

**Αρχίζει εδώ και συνεχίζεται εκεί! στους αιώνες των αιώνων
Μακριά απο το Θεό υπάρχει μόνον ο αιώνιος θάνατος**

Τι θέλεις;

***Όταν συ το θέλεις
και τις θυμάσαι τις αμαρτίες σου,
ο Θεός το θέλει και το ξεχνάει!**

***Όταν σύ το θέλεις
και τις ξεχνάς τις αμαρτίες σου
τότε ο Θεός το θέλει και τις θυμάται.
Τί απο τα δύο θέλεις;**

Δρ. ΘΕΟΛ. ΣΩΤΗΡΗΣ Σ. ΔΕΣΠΟΤΗΣ

Η ΒΙΒΛΟΣ

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

...από τις λέξεις με εικόμα φωνή
στη διάσημη λέξη
από το λόγο στην αλήθεια

...από το λόγο στην αλήθεια
...από το λόγο στην αλήθεια

ΜΕ ΠΟΛΛΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΑΙ ...ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΟΡΘΟΔΟΣΗ ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

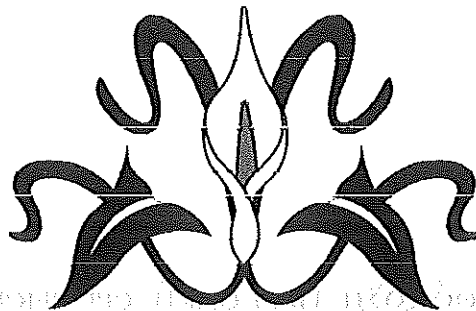
ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α: ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

WIESBADEN

1999

Το παρόν βιβλίο
είναι
αφιερωμένο με πολλή αγάπη
στα παιδιά μου
Ακυλίνα, Γεωργία, Σπύρο, Παύλο
και
σε όλα τα παιδιά,
που αγαπάνε το Χριστό

Οι εικόνες έχουν ληφθεί από τα βιβλία 'Μαθαίνω τη Βίβλο ζωγραφίζοντας. Εικόνες από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη' Εκδόσεις: Το Ανώγειο και Η. Jaeger (Hrsg.), *Mit Kindern die Bibel entdecken'* (Bd.1-4), Ein Mitarbeiter-Handbuch mit vielen Anleitungen und Vorlagen, Dillenburg, Christl. Verl.-Ges.1977

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

(ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ)

Ένας πατέρας κρατούσε στην αγκαλιά του το μικρό του παιδί. Στάθηκαν μαζί μπροστά σε έναν καθρέπτη. Το παιδάκι προσπάθησε να αγγίξει, να αγκαλιάσει το προσωπάκι που αντίκρυζε μπροστά του. Μετά απο μερικά λεπτά άρχισε να συνειδητοποιεί ότι μπροστά του δεν ήταν ένα ανοικτό στον ορίζοντα παράθυρο. Κατάλαβε ότι το χαριτωμένο προσωπάκι δεν ήταν άλλος παρά ο ίδιος του ο εαυτός. Το ίδιο συμβαίνει και με μας όταν μελετούμε ή όταν ακούμε την Αγία Γραφή. Την αντιλαμβανόμαστε σαν ένα παράθυρο ανοικτό προς το παρελθόν και θεωρούμε τα πρόσωπα που ξεπροβάλλουν σε αυτήν άσχετα με την δικιά μας πραγματικότητα. Μελετώντας την όμως καλύτερα συνειδητοποιούμε με κατάπληξη ότι οι πρωταγωνιστές της Βίβλου είμαστε εμείς και ο κόσμος μας. Αυτό προσπαθεί να πετύχει και η παρούσα προσπάθεια. Δεν προσπαθώ να αφηγηθώ στα παιδιά ορισμένα γεγονότα, που συνέβησαν στο παρελθόν. Προσπαθώ να δείξω στα παιδιά τί σημαίνουν τα γεγονότα αυτά στο παρόν, σε εμάς τους ίδιους και την ζωή μας. Από αυτή την άποψη η Βίβλος αυτή για τα παιδιά είναι πρωτότυπη. Αυτός άλλωστε ήταν ο τρόπος, που ερμήνευσαν οι δικοί μας Πατέρες την Βίβλο. Η Εκκλησία μας ποτέ δεν είδε την Βίβλο, σαν ένα λείψανο της αρχαιότητας, που πρέπει να το περάσουμε από την ανατομία της επιστήμης. Την βλέπει και την θεωρεί ως ένα ζωντανό οργανισμό, τον οποίο πρέπει να μεταλάβουμε, να το βιώσουμε, να το κάνουμε καθημερινά πράξη. Για αυτό το λόγο τοποθετεί η Εκκλησία την Αγ.Γραφή πάνω στην Αγία Τράπεζα δίπλα από το άγιο Ποτήριο. Πώς το ψωμί και το κρασί γίνονται με την επενέργεια του Αγίου Πνεύματος Σώμα και Αίμα του Χριστού, έτσι και ο λόγος του Θεού, όταν διαβάζουμε την Αγία Γραφή με προσευχή γίνεται μέσα μας καθημερινά σώμα και αίμα, αγώνας και εμπειρία. Η ζωή, τα παθήματα, οι δοκιμασίες του Αδάμ, της Εύας, του Νώε, του Αβραάμ, του Μωυσή, η άνοδος και το πέσιμο του Δαβίδ έχουν πάρα πολλά κοινά σημεία με την δικιά μας καθημερινότητα. Εμάς ως Ορθοδόξους δεν μας ενδιαφέρει τόσο ποιός έγραψε τη Γένεση ή τα Ευαγγέλια. Μας ενδιαφέρει πώς τα κείμενα αυτά θα γίνουν Ευ-αγγέλιο, χαρούμενη είδηση στην δικιά μας καρδιά. Άλλωστε, όπως φωνάζουμε την Κυριακή της Ορθοδοξίας "μία είναι η πίστη των προφητών, των αποστόλων, των αγίων".

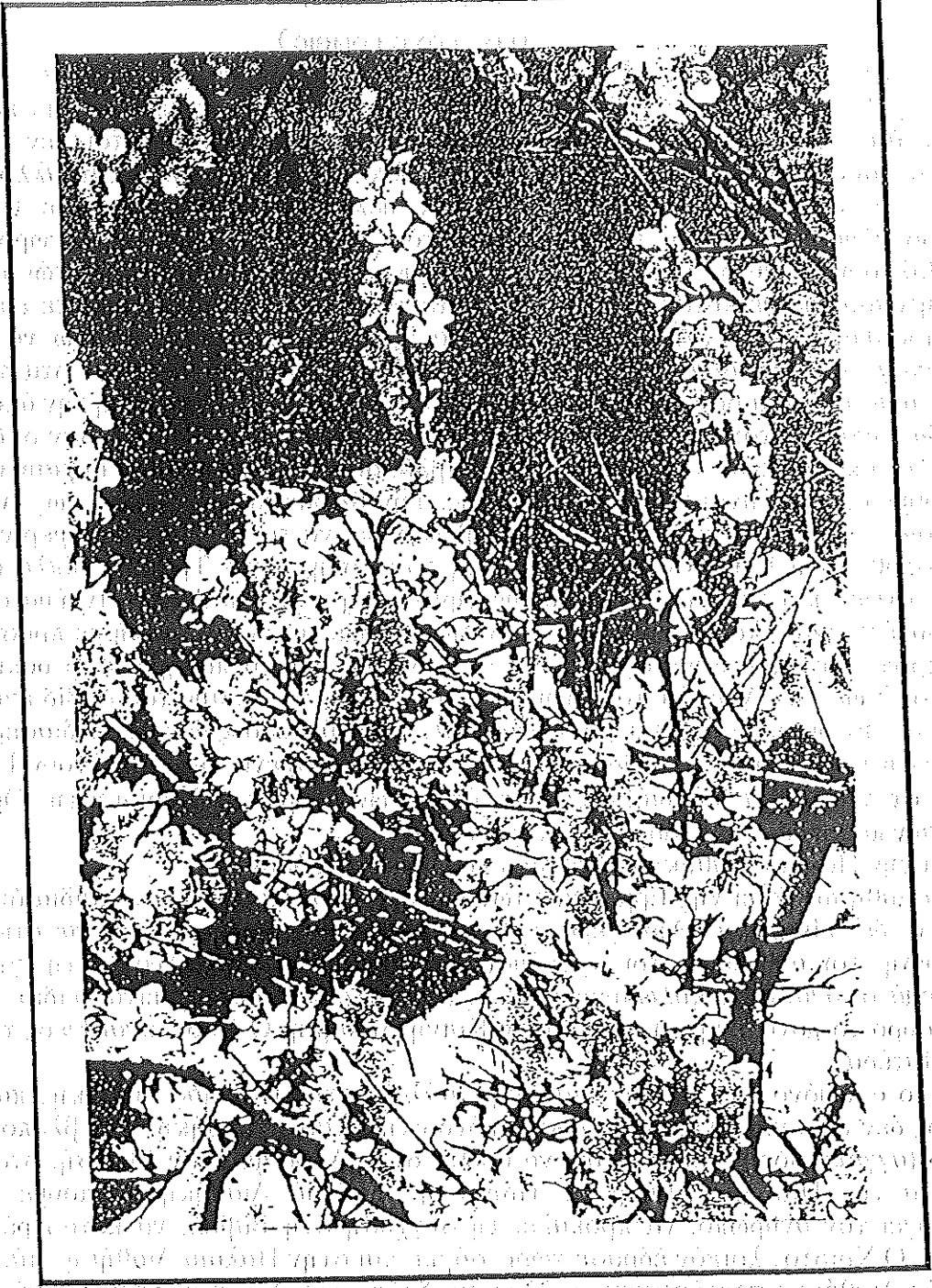
Ειδικά στην Παλαιά Διαθήκη εργάστηκα πάνω σε τρεις άξονες:

1) Προσπάθησα βάσει της Ερμηνείας των Πατέρων να αποδείξω στα παιδιά ότι ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης δεν είναι ένας Θεός γεμάτος μίσος και εκδικητικότητα, αλλά και στις πιο τραγικές στιγμές της πτώσης του ανθρώπου, του εγκλήματος του Κάιν, του κατακλυσμού της γής, της Βαβέλ, ο Θεός είναι γεμάτος αγάπη και καλωσύνη. Ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης είναι ο ίδιος ο Θεός, που παραδίδει στο Σταυρό το μονογενή του παιδί στην Καινή Διαθήκη. Ο Θεός είναι Θεός των Πατέρων αλλά και Θεός-Πατέρας.

2) Κέντρο όχι μόνο της Καινής Διαθήκης αλλά και της Παλαιάς Διαθήκης παραμένει ο Χριστός. Ο Χριστός δεν εμφανίστηκε, ούτε έδρασε μόνο στην Καινή Διαθήκη. Τον βλέπουμε ως τον κατεξοχήν άγγελο (αγγελιαφόρο) του Κυρίου, να ομιλεί στον Αβραάμ, στον Μωυσή, στον Ησαΐα και σε άλλα πρόσωπα της Παλαιάς Διαθήκης. Ήδη στην Παλαιά Διαθήκη βλέπουμε την Αγία Τριάδα να δημιουργεί τον άνθρωπο, να προκαλεί τη σύγχυση στη Βαβέλ, να καταστρέφει τα Σόδομα και τα Γόμορα. Ο Χριστός λοιπόν έδρασε χωρίς σάρκα και στην Παλαιά Διαθήκη. Πάρα πολλά γεγονότα της Παλαιάς Διαθήκης προτύπωσαν τη 33χρονη δράση του Χριστού στην Καινή Διαθήκη, ιδιαίτερα το Πάθος και την Ανάσταση του.

3) Έμφαση έδωσα στο ότι οι μεγαλύτερες μορφές της Παλαιάς Διαθήκης ξενιτεύτηκαν και μάλιστα μεγαλούργησαν στην ξενιτειά, όχι προδίδοντας τις παραδόσεις και τον Θεό των Πατέρων τους αλλά μένοντας σταθεροί στην Πίστη τους, στα ιδανικά τους. Κλασικά παραδείγματα ο Ιωσήφ και ο Μωυσής στην Αίγυπτο, οι τρεις Παίδες στη Βαβυλώνα. Το τί σημασία έχει για εμάς και τα παιδιά μας αυτή η πίστη σε αρχές και ιδανικά είναι πασιφανές. Σίγουρα η προσπάθεια αυτή έχει ατέλειες. Παρακαλώ όμως το Θεό η προσπάθεια αυτή, που έχει την Ευλογία του Σεβασμ. Μητροπολίτου Γερμανίας κ.Αυγουστίνου και των πνευματικών πατέρων των Ενοριών μας, να αποδώσει καρπούς ανθρώπους που θα αντισταθούν σαν τον Ιωσήφ, τον Μωυσή και τα τρία παιδιά στην αμαρτία, ανθρώπους, που με ιδανικά και αξίες στην καρδιά, θα προσφέρουν πολλά στην Εκκλησία και στην κοινωνία. Σε αυτό όμως είναι η απαραίτητη και η συμβολή όλων εσας των γονέων, της οικογένειας, την οποία και ελπίζω ότι απλόχερα θα την έχω.

Δρ.Σωτ.Δεσπότης

Είπαν στην άμυγδαλιά να τους μιλήσει για το Θεό, κι εκείνη ανθισε!!!

1. Η Δημιουργία του κόσμου (Γένεσις 1+2)

Στην Ελλάδα κάθε καλοκαίρι έχουμε την ευκαιρία να φύγουμε απο το στενό μας διαμέρισμα αλλά και τη συννεφιά της Γερμανίας και να πάμε στο φώς, στη θάλασσα. στα βουνά, στην ωραία φύση. Σίγουρα όλοι μας κάποτε αναρωτιόμαστε: Ποιός έφτιαξε με τόση χάρη και τόση αρμονία όχι μόνο τη γή μας αλλά όλο αυτό το σύμπαν με τόσους Γαλαξίες, τους τόσους ήλιους. Τυχαία γίναν όλα; Μπορεί να ξεφυτρώσει όχι μόνον ένας πελώριος κόσμος αλλά κι ένα μικρό σπιτάκι ακόμα τυχαία;

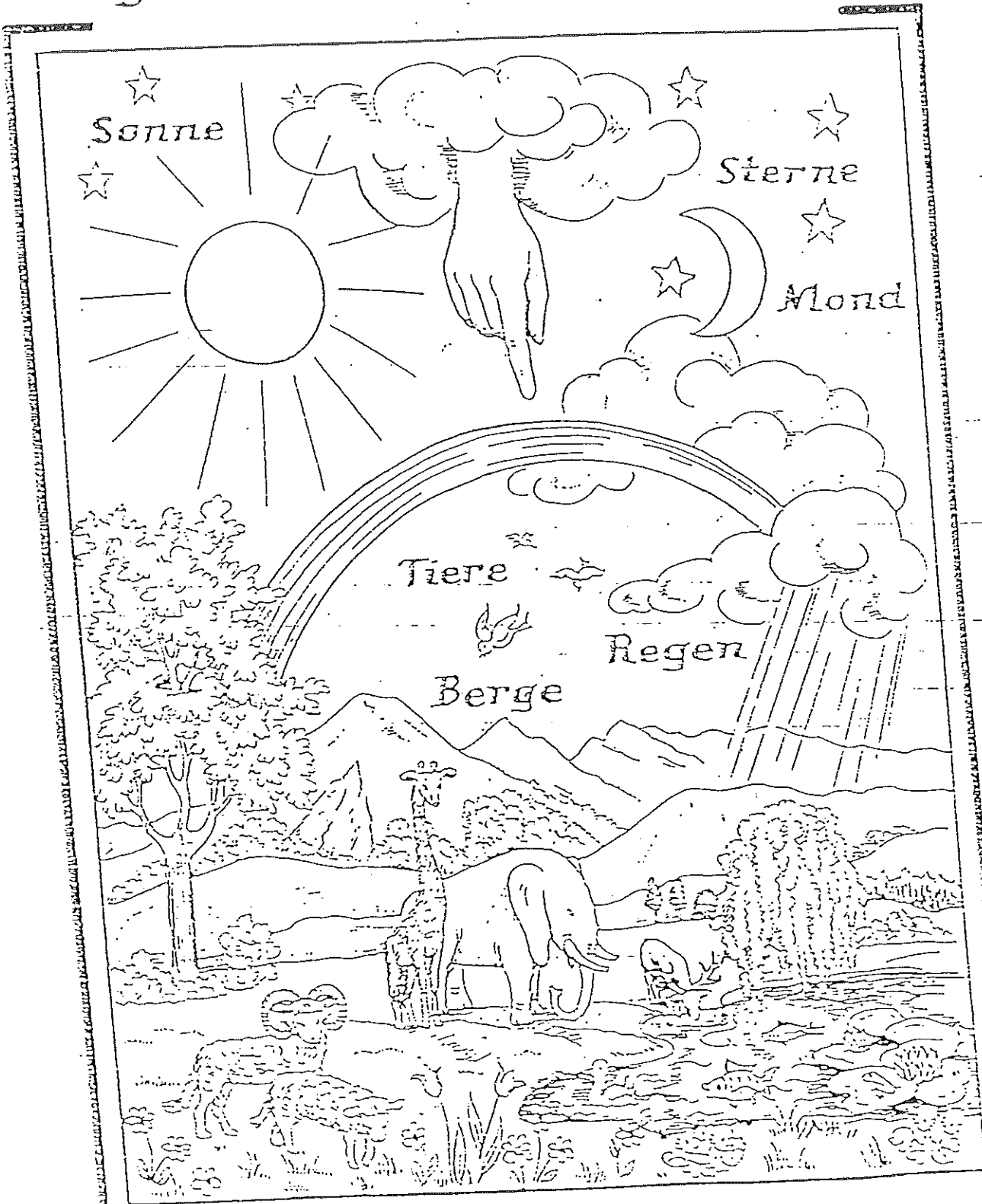
Η Βίβλος μας λέει ότι ο Θεός από αγάπη έφτιαξε τον κόσμο απο το μηδέν. Καί όλα τα έφτιαξε ο Θεός καλά, όμορφα. Στην αρχή παντού ήταν σκοτάδι. Ο Θεός είπε „Να γίνει φώς“. Και μόνο με το λόγο του Θεού έγινε το φώς. Μετά έγινε ο γαλάζιος ουρανός, την τρίτη μέρα χωρίστηκε η στεριά από τη θάλασσα. Την τέταρτη ημέρα ο Θεός έφτιαξε τον ήλιο, τη σελήνη και τα αστέρια. Όχι μόνο η μέρα αλλά και η νύχτα ήταν τώρα όμορφη με την ξαστεριά και το φεγγάρι. Την πέμπτη μέρα έπλασε ο Θεός τα ψάρια της θάλασσας και τα διάφορα πουλιά. Ο αέρας γέμισε απο όμορφες φωνές που κελαηδούσαν και τραγουδούσαν τον Πλάστη τους. Την έκτη μέρα έφτιαξε ο Θεός α ζώα της στεριάς, απο τον Ελέφαντα και το λιοντάρι μέχρι το μικρότερο ζώφιο. Την ίδια μέρα έφτιαξε ο Θεός τον άνθρωπο απο χώμα και πηλό. Μέσα του όμως έβαλε το Πνεύμα του ο Θεός και δημιουργήθηκε η ψυχή μας, που ποτέ δεν πεθαίνει.

Όπως ο πατέρας μας χτίζει ένα μικρό σπίτι, ένα παλατάκι, για να ζήσουμε εμείς άνετα, έτσι και ο μεγάλος Πατέρας μας έφτιαξε ένα μεγάλο παλάτι, τον κόσμο για να ζούμε εμείς όμορφα. Δυστυχώς εμείς όμως χαλάμε αυτό το παλάτι. Καταστρέφουμε τον κόσμο, το στολίδι αυτό του Θεού. Όταν ο άνθρωπος άκουγε το Θεό και ήταν εικόνα, φωτογραφία και καθρέφτης του Θεού, όλος ο κόσμος τον άκουγε και τον αγαπούσε. Όταν ο άνθρωπος όμως μουντζουρώθηκε απο την αμαρτία, τότε ο κόσμος άρχισε να αγριεύει. Ήταν κάποτε ένα αφεντικό, που είχε ένα σκυλάκι. Κάποτε το αφεντικό μουντζουρώθηκε απο τη δουλειά. Όταν ήρθε στο σπίτι το σκυλάκι δεν τον αναγνώρισε. Ορμησε άγριο καταπάνω του. Να γιατί ο τόσο όμορφος κόσμος αγριεύει εναντίον μας.

Έφτιαξε ο Θεός τον κόσμο τόσο όμορφο για να έχουμε και μεις τα παιδιά του ένα δάσκαλο. Τα πουλιά μας διδάσκουν να υμνούμε τον Θεό. Τα άστρα με την τάξη και την αρμονία τους να υπακούουμε το Θεό. Η γη, που συνέχεια την πατάμε καί όμως εκείνη μας δίνει σαν μάνα τα δέντρα και τους καρπούς της μας διδάσκει την υπομονή και την αγάπη. Εμείς όμως δεν βλέπουμε αυτή την τόσο όμορφη τηλεόραση του Θεού.

- Ερωτήσεις: 1) Ποιός και γιατί έφτιαξε τον κόσμο;
2) Γιατί έγινε ο κόσμος;
3) Γιατί είναι δάσκαλος ο κόσμος;

Gott hat alles gemacht

Großer Gott,
wir loben dich!

Η Εξορία από τον Παράδεισο (Γέν.3)

Ο Θεός έκανε τον Παράδεισο για τον άνθρωπο. Όλα τα δέντρα ήταν στην διάθεσή του. Ο άνθρωπος ζούσε λουσιμένος μέσα στο φώς του Θεού. Από ένα δέντρο όμως ο Αδάμ δεν μπορούσε να φάει. Ήξερε ο Πατέρας του-ο Θεός ότι ο καρπός αυτού του δέντρου δεν θα ωφελούσε τον Αδάμ. Μήπως και ο δικός μας πατέρας δεν αποφεύγει να δώσει μήλο στο μικρό του παιδί; Γιατί το κάνει;

Κάποιος όμως φθόνησε τους πρώτους ανθρώπους. Ζήλεψε τη χαρά και την ευτυχία τους. Σκέφθηκε πονηρά σαν το φίδι, που κρύβεται προτού τσιμπήσει το θύμα του. „Είναι αλήθεια ότι ο Θεός σας είπε να μην φάτε από τους καρπούς όλων των δέντρων, που υπάρχουν στον Παράδεισο;“ ρωτά ο διάβολος πονηρά την Εύα. Και η Εύα, όπως όλοι μας πέφτει στην παγίδα του. Ο διάβολος ρίχνει το δηλητηριό του στην καρδιά του ανθρώπου: „Δεν σας αγαπάει ο Θεός. Δεν είναι πατέρας σας. Είναι ένας βασιλιάς, που σας ζηλεύει. Ξέρει, ότι μόλις φάτε απο αυτό το δέντρο θα γίνετε σαν κι αυτόν, θεοί!“. Εκείνος αντί να ακούσει τον Πατέρα του, το Θεό, που πονάει γι αυτόν ακούει εκείνον που τον ζηλεύει και παρακούει το Θεό.

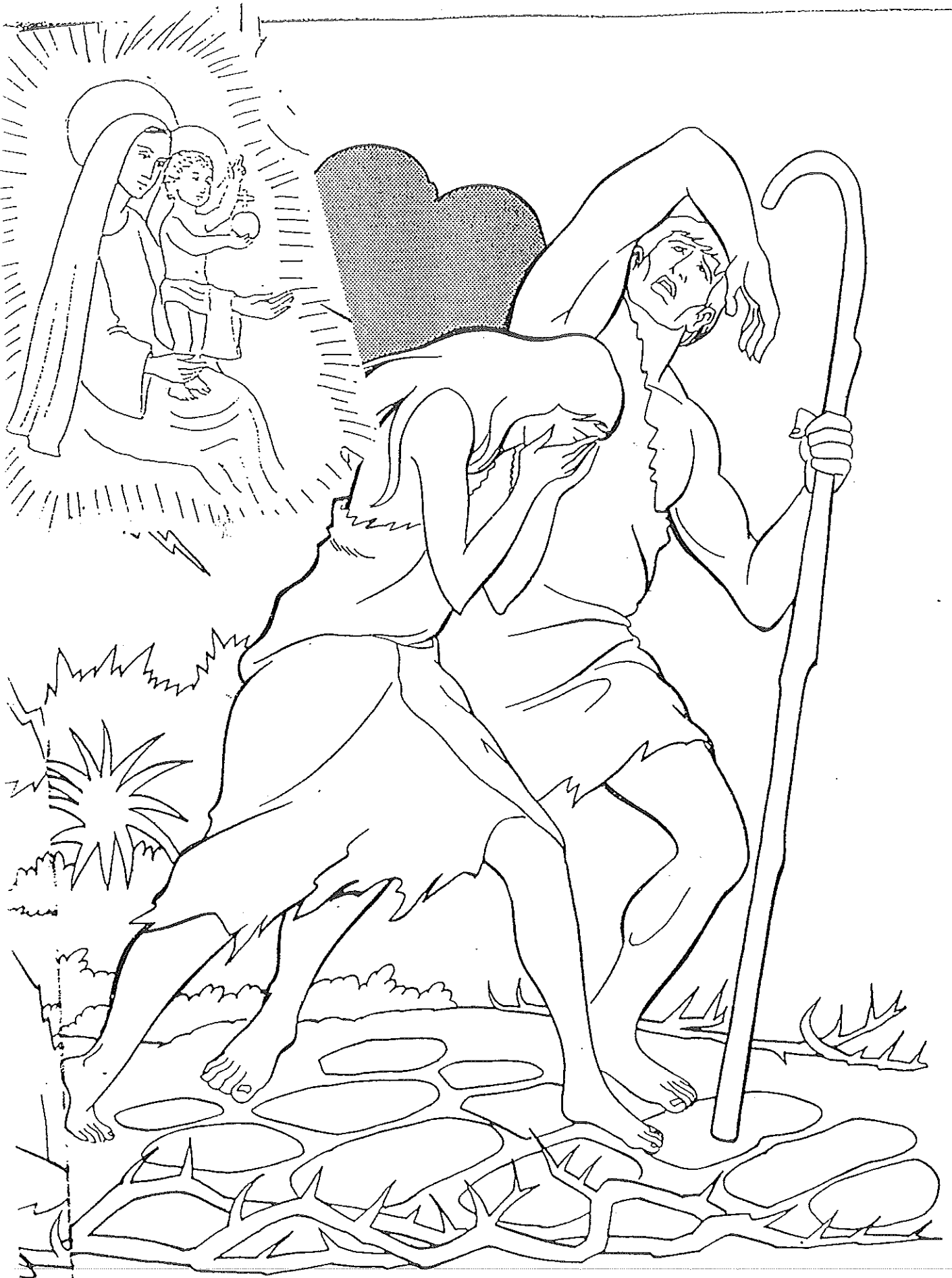
Μόλις έφαγαν τον καρπό ο Αδάμ και η Εύα χάσανε τη χάρη του Θεού, που τους σκέπαζε και τους στόλιζε. Ο Θεός όμως σαν πατέρας που είναι, έτρεξε το δειλινό να βρεί το παιδί του και ρωτάει με αγωνία: „Αδάμ που είσαι;“. Ενώ τα ξέρει όλα, ρωτάει ο Θεός-Πατέρας με αγάπη τον Αδάμ για να ομολογήσει εκείνος την αμαρτία του, να μετανοήσει, να ξαναέρθει κοντά Του „Ποιός σου είπε ότι είσαι γυμνός;“, ρωτά ο Θεός τον Αδάμ. Ο Αδάμ και η Εύα, όπως κάνουμε και μείς, αντί να ομολογήσουν το σφάλμα τους, ρίχνουν τα βάρη ο ένας στον άλλον και οι δυό μαζί στον...Θεό, που τους έπλασε μαζί. Έτσι ο άνθρωπος μόνος του χωρίζεται απο το Θεό και την δημιουργία του. Ο θάνατος αποτελεί πλέον σύντροφο του. Με την σκληρή δουλειά του ο άνθρωπος καταλαβαίνει πόσο χρειάζεται το Θεό στη ζωή του αλλά και πόσο μικρός και αβοήθητος είναι μόνος του.

Πάλι όμως ο Θεός δίνει ελπίδα στο παιδί του. Θάρθει η στιγμή που το παιδί της γυναίκας (της Παναγιάς), λέει ο Θεός-Πατέρας στο φίδι, θα σου συντρίψει το κεφάλι, θα σε αφανίσει ολοκληρωτικά. Και όλα αυτά τη στιγμή που εσύ θα προσπαθήσεις με το Σταυρό και το μαρτύριο να του δαγκάσεις την πτέρνα. Καί πραγματικά η γυναίκα, η Παναγιά γεννήθηκε απο τον Ιωακείμ και την Άννα. Από την Παρθένο Μαρία γεννήθηκε ο Χριστός, που διέλυσε τα έργα του διαβόλου. Με ένα ξύλο απάτησε ο διάβολος τον άνθρωπο. Με ένα άλλο ξύλο, το ξύλο του Σταυρού, απατήθηκε όμως και ο ίδιος.

Εμείς τα σημερινά παιδιά του Θεού, κοινωνώντας το Σώμα και το Αίμα του Χριστού αλλά και εξομολογούμενοι τις αμαρτίες μας να έχουμε το Θεό, τον παράδεισο, τη χαρά στην καρδιά μας. Οτι και αν κάνουμε ξέρουμε ότι η αγάπη του Θεού είναι ένα πέλαγος που σβήνει τα αμαρτήματά μας.

Ερωτήσεις:

- 1) Πώς προσπάθησε ο διάβολος να διώξει τον Αδάμ και την Εύα απο τον Παράδεισο;
  - 2) Τι έκανε ο Θεός το δειλινό;
  - 3) Ποιά ήταν η ελπίδα των πρώτων ανθρώπων;
- Πώς αποκτάμε εμείς τον Παράδεισο;

ΚΑΙΝ ΚΑΙ ΑΒΕΛ (Γεν.4)

Ο Αδάμ βρίσκεται απαρηγόρητος έξω από τον Παράδεισο της χαράς και της ζωής σε ένα κόσμο ξένο και άγριο. Μοναδική ελπίδα του η υπόσχεση του Θεού ότι θάρθει η μέρα της λύτρωσης και της σωτηρίας από τον ιδρώτα το δικό του και τους πόνους της γυναίκας του. Αυτή η ελπίδα του δίνει θάρρος. Τη γυναίκα του την ονομάζει Εύα, που σημαίνει „ζωή“. Είναι άλλωστε η μοναδική του σύντροφος σε αυτή τη δυστυχία. Μαζί αποκτάνε δύο παιδιά, τον Κάιν και τον Αβελ. Στα παιδιά τους δίδαξαν την αγάπη που πρέπει να έχουν προς το Θεό. Ο Αβελ ήταν βοσκός και ο Κάιν γεωργός. Και οι δύο πρόσφεραν στο Θεό ένα κομμάτι από την δουλειά τους για να τους ευλογήσει.

Ο Θεός όμως δεν έχει ανάγκη τόσο από δώρα, όσο από την αγνή καρδιά εκείνου, που προσφέρει τα δώρα. Και ο Αβελ αγαπούσε πραγματικά το Θεό. Τον ένιωθε σαν Πατέρα. Τον ευγνωμονούσε για τα δώρα του. Ο Κάιν αισθανόταν μίσος για το Θεό. Θεωρούσε το Θεό υπεύθυνο που δουλεύει τώρα εκείνος με μόχθο και ιδρώτα έξω από την ανεμελιά του Παραδείσου. Έβλεπε το Θεό σαν βασιλιά, που έπρεπε να του δώσει κάτι από την περιουσία του για να μην τον καταστρέψει χειρότερα. Νόμιζε ότι ο Θεός έχει ανάγκη από την περιουσία του. Παράλληλα συναισθανόταν ότι η δικιά του θυσία δεν είναι τόσο άξια όσο του αδερφού του, για αυτό άρχισε να μισεί και να ζηλεύει και τον Αβελ.

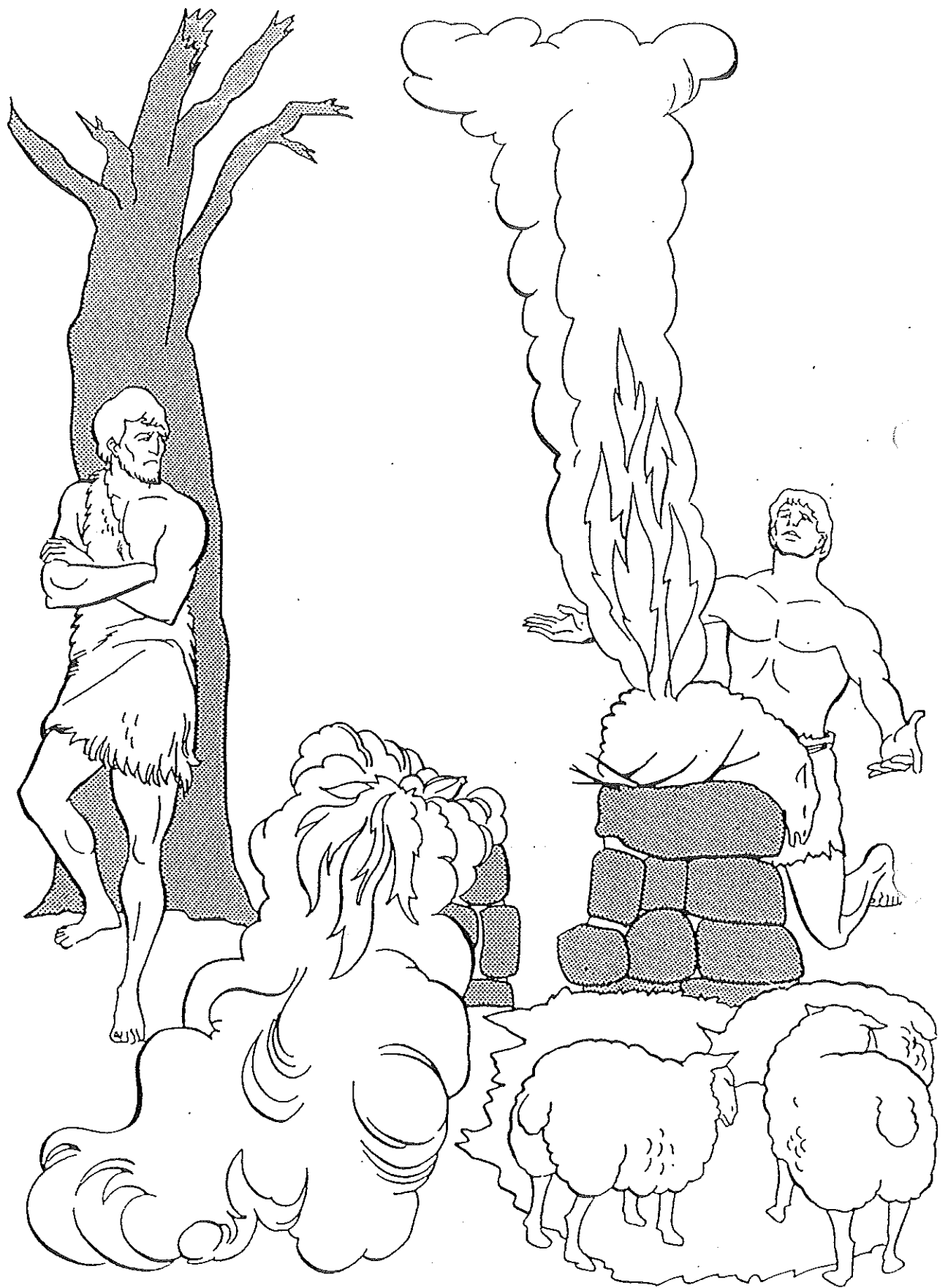
Ο Θεός όμως είναι αγάπη. Τρέχει κοντά στον Κάιν και τον παρηγορεί: „Γιατί Κάιν κυριεύτηκες από τη στενοχώρια; Αμαρτήσες. Δεν πειράζει όμως. Οτι έγινε, έγινε. Ησύχασε. Μην οργίζεσαι εναντίον του Αβελ. Δεν φταίει εκείνος!“. Φοβερή η αγάπη του Θεού. Δεν πηγαίνει ο Κάιν στο Θεό αλλά ο Θεός στον Κάιν. Και δεν πηγαίνει σαν αφέντης και βασιλιάς αλλά σαν φίλος. Δεν καταφέρνει όμως να καταπραύνει το θυμό του Κάιν. Ο Κάιν σκοτώνει τον αδερφό του με σχέδιο. Τη στιγμή που πάνε μαζί βόλτα, ο Κάιν σηκώνεται και σκοτώνει με βία τον Αβελ. Ο πρώτος θάνατος που είδε η Εύα ήταν αυτός του αγαπημένου της παιδιού. Όσο φεύγει κανείς κοντά από το Θεό, τόσο φεύγει και μακριά από το συνάνθρωπο και αδερφό του.

Και πάλι όμως ο Θεός-Πατέρας τρέχει να βοηθήσει και να συγχωρήσει τον Κάιν. „Πού είναι ο αδερφός σου;“, τον ρωτάει. Και ο Κάιν απαντάει με αναίδεια και περιφρόνηση: „Δεν έχω ιδέα! Σάμπως είμαι εγώ φύλακας του αδερφού μου;“. Ο Κάιν έπρεπε να τιμωρηθεί για να καταλάβει το έγκλημά του αλλά και να διδάσκονται όσοι τον βλέπουν. „Θα στενάζεις και θα τρέμεις, όσο θα ζεις στη γή, για να θυμάσαι το κακό που έκανες. Παντού θα είσαι ξένος και φυγάς!“ Παρόλη όμως την τιμωρία ο Θεός δεν εξολοθρεύει το παιδί του. Του βάζει ένα σημάδι έτσι ώστε κανείς να μην τον σκοτώσει. Και ο Κάιν φεύγει έρημος και φυγάς. Προσπαθεί να κάνει τη γή ένα „θερμοκήπιο“, έναν τεχνητό παράδεισο, για να ξεχάσει το Θεό και τον αδελφό του. Κτίζει πόλεις δυνατές. Όσο γλυκές κι αν είναι οι κιθάρες που ακούγονται σε αυτές, όσο δυνατοί κι αν είναι οι θόρυβοι από τους εργατές της, δεν μπορούσαν να πνίξουν τη φωνή της συνείδησης, τις τύψεις, την κατάρα της αμαρτίας. Η Εύα για να παρηγορηθεί από το χαμό του Αβελ γεννά το τρίτο της παιδί, τον Σήθ, που το όνομά του σημαίνει „αντικατάσταση“, Τα παιδιά του Σήθ αγαπούσαν το Θεό και ήταν αγαπημένοι από το Θεό. Ένας από αυτούς ήταν κι ο Ενώχ, που τόσο πολύ ευχαρίστησε το Θεό ώστε δεν πέθανε αλλά μεταφέρθηκε στον ουρανό, όπως θα αναστηθούμε και θα πάμε κοντά στο Θεό όσοι απο εμάς τον αγαπάμε.

Ερωτήσεις

1) Γιατί η θυσία του Κάιν δεν ευχαριστούσε το Θεό, όσο του Αβελ;

2) Πως συμπεριφέρεται ο Θεός στον Κάιν; 3) Πως προσπάθησε ο Κάιν να ξεχάσει το Θεό και τί κατάφερε;

Αυτό έκανε τον Κάιν να ζηλεύει.

Ο ΝΩΕ (Γεν.6)

Ο άνθρωπος απομακρυνόταν ολοένα και περισσότερο από τον Θεό. Αμαρτάνε χωρίς να δίνει σημασία στο θέλημα του Θεού. Η αμαρτία σαν αρρώστια κολλητική πλημμύρισε τον κόσμο. Όπως ο πατέρας πληγώνεται όταν το παιδί του είναι άτακτο. έτσι κι ο Θεός λυπήθηκε που δημιούργησε τον άνθρωπο και του χάρισε τόσα δώρα. „Θα ξεκαθαρίσω τον τόπο από τη βρωμιά της αμαρτίας!“ είπε ο Θεός. Όπως εμείς δεν ανεχόμαστε βρωμιές και λεκέδες στο σπίτι μας, έτσι και ο Θεός δεν ανέχεται τη μουτζούρα της αμαρτίας στον όμορφο κόσμο Του.

Μέσα στους πολλούς δυνατούς και εγωιστές ανθρώπους, τους γίγαντες, ο Θεός βλέπει έναν, που φύλαττε τις εντολές Του. Τον λέγανε Νώε και είχε μια γυναίκα και τρία παιδιά. Όπως μιλά ο πατέρας στο παιδί του έτσι και ο Θεός φανερώνει στο Νώε το σχέδιό Του. Ο Νώε πρέπει να φτιάξει ένα μεγάλο καράβι, με τρεις ορόφους από ξύλα τετράγωνα. Στο καράβι αυτό θα έμπαιναν τα ζώα και η οικογένεια του Νώε. Δεν μπορούσε ο Θεός να στείλει αγγελούδια για να σώσει το Νώε;

Έπρεπε όμως κι ο Νώε να κουραστεί και να αγωνιστεί. Ο Θεός μας αγαπάει. Πρέπει να δείχνουμε όμως και εμείς την αγάπη μας σε Αυτόν. Τη στιγμή που ο Νώε έκανε την κιβωτό, όλοι τον κορόιδευαν, ακόμη και οι μάστορες. Ο Νώε όμως έδειχνε την εμπιστοσύνη του στο Θεό. Πολλές φορές και εμάς μας κοροιδεύουν επειδή για παράδειγμα κάνουμε το Σταυρό μας προτού να φάμε. Εμείς όμως πρέπει να είμαστε σταθεροί σε αυτό που εμείς πιστεύουμε σωστό. Όλα τα χρόνια που κτιζόταν η κιβωτός, ο Θεός-Πατέρας έδινε την ευκαιρία στους ανθρώπους να αλλάξουν μυαλά και να έρθουν κοντά Του και να σωθούν. Ο Θεός μας περιμένει κοντά του. Πρέπει όμως και μεις να τρέξουμε.

Όπως ο Νώε έκανε την κιβωτό, έτσι και ο Χριστός μας έκανε την Εκκλησία. Εάν ο Χριστός είναι ο πατέρας μας η Εκκλησία που βαφτιστήκαμε και κοινωνάμε το Σώμα Του και το Αίμα Του, είναι η μάνα μας. Όσοι μπαίνουν στην Εκκλησία και ακούνε το Χριστό δεν φοβούνται τίποτα στη ζωή τους. Δεν τρέμουν τα κύματα γιατί βρίσκονται κοντά στον Δυνατό. Ο Νώε δεν ντρεπόταν να κάνει το θέλημα του πατέρα Του, του Θεού και σώθηκε. Οι άλλοι, που κορόιδευαν και είχαν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους χάθηκαν. Κοντά λοιπόν στο Χριστό και στην Εκκλησία, για να βρούμε τη σωτηρία και τη χαρά.

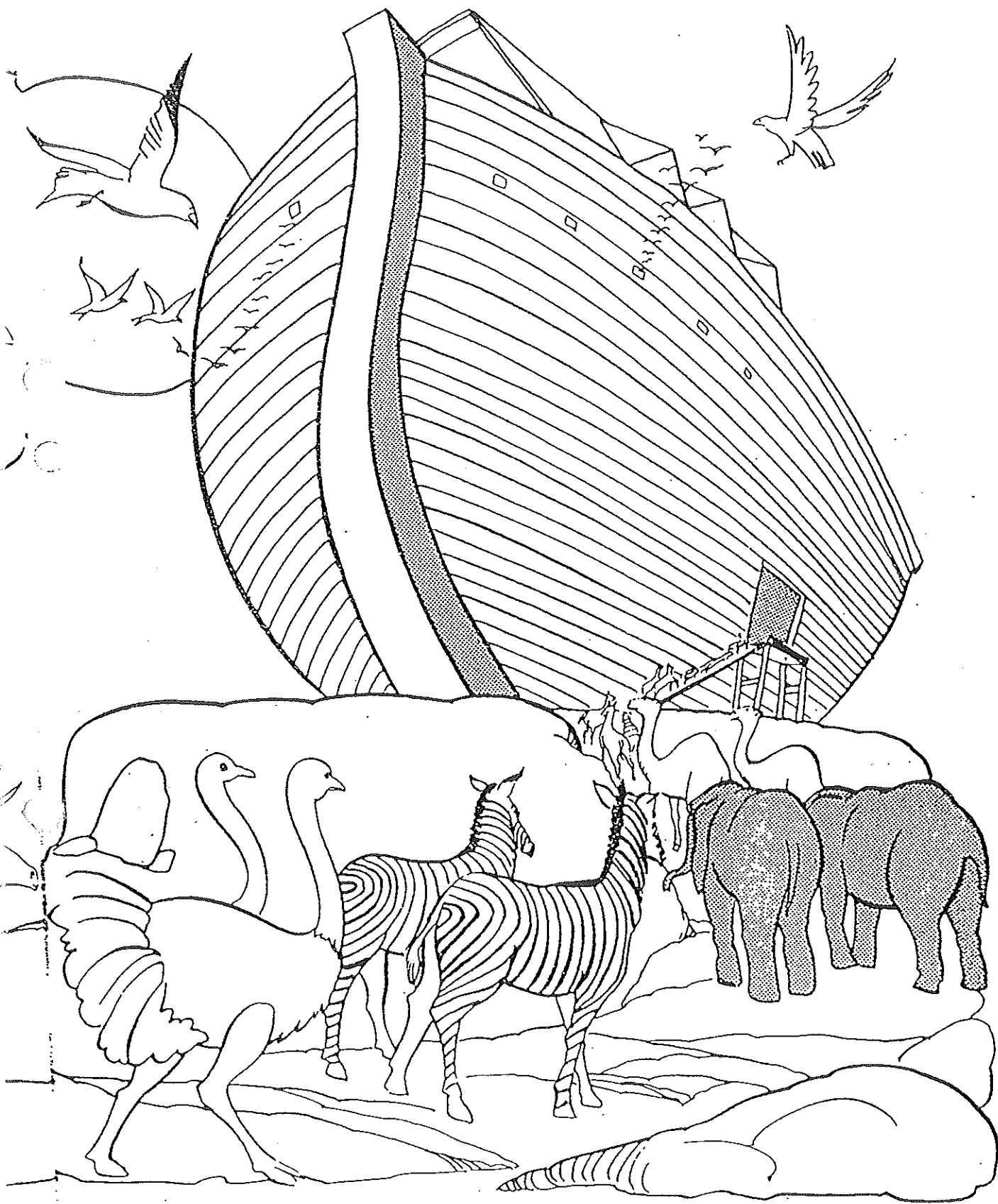
Ερωτήσεις

- 1) Γιατί ο Θεός αποφάσισε να καταστρέψει τον κόσμο;
- 2) Γιατί έπρεπε ο Νώε να κτίσει την κιβωτό;
- 3) Ποιά είναι η δική μας κιβωτός;

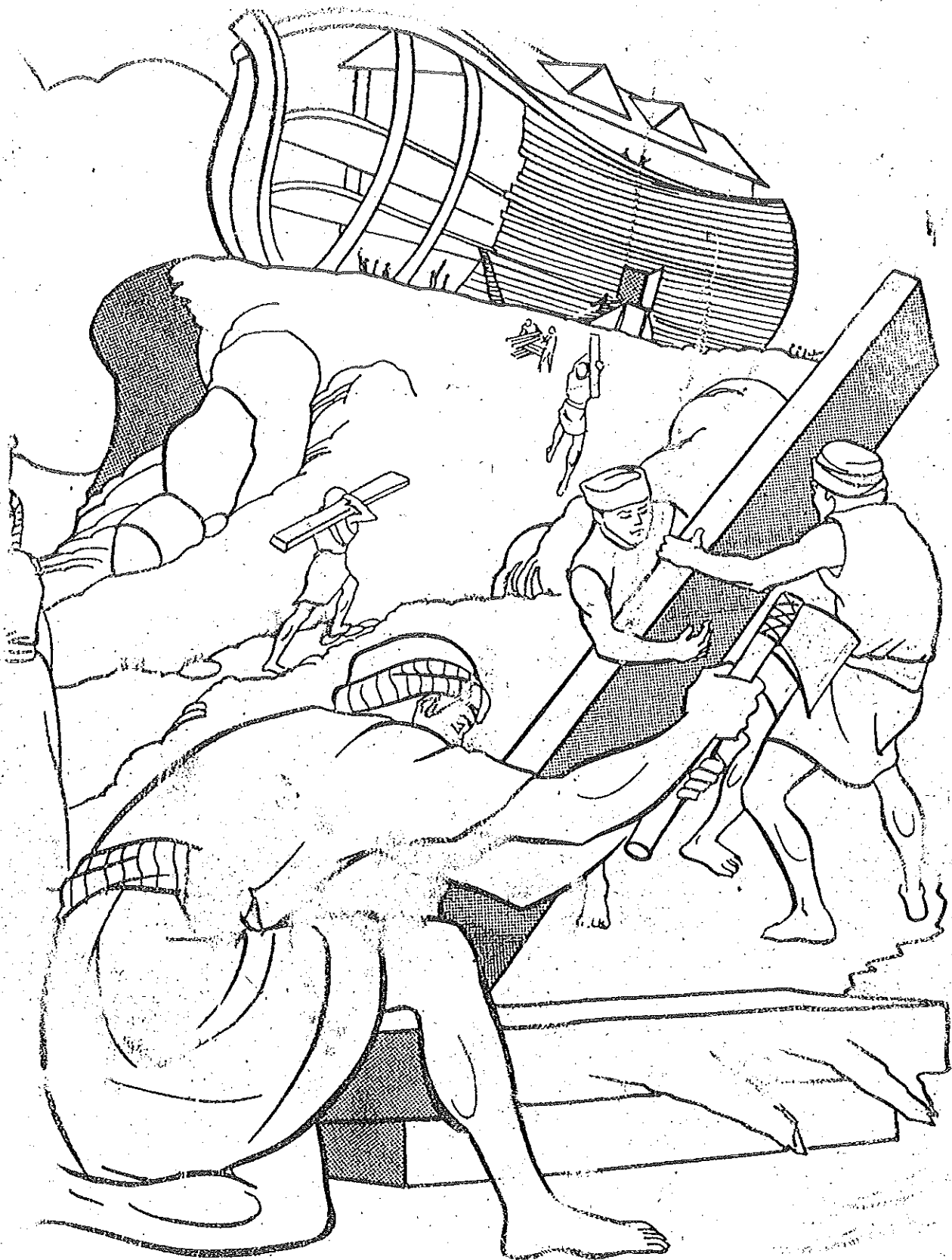

Ο Θεός διέταξε τον Νώε, να φέρει δυο, από κάθε ζωντανό οργανισμό, αρσενικό και θηλυκό, μέσα στην κιβωτό.

Όλα πήγαν δυο δυο μέσα στην κιβωτό όπου θα ήταν ασφαλείς από την μεγάλη πλημμύρα. (Γέννεσις 6).

Ολοι ήταν να καταστραφούν εκτός απ' τον δίκαιο Νώε. Αυτός και οι υιοί του άρχισαν να χτίζουν μια κιβωτό, όπως διέταξε ο Θεός. (Γενεσίς 6).

4. Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ (Γεν. 7)

Οι μέρες του κτισίματος της κιβωτού πέρασαν. 120 ολόκληρα χρόνια ανέβαλε ο Θεός την τιμωρία. Οι άνθρωποι δεν άλλαξαν μυαλό. Όπως καλεί ο πατέρας το παιδί του όταν βλέπει μπόρα να έρχεται, έτσι φωνάζει και ο Θεός στο δίκαιο Νώε: „Έμπα μέσα!“ του λέει. Παρόλο που ούτε ένα συννεφάκι δεν φαινόταν, ο Νώε πιστεύει και ακούει τον Θεό. Μαζί με το Νώε μπαίνουν και 7 ζευγάρια απο τα ήμερα ζώα και 1 ζευγάρι απο τα άγρια ζώα. Όπως το φθινόπωρο φεύγουν τα πουλιά μόνα τους για χώρες πιά ζεστές, έτσι και όλα τα ζώα μόνα τους τρέχουν να μπουν στην σκοτεινή κιβωτό. Ζούνε μαζί μέσα στο μεγάλο καράβι χωρίς να πειράζει το ένα το άλλο. Τα ζώα ακούνε το Θεό. Εμείς πολλές φορές όχι.

Ήταν Νοέμβριος μήνας όταν οι καταρράκτες του ουρανού άνοιξαν. Ο Νώε ήταν 600 χρόνων. Η τεράστια πόρτα της κιβωτού κλείνει. Μαζί της κλείνει και η ευκαιρία της μετάνοιας για τους αμαρτωλούς. Οι θάλασσες, οι λίμνες, τα ποτάμια άρχισαν να βράζουν και να βουίζουν απο τη ταραχή των κυμάτων και το θόρυβο του νερού. Ο ουρανός βροντούσε και άστραπτε. Το νερό έπεφτε ορμητικό για 40 ολόκληρες μέρες. Το νερό, που δίνει ζωή στα λουλούδια και τα ζώα καταστρέφει τώρα τον παλιό-κόσμο. Στην αρχή οι άνθρωποι θα νόμισαν ότι ήταν μια μικρή βροχούλα. „Ε! Θα περάσει!“ θα σκέφτηκαν. Όταν το νερό άρχισε να σηκώνεται τότε τρέξαν στις κορυφές των δέντρων και των βουνών. Όσο το νερό αργά-αργά τους πλησίαζε, τόσο μεγάλωνε η αγωνία και ο φόβος. Πολλοί θα πιάστηκαν απο την κιβωτό. Θα σκαρφάλωσαν στη σκεπή της. Θα παρακάλεσαν το Νώε. Η καρδιά του Νώε σίγουρα θα ράγισε. Η πόρτα όμως δεν μπορούσε να ανοίξει. Πολλοί θα προσπάθησαν να ανοίξουν με τη βία την κιβωτό. Τίποτα όμως. 120 χρόνια τους προειδοποιούσε ο φίλος τους ο Νώε και αυτοί..κοροίδευαν. Το ίδιο χέρι που άνοιξε τώρα τους καταρράκτες του ουρανού έκλεισε την πόρτα της κιβωτού.

Η γή έγινε μια απέραντη θάλασσα. Μαζί με τους ανθρώπους πέθαναν και πολλά αθάνα ζώα. Δεν θα μπορούσε ο άνθρωπος να ζήσει μετά, μέσα σε ένα πλήθος ζώων. Πάνω απο μισό χρόνο (150 μέρες), μένει η γή σκεπασμένη απο το νερό. Ο Θεός φαίνεται να έχει ξεχάσει το Νώε στο καράβι, μόνο και έρημο. Ο Θεός όμως ποτέ δεν ξεχνάει αυτόν που τον αγαπάει. Πολλές φορές έρχονται μπόρες και στην δικιά μας ζωή. Όσο πιο πολύ νερό έπεφτε τότε, τόσο πιο πολύ σηκωνόταν ψηλά η κιβωτός του Νώε. Και μεις στις μπόρες σηκωνόμαστε ψηλά στον ουρανό, ζητάμε τη βοήθεια, το χέρι του πατέρα μας του Θεού.

Και μεις μπήκαμε στο νερό της κολυμβήθρας και γίναμε παιδιά του Θεού. Μέσα στην κιβωτό Του, την εκκλησία, κάθε Κυριακή τρώμε το Σώμα Του και πίνουμε το Αίμα Του. Πρέπει όμως και κάθε μέρα με την ευγένειά μας και την καλωσύνη μας να δείχνουμε ποιός είναι ο μεγάλος Πατέρας μας.

Ερωτήσεις

- 1) Πώς πήγαν τα ζώα στην κιβωτό;
- 2) Τι είναι ο κατακλυσμός;
- 3) Γιατί έρχονται μπόρες και στην δικιά μας ζωή;

8.ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ (Γεν.8+9)

Ο Θεός δεν ξέχασε το Νώε. Προστάζει τον άνεμο να καθαρίσει τον ουρανό και να εξατμίσει το νερό. Ένα απαλό βοριαδάκι φυσάει στη γή. Η γη έχει καθαριστεί, έχει πλυθεί απο τη μουτζούρα της αμαρτίας. Ο ήλιος άρχισε πάλι να στέλνει τις ακτίνες του και να ζεσταίνει τον κόσμο. Ο ουρανός έγινε ξάστερος και όμορφος. Είναι Απρίλιος και οι κορυφές των βουνών αρχίζουν πάλι να φαίνονται. Η κιβωτός κάθεται απαλά στα βουνά Αραράτ, παρόλο που είναι τόσο βαριά. Ο Νώε ανεβαίνει και κοιτά από το παράθυρο τον καινούργιο κόσμο.

Στέλνει στην αρχή ένα κοράκι για να δει αν υποχώρησαν τα νερά. Δεν επέστρεψε. Βρήκε πλούσια τροφή απο τα ψοφίμα και ξέχασε την κιβωτό. Στέλνει και ένα περιστέρι. Το περιστέρι όμως ξαναγύρισε. Δεν βρήκε τόπο να σταθεί. Δεν του αρέσει η λάσπη και τα βαλτόνερα. Ο Νώε έβγαλε έξω το χέρι του και έπιασε το κουρασμένο περιστέρι. Μετά απο 7 μέρες στέλνει πάλι το περιστέρι. Το βραδάκι γυρνάει το περιστέρι με ένα κλαδί ελιάς. Τα δέντρα αρχίζουν να ξαναζούν και να ξαναανθίζουν. Την τρίτη φορά το περιστέρι δεν ξαναγυρνά. Υπάρχουν άνθρωποι, που σαν το κοράκι κάθονται στη λάσπη της αμαρτίας. Υπάρχουν άλλοι, που σαν το περιστέρι δεν βρίσκουν ξεκούραση και ησυχία παρά μόνο κοντά στο Χριστό.

Ο Νώε ξεσκεπάζει ένα μέρος της κιβωτού. Τώρα μπορούσε να αναπνεύσει καλύτερα. Μπορούσε να δει το νέο κόσμο που ανέτειλε. Μετά από ένα χρόνο βροχής και μπόρας, μπορούσε να δει και πάλι την ξηρά, τη γή. Κάποτε έβλεπε κάθε μέρα τη γή. Δεν την αγαπούσε όμως. Την είχε συνηθίσει. Τώρα μπορούσε να εκτιμήσει καλύτερα το δώρο αυτό του Πατέρα Του. Πόσες φορές και μείς δεν εκτιμάμε τα δώρα του Θεού, παρά όταν τα χάσουμε;

Δεν βγαίνει αμέσως ο Νώε από την κιβωτό. Περιμένει και πάλι την εντολή του Θεού. Μόλις πατάει το πόδι του στη γή, ο Νώε δεν τρέχει να κτίσει μια καλυβούλα, ένα σπιτάκι. Τρέχει να πει „ευχαριστώ“ στο Θεό· να προσευχηθεί. Ήταν πρωτοχρονιά όταν βγήκε ο Νώε απο τη σκοτεινή κιβωτό· η καλύτερη και ωραιότερη πρωτοχρονιά του κόσμου.

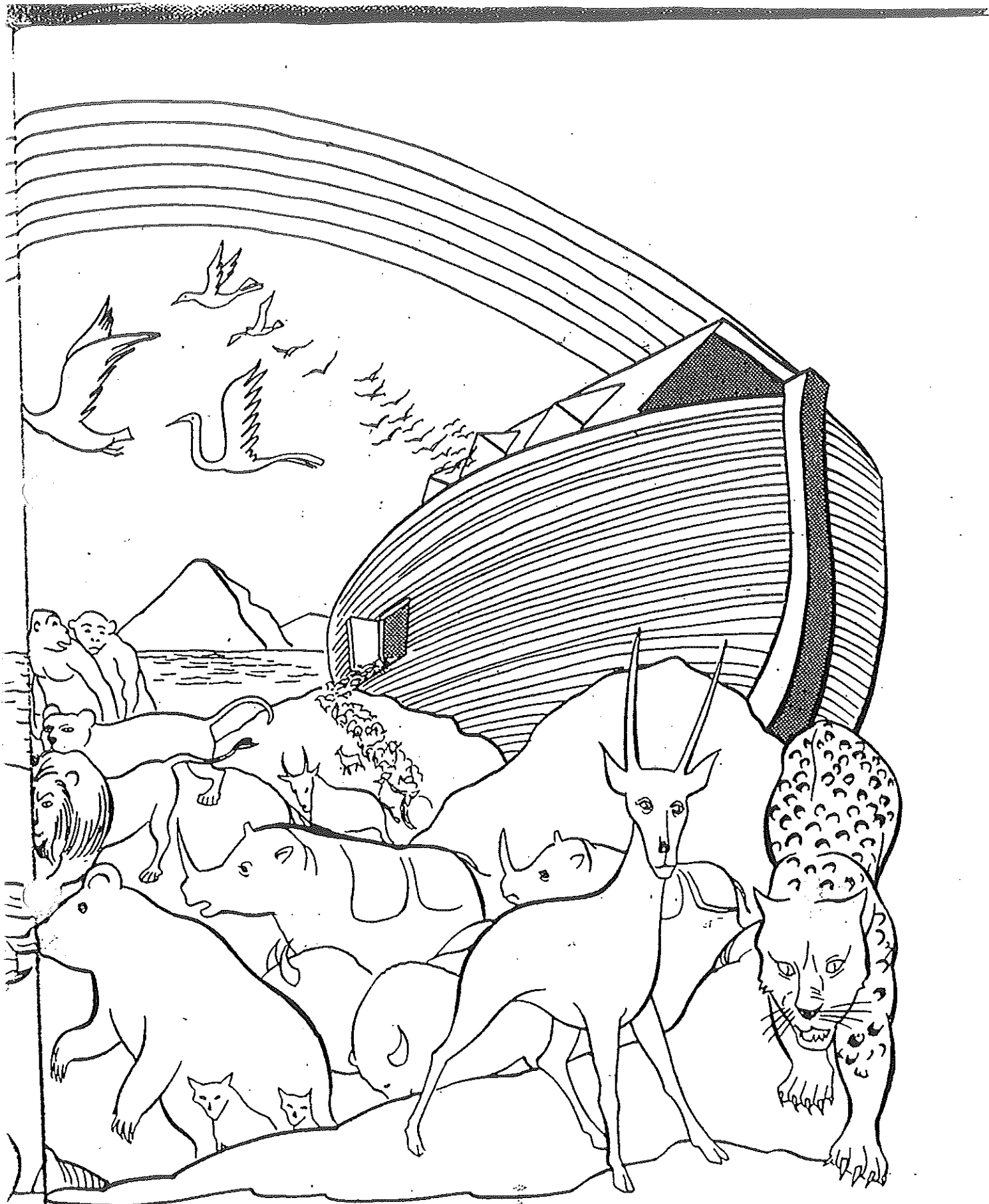
Και ο Θεός ευχαριστημένος απο το Νώε, τον ευλόγησε να έχει πολλούς απογόνους, που να γεμίσουν τη γή. Τα ζώα που είχαν επαναστατήσει εναντίον του ανθρώπου, θα τον υπηρετούν και πάλι σαν κύριο και αφεντικό τους. Και επειδή ο άνθρωπος θα έτρεμε με την παραμικρή βροχούλα, μήπως έρθει νέα καταστροφή, ο Θεός δίνει μια υπόσχεση. Ποτέ πιά δεν θα καταστρέψει τη γή με νερό και κατακλυσμό. Και απόδειξη αυτής της συμφωνίας είναι το ουράνιο τόξο, που βγαίνει μετά από κάθε μπόρα. Το ουράνιο τόξο είναι σύμβολο της αγάπης του Θεού. Είναι η υπογραφή, η σφραγίδα του Θεού. Κάθε φορά, που βλέπουμε το ουράνιο τόξο, πρέπει να δοξολογούμε το Θεό για την ανοχή και την αγάπη του σε μας.

Ερωτήσεις

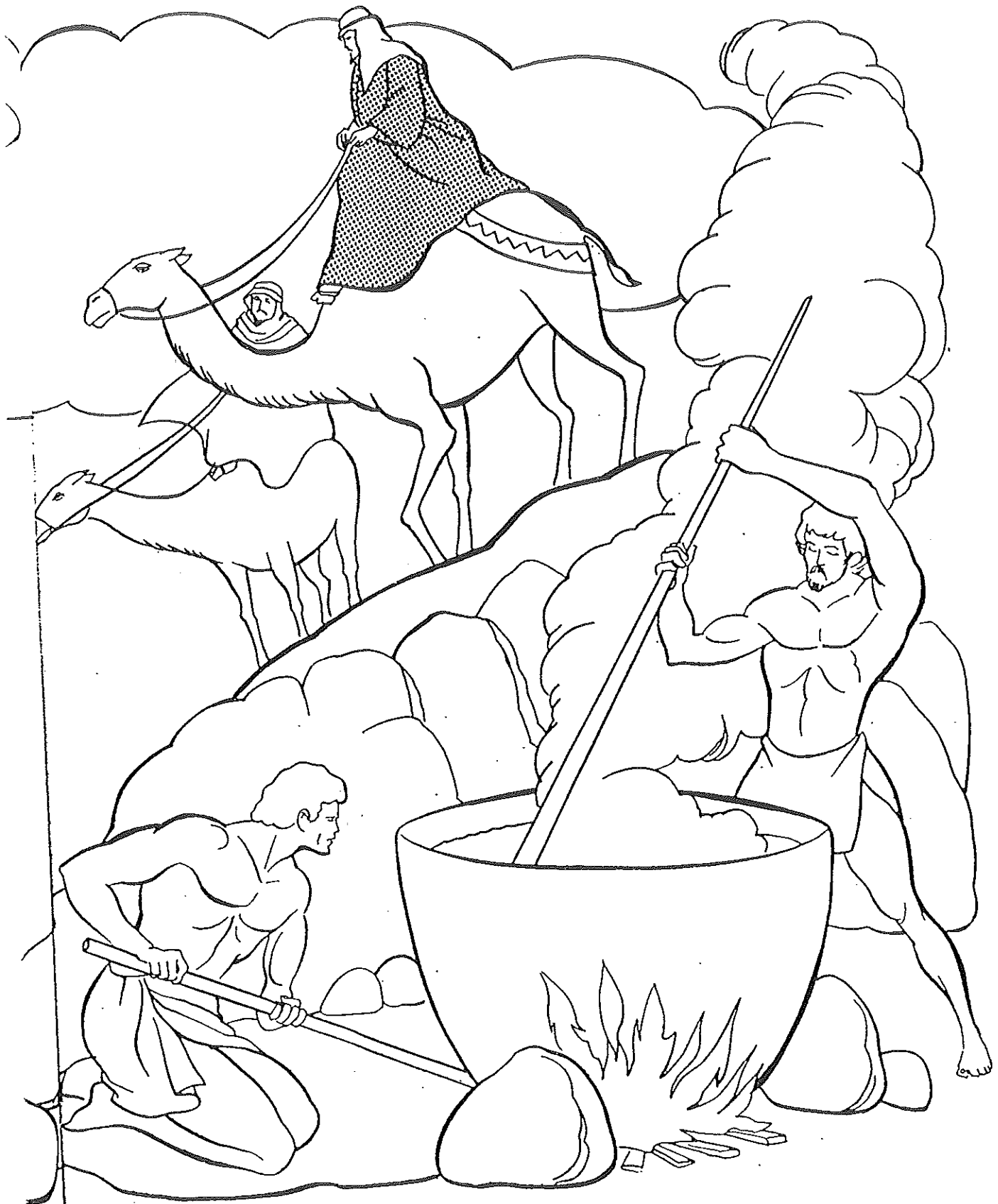
1) Ποιά πουλιά έστειλε ο Νώε και γιατί; 2) Ποιά ήταν η καλύτερη πρωτοχρονιά του κόσμου; 3) Τί έκανε ο Νώε μόλις πάτησε το πόδι του στη ξηρά; 4) Τί είναι το ουράνιο τόξο;

Ο Νώε έχτισε έναν βωμό, και έκανε μια μεγάλη προσφορά στον κύριο. Ο Θεός ευχαριστήθηκε.

Ένα ουράνιο τόξο στον ουρανό, ήταν το σημάδι της υπόσχεσης του Θεού στον Νώε, ότι δεν θα κατέστρεφε, ποτέ ξανά τον κόσμο του με νερό. (Γέννεσις 8).

9. Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ (Γεν.11)

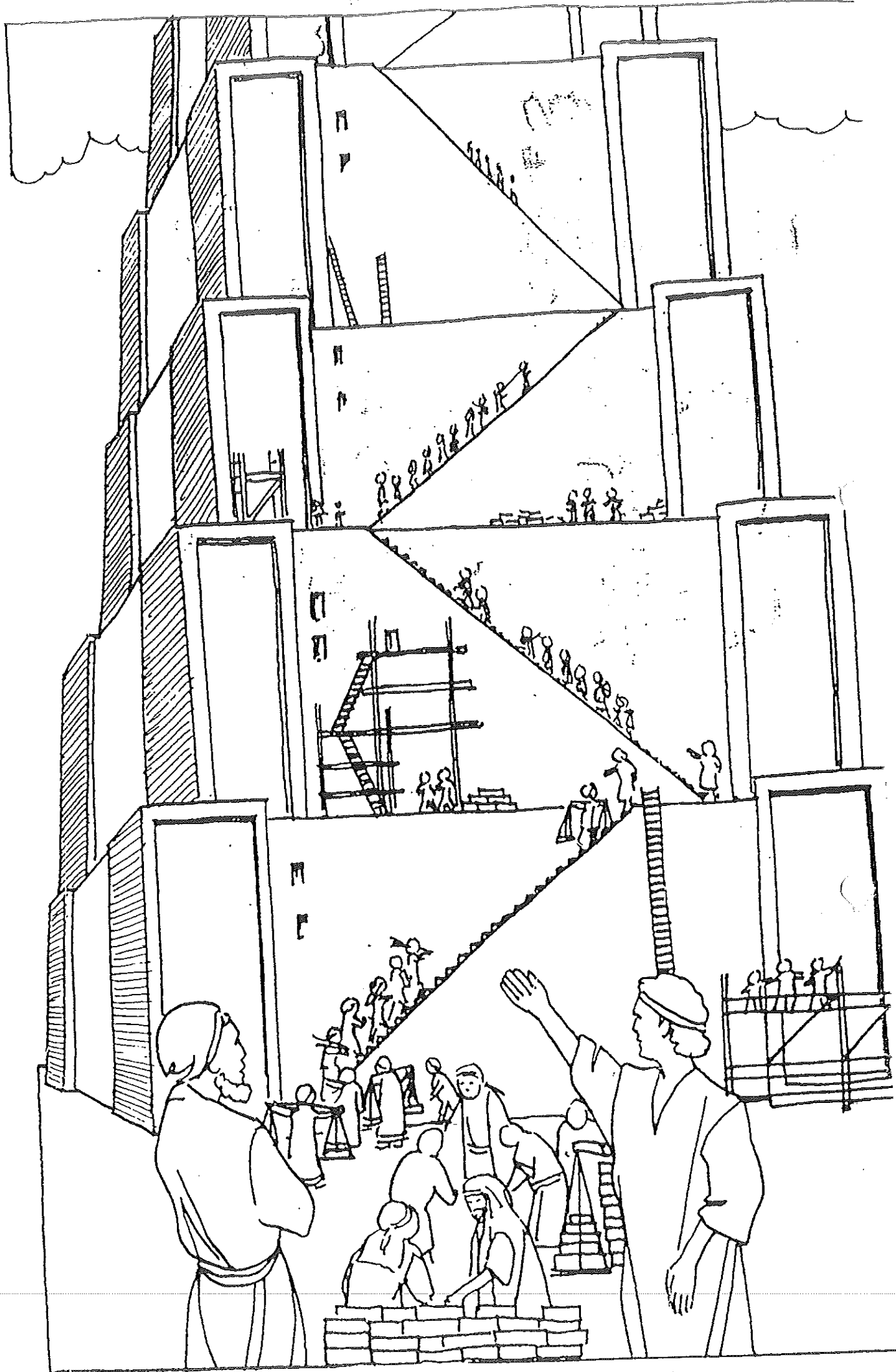
Ο άνθρωπος ξεχνά και πάλι τον Θεό. Ενώ ο Θεός του είχε υποσχεθεί, ότι ποτέ άλλοτε δεν θα τον κατέστρεφε, ο άνθρωπος δεν τον πίστεψε. Βρήκαν οι άνθρωποι μια μεγάλη και εύφορη πεδιάδα, που θα μπορούσε όλους να τους θρέψει και σταμάτησαν εκεί. Και σαν να ήταν εχθρός τους ο Θεός άρχιζαν να ετοιμάζονται για πόλεμο. Κτίζουν ένα πύργο πανύψηλο. Ενώ θα μπορούσαν ειρηνικά να καλλιεργούν τη γή, εκείνοι κάνουν έργα πολεμικά. Δεν θέλουν να εμπιστευθούν τον εαυτό τους στον Πατέρα τους τον Θεό. Νομίζουν ότι μπορούν να ζήσουν μόνοι τους. Τόσος κόπος, τόσα έξοδα για κάτι που νομίζουν ότι θα τους δώσει φήμη και όνομα. Για να κτιστεί αυτός ο ουρανο-ξύστης οι άνθρωποι σπαταλάνε όλη την εξυπνάδα τους. Χρησιμοποιούν πλιθάρια και πίσσα. „Εμπρός! Ελάτε όλοι μαζί να κτίσουμε πόλη και πύργο, που να φτάνει στον ουρανό!“, λέει ο ένας στον άλλο.

Ήταν κακό άραγε το κτίσιμο ενός πύργου; Κακός ήταν ο εγωισμός τους. Όσο υψηλότεαν ο πύργος ψηλά τόσο τα μυαλά τους πέρνανε αέρα. Ο Θεός κατεβαίνει να δει, τί κάνουν οι άνθρωποι. Όπως ο πατέρας σκύβει να δει, τον πύργο, που χτίζει το παιδάκι του στην άμμο, έτσι σκύβει και ο Θεός. Νόμιζαν οι άνθρωποι, πως ήταν τεράστιο το παλάτι· ότι αγγίζει τον ουρανό. Ο Θεός όμως χρειάζεται πολύ „να σκύψει“ για να τον παρατηρήσει. Αλλωστε ο Θεός δεν καταδικάζει το παιδί του, προτού δει τα έργα του. Ο Θεός δεν τιμωρεί για εκδίκηση, αλλά επειδή μας αγαπά. Αφησε τους ανθρώπους να ταλαιπωρηθούν, για να βάλουν μυαλό. Όπως ο πατέρας δεν χτυπά το παιδί του επειδή το μισεί, αλλά για να μην κατακυβηθεί χαμηλά, έτσι κι ο Θεός με τις τιμωρίες, εμποδίζει την κατακύβησή μας. Μπερδεύει τις γλώσσες των ανθρώπων. Ο Θεός δεν κάνει σεισμό για να σωριαστεί ο πύργος. Δεν θέλει ο Θεός να θανατώσει τα παιδιά του κάτω από τα ερείπια του πύργου. Δεν στέλνει αστραπές και φωτιά, όπως θα έκανε ο Δίας. Μπερδεύει απλώς τις γλώσσες και οι άνθρωποι σκορπάνε στη γή, για μην ενωθούν πάλι για να φτιάξουν κάτι, που θα τους καταστρέψει.

Μετά από πολλά χρόνια, ήρθε το άγιο Πνεύμα και μας έκανε όλους τους λαούς και πάλι αδέρφια. Όλοι μπορούν να μιλήσουν μεταξύ τους με τη γλώσσα της αγάπης, της θυσίας και της ταπείνωσης που δίδαξε ο Χριστός. Κάτι όμως μένει από τον πύργο της Βαβέλ. Οτι και να κάνουμε εμείς τα παιδιά του Θεού, εαν είναι χωρίς την ευλογία του Θεού τότε στο τέλος θα διαλυθεί. Πάντοτε λοιπόν με το Θεό προχώρα στη ζωή σου και να είσαι βέβαιος ότι θα φτάσεις εκεί που δεν έφτασαν οι χτίστες του πύργου· ψηλά μέχρι τον ουρανό.

Ερωτήσεις:

- 1) Γιατί χτίσανε οι άνθρωποι τον πύργο της Βαβέλ
- 2) Ποιό ήταν το λάθος τους
- 3) Πώς και γιατί τιμωρεί ο Θεός;
- 4) Πώς θα φτάσουμε εμείς ψηλά στον ουρανό;

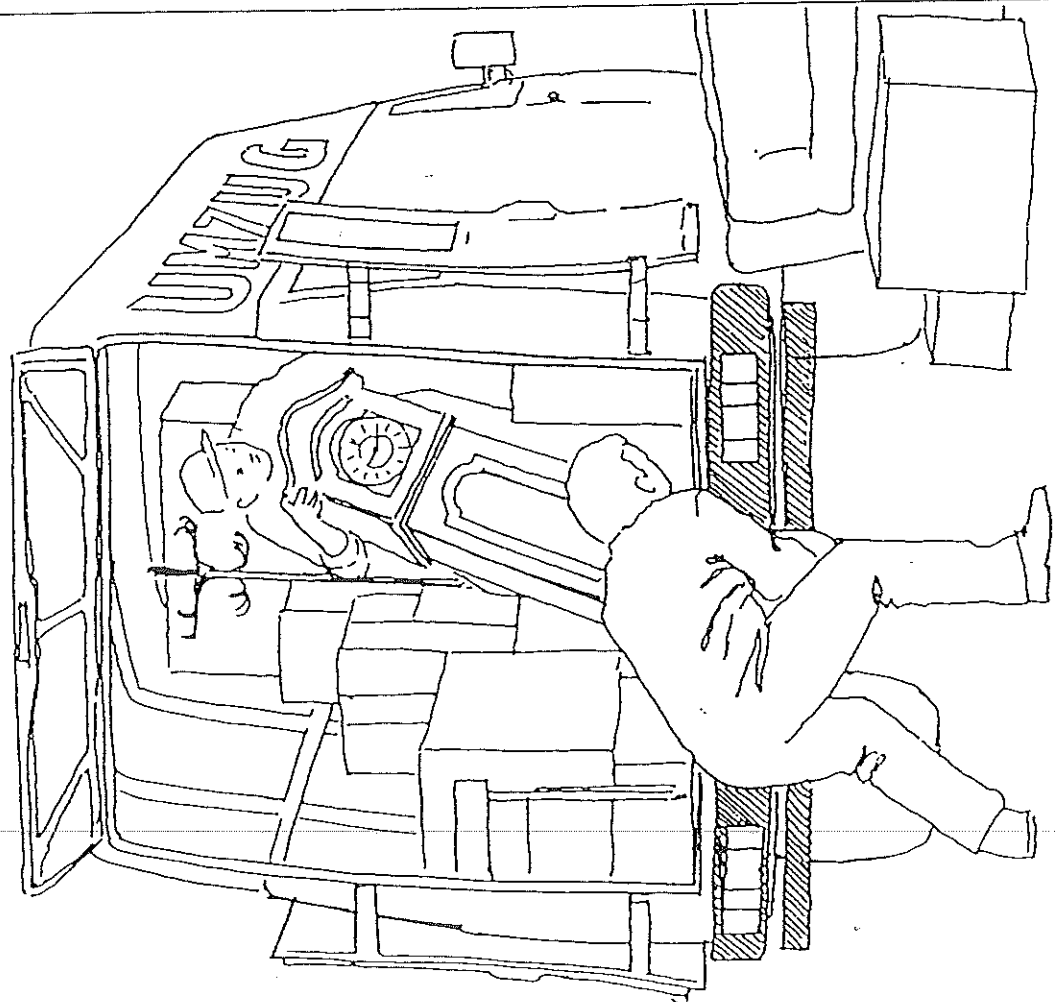
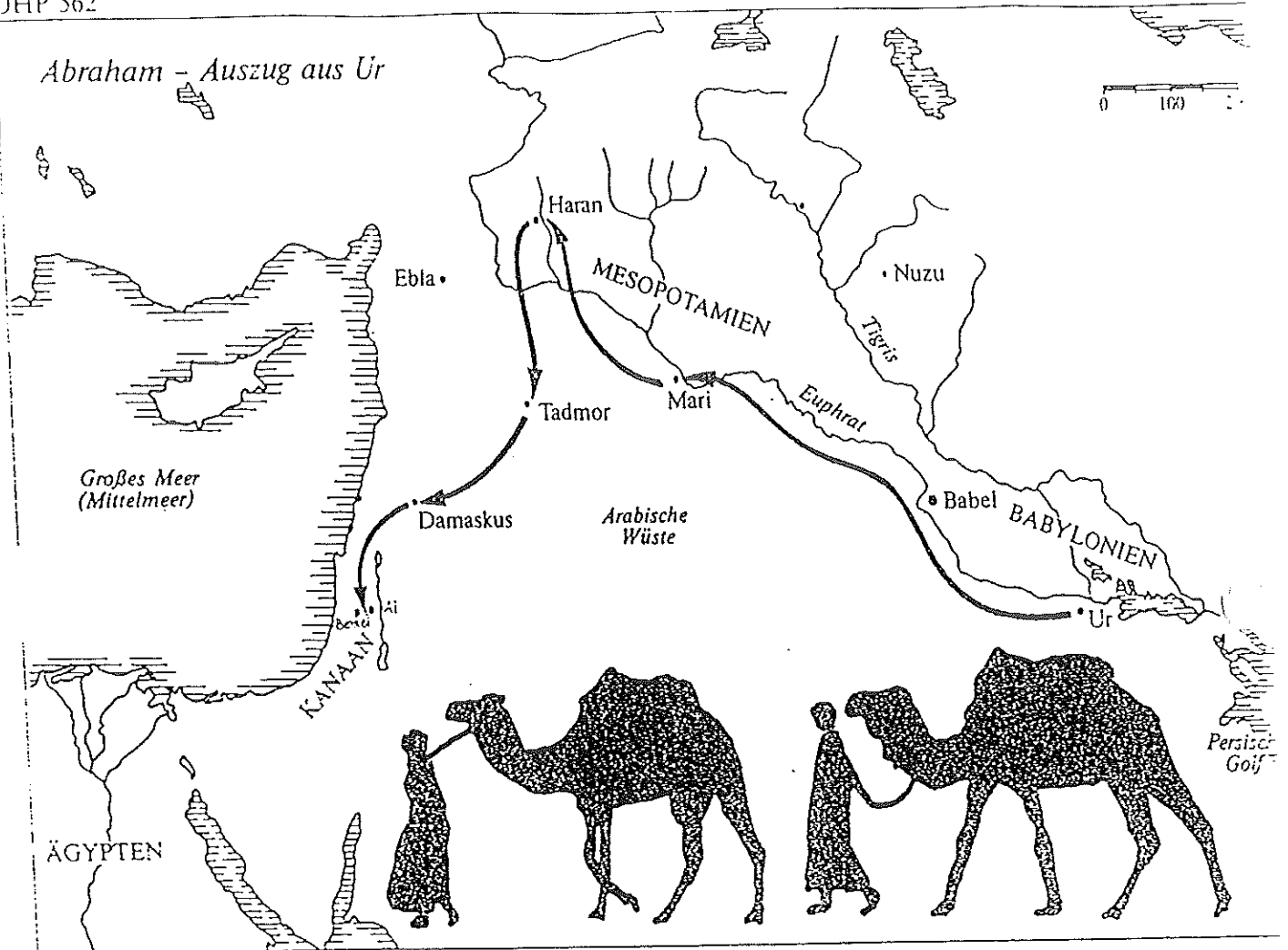

ΑΒΡΑΑΜ

Ο ΦΙΛΟΣΕΝΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Abraham - Auszug aus Ur

0 100 : :

Έχουμε ζήσει όλοι μας τί σημαίνει να αλλάζεις σπίτι. Να μετακομίζεις κάπου μακριά απο τα αγαπημένα σου πρόσωπα. Να χωρίζεσαι από τον παππού σου, τη γιαγιά σου, τον πατέρα ή την μητέρα σου. Την πίκρα αυτή έζησε και ο Αβραάμ. Ο Αβραάμ ήταν το τρίτο παιδί του Θάρα. Στα μάτια του Θεού έγινε όμως „ο πρώτος“. Ο πατέρας του πίστευε στα είδωλα. Το μικρό του παιδί όμως κατάλαβε ότι ένας είναι ο αληθινός Θεός, που πρέπει να αγαπά και να εμπιστεύεται. Ο Θεός παρακάλεσε τον Αβραάμ να αφήσει την πατρίδα του και τους συγγενείς για να πάει σε μία χώρα άγνωστη και μακρινή. Χωρίς να βλέπει και να ξέρει για πού πηγαίνει, παρόλο πού ήταν 75 χρονών γέρος, ξεκίνησε ο Αβραάμ το μεγάλο ταξίδι του επειδή είχε κάποια άλλα μάτια, τα μάτια της πίστης στο Θεό. Τα μάτια μας πολλές φορές μας απατάνε. Ο Θεός ποτέ! Στο μακρινό του ταξίδι έχει άξιους συντρόφους· τη γυναίκα του, την όμορφη Σάρρα, τον ορφανό ανιψιό του Λώτ και όλους τους δούλους του.

Ο Αβραάμ φθάνει στη χώρα, που του υποσχέθηκε ο Θεός. Εκεί βρίσκονται όμως άνθρωποι ειδωλολάτρες. Και ενώ ο Αβραάμ είναι ξένος μετανάστης και μετακινείται συνεχώς, οι ειδωλολάτρες έχουν το σπατάκι τους. Ζούν σε πόλεις. Ο ξένος όμως Αβραάμ έχει στην ξενητεία έναν φίλο πολύ δυνατό· το Θεό, που για πρώτη φορά του φανερώνεται. Του υπόσχεται ότι την γή που βλέπει δεν θα την κληρονομήσει βέβαια εκείνος, αλλά τα παιδιά του. Και ο Αβραάμ παντού χτίζει θυσιαστήρια στον μεγάλο φίλο του, τον Θεό.

Μια δοκιμασία όμως έρχεται πάλι να δοκιμάσει τον Αβραάμ. Οι βοσκοί του Λώτ μαλώνουν με τους βοσκούς του Αβραάμ για τα χωράφια. Όσο ήταν φτωχοί, ο θείος και ο ανιψιός ήταν αγαπημένοι. Όταν ήρθαν τα πλούτη άρχισε η ζήλεια· το δικό μου και το δικό σου. „Διάλεξε πρώτος“ λέει ο ταπεινός Αβραάμ στον Λωτ, „το μέρος πού θέλεις“. Και ο Λώτ αντί να αφήσει τον θείο του, που ήταν μεγαλύτερος, να διαλέξει βιάζεται να πάρει τα πιο καλά και εύφορα μέρη· τα Σόδομα και τα Γόμορα. Τιμωρείται όμως. Δυνατοί βασιλιάδες σέρνουν τον Λώτ και την οικογένειά του με αλυσίδες δεμένους μακριά. Ο Αβραάμ δεν μένει αδιάφορος. Μαζεύει 318 αγαπημένους δούλους και το βράδυ με την δύναμη του Θεού σκορπάει τον μεγάλο στρατό των βασιλιάδων. Ποτέ στην ιστορία δεν έγινε τέτοια μάχη, όχι από μίσος ή συμφέρον αλλά από την αγάπη του Αβραάμ για κάποιον, που τον είχε πληγώσει. Όταν ο Λώτ χωρίστηκε απο τον καλοκάγαθο Αβραάμ, αλλά και όταν εκείνος γύρισε απο τον πόλεμο, τον συναντά ο Θεός. „Κοίταξε όσο πάει το μάτι σου. Όλη τη γή, που βλέπεις θα την δώσω σε σένα για πάντα. Τα παιδιά σου θα θά γίνουν σαν την άμμο της θάλασσας και σαν τα αστέρια του ουρανού“. Στην μεγάλη οικογένεια του Αβραάμ ανήκουμε όλοι εμείς, ποι αγαπάμε και έχουμε εμπιστοσύνη στον πατέρα μας τον Θεό, όλοι εμείς, που έχουμε τα μάτια στραμένα όχι μόνο στα χαμηλά όπως ο Λώτ(που έπεσε και χαμηλά) αλλά ψηλά, στον ουρανό, στον ίδιο τον Θεό.

Ερωτήσεις:

- 1) Πώς ξεκίνησε ο Αβραάμ γέρος να μετακομίσει σε άγνωστα μέρη;
- 2) Ποιός τον περίμενε στην ξενητεία;
- 3) Ποιά ήταν η διαφορά του Λώτ από τον θείο του;

Όταν ο Αβραάμ και η γυναίκα του Σάρα ήταν πολύ γέροι, τρεις άγγελοι τους επισκέφθηκαν και τους είπαν: «Ο Θεός θα σας δώσει έναν γιο». (Γέννεσις 18).

Ο Θεός υποσχέθηκε πολλά παιδιά στον πιστό του φίλο, τον Αβραάμ. Πώς όμως θα αποκτούσαν παιδιά, αφού και αυτός και η Σάρρα ήταν πλέον παππούδες; Ο Αβραάμ όμως πίστευε περισσότερο στο Θεό, παρά στο μυαλό του... Ήταν μεσημέρι, όταν ο Αβραάμ, καθισμένος κάτω από μια βελανιδιά, βλέπει τρεις άντρες να στέκονται μακριά του. Φιλόξενος όπως ήταν τρέχει να τους υποδεχτεί. Παρόλα τα γεράματα, πέφτει κάτω και τους προσκυνά. Προσφέρει νερό. Τους πλένει τα πόδια λές και ήταν δούλος. Λέει στην γυναίκα του να ψήσει ψωμί. Σφάζει για τους ξένους το τρυφερότερο μοσχάρι. Ο Αβραάμ είχε μάθει τί σημαίνει να είσαι ξένος. Γι αυτό περιποιόταν κάθε ξένο. Οι τρεις άντρες, που ήταν μπροστά του, χωρίς να το ξέρει εκείνος, δεν ήταν απλοί ξένοι. Ήταν ο Κύριος, ο Χριστός με δύο αγγέλους του. Το δώρο των ξένων στον φιλόξενο Αβραάμ ήταν ένα ευχάριστο μήνυμα: η Σάρρα μετά από ένα χρόνο θα κάνει το πρώτο της παιδάκι. Γέλασε κοροιδευτικά η Σάρρα, που ήταν πλέον „γιαγιά“. Το παιδάκι όμως γεννήθηκε. Πήρε το όνομα Ισαάκ, που σημαίνει το παιδί που είναι χαρούμενο και γελά.

Ο Χριστός αμοίβει τη φιλοξενία. Μπήκε στη βάρκα του Πέτρου για να κηρύξει και η βάρκα γέμισε ψάρια. Πήγε στην Κανά και οι στάμνες γέμισαν κρασί. Πόσο καλό είναι να είμαστε φιλόξενοι; Έχουμε τότε στην καρδιά μας, τον μεγάλο καλεσμένο, τον Χριστό. Ο Θεός όμως κάνει και άλλο ένα δώρο στον Πατριάρχη· του λέει ότι οι μεγάλες πόλεις, που διάλεξε ο ανιψιός του για να μείνει, θα εξαφανισθούν. Και ο καλοκάγαθος Αβραάμ τρέμει για την τύχη του ανιψιού του.

Οι δύο άγγελοι, που χωρίστηκαν από τον Αβραάμ, φθάνουν το απόγευμα στα Σόδομα. Ο Λώτ καθόταν μόνος, έξω από την αμαρτωλή πόλη. Έφυγε ο Λώτ από την παρέα των αμαρτωλών και βρίσκει τη συντροφιά των αγγέλων. Χωρίς να γνωρίζει ποιοί ήταν, τρέχει να τους φιλοξενήσει. Μόλις είδαν τους ξένους, οι κάτοικοι της πόλης, όλοι μαζί, νέοι και γέροι, τρέχουν να κάνουν κακό και στους ξένους και στον Λώτ. Οι άγγελοι τότε άπλωσαν τα χέρια τους, τράβηξαν τον Λώτ μέσα στο σπίτι, έκλεισαν την πόρτα και στράβωσαν τους κακούς. Ούτε όμως και τότε εκείνοι μετάνιωσαν. “Σηκωθείτε αμέσως και φύγετε γρήγορα από αυτή την πόλη, γιατί ο Κύριος θα την καταστρέψει!” λένε οι δύο άγγελοι στον Λώτ, που στέκεται ακίνητος από το φόβο. Του τραβάνε το χέρι και μαζί με την γυναίκα και τις κόρες του τον βγάζουν έξω από τα Σόδομα. „Τρέξε στο βουνό και μην κοιτάς ξοπίσω σου!“, του λένε. Μόλις φεύγει ο δίκαιος Λώτ, ο ουρανός βρέχει θειάφι και πάνω από το θειάφι φωτιά. Μια λίμνη που κόχλαζε έγινε η πανέμορφη πεδιάδα, ένας τάφος, όπου μέχρι σήμερα τίποτα δεν ζεί. Είναι η γνωστή Νεκρή Θάλασσα. Ας φύγουμε και μείς μακριά από το κακό και την αμαρτία, πιάνοντας το χέρι του Χριστού! Δεν θα φοβόμαστε τότε κανένα καμίνι και καμά καταστροφή!

- Ερωτήσεις 1) Ποιά ήταν τα δώρα των ξένων για τη φιλοξενία;
 2) Γιατί και πώς καταστράφηκε η όμορφη πόλη των Σοδόμων;
 3) Πώς θα αποφύγουμε και μεις την καταστροφή;

„Αβραάμ, Αβραάμ!“ φωνάζει τον φίλο του ο Θεός. Ο γέροντας πατριάρχης σκιρτάει από χαρά. Φαντάζεται ότι μιά νέα αποκάλυψη του Θεού τον περιμένει. Κι όμως ο Θεός του ζητάει να θυσιάσει ότι πιο πολύτιμο έχει στον κόσμο για χάρη του· το μονάκριβο παιδί του, το γέλιο των γηρατειών του. Μέχρι τότε ο Αβραάμ είχε κάνει τα πάντα για τον Θεό. Αφησε την πατρίδα του. Εγκατέλειψε τους συγγενείς του. Και τώρα ο Θεός του ζητάει το πάν· το μονάκριβο, το αγαπημένο του παιδί, τον Ισαάκ. Ο Θεός δεν θέλει να υπάρχει τίποτα στην καρδιά του παιδιού Του εκτός από την αγάπη Του. Ο Αβραάμ πρέπει να θυσιάσει το παιδί του και μάλιστα με τα ίδια του τα χέρια. Ο Αβραάμ όμως έχει εμπιστοσύνη στο Θεό του. Αυτός που από ανέστησε τον Ισαάκ στη νεκρή από τα γεράματα κοιλιά της Σάρρας, θα μπορούσε και πάλι να τον αναστήσει.

Ο Αβραάμ δεν αναβάλλει. Η αναβολή χαλαρώνει την προθυμία. Πρωί-πρωί σηκώνεται. Δεν λέει τίποτα στη Σάρρα. Η μητρική της γεροντική καρδιά δεν θα άντεχε το μαντάτο. Δεν λέει τίποτα ο γέροντας Αβραάμ ούτε στους δούλους του. Ο γέροντας Αβραάμ σηκώνει ολομόναχος το βάρος της στενοχώριας του, και όχι για μερικές ώρες αλλά για τρεις ολόκληρες μέρες. Μοναδικός του σύντροφος ήταν ο Θεός. Μετά την κοπιαστική οδοιπορία λέει στους δύο δούλους του να τον αφήσουν μόνο με το παιδί του. Ο Πατριάρχης φορτώνει τα ξύλα της θυσίας στο μονάκριβο παιδί του, τον Ισαάκ, που ήταν στο άνθος της ηλικίας του· 20 χρονών. Ο ίδιος πέρνει το δαδί με τη φωτιά και το μαχαίρι για τη θυσία. „Πατέρα!“ ρωτάει γεμάτος απορία ο Ισαάκ. Και ο Αβραάμ στο άκουσμα αυτής της λέξης ραγίζει. „Τί είναι παιδί μου;“. „Νά! Εσύ μεταφέρεις τη φωτιά και εγώ τα ξύλα. Πού είναι όμως το πρόβατο για τη θυσία;“. „Παιδί μου, δεν θα φροντίσει ο Θεός;“ λέει γεμάτος εμπιστοσύνη ο Αβραάμ.

Πραγματικά πού βρήκε ο γέροντας την δύναμη να με πέτρες το θυσιαστήριο; Με τί καρδιά πήρε απο τους ώμους τα ξύλα και να τα βάλει επάνω; Πού βρήκαν τη δύναμη τα γεροντικά του χέρια να δέσουν τα πόδια και τα χέρια του παιδιού του; Τί να είπε άραγε ο Αβραάμ στον Ισαάκ την τρομερή εκείνη ώρα; Αλλά και πραγματικά με πόση υπομονή και καρτερία υπακούει ο Ισαάκ; Το μαχαίρι του Αβραάμ σηκώνεται και αστράφτει στις ακτίνες του ήλιου. „Αβραάμ, Αβραάμ!“ Ο Αβραάμ με ανασηκωμένο το χέρι κοιτάει να δει απο πού έρχεται η φωνή. „Μην κάμεις στο παιδί σου κανένα κακό! Επειδή δεν λογάριασες ούτε το μονάκριβο παιδί σου για χάρη μου, σου υπόσχομαι αληθινά ότι θα σου δώσω όλα τα αγαθά της γής. Θα κάνω τους απογόνους σου σαν τα αστέρια του ουρανού και την άμμο της θάλασσας!“ Και καθώς σηκώνει το βλέμμα του ο γέροντας Αβραάμ βλέπει σε ένα θάμνο μπερδεμένα τα κέρατα ενός κριαριού. Ο Αβραάμ θυσιάσε για το Θεό το όνειρό του, το θησαυρό του και ο Θεός του τα δίνει όλα πίσω χιλιοπλάσια.

Ο ίδιος ο Θεός που είναι άπειρη αγάπη και σταμάτησε το χέρι του Αβραάμ από την θυσία του παιδιού του, δεν λυπήθηκε να παραδώσει ο ίδιος το μονάκριβο παιδί Του, τον Ιησού Χριστό για την αγάπη μας. Ο Ισαάκ δεν θυσιάσθηκε τελικά. Ο Χριστός ήπιε όμως το ποτήρι του Σταυρού μέχρι τελευταία σταγόνα για την σωτηρία και την ευτυχία μας. Δεν αξίζει λοιπόν και μείς για το Χριστό να θυσιάσουμε τη ζωή μας;

Ερωτήσεις

- 1) Γιατί διέταξε ο Θεός τον Αβραάμ να θυσιάσει το παιδί του;
- 2) Ποιός θυσιάσε το μονάκριβο παιδί του για μας;
- 3) Διηγήσου με δικά σου λόγια την ιστορία της θυσίας του Ισαάκ

Ο Αβραάμ είχε υποσχεθή να υπακούη όλες τις εντολές του Θεού. Για να δοκιμάση την πίστη του Αβραάμ, ο Θεός την διέταξε να θυσιάση... (Γέννησις 22).

Η Σάρρα σε ηλικία 127 χρονών κοιμήθηκε. Ο Αβραάμ έκλαψε για τον αποχωρισμό της. Τόσα και τόσα πέρασε ο γέροντας Πατριάρχης και δεν έχυσε δάκρυ. Τώρα που αποχωρίζεται την σύντροφο της ζωής του. Δεν είχε όμως αποκτήσει ούτε ένα μικρό χωραφάκι για να θάψει την αγαπημένη του Σάρρα. Ο Αβραάμ ήξερε ότι είναι ένας διαβάτης, ένας ξενιτεμένος στην ζωή αυτή, γι αυτό κοίταζε πώς θα αποκτήσει παλάτι στην ουράνια πατρίδα του. Το μόνο που απόκτησε στη ζωή αυτή, ήταν ένα ...μνημείο, για τη σύντροφο της ζωής του. Μαζί με τον θάνατο της Σάρρας ήρθε ένα ευχάριστο γεγονός: ο γάμος του μονάκριβου γιού του, του Ισαάκ. Ο Αβραάμ λαχταρά να σφίξει στα χέρια του ένα εγγονάκι. Ήθελε όμως ο Ισαάκ να πάρει κοπέλλα από την πατρίδα του. Επειδή ήταν ο ίδιος γέρος, στέλνει τον έμπιστο δούλο του στην μακρινή Χαράν, απο όπου ξεκίνησε ο Αβραάμ. Ο δούλος κάθεται στο πηγάδι και προσεύχεται στο Θεό να βρεθεί η κατάλληλη κοπέλλα για το αφεντικό του. Βλέπει την όμορφη Ρεβέκα να έρχεται. Παρότι πλούσια εκείνη, πηγαίνει μόνη της να ποτίσει τα ζώα του πατέρα της. Και όχι μόνο αυτό! Μόλις βλέπει τον ξένο κατάκοπο, τρέχει να του δώσει νερό, να ποτίσει τις καμήλες του, να τον φιλοξενήσει.

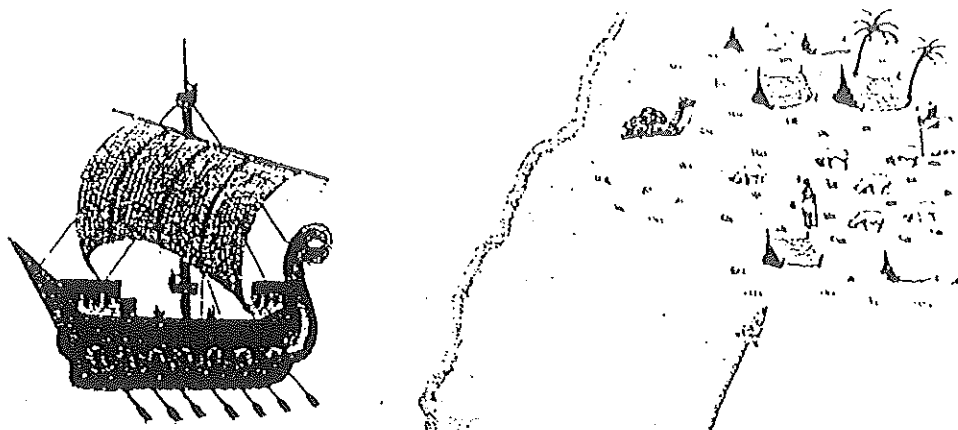
Η Ρεβέκα έκανε δύο δίδυμα εγγονάκια στον Αβραάμ, τον Ησαύ και τον Ιακώβ. Όταν έβγαιναν στο φως του κόσμου ο Ησαύ βγήκε πρώτος. Ο δεύτερος όμως ο Ιακώβ είχε πιάσει το μικρό του αδελφάκι απο την φτέρνα του. Αυτό το γεγονός έδωσε στην μαμά τους να καταλάβει ότι το δεύτερο παιδάκι θα γίνει πίο δυνατό από το πρώτο. Ο Ησαύ ήταν παιδί σκληρό. Του άρεσε να ζει περισσότερο έξω στην ύπαιθρο, να κυνηγά ζώα. Ο Ιακώβ ήταν παιδάκι ήμερο, παιδί του σπιτιού, της ησυχίας. Τότε το παιδί, που ήταν πρωτότοκο ήταν ο αρχηγός της οικογένειας. Έπαιρνε διπλή μερίδα απο την περιουσία. Κάποια μέρα ο Ησαύ ήρθε πεινασμένος από το κυνήγι. Είδε τον Ιακώβ να έχει μπροστά του ένα πιάτο κόκκινο φαγητό, φακίες. „Δός μου να φάω!“ λέει στον αδελφό του. „Δεν σου δίνω λέει εκείνος, εαν δεν μου δώσεις όλα τα δικαιώματα, που έχεις σαν πρώτος που είσαι!“. Ο Ησαύ από την λαιμαργία του τα δίνει όλα στον αδελφό του, για ένα...πιάτο φακές.

Όταν γέρασε ο Ισαάκ, τα μάτια του αδυνάτισαν και το φως του λιγόστεψε. Καλεί τον Ησαύ και του λέει: „Παιδί μου! Εγώ γέρασα και δεν ξέρω πότε θα πεθάνω. Πάρε τα όπλα σου και φέρε μου κυνήγι να φάω και να σου δώσω την τελευταία μου ευλογία!“. Φεύγει ο Ησαύ να κυνηγήσει. Η Ρεβέκα, επειδή αγαπούσε πίο πολύ τον Ιακώβ, ντύνει εκείνον με τα ρούχα του Ησαύ. Ετοιμάζει δυό κατσίκια. Τυλίγει τα μπράτσα με δέρμα κατσικίσιο και δίνει το φαγητό στα χέρια του Ιακώβ. Ο Ισαάκ νόμισε ότι ήταν το πρώτο του παιδί, εκείνο, που του έφερνε το φαγητό και του δίνει πλούσια την ευλογία του: „Εύχομαι, να σου δώσει ο Θεός βροχή από τον ουρανό και όλα τα αγαθά της γής. Όλα τα έθνη να σε υπηρετήσουν και να σε προσκυνήσουν!“. Όταν ήρθε ο Ησαύ ήταν πλέον...αργά. Οποιος απατάει όμως θα απατηθεί. Για αυτή του την πράξη ο Ιακώβ αναγκάστηκε να φύγει από την μητέρα του, για να μην τον σκοτώσει ο αδελφός του. Αναγκάστηκε να γίνει βοσκός και υπηρέτης στο θείο του για 20 χρόνια. Αναγκάστηκε να χάσει και εκείνος το καλύτερο παιδί του, τον Ιωσήφ.

Παρόλες όμως τις δυσκολίες ευλογήθηκε από το Θεό. Όταν έφυγε από το σπίτι του διωγμένος από τον αδελφό του, ξάπλωσε το βράδυ στην ερημιά λίγο να ξεκουρασθεί. Πήρε μια πέτρα για μαξιλάρι. Για στρώμα του είχε το κρύο χώμα και για σκηνή τον γεμάτο αστέρια ουρανό. Ένωθε μόνος φυγάς και έρημος. Τη δύσκολη εκείνη στιγμή όμως τον συναντά ο Θεός. Ο Ιακώβ βλέπει μια σκάλα-γέφυρα από τη γή στον ουρανό. Αγγελοι ανεβοκατέβαιναν. Και στην κορυφή της σκάλας ήταν ο Θεός. Αυτός που δίνει την Ελπίδα, την Χαρά και την αισιοδοξία σε όλους εμάς τους διαβάτες της ζωής. Η σκάλα που ενώνει εμάς με τον ουρανό είναι η Παναγιά, η μητέρα του Χριστού.

Ερωτήσεις

- 1)Γιατί ο Αβραάμ δεν απόκτησε ούτε ένα χωραφάκι εδώ στη γή;
  - 2)Πού οδήγησε η λαιμαργία τον Ησαύ;
  - 3)Πώς πλήρωσε ο Ιακώβ για την απάτη του;
- Ποιά είναι η δικιά μας σκάλα (κλίμακα) που μας οδηγεί στο Χριστό και γιατί;

ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ
ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

ΠΟΤΑΜΟΣ ΙΟΡΔΑΝΗΣ

Συχέμ

ΣΕΙΜΑΡΡΟΣ ΙΑΒΒΩΚ

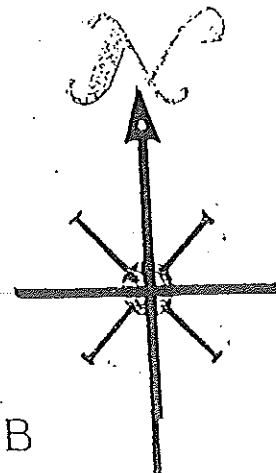
Βαιθήλ

Ιεριχώ

Χεβρών

ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Βεερ - Σεβά

Ο Ιακώβ, στον δρόμο για το σπίτι του θείου του Λάβαν, σταμάτησε να ξεκουραστή για το βράδυ. Καθώς κοιμόταν, ονειρεύθηκε μια σκάλα που έφθανε μέχρι τον ουρανό. (Γέννησις 28).

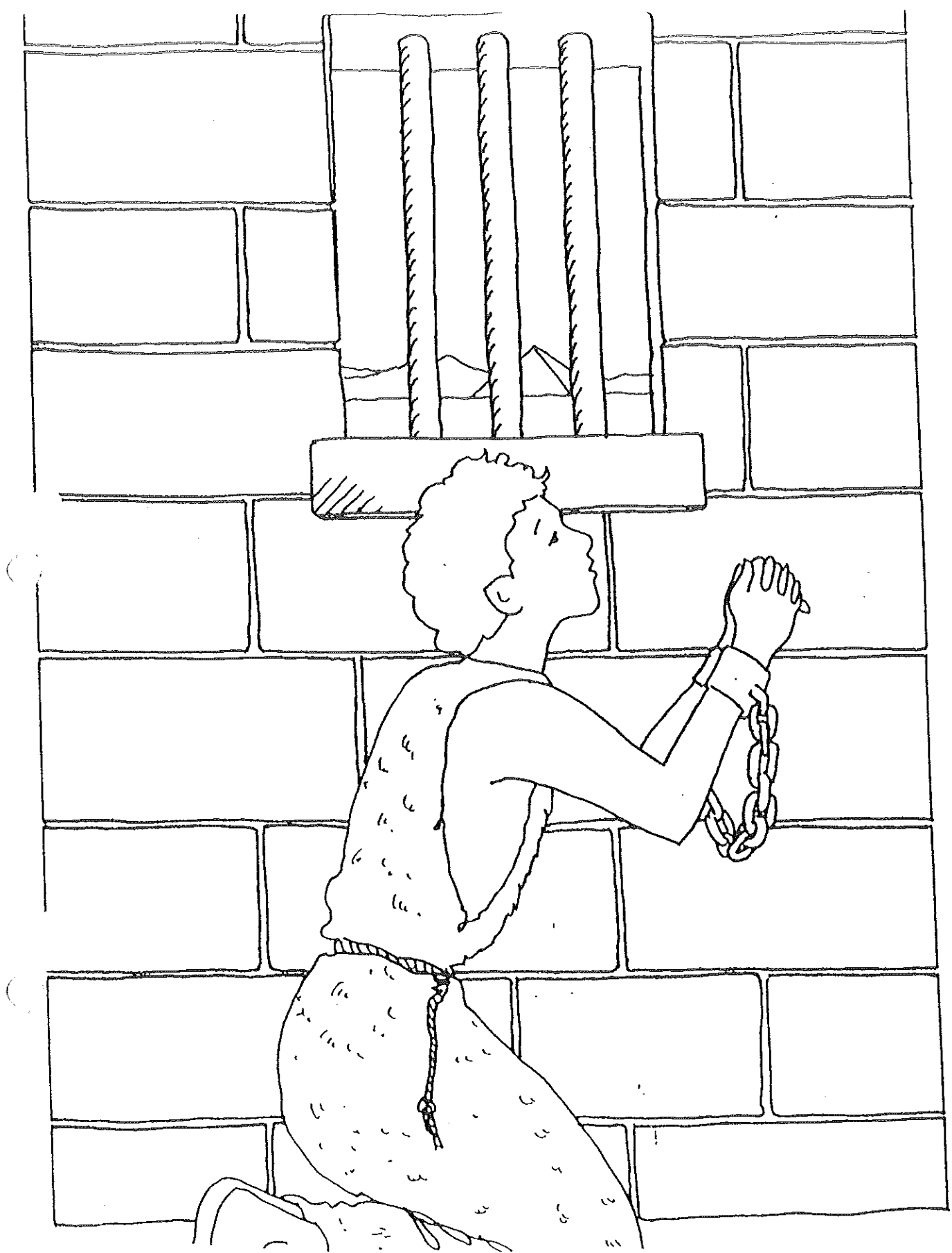

Ἄγγελοι ἀνέβαιναν και κατέβαιναν. Ο Ιακώβ ἄκουσε την φωνή του Θεού να του λέγει: «Ἡ γη στην οποία τώρα ξαπλώνεις, θα στην δώσω σε σένα και στους απογόνους σου!» (Γέννεσις 28).

Πριν φθάσουν στην Χαναάν ο Ιακώβ επάλεψε με έναν άγγελο του Θεού. Ο Ιακώβ δεν υποχώρησε, ο Θεός τον ονόμασε Ισραήλ, που σημαίνει «Αξιόπιστος». (Γέννεσις 32).

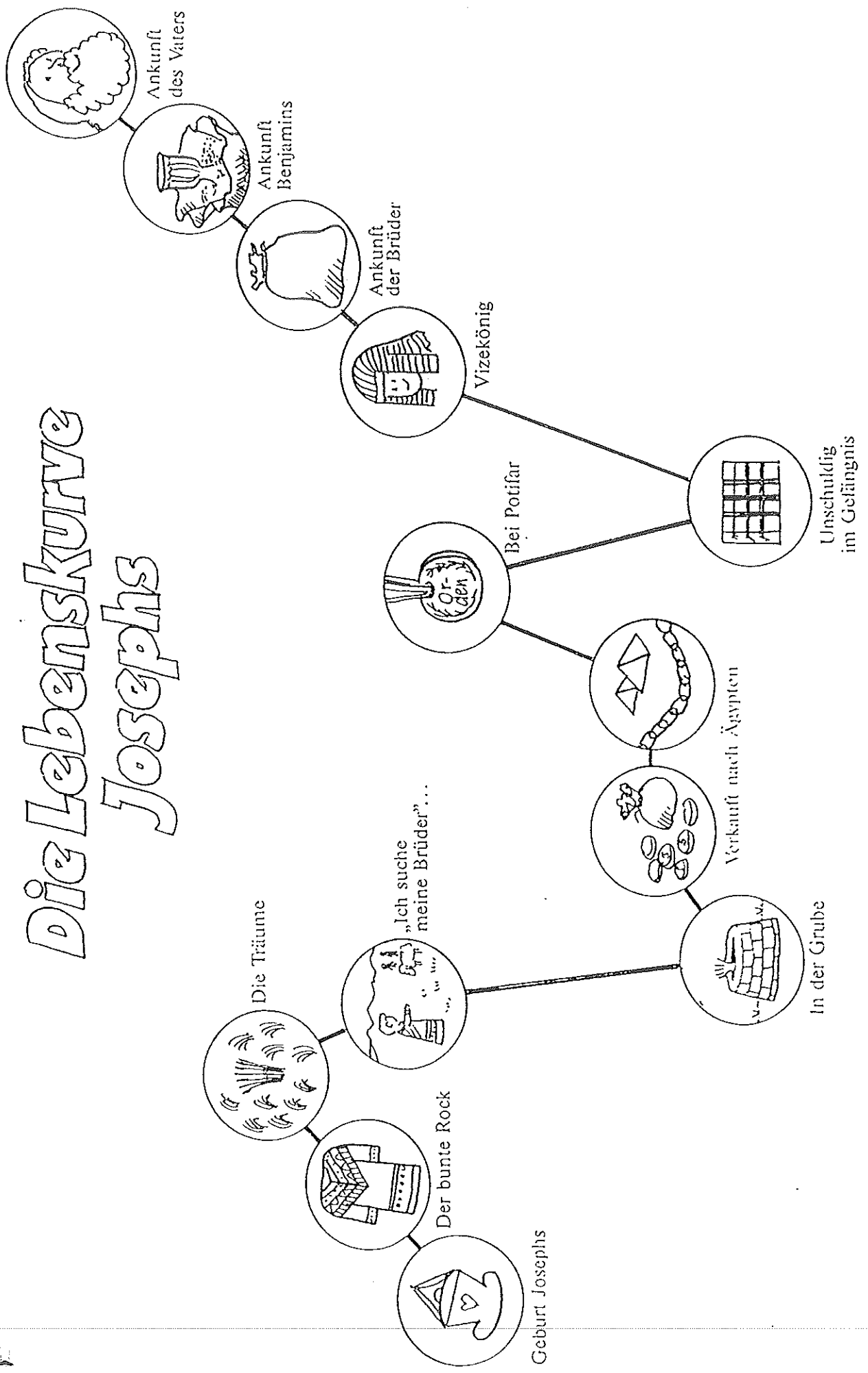

ΙΩΣΗΦ

ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΣΤΟ ΘΡΟΝΟ

Die Lebenskurve Josephs

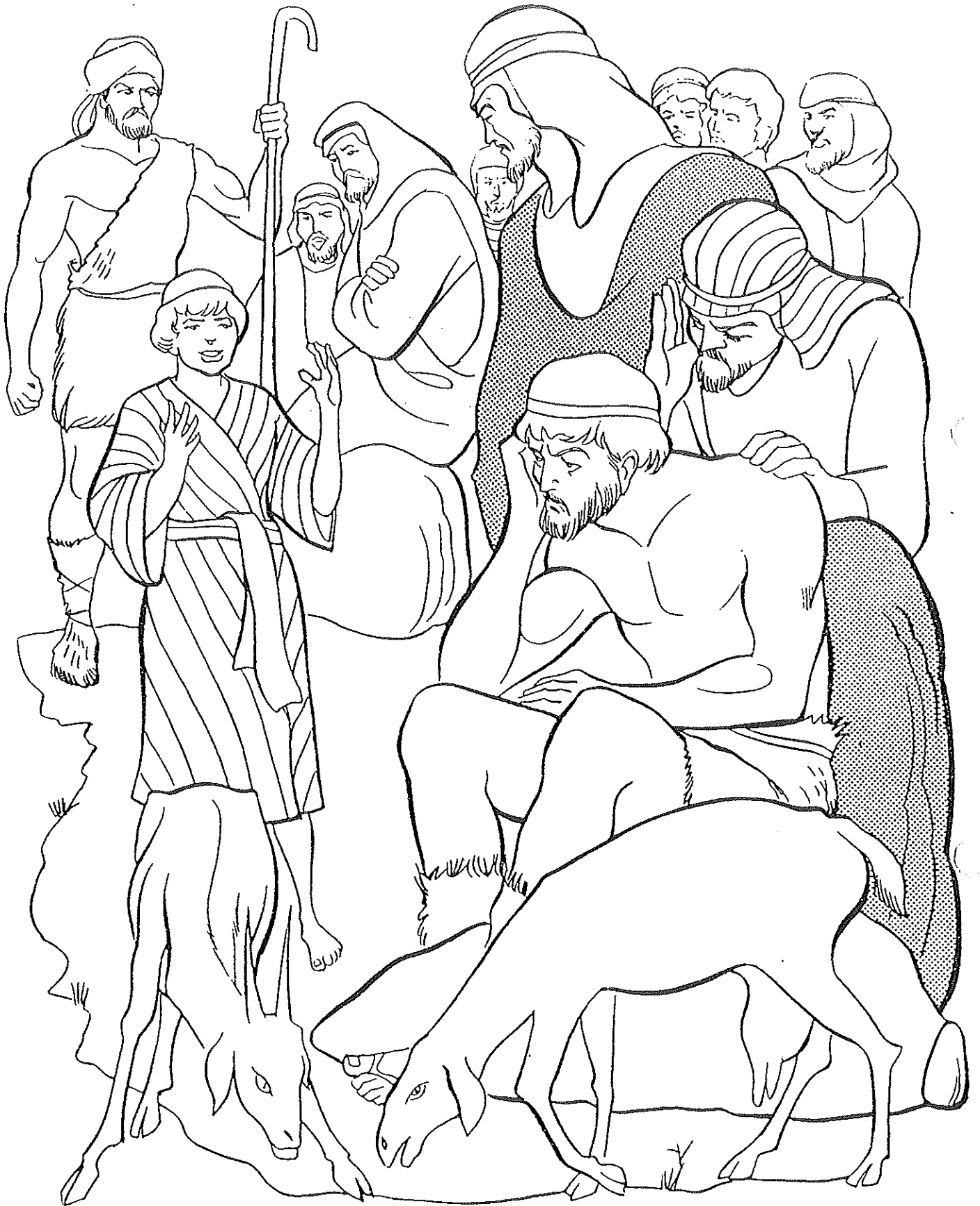
Ο Ιακώβ στην ξενιτειά γέννησε 12 παιδιά. Η αγαπημένη του γυναίκα, η Ραχήλ γέννησε τα δύο τελευταία: τον Ιωσήφ και τον Βενιαμίν. Η χαρά της Ραχήλ, που χρόνια δεν μπορούσε να κάνει ένα παιδάκι, ήταν απερίγραπτη. Θεώρησε τον Ιωσήφ προκαταβολή της ευλογίας που θα της δοθεί από τον Θεό. Τη στιγμή όμως που γεννούσε το τελευταίο της παιδί άφησε την τελευταία της πνοή. Ο Ιωσήφ από μικρό παιδί ήταν στολισμένος με όλες τις αρετές. Ήταν φρόνιμος, υπάκουος, εργατικός. Δούλευε σκληρά βόσκοντας τα πρόβατα του πατέρα του. Για αυτό ο πατέρας του το αγαπούσε περισσότερο από τα άλλα παιδιά. Έραψε στο παιδί του έναν μακρύ, πολύχρωμο χιτώνα. Αυτό κίνησε την ζήλεια των αδελφών του. Τόσο πολύ τον μισούσαν ώστε σκέφθηκαν να τον σκοτώσουν.

Η ζήλεια τους έγινε πιο μεγάλη από δύο όνειρα που είδε ο Ιωσήφ και απονήρευτος όπως ήταν, τους τα είπε. Τα αδέρφια του έκαναν δεμάτια από στάχυα. Ξαφνικά το δικό του δεμάτι στάθηκε όρθιο. Τα δεμάτια των αδελφών έγειραν ευλαβικά και το προσκυνούσαν. Στο άλλο όνειρο ο ήλιος, το φεγγάρι και τα αστέρια γύριζαν όλα μαζί και προσκύνησαν τον μικρό Ιωσήφ. Μόλις τα άκουσαν αυτά τα όνειρα τα αδέρφια του κοκκίνισαν από το θυμό: „Σάμπως νομίζεις, ότι θα γίνεις βασιλιάς και ότι θα μας εξουσιάζεις;“. Ακόμα κι ο πατέρας του νόμισε ότι πήραν αέρα τα μυαλά του μικρού Ιωσήφ και έτρεξε να τον μαλώσει. Πού να ξέρει το σχέδιο του Θεού; Κάποτε τα αδέρφια έλειπαν μακριά βόσκοντας τα πρόβατα. Ο Ιακώβ παρακάλεσε το παιδί του να πάει να δει τί κάνουν. Τρεις μέρες δρόμο έκανε ο μικρός Ιωσήφ για να συναντήσει τα αδέρφια του. Μόλις εκείνοι τον βλέπουν από μακριά, φώναξαν όλοι μαζί με ένα στόμα: „Νάτος! Έρχεται εκείνος που είδε τα...ωραία όνειρα! Να η ευκαιρία να τον ξεφορτώσουμε μιά και καλή! Θα τον σκοτώσουμε και θα τον πετάξουμε στα πηγάδια!“ Μόνον ο πιο μεγάλος, ο Ρουβήν, αντέδρασε: „Ας μην βάψουμε τα χέρια μας με αίμα! Ας τον ρίψουμε ζωντανό σε ένα πηγάδι!“. Ήθελε να βρεί ευκαιρία ο καλός Ρουβήν να σώσει το μικρό του αδερφάκι. Αντί να αγκαλιάσουν το αδελφάκι τους, που τόσο είχε κουραστεί από την πεζοπορία και τον ήλιο, με μανία και τα 9 αδέρφια βγάζουν τον ωραίο χιτώνα του Ιωσήφ και τον πετάνε σε ένα βαθύ σκοτεινό πηγάδι. Μάταια φώναζε ο Ιωσήφ „Βοήθεια!“. Οχι μόνον αυτό! Μόλις ο Ρουβήν έλειπε, πουλάνε τον μικρό τους αδελφό για λίγα λεφτά σε ένα караβάνι Ισμαηλιτών. Επιστρέφοντας σφάζουν ένα κατσίκι και με το αίμα του βάφουνε τον όμορφο χιτώνα του Ιωσήφ. „Αγρια θηρία σφάζανε το παιδί σου!“ είπαν με θράσος στον γέρο πατέρα. Δίνουν μια μαχαιριά και στην καρδιά του πατέρα.

Όπως ο Ιωσήφ, το αγαπημένο παιδί του Ιακώβ, πήγε στα αδέρφια του για να τα βοηθήσει έτσι ήρθε και στη γή μας ο μονάκριβος και αγαπημένος γιός του Θεού-Πατέρα, ο Ιησούς Χριστός για να μας σώσει από την αμαρτία και το διάβολο. Κι όπως ο Ιωσήφ προδόθηκε και παραδόθηκε από τα αδέρφια του, έτσι προδόθηκε κι ο Χριστός, που σταυρώθηκε από εμάς τους αγνώμονες ανθρώπους. Όπως ο Ιωσήφ όμως δοξάστηκε και υψώθηκε έτσι και ο Χριστός αναστήθηκε „θανάτω θάνατον πατήσας“.

Ερωτήσεις

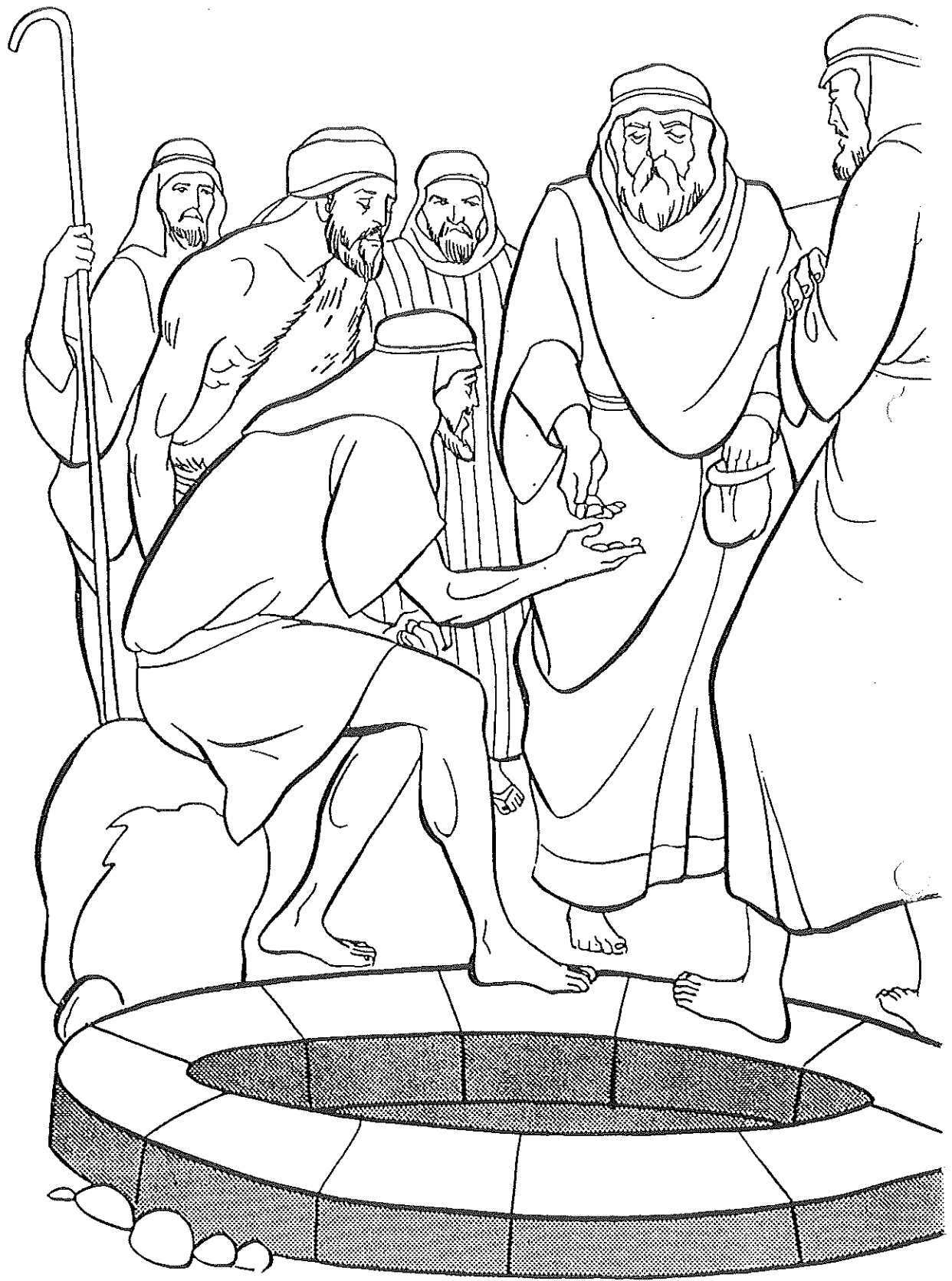
- 1) Γιατί φθονούσαν τα αδέρφια του, τον Ιωσήφ;
- 2) Πώς μεταχειρίστηκαν τον Ιωσήφ τα αδέρφια του;
- 3) Ποιές είναι οι ομοιότητες Ιωσήφ και Ιησού Χριστού;

Τα αδέλφια του Ιωσήφ τον εζήλευαν και εσχεδίασαν να τον σκοτώ-
σουν. (Γέννεσις 37).

Οι αδελφοί του Ιωσήφ αντί να τον αφήσουν να πεθάνη τον επούλησαν στους εμπόρους για είκοσι ασημένια νομίσματα. (Γέννεσις 37).

Ο Ιωσήφ πουλήθηκε στην Αίγυπτο σε έναν άρχοντα, που ονομαζόταν Πετεφρής. Ο Ιωσήφ δεν ήταν μόνος του. Κοντά του είχε τον Θεό, στον οποίο πίστευε και προσευχόταν. έρημος και γυμνός ήρθε στην Αίγυπτο. Δούλος μπήκε στο σπίτι του Αιγυπτίου. Είχε όμως μέσα του, τον θησαυρό της ψυχής του. Ήταν πάντοτε ενωμένος με τον Θεό, γι αυτό παντού κουβαλούσε την ευλογία του Θεού. Παρότι ξένος Εβραίος, νέος και δούλος αναλαμβάνει την διαχείριση όλης της περιουσίας του Κυρίου του. Για χάρη του, το σπίτι του Αιγυπτίου γεμίζει όλα τα αγαθά της γής.

Ο διάβολος όμως φθόνησε την πρόοδο του Ιωσήφ και έτριξε τα δόντια του. Χρησιμοποίησε την γυναίκα του Πετεφρή, η οποία με κάθε μέσο προσπάθησε να ρίξει το νεαρό Ιωσήφ στην αμαρτία. Ο Ιωσήφ όμως παλικάρίσια φώναξε: „Πώς θα απατήσω τον κύριο, πού τόσο εμπιστοσύνη μου έχει δείξει; Πώς μπορώ να αμαρτήσω μπρός στα μάτια του παναγίου Θεού; „ Ο Ιωσήφ είχε ζωηρή την αίσθηση ότι βρίσκεται παντού και πάντα κάτω από το βλέμμα του Πατέρα του, του Θεού. Συναισθανόταν ότι ποτέ δεν είναι μόνος του, αλλά ότι πάντα βρίσκεται μπροστά στο άγρυπνο μάτι Εκείνου, που τα πάντα βλέπει. Προτίμησε λοιπόν τρέχοντας να φύγει κοντά από την γυναίκα, αφήνοντας το ρούχο του, παρά να αμαρτήσει.

Η γυναίκα του πρίγκηπα ήθελε εκδίκηση. **Η αγάπη της έγινε μίσος.** Είπε ψέματα στον άντρα της, ότι ο Ιωσήφ ήθελε να την πειράξει, ότι της είπε λόγια βρώμικα...Τα δικά της τα ελαττώματα τα φορτώνει στον Ιωσήφ. Και ο Ιωσήφ βρίσκεται και πάλι δεμένος με βαριές αλυσίδες στα κάτεργα του σπιτιού του άρχοντα. Ο Ιωσήφ όμως δεν παραπονιέται. Δεν απελπίζεται! Δεν χτυπιέται! Στρέφει το βλέμμα του ψηλά για να βρει δύναμη και παρηγοριά! Όπως το μαργαριτάρι δεν χάνει όμως την λάμψη του ούτε και στη λάσπη, έτσι η αρετή του Ιωσήφ φωτίζει το πηχτό σκοτάδι της φυλακής. Τον εκτιμάει ο δεσμοφύλακας και τον κάνει επιστάτη στη φυλακή. Όλοι οι φυλακισμένοι βρίσκονται τώρα κάτω από τις διαταγές του Ιωσήφ!

Στη φυλακή βρίσκονται και δύο έμπιστοι άρχοντες του Φαραώ. Το προηγούμενο βράδυ είδαν φοβερά όνειρα. Ο Ιωσήφ για να τους παρηγορήσει, με την δύναμη του Θεού, τους τα εξηγεί. Ο ένας από αυτούς γρήγορα θα βρισκόταν και πάλι κοντά στον Φαραώ. „Μην ξεχάσεις και μένα όταν βγεις από τη φυλακή! Όταν βρίσκεσαι μπροστά στον Φαραώ παρακαλεσέ τον να με βγάλει από τα σκοτεινά αυτά κάτεργα!“. Ο άρχοντας όμως μόλις ελευθερώθηκε λησμόνησε τον ευεργέτη του. Δεν τον λησμόνησε όμως κι ο Θεός.

Ερωτήσεις

- 1) Πώς βοηθάει ο Θεός τον μικρό Ιωσήφ;
- 2) Γιατί δεν μπορούσε να αμαρτήσει ο Ιωσήφ;

Πέρασαν τρία χρόνια από τότε που ελευθερώθηκε ο άρχοντας του Φαραώ, ώσπου ήρθε και η ημέρα της δόξας του αγνού Ιωσήφ. Ο Φαραώ, που το όνομά του σημαίνει τον ήλιο, είδε τη νύχτα δύο φοβερά όνειρα. Το φάνηκε ότι στεκόταν κοντά στο μεγάλο ποτάμι της Αιγύπτου, Νείλο. Από το ποτάμι ανέβηκαν επτά ωραίες παχιές αγελάδες που έβοσκαν στο γρασίδι της όχθης. Μετά από αυτές ανέβηκαν επτά σκελετωμένες αγελάδες, που καταβρόχθισαν ξαφνικά τις πρώτες. Ο Φαραώ ξύπνησε τρομαγμένος. Μόλις τον πήρε πάλι ο ύπνος είδε επτά στάχνα μεστωμένα και ωραία, που ανέβηκαν από την ίδια ρίζα. Ύστερα από λίγο φύτρωσαν 7 αδύνατα, καμένα από τον καυτό άνεμο της ερήμου στάχνα, που κατέφαγαν όμως τα μεστωμένα. Τί να σημαίνουν τα όνειρα αυτά;

Κανένας σοφός του δεν μπορούσε να ανακαλύψει την ερμηνεία τους. Η σοφία του ανθρώπου χωρίς τη φώτιση του Θεού είναι ένα...μηδέν. Τότε ο ηγεμόνας του Φαραώ, που ήταν στη φυλακή μαζί με τον Ιωσήφ, θυμήθηκε το σωτήρα του. Ήξερε ο Θεός πότε θα βγάλει το χρυσό από το καμίνι του, πότε θα ελευθερώσει το παιδί του. Εάν ο Ιωσήφ είχε βγει νωρίτερα θα είχε πάει στην πατρίδα του και θα είχε μείνει ένας απλός άνθρωπος. Τώρα ο Ιωσήφ με την υπομονή του και τον αγώνα του ετοιμάζεται να φορέσει το στεφάνι του νικητή. Με ρούχα λευκά και καθαρά παρουσιάζεται μπροστά στο βασιλιά και τους σοφούς του. Το πρώτο που λέει με θάρρος ο νέος Ιωσήφ μπροστά στον βασιλιά της Αιγύπτου είναι ότι μόνον με τη βοήθεια του Θεού θα βρεί την εξήγηση των ονείρων του Φαραώ. „Θα έρθουν βασιλιά 7 χρόνια στη χώρα σου, που θα έχεις όλα τα αγαθά. Αυτό σημαίνουν οι 7 παχιές αγελάδες και τα 7 μεστωμένα στάχνα. Μετά, όμως θα έρθουν χρόνια δύσκολα, χρόνια πείνας και στενοχώριας. Διόρισε λοιπόν κάποιον συνετό, με εξουσία στη χώρα σου, να βάζει στην άκρη το 1/5 από τα αγαθά της γής όλα αυτά τα γόνιμα χρόνια, έτσι ώστε να μην πεινάσει ο λαός τα 7 δύσκολα χρόνια!“.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά του νεαρού σκλάβου, ο Φαραώ, βασιλιάς όλης της Αιγύπτου σηκώνεται όρθιος, τον αγκαλιάζει. Βγάζει το δαχτυλίδι του, που ήταν και η σφραγίδα του και το φορά στο χέρι του μικρού Ιωσήφ. Βάζει στο λαιμό του τη δικιά του χρυσή αλυσίδα, για να δικάζει και να εξουσιάζει. Του φοράει τη λευκή βασιλική στολή. Του ετοιμάζει μια επίσημη άμαξα και διατάζει ένα κήρακα να πηγαίνει μπροστά από όπου περνούσε ο Ιωσήφ και να φωνάζει „Γονατίστε! Περνάει ο βασιλιάς σας!“.

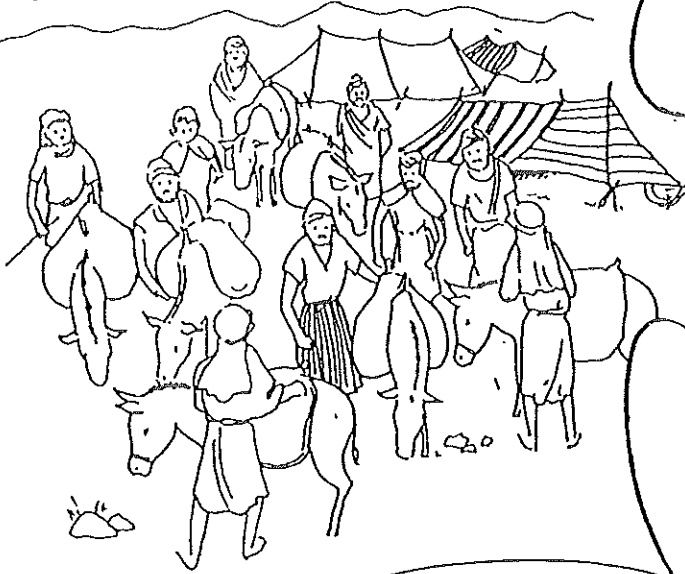
Ο Ιωσήφ από δούλος και υπηρέτης γίνεται βασιλιάς. Από φυλακισμένος και καταδιωγμένος, γίνεται ο άρχοντας όλης της Αιγύπτου. Και όλα αυτά επειδή είχε απόλυτη πίστη και εμπιστοσύνη στο Θεό. Επειδή, ενώ του δόθηκε η ευκαιρία, εκείνος δεν αμάρτησε, δεν λέρωσε το ρούχο της ψυχής του, αφού αισθανόταν πάντα να είναι μπροστά στα μάτια του Θεού. Ο Ιωσήφ φτάνει στην κορυφή της δόξας επειδή υπέμεινε 11 χρόνια δούλος στον Πετεφρή και 3 χρόνια δέσμιος στη φυλακή. Επειδή ποτέ δεν ξεστόμιζε λόγια κακά για τα αδέρφια του.

Ο Ιωσήφ παντρεύτηκε την όμορφη Ασινέθ και απέκτησε δύο παιδιά, τον Μανασσή και τον Εφραίμ. Παρότι ήταν νέος και είχε τόσο υψηλό αξίωμα, δεν πήραν τα μυαλά του αέρα. Συνέχισε να είναι εργατικός και δραστήριος. Όταν ήρθαν τα χρόνια τα δύσκολα της πείνας άνοιξε τις αποθήκες να χορτάσει ο λαός.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιά ήταν τα όνειρα που ταλαιπωρούσαν τον Φαραώ και ποιά η εξήγησή τους;
- 2) Πως έγινε ο Ιωσήφ μεγάλος και δοξασμένος;

1

2

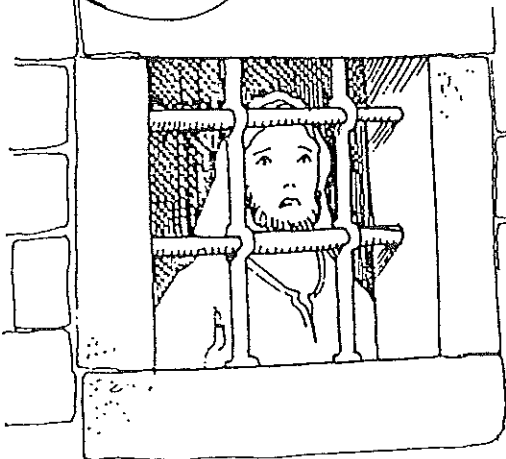
3

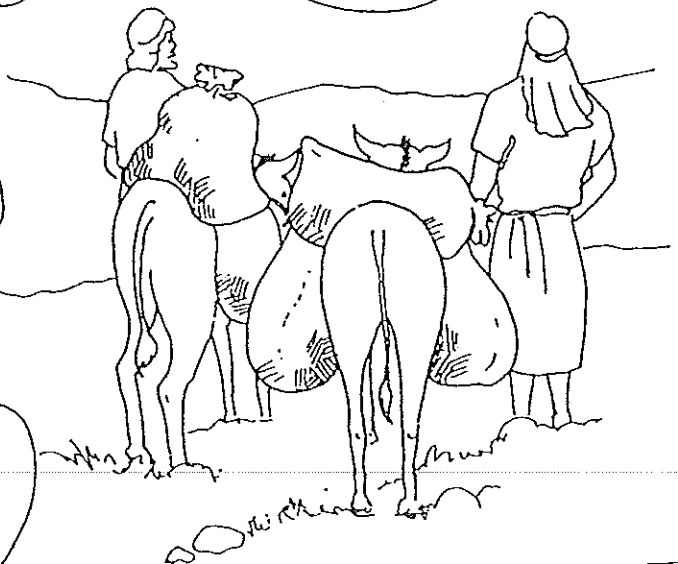
4

5

6

Η πείνα θερίζει όχι μόνο την Αίγυπτο αλλά και τη Χαναάν, τη γή της επαγγελίας. Τα πράγματα αντιστρέφονται τώρα. Ο Ιωσήφ είναι βασιλιάς και τα αδέρφια του πεινούν και υποφέρουν. Ακούνε ότι σε μια μακρινή χώρα υπάρχει ένας βασιλιάς, που δίνει σε όλους φαγητό, και τρέχουν να πάρουν και αυτοί κάτι. Φθάνουν μπροστά στο βασιλιά. Γονατίζουν με το πρόσωπο ριγμένο στη γή και τον προσκυνούν. Τα όνειρα που είχε δει μικρός ο Ιωσήφ γίνονται πραγματικότητα. Δεν καταλαβαίνουν τα 10 αδέρφια, ότι βρίσκονται μπροστά σε εκείνον, που βασάνισαν και πούλησαν.

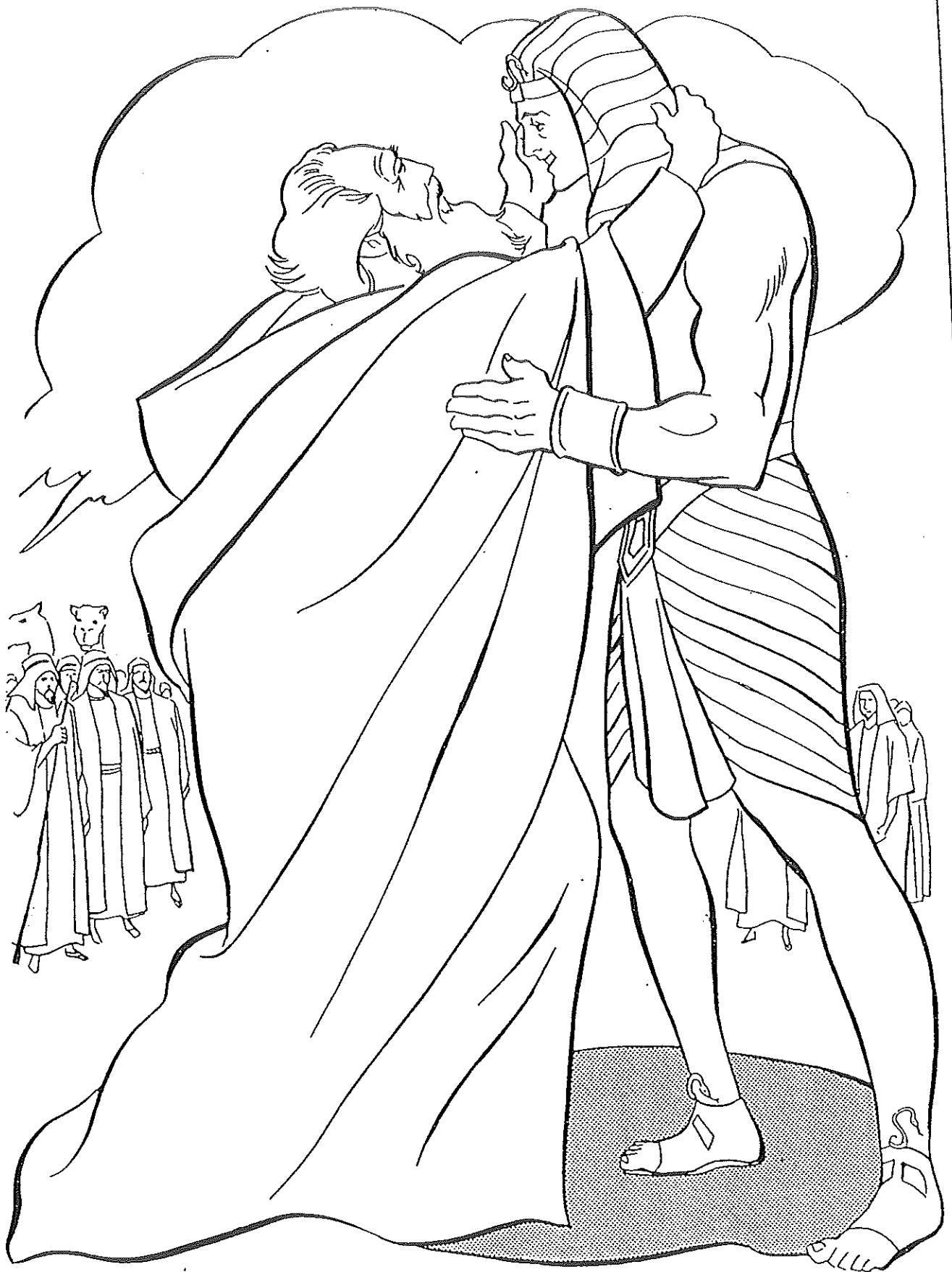
Ο Ιωσήφ βλέπει τα αδέρφια του και συγκινείται. Δεν βλέπει όμως στην παρέα τους, το μικρό το αδελφάκι του, τον Βενιαμίν και ανησυχεί. Μήπως τον πούλησαν και κείνον; Μήπως το χειρότερο τον σκότωσαν; Κάνει λοιπόν τον ανήξερο. Προσποιείται ότι δεν ξέρει τίποτα για να τα μάθει όλα. Δεν τους πιστεύει, ότι ο μικρός Βενιαμίν έχει μείνει πίσω με τον γέρο τον πατέρα τους. Για να τους φοβήσει τους κατηγορεί για κατασκόπους, που είχαν έρθει εκεί για να μάθουν τα μυστικά της χώρας τους. Τους βάζει 3 μέρες στη σκοτεινή φυλακή και μετά κρατάει τον δεύτερο, τον Συμεών και στέλνει τους άλλους πίσω στη χώρα τους να φέρουν και το μικρό τους αδελφάκι. Με όλα αυτά τα αδέρφια του κατάλαβαν ότι ο Θεός τους τιμωρεί σκληρά για αυτά που είχαν κάνει κάποτε στον αδελφό τους. Οι στενοχώριες είναι πικρές αλλά είναι και ένα φάρμακο. Όταν πονάμε κάνουμε ανάκριση στον εαυτό μας. Μας ανοίγουν τα μάτια για να καταλάβουμε αυτά που κάνουμε. Ο γέρος Ιακώβ μόλις ακούει ότι ο Συμεών είναι στα μπουντρούμα της Αιγύπτου και ότι ο βασιλιάς θέλει και το μικρό του παιδάκι, την παρηγοριά του, τρέμει από το φόβο. Δεν έχει όμως άλλη επιλογή. Η πείνα και η δυστυχία ήταν μεγάλες. Με δάκρυα στα μάτια αποχαιρετάει το μικρό του παιδί. Πήραν μαζί τους και λεφτά και δώρα για να τους λυπηθεί ο βασιλιάς και να μην τους σκοτώσει.

Μόλις είδε ο Ιωσήφ τον μικρό του αδελφό συγκινήθηκε. Πήγε να σπάσει η καρδιά του. Κρατήθηκε όμως. Έβαλε τα αδέρφια του στο σπί του και τους έκανε βασιλικό τραπέζι! Στον μικρό Βενιαμίν έβαλε πενταπλάσια μερίδα από το κρέας. Στη συνέχεια τους ξεπροβοδίζει. Τους γεμίζει τα σακιά με τρόφιμα. Βάζει όμως κρυφά στο σακί του Βενιαμίν το ασημένιο του κύπελλο. Το πρωί και ενώ οι ξένοι είχαν πάρει το δρόμο της επιστροφής στρατιώτες του Ιωσήφ τους προλαβαίνουν. „Είστε αγνώμονες! Τους λένε. Γιατί κλέψατε το ποτήρι του βασιλιά μας;“. „Δεν είμαστε κλέφτες!“ απαντάνε εκείνοι. „Σε όποιου το σάκκο βρείς κάτι, εκείνος ας πεθάνει.“ Οι στρατιώτες ψάχνουν και βρίσκουν το ποτήρι στο σάκκο του...Βενιαμίν. Αυτό ήταν η χειρότερη μαχαριά στην καρδιά τους. Γυρνάνε πίσω. Παρακαλάνε τον άγνωστο βασιλιά, να σκοτώσει εκείνους παρά τον Βενιαμίν. Τώρα καταλαβαίνει ο Ιωσήφ ότι έχουν διορθωθεί, ότι αγαπάνε πραγματικά τον αδελφό τους. Διώχνει όλους τους Αιγυπτίους από την αίθουσα. Και αφού έμεινε μόνος του μεταξύ των αδελφών του, ξέσπασε και φώναξε κλαίοντας με λυγμούς: „Πλησιάστε κοντά μου!“ Εκείνοι τρόμαξαν. „Εγώ είμαι ο Ιωσήφ, ο αδελφός σας, που πουλήσατε στην Αίγυπτο! Μην λυπάσθε, μην τρέμετε. Ο Θεός με έστειλε εδώ πριν από σας για τη σωτηρία σας. Τρέξτε! Φέρτε εδώ τον γέροντα τον πατέρα μας! Πέστε του ότι ο γιός του δεν είναι χαμένος αλλά ότι είναι βασιλιάς και άρχοντας“ Και αφού έπεσε στο λαιμό του Βενιαμίν έκλαιγε από αγάπη και συγκίνηση...

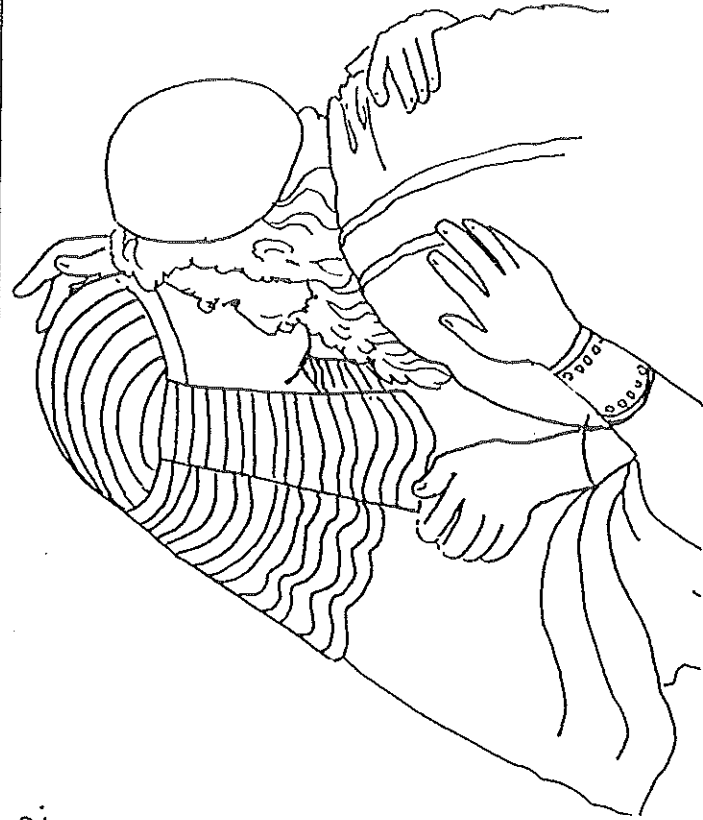
Ερωτήσεις:

- 1) Πώς επαληθεύτηκε το όνειρο του Ιωσήφ;
- 2) Γιατί ο Ιωσήφ ταλαιπώρησε τα αδέρφια του;
- 3) Πώς αποκαλύφθηκε ο Ιωσήφ στα αδέρφια του;

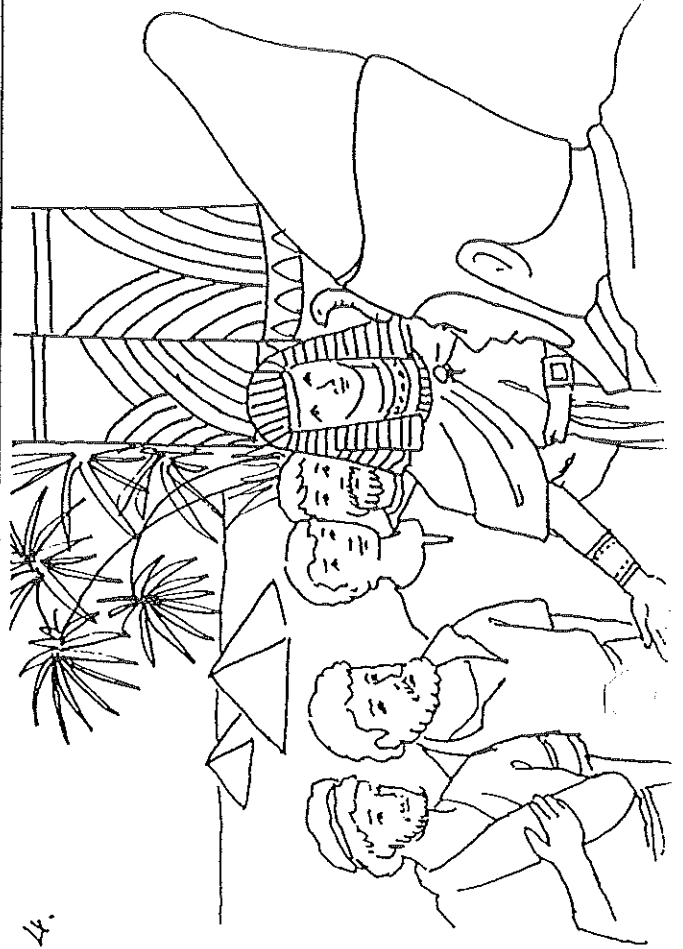

Στην Αίγυπτο ο Ιακώβ με χαρά ξανασυναντούσε τον Ιωσήφ. Ο Ιακώβ θυμήθηκε την υπόσχεση του Θεού ότι θα τους βγάλει από την Αίγυπτο και θα τους κάνει μεγάλο Έθνος. (Γέννεσις 46).

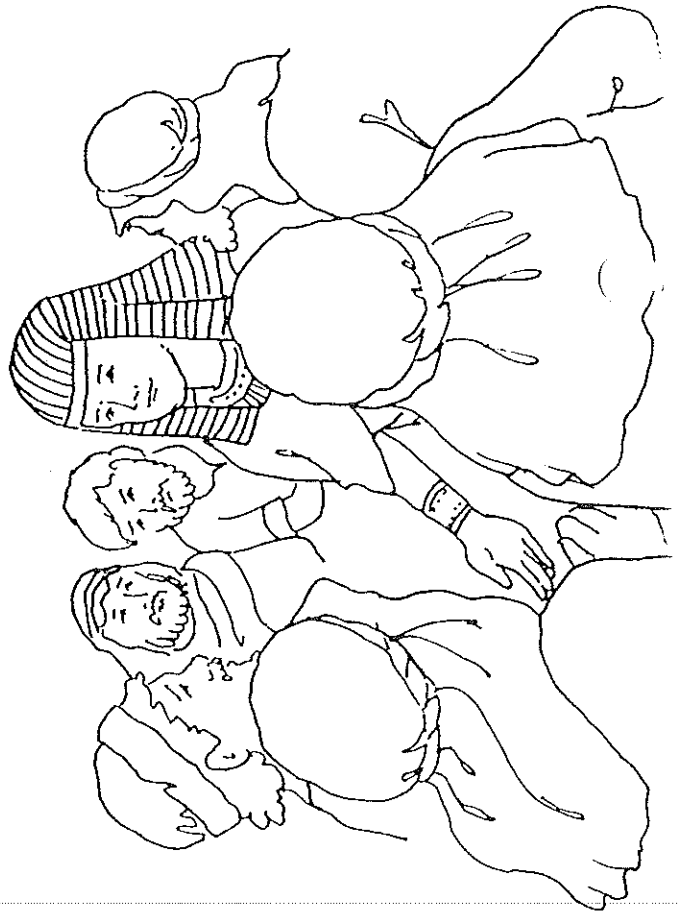
2.

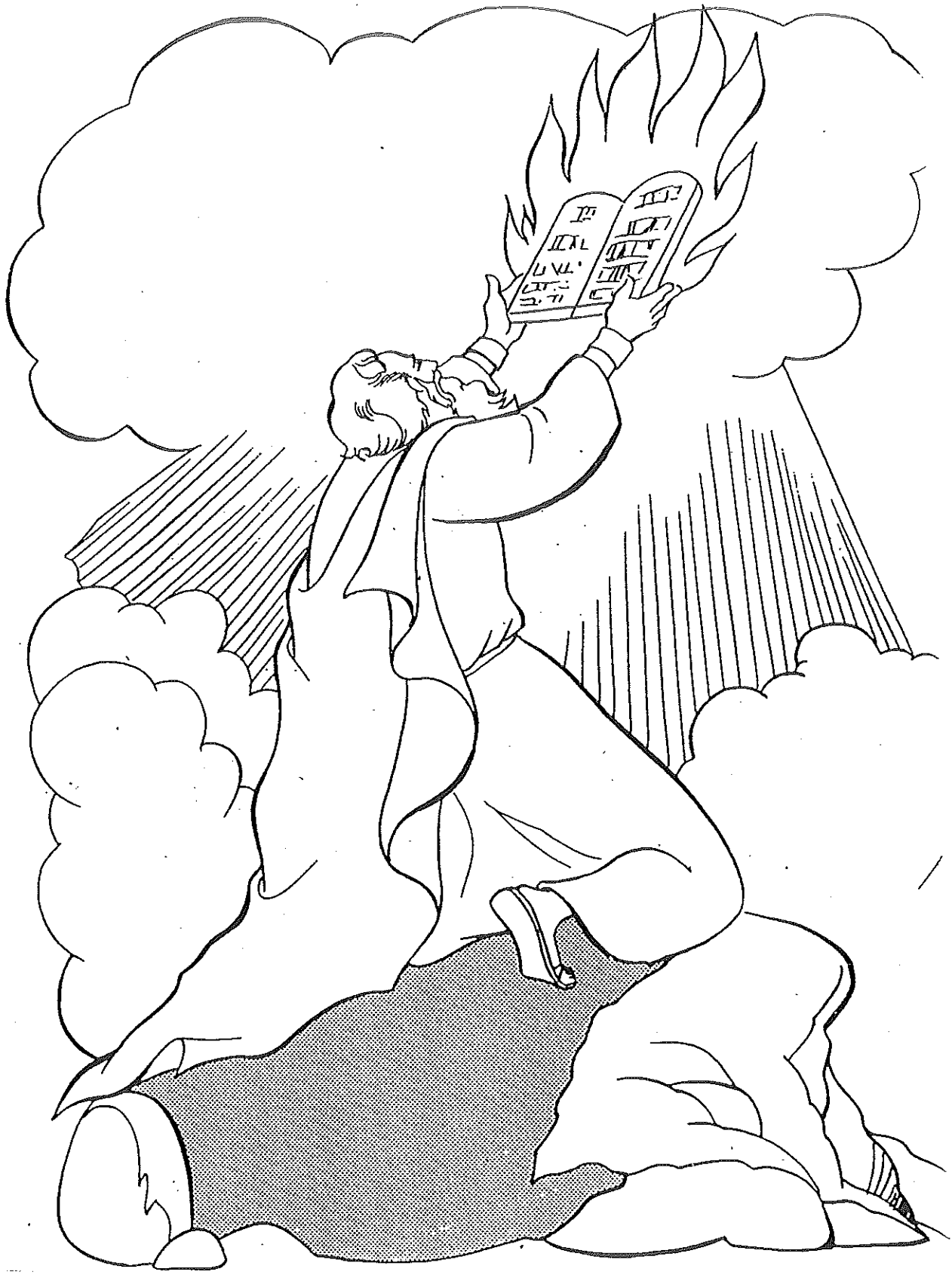
4.

1.

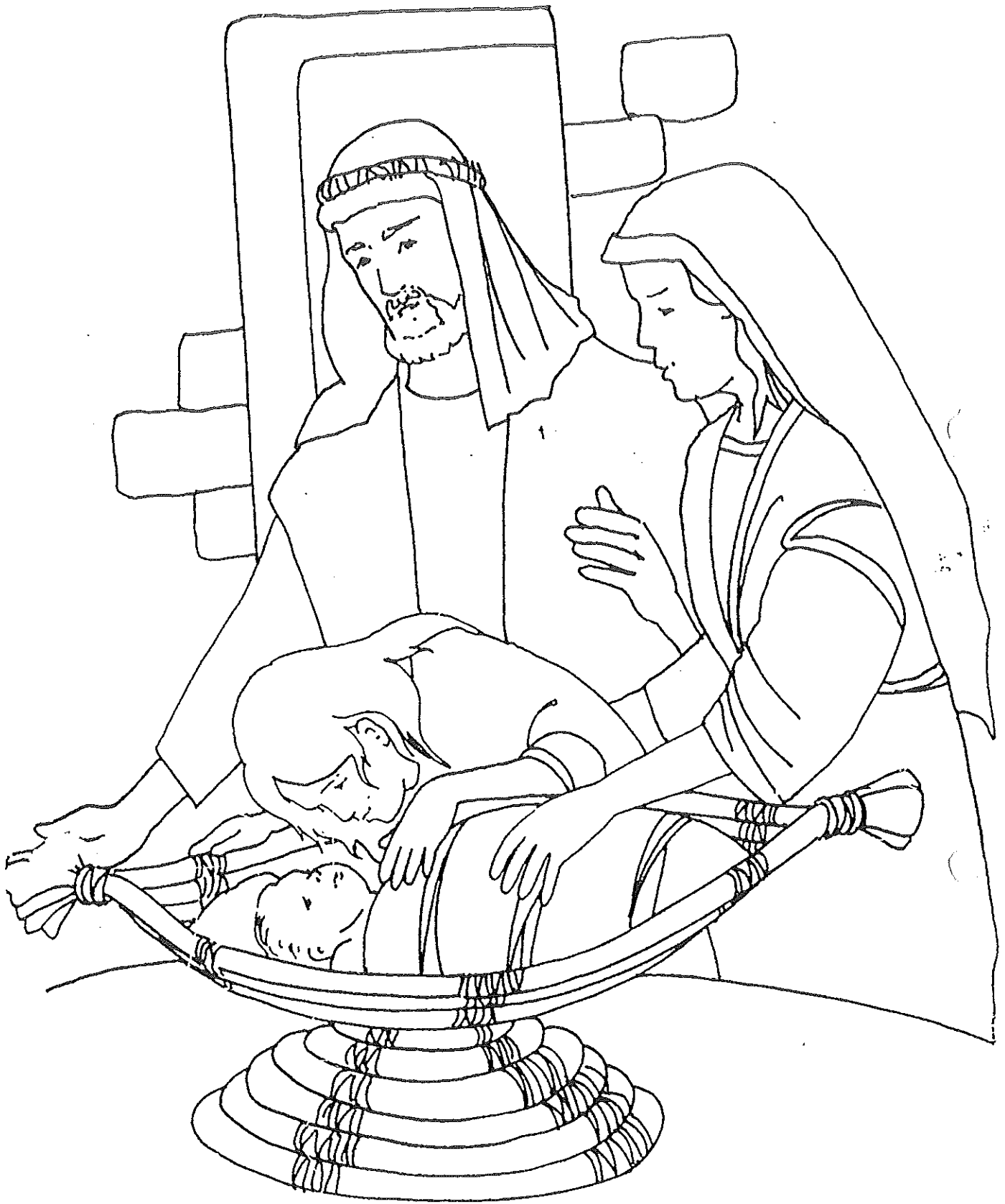

3.

ΜΩΥΣΗΣ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

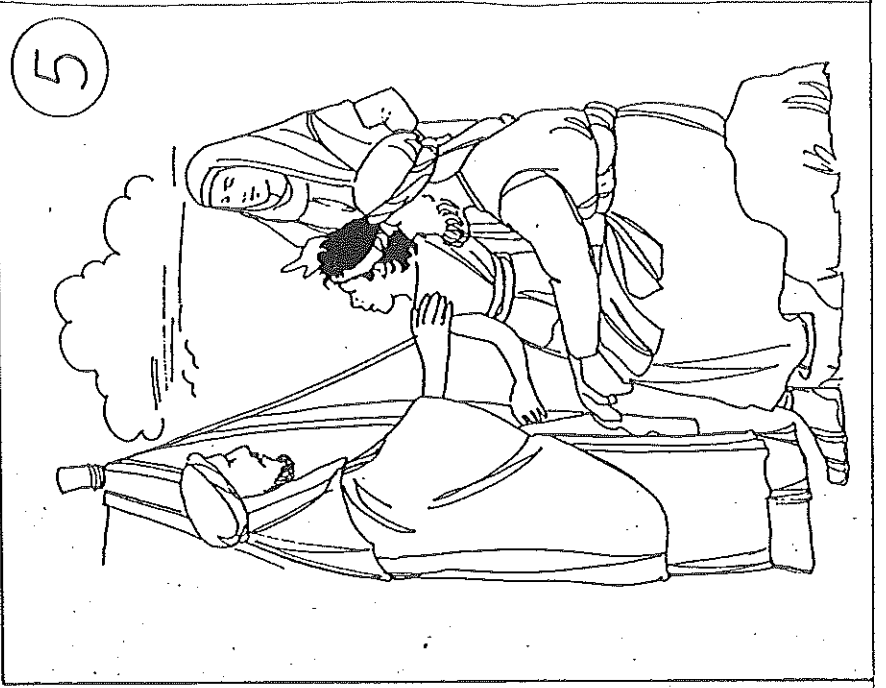
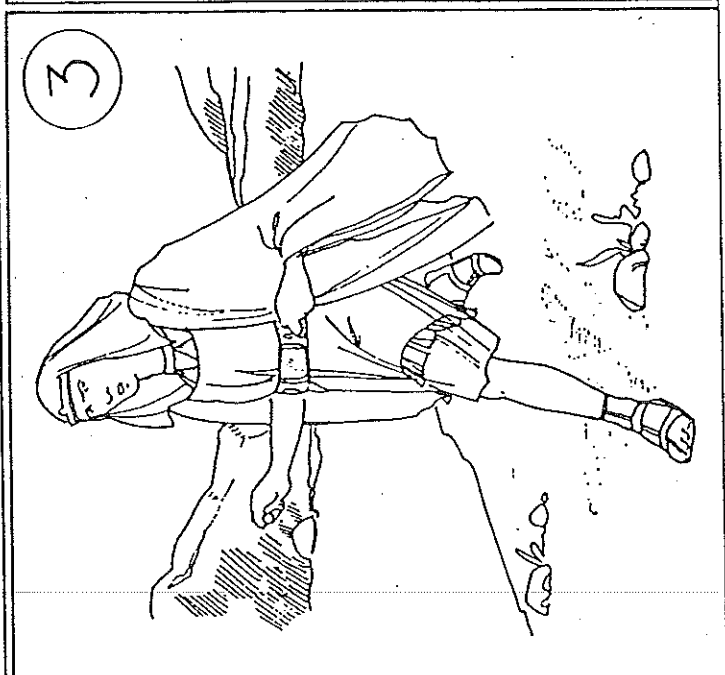
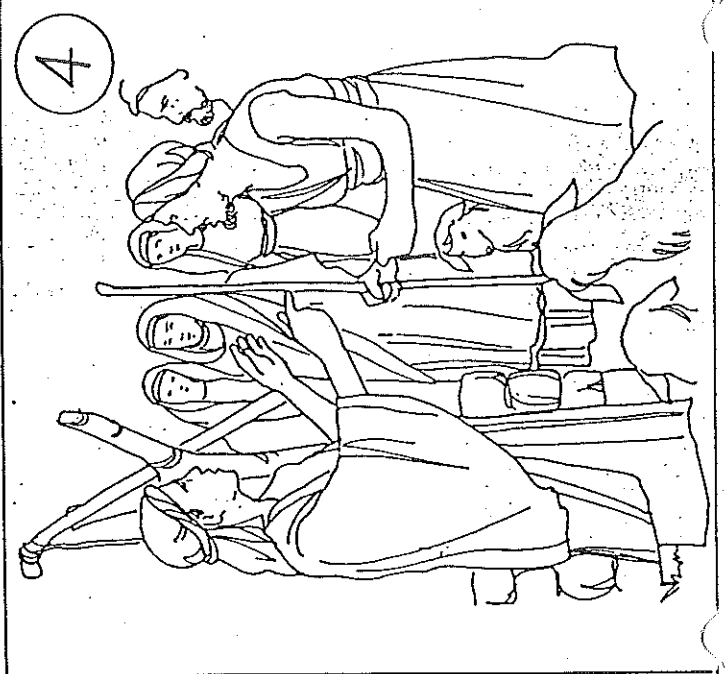
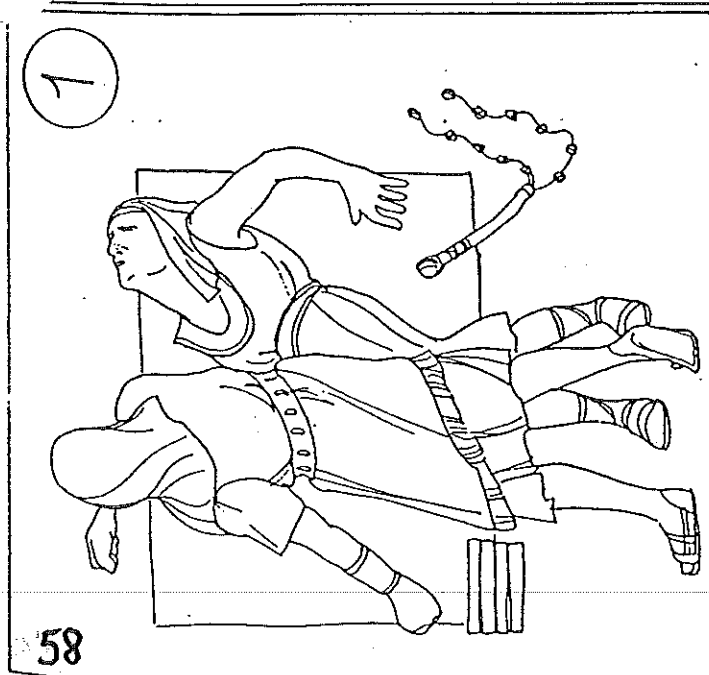
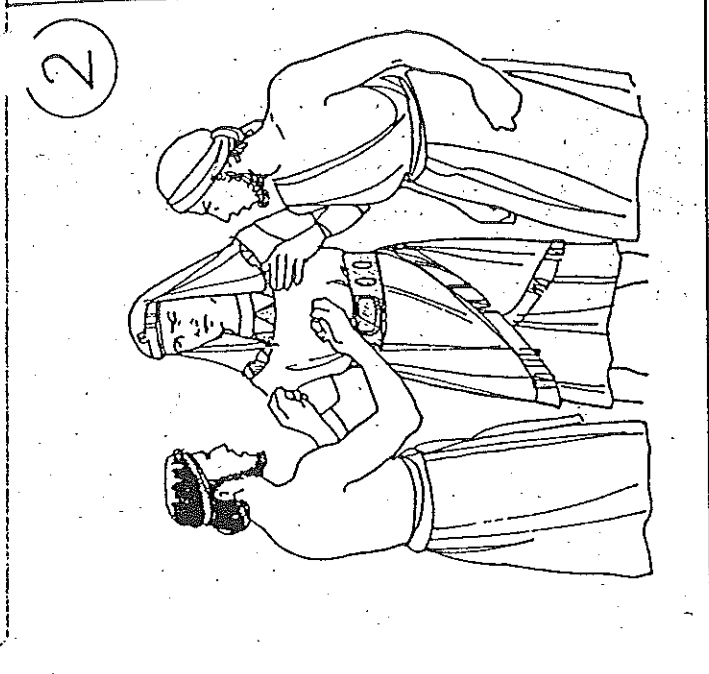
Ο γέροντας Ιακώβ μετά από τόσες δοκιμασίες και θλίψεις στη ζωή του φθάνει μαζί με 75 ακόμα παιδιά και κόρες στην Αίγυπτο. Εκεί τον υποδέχεται το χαμένο παιδί του, πού όμως τώρα είχε γίνει βασιλιάς όλης της Αιγύπτου. Και παρόλο που είχε γίνει βασιλιάς, στην καρδιά του υπήρχε ζοηρή η ταπείνωση και η ευλάβεια για το Θεό των πατέρων του. Και ο Ιακώβ και ο Ιωσήφ κοιμήθηκαν και πήγαν κοντά σε αυτόν που εμπιστεύτηκαν την ζωή τους, το Χριστό. Τα χρόνια περνούσαν. Οι Ισραηλίτες, όπως είχε ακριβώς υποσχεθεί ο Θεός έγιναν πολλοί. Σε 200 περίπου χρόνια οι 70 απόγονοι του Αβραάμ έγιναν πολλοί και πλημμύρισαν την Αίγυπτο. Ο καινούργιος Φαραώ φοβήθηκε μήπως οι Ισραηλίτες γίνουν εχθροί της χώρας του. Τούς υποχρέωσε λοιπόν να κάνουν τις πιο βαριές και τις πιο βασανιστικές δουλειές· να κτίζουν πόλεις ολόκληρες μόνοι τους και συνάμα να καλλιεργούν τη γή. Όσο όμως ταλαιπωρούσαν τους ανθρώπους του Θεού, τόσο αυτοί γίνονταν πιο πολλοί.

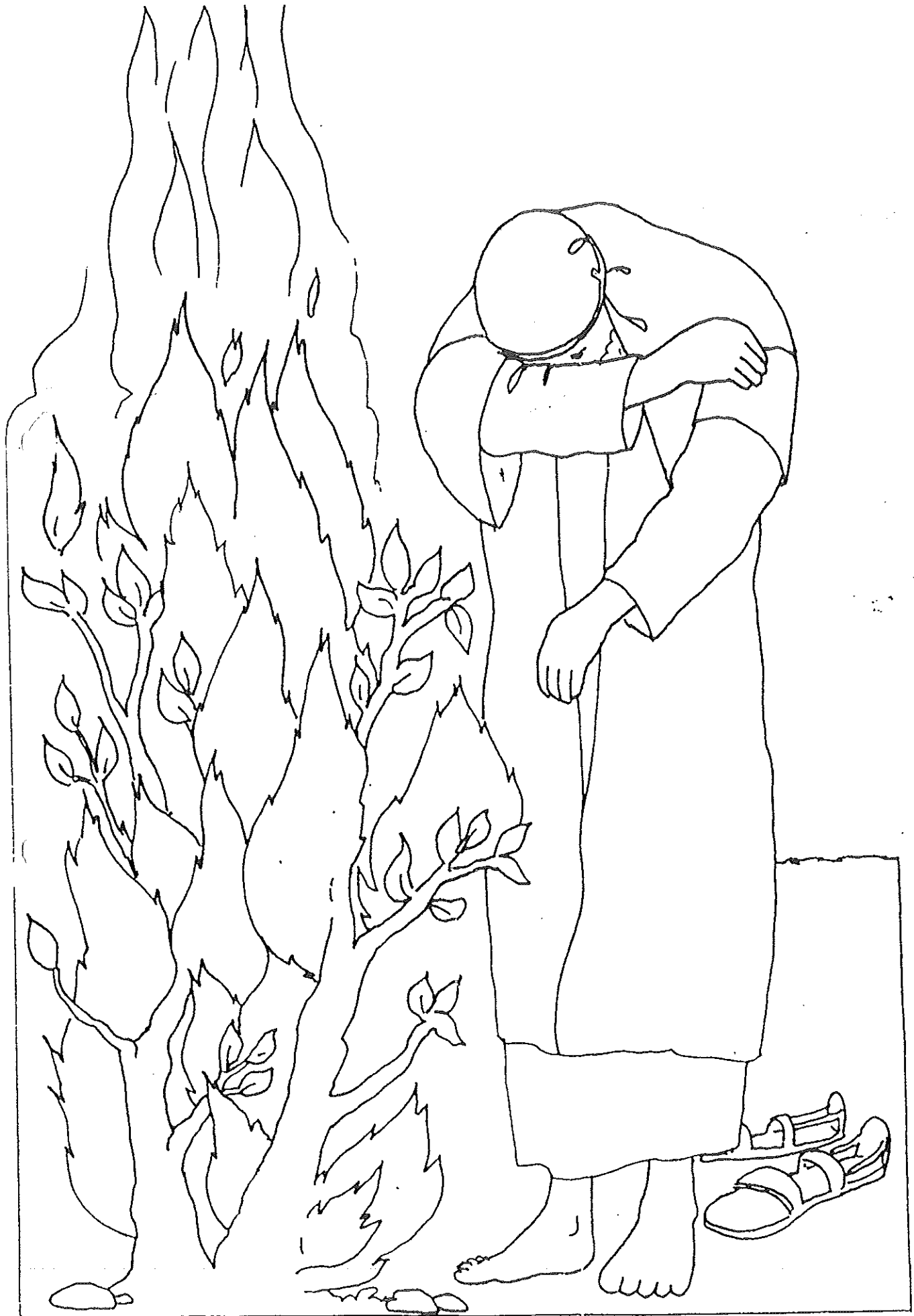
Μήπως το ίδιο δεν έγινε με την Εκκλησία του Χριστού; Προσπάθησαν οι Ρωμαίοι να την πνίξουν στα αίματα των παιδιών της και η Εκκλησία δοξαζόταν και αυξανόταν. Σαν είδε ο Φαραώ, ότι τίποτε δεν πετυχαίνει, έδωσε διαταγή να σκοτώνονται όλα τα αγοράκια που γεννιόντουσαν από τις Εβραίες. Πάλι τίποτε δεν πέτυχε! Οι μαίες έκρυβαν τα μωράκια. Όταν τις ρώτησε ο Φαραώ, αυτές είπαν ότι οι Εβραίες γεννούσαν γρήγορα και μόνες τους. Μήπως και ο Ηρώδης δεν διέταξε να σκοτωθούν όλα τα μωρά όταν γεννήθηκε ο Χριστός. Και όταν πάλι ο Φαραώ απέτυχε, διέταξε τις ίδιες τις μανάδες να πετάνε τα παιδιά τους στο Νείλο, το μεγάλο ποτάμι. Ανάμεσα στα αγοράκια που γεννήθηκαν τότε ήταν και κάποιον πολύ όμορφο. Η μαμά του, επειδή ήταν πολύ όμορφο, το έκρυψε για τρεις μήνες. Για να μην το σκοτώσουν μετά, πήρε ένα καλάθι. Από έξω το άλειψε με πίσσα και μετά έβαλε το παιδάκι μέσα. Προσευχήθηκε στο Θεό και άφησε το μικρό καλάθι στο ποτάμι. Από μακριά η αδελφή του η Μαριάμ παρακολουθούσε. Αν το έβρισκε κάποιος Αιγύπτιος το μωρό δεν θα είχε καμιά τύχη. Το πιθανότερο ήταν το καλάθι να χόρταινε κάποιον κορκόδειλο, από τους πολλούς που ήταν στο ποτάμι. Να όμως που ο Θεός Πατέρας είχε άλλη γνώμη..

Την κατάλληλη στιγμή κατεβαίνει στο ποτάμι η κόρη του Φαραώ. Ακουσε το κλάμμα που έβγαινε από το καλάθι. Κολύμπησε μέχρι εκεί. Το άνοιξε. Τόσο πολύ συμπάθησε το μικρό Εβραϊόπουλο, πού το πήρε για δικό της παιδί. Με τί γάλα όμως θα το μεγάλωνε; Τη στιγμή εκείνη πετιέται, η Μαριάμ, η αδερφούλα του, που κρυβόταν στις καλάμιές: „Βασίλισσα, μπορούμε εμείς να το μεγαλώσουμε!“. Πού να ξέρει η μαμά του χαριτωμένου μικρού, ότι ο Θεός θα έδινε και πάλι στην αγκαλιά της το παιδί της. Όταν μεγάλωσε λίγο το παιδί, οι γονείς του το παρέδωσαν στο παλάτι. Η πριγκίπισσα το ονόμασε Μωυσή, επειδή γλύτωσε από το νερό. Ο Μωυσής μεγάλωσε σαν βασιλιάς. Αυτός, που θα για πολλά χρόνια θα οδηγούσε το λαό του, έπρεπε να μάθει πώς θα κυβερνά σωστά. Και πραγματικά ο Μωυσής σαν την μέλισσα ρουφούσε από τη σοφία και τα βιβλία των Αιγυπτίων ότι ήταν ωφέλιμο για την καρδιά του. Ποτέ του όμως μέσα στα παλάτια δεν ξέχασε ποιός ήταν και ποιόν πίστευε. Παρόλο που ήταν στην ξενητεία και μάλιστα μακριά από τους γονείς του, πάντα αισθανόταν να βρίσκεται κάτω από το βλέμμα του Θεού των παππούδων και των προγόνων του. Περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να ελευθερώσει τους πατριώτες του από τον σκληρό Φαραώ. Για αυτό και έγινε μεγάλος.

Ερωτήσεις

- 1) Πως προσπάθησε ο Φαραώ να σταματήσει την αύξηση των Εβραίων και τί κατάφερε;
- 2) Πώς σώθηκε και πώς μεγάλωσε ο Μωυσής;
- 3) Πως έγινε ο Μωυσής μεγάλος και ονομαστός;

Ο ΜΩΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ (Εξοδ.2-3)

40 χρόνια πέρασε ο Μωυσής στο παλάτι. Κάποτε εκεί που περπατούσε αντίκρυσε έναν Αιγύπτιο με ένα μαστίγιο να χτυπά αλύπητα έναν συμπατριώτη του. Η αδικία δεν τον άφησε αδιάφορο. Χτυπάει τον Αιγύπτιο και τον σκοτώνει. Την άλλη μέρα βλέπει δύο συμπατριώτες του να αδικεί ο ένας τον άλλον. Ενώ θα μπορούσε να σκοτώσει τον ένα, για να δικαιολογηθεί για την προηγούμενη πράξη του, προσπάθησε να τους ηρεμήσει: „Γιατί χτυπάς τον αδελφόν σου;“ ρωτάει αυτόν που είχε άδικο. Αυτός που αδικούσε τον άλλον. Καί αυτός αντί να ζητήσει συγγνώμην απαντά με θράσος: „Ποιός σε έβαλε δικαστή μας; Μήπως θές να με σκοτώσεις καί μένα όπως χθές τον Αιγύπτιο;“. Ο Μωυσής κατάλαβε ότι αυτό, που είχε κάνει είχε γίνει γνωστό. Ο Φαραώ δεν θα αργούσε να τον πιάσει και να τον καταδικάσει. Έτρεξε λοιπόν να βρεί καταφύγιο στην έρημο. Από το παλάτι του βασιλιά βρέθηκε στις καλύβες της ερήμου να βόσκει πρόβατα καί αυτό όχι για 1 ή 2 χρόνια αλλά για 40 συνεχή χρόνια.

Κάθε δοκιμασία όμως που μας στέλνει ο Θεός έχει σημασία. Μακριά από τους θορύβους και τις φροντίδες του παλατιού, μπορούσε ο Μωυσής μέσα στη γαλήνη και την ηρεμία να μιλήσει στο Θεό, να προσευχηθεί. Στο παλάτι έμαθε ο Μωυσής τα γράμματα και τη σοφία των ανθρώπων. Στη σιωπηλή έρημο έμαθε τη σοφία του Θεού...Ωσπου κάποια μέρα, αντίκρυσε ένα παράξενο θέαμα. Φωτιά είχε τυλίξει ένα θάμνο, μια βάτο. Και ενώ οι φλόγες περνούσαν από τα αγκαθωτά της κλαδιά, αυτή δεν καιγόταν. Πλησίασε ο Μωυσής. Ξαφνικά ακούγεται μια φοβερή φωνή: „Μωυσή, Μωυσή!“ Ο Μωυσής κατάλαβε ότι ήταν η φωνή του Χριστού. „Ο τόπος που βρίσκεσαι είναι ιερός! Μην πλησιάζεις πιο πολύ!“..Ο Μωυσής ακούγοντας την φωνή του Θεού έβγαλε τα λασπωμένα παππούτσια του, όπως κάναν τότε οι δούλοι, όταν έμπαιναν στο παλάτι του αφεντικού τους. Δεν μπορούμε να πλησιάσουμε το Θεό λερωμένοι και βρώμικοι από την αμαρτία. Ο Μωυσής τότε από ευλάβεια έριψε το πρόσωπό του κάτω, έσκυψε βαθιά. Και μεις τώρα μπαίνοντας στο σπίτι του Θεού πρέπει να έχουμε ευλάβεια και σεβασμό.

Θα μπορούσε να τυλιχθεί ένα μεγάλο δέντρο με φωτιά. Τυλίχθηκε όμως μια χαμηλή, τιποτένια βάτος. Φωτιά είναι ο Θεός που φωτίζει αλλά και καίει. Ο Θεός χρησιμοποιεί ταπεινούς ανθρώπους για να φανερωθεί και να έρθει στη γή μας. Χρησιμοποίησε τότε ένα βοσκό, τον Μωυσή για να ελευθερώσει το λαό του. Γεννήθηκε στη γή μας από μία άγνωστη νεαρή κοπέλλα, την Παναγία. Η Παναγία έμοιασε με τη βάτο. Κράτησε μέσα στην κοιλιά για 10 μήνες τον Θεό καί όμως δεν κήκε. Ολοι εμείς οι χριστιανοί σαν τη βάτο είμαστε μικροί καί ταπεινοί. Κι όμως! Με τη θεία κοινωνία, δεχόμαστε μέσα τον ίδιο το Χριστό, και φωτιζόμαστε και γινόμαστε ευτυχισμένοι. Αρκεί βέβαια να είμαστε καθαροί από τη λάσπη της αμαρτίας, όπως ο Μωυσής. Αρκεί προτού κοινωνήσουμε να σκύψουμε ταπεινά σαν τον Μωυσή και να εξομολογηθούμε τις αμαρτίες μας...

Ο Θεός διατάζει τον Μωυσή να πάει μπροστά στον μεγάλο Φαραώ. Να τον παρακαλέσει να αφήσει το λαό του ελεύθερο, να πάει στην έρημο, να προσευχηθεί σε Αυτόν. Ο ταπεινός βοσκός, ο Μωυσής γίνεται αντιπρόσωπος, πρεσβευτής του Θεού.

Ερωτήσεις

- 1) Γιατί ο Μωυσής δραπέτευσε από την Αίγυπτο;
- 2) Γιατί ο Θεός επέτρεψε από τα παλάτια να βρεθεί στη σκληρή έρημο;
- 3) Γιατί η φωτιά τύλιξε με φωτιά μια βάτο;

Ο Μωυσής τρομαγμένος από αυτά που έβλεπε, δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι προορίζεται από τον Θεό να γίνει βασιλιάς του πονεμένου λαού του. Παρόλη την μόρφωσή του αισθανόταν μηδέν, ανίκανος να γίνει άρχοντας. Τόσο ταπεινός ήταν ο Μωυσής! „Μην φοβάσαι!“ του λέει ο Θεός! „Εγώ θα είμαι μαζί σου!“. Όταν είναι μαζί μας ο Θεός, ποιόν μπορούμε να φοβηθούμε; „Κι αν με ρωτήσουν Κύριε,“ απαντά ο Μωυσής, „ποιό είναι το όνομά σου, τί θα τους απαντήσω;“. „Θα τους πείς“ συνεχίζει ο Θεός „ ότι σε έστειλε να τους ελευθερώσεις, Αυτός που υπάρχει και θα υπάρχει πάντα!“. Ο Θεός παλιά είχε δώσει υποσχέσεις στο παιδί του τον Αβραάμ, ότι θα κάνει τα παιδιά του σαν την άμμο της θάλασσας και σαν τα αστέρια του ουρανού. Ο Θεός δεν γερνά ούτε ξεχνά όπως οι άνθρωποι. Είναι ο ίδιος στους αιώνες. Ο Μωυσής όμως ξέρει πόσο δύσπιστοι θα είναι οι συμπατριώτες του: „Κύριε, κι αν μου πούν: λες ψέματα, δεν σου φανερώθηκε ο Θεός, εγώ τί θα κάμω;“.

Τί κρατάς στο χέρι σου;“ ρωτά τον Μωυσή ο Θεός. „Ένα ραβδί!“ απαντά εκείνος. „Ρίξτο χάμω!“ του λέει ο Θεός. Ο Μωυσής υπακούει. Ρίχνει το ραβδί και αυτό γίνεται ένα τόσο μεγάλο φίδι, ώστε κι ο Μωυσής ο ίδιος τρόμαξε. „Απλωσε τώρα το χέρι σου και πιάσε το φίδι από την ουρά!“. Το φίδι έγινε ραβδί. „Βάλε το χέρι σου στον κόρφο σου!“ διατάσσει ο Θεός τον Μωυσή. Ο Μωυσής έβαλε το χέρι του και το χέρι του έγινε λεπρό σαν το χιόνι. Μόλις τράβηξε το χέρι του, εκείνο έγινε όπως πρώτα. „Κι αν πάλι δεν σε πιστεύουν“ συνέχισε ο Θεός „τότε να πάρεις νερό από το μεγάλο ποτάμι το Νείλο, να το χύσεις κάτω κι αυτό θα γίνει κόκκινο σαν αίμα“. „Κύριε, ξέρεις ότι δεν μπορώ να μιλάω καλά. Πώς θα εμφανισθώ στον φοβερό Φαραώ;“. „Μην φοβάσαι!“, τον παρηγορεί ο Θεός „Μαζί σου θα έχεις τον αδερφό σου, τον Ααρών. Νά! Με χαρά έρχεται να σε συναντήσει! Αλλωστε εγώ θα σας καθοδηγώ. Εγώ θα σας ανοίξω το στόμα! Εγώ θα σας καθοδηγώ!“.

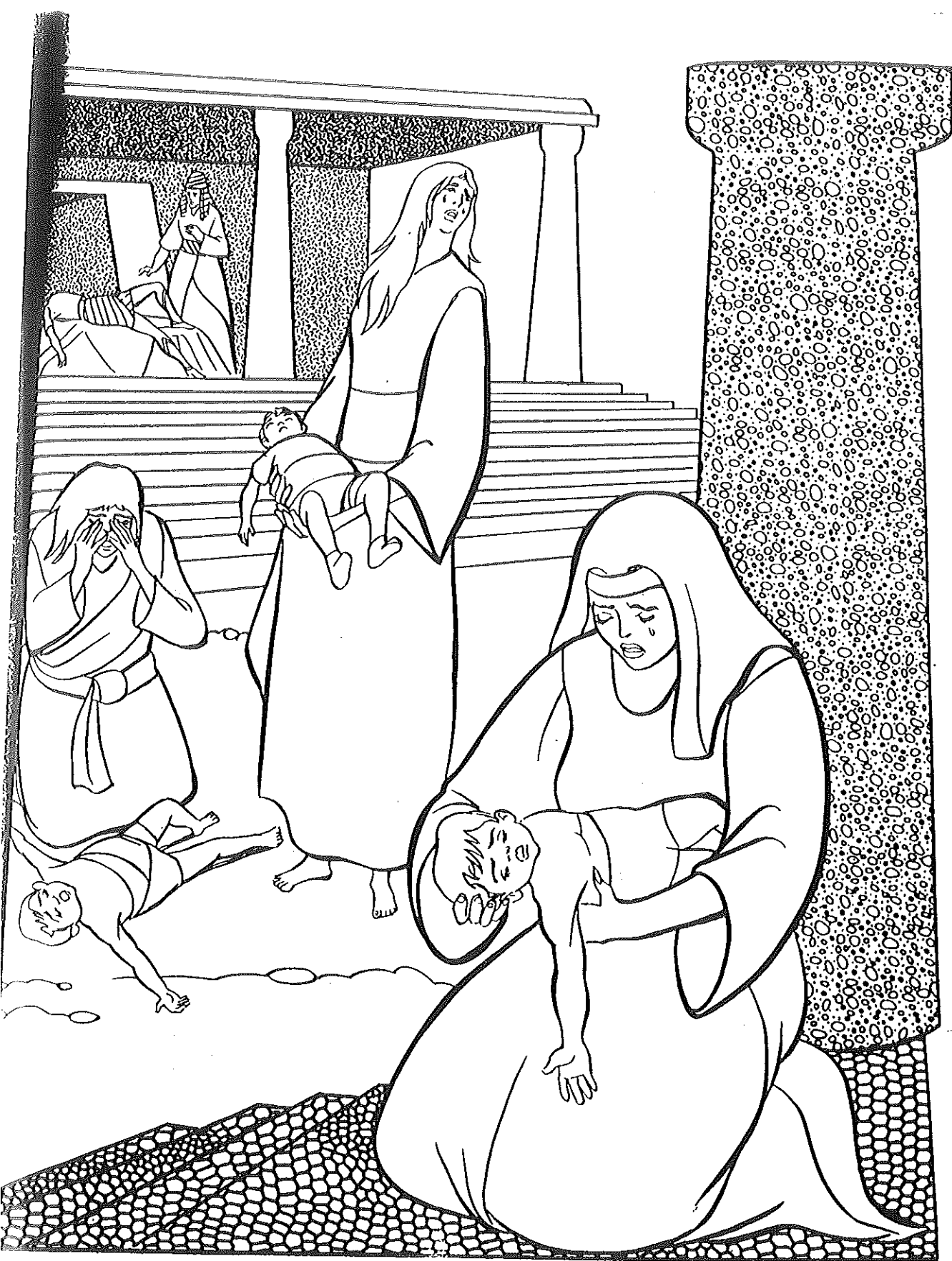
Ο Φαραώ απαντά με θράσος στον Μωυσή και στον Ααρών. Μόλις άκουσε τα δύο αδέρφια να του ζητάνε 3 μέρες να πάει ο λαός τους στην έρημο να λατρεύσει το Θεό Του, έγινε έξω φρενών. „Ποιός είναι ο Θεός σας για να τον υπακούσω;“ είπε κοροιδευτικά ο υπερήφανος βασιλιάς. „Εγώ ούτε τον ξέρω, ούτε τον φοβάμαι! Μήπως λογάριασα ποτέ το λαό σας για να λογαριάσω και τον Θεό σας; Εξαφανιστείτε από μπροστά μου! Να πάτε στις δουλειές σας,“ Φωνάζει αμέσως τους στρατιώτες του και τους διατάζει: „Να τους βάλετε να δουλεύουν διπλάσια! Να κουβαλάνε μόνοι τους το άχυρο για να φτιάχνουν τις πλίνθες για τις πόλεις μας!“. Οι Ισραηλίτες αρχίζουν να γογγύζουν. Κατηγορούν τον Μωυσή, που είχε τη πρωτοβουλία να εμφανισθεί στον Φαραώ. Αντί να γίνει κάτι καλύτερο, βλέπουν τα βασανισμούς να γίνονται πίο πολλά... Ο Μωυσής απογοητευμένος και ανήσυχος τρέχει και πάλι να μιλήσει στο Θεό, να πάρει δύναμη και κουράγιο. Τώρα δεν έχει να αντιμετωπίσει μόνον τους εχθρούς του, τους Αιγύπτιους. Έχει να αντιμετωπίσει και τους αγριεμένους συμπατριώτες του. Τρέχει όμως στο λιμάνι. Τρέχει στην αγκαλιά του Θεού-Πατέρα.

Ερωτήσεις

- 1) Με ποιά θαύματα ο Θεός ενισχύει τον Μωυσή;
- 2) Γιατί ο Μωυσής έχει να αντιμετωπίσει και τους πατριώτες του;

Σαν σημείο στον Μωϋσή ότι θα μπορέσει να ελευθερώσει τους Ισραηλίτες από την σκλαβιά της Αιγύπτου, ο Θεός άλλαξε την ράβδο του Μωϋσή σε φίδι. (Έξοδος 4).

64 Το αίμα ενός τελείου αρνιού που οι Ισραηλίτες έβαλαν στις πόρτες τους όπως τους είχε διατάξει ο Μωϋσής, έκανε τον άγγελο να περάση πάνω από τα σπίτια των Ισραηλινών χωρίς να πειράξη κανέναν. (Έξοδος 12).

Ήταν 80 χρονών όταν ο Μωσής κλήθηκε από το Θεό να ελευθερώσει το λαό Του από τους Αιγυπτίους. Ο Ιωσήφ ήταν 30 χρονών όταν έγινε βασιλιάς των Αιγυπτίων. Εκείνος όμως ήταν αντιπρόσωπος ενός βασιλιά. Ο Μωσής αντιπρόσωπος του Θεού. Μπροστά στον Θεό βρίσκεται και πάλι ο γέροντας Μωσής τρομοκρατημένος από την αντίδραση του Φαραώ αλλά και την οργή του λαού. "Κύριε πώς μπορώ εγώ ο μικρός και ταπεινός να τα βάλω με τον αγέροχο βασιλιά; Πώς μπορώ εγώ ο ψευδός υπηρέτης σου να μιλήσω σε αυτόν τον άρχοντα;" ρωτάει γεμάτος αγωνία τον Θεό. „Μην φοβάσαι!“ του λέει Εκείνος. „Εγώ θα σε κάνω σαν θεό μπροστά του! Και με την εξουσία την δικιά μου, θα διατάξεις εσύ και πληγές θα έρχονται στο κεφάλι του!. Όσα κι αν κάμετε, όσα κι αν πείτε εκείνος δεν θα ακούσει, γιατί θα κάνω την πέτρινη καρδιά του πιο σκληρή! Το δικό μου παντοδύναμο χέρι όμως θα βάλω πάνω στην Αίγυπτο και θα βγάλω τον λαό μου, τον Ισραήλ!“.

Με θάρρος εμφανίζεται τώρα μπροστά στον Φαραώ ο Μωσής. Ο Φαραώ ζητάει από τον Μωσέ θάυμα. Ο Μωσής πετά το ραβδί του και εκείνο γίνεται τρομερό φίδι. Το ίδιο όμως έκαναν και οι μάγοι του Φαραώ. Το φίδι όμως του Μωσέως καταβρόχθισε τα άλλα φίδια. Ο Φαραώ όμως δεν πίστεψε γιατί τα μάτια της καρδιάς του ήταν κλειστά. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί συναντά ο Μωσής τον Φαραώ τη στιγμή που έκανε περίπατο κοντά στο μεγάλο ποτάμι, το Νείλο. Χτυπάει με το θαυματουργικό ραβδί και το νερό έγινε αίμα. Οι Αιγύπτιοι δεν στερήθηκαν μόνο το πολύτιμο νεράκι. Δεν στερήθηκαν μόνο τα ψάρια του ποταμού, που σάπισαν. Είδαν το ωραίο τους μέρος να γίνεται ένα απαίσιο νεκροταφείο. Να γίνεται πηγή βρώμας αλλά και αρρώστιας. Οι μάγοι του Φαραώ το μόνο που κατάφεραν ήταν να χαλάσουν το νερό πιο πολύ. Λίγο πιο πρίν είχαν βάψει το νερό του ποταμού με το αίμα των μικρών μωρών των Εβραίων, που πετούσαν εκεί. Τώρα έρχεται καταπάνω τους η τιμωρία. Ήταν τόσο ανόητοι ώστε το Νείλο τον λάτρευαν για Θεό. Λίγο με το ραβδάκι του τον άγγιξε ο Μωσής και ο θεός τους έγινε γεμάτος αίμα.

Το ίδιο έγινε και με τις άλλες τιμωρίες. Οι Αιγύπτιοι λάτρευαν τους βατράχους. Εφτά μέρες μετά την πρώτη τιμωρία ο Θεός στέλνει την δεύτερη. Γέμισε η Αίγυπτος βατράχους. Πήγαινε να κοιμηθεί κανείς; Έπεφτε σε στρώμα από βατράχους. Πήγαινε να φαεί; Στο πιάτο του ξεπηδούσαν βάτραχοι. Οπου και αν περπατούσε γλιστρούσε από βατράχους. Ο Φαραώ τώρα αρχίζει να ταπεινώνεται. Παρακαλεί τον Μωσέ και εκείνος παρακάλεσε το Θεό να πάρει την πληγή. Και πραγματικά! Σωρούς μάζευαν τους βατράχους, για να καταλάβουν ότι δεν ήταν η φαντασία τους αλλά αληθινή η πληγή του Θεού. Πέρασε η φουρτούνα. Και ο Φαραώ ξεχνάει με Ποιόν έχει να κάμει! Τι είναι οι σκνίπες και οι αλογόμυγες; Μικρά έντομα! Κι όμως αυτά τα μικρά έντομα γίνανε σύννεφα ολόκληρα. Σκέπασαν την Αίγυπτο και την κάνανε κόλαση! Και ο Φαραώ ενώ στην αρχή υποχωρεί, μόλις φεύγει η μπόρα, αθετεί το λόγο του!

Ήρθε και η πέμπτη πληγή. Το χέρι του Θεού πέφτει πάνω στα ζώα των Αιγυπτίων. Και ενώ τα ζώα των Ισραηλιτών έμεναν άθικτα, τα άλογα, τα γαιδουράκια, τα πρόβατα, τα βόδια των Αιγυπτίων πέθαιναν αβοήθητα. Και αυτά όλα, επειδή τα αφεντικά τους δεν θέλαν να ακούσουν το Θεό και να μην βασανίζουν τους Ισραηλίτες. Η έκτη πληγή ήταν ακόμη πιο φοβερή! Αγγιξε τα σώματα των Αιγυπτίων. Στάχτη ζημωμένη με τον ιδρώτα των Εβραίων από τα καμίνια σκόρπισαν στον αέρα. Οι Αιγύπτιοι γέμισαν φουσκάλες γεμάτες πύον που ύστερα έσπαζαν. Γίνονταν πληγές και πονούσαν φοβερά. Ακόμα και οι μάγοι των Αιγυπτίων, που λίγο πιο πρίν συναγωνίζονταν, όχι όμως με την δύναμη του Θεού, τον Μωσέ, δεν μπορούσαν να σταθούν στα πόδια τους από τον πόνο.

Ο Φαραώ μένει αδιόρθωτος. Ένας άνθρωπος άπιστος όσα θαύματα κι αν δει, γίνεται ακόμα χειρότερος. Η αγία Γραφή λέει ότι ο Θεός έκανε σκληρή την καρδιά του Φαραώ. Μήπως ο Θεός φταίει που οι άνθρωποι γίνονται και βλάσφημοι. Ο Θεός μοιάζει με τον ήλιο που φωτίζει όλο το κόσμο, καλούς και κακούς. Ο ήλιος το κερί το μαλακώνει ενώ τη λάσπη την κάνει πέτρα. Ο Θεός τις καρδιές που είναι αγνές σαν το κερί τις φωτίζει, ενώ τις βρώμικες καρδιές, σαν κι αυτή του Φαραώ τις αφήνει να γίνουν σκληρές. Και τώρα. Από τη μια στέκεται ένας βασιλιάς με στρατό, με όπλα, με δύναμη και από την άλλη ένας τσοπάνης, που για όπλο έχει ένα ραβδί. Και ο βασιλιάς με τα μεγαλεία του και τα όπλα του γίνεται σκόνη. Κι όμως ο Θεός αυτό το βασιλιά ενώ θα μπορούσε από την αρχή να τον σκοτώσει, του δίνει την ευκαιρία να αλλάξει μυαλό.

Το πόσο καλός και αγαθός είναι ο Θεός φαίνεται από την έβδομη πληγή. Ο Μωσής λέει σε όλους φίλους και εχθρούς ότι θα πέσει χαλάζι δυνατό σαν πέτρα. Τους προειδοποιεί να κλείσουν τα ζώα τους στους στάβλους. „Όσοι άνθρωποι και ζώα δεν θα μούν στο σπίτι θα πεθάνουν!“ λέει ο Θεός. Κι όμως οι περισσότεροι κοροιδεύουν το Θεό και τους δούλους του. Και ήρθε η οργή του Θεού. Φωτιά, χαλάζι, που τσάκιζε δέντρα, φωνές και αστραπές και βροντές που ξεκούφαιναν. Και ενώ παντού γινόταν χαλασμός, στη Γεσέμ που μέναν (Εβραίοι υπήρχε ησυχία. Ποιός άραγε φταίει για την καταστροφή; Ο Θεός που φωνάζει και προειδοποιεί ή οι άνθρωποι που κοροιδεύουν. Πραγματικά το πείσμα κι η αμαρτία αφαιρούν τη λογική από τον άνθρωπο. Όσο έξυπνος κι αν είναι κανείς, αν τον ζαλίσει ο εγωισμός γίνεται ανόητος. Τα ίδια αποτελέσματα είχαν κι οι άλλες δύο πληγές. Σύννεφα από ακρίδες σκέπασαν όχι μόνο τα χωράφια και τους κήπους των Αιγυπτίων αλλά και τα σπίτια τους. Σκοτάδι πηχτό για τρεις μέρες σκόρπισε το φόβο και τον τρόμο σε όλη την Αίγυπτο. Η Αίγυπτος, η μεγάλη χώρα έγινε μια απέραντη φυλακή. Κανείς δεν έβλεπε κανένα. Μόνον οι παραρακτικές φωνές των παιδιών ακούγονταν στα παλάτια των Αιγυπτίων, τη στιγμή που στις φτωχές καλύβες των Εβραίων υπήρχε φώς και χαρά. Πραγματικά τί να τα κάμεις τα παλάτια αν δεν υπάρχει μέσα σε αυτά το φώς, η ζωή, ο Χριστός;

Ο Θεός εξακολουθεί να προειδοποιεί το Φαραώ και εκείνος εξακολουθεί να γίνεται πιο σκληρός. „Αυτά λέει ο Κύριος. Τα μεσάνυχτα εγώ ο ίδιος θα περάσω μέσα από την Αίγυπτο. Και θα πεθάνει αμέσως κάθε πρωτότοκο παιδί, από τον γιό του Φαραώ μέχρι τον πρωτότοκο της φτωχής δούλης“. Κι όμως ο πεισματάρης και κακοκέφαλος Φαραώ εξακολουθεί να αντιστέκεται. Κι αν δεν σκεφτόταν τα παιδιά των άλλων θα έπρεπε η καρδιά του να λυγίσει για το δικό του παιδί. Τα αποτελέσματα της αμαρτίας είναι ο θάνατος.

Οι Εβραίοι έπρεπε να ετοιμάζονται. Το ίδιο βράδυ που οι Αιγύπτιοι μέσα στο σκοτάδι θα έκλαιγαν για το χαμό των παιδιών, όπως κάποτε οι Εβραίοι, οι σκλάβοι τους θα φεύγανε για πάντα. Κάθε οι οικογένεια έπρεπε να σφάζει ένα χρονιάρικο αρνί, που να μην έχει πάνω του κανένα χτύπημα. Με το αίμα του αρνιού έπρεπε να βάψουν το ανώφλι της πόρτας τους έτσι ώστε ο άγγελος να μην σκοτώσει τα δικά τους παιδιά. Το αρνί έπρεπε να το φάνε ντυμένοι έτοιμοι για τη φυγή, χωρίς να σπάσουν τα κόκκαλά του.

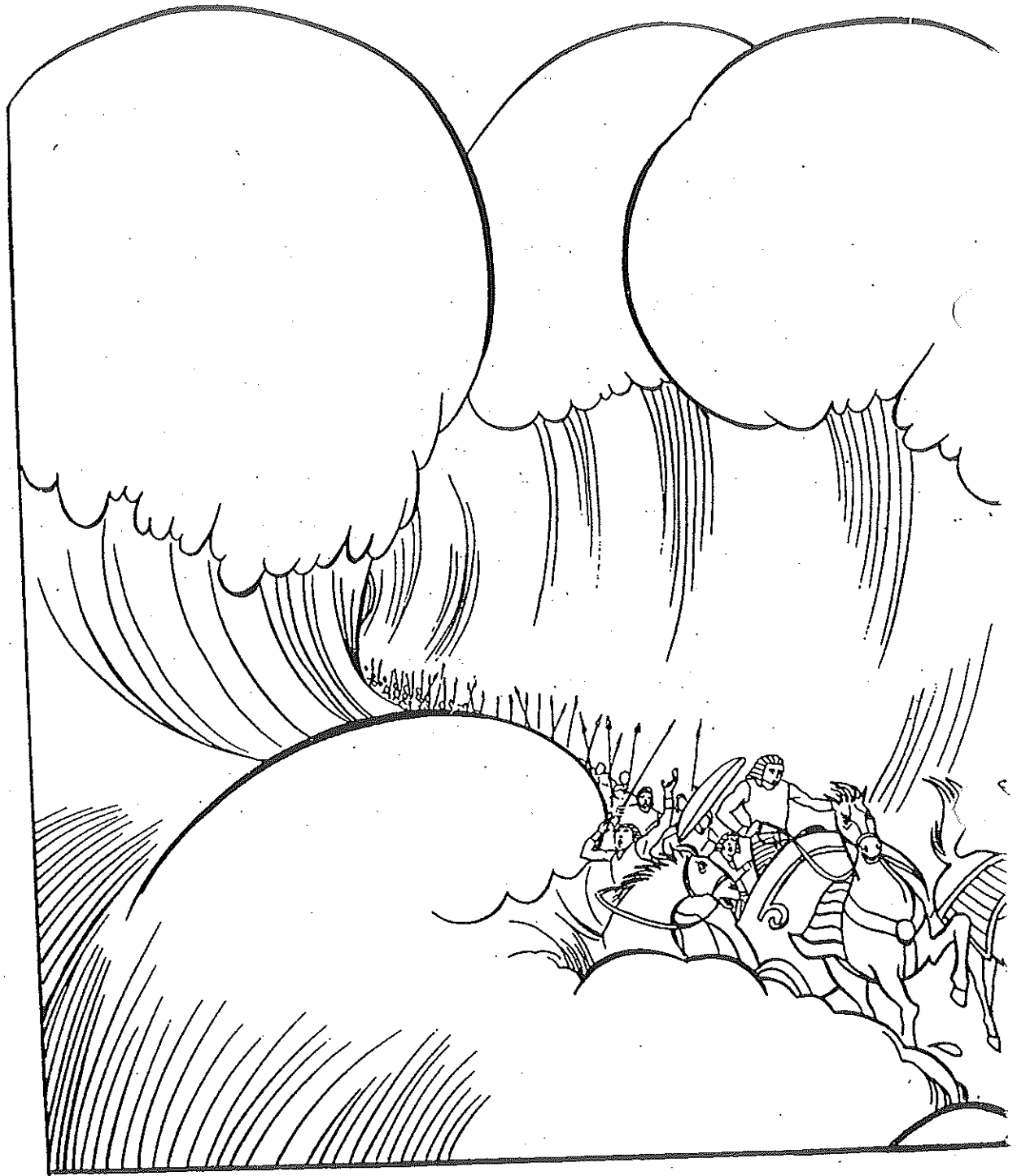
Όπως σφάχτηκε τότε το άκακο αρνάκι και με το αίμα του έσωσε τους Εβραίους από τον θάνατο και την καταστροφή, έτσι θυσιάστηκε για μας ο Χριστός για να μας σώσει με το αίμα του. Όπως φάγανε τότε οι Εβραίοι το αρνί για να έχουνε δύναμη και κουράγιο και γιορτάσανε το Πάσχα, έτσι και μείς όχι μια φορά το χρόνο, αλλά κάθε Κυριακή τρώμε τον ίδιο τον Χριστό και πέρνουμε δύναμη και κουράγιο. Το άκακο αρνί είναι για μας ο Χριστός. Πρέπει όμως και μείς να φύγουμε μακριά από την Αίγυπτο, μακριά από την αμαρτία για να ζήσουμε κοντά στο Αρνίο, το Χριστό μας.

Ο άγγελος περιδιαβαίνει τα σοκάκια της Αιγύπτου. Θρήνος και οδυρμός στα σπίτια των Αιγυπτίων. Κάποτε εκείνοι σκότωναν αλύπητα τα παιδιά των σκλάβων τους. Τώρα παθαίνουν το ίδιο. Ο Φαραώ καλεί αυτή τη φορά ο ίδιος τον Μωσή και τον αδελφό του και μόνος του τώρα τους διατάζει να φύγουν από τη χώρα του. 430 χρόνια σκλαβιάς και νάτη η ελευθερία! Ήρθε μετά από δοκιμασίες, πίκρες ιδρώτες και θυσίες. Ο Θεός φαίνεται καμιά φορά ότι μας ξεχνά στον πόνο μας. Ο Θεός όμως πάντα μας θυμάται και φροντίζει. Ο Θεός διατάζει τους Ισραηλίτες να μην πάνε από το συντομότερο δρόμο γιατί εκεί τους περιμένουν επικίνδυνοι εχθροί. Να διαβούν πρέπει τον πιο μακρύ, μέσα από την καυτή και σκονισμένη έρημο. Δεν είναι πάντα ο συντομότερος δρόμος και ο καλύτερος. Μπροστά από τους Ισραηλίτες ηγέτης είναι ο ίδιος Θεός. Την μέρα οι Ισραηλίτες ένοιωθαν την παρουσία του Θεού σαν **συννεφάκι**, που τους δρόσιζε και τους σκέπαζε από τη φοβερή ζέστη και το βράδυ σαν στύλος από φωτιά, που τους έδειχνε το δρόμο. Όπως πίσω από το συννεφάκι και τη φωτιά κρυβόταν ο Θεός, έτσι και πίσω από το κρασάκι και το ψωμάκι της Εκκλησίας κρύβεται ο Ίδιος ο Χριστός. Όπως και πίσω από το νερό του Βαπτίσματος κρύβεται η δύναμη του αγίου Πνεύματος, που μας καθαρίζει από τις αμαρτίες. Μαζί τους οι Ισραηλίτες δεν ξέχασαν να πάρουν τα λείψανα των προγόνων τους, του Ιακώβ και του Ιωσήφ.

Το σύννεφο οδηγεί τους Ισραηλίτες σε ένα μέρος πολύ επικίνδυνο. Μπροστά θάλασσα. Δεξιά και αριστερά επικίνδυνα βουνά. Πίσω έρημος και τα άλογα του Φαραώ, που πάλι άλλαξε γνώμη, να έρχονται καταπάνω τους. Ο Θεός ετοιμάζεται για την τελική του μάχη με τον αμετανόητο βασιλιά Φαραώ. „Ποιός θα μας κάνει τις δουλειές εαν φύγουν οι σκλάβοι;“ σκέφθηκαν οι Αιγύπτιοι. 600 άρματα, τα καλύτερα του Φαραώ ορμάνε να τσακώσουν ζωντανούς τους Εβραίους. Οι Εβραίοι τρομάζουν. Αρχίζουν τα παράπονα στον Μωσή. Κι ο Μωσής ατάραχος, πράος, ήσυχος δεν κουνά τα χείλη. **Φωνάζει** όμως στο Θεό! Προσεύχεται. Και το σύννεφο μεμιάς στέκεται ανάμεσα στους Εβραίους και τους Αιγυπτίους: φωτεινό για τους πρώτους σκοτεινό για τους δεύτερους. Και το ραβδί του Μωσή χτυπά τη θάλασσα.την Ερυθρά (την κόκκινη). Νοτιάς δυνατός χωρίζει τη θάλασσα στα δύο. Μπροστά στους Εβραίους ανοίγεται ένας τεράστιος δρόμος, 10 ολόκληρα χιλιόμετρα. Οι Ισραηλίτες τρέχουν με αγωνία να σωθούν. Από πίσω τους και οι εχθροί. Μόλις περνάει και το τελευταίο παιδάκι, χτυπά ο Μωσής τη θάλασσα. Και αυτή κλείνει. Και μαζί της και οι υπερήφανοι στρατιώτες του Φαραώ. Και μεις οι Χριστιανοί μέσα από το νερό σωθήκαμε! Μέσα από το νερό της κολυμβήθρας. Εκεί πνίγηκε ο διάβολος και όλοι οι εχθροί μας. Κι όπως η Μαριάμ τραγούδησε μαζί με τις άλλες κοπέλλες τραγούδι στο Θεό, έτσι κι εμείς πρέπει να δοξολογούμε το Θεό που κάθε μέρα μας σώζει από πολλούς κινδύνους.

Ερωτήσεις

- 1) Πώς οδηγούσε ο Θεός τους Ισραηλίτες στην καυτή έρημο και πώς εμφανίζεται και σε μας;
- 2) Πως πέρασαν οι Ισραηλίτες την Ερυθρά Θάλασσα και πώς μπορούμε και μεις να σωθούμε από το κακό;

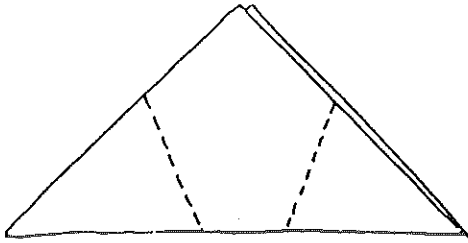
Ετσι ο Μωϋσής έβγαλε τους Ισραηλίτες έξω από την Αίγυπτο. Όταν έφθασαν στις όχθες της Ερυθράς Θαλάσσης... (14).

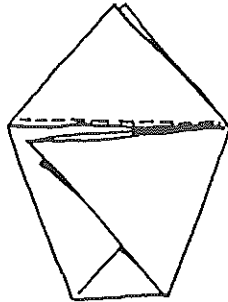
...Η θάλασσα άνοιξε για να περάσουν. Ο Στρατός του Φαραώ που κυνηγούσε τους Ισραηλίτες, επνίγηκε μέσα στην θάλασσα.

Becher

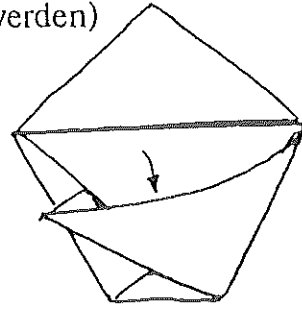
(er kann mit Wasser gefüllt werden)

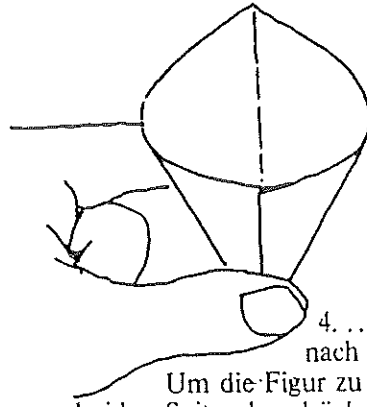
1. Ein quadratisches Blatt Papier diagonal in der Mitte falten. An den gestrichelten Linien ...

2. ... zuerst die linke Ecke nach rechts, dann die rechte Ecke nach links falten. An der Hilfslinie ...

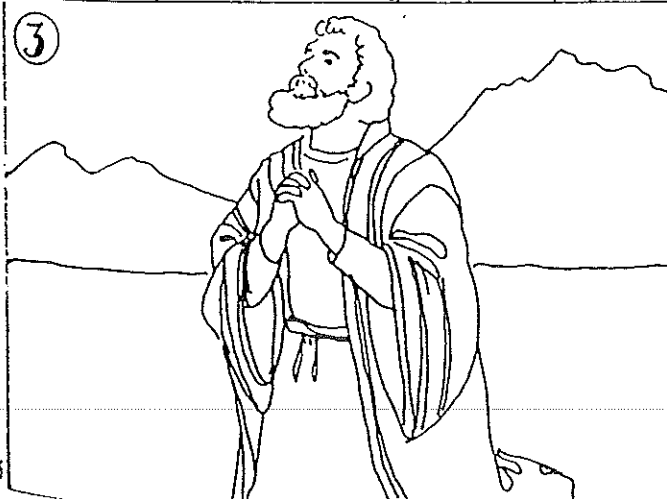
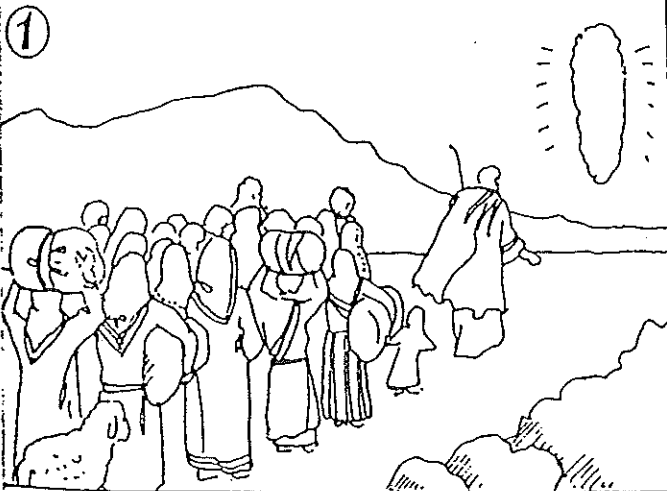

3. ... die vordere obere Spitze in das vordere Dreieck stecken ...

4. ... den hinteren Flügel nach hinten falten. Um die Figur zu öffnen, von beiden Seiten her drücken.

OHP 421

Η ζωή στην έρημο ήταν σκληρή. Τρεις μέρες βάδιζαν κάτω από τον φοβερό ήλιο και τη ζέστη και νερό δεν είχαν να πιούν. Ξαφνικά στο βάθος αντικρύζουν μια τοποθεσία, που λεγόταν Μερρά. Τρέχουν με αγωνία να σβήσουν την δίψα τους. Τι απογοήτευση όμως; Το νερό ήταν πικρό και αλμυρό σαν της θάλασσας. Αρχίζουν να τα βάζουν με τον Μωυσή. Και ο Μωυσής στράφηκε στον Ευεργέτη του το Θεό. Μετά από εντολή Του, βάζει το ξύλο εκείνο, που έσχιζε τη θάλασσα, μέσα στα πικρά νερά και τα νερά έγιναν γλυκά και δροσερά. Το ξύλο, που μπορεί να κάνει και την δικιά μας ζωή χαρούμενη και ευτυχισμένη είναι το ξύλο του Σταυρού. Ο Σταυρός δεν είναι ένα απλό ξύλο, όπως κι η Σημαία μας δεν είναι ένα απλό πανί. Είναι το σύμβολο της θυσίας του Αυτρωτή μας Χριστού.

20 χιλιόμετρα μετά, φθάνουν οι Ισραηλίτες στην έρημο του Σινά. Πείνα και κόυραση άρχισαν να τους βασανίζουν. Τρέχουν όλοι μαζί εναντίον του Μωυσή και του λένε: „Μακάρι να είχαμε πεθάνει στην έρημο. Καλά περνούσαμε κεί, καθισμένοι στα καζάνια με τα κρέατα. Τουλάχιστον κεί είχαμε ψωμί να φάμε, να χορτάσουμε. Γιατί τώρα μας βγάλετε στην έρημο; Για να πεθάνουμε εδώ; Ο Θεός όμως και πάλι κάνει το θαύμα του. Κάθε πρωί όλη η έρημος ήταν γεμάτη από άσπρους μικρούς κόκκους, που είχε της γεύση της μελωμένης τηγανίτας. Οι Ισραηλίτες επειδή δεν ξέρανε τί ακριβώς ήταν αυτό, το ονόμασαν „μάννα“. Κάθε απογευματάκι η έρημος πάλι γέμιζε από ορτύκια. Τα ορτύκια μοιάζουν με τα τρυγόνια. Είναι πουλιά αποδημητικά. Μεταναστεύουν όμως όχι το καλοκαίρι αλλά την άνοιξη. Έτσι οι Ισραηλίτες όλα τα χρόνια που ταξίδευαν στην έρημο τα είχαν όλα και κρέας και ψωμί. Μόνο κάτι ήθελε από αυτούς ο Πατέρας τους ο Θεός, που όλα άφθονα τους έστειλε, παρόλο που βαρυγκομούσαν. Να μην μαζεύουν περισσότερο μάννα από όσο χρειάζονταν· όσο μάννα μάζευαν σάπιζε και βρωμούσε. Μόνο το απόγευμα του Σαββάτου μάζευαν διπλάσια γιατί η Κυριακή ήταν αφιερωμένη στον Θεό. Ο Θεός θέλουμε να έχουμε εμπιστοσύνη σε Αυτόν. Όπως το παιδί δεν έχει άγχος για το αύριο γιατί έχει ένα Πατέρα, έτσι και εμείς δεν πρέπει να φοβόμαστε. Αλλωστε σε εμάς ο Θεός έχει δείξει περισσότερο την αγάπη Του· αντί για το μάννα, μας έδωσε το Γιό του το μονάκριβο. Κόθε Κυριακή τρώμε το Σώμα Του και πίνουμε το Αίμα Του και έχουμε όχι προσωρινή ζωή αλλά αιώνια.

Μόλις πάλι τους έλειψε το νερό κι αυτοί αχάριστοι άρχισαν πάλι να βαρυγκομάνε, ο Μωυσής με το ραβδί του χτάπησε μια ξερή κοτρώνα και βγήκε νερό. Κι όχι μόνο αυτό. Φοβεροί εχθροί τους επιτέθηκαν· οι Αμαληκίτες. Όσο Μωυσής είχε σηκωμένα τα χέρια σε προσευχή, κάνοντας το Σταυρό με το σώμα του, νικούσαν οι Ισραηλίτες. Όταν έπεφταν τα χέρια του, νικούσαν οι εχθροί. Τότε ο Ααρών και ο Ωρ βάσταζαν συνέχεια τα χέρια του. Τη δύση του ηλίου ντροπιασμένοι οι Αμαληκίτες το έβαλαν στα πόδια. Καί όταν πάλι στην έρημο φαρμακερά φίδια τσιμπούσαν και σκότωναν τους Ισραηλίτες πάλι ο Μωυσής κρέμασε ένα φίδι πάνω σε ένα ξύλο. Οποιος κοιτούσε το ξύλο σωνόταν από τα δαγκώματα. Μάπως κι ο Χριστός δεν έγινε „φίδι“, δεν σήκωσε δηλαδή τις αμαρτίες μας πάνω στο Σταυρό; Και μεις με το ξύλο του Σταυρού στο σώμα αλλά και στην καρδιά μπορούμε να νικήσουμε το διάβολο και να είμαστε και στη ζωή αυτή και στην άλλη οι νικητές.

Ερωτήσεις

- 1) Γράψε με λίγα λόγια πώς φρόντισε ο Θεός πατέρας το λαό του;
- 2) Ποιό είναι το δικό μας μάννα και το δικό μας ξύλο, με τα οποία πέρνουμε δύναμη στη ζωή μας;

1 _____
_____
_____
_____
2 _____
_____
_____
_____
3 _____
_____
_____
_____
4 _____
_____
_____
_____
5 _____
_____
_____
_____

6 _____
_____
_____
_____
7 _____
_____
_____
_____
8 _____
_____
_____
_____
9 _____
_____
_____
_____
10 _____
_____
_____
_____

Ehre deinen Vater und deine Mutter,
damit deine Tage lange währen
in dem Land, das der HERR,
dein Gott, dir gibt

2. Mose 20, 12

Δύο μήνες είχαν περάσει από τότε που οι Ισραηλίτες φύγανε από τη χώρα της σκλαβιάς, την Αίγυπτο. Τώρα φθάνουνε στους πρόποδες ενός βουνού, που λέγεται μέχρι σήμερα Σινά. Ο Θεός, που είχε αποδείξει πόσο φροντίζει για τα παιδιά του, καλεί τον Μωυσή. Ο λαός πρέπει να πλυθεί, να καθαρισθεί καλά και να νηστεύσει τρεις μέρες. Την τρίτη μέρα ο Θεός επισκέπτεται το λαό του. Μόλις ξημέρωσε άρχισαν να αντηχούν βροντές. Να λάμπουν αστραπές. Ένα μαύρο σύννεφο ήρθε πάνω στο βουνό και μιά φωνή τσίριζε δυνατά σαν από σάλπιγγα. Το Σινά γέμισε καπνούς, σαν να κάπνιζε κάποιο καμίνι γιατί ο Θεός που είναι φωτιά κατέβηκε σε αυτό για να δώσει στο Μωυσή τις εντολές Του. Ο λαός είχε πραγματικά παγώσει από το φόβο και τον τρόμο.

Καί μίλησε ο Θεός και είπε αυτά τα λόγια:

Λαέ μου αγαπημένε. Εγώ δεν είμαι κάποιος άγνωστος Θεός. Εγώ είμαι εκείνος που σε έβγαλα από τη χώρα της σκλαβιάς, όπως ο αιτός πέρνει πάνω στα φτερά του τα μικρά του για να τα σώσει. Μην λατρεύεις λοιπόν και μην αγαπάς άλλους εκτός από μένα.

Μην λατρεύεις τα είδωλα και τις πέτρες, όπως κάνουν άλλοι άνθρωποι και λαοί, γιατί το κακό θα τιμωρηθεί.

Δεν θα χρησιμοποιείς το όνομά μου μάταια χωρίς σεβασμό.

Θα θυμάσαι πάντοτε να αφιερώνεις σε μένα την έβδομη μέρα, την Κυριακή. Τις άλλες έξι μέρες θα δουλεύεις. Την Κυριακή όμως και σύ και τα παιδιά σου και τα ζώα θα την αφιερώνετε σε μένα, το Θεό. Και εγώ ο Θεός έξι μέρες εργάστηκα και έκανα τον κόσμο. Την εβδόμη μέρα αναπαύθηκα.

Θα τιμάς και θα σέβεσαι τους γονείς σου αν θέλεις να είσαι ευτυχισμένος και να ζήσεις πολλά χρόνια στη γή που σου υποσχέθηκα.

Δεν θα πάρεις την γυναίκα κάποιου άλλου ανθρώπου.

Δεν θα κλέψεις ποτέ.

Δεν θα σκοτώσεις.

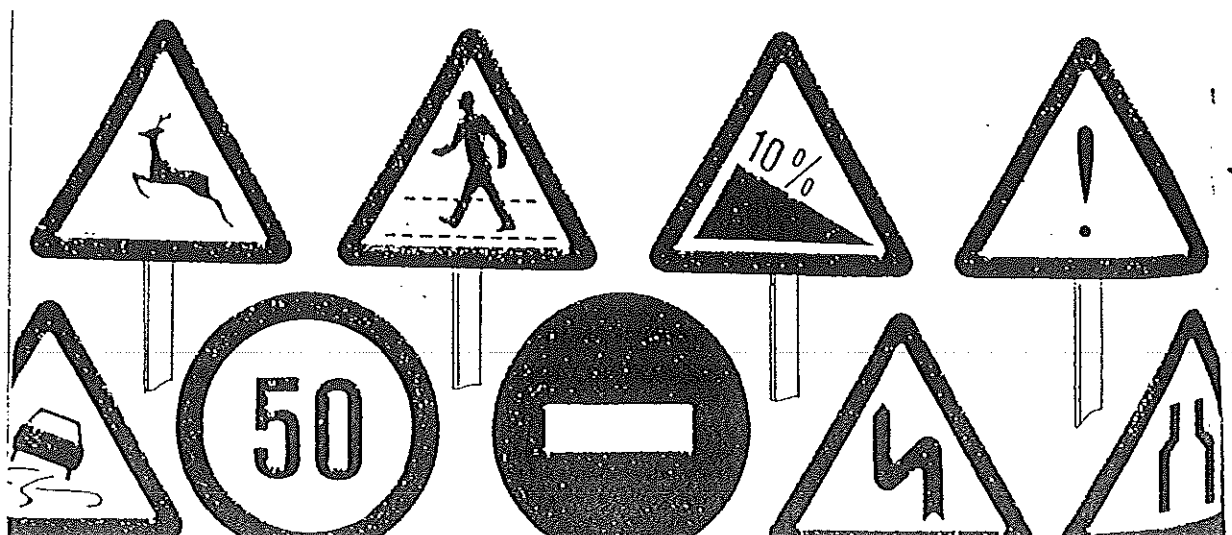
Στο δικαστήριο δεν θα πείς κάτι ψέματα ενάντια στον αδελφό σου.

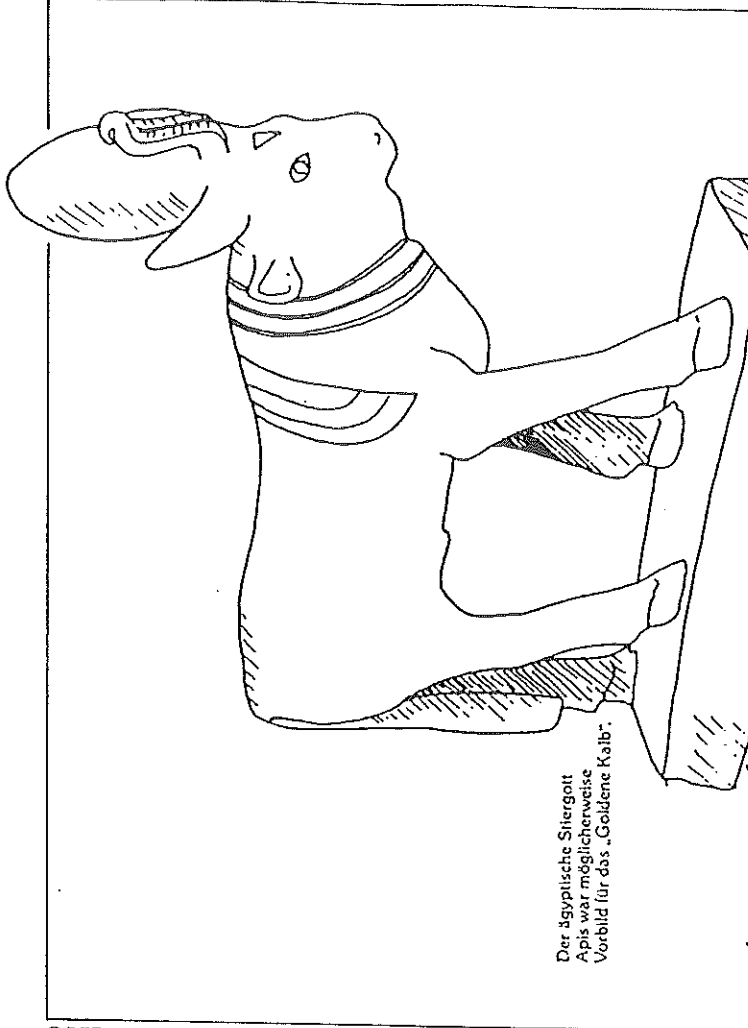
Όχι μόνον δεν θα κλέβεις κάτι που ανήκει στον άλλο αλλά ούτε θα επιθυμήσεις με το μυαλό σου την γυναίκα, το σπίτι, το χωράφι, το ζώο που ο Θεός έδωσε στον αδελφό σου.

Όπως στο δρόμο οι πινακίδες μας οδηγούν σωστά και με ασφάλεια στον προορισμό μας και μας προφυλάσσουν από δυστηχήματα έτσι κι οι εντολές του Θεού μας προφυλάσσουν από το κατ'ρακύλισμα και μας οδηγούν με ασφάλεια στον ουρανό, εκεί που υπάρχει η ευτυχία.

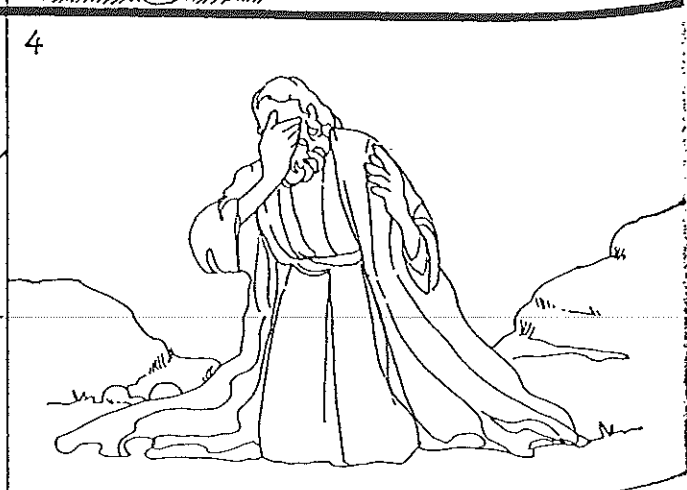
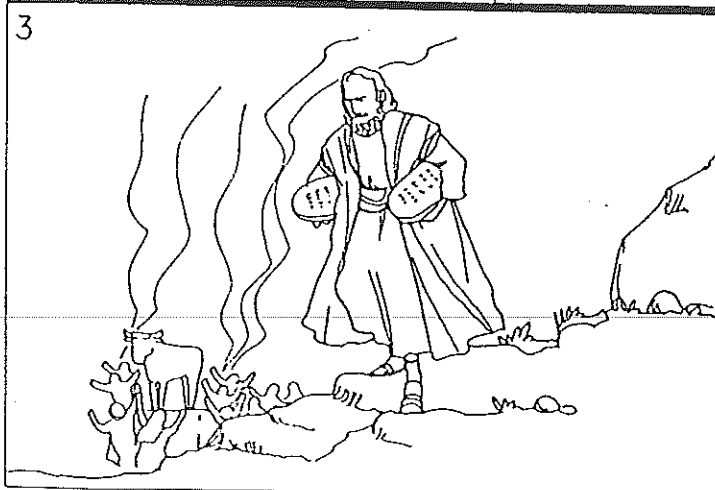
Ερωτήσεις

- 1) Τί έγινε όταν κατέβηκε ο Θεός στο Σινά;
- 2) Ποιές είναι οι 10 εντολές;
- 3) Γιατί ο Θεός-Πατέρας μας δίνει τις εντολές του;

Der ägyptische Stiergott Apis war möglicherweise Vorbild für das „Goldene Kalb“.

Ο Μωυσής μιλούσε στο Σινά με τον Θεό. Ο λαός βλέποντας την καθυστέρηση του Αρχηγού τους συγκεντρώνονται γύρω από τον αδερφό του, τον Ααρών και του λένε: „Σήκω γρήγορα! Μας εγκατέλειψε ο Θεός μας! Κάνε μας καινούργιους θεούς, που να πάνε μπροστά μας και να μας οδηγήσουν σε αυτή την έρημο“. Πόσο γρήγορα ξεχνούν τις ευργεσίες του Θεού; Πόσο γρήγορα λησμονούν τα θαύματα, τα τέρατα που έκανε ο Θεός, σκίζοντας τη θάλασσα, βγάζοντας από μία κοτρώνα νερό, στέλνοντας από τον ουρανό κρέας και ψωμί; Βλέπουν μπροστά τους ολοζώντανη την Παρουσία του Θεού, το συννεφάκι, που τους δροσίζει, την πύρινη κολώνα! Κι όμως ζητούν άλλον Θεό. Και μάλιστα τί Θεό; Ένα μοσχάρι χρυσό...που ούτε το ίδιο δεν μπορεί να κουνηθεί.

Ο Ααρών φοβήθηκε μην τον σκοτώσουν, τόσο μανιασμένοι, που ήταν. Για να κερδίσει λίγο χρόνο, τους λέει να φέρουν όλα τα σκουλαρίκια τα χρυσά. Ίσως να σκέφθηκε ότι οι γυναίκες δεν θα τα αποχωρίζονταν εύκολα. Μέχρι να μαζευτούν όλα ίσως ερχόταν ο Μωυσής. Το χρυσάφι όμως για πράγματα αμαρτωλά μαζεύεται αμέσως. Ένα χρυσό μοσχάρι, που έμοιαζε με το θεό-άπι των Αιγυπτίων υψώθηκε στη μέση του στρατοπέδου. Κάνανε κι ένα θυσιαστήριο. Καθήσανε κοντά του, φάγανε, ήπιανε και μετά άρχισαν έξαλλα να χορεύουν. Πόσα πράγματα δεν αγαπάμε και μείς παραπάνω από το Χριστό; Πόσα είδωλα δεν λατρεύουμε όλοι μας σήμερα όχι στην έρημο αλλά στις πόλεις;

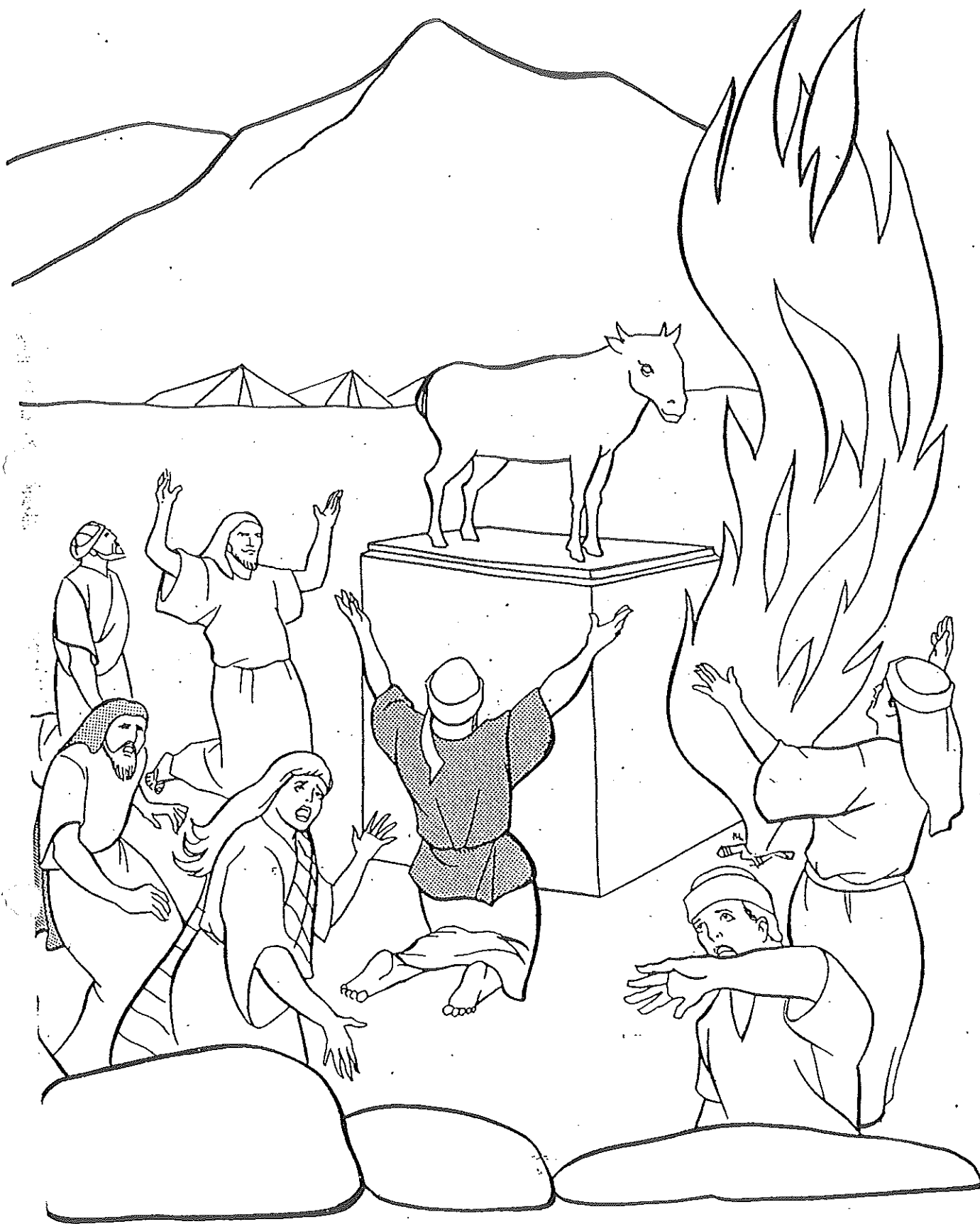
Ο Θεός μπορεί να μιλούσε στον Μωυσή. Είδε όμως την αχαριστία και τη βλαστημία του λαού του „Κατέβα γρήγορα από το βουνό,“ λέει στον Μωυσή. „Ο λαός σου ξέφυγε από τον σωστό δρόμο και προσκυνά ένα μοσχάρι! Αφησέ με, μη με εμποδίζεις να τους καταστρέψω, να τους κάνω σκόνη. Άσε με να τους εξοντώσω!“. Τι αγαθός που είναι ο Θεός; Ενώ ο Μωυσής δεν μπορεί να τον εμποδίσει, του λέει „άσε με!“ για να τον κάνει να προσευχηθεί για το λαό του και τελικά εκείνος να μην καταστραφεί. Και πραγματικά! Ο Μωυσής πέφτει στα γόνατα και λέει; „Συγχώρεσέ μας Κύριε! Θυμήσου τον Αβραάμ, τον Ισαάκ! Θυμήσου τι τους υποσχέθηκες! Τι θα πούν οι εχθροί μας για Σένα, άμα δούν τον λαό σου να πεθαίνει αβοήθητος εδώ στις ερημές;“, Ο Θεός πραγματικά για άλλη μια φορά έδειξε έλεος και αγάπη.

Γυρνώντας ο Μωυσής δεν άντεξε βλέποντας το λαό του να λατρεύει ένα μοσχάρι! Έσπασε τις δύο πλάκες στους πρόποδες του βουνού! Έκαψε και έλιωσε το χρυσάφι. Αυτοί που έκαναν το μοσχάρι σκοτώθηκαν. 3000 άνθρωποι πέθαναν εκείνη την μέρα. Όπως από το στόμα μας ο γιατρός βγάζει το σάπιο δόντι έστω κι αν πονέσουμε για λίγο, για να μην χαλάσουν και τα υπόλοιπα, έτσι κι ο Θεός από το σώμα του, από το λαό του, βγάζει τα σάπια. τα χαλασμένα μέλη του, για να μην χαλάσει το υπόλοιπο σώμα. Ο Θεός προειδοποιεί πολλές φορές. Μας υπομένει και μας περιμένει. Αλλά όταν εμείς επιμένουμε στην αρρώστια, στην αμαρτία μας τιμωρεί ή καλύτερα εμείς τιμωρούμαστε και καταστρεφόμαστε. Να γιατί και η αδελφή του Μωυσή, η Μαριάμ γέμισε με λέπρα, μόλις κουτσομπόλευε τον αδερφό της. Να γιατί αυτούς που επαναστάτησαν εναντίον του Μωυσέα άνοιξε η γή να τους καταπιεί! Να γιατί όλο το λαό, που γόγγυζε δεν τον άφησε να μπει στη Γή που είχε υποσχεθεί. Ο Θεός δεν είναι κάποιος παππούς που κλείνει τα μάτια στις αδικίες και το κακό! Όπως δεν είναι και βασιλιάς Δίας που ψάχνει με το σπαθί στο χέρι κάποιον να τιμωρήσει! Είναι πατέρας γεμάτος αγάπη και δικαιοσύνη.

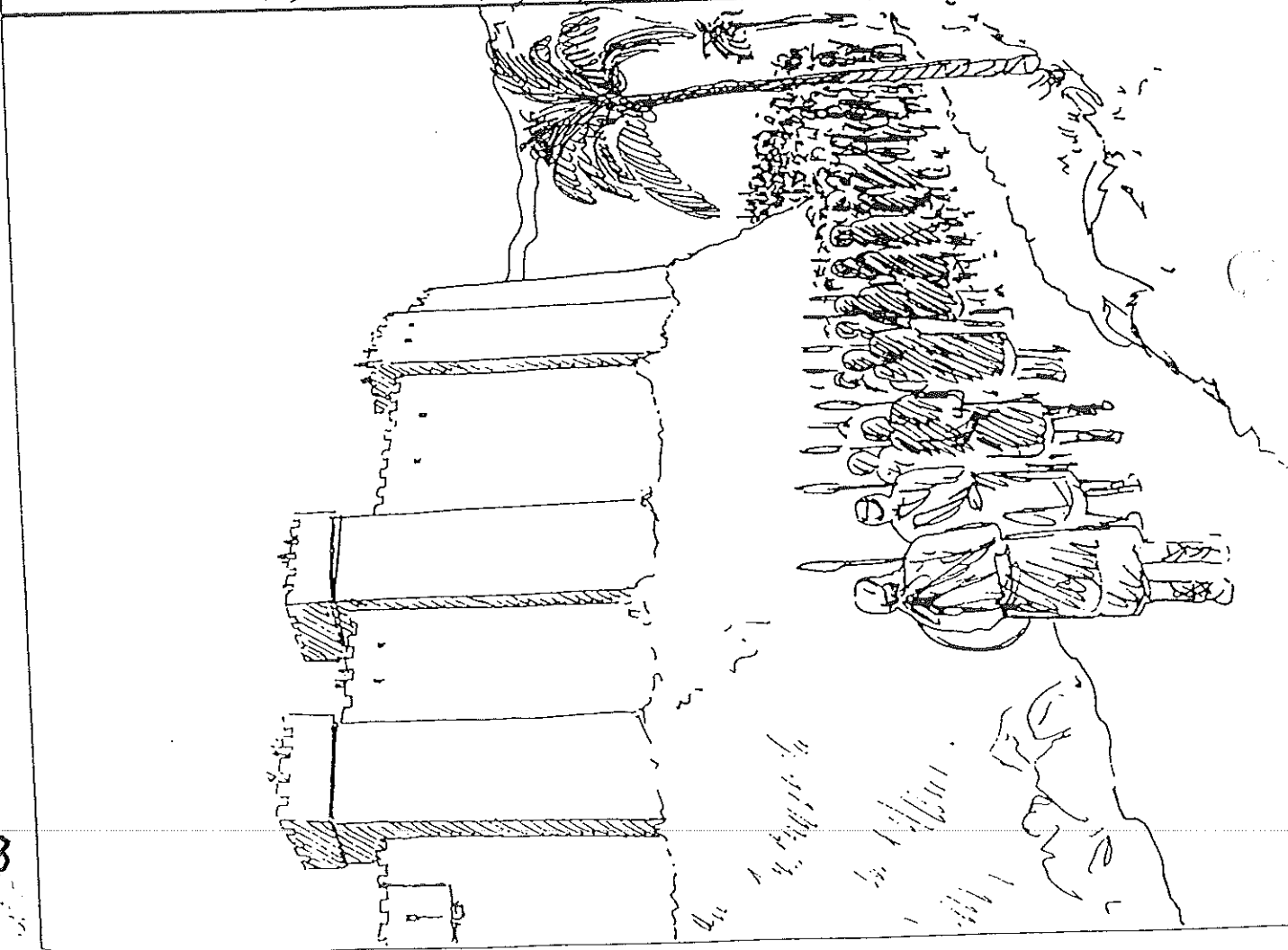
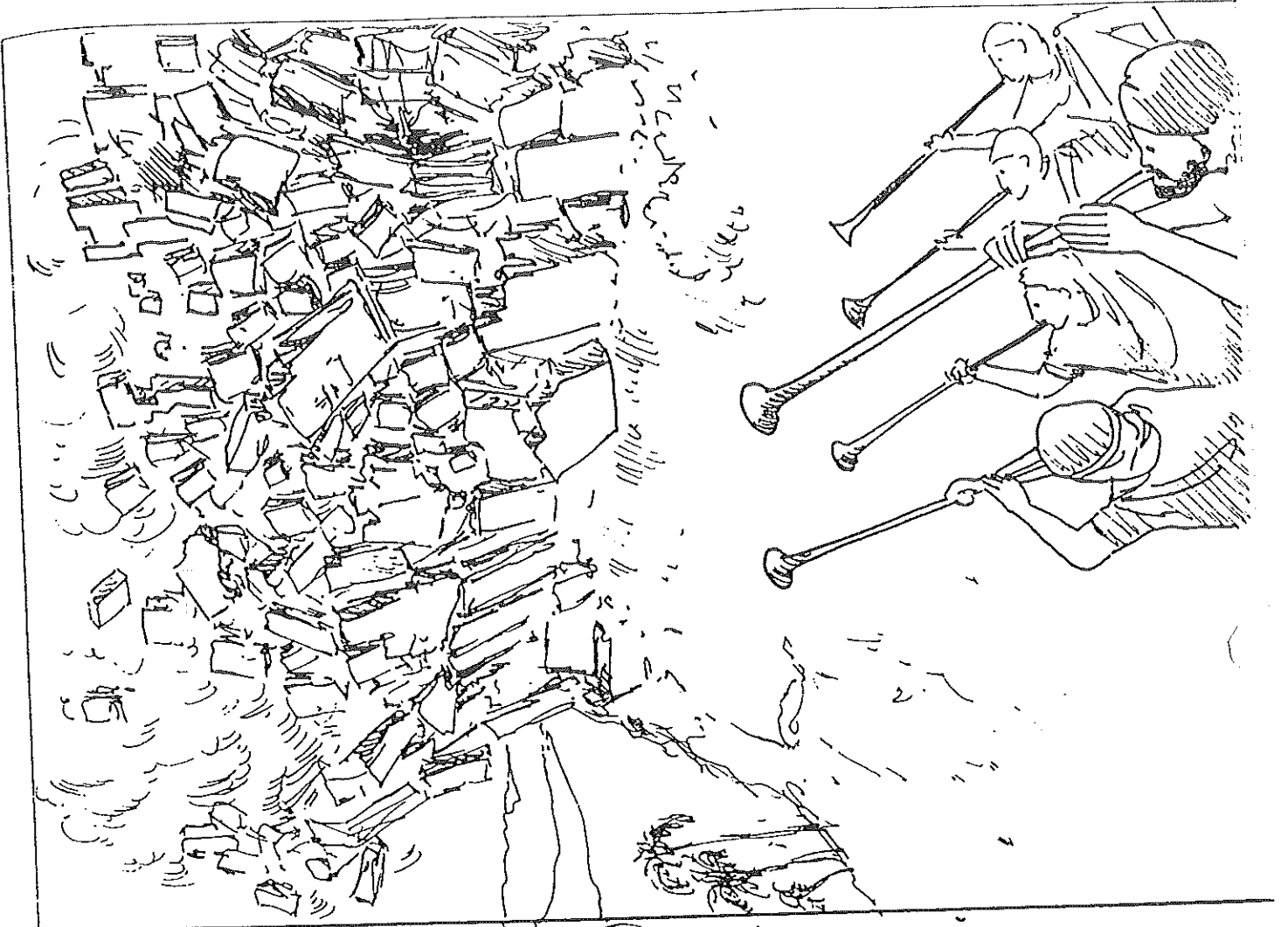
Ερωτήσεις:

- 1) Γιατί οι Εβραίοι έκαναν το χρυσό μοσχάρι; 2) Υπάρχουν σήμερα είδωλα;
- 3) Γιατί ο Θεός τιμωρεί;

Πέταξε τις δέκα εντολές προς το χρυσό μοσχάρι. (Έξοδος 32).

Ο Θεός παρόλη την αχαριστία και την αγνωμοσύνη των παιδιών του τους οδήγησε στην χώρα που έρεε μέλι και γάλα. Ο Μωσής κοιμήθηκε. Πήγε κοντά στον Θεό, που τόσο αγάπησε. Τον λαό τώρα τον οδηγούσε ο Ιησούς του Ναυή. Ο Θεός έσχισε τον Ιορδάνη ποταμό τον όπως την Ερυθρά θάλασσα, για να περάσει ο λαός του. Η πρώτη μεγάλη πόλη, που έπρεπε στην νέα τους πατρίδα να καταλάβουν ήταν η Ιεριχώ, που είχε αυτό το όνομα από τις πολλές φοινικιές. Το τείχος της ήταν τόσο χοντρό, ώστε ακόμα και σπίτια έκτιζαν πάνω του. Οι κάτοικοί της μόλις άκουσαν ότι έρχονται καταπάνω τους οι Ισραηλίτες που έχουν τον δυνατό Θεό, που έσχισε τον Ιορδάνη και έκανε τόσα θαύματα, άρχισαν να φοβούνται και να τρέμουν. Οι Ισραηλίτες έστειλαν κατασκόπους για να ερευνήσουν την πόλη. Οι κάτοικοι της Ιεριχώ το έμαθαν και έστειλαν στρατιώτες να τους σκοτώσουν. Μια γυναίκα όμως αμαρτωλή, που φοβόταν όμως το Θεό, τους έκρυψε και το βράδυ τους κατέβασε κρυφά με ένα σκοινί από το σπίτι της.

Είπε ο Κύριος στον Ιησού „Να! Εγώ σου παραδίδω την Ιεριχώ!. Οι στρατιώτες σου να σταθούν ολογυρά της και μαζί τους όλος ο λαός“. Για έξι μέρες γύρω από την μεγάλη πόλη γινόταν μια παράξενη λιτανεία. Μπροστά πήγαιναν επτά ιερείς που κρατούσαν τις σάλπιγγες, μακριές καραμούζες που έβγαζαν τρομερή φωνή. Μετά ακολουθούσε η Κιβωτός. Η κιβωτός ήταν ένα ιερό κουτί, που μέσα υπήρχαν οι πλάκες με το Νόμο του Θεού, που ο Θεός ξανάδωσε στον Μωσή. Υπήρχε το μάννα από την έρημο και άλλα ιερά αντικείμενα. Μετά την κιβωτό ακολουθούσαν οι στρατιώτες και μετά όλος ο λαός, νέοι και γέροι, γυναίκες και παιδιά. Σίγουρα οι κάτοικοι της Ιεριχώ θα γελούσαν βλέποντας όλο αυτό το πλήθος σιωπηλά να τριγυρίζει την πόλη τους και να προσεύχεται στο Θεό. Την έβδομη μέρα ο Ιησούς τους είπε: „Ετοιμαστείτε! Σήμερα θα μας παραδώσει ο Θεός χωρίς την δικιά μας δύναμη όλη αυτή την μεγάλη πόλη! Μόλις όμως μπείτε σε αυτή δεν θα πειράξετε την Ραάβ, τη γυναίκα, που έσωσε τους ανθρώπους μας. Οτι βρείτε, χρυσαφένια ή αργυρά πράγματα θα το παραδώσετε στο Θεό. Σε αυτόν ανήκουν!“. Πραγματικά! Οι ιερείς σάλπισαν με τις μακριές σάλπιγγές τους και ο λαός έβγαλε φωνή μεγάλη και δυνατή. Και τα τείχη της μεγάλης και δυνατής αλλά εγωίστριας πόλης πέσανε χάμω λές και ήταν από χαρτάκι.

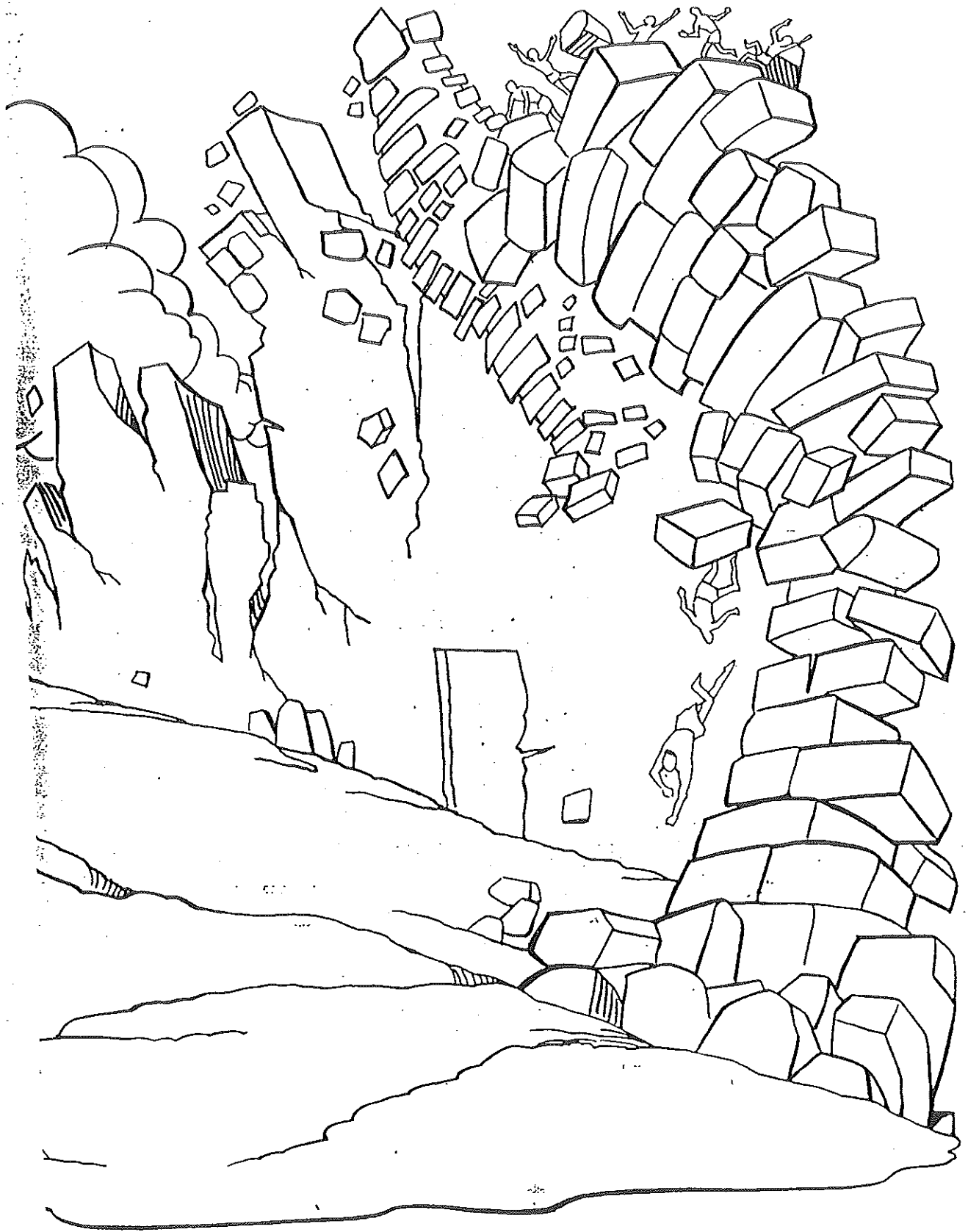
Κάποιος όμως, που τον λέγανε Αχαρ δεν άκουσε την εντολή του Θεού. Κρυφά έβαλε στην άκρη κάτω από τη σκηνή του λεφτά, μια χρυσή ράβδο και μια πολύχρωμη στολή. Προσπαθούσαν οι Ισραηλίτες να καταλάβουν ένα μικρό χωριουδάκι και δεν μπορούσαν. Την Ιεριχώ την κατέλαβαν με την δύναμη του Θεού. Χωρίς το Θεό ούτε ένα χωριουδάκι δεν μπορούσαν να καταλάβουν. Ο Ιησούς τρέχει στο και ρωτάει „γιατί“. Ο Κύριος του επισημαίνει ότι αν δεν απομακρυνθεί αυτός που αμάρτησε από το στράτευμα, τότε δεν πρόκειται πλέον να είναι βοηθός τους. Πρωί-πρωί ο Ιησούς άρχισε να ερευνά. Ο ένοχος αποκλύφθηκε και λιθοβολήθηκε, έτσι ώστε να γίνει παράδειγμα στους άλλους προς αποφυγή. Δεν μπορούμε να παίξουμε κρυφτούλι με το Χριστό. Ο Χριστός όλα τα βλέπει. Περιμένει όμως την μετάνοιά μας και την εξομολόγησή μας, έτσι ώστε να μην πάθουμε το πάθημα του Αχαρ και να είμαστε συνέχεια κοντά του.

Ερωτήσεις

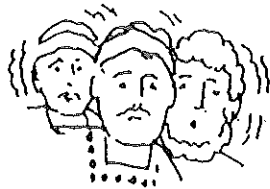
- 1) Με ποιό τρόπο παρέδωσε ο Ιησούς την Ιεριχώ;
- 2) Τι αμάρτημα έκανε ο Αχαρ και πώς τιμωρήθηκε;

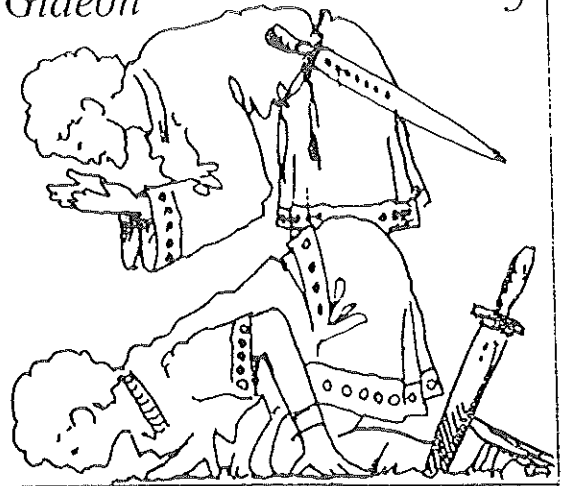

...Και τα τείχη της Ιεριχώ έπεσαν κάτω.

32.000
- 22.000
10.000

10.000
- 9.700
300

_____

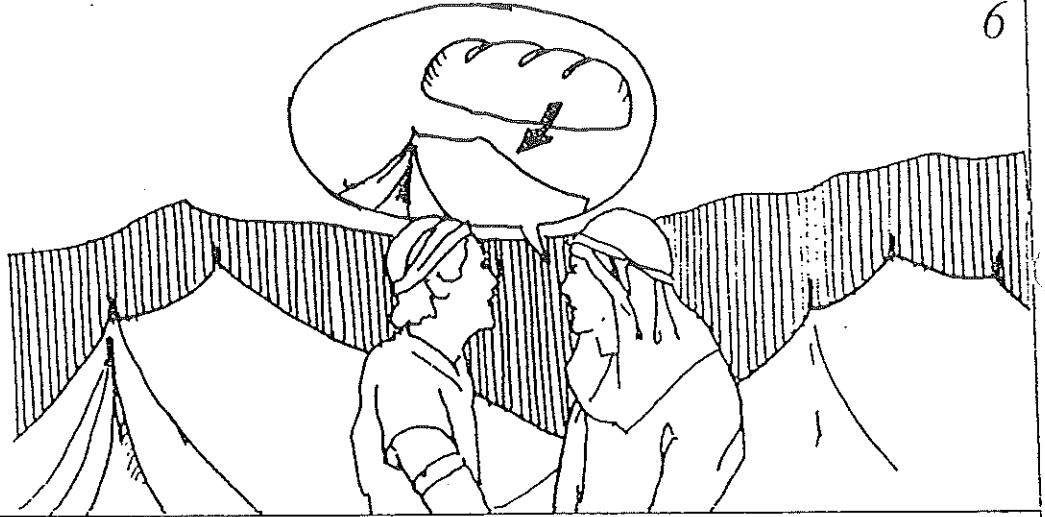
_____

_____

_____

_____

_____

_____

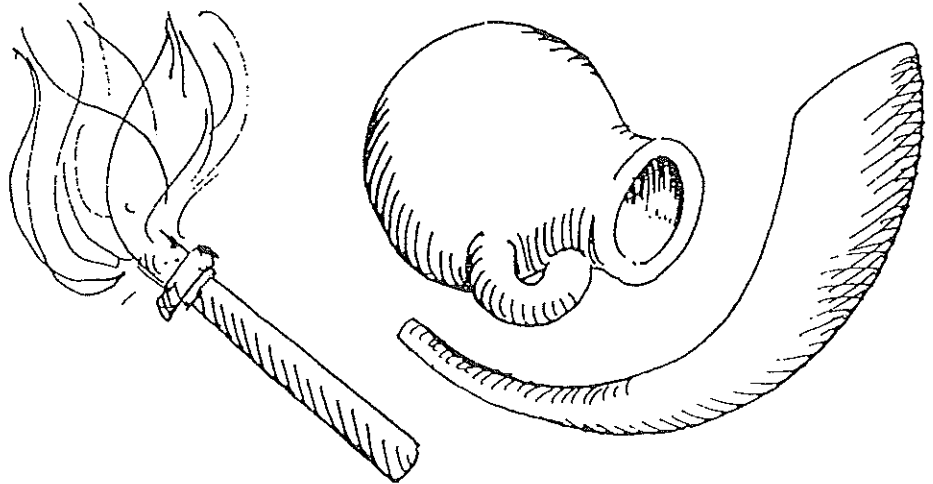
_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

1. Ο ΓΕΔΕΩΝ (Κριτ.6-7)

Όταν οι Ισραηλίτες εγκαταστάθηκαν στη γή, που υποσχέθηκε ο Θεός στους Πατέρες τους, πολλές φορές ξεχνούσαν τον αληθινό Θεό, όπως κι οι ειδωλολάτρες γειτονές τους. Ο Θεός για να τους βάλει μυαλό, επέτρεπε σε διάφορους εχθρούς να τους ταλαιπωρούν. Ένας εχθρός τέτοιος ήταν κι οι Μαδιανίτες που ζούσαν στην έρημο. Όταν όμως οι Ισραηλίτες έσπερναν και ήταν έτοιμοι να θερίσουν τα στάρια τους, τότε ορμούσαν οι Μαδιανίτες με τις καμήλες και τα κατέστρεφαν όλα. Καί ήταν τόσοι πολλοί σαν ακρίδες. Κανείς δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Στην ανάγκη θυμήθηκαν οι Ισραηλίτες τον Θεό τους. Και πραγματικά ο Κύριος σαν πατέρας που είναι έστειλε άγγελο σε ένα φτωχικό σπίτι. Εκεί ήταν το μικρότερο παιδί, που το λέγανε Γεδεών. Ο Γεδεών κρυφά ράβδιζε τα στάχυα για να μην τον πάρουν χαμπάρι οι Μαδιανίτες. Τρόμαξε μόλις είδε τον άγγελο. „Ο Κύριος, ο παντοδύναμος είναι μαζί σου!“ του λέει δυνατά ο άγγελος. „Εαν είναι ο Κύριος μαζί μας γιατί μας βρίσκουν τόσες συμφορές;“ ρωτά με παράπονο το μικρό παιδί. „Ο Θεός στέλνει εσένα για να ελευθερώσεις τον λαό του από τους Μαδιανίτες!“ του λέει αγέρωχος ο άγγελος. „Μα εγώ είμαι το μικρότερο παιδί από την οικογένειά μου!“ λέει ταπεινά ο μικρός. „Εάν όμως μου λές αλήθεια περίμενε“ λέει στον άγγελο „να φέρω κάποιο ζώο να θυσιάσω μπροστά σου“. Μόλις έφερε ο Γεδεών το ζώο, ο άγγελος άπλωσε το ραβδί που κρατούσε και αμέσως ξεπήδησε φωτιά από την πέτρα, που είχε ακουμπήσει ο Γεδεών τα δώρα του προς τον άγγελο. „Για να ελευθερωθεί όμως ο λαός σου πρέπει να γκρεμίσεις τις πέτρες, τα είδωλα που προσκυνά ο πατέρας σου. Πραγματικά τη νύχτα το παιδί χωρίς να φοβηθεί κανέναν και ακούγοντας μόνο το Θεό γκρεμίζει τα αγάλματα που προσκυνούσε ο πατέρας του.

Το πρωί όρμησαν όλοι να σκοτώσουν το παιδί, που είχε το θράσος να γκρεμίσει τα είδωλα. Ο πατέρας όμως του Γεδεών φέρθηκε έξυπνα. „Αφού δεν μπορούν τα είδωλα μόνα τους να υπερασπισθούν τον εαυτό τους και να τιμωρήσουν το γιό μου, θα τον τιμωρήσετε εσείς;“. Το άγιο Πνεύμα έδωσε δύναμη στον Γεδεών. Πολύς λαός μαζεύτηκε για να πολεμήσει τους φοβερούς Μαδιανίτες. Ο Γεδεών δεν μπορεί ακόμα να το πιστέψει ότι μπορεί με την δύναμη του Θεού να τους νικήσει. Παρακαλεί ταπεινά το Θεό να κάνει και ένα άλλο θαύμα-σημάδι για να του δώσει δύναμη. Πέρνει ένα σφουγγάρι και λέει στο Θεό: „Θέλω αύριο το πρωί το σφουγγάρι να είναι ποτισμένο στο νερό ενώ στο χώμα να μην υπάρχει στάλα νερό. Πραγματικά το πρωί, ενώ παντού υπήρχε ξηρασία το σφουγγάρι είχε τόσο νερό ώστε γέμισε ένα κουβά, ενώ την άλλη μέρα ενώ παντού υπήρχε νερό, το σφουγγάρι ήταν στεγνό.

Μαζί με τον Γεδεών είχαν μαζευτεί 32000 άνθρωποι. Ο Θεός όμως δεν ήθελε τόσο πολλούς. „Δεν θέλω κανέναν να πεί ότι μόνοι σας νικήσατε τους εχθρούς σας“. Τότε ο Γεδεών λέει: „Οποιος είναι οειλός να φύγει“. Έφυγαν οι περισσότεροι. Μείνανε μόλις 10000. Κι αυτοί πολλοί είναι. „Βόλτους να πιούν νερό στην πηγή.Οποιος πιεί νερό με τη γλώσσα του όπως το σκυλάκι αυτός θα έρθει μαζί σου. Αυτοί που θα πιούν γονατιστοί να φύγουν“. Μείνανε 300. Ο Γεδεών με έναν άλλο κρυφά τη νύχτα κατέβηκε από το βουνό να κατασκοπεύσει. Ακούει έναν Μαδιανίτη να διηγείται ένα όνειρο. „Είδα ένα καρβέλι κρίθινο ψωμί να κατεβαίνει από το βουνό και να σαρώνει τη σκηνή του αρχηγού μας“. Ο στρατιώτης που ήταν δίπλα του του λέει. „Το κρίθινο ψωμί είναι το σπαθί του Γεδεών. Σε αυτόν ο Θεός θα μας παραδώσει όλους“. Πήρε θάρρος ο Γεδεών που κρυφάκουγε.

Ανεβαίνει στο βουνό. Οι εχθροί φαίνονταν από κάτω σαν την άμμο της θάλασσας. Ένας Ισραηλίτης έπρεπε να παλαίψει με 450 εχθρούς. Είχε όμως το Θεό μαζί του. Κάθε στρατιώτης πήρε μια σάλπιγγα, μια αδεινή κανάτα και μια αναμένη λαμπάδα που την έβαλε μέσα στην κανάτα για να μην φαίνεται τη νύχτα. Μόλις σάλπισε δυνατά ο Γεδεών, άρχισαν να φωνάζουν όλοι μαζί „Το σπαθί του Κυρίου και του Γεδεών. Έσπασαν με δύναμη τις κανάτες για να γίνει θόρυβος και πανικός και με τις αναμμένες λαμπάδες όρμησαν. Τέτοιος πανικός έπιασε τους Μαδιανίτες που μέσα στη νύχτα άρχισαν να μαχαιρώνει ο ένας τον άλλο. Έτσι λοιπόν ο Θεός έδωσε τη νίκη στα παιδιά του, χωρίς αυτά ούτε ένα σπαθάκι να έχουν στα χέρια τους. Όπως το παιδί μπροστά στον κίνδυνο δίνει το χεράκι στο μεγάλο χέρι της μανούλας του, έτσι και μείς πρέπει να δίνουμε το δικό μας χέρι με εμπιστοσύνη στο χέρι του Θεού. Και αυτός θα νικήσει για μας.

1

2

3

4

Οι Ισραηλίτες πάλι ξέχασαν τον Θεόν. Τώρα ήταν οι Φιλισταίοι αυτοί που τους τυρρανούσαν για 40 ολόκληρα χρόνια. Άγγελος Κυρίου πήγε σε μια φτωχή γυναίκα που δεν μπορούσε να κάνει παιδί. „Θα γεννήσεις παιδάκι της λέει! Από τώρα και στο εξής μην πιείς κρασί ή άλλο ποτό. Να νηστεύεις, όπως λέει ο Θεός. Το παιδάκι που θα γεννήσεις δεν θα το κουρέψεις. Θα είναι αφιερωμένο στον Κύριο. Θα αποκτήσει τόση δύναμη ώστε θα ελευθερώσει το λαό σας από τους Φιλισταίους. Πραγματικά το παιδάκι μεγάλωσε. Ο Κύριος το ευλόγησε. Το άγιο Πνεύμα ήταν στην καρδιά του κι ο Σαμψών είχε πολλή δύναμη. Παρόλο όμως που οι γονείς του είχαν πεί να μην πηγαίνει στις πόλεις των καών Φιλισταίων αυτός δεν τους άκουσε. Ήθελε μάλιστα να παντρευτεί μια κόρη Φιλισταία.

Πηγαίνοντας στο σπίτι της νεαρό άγριο λιοντάρι του ορμά με μανία. Το άγιο Πνεύμα πλημμύρισε το Σαμψών. Παρόλο που δεν κρατούσε ούτε ένα μαχαίρακι στο χέρι του πάνει το λιοντάρι από το λαιμό και το πνίγει λές και ήταν κασικάκι. Μετά από λίγες μέρες που ξαναπέρασε από κεί είδε ότι στο στόμα του λιονταριού υπήρχαν μέλισσες που είχαν κάνει μέλι γλυκό. Είπε λοιπόν ένα αίνιγμα στους Φιλισταίους που ήταν στο σπίτι της γυναίκας του. „Σε όποιον βρεί το αίνιγμα, που θα σας πώ, θα του χαρίσω 30 ολοκαίνουργιες φορεσιές αλλιώς θα μου χαρίσετε εσείς. „Τι φαγητό μπορεί να βγει από το στόμα ενός θηρίου, που όλα τα καταβροχθίζει;“. Οι Φιλισταίοι πιάσανε τη γυναίκα του Σαμψών κι εκείνη επειδή τους φοβήθηκε κατάφερε να μάθει από τον Σαμψών ποιά ήταν η απάντηση. Τρέχουν οι Φιλισταίοι και του λένε τη λύση του αινίγματος. „Τί είναι γλυκύτερο από το μέλι και τί πιό άγριο από το λιοντάρι;“. Ο Σαμψών τότε θύμωσε „Αν δεν φοβερίζατε την γυναίκα μου, το μυστικό δεν θα το βρίσκατε“. Τους δίνει τις φορεσιές. Μετά από λίγο χρόνο όμως όταν ήρθε η ώρα να θερίσουνε έπιασε 30 αλεπούδες. Έδεσε τη μία με την άλλη από την ουρά και έβαλε ανάμεσα ένα δαυλί αναμμένο. Αμόλησε τις αλεπούδες στα κτήματα των Φιλισταίων και κήκαν όλα τα στάρια τους. Μαζεύτηκαν όλοι οι Φιλισταίοι και λένε στους Ισραηλίτες „Αν δεν μας παραδώσετε τον Σαμψών θα πεθάνετε!“. Πραγματικά οι Ισραηλίτες έδεσαν τον Σαμψών με δύο ολοκαίνουργια σκοινιά. Οι Φιλισταίοι όρμησαν με χαρά και φωνές να τον πιάσουν. Πάλι όμως το άγιο Πνεύμα έδωσε δύναμη στο Σαμψών. Τα σκοινιά έσπασαν λές και ήταν χάρτινα. Αρπάζει ο Σαμψών ένα πεταμένο σαγόνι από ένα γαιδουράκι και διαλύει με την δύναμη του Θεού όλους τους εγωιστές εχθρούς του.

Ο Σαμψών ξαναπηγαίνει κρυφά στη πόλη των εχθρών του. Το μαθαίνουν οι εχθροί του και δεν χάνουν την ευκαιρία να τον πιάσουν. Του έστησαν ενέδρα στην πύλη της πόλης τους. „Ας περιμένουμε να έρθει το πρωινό και θα τον πιάσουμε!“ σκέφθηκαν. Ο Σαμψών κοιμήθηκε μέχρι τα μεσάνυχτα. Τα μεσάνυχτα σηκώνεται. Πηγαίνει στην πύλη της πόλης. Ξεριζώνει την τεράστια πόρτα μαζί με το περβάζι και ανεβαίνει στην κορυφή του βουνού.

Ο καιρός περνά κι ο Σαμψών ξεχνάει ότι η δύναμη δεν είναι δικιά του αλλά δώρο του Θεού, που την είχε κρύψει στα μαλλιά του. Τί άσχημα νοιόθουμε εμείς όταν σε κάποιον έχουμε πεί ένα μυστικό κι εκείνος πηγαίνει και το λέει; Αυτό το λάθος έκανε κι ο Σαμψών. Αγάπησε μια κόρη των εχθρών την Δαλιδά. Σε αυτή την κόρη οι Φιλισταίοι δώσανε πολλά λεφτά για να βρεί το μυστικό της δύναμης του. „Πες σε εμένα που σε αγαπάω ποιό είναι το μυστικό σου; Πού κρύβεται η δύναμή σου;“ Ο Σαμψών της λέει ψέματα: „Εαν με δέσουν με καινούργια σκοινιά θα γίνω και εγώ σαν τους άλλους ανθρώπους. Τη νύχτα που κοιμότανε οι Φιλισταίοι του δένουν τα πόδια. Το πρωί όμως ο Σαμψών τα έκοψε λές και ήταν κλωστούλες. Δεν έβαλε όμως μαυλό. Τον πλησιάζει πάλι η γυναίκα: „Γιατί με κοροΐδεψες; Εαν με αγαπάς πές μου την αλήθεια.“ Κι ο Σαμψών της λέει πάλι ψέματα: „Εαν μου δέσουν τα μαλλιά πάνω σε ένα πάσσαλο θα χάσω την δύναμή μου“. Αυτό έκαναν κι οι εχθροί του τη νύχτα, χωρίς όμως το πρωί να καταφέρουν απολύτως τίποτα. Την τρίτη φορά όμως ο Σαμψών που αγαπούσε πιό πολύ την ξένη γυναίκα παρά το Θεό είπε την αλήθεια. Πρόδωσε το μυστικό του Θεού και το άγιο Πνεύμα πέταξε από την καρδιά του. Οι Φιλισταίοι του έκοψαν όλα τα μαλλιά κι ο Σαμψών έγινε αδύνατος σαν μπέμπης. Οι εχθροί χαρούμενοι τον πιάσανε, του βγάλανε τα μάτια και τον δέσανε στις κολώνες του ναού τους. Το πανηγύρι ξεκίνησε. Οι εχθροί τον κοροΐδευαν, τον χτυπούσαν, τον ξευτέλιζαν. Ο Σαμψών κατάλαβε το μεγάλο λάθος του. Ζήτησε συγνώμη από το Θεό. Έπιασε γερά τις κολώνες του ναού που ήταν γεμάτος από 7000 Φιλισταίους και φώναξε: „Ας πεθάνει η ψυχή μου μαζί με τους εχθρούς μου!“. Ο ναός γκρεμίστηκε συνθέμελα. Μαζί με τους Φιλισταίους πέθανε κι ο Σαμψών.

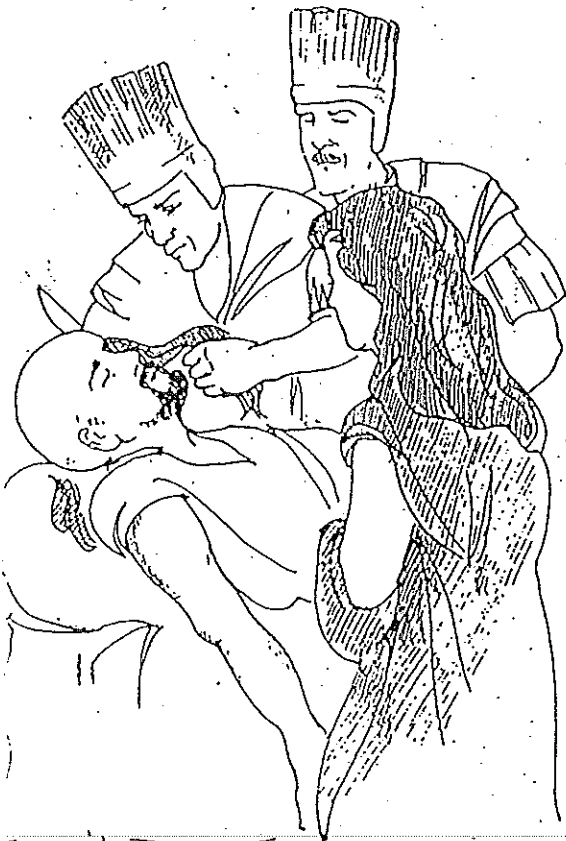
5

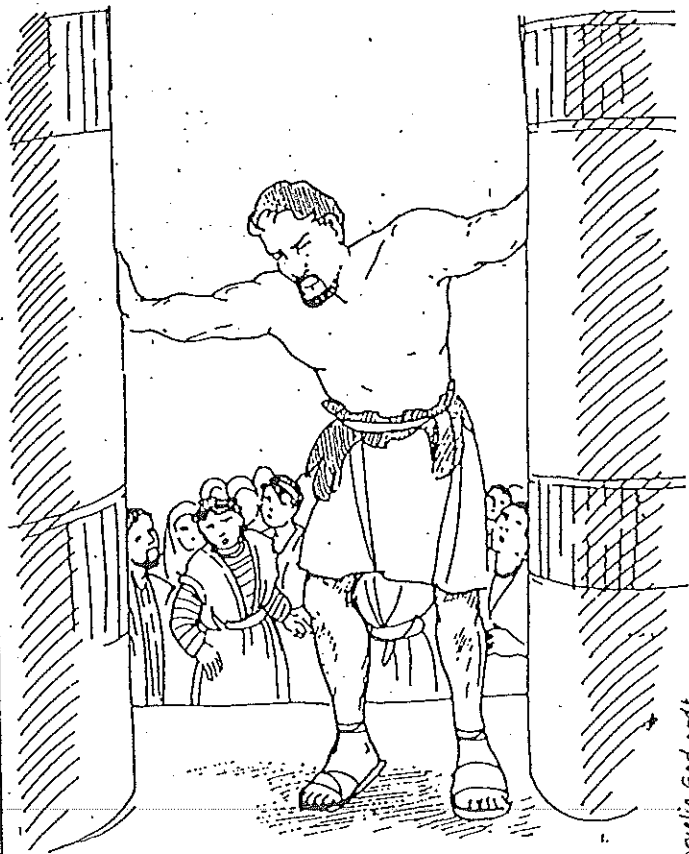
6

7

8

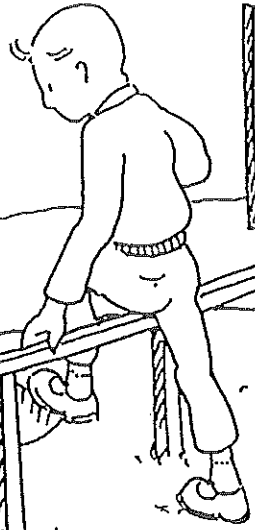

1

2

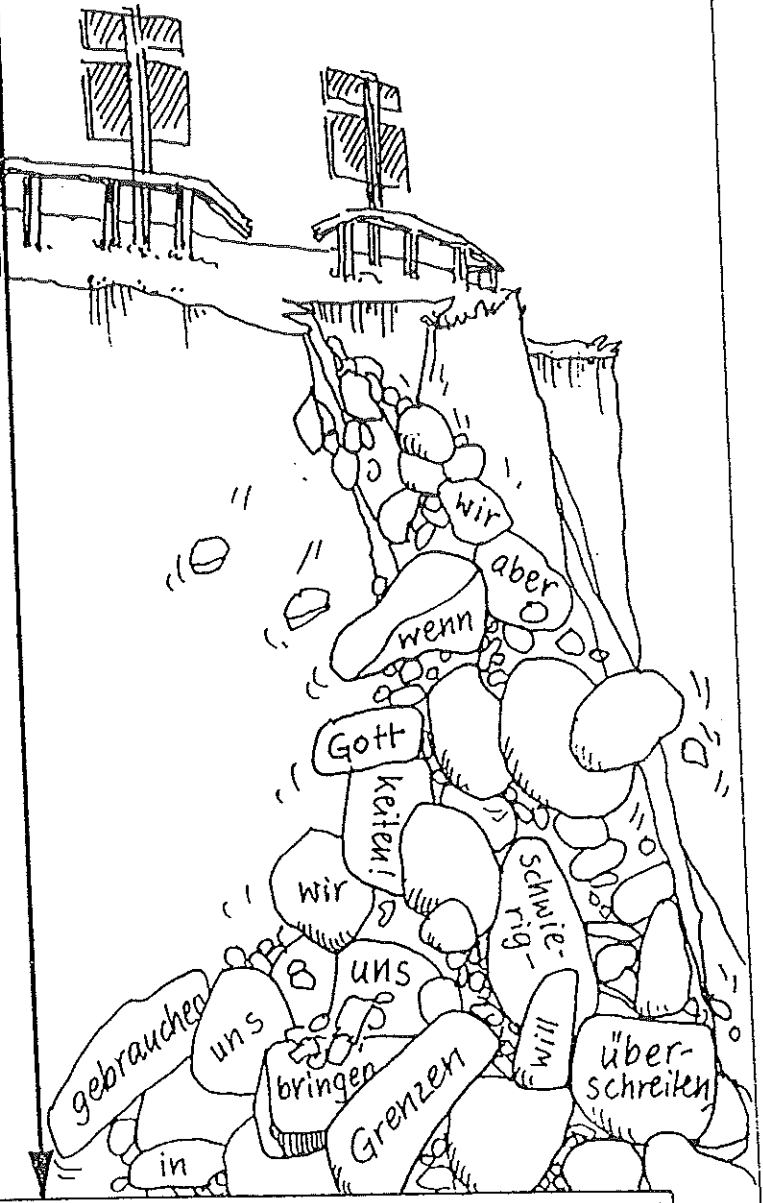
Grenze

Simson, halt!
Geh' nicht zu den Philistern!

Grenze

Die Bibel zeigt uns Grenzen für unser Verhalten!

Merksatz eintragen:

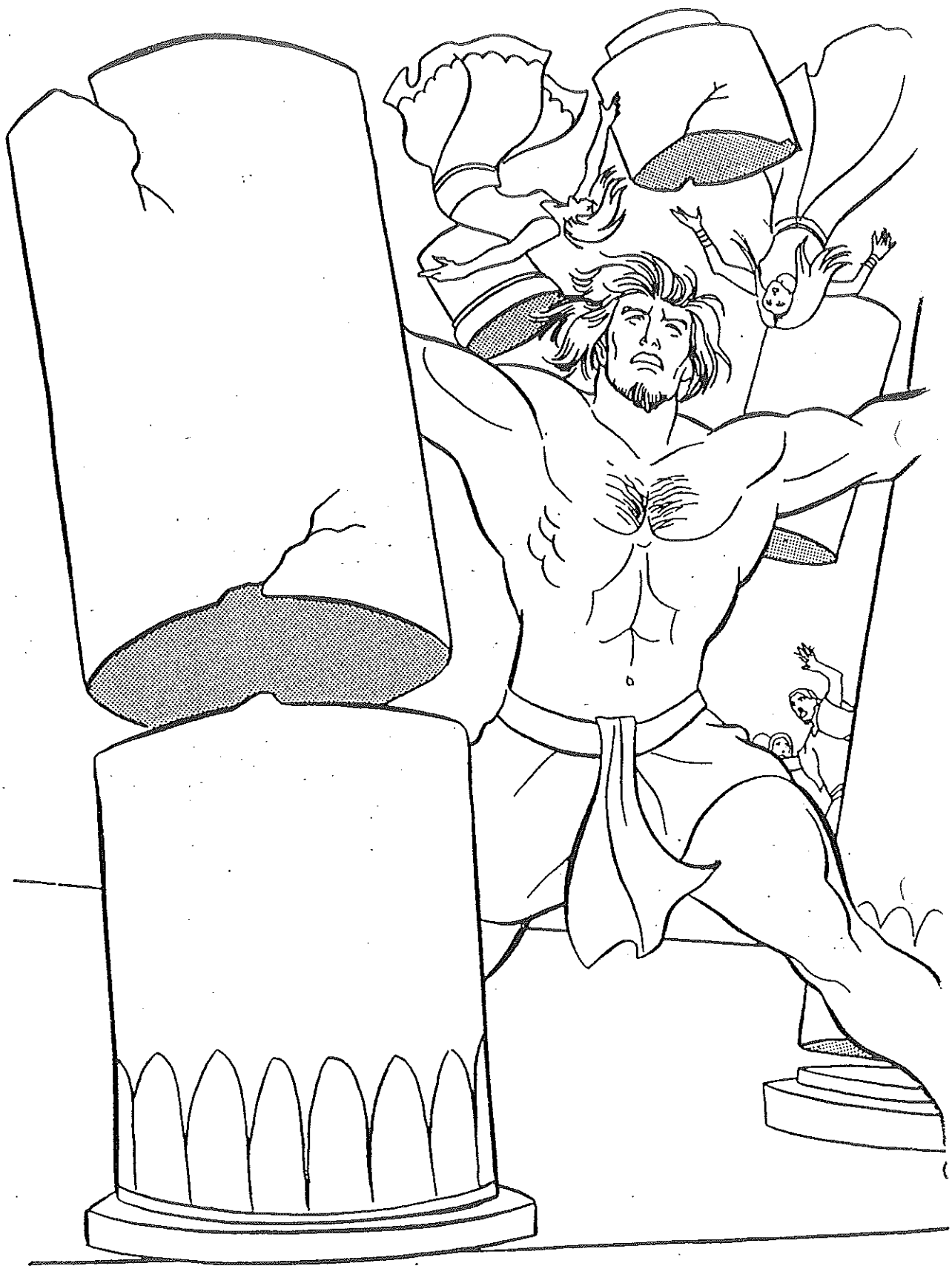

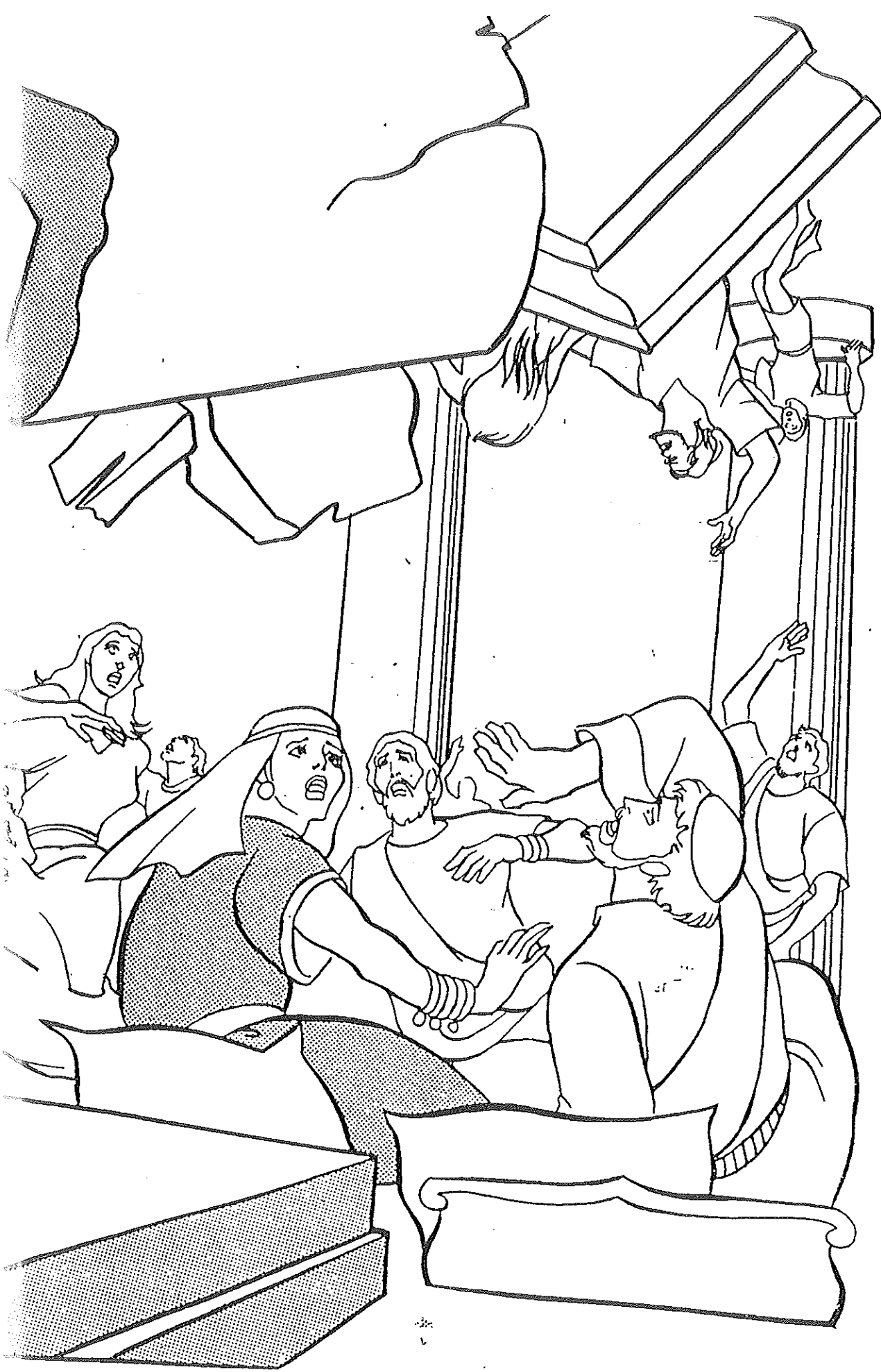

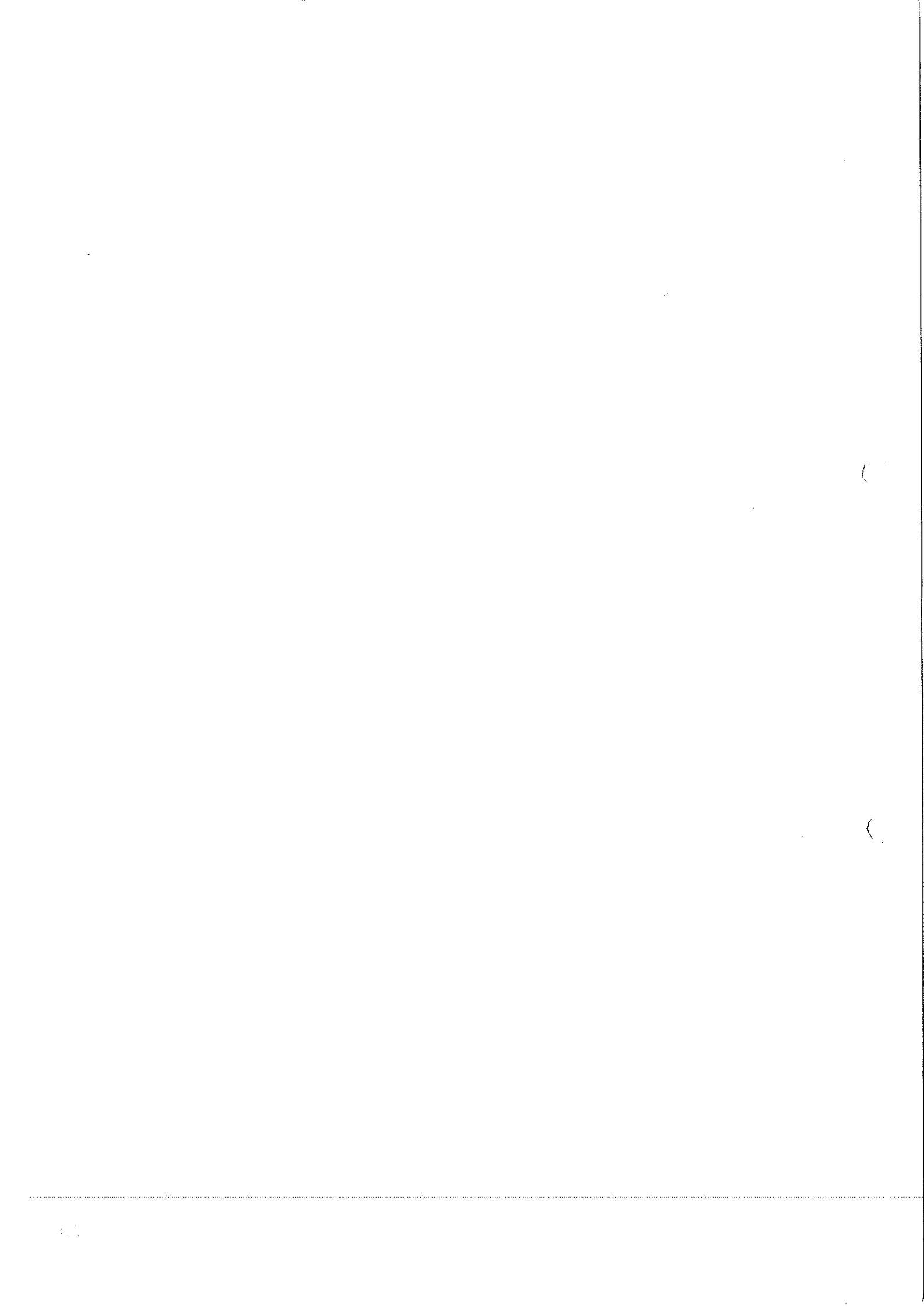

Όπως ήταν αδύναμος ο Σαμψών αιχμαλωτίσθηκε και ετυφλώθηκε από τους Φιλισταίους. Ο Θεός του έδωσε την τελευταία του επιθυμία και ο Σαμψών. (Κριταί 16).

ΔΑΡΙΔ

(3)

(4)

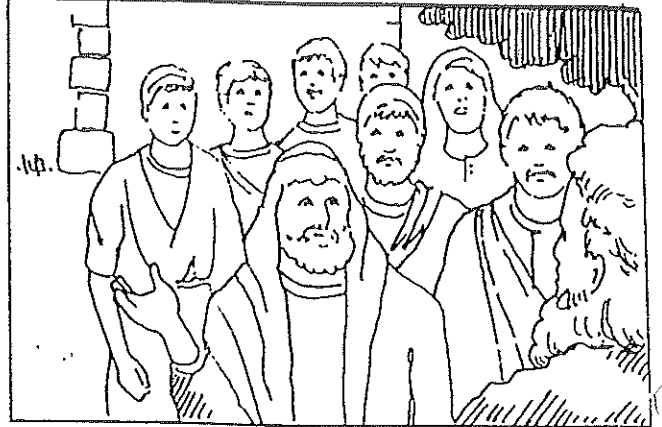
10

Οι Ισραηλίτες ζήτησαν τους άλλους λαούς που είχαν ωραίους και δυνατούς βασιλιάδες. Έτρεξαν στον γέροντα προφήτη Σαμουήλ και του ζήτησαν να αποκτήσουν και αυτοί ένα βασιλιά που θα ενώσει τις φυλές τους, θα πολεμά με τους εχθρούς τους και θα τους κυβερνά. Για άλλη μια φορά έδειχναν την αγνωμοσύνη τους στο Θεό-Πατέρα τους, που όχι μόνον δεν τους είχε εγκαταλείψει μόνους και έρημους αλλά Αυτός ο Ίδιος τιμωρούσε εκείνους που αδικούσαν τον λαό του. Ο Θεός θέλει ελεύθερα να τον αγαπάμε και αν τον λατρεύουμε. Για αυτό έδωσε στους Ισραηλίτες βασιλιά αλλά ταυτόχρονα τους προειδοποίησε: „Ο βασιλιάς θα παίρνει τα παιδιά σας για να τα πηγαίνει στον πόλεμο. Τα καλύτερα χωράφια σας θα τα δίνει στους δούλους του. Το 1/10 από τα σταφύλια και τα στάρια σας θα τα παίρνει ο ίδιος. Και θα έρθει η μέρα που θα τρέξετε κοντά μου επειδή θα υποφέρετε, αλλά τότε εγώ δεν θα σας ακούσω“. Ο πρώτος βασιλιάς ήταν όπως τον φαντάζονταν: όμορφος, ψηλός με γερό σώμα και πλατείς ώμους. Τον λέγανε Σαούλ. Ο Σαμουήλ τον ανακάλυψε την ώρα που έβαχνε τα γαιδουράκια του πατέρα του. Στην αρχή ο Σαμουήλ είχε στην καρδιά του το άγιο Πνεύμα. Παράκουσε όμως τον Θεό και το άγιο Πνεύμα πέταξε από την καρδιά του. Στη θέση του ήρθε το πονηρό Πνεύμα. Ο Σαμουήλ, ο „άνθρωπος του Θεού“ πέρνει εντολή να πάει στη Βηθλεέμ να συναντήσει τον καινούριο βασιλιά. Κρυφά ο Σαμουήλ μπαίνει στην πόλη, στο σπίτι του Ιεσσαί, που είχε 7 παιδιά. Βλέπει τον πρώτο. Εντυπωσιάστηκε από το σώμα και την ομορφιά του. Ο Θεός όμως δεν κοιτά τα μπράτσα αλλά την καρδιά. Κανένα από τα 6 παιδιά, που ήταν εκεί δεν ήταν άξιο να γίνει βασιλιάς. „Έχεις άλλο παιδί;“ ρωτά ο γέροντας τον Ιεσσαί. Έχω έναν μικρό, που βόσκει τα πρόβατα.“ απαντά με σεβασμό εκείνος „Μέχρι να φάμε φέρτον κι εκείνον!“, παρακαλεί ο προφήτης. Σε λίγο στην πόρτα εμφανίζεται ο μικροκαμωμένος Δαβίδ, που ήταν κοκκινωπός με ωραία μάτια, όμορφος στα μάτια του Θεού. Πήρε αμέσως ο προφήτης το δοχείο με το λάδι και τον έχρισε βασιλιά.

Ο Σαούλ βασανιζόταν από το πονηρό Πνεύμα. Φώναξε λοιπόν τον Δαβίδ, που έπαιζε πολύ όμορφα κιθάρα να τον ηρεμεί. Έτσι ενεργεί ο Θεός. Οδηγεί τα βήματα του Δαβίδ στο παλάτι. Ο μικρός Δαβίδ με την κιθάρα και τα τραγούδια του ηρεμούσε την καρδιά του βασιλιά. Εκείνες τις ημέρες οι φοβεροί εχθροί, οι Φιλιισταίοι ξαναχτύπησαν. Ετοιμάστηκαν για πόλεμο. Βγήκε πάνω στο βουνό ένας γίγαντας, φοβερός και τρομερός. Γολιάθ το όνομά του. Το ύψος του ήταν 2,5 μέτρα. Φορούσε περικεφαλαία στο κεφάλι του και θώρακα στο σώμα του που ζύγιζαν 50 κιλά. Έτσι ψηλός και οπλισμένος που ήταν, έμοιαζε σαν κινητό φρούριο. Αρχισε λοιπόν με εγωισμό να φωνάζει: „Οποιος θέλει από σας να πολεμήσει μαζί μου. Εάν νικήσετε εσείς θα γίνουμε δούλοι σας. Εάν όμως εμείς τότε θα γίνετε εσείς δούλοι!“. Οι Ισραηλίτες τρόμαξαν και φοβήθηκαν. Εκείνες τις μέρες ήρθε κι ο Δαβίδ στο στρατόπεδο να φέρει φαγητό για τα αδέρφια του. Μόλις ακούει την τρομερή φωνή του γίγαντα τρέχει ο Δαβίδ στον Σαούλ: „Μην στενοχωριέσαι! Εγώ θα πάω να μονομαχήσω με τον γίγαντα!“. Χαμογέλασε ο Σαούλ: „Εσύ είσαι μικρό παιδάκι και αυτός άνδρας δυνατός που πολεμάει πολλά χρόνια!“. Ο Δαβίδ όμως είναι αποφασισμένος „Βασιλιά!“, λέει. „Όταν έβοσκα τα πρόβατα του πατέρα μου και ορμούσαν τα λιοντάρια και οι αρκούδες, τις έπιανα από το λαιμό μέχρι να βγάλουν τα πρόβατα που είχαν αρπάξει! Ποιός είναι αυτός ο άπιστος που θα βλασφημήσει το Θεό μας; Ο Κύριος που με γλύτωνε από τα λιοντάρια και τις αρκούδες θα με γλυτώσει κι από τα χέρια αυτού του άπιστου!“. Ο Σαούλ φοράει στον μικρό περικεφαλαία και του δίνει όπλα. Ο Δαβίδ όμως δεν μπορούσε να κουνηθεί από το βάρος. Πετάει τα όπλα. Πέρνει ένα ραβδί στο χέρι του και ένα σακίδιο με 5 λιθάρια από το ποτάμι. Σφίγγει στο χέρι του τη σφενδόνα του και με βήματα σταθερά πηγαίνει κοντά στον γίγαντα. Γελάει κοροιδευτικά ο Γολιάθ „Σκυλί είμαι που ήρθες να με αντιμετωπίσεις με ραβδί και πέτρες; Τα θηρία και τα πουλιά θα φάνε το σώμα σου εάν με πλησιάσεις!“. Και ο Δαβίδ του απαντά: „Εσύ έχεις μαζί σου ακόντια και σπαθιά. Εγώ όμως έχω κοντά μου τον Κύριο, τον παντοδύναμο Θεό που εσύ βρίζεις!“. Σηκώνεται ο Γολιάθ μανιασμένος να λιώσει τον μικρό. Απλώνει τότε ο Δαβίδ το χέρι του. Τεντώνει τη σφεντόνα του και πετάει επάνω στον γίγαντα μια πετρούλα από το ποτάμι. Η πέτρα τρυπάει την περικεφαλαία και ραγίζει το μέτωπο του γίγαντα, που ξαπλώνεται φαρδύς-πλατύς μπρούμυτα στο χώμα. Τρέχει ο Δαβίδ. Πέρνει στο σπαθί του Γολιάθ και με την δύναμη του Θεού, τον αποτελειώνει. Οι εχθροί το βάλανε στα πόδια. Οι Ισραηλίτες δόξασαν το Θεό, που ταπεινώνει τους εγωιστές και υψώνει τους ταπεινούς που έχουν εμπιστοσύνη σε Αυτόν.

DAVID (1)

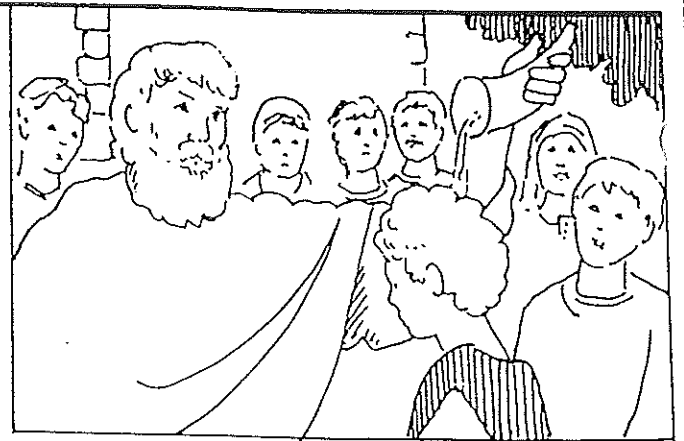
1

2

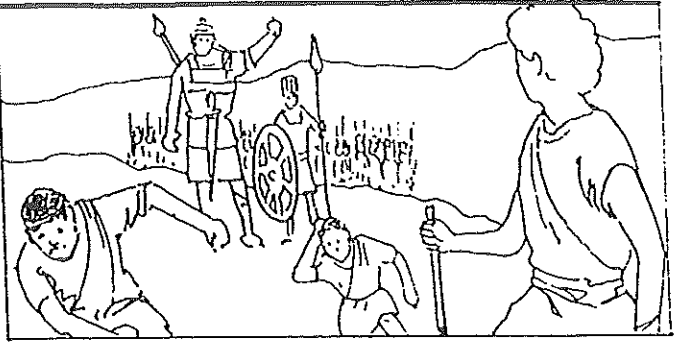

3

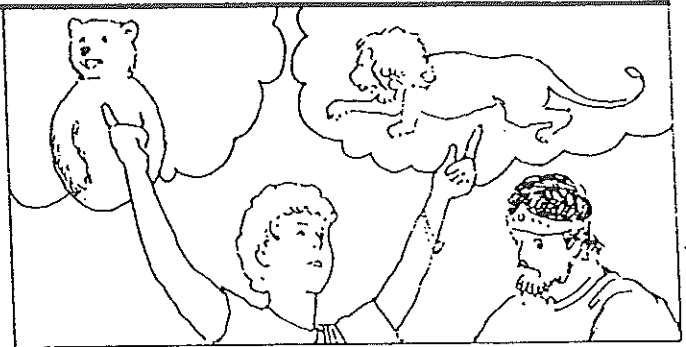

DAVID (2)

4

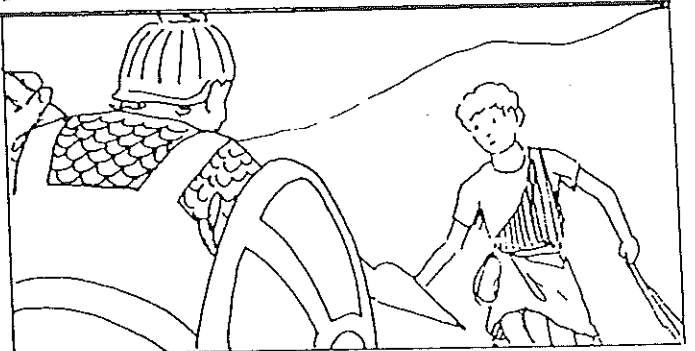
5

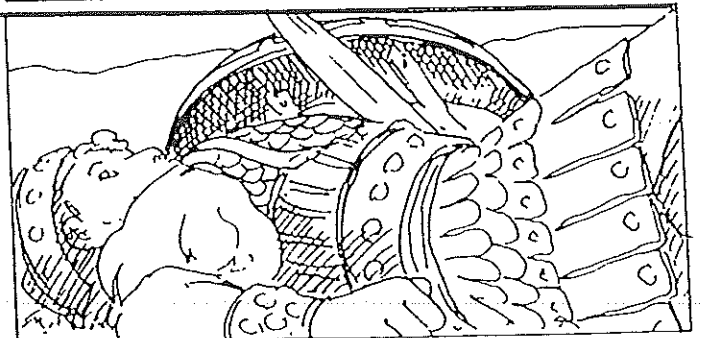
6

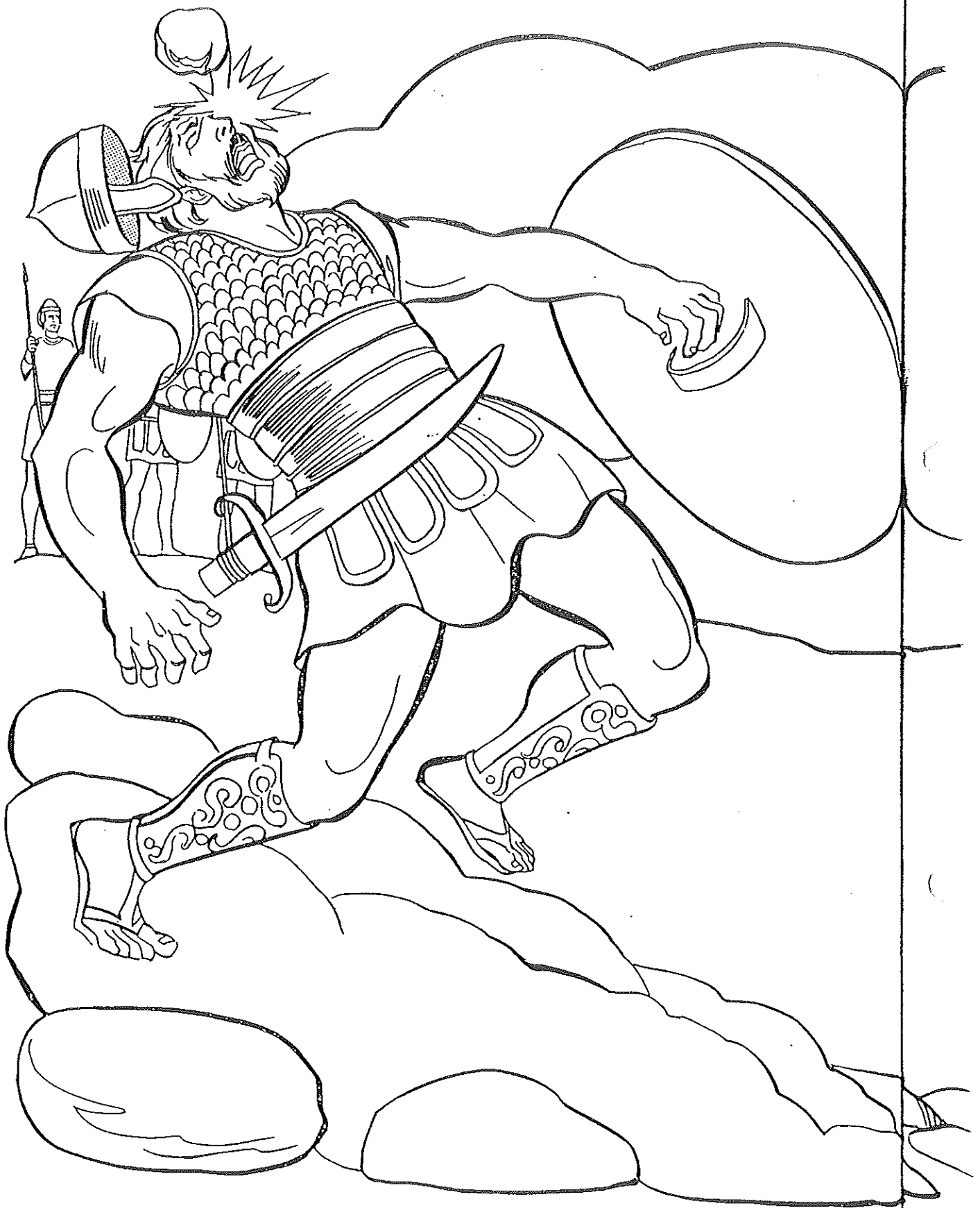

7

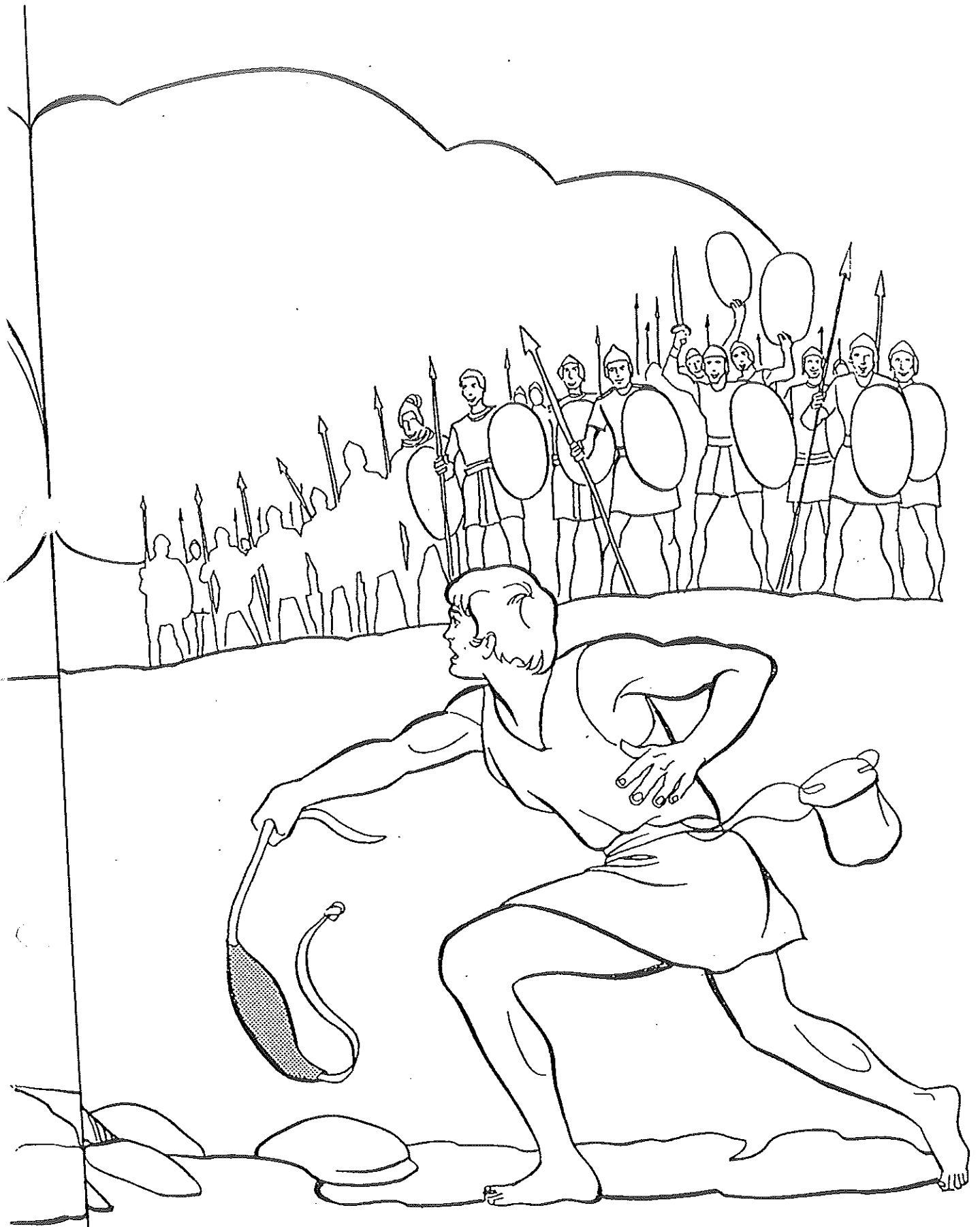
8

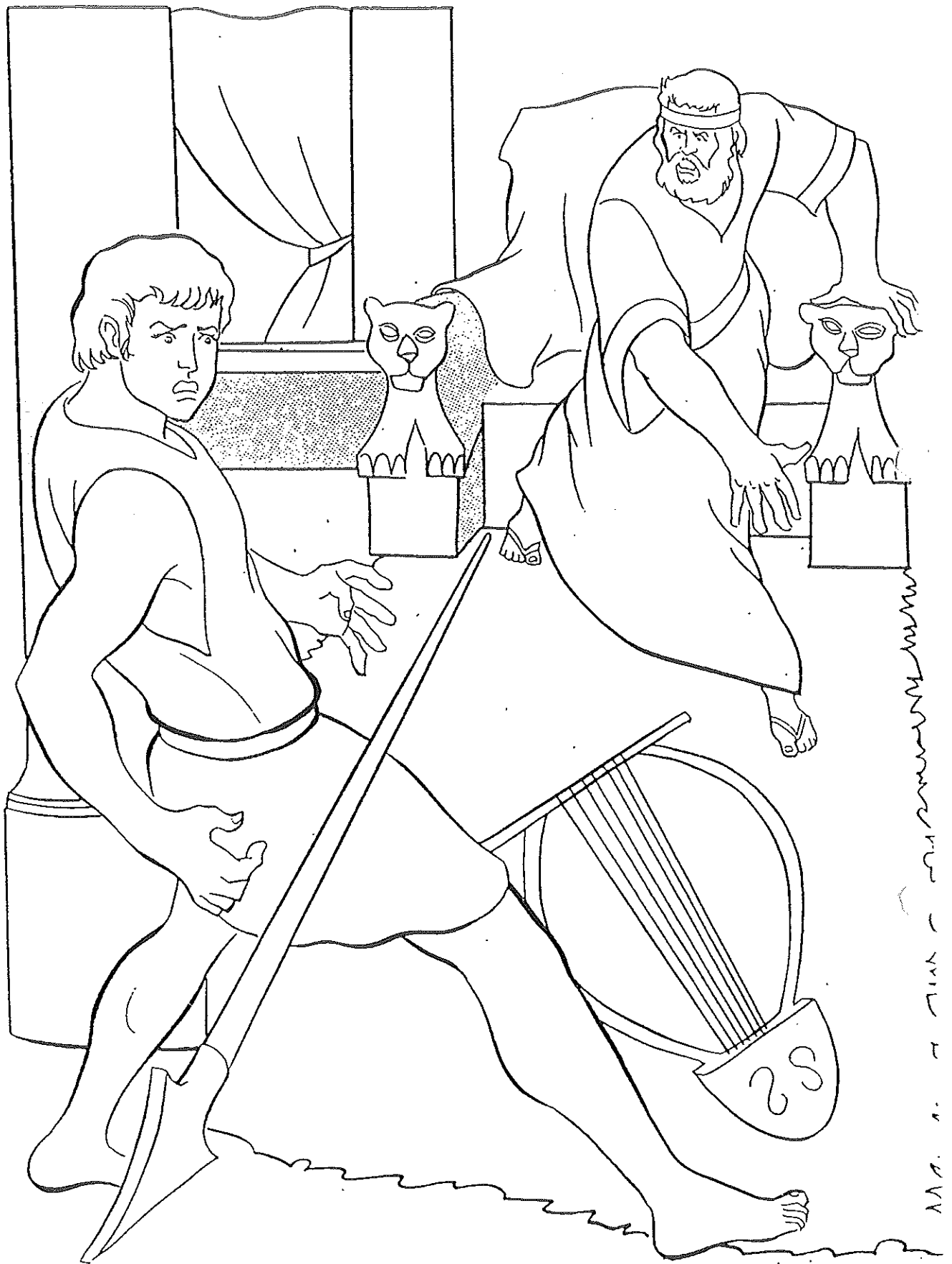

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὁ Δαυὶδ ἐσκότωσε. (Α΄ Σαμουὴλ 17).

Τον γίγαντα Γολιάθ, με μια σφενδόνα και μια πέτρα. (Α΄ Σαμουήλ 17).

Ο Βασιλιάς Σαούλ ζήλευσε την αγάπη που είχαν οι άνθρωποι για τον Δαυίδ και προσπάθησε πολλές φορές να τον σκοτώσει. Ο Δαυίδ ποτέ δεν αντιστάθηκε. (Α΄ Σαμουήλ 18).

Μπαίνοντας ο Δαβίδ στην Πόλη βγήκαν γυναίκες από όλες τις πόλεις των Ισραηλιτών για να τον προυπαντήσουν με τάμπανα και κύμβαλα και φωνές. Έψαλλαν και έλεγαν: „Ο Σαούλ νίκησε χιλιάδες εχθρούς. Ο Δαβίδ όμως μυριάδες!“. Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια ο Σαούλ θύμωσε. Αρχισε να ζηλεύει τον Δαβίδ που ήταν ο ευεργέτης του. Καί αντί να κοιτάζει πώς θα τον τιμήσει, έψαχνε να βρεί πώς θα τον σκοτώσει. Αυτά κάνει η ζήλεια κι ο φθόνος. Τον έκανε λοιπόν στρατηγό και τον έστειλε σε δύσκολες μάχες για να πεθάνει. Αντί όμως να πεθάνει ο Δαβίδ με τις νίκες δοξαζόταν ακόμη περισσότερο. Δύο φορές τη στιγμή που του τραγουδούσε ο Δαβίδ πέταξε με μανία το δόρυ καταπάνω του αλλά και τις δύο φορές ο Δαβίδ γλύτωσε. Πολύ αγαπούσε τον Δαβίδ ο γιός του Σαούλ ο Ιωνάθαν, που έκρυβε το φίλο από τη μανία του πατέρα του και προσπαθούσε με όποιο τρόπο μπορούσε να ηρεμήσει τον πατέρα του από τη ζήλεια και το φθόνο. Κάποια μέρα έμαθε ο Σαούλ πού κοιμόταν ο Δαβίδ. Έστειλε δικούς του ανθρώπους να παραμονεύσουν και το πρωί να τον σκοτώσουν. Η Μελχόλ, η κόρη του Σαούλ και γυναίκα του Δαβίδ έβαλε στο κρεβάτι μια κούκλα και τη σκέπασε. Τον Δαβίδ τον κατέβασε από ένα παράθυρο. Το πρωί ορμάνε οι στρατιώτες να τον πιάσουν. Μάταια όμως! Στο κρεβάτι υπήρχε μια..όμορφη κούκλα. Πόντα ο Θεός σκεπάζει τα παιδιά του.

Ο Δαβίδ κατάλαβε ότι έπρεπε να κρυφτεί στην έρημο. Αποχαιρέτισε τον καλύτερο φίλο του, τον Ιωνάθαν και έτρεξε με 400 άνδρες στις σπηλιές και στα βουνά για να κρυφτεί. Και εκεί όμως ο Σαούλ τον καταδίωκε. Πολλές φορές δόθηκε η ευκαιρία στον Δαβίδ να σκοτώσει το βασιλιά. Μια φορά ο Σαούλ μπήκε χωρίς να το ξέρει στη σπηλιά, που κρυβόταν ο Δαβίδ. Ο Δαβίδ πήγε δίπλα του και του έκοψε ένα κομματάκι από το ρούχο του, χωρίς να τον πειράξει. Την άλλη φορά ο Δαβίδ μεταμφιεσμένος μπήκε μέσα στο σταρτόπεδο, τη στιγμή, που όλοι κοιμόντουσαν. Πήρε τα όπλα του βασιλιά. Ανέβηκε στην απέναντι κορφή και με παράπονο: „Βασιλιά νά το κομματάκι από τα ρούχα σου! Να τα όπλα σου! Δεν θέλω να σου κάνω κανένα κακό και ούτε έχω κάνει κάτι εναντίον σου! Εσύ ένας βασιλιάς γιατί κυνηγάς εμένα που είμαι τόσο αδύνατος και τόσο τιποτένιος όσο ένας ψύλλος και ένα σκυλάκι ψόφιο;“. Πραγματικά τί ταπείνωση είχε αυτός που νίκησε το γίγαντα και τον έτρεμαν όλοι οι εχθροί του; **Οι πραγματικά δυνατοί είναι ταπεινοί, γιατί ξέρουν ότι στο Θεό τα χρωστάνε όλα!** Ακόμα κι ο Σαούλ συγκινήθηκε από την ταπείνωση και την καλωσύνη του μικρού, που δεν τον σκότωσε, παρόλο ότι είχε την ευκαιρία!

Ο Θεός είχε εγκαταλείψει τελειωτικά τον Σαούλ. Σε μια μάχη με τους Φιλιισταίους για να μην πέσει στα χέρια τους, έπεσε ο ίδιος πάνω στο σπαθί του και αυτοκτόνησε. Ο Ιωνάθαν, ο φίλος του Δαβίδ πέθανε ένδοξα πολεμώντας. Ο Δαβίδ έκλαψε πολύ για το φίλο του αλλά και για το χαμό του βασιλιά του. Όλος ο λαός εξέλεξε τον Δαβίδ για βασιλιά. Ο Θεός τον ευλογούσε. Όλοι οι εχθροί του Ισραήλ κατατροπώθηκαν. Όμως κι ο Δαβίδ αμάρτησε και μάλιστα πάρα πολύ στο Θεό. Η Βίβλος μας λέει την αλήθεια για όλους. Δεν κρύβει τα λάθη των μεγάλων ανδρών. Για αυτό πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στα λόγια της.

Κάποτε ενώ ο στρατός του Δαβίδ ήταν σε πόλεμο. Ο Δαβίδ έχοντας εμπιστοσύνη στον εαυτό του δεν πήγε μαζί τους. Τα στάσιμα νερά μαζεύουν ακαθαρσίες. Κι ο Δαβίδ μόλις ξύπνησε από το μεσημεριανό ύπνο του βλέπει από την ταράτσα του μία όμορφη γυναίκα να λούζεται. Παρόλο ότι εκείνη ήταν παντρεμένη, την παντρεύεται εκείνος. Τον άντρα της για να πεθάνει τον στέλνει να πολεμήσει στην πρώτη γραμμή. Μόλις σκοτώνεται εκείνος, ο Δαβίδ την πέρνει επίσημα για γυναίκα του. Όσο ήταν μικρός ο Δαβίδ ήταν αγαθός και καλός. Όταν μεγάλωσε και ήταν 50 περίπου χρονών αμάρτησε στα μάτια του Κυρίου.

Ο Θεός για να τον συνετίσει έστειλε τον προφήτη Του Νάθαν. „Τι θα έκανες βασιλιά σε έναν πλούσιο αφέντη, που θα έκλεβε και θα έσφαζε το προβατάκι ενός φτωχού;“ ρωτάει ο Νάθαν τον βασιλιά. „Θα τον σκότωνα!“ απάντησε αμέσως ο Δαβίδ. „Εσύ είσαι αυτός!“ λέει ο προφήτης. Ο Δαβίδ κατάλαβε το λάθος του. Πέφτει κάτω και με δάκρυα στα μάτια λέει „Αμάρτησα στον Κύριο!“. Ο Θεός συγχώρεσε τον Δαβίδ. Ο Δαβίδ ποτέ δεν ξέχασε το λάθος που έκανε και στενοχώρεσε τον Θεό, που τόσα δώρα του χάρισε. Πολύ συχνά έψαλε έναν ψαλμό που μέχρι σήμερα όλους μας συγκινεί: „Ελέησόν με ο Θεός ....“

ΑΒΕΣΣΑΛΩΜ:

Ένα παιδί που πλήγωσε και πληγώθηκε (Β Βασιλ. 15-19)

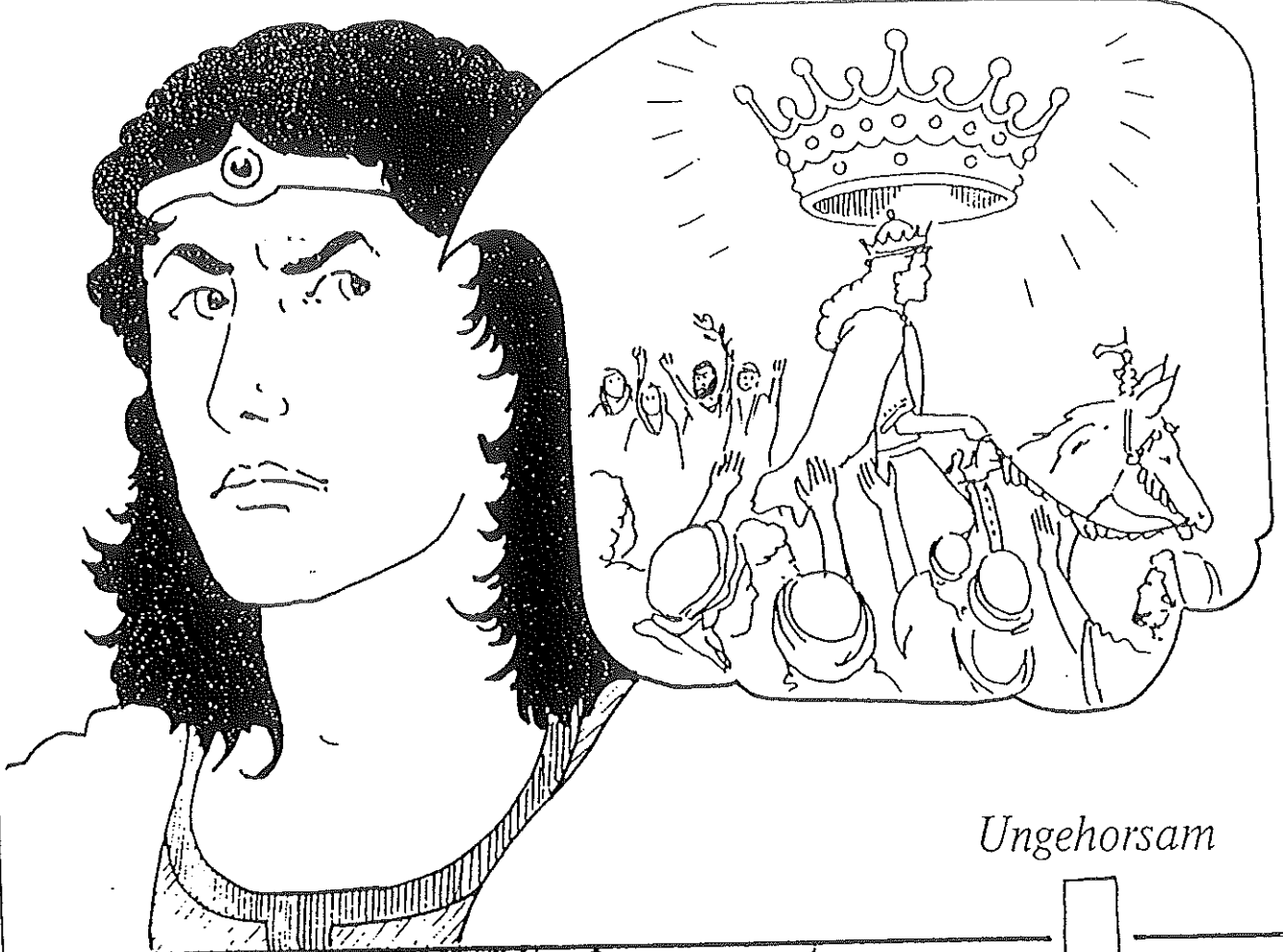
Ο Δαβίδ πλήρωσε ακριβά την αμαρτία του και ιδίως την παράβαση του Νόμου του Θεού, που δεν επέτρεπε τον γάμο με πολλές γυναίκες. Το παιδάκι που γεννήθηκε από την αμαρτία του Δαβίδ πέθανε πολύ γρήγορα. Τα υπόλοιπα παιδιά άρχισαν τόσο πολύ να μαλώνουν ο ένας με τον άλλο, ώστε να σκοτώνονται. Ένα από τα παιδιά του Δαβίδ ξεχώριζε. Το όνομά του ήταν Αβεσσαλώμ. Είχε όμορφη κορμοστασιά και ξεχώριζε για τα μακριά του γαλιστερά του μαλλιά. Ήταν όμως πονηρός στην καρδιά. Του σώματος η ομορφιά γίνεται πολλές φορές αιτία να είμαστε εγωιστές. Η ομορφιά της ψυχής όμως ποτέ. Ο Αβεσσαλώμ είχε πονηριά στην ψυχή του. Αντί να ακούσει τον πατέρα του, θέλησε να γίνει αυτός βασιλιάς στη θέση του. Τι έκανε λοιπόν; Καθόταν στην πύλη της Ιερουσαλήμ. Όταν έβλεπε κάποιον να πηγαίνει στον πατέρα του έλεγε με ένα υποκριτικό χαμόγελο: „Αυτό που ζητάς είναι σωστό, πολύ σωστό. Κρίμα όμως που δεν είμαι βασιλιάς να σε τακτοποιήσω αμέσως!“. Και μετά αγκάλιαζε τον ξένο και τον ασπαζόταν λές και ήταν φίλοι. Έτσι παρασύρθηκαν πολλοί. Ποσο εύκολα ξεχνάμε όλοι μας τους ευεργέτες μας και παρασυρόμαστε από ανθρώπους, που μας λένε ωραία λόγια; Ο Αβεσσαλώμ μάλιστα έπαιζε όμως και με τα όσια και ιερά! Ζήτησε από τον πατέρα του να πάει τάχα σε μια μεγάλη πόλη για να κάνει το τάμα του στο Θεό. Χάρηκε ο βασιλιάς μόλις άκουσε ότι το ζωντανό παιδί του θα πάει να προσκυνήσει το Θεό.

Ο Αβεσσαλώμ ανέβηκε στο άλογό του και μαζί με κάποιους φίλους του πήγε στην πόλη. Μόλις έφτασε εκεί ανακηρύχθηκε βασιλιάς. Πολύς κόσμος τον ακολούθησε. Ο πατέρας του στενχωρήθηκε πολύ. Για να μην καταστραφούν τα ωραία Ιεροσόλυμα, η πόλη του Θεού, αλλά και για να οργανώσει το στρατό του έφυγε ο Δαβίδ από το παλάτι του Μόνο κάποιοι ξένοι πήγαν κοντά του. Εκεί ακριβώς που 1000 χρόνια μετά θα δακρύσει ο Χριστός, στο Ορος των Ελαιών κλαίει και ο Δαβίδ. Κλαίει για την αμαρτία του την μεγάλη. Κλαίει για το παιδί του. Στην κορυφή του Ορους των Ελαιών εκεί που ανελήφθηκε ο Ιησούς ο Δαβίδ προσκύνησε τον Κύριο, στραμένος προς την αγαπημένη του πόλη, την Ιερουσαλήμ. Δεν έφτανε αυτός του ο πόνος. Πηγαίνοντας στην εξορία του κάποιος από τη γενιά του Σαούλ άρχισε να τον κυνηγά με τις πέτρες και να τον βρίζει. Ο Δαβίδ παρότι βασιλιάς, με ταπείνωση και πραότητα δέχτηκε τις βρισιές σαν την δίκαιη τιμωρία του Θεού για το χαμό του Ουρία. Ο Αβεσσαλώμ ανενόχλητος μπήκε στην αγία Πόλη και ατίμασε τον πατέρα του χωρίς ντροπή. Ετοιμάζεται μάλιστα να κυνηγήσει τον πατέρα του, που για να αποφύγει τον πόλεμο με το παιδί του πήγε πέρα από τον Ιορδάνη. Το παιδί του όμως κι εκεί συνεχίζει να κυνηγά τον πατέρα του.

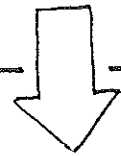
Παραμονές της μάχης. Ο Δαβίδ ξέρει ότι θα νικήσει με την δύναμη του Θεού και αυτή τη φορά τους εχθρούς του. Παρακαλεί όμως τους στρατιώτες κανέναν να μην σκοτώσει το παιδί του. Μιλά σαν πατέρας και όχι σαν βασιλιάς. Μέσα βαθιά στην καρδιά του αισθανόταν ότι για όλα τα κακά δεν έφταιγε ο Αβεσσαλώμ αλλά η αμαρτία του μπροστά στα μάτια του Κυρίου. Την άλλη μέρα οι δύο στρατοί βρίσκονται ο ένας μπροστά στον άλλο. Οι στρατιώτες του Δαβίδ νικούν τους εχθρούς τους. Ο Αβεσσαλώμ καβάλα στο μουλαράκι του τρέχει μέσα από το δάσος για να κρυφτεί. Όταν έτρεχε τα μαλλιά του μπερδεύτηκαν στα κλαδιά μιας βελανιδιάς και χωρίς να το θέλει κρεμάστηκε. „Αυτός που όρμησε ενάντια στις ρίζες του, στους γονείς του κρεμόταν από τα κλαδιά. Αυτός που ήθελε να πάρει το κεφάλι του πατέρα του κρεμέται από το κεφάλι του. Και μάλιστα κρεμέται από τα μαλλιά, που για αυτά ήταν περήφανος. Και ούτε η γή ήθελε αυτόν που κυνηγούσε τους γονείς του, ούτε τον ουρανό, Ο στρατηγός του Δαβίδ, Ιωάβ παρακούοντας τα λόγια του κυρίου του, κάρφωσε τρία βέλη στην κακή καρδιά του Αβεσσαλώμ. Στη συνέχεια κάλυψε το πτώμα του με πέτρες. Ο Νόμος του Θεού έλεγε ότι αυτός που ατιμάζει τον πατέρα του πρέπει να λιθοβολείται. Μόλις πήγε ο αγγελιαφόρος στον βασιλιά το πρώτο που ρώτησε εκείνος ήταν: „Το παιδί μου τι κάνει;“ Μόλις έμαθε το φρικτό του θάνατο η καρδιά του ράγισε: „Παιδί μου Αβεσσαλώμ! Παιδί μου Αβεσσαλώμ! Μακάρι να πέθανα εγώ και όχι εσύ! Παιδί μου! Παιδί μου!“. Μετά τη νίκη του αυτή ο Δαβίδ γύρισε στην Πόλη του. Συγχώρησε όλους τους εχθρούς του και σκόρπισε την ειρήνη και τη γαλήνη στο απέραντο κράτος του.

Ερωτήσεις

- 1) Πώς προσπάθησε ο Αβεσσαλώμ να πάρει τη βασιλεία του πατέρα του;
- 2) Γιατί και πού έκλαψε ο προφήτης Δαβίδ;

Ungehorsam

Strafe

Όταν πέθανε ο Δαυίδ είπε στον γιο του Σολομών. Να υπακούς τούς νόμους του Θεού για να διοικείς με σοφία (Α΄ Βασιλέων 2).

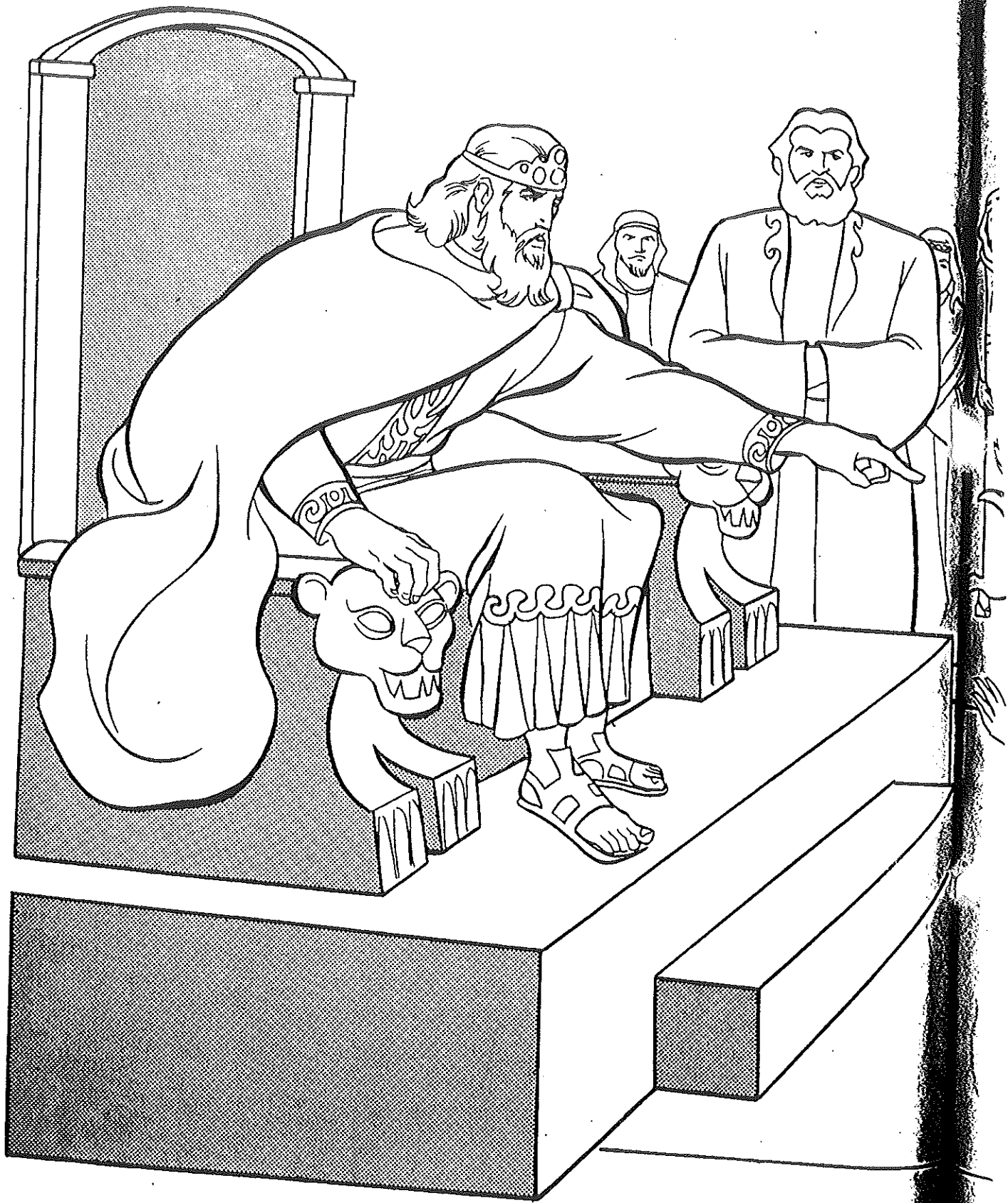
Ο Δαβίδ κοιμήθηκε σε βαθιά γεράματα. Το θρόνο του τον κληρονόμησε το παιδί του, ο Σολομώντας, που φρόντισε να κτίσει Σπίτι, Ναό στο Θεό και να βασιλέψει η ειρήνη στο λαό του Ισραήλ. Ένα βράδυ είδε στον ύπνο του ο Σολομώντας τον Θεό. „Διάλεξε κάτι που επιθυμείς πολύ.“ είπε στο Σολομώντα, που ήταν μόλις 20 χρονών. Ο Σολομώντας δέχτηκε την προσφορά, το δώρο του Κυρίου και απάντησε με μια προσευχή. Ενώ ο πατέρας του, ο Δαβίδ ήδη τον είχε ονομάσει σοφό, ο Σολομώντας λέει με ταπείνωση: „Εσύ Κύριε έδειξες τόση καλωσύνη στον πατέρα μου. Εγώ σε σύγκριση με εκείνον είμαι ένα μικρό παιδάκι, και δεν ξέρω πώς να συμπεριφερθώ στη ζωή μου και πώς να κυβερνήσω τον λαό σου. Για αυτό θα ήθελα να μου χαρίσεις καρδιά ταπεινή και σοφή, που να διακρίνει το καλό από το κακό. Γιατί αλλιώς πώς θα κυβερνήσω τον λαό αυτό που είναι τόσο πολυς“. Ο Σολομώντας ζητά από το Θεό σοφία. Ζητά σοφία όχι για να κάνει τον έξυπνο στους άλλους αλλά για να ακούει και να διακρίνει την αλήθεια από το κακό. Δεν ζητά ούτε δόξες, ούτε λεφτά αλλά σοφία. Και ο Θεός ευχαριστιέται και δεν τον έκανε μόνο τον πιο σοφό από όλους τους άρχοντες που έζησαν πιο πριν. Του έδωσε κι αυτά, που δεν ζήτησε. Του έδωσε τρομερά πλούτη και δόξες. Ο οποίος ζητά τη φώτιση και τη σοφία του Θεού, τα έχει όλα ενώ όποιος έχει δύναμη και λεφτά χωρίς να έχει ευλάβεια και φόβο του Θεού μπορεί να γίνει επικίνδυνος. Ο Θεός δίνει κι άλλο ένα δώρο στο παιδί του· χρόνια πολλά, εαν βέβαια συνέχιζε να υπακούει το Θεό και να εφαρμόζει τις εντολές του.

Κάποτε ζούσαν στο ίδιο σπίτι δύο γυναίκες που είχαν μαζί τους τα μωρά τους, που μόλις είχαν γεννηθεί. Το βράδυ η μία χωρίς να το καταλάβει πλάκωσε το μωρό της και εκείνο πέθανε. Εκείνη μόλις το αντιλήφθηκε, πήρε κρυφά το μωράκι της άλλης. Και οι δύο την άλλη μέρα τρέχουν στο σοφό βασιλιά. „Δικό μου είναι αυτό το ζωντανό μωράκι!“ φώναζαν και οι δύο. Καμιά δεν ήθελε το νεκρό παιδάκι. Θέλανε το ζωντανό. Πώς θα έβρισκε ο σοφός βασιλιάς την αλήθεια; Δεν υπήρχαν μάρτυρες, ούτε αποδείξεις. Ούτε μπορούσε να βασανίσει τις γυναίκες για να βρεί την αλήθεια. Ολοι περίμεναν ότι ο Σολομώντας θα έριχνε κλήρο! Ο βασιλιάς όμως δεν λύνει το πρόβλημα με τον κλήρο αλλά με το ...σπαθί του. Αποφασίζει να μοιράσει το παιδί στα δύο! Μόλις το άκουσαν αυτό οι παριστάμενοι σίγουρα θα τρόμαξαν γιατί δεν κατάλαβαν τί σκέφθηκε ο σοφός Σολομών. Μόλις ο Σολομώντας διέταξε να μοιράσουν το παιδί στα δύο, η πραγματική μητέρα που πονούσε το παιδί της και δεν μπορούσε να αντέξει το χαμό του, πέφτει στα πόδια του βασιλιά. Τον παρακαλεί να δώσει το παιδί στην άλλη να μην αγγίξει το παιδί για να ζήσει. Σε αυτήν τη γυναίκα που πονούσε πραγματικά το παιδί της, το έδωσε ο βασιλιάς, που έλαμπε από την ταπείνωση και τη σοφία του.

Τόσο πολύ έγινε γνωστή η σοφία του βασιλιά ώστε μια βασίλισσα έκανε 2000 χιλιόμετρα με τις καμήλες και τους δούλους της για να τον συναντήσει, να πάρει κάτι από την σοφία του μεγάλου βασιλιά. Ο Σολομώντας δεν έχασε την ευκαιρία να της μιλήσει για τον αληθινό Θεό, να της δείξει το λαμπρό Σπίτι-Ναό, που του έκτισε. Η βασίλισσα του Σαβά εντυπωσιάσθηκε. Πρώτη φορά έβλεπε τόση ευσέβεια σε έναν βασιλιά τόσο πλούσιο και τόσο σοφό. Πρόσφερε στο βασιλιά χρυσό, πολύτιμους λίθους και πολύτιμα ξύλα όπως πολύ χρόνια μετά οι τρεις μάγοι στο Χριστό. Ο Σολομώντας όλα τα δώρα της βασίλισσας τα χρησιμοποίησε για να στολίσει το Ναό του Θεού για να φτιάξει μουσικά όργανα για να τον υμνεί. Με αυτό το τρόπο ο Σολομώντας έδειχνε στους άλλους το μεγαλείο του μοναδικού Θεού.

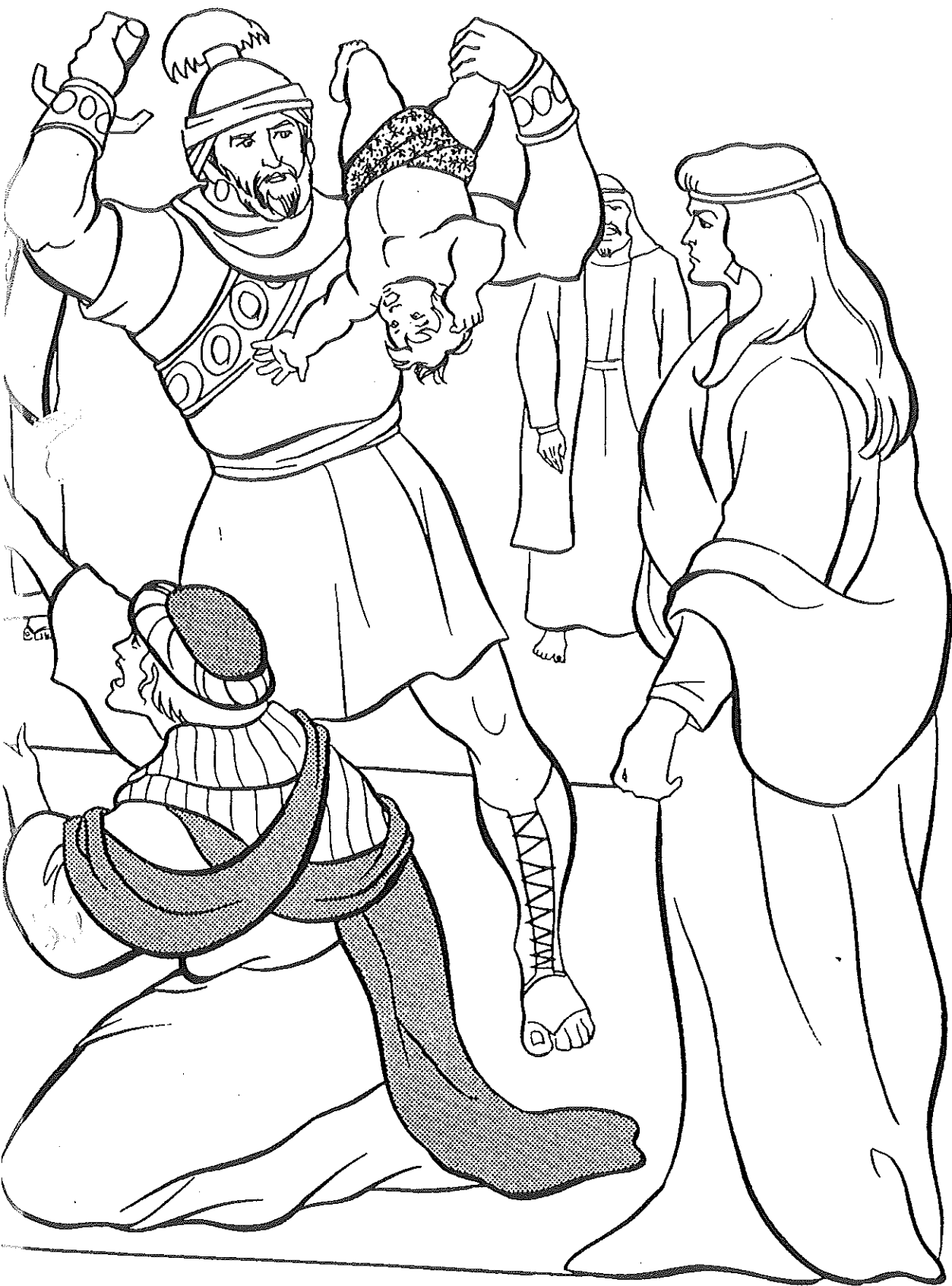
Ερωτήσεις: 1) Τί δώρο ζήτησε από το Θεό ο Σολομώντας και γιατί;

2) Πού φάνηκε η σοφία και η σύνεσή του;

Όταν δύο μητέρες διεκδικούσαν ένα μωρό, ο σοφός βασιλιάς Σολομών διέταξε: «Κόψτε το παιδί στη μέση, και δώστε από μισό...» (Α΄ Βασιλέων 3).

... στην κάθε μητέρα. Η πραγματική μητέρα τότε παρεκάλεσε τον βασιλιά Σολομόντα να δώσει το παιδί στην άλλη γυναίκα.

Με τον θάνατο του βασιλιά Σολομώντα οι Ισραηλίτες άρχισαν να λατρεύουν είδωλα. Ο Ηλίας παρέμεινε πιστός στον Θεό και εκείνος τον τάζει στέλνοντας κοράκια όταν ήλθε πείνα στην γη του Ιούδα. (Α΄ Βασιλέων 12).

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ (Γ Βασ.12-17)

Ο λαός του Θεού ξέχασε τον ευεργέτη του και προσκυνούσε τα ξύλα στις κορφές των βουνών και στα δάση. Εμφανίζεται τότε στον Ισραήλ ένας φλογερός προφήτης, ο Ηλίας στον βασιλιά και του λέει με θάρρος: „Ο Κύριός μου και Θεός ζεί. Δεν είναι νεκρός και κουφός σαν τα είδωλά σου. Και αυτό θα το καταλάβεις γιατί για 3 ολόκληρα χρόνια δεν θα βρέξει ούτε μια στάλλα νερό στη γή, παρά μόνον όταν θα σου πώ εγώ!“. Αυτό το έκανε ο Ηλίας για να ξυπνήσει ο λαός από την αμαρτία και την ανοησία που είχε να λατρεύει τη φύση αντί για τον δημιουργό της. Με εντολή του Θεού κρύβεται ο Ηλίας σε ένα χείμαρρο. Κρύβεται για να μην τον βρεί ο λαός και τον παρακαλέσει να λιγοστέψει το κακό, που τον βρήκε. Ο Θεός έδινε φαγητό στο παιδί του. Του έστελνε κρέας με ένα κοράκι. Θα μπορούσε να του στείλει φαγητό με άλλο τρόπο, όπως έκανε και με τους Ισραηλίτες στην έρημο. Του έστελνε όμως φαγητό και μάλιστα κρέας με κοράκια. Τα κοράκια είναι τα πιο λαιμαργα πουλιά. Λέγεται ότι ούτε στα μικρά τους πουλάκια δεν δίνουν να φάνε. Κι όμως αυτά τα κοράκια ακούνε το Θεό και τρέφουν έναν ξένο. Στο Νάε το περιστέρι φάνηκε πιο χρήσιμο από το κοράκι. Στον Ηλία όμως γίνεται το αντίθετο για να φανερωθεί το μεγαλείο και η φροντίδα του Θεού για τα πιστά παιδιά του. Τα κοράκια τρέφονται με ψοφίμα. Στον δούλο του Θεού όμως πάνε γεύμα υγιεινό. Ήθελε όμως ο Θεός να δώσει κι ένα μαθηματάκι στον προφήτη του. Ο Θεός διέταξε τα κοράκια να τρέφουν τον Ηλία, για να καταλάβει ο Ηλίας ότι πρέπει κι αυτός αν δείξει αγάπη, καλωσύνη, έλεος στα αδέρφια του τους ανθρώπους και να σταματήσει το κακό. Τι αγάπη έχει πραγματικά ο Θεός;

Κάποτε ξεράθηκε ο χείμαρρος από όπου έπινε ο Ηλίας νερό. Δεν ξεραίνεται ποτέ όμως η καλωσύνη του Θεού-Πατέρα, που οδηγεί τον Ηλία σε μια μακρινή χώρα που πίστευε στα είδωλα. Στην ίδια ακριβώς χώρα θα ταξίδευε αιώνες μετά ο Χριστός για να δείξει ότι αγαπά όχι μόνους τους Ισραηλίτες αλλά όλον τον κόσμο. Οδηγεί τον Ηλία ο Θεός στη χώρα, όπου γεννήθηκε η πονηρή βασίλισσα, η Ιεζάβελ, που πολύ τον μισούσε, για να δείξει πόσο ανόητος είναι όποιος κυνηγά τους καλούς. Ο Ηλίας βρίσκει καταφύγιο εκεί όπου γεννήθηκε εκείνη, που τον κυνηγούσε. Και τον διατάζει ο Θεός να κάνει τόσα χιλιόμετρα για να δει τα βάσανα που περνά από το κλείσιμο του ουρανού ο λαός του και να τον λυπηθεί για να σταματήσει το κακό. Ο Θεός δεν οδηγεί τον Ηλία στην πόρτα κανενός πλούσιου αλλά στην πόρτα μιας φτωχής χήρας. Εκείνη την ώρα, που την συνάντησε, μάζευε λίγα ξυλάκια για να μαγειρέψει το τελευταίο φαγητό για τη ζωή της δικιά της και του μονάκριβου παιδιού της. Και παρόλα αυτά δέχεται από το τελευταίο φαγητό της ζωής να δώσει πρώτα στον ξένο, που ήταν και εχθρός της και μετά στο παιδί της. Πραγματικά τέτοια πίστη-εμπιστοσύνη από μια γυναίκα στο Θεό δεν υπήρχε ούτε στους πιστούς Ισραηλίτες. Η φιλοξενία της ήταν ανώτερη και από τη φιλοξενία του Αβραάμ. Και αυτό ήταν μάθημα για τη συμπόνια, που έπρεπε επιτέλους να δείξει ο Ηλίας στους συνανθρώπους του.

Για αυτό και αμείφθηκε πλούσια από το Θεό. Μια μικρή τηγανίτα έδωσε στον Ηλία και για δύο χρόνια το αλεύρι και το λάδι δεν έλειπαν από το σπίτι της και μάλιστα με τη συντροφιά ενός προφήτη του Θεού, όπως ο Ηλίας. Και όμως μέσα στη χαρά της νά και μια δυστυχία. Το μονάκριβο παιδί της πεθαίνει. Και η γυναίκα ταραίζεται και τα βάζει στην ταραχή της με τον άνθρωπο του Θεού, λές και ήταν αυτός ο ένοχος. Ξέχασε τα καλά που της έφερε και του φωνάζει: „Τι ζητάς από μένα άνθρωπε του Θεού. Ήρθες να θυμίσεις στο Θεό τις αμαρτίες μου και να με τιμωρήσει;“ Ο Ηλίας συγκλονισμένος από το θάνατο του παιδιού, το πέρνει στην αγκαλιά του, το ανεβάζει εκεί που κοιμόταν και παρακαλεί με δάκρυα στα μάτια τον Θεό: „Γιατί πλώνεις Θεέ μου αυτή τη χήρα τόσο πολύ ώστε να της θανατώσεις το παιδί της“. Σκύβει τότε ο Ηλίας πάνω στο μικρό παιδί. Του φυσά το πρόσωπο τρεις φορές και παρεκάλεσε τον Κύριο: „Κύριε Θεέ μου ας επιστρέψει σε παρακαλώ η ψυχή αυτού του παιδιού.“ Και ξαφνικά το μικρό παιδί σηκώθηκε όρθιο και φώναξε. Με αυτό τον τρόπο έδειξε ο Θεός στον Ηλία ότι πρέπει και αυτός να λύσει την ταλαιπωρία του παιδιού του του μονάκριβου, του Ισραήλ. Το θαύμα της ανάστασης του παιδιού ήταν το πρώτο χτύπημα στο θάνατο. Ο θάνατος αρχίζει ο ίδιος να πεθαίνει, ώσπου ήρθε ο Χριστός μας σπου τον καταπάτησε.

Ερωτήσεις

1) Γιατί έτρεφε ο Θεός με κοράκια τον Ηλία; 2) Γιατί η φιλοξενία της χήρας ήταν ανώτερη από του Αβραάμ; 3) Γιατί επέτρεψε ο Θεός να πεθάνει το παιδί της;

Η ώρα να τελειώσει το θανατικό ήρθε. Έπρεπε όμως η γή προτού ποτισθεί από το ευλογημένο νερό να καθαρισθεί από την αμαρτία. Στο παλάτι του βασιλιά υπήρχε ένας άγιος άνθρωπος. Σε αυτόν εμφανίζεται ξαφνικά ο Ηλίας, τη στιγμή που έψαχνε όλη τη χώρα για να βρει κάποιον να φάνε τα ζώα του βασιλιά! Ο βασιλιάς Αχαάβ ενδιαφερόταν περισσότερο για τα ζώα του παρά για την αθάνατη ψυχή του. Ο Ηλίας πείθει τον άγιο άνθρωπο να πεί στον Αχαάβ να τρέξει να τον συναντήσει. Και πραγματικά ο σκληρός Αχαάβ μη αντέχοντας την πείνα και τη δίψα, τρέχει να συναντήσει τον προφήτη του Θεού. Μόλις συναντά τον Ηλία λέει με θρασύτητα ο βασιλιάς "Εσύ δεν είσαι κείνος που έχεις αναστατώσει τον λαό;" Ο Ηλίας δεν δειλιάζει και λέει στο θυμωμένο σαν λιοντάρι βασιλιά: „Εσύ και όχι εγώ αναστατώνεις τον λαό. Για να δεις όμως την δύναμη του Θεού στείλε ανθρώπους να μαζευτούν πάνω στο βουνό Κάρμηλος, όλοι αυτοί που λατρεύουν τον ψεύτικο θεό σου, τον Βάαλ. Για να δούμε επιτέλους ποιός θεός είναι ο πιο δυνατός!“.

Μαζεύονται λοιπόν πάνω στο βουνό 400 ιερείς του Βάαλ. Ο Ηλίας μόλις συγκεντρώθηκαν όλοι, λέει στο κόσμο με θάρρος: „Μέχρι τότε θα κουτσαίνετε και από τα δυό σας πόδια; Μέχρι τότε θα λατρεύετε και τον αληθινό Θεό και τον ψεύτικο, τον Βάαλ; Διαλέξτε έναν από τους δύο“. Στρέφεται τότε προς τους ιερείς των ψευτοθεών και τους προτείνει: „Εγώ είμαι μόνος. Εσείς πάρα πολλοί. Ετοιμάστε ένα θυσιαστήριο. Θα ετοιμάσω κι εγώ ένα. Οποιος κατεβάσει φωτιά από τον ουρανό, αυτού ο Θεός θα είναι ο αληθινός“. Από το πρωί μέχρι το μεσημέρι φώναζαν οι „ιερείς της ντροπής“. Χόρευαν και πηδούσαν. Από τη μανία τους και την αγωνία τους αφού τίποτε δεν γινόταν, άρχισαν με μαχαίρια και νυστέρια να κόβουν το σώμα τους. Νόμιζαν ότι με το αίμα τους θα έκαναν αυτό που ήθελαν και ότι ο Βάαλ θα έστελνε βροχή. Και το μεσημέρι που ο ήλιος που λάτρευαν έκαιγε στον ουρανό, τους λέει κοροιδευτικά ο Ηλίας: „Φωνάζετε πιο δυνατά! Μάλλον θα φλυαρεί ο θεός σας πουθενά ή θα κοιμάται! Φωνάζτε λοιπόν για να ξυπνήσει!“.

Κατά το απογευματάκι ο Ηλίας τους βάζει στην άκρη. Μαζεύει 12 πέτρες και κτίζει ένα θυσιαστήριο. Έβαλε πάνω ξύλα, κομμάτιασε τη θυσία. „Φέρτε μου τέσσερις στάμνες νερό!“ διέταξε κάποιον παιδάκι. Και αυτό το έκανε τρεις φορές. Παντού γέμισε νερό. Και το έκανε αυτό ο Ηλίας για να είναι το θαύμα μεγαλύτερο. Σηκωσε τότε τα χέρια του ψηλά στον ουρανό και κάλεσε δυνατά τον Κύριο και Θεό: „Κύριε Θεέ στείλε φωτιά για να μάθει ο λαός αυτός ότι Εσύ είσαι ο αληθινός Κύριος!“.

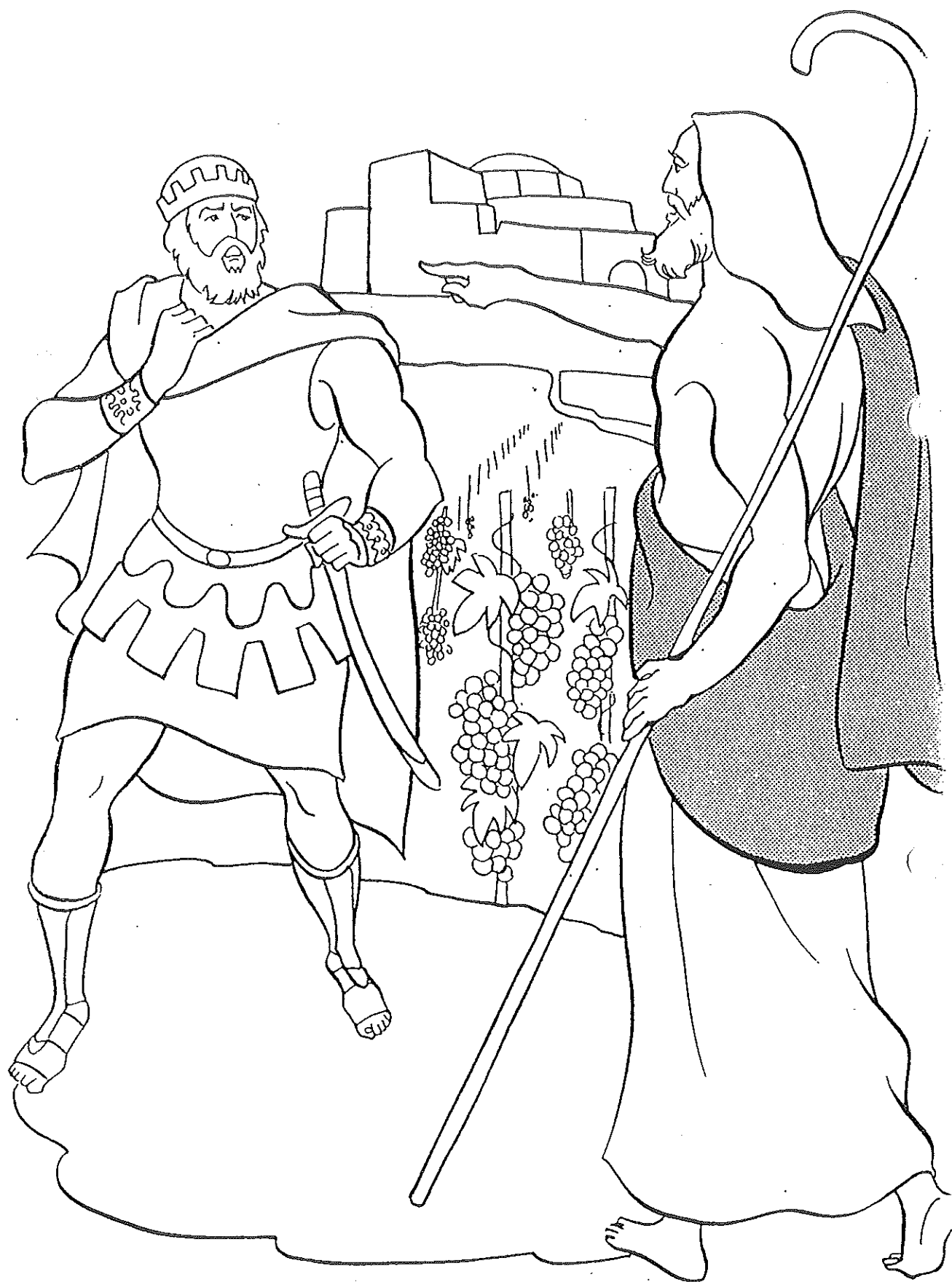
Δεν πρόλαβε να τελειώσει και από τον ουρανό, που έκαψε εντελώς όχι μόνο το νερό και τα ξύλα, αλλά τις πέτρες και το χώμα! Η φωτιά έγλειψε το χώμα. Και όλος ο λαός έπεσε τρομαγμένος μπρούμυτα στο χώμα και φώναξε: „Αληθινά Αυτός είναι ο αληθινός Θεός!“.

Πιάσανε τότε τους ιερείς της ντροπής που θυσίαζαν στον ψευτοθεό τους ακόμα και μικρά μωράκια, και τους σκότωσαν. Αμέσως μετά ο Ηλίας μόνος παρακάλεσε το Θεό να στείλει βροχούλα στη διψασμένη γή. Το παιδάκι, που ήταν κοντά του βλέπει ένα μικρό συννεφάκι να έρχεται. Ο ουρανός σκοτεινιάσε. Αέρας άρχισε να φυσά. Βροχή καταρρακτώδης άρχισε να ποτίζει τη γή.

Η πονηρή η βασίλισσα αντί να βάλει μωαλό άρχισε να κυνηγά τον Ηλία να τον σκοτώσει. Ο Ηλίας που έκλεισε τον ουρανό, που ανέστησε νεκρούς, που κατέβασε τη φωτιά και νίκησε 400 ιερείς τρέχει φοβησμένος από μια γυναίκα. Το επέτρεψε αυτό ο Θεός για να μην έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του, αλλά μόνο στο Θεό. Για να μάθει να δείχνει καλωσύνη στους συνανθρώπους του. Και όχι μόνο φεύγει φοβισμένος αλλά και παρακαλεί το Θεό να του πάρει τη ζωή. Και όμως ο Θεός και αυτή την δύσκολη στιγμή δεν αφήνει το παιδί του! Στέλνει άγγελο να δώσει ψωμί και νερό, να πάρει δύναμη και κουράγιο. Ποτέ οι άνθρωποι του Θεού δεν χάνονται από το βλέμμα του Θεού-Πατέρα. Οι ίδιοι μπορεί να χάνονται στην έρημο! Και εκεί όμως ο Θεός τρέχει να τους συναντήσει!

Ερωτήσεις

- 1) Ποιό πείραμα έκανε ο Ηλίας για να φανεί ο αληθινός Θεός;
- 2) Πόσες φορές και γιατί έριξε ο Ηλίας νερό πάνω στο θυσιαστήριο;
- 3) Γιατί δειλίασε ο Ηλίας μπροστά στην πονηρή Ιεζάβελ;

Ο βασιλεύς Αχαάβ έκλεψε το χωράφι ενός και σκότωσε τους υπηρέτες του. Ο Ηλίας είπε στον Αχαάβ «Ο Θεός είπε ότι γιαυτό που έκανες θα πεθάνης». (Α Βασιλέων 21).

Ο ΗΛΙΑΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (Γ Βασιλ.19-Δ Βασιλ.2)

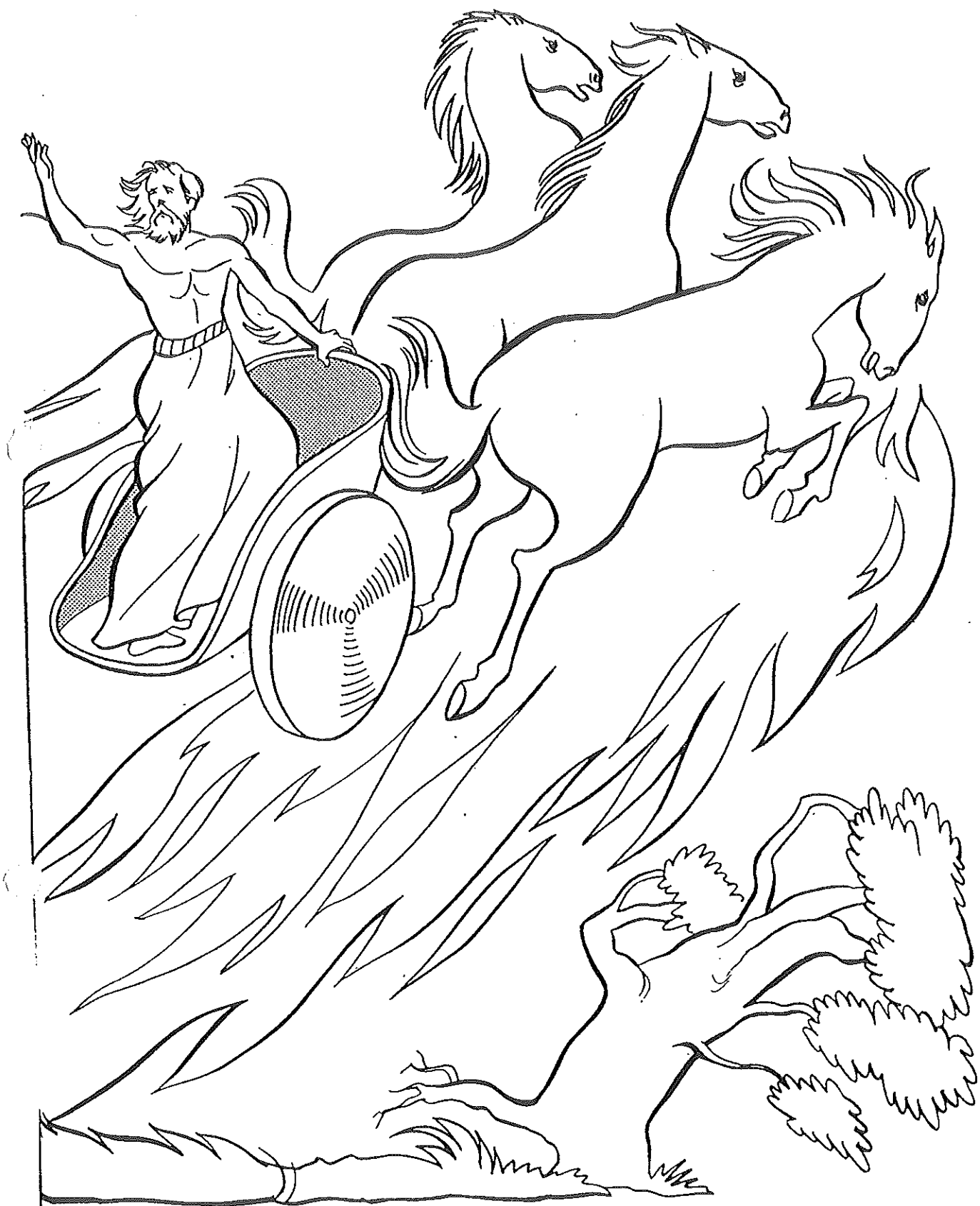
Ο Ηλίας δέχεται από τον άγγελο το ψωμί και το νερό. Με αυτό το φαγητό πήρε τόσο πολύ δύναμη ώστε περπατούσε 40 ολόκληρες μέρες και 40 νύχτες μέσα στη φοβερή έρημο, εκεί που περπάτησαν κι οι Ισραηλίτες με τον Μωσλή. Εμείς ίσως δεν έχουμε άγγελο να μας θρέψει. Έχουμε όμως την θεία Κοινωνία. Πέρνουμε τον ίδιο τον Χριστό κι έτσι παλεύουμε κι εμείς τις δυσκολίες της ζωής μας. Ο Ηλίας έφτασε στο όρος Σινά· στο ίδιο βουνό που ανέβηκε κι ο Μωσής και πήρε τις 10 εντολές. Ο Θεός ρωτά τον Ηλία: „Ηλία πώς εσύ ο μεγάλος προφήτης βρίσκεσαι εδώ; Πώς εσύ που ήσουνα τόσο θαραλλέος τρέχεις εδώ στις σπηλιές να κρυφτείς από μια γυναίκα;“. Ο Ηλίας παραπονιέται στο Θεό: „Με έχει πιάσει αγανάκτηση Κύριε. Οι Ισραηλίτες σε εγκατέλειψαν. Τους προφήτες σου τους σκότωσαν και εγώ έχω μείνει εντελώς μόνος!“. Ο Θεός δεν μιλά μόνο στον Ηλία αλλά του εμφανίζεται κιόλας. Ο Ηλίας βγαίνει από τη σπηλιά. Στην αρχή είδε μια φοβερή θύελλα να σαρώνει τα βουνά. Μετά αισθάνθηκε τα πόδια του και το κορμί του να τρέμουν από φοβερό σεισμό. Φωτιά να ξεπηδά! Όμως ο Θεός δεν ήταν κρυμμένος ούτε στη θύελλα, ούτε σεισμό, ούτε στη φωτιά, όπως έγινε κάποτε με τον Μωσλή. Ήταν κρυμμένος σε ένα δροσερό και σιγανό αεράκι, που χάιδεψε το πρόσωπο του τρομαγμένου Ηλία. Ο Θεός είναι πάνω από όλα αγάπη, έλεος, κατανόηση. Δεν σκορπά τον φόβο και τον τρόμο αλλά κυρίως την καλωσύνη του, κι αυτό έπρεπε να το μάθει καλά ο Ηλίας. „Μην φοβάσαι!“ λέει ο Θεός στον Ηλία. „Δεν είσαι εντελώς μόνος! Υπάρχουν άλλοι 7000 άνδρες που δεν γονάτισαν μπροστά στο ψευτοθεό Βάαλ.“ Αμέσως μόλις έφυγε ο Ηλίας από το βουνό, που ήταν κρυμμένος βρήκε τον Ελισσαίο, τη στιγμή που όργωνε. Αυτός έγινε ο φίλος και μαθητής του. Ο Ηλίας γύρισε γεμάτος θάρρος. Ο βασιλιάς και η γυναίκα του δεν δίστασαν να σκοτώσουν ένα άνθρωπο, για να του πάρουνε το κτηματάκι του. Ο Ηλίας εμφανίστηκε και με θάρρος τους λέει ότι σε αυτό το κτήμα σκυλιά θα φάνε τα κόκκαλα του άδικου βασιλιά, όπως κι έγινε.

Ο Ηλίας κατάλαβε, ότι πρέπει να εγκαταλείψει τον κόσμο. Θέλει μόνος του να φύγει μακριά, πέρα από τον Ιορδάνη. Ο Ελισσαίος όμως δεν τον αφήνει. Ο Ηλίας βγάζει το παλτό του, που ήταν από προβατίσιο δέρμα (μηλωτή) και χτυπά τα νερά του Ιορδάνη. Ο Ιορδάνης σκίζεται στα δύο, και οι δύο προφήτες περνάνε χωρίς να βραχούν. Λέει ο Ηλίας στον Ελισσαίο: „Ζήτησέ μου κάτι, που θές να σου κάμω προτού φύγω για τον ουρανό“. Κι ο Ελισσαίος ζητά να του δώσει ο δάσκαλός του διπλή τη χάρη, που είχε ο Ηλίας από το Θεό, για αν αντιμετωπίσει κι αυτός τα εμπόδια και τις δυσκολίες. Ξαφνικά ενώ μιλούσαν, παρουσιάστηκε άρμα πύρινο και φωτεινό, λαμπερό σαν τον ήλιο, που το έσερναν άλογα φωτεινά. Αρπαξαν τον Ηλία, που μέσα σε ανεμοστρόβιλο τον οδήγησε στον ουρανό. Ο Ελισσαίος ξέσπασε σε κλάμμα: „Πατέρα, πατέρα! Πώς μας εγκαταλείπεις εσύ ο οδηγός του λαού;“. Ο Ηλίας όπως κι ο Ενώχ πολλά χρόνια πριν, ήταν οι πρώτοι άνθρωποι που πήδηξαν πάνω από το χαντάκι του θανάτου, χωρίς να πέσουν μέσα του. Το έκανε αυτό ο Θεός για να δώσει και εμάς το θάρρος και το ζήλο του προφήτη Ηλία στη ζωή μας, έτσι ώστε κι εμείς να αναστηθούμε κοντά στο Θεό.

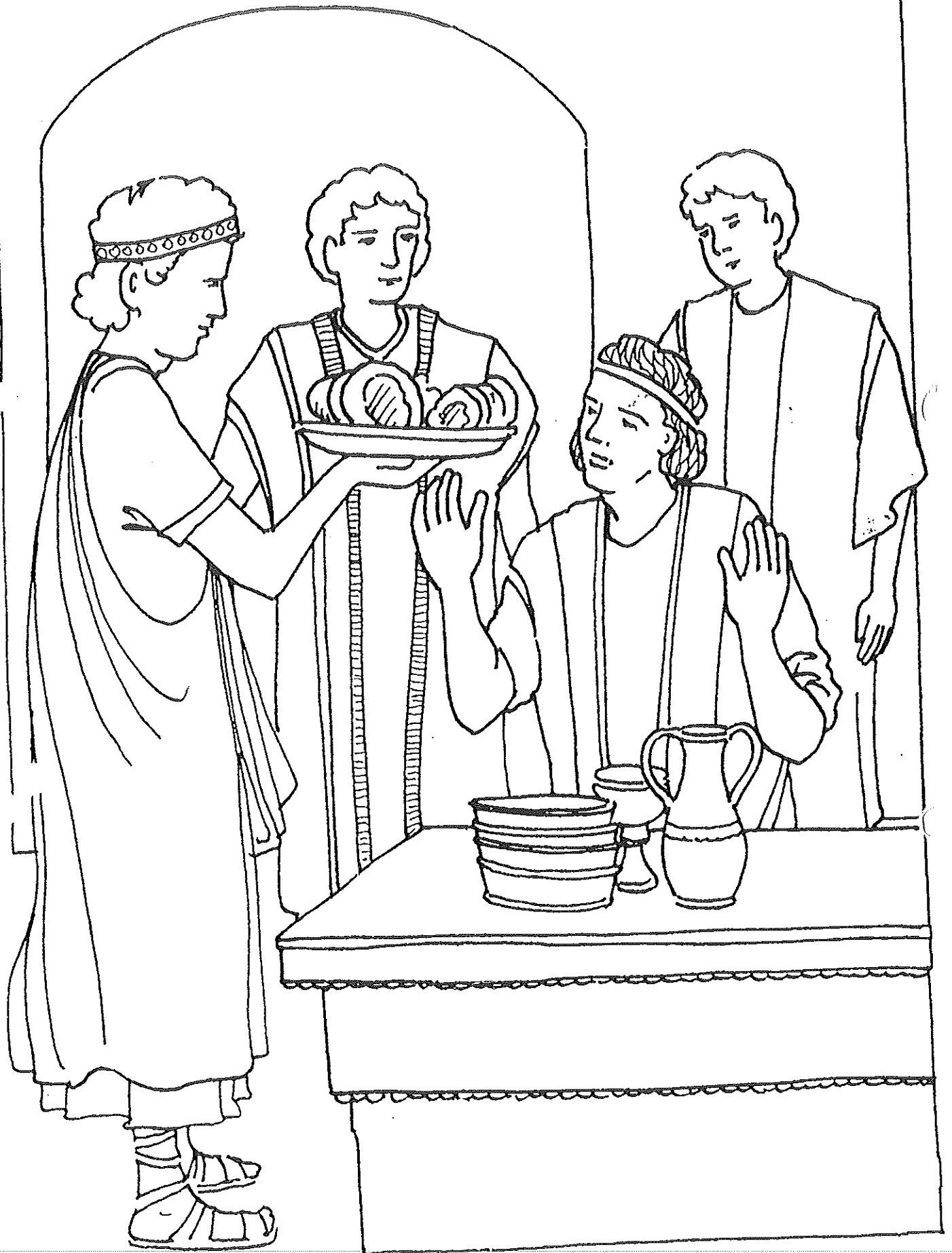
Ο Ελισσαίος φεύγοντας έπρεπε κι αυτός να διασχίσει τον Ιορδάνη. Πετάει κι αυτός πάνω στο ποτάμι τη μηλωτή του Ηλία γαι αν δει αν και αυτός έχει τη δύναμη του δασκάλου του. Και ο ποταμός σχίστηκε στα δύο. Όχι μόνο ο λόγος και τα σώματα των αγίων αλλά και τα ρούχα τους και η σκιά τους κάνουν θαύματα. Ο Ελισσαίος πραγματικά έκανε διπλάσια θαύματα από το δάσκαλό του. Ενώ επέστρεφε στην πόλη 42 παιδιά μικρά ήρθαν καταπάνω του και τον κορόιδευαν: „Αντε φαλακρέ ανέβα και σύ στον ουρανό“. Δυό αρκούδες βγήκαν από το δάσος και τα έφαγαν. Ένα άλλο μικρό παιδάκι πέθανε και η μαμά του ήταν απαρηγόρητη, αφού ήταν ο μοναχογιός της. Ο Ελισσαίος έστειλε τον μαθητή του με το ραβδί του να το κάνει καλά. Τίποτε δεν έγινε! Τότε ήρθε ο ίδιος ο προφήτης. Έκλεισε την πόρτα. Έμεινε μονάχος και προσευχήθηκε. Κατόπιν με στοργή ξάπλωσε ακριβώς πάνω στο νεκρό παιδί και το αγκάλιασε. Το παιδί άνοιξε τα μάτια του και χαμογέλασε από την καλωσύνη του προφήτη. Στρατηγός μακριά από τη Συρία ήρθε στον προφήτη γιατί ήταν γεμάτος λέπρα. Ο προφήτης του είπε να πλυθεί 7 φορές στον Ιορδάνη: Στην αρχή εκείνος πήγε να φύγει. „Σάμπως δεν έχουμε καλύτερα ποτάμια στη χώρα μας;“ είπε. Μετά όμως υπάκουσε. Η λέπρα έφυγε αμέσως από πάνω του. Ο προφήτης δεν ήθελε λεφτά και δώρα. Κρυφά όμως ο μαθητής του ζητιανεύει από το βασιλιά πλούτη. Ο Ελισσαίος με τα μάτια της ψυχής του τον είδε. Η λέπρα από το σώμα του στρατηγού, πήγε στο σώμα του άπληστου και πλεονέχτη. Αυτά και πολλά άλλα θαύματα έκανε και κάνει ο Θεός μέσω αυτών που τον αγαπάνε.

...εσήκωσε τον Ηλία και τον πήρε μακριά. (Β' Βασιλέων 2).

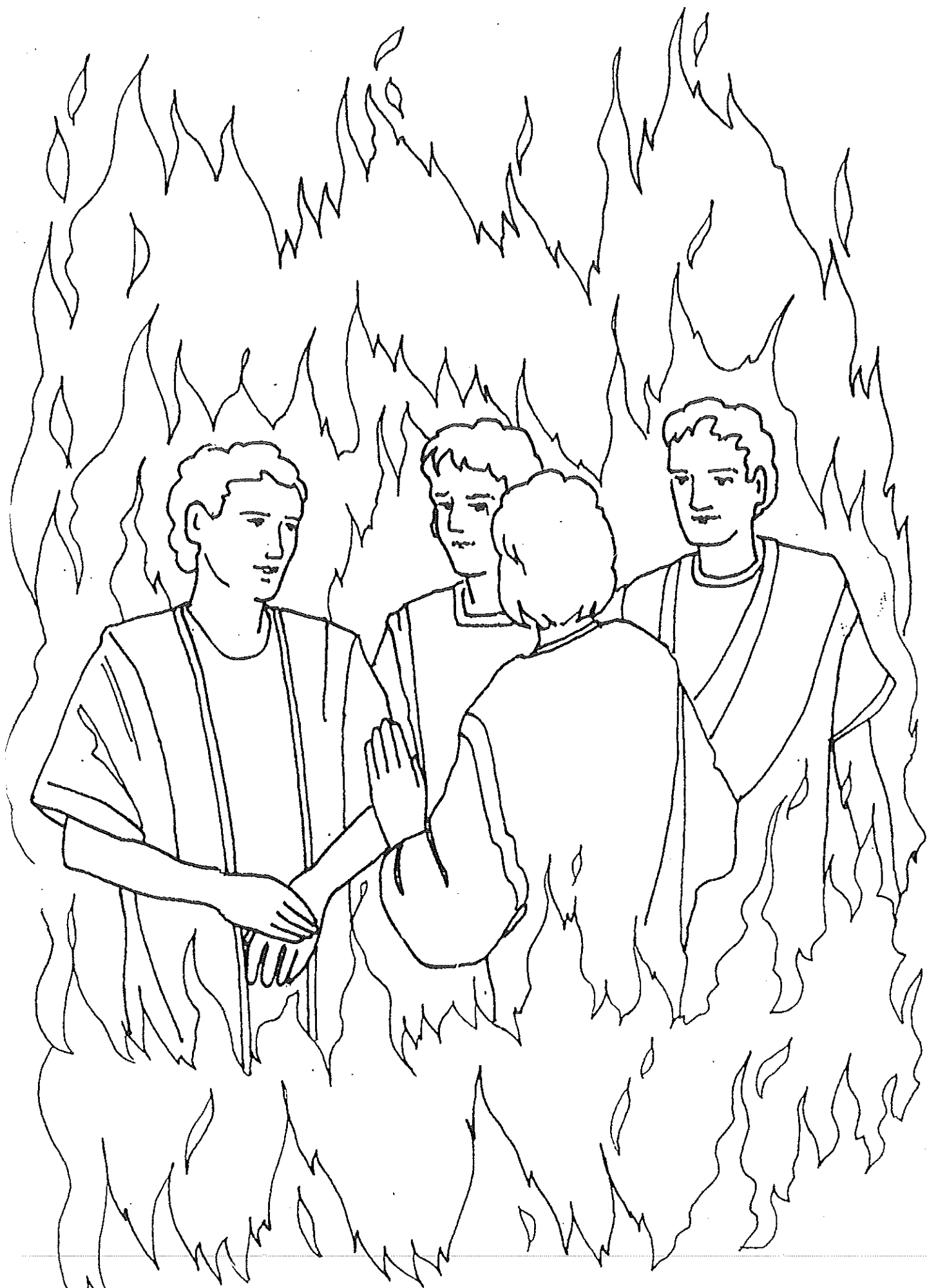
ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ (Δαν.1-6)

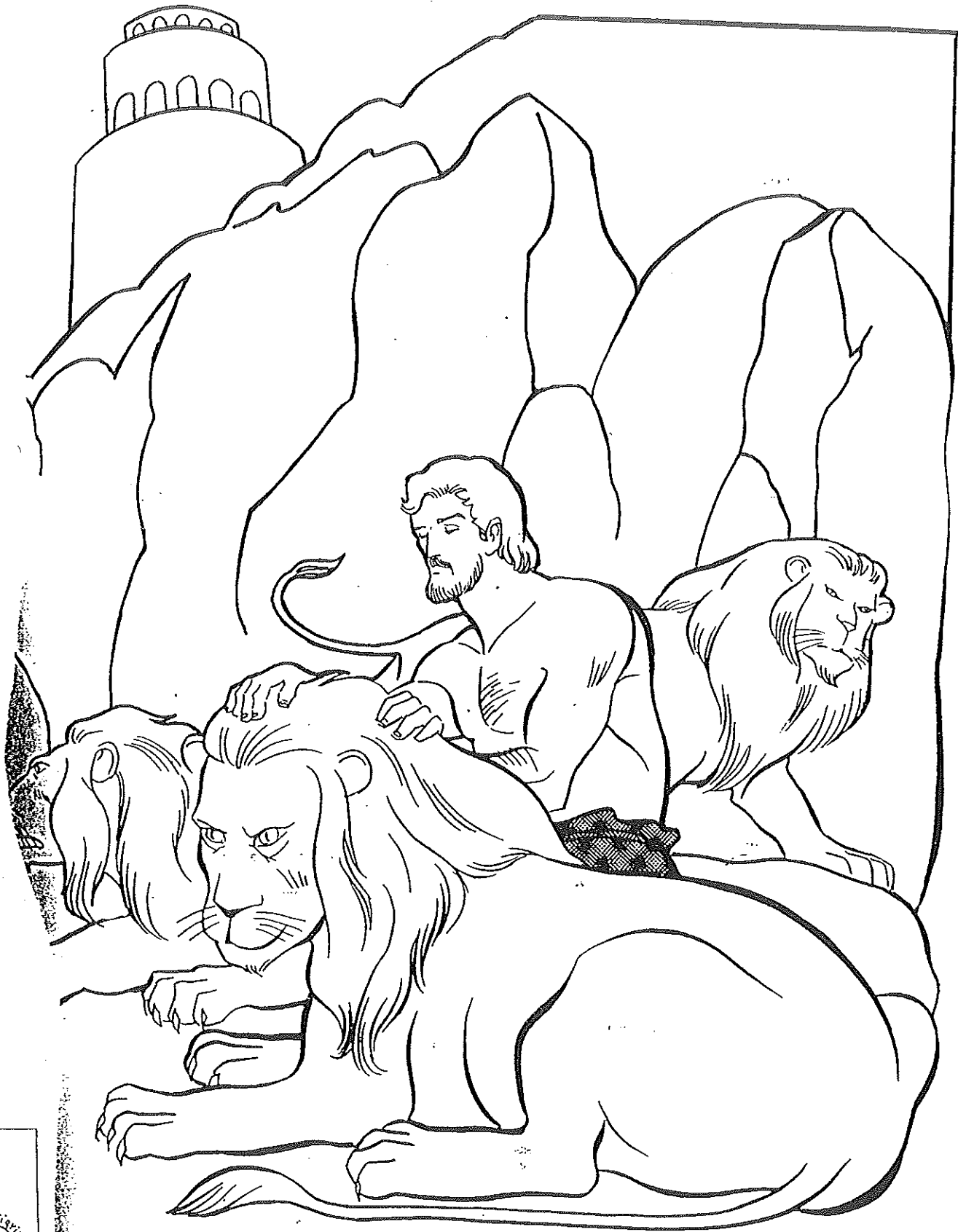
Οι Ισραηλίτες αμάρτησαν. Τα Ιεροσόλυμα καταστράφηκαν και εκείνοι οδηγήθηκαν με αλυσίδες στην εξορία. Ο βασιλιάς είπε στον πρωθυπουργό του, να βρεί παιδιά από τους Ισραηλίτες, γεμάτα υγεία και εξυπνάδα για να μείνουν στο παλάτι. Τα παιδιά αυτά θα τρώγαν απο τα φαγητά του βασιλιά και θα μαθαίνανε όλη τη σοφία και τα γράμματα των Χαλδαιών. Μέσα σε αυτά τα παιδιά ήταν και τέσσερα που τα λέγανε Δανιήλ, Ανανία, Μισαήλ και Αζαρία. Ο Δανιήλ ήθελε στο παλάτι να νηστεύει να μην τρώει φαγητά, που ο Θεός του τα απαγόρευε. Παρακάλεσε τον αρχιμάγειρα να μην του δίνει κρέατα και κρασιά. Ο αρχιμάγειρας όμως φοβόταν μήπως τον σκοτώσει ο βασιλιάς. Τότε ο Δανιήλ του πρότεινε κάτι άλλο: „Ας κάνουμε μια δοκιμή. 10 μέρες θα μας δίνεις να τρώμε μόνο όσπρια και να πίνουμε μόνο νεράκι. Έπειτα κοίτα τα δικά μας πρόσωπα και τα πρόσωπα των άλλων, εκείνων που θα τρώνε τα κρέατά σου και τα κρασιά σου!“. Υστερα από 10 μέρες δεν υπήρχαν πίο όμορφα πρόσωπα από των 4 παιδιών. Κρατώντας τη νηστεία, τα παιδιά δεν ήταν μόνο τα πιο γεροδεμένα αλλά και τα πιο έξυπνα. Ο βασιλιάς θαύμασε τη σοφία τους και από όλα τα παιδιά πήρε αυτά, που νήστευαν, για να είναι δίπλα του στο παλάτι. Πραγματικά η δύναμη της νηστείας είναι μεγάλη. Όσο καιρό ο Αδάμ νήστευε βρισκόταν κοντά στο Θεό. Όσο καιρό ο Σαμψών νήστευε κανένας δεν μπορούσε να τον νικήσει. Τα τρία μικρά παιδιά νήστευαν και ήταν και πιο γερά και πιο έξυπνα από τα άλλα που τρώγανε συνέχεια κρέατα και πίνανε κρασί.

Ο βασιλιάς εκείνο τον καιρό έκανε μια εικόνα του χρυσή, ψυλή ίσα με μία δεκαόροφη πολυκατοικία. Και μαΐζεψε όλους τους άρχοντες κι όλο το λαό. Μόλις ακουγόταν ο ήχος των τυμπάνων και της ορχήστρας έπρεπε όλοι να γονατίσουν και να προσκυνήσουν την εικόνα του τη χρυσή. Ενώ όλος ο λαός έπεφτε και προσκυνούσε γιατί φοβόταν, οι τρεις φίλοι δεν πέφτανε. Δεν κάνανε αυτό που κάνανε οι άλλοι. Κάνανε αυτό, που έλεγε ο πατέρας τους ο Θεός. Αμέσως εκείνοι, που τους ζηλεύανε τρέξαν να τους προδώσουνε στο βασιλιά. „Είναι αλήθεια πώς δεν προσκυνάτε την εικόνα μου; „τους ρωτάει θυμωμένος εκείνος. „Εμείς μόνον τον αληθινό Θεό προσκυνάμε και λατρεύουμε!“ του απαντάνε τα παιδιά. Τότε ο βασιλιάς διατάζει να ανάψουν φωτιά στο καμίνι 7 φορές πιο πολύ από ότι συνήθως. Διέταξε τους πιο γερούς στρατιώτες να τους δέσουν χειροπόδαρα ακι αν τους πετάξουν στο καμίνι. Το θαύμα έγινε. Τα τρία παιδιά δεν πάθανε τίποτα. Περπατούσανε μέσα στη φωτιά σαν σε λιβάδι και ψέλνανε τραγούδια στο Θεό! Οι στρατιώτες που τα πέταζαν όμως κάρηκαν. Κι όχι μόνο αυτό! Στη φωτιά εμφανίστηκε ακόμα μια θεική μορφή. Ο βασιλιάς τα έχασε: „Δεν βάλामε τρεις μέσα; Πώς τώρα περπατούν μέσα στη φλόγα τέσσερις άντρες;“. Δεν ήξερε ο βασιλιάς ότι κοντά στα θαραλλέα παιδιά βρισκόταν ο φίλος τους ο Χριστός. Τα βγάξει ο βασιλιάς τα παιδιά. Ούτε μω τρίχα δεν είχε καεί. Ούτε μωρωδιά της φωτιάς δεν είχαν πάρει τα ρούχα τους. Ο βασιλιάς, που ήθελε οι άλλοι να πέφτουν μπροστά του, πέφτει μπροστά στα παλλικάρια και φωνάζει: „Αληθινά δεν υπάρχει άλλος Θεός που μπορεί να σώζει και να προστατεύει. Αυτή τη δύναμη δίνει ο Θεός σε αυτούς που αντιστέκονται στη μόδα του κόσμου και τον ακούνε πιστά.

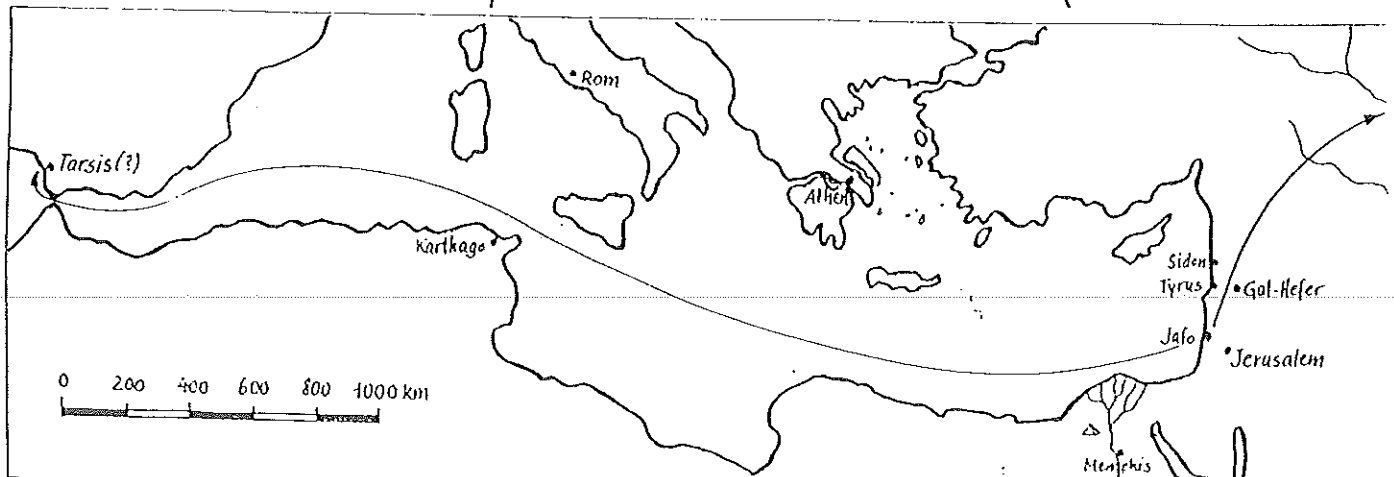
Ο Δανιήλ έγινε ο μεγαλύτερος άρχοντας της Περσίας. Παρόλες τις ασχολίες του, πάντοτε έκανε την προσευχή του, το πρωί, το μεσημέρι και το απόγευμα. Επειδή τον ζήλευαν οι υπόλοιποι, τον κατηγορήσαν για αυτό στον βασιλιά. Ο βασιλιάς τον αγαπούσε. Δεν μπορούσε όμως να παραβιάσει το νόμο του, που έλεγε κανένας να μην προσκυνάνε άλλον παρά τον βασιλιά. Τον έριξε λοιπόν σε μια λακκούβα με πεινασμένα λιοντάρια. „Εύχομαι ο Θεός σου να σε ελευθερώσει από το λάκκο“ είπε στον Δανιήλ και έφυγε αφού έκλεισε το λάκκο με πέτρα. Τα λιοντάρια αντί να φάνε τον Δανιήλ, τον γλύφανε και τον χάιδευαν. Ο βασιλιάς πρωί-πρωί έτρεξε να δει τί κάνει ο Δανιήλ. Θαύμασε τη δύναμη του Θεού και πέταξε στα λιοντάρια εκείνους, που είχαν συκοφαντήσει τον Δανιήλ, με τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Έστειλε σε όλο το βασίλειο εγκύκλιο: „Να έχετε ειρήνη! Διατάζω εγώ όλους σας να σέβεστε και να προσκυνάτε τον Θεό του Δανιήλ. Αυτός είναι Θεός αληθινός και αιώνιος, Αυτός είναι σωτήρας και λυτρωτής!“.

Ερωτήσεις: 1) Πώς βοήθησε ο Θεός τα παιδιά που νήστευαν; 2) Γιατί δεν κάρηκαν τα παιδιά και δεν πειράχτηκε ο Δανιήλ; 3) Τι διαταγή έστειλε ο βασιλιάς στο βασίλειό του και γιατί;

τον έριξαν στον λάκο των λεόντων. Οι άρχοντες εξεπλάγησαν όταν ο Θεός έκλεισε τα στόματα των λιονταριών και δεν πείραξαν τον Δανιήλ. (Δανιήλ 6).

„Ιωνά σήκω να πάς στην πολιτεία την μεγάλη να κηρύξεις μετάνοια στους κατοίκους της γιατί η ασέβειά της έφτασε ως τον ουρανό!“. Έτσι διέταξε ο Θεός τον προφήτη του, τον Ιωνά. Ο Ιωνάς αντί να κάνει αυτό που είπε ο Θεός, του πέρασε από το νού, ότι μπορεί να κρυφτεί από τα μάτια Εκείνου που όλα τα βλέπει με τα μάτια του. Μπαίνει κρυφά σε ένα καράβι, που πήγαινε αντίθετα από κεί, που του είπε ο Θεός, στην μακρινή Ισπανία. Πλήρωσε το εισιτήριό του και κατέβηκε κάτω στο αμπάρι. Εκεί άφησε τις βαλίτσες του και ήσυχος πώς δεν τον βλέπει κανείς, άρχισε να ροχαλίζει. Μόλις το πλοίο ανοίχτηκε στο πέλαγος άρχισε φοβερή φουρτούνα. Το πλοίο ήταν έτοιμο να βουλιάξει. Οι ναύτες τρομαγμένοι πετούσαν ότι είχαν και δεν είχαν στη θάλασσα, για να γίνει το πλοίο πió ελαφρύ. Τίποτα όμως! Η φουρτούνα δυνάμωνε και το πλοίο πήγαινε σαν καρυδότσουφλο μέσα στη θυμωμένη θάλασσα. Όλοι άρχισαν να προσεύχονται στο Θεό τους. Εκεί που έτρεχε ο καπετάνιος βλέπει και τον Ιωνά να ροχαλίζει. „Τί κοιμάσαι; Σήκω γρήγορα! Παρεκάλεσε το Θεό σου κι εσύ μήπως και μας λυπηθεί!“, του λέει δυνατά. Παρόλες τις προσευχές όμως και πάλι τίποτα δεν γινόταν. Κατάλαβε ο καπετάνιος ότι κάποιος είχε κάνει μεγάλη αμαρτία στο Θεό. „Ελάτε ας βάλουμε κλήρο να δούμε ποιός φταίει για όλα.“ Ο κλήρος πέφτει στον Ιωνά. Τότε οι ναύτες του είπαν: „Πές μας ποιός είσαι; Ποιά είναι η πετρίδα σου“. „Εγώ είμαι Εβραίος. Σέβομαι το Θεό, που έκανε τον ουρανό και τη γή.“ „Τί να σε κάμομε τώρα για να ηρεμήσει η άγρια θάλασσα;“. „Πετάξτε μέσα και αμέσως θα γίνει γαλήνη και ηρεμία!“. Οι ναύτες προσπάθησαν λίγο ακόμα, μήπως και καταφέρουν με τα κουπιά να πλησιάσουν τη στεριά. Τίποτα όμως. Παρακαλάνε το Θεό με ευλάβεια: „Σε παρακαλούμε Θεέ να μην χαθούμε όλοι μας για χάρη αυτού του ανθρώπου!“. Πετάνε τον Ιωνά στη θάλασσα. Ο Θεός διέταξε μια μεγάλη φάλαινα να τον καταπιεί. Μέσα στη σκοτεινή κοιλιά της έμεινε ο προφήτης για τρεις μέρες, όπως κι ο Χριστός έμεινε τρεις μέρες στην κοιλιά του Αδη. Ο Ιωνάς σήκωσε τα χέρια στο Θεό και είπε: „Θεέ μου από τα βάθη του Αδη άκουσε την προσευχή μου. Όλες οι τρικυμίες σου και τα κύματά σου πάνω μου έπεσαν. Αλλά εγώ θα κάνω το θέλημά σου!“. Η φάλαινα έβγαλε τον Ιωνά από το στόμα της.

Ο Ιωνάς πήγε στη Νινευί, τη χώρα τη μεγάλη και άρχισε δυνατά να φωνάζει: „Ακόμα 40 μέρες και η Νινευί θα καταστραφεί!“. Ο Ιωνάς δεν φοβόταν τους ανθρώπους. Παρότι όμως που ο προφήτης ήταν ξένος και άγνωστος, οι κάτοικοι της μεγάλης πόλης πίστεψαν στο κήρυγμά του. Αρχισαν να νηστεύουν. Ακόμα και τα ζώα έμειναν νηστικά. Ντύθηκαν όλοι πένθιμα. Παρακαλούσαν με δάκρυα το Θεό να τους συγχωρέσει και να τους ελεήσει. „Ίσως ο Θεός αλλάξει γνώμη και μας συγχωρέσει!“ σκέφθηκαν. Και ο Θεός που δεν θέλει την καταστροφή αλλά τη σωτηρία του ανθρώπου είδε τα δάκρυα και τη μετάνοιά τους κι άλλαξε γνώμη και δεν τους κατέστρεψε. Ο Ιωνάς λυπήθηκε που ο Θεός τον έβγαλε ψεύτη. Λυπήθηκε που η πόλη αυτή, που ήταν εχθρική προς την δική του χώρα, δεν έγινε ερείπια. „Κύριε το γνώριζα ότι έχεις τόση αγάπη για αυτό πήγα να φύγω. Ήξερα ότι δεν θα τους καταστρέψεις! Τώρα πάρε με! Ας πεθάνω!“. „Κι ο Θεός του απάντησε „Δεν είναι καλό να αγανακτείς!“.

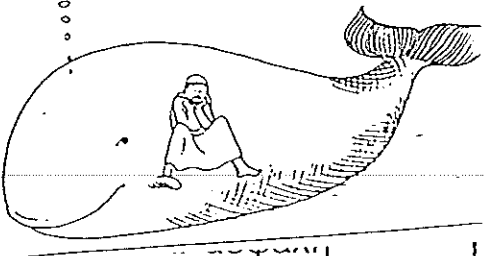
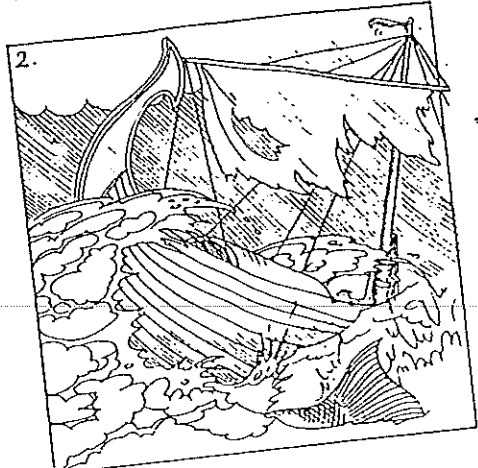
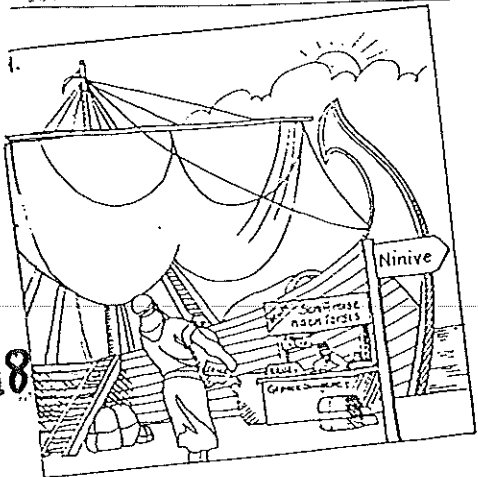
Ο Ιωνάς βγήκε έξω από την πόλη. Έκτισε μια καλυβούλα. Φούντωσε μια κολοκυθιά δίπλα από την καλύβα. Χάρηκε ο Ιωνάς γιατί είχε ωραία σκιά και δροσιά. Το βράδυ ένα σκουλήκι έφαγε τη ρίζα της κολοκυθιάς και αυτή ξεράθηκε. Μόλις ο ήλιος έφτασε ψηλά, άρχισε να φυσά ένας αέρας τόσο καυτός που ο Ιωνάς από τη ζέστη άρχισε να παρακαλά το Θεό και πάλι να πεθάνει. Τότε του είπε ο Θεός: „Εσύ Ιωνά λυπήθηκες για μια κολοκυθιά, που δεν κουράστηκες καθόλου για να μεγαλώσει! Νύχτα φύτρωσε! Νύχτα χάθηκε! Και εγώ ο Θεός να μην λυπηθώ και να μην στενοχωρηθώ για μια πόλη όπου ζούν πάνω από 120.000 άνθρωποι, που δεν ήξεραν το θέλημά μου και που έπρεπε να το μάθουν από σένα για να σωθούν;“. Αυτό είναι τό έλεος και η αγάπη του Θεού. Δεν δίστασε να βγάλει ψεύτη και να στενοχωρέσει ένα προφήτη του, παρά να καταστρέψει μια πόλη! Όταν ο άνθρωπος αλλάζει μυαλά και μετανοεί, τότε μετανοεί και ...ο ίδιος ο Θεός!

Ερωτήσεις

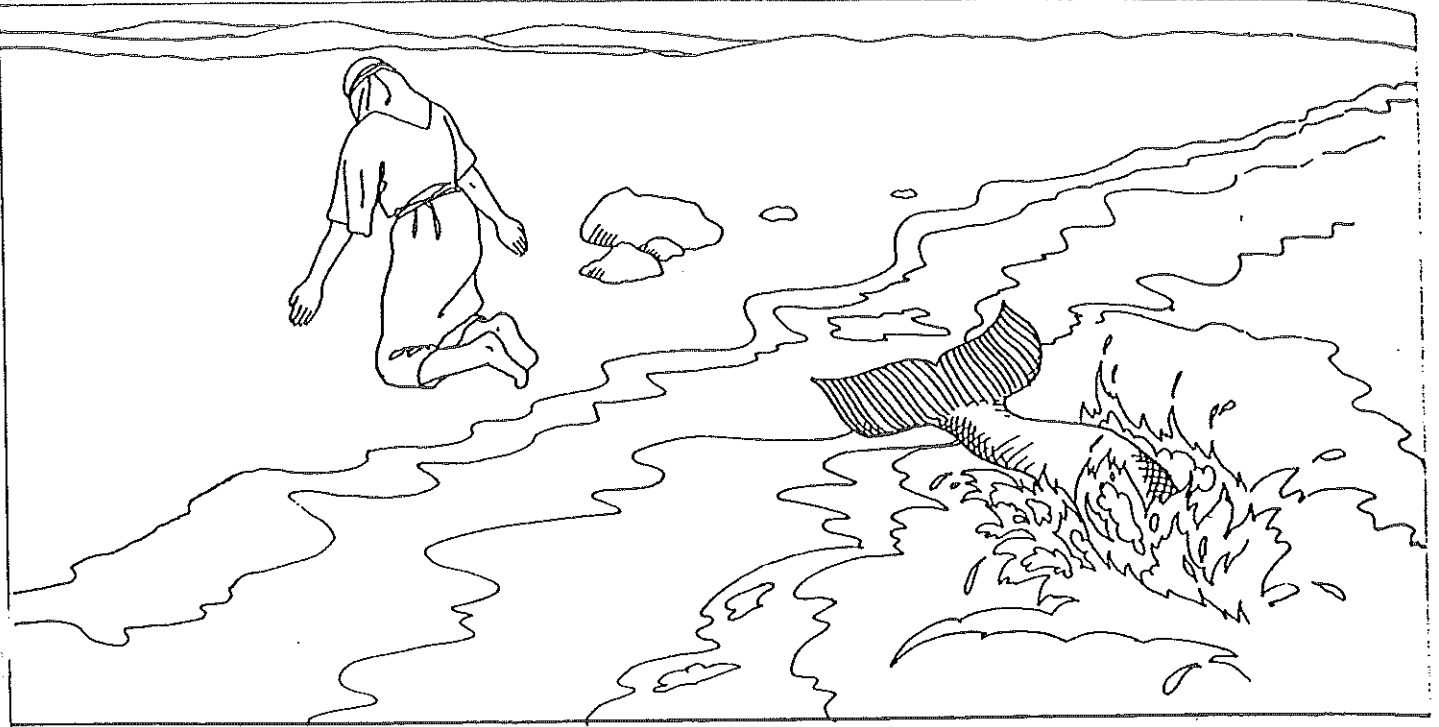
- 1) Πώς προσπάθησε να δραπετεύσει από το Θεό ο Ιωνάς;
- 2) Ποιά είναι η σχέση του Χριστού με τον Ιωνά;
- 3) Πώς έδειξε ο Θεός και πάλι την αγάπη του στους ανθρώπους;

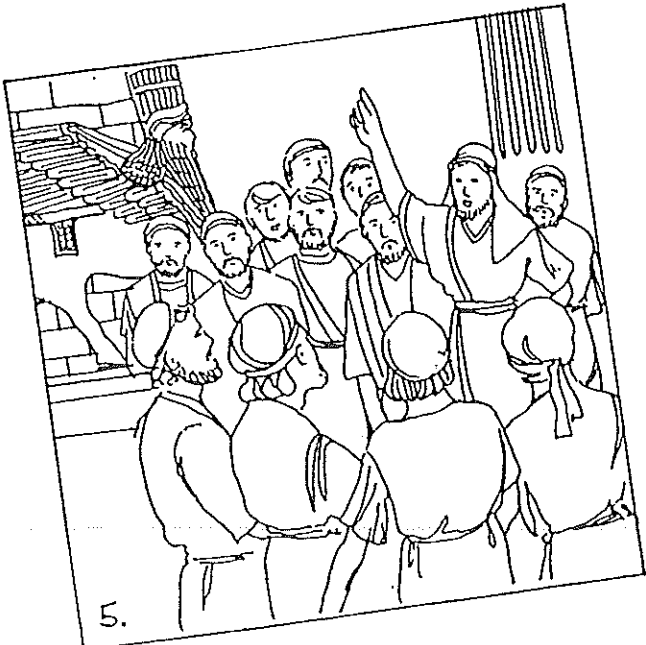
204

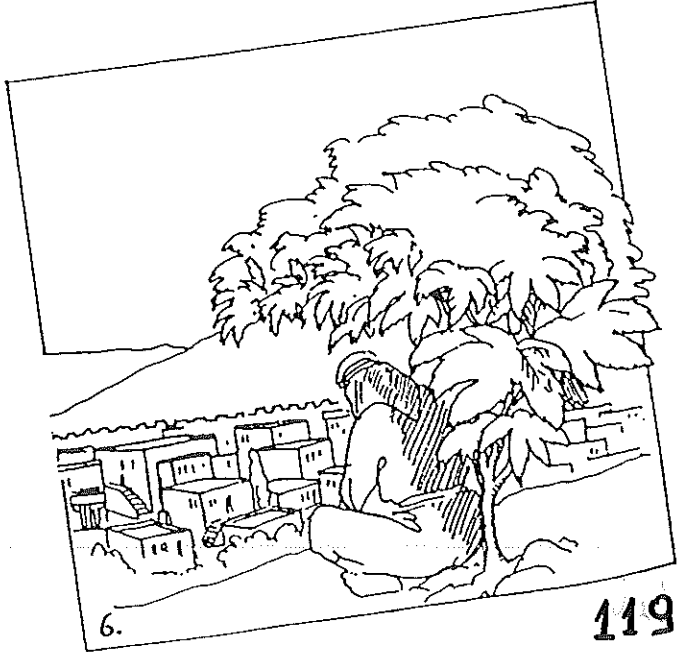

4.

5.

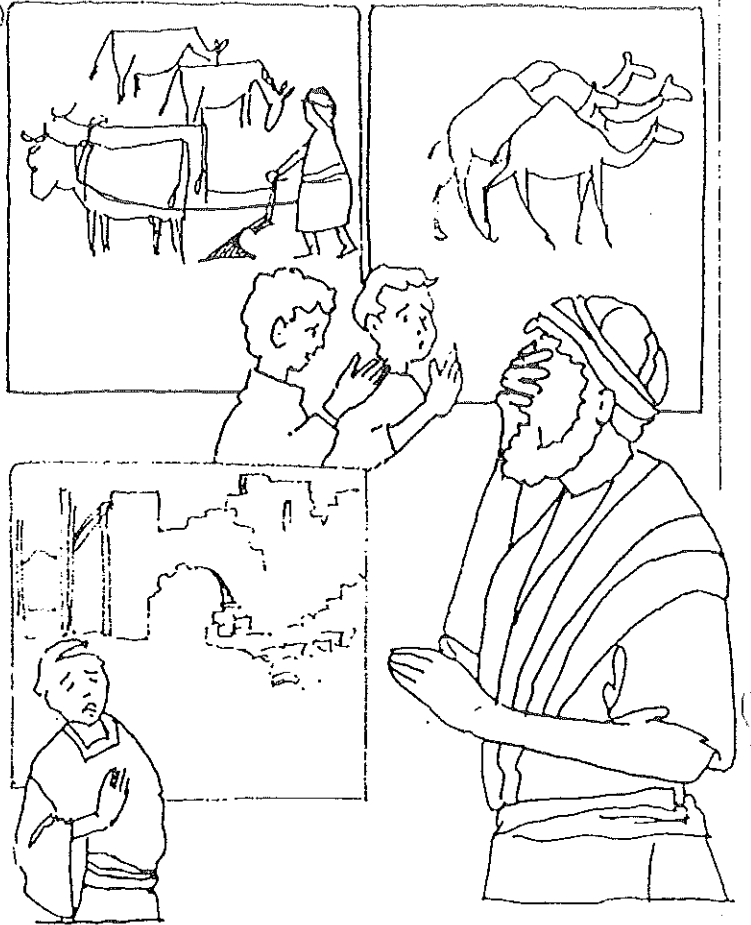

6.

①

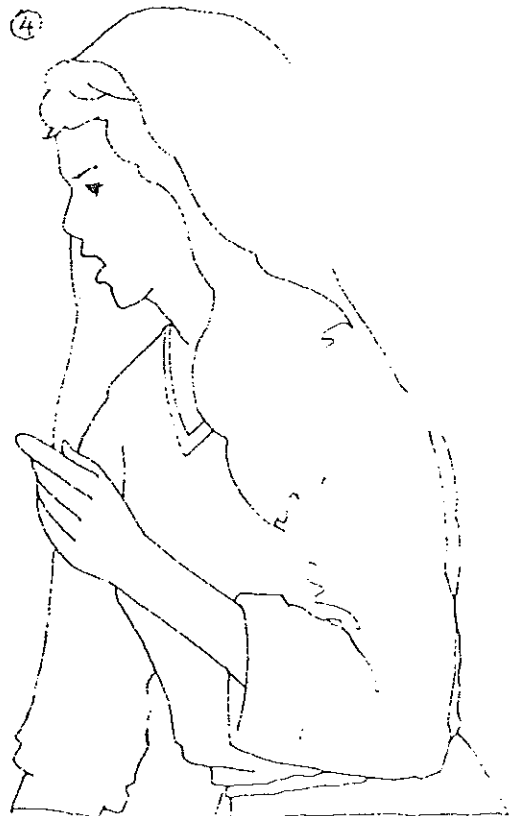
②

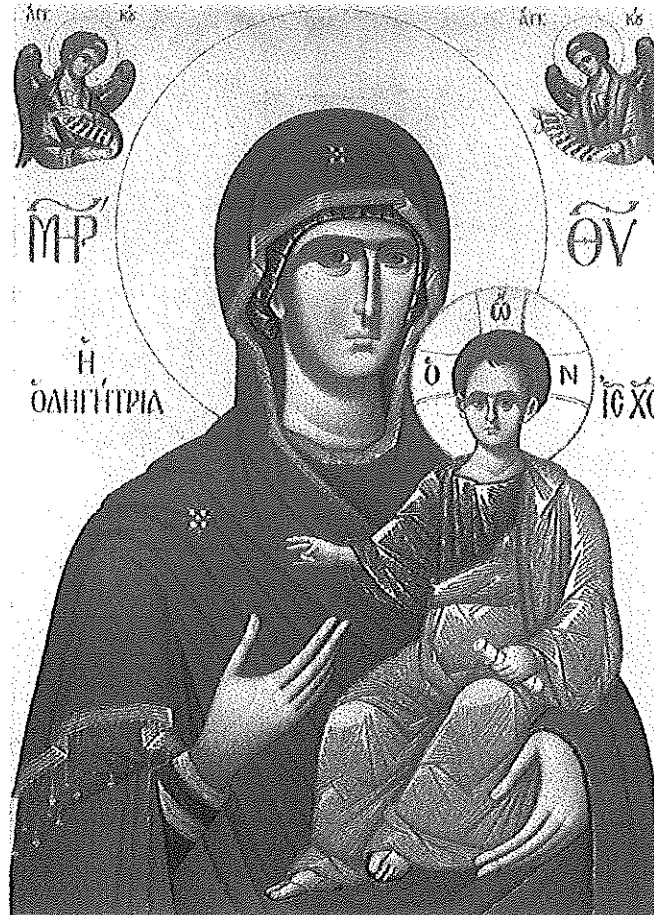
③

④

Δρ. Θεολ. Σωτ. Δεσπότης

Τόμος Δεύτερος ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

‘Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε θυσίασε το μονογενή του Γιό, ώστε κάθε ένας, που πιστεύει σε Αυτόν, να μην χάνεται, αλλά να έχει ζωή αιώνια’

Ιωαν.3:16

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (Λουκ. 1)

Όταν βασιλιάς στην Ιουδαία ήταν ο Ηρώδης, ζούσε ένα ζευγάρι, ο ιερέας Ζαχαρίας και η Ελισάβετ. Αγαπούσαν και οι δύο πολύ τον Θεό. Δεν μπορούσαν όμως να αποκτήσουν παιδί. Όπως ο Θεός δεν είχε δώσει κάποτε παιδάκι στον Αβραάμ και τη Σάρρα, έτσι δεν είχε χαρίσει το χαμόγελο ενός μωρού στον Ζαχαρία και την Ελισάβετ. Είχαν γεράσει πλέον και οι δύο. Ο Ζαχαρίας μπήκε στα Άγια για να προσφέρει θυμίαμα στον Θεό. Μαζί με το ευωδιαστό θυμίαμα ανέβαινε και η προσευχή του στον Θεό, όταν ξαφνικά στα δεξιά του θυσιαστηρίου, άγγελος του Θεού ήρθε. Ο Ζαχαρίας τρόμαξε. 'Μην φοβάσαι Ζαχαρία.', του λέει ήρεμα ο άγγελος. 'Η προσευχή σου ακούσθηκε. Η γυναίκα σου Ελισάβετ θα γεννήσει παιδάκι, που θα γεμίσει με άγιο Πνεύμα από την κοιλίτσα της μαμάς του. Πολλούς ανθρώπους θα επιστρέψει στο Θεό!'. Ο Ζαχαρίας που είχε διαβάσει το θαύμα που έγινε στον Αβραάμ δεν πίστεψε στον άγγελο. 'Μα είμαι γέροντας!. Και η γυναίκα μου είναι γιαγιά.' λέει με απορία στον άγγελο. Άλλο δεν μπόρεσε να μιλήσει. Έμεινε άλαλος μέχρι την μέρα, που γεννήθηκε το χαριτωμένο παιδάκι του, ο Ιωάννης, ο χαριτωμένος από τον Θεό.

Ο άγγελος συνεχίζει το ταξίδι του στη γή. Τώρα φθάνει όχι στον μεγαλόπρεπο ναό, αλλά σε μια φτωχική καλύβα της Ναζαρέτ. Βρίσκεται μπροστά όχι σε έναν ολόασπρο γέροντα, αλλά σε μια νεαρή κοπέλλα. Έρχεται να αναγγείλει όχι τη γέννηση απλά ενός παιδιού, που θα είναι γεμάτο με άγιο Πνεύμα. Έρχεται να φέρει το πιο ευχάριστο νέο, που ακούστηκε ποτέ στις Ειδήσεις του κόσμου μας. Θα γεννηθεί ο Χριστός. Ο Θεός θα γίνει άνθρωπος.

'Να έχεις χαρά εσύ που είσαι στολισμένη με τη χάρη του Θεού. Ο Κύριος είναι μαζί σου!'. Ταράχτηκε η Παρθένος Μαρία. Ο άγγελος όμως της λέει: 'Μη φοβάσαι, Μαριάμ. Ο Κύριος σου έδωσε τη χάρη του. Και νά! Θα μείνεις έγκυος, και θα γεννήσεις γιό και θα τον ονομάσεις Ιησού. Αυτός θα γίνει μέγας και θα ονομαστεί Γιός του Υψίστου. Σε αυτόν θα δώσει ο Θεός το θρόνο του Δαβίδ και η βασιλεία του δεν θα έχει τέλος.' Η Μαρία όμως απορεί: 'Πως θα γεννήσω αφού είμαι παρθένα;' Να γεννήσει μια γιαγιά σαν την Ελισάβετ είχε γίνει κι άλλοτε. Να γεννήσει όμως μια παρθένα κοπέλλα αυτό δεν έχει προηγούμενο. Για αυτό κι ο άγγελος δεν τιμωρεί την Μαρία όπως τον Ζαχαρία. Της απαντά: 'Το άγιο Πνεύμα θα έρθει πάνω σου και η δύναμη του Θεού θα σε καλύψει. Γι αυτό και το παιδί, που θα γεννήσεις θα ονομαστεί Γιός του Θεού...Για το Θεό τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο!'. Ο Θεός που με το άγιο Πνεύμα δημιούργησε από το τίποτα έναν όμορφο κόσμο, δεν μπορεί να φέρει στον κόσμο από μια παρθένο τον Αυτορωτή του κόσμου;

Η Παναγιά σκύβει το κεφάλι και λέει: 'Να! Είμαι μια δούλη του Κυρίου. Ας γίνει το θέλημά του!' Κάποτε σε μια άλλη γυναίκα, την Εύα, είχε ψιθυρίσει ύπουλα ο διάβολος. Τώρα την Παναγιά χαιρετά ο αρχάγγελος Γαβριήλ. Η Εύα δεν άκουσε τον πατέρα της τον Θεό και έφερε το δάκρυ, τον θάνατο σε όλους μας. Τώρα μια άλλη γυναίκα υπακούει στο Θεό και φέρνει τη χαρά, τη ζωή, τον ίδιο τον Θεό στον κόσμο.

Πραγματικά, πόσο χαριτωμένη ήταν η Παναγία, για να κρατήσει στην κοιλιά της εννιά ολόκληρους μήνες αυτόν που κρατά όλα τα σύμπαντα, Η Παναγία έδινε το αίμα της στο Χριστό και εκείνος τη χάρη του. Η Μαρία, μετά το καταπληκτικό νέο, έτρεξε να συναντήσει την Ελισάβετ. Το μωράκι, που βρισκόταν στην κοιλιά της Ελισάβετ, ο Ιωάννης χοροπήδηξε από χαρά, μόλις ακούστηκε η φωνή της μητέρας του Κυρίου του. Και η γερόντισσα Ελισάβετ προφήτεψε: 'Πραγματικά εσύ είσαι η πιο ευλογημένη από τις γυναίκες!'. Τότε η Μαρία ξέσπασε σε ένα τραγούδι ευχαριστίας στο Θεό: Δοξάζει η ψυχή μου τον Κύριο και ξεσπά το Πνεύμα μου σε ύμνο για το Θεό το Σωτήρα μου, γιατί επρόσεξε την ταπεινή δούλη του. Και νά! Από τώρα θα με μακαρίζουν όλες οι γενιές!'

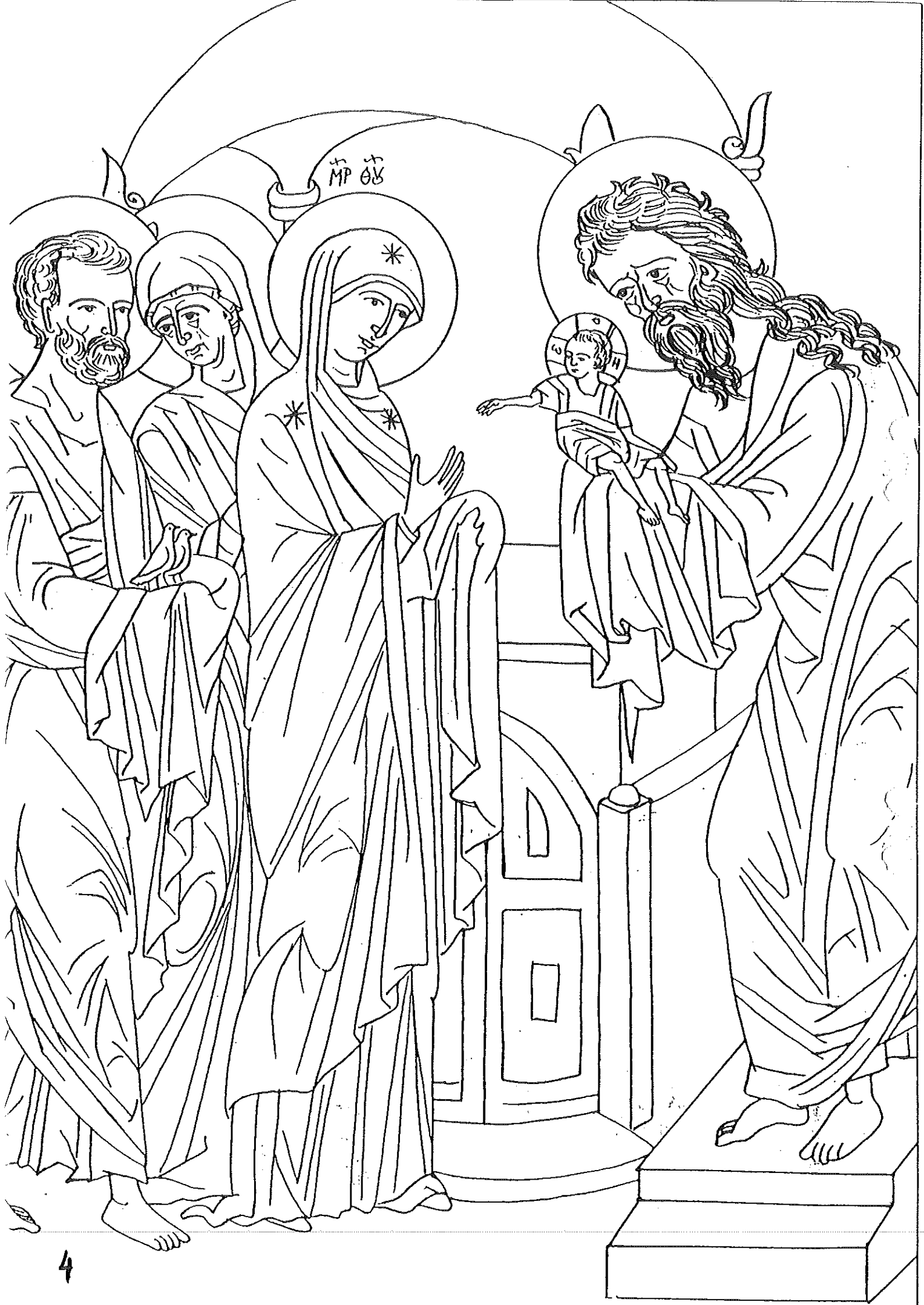

Εκείνες τις μέρες ο Καίσαρας Αύγουστος έδωσε εντολή όλοι οι άνθρωποι να πάνε στις ιδιαίτερες πατρίδες τους για να απογραφούν. Ο Ιωσήφ, που ήταν αρραβωνιασμένος μόνον με την Παρθένο Μαρία, πήρε και αυτός το δρόμο για την πατρίδα του την ταπεινή Βηθλεέμ, την πόλη του Δαβίδ. Το ταξίδι από τη Ναζαρέτ στη Βηθλεέμ ήταν ένα πολύ κουραστικό ταξίδι. Η Μαρία όντας ετοιμόγεννη έπρεπε με τα πόδια ή το γαιδουράκι να βαδίζει 5 ολόκληρες μέρες, μέσα στην ζέστη, στη σκόνη, στην πείνα. Κι όταν έφτασε με τον Ιωσήφ στη Βηθλεέμ δεν υπήρχε ούτε ένα σπίτι αδειανό για να την φιλοξενήσει. Ο Ιωσήφ λοιπόν και η Παναγιά βρίσκουν προστασία σε έναν βρώμικο **στάβλο** από ζάα. Αυτό το χώρο βρήκε η γή για να φιλοξενήσει τον Θεό. Όταν το σκοτάδι και η νύχτα ήταν απλωμένα ακόμη και στις καρδιές των ανθρώπων, κάτω από την ζεστή ανάσα των ζώων, γεννιέται στον κόσμο ο Θεός. Η Παναγία τον τυλίγει με τα σπάργανα και τον αποκοιμίζει πάνω στα άχυρα, μέσα σε μια φάτνη.

Η γη σιωπά. Δεν σιωπά όμως κι ο ουρανός, που κατεβαίνει στη γή για να δοξολογήσει το μυστήριο της γέννησης του Θεού. Ένα πλήθος από αγγέλους εμφανίζεται όχι στους μορφωμένους και πωρωμένους Φαρισαίους αλλά στους ξάγρυπνους αμόρφωτους βοσκούς. Η φωτεινή δόξα του Κυρίου, που κάποτε βάδιζε στην έρημο μαζί με το λαό, τους αγκαλιάζει. Η νύχτα γίνεται για τους βοσκούς μέρα. Οι βοσκοί τρομάζουν και τα χάνουν. 'Μην φοβάστε!' τους λέει χαρούμενος ο άγγελος του Κυρίου. 'Να! Σε εσάς τους αμόρφωτους και φτωχούς βοσκούς φέρνω την πιο χαρούμενη είδηση. Σήμερα στην πόλη του Δαβίδ, γεννήθηκε για χάρη σας ο Σωτήρας σας, που δεν είναι άνθρωπος απλός αλλά Χριστός Κύριος. Και για να πιστέψτε, να! Πηγαίνετε σε εκείνο το στάβλο μέσα στη φάτνη θα βρείτε ένα μωράκι νεογέννητο και αδύνατο.' Και ξαφνικά μαζί με το πρώτο χριστουγεννιάτικο κήρυγμα ακούγεται το πρώτο χριστουγεννιάτικο τραγούδι. Όπως όταν δημιουργήθηκε ο κόσμος οι άγγελοι ξέσπασαν σε τραγούδια και παιάνες, έτσι και τώρα που ξαναγεννιέται ο κόσμος οι άγγελοι τραγουδούν: 'Δόξα στον ύψιστο Θεό και στη γή ευλογία, στους ανθρώπους ευτυχία'. Οι βοσκοί τρέχουν να δούν με τα μάτια τους, αυτό που τους ανήγγειλε ο Κύριος. Διηγούνται στον Ιωσήφ και την Παναγία όλα αυτά που είδαν και άκουσαν. Φεύγουν γεμάτοι χαρά δοξάζοντας αυτοί πρώτοι τον Θεό.

Εκτός από τους ταπεινούς βοσκούς είναι και τρεις Πέρσες σοφοί (**μάγοι**), που ξαφνικά βλέπουν στον ουρανό ένα **παράξενο αστέρι**, πιο φωτεινό από τα άλλα: ένα αστέρι που κινείται και σταματά, ένα αστέρι που λάμπει και την μέρα, ένα αστέρι, που τους οδηγεί σε μια φτωχή σπηλιά. Κανένα μωρό δεν ονομάστηκε ποτέ βασιλιάς. Κι όμως οι μάγοι ρωτούν 'αν άλλο βασιλιά, τον Ηρώδη, να τους πεί πού γεννιέται Αυτός, που εκείνοι παρόλο ξένοι και ειδωλολάτρες, λαχταράνε. Οι σοφοί φτάνουνε τελικά μπροστά σε ένα ταπεινό μωρό. Δεν απογοητεύονται. Του προσφέρουν **χρυσάφι**, γιατί πιστεύουν ότι αυτό το μωρό, όντως είναι **βασιλιάς**. Του χαρίζουν **λιβάνι** γιατί ξέρουν ότι αυτός το μωρό-βασιλιάς είναι και **Θεός**. Του προσφέρουν **σμύρνα** γιατί ξέρουν ότι αυτός ο Θεός είναι ο μόνος Θεός που έχει τόση αγάπη για τον κόσμο ώστε θα πεθάνει.

Τη στιγμή που γεννιέται η Ειρήνη στον κόσμο, αμέσως κηρύσσεται πόλεμος. Ο **Θηριώδης Ηρώδης** μαχαιρώνει βάνουσα όλα τα αγοράκια κάτω από 2 χρονών. Η Βηθλεέμ γεμίζει από τις φωνές, το θρήνο των μητέρων. Τα μωρά γίνονται οι πρώτοι μάρτυρες του Χριστού. Έχουν τη χαρά να πάνε πρώτα στον Παράδεισο. Δεν είχε όμως και την ίδια χαρά ο Ηρώδης, που σάπισε ζωντανός από σκουλήκια και πήγε εκεί, που είναι το ακοίμητο σκουλήκι για να τον βασανίζει αιώνια. Ο Χριστός κνηνημένος τρέχει στην Αίγυπτο. Αυτός, που ξενιτεύτηκε από τη γη στον ουρανό, φεύγει ξενιτεμένος και από την ίδια την πατρίδα του.

Ο Χριστός από τη στιγμή που γεννήθηκε σε ένα στάβλο, άρχισε να βαδίζει προς τον τάφο. Οχτώ ημερών βρέφος, ο Χριστός πόνεσε από το κοφτερό μαχαίρι της περιτομής. Όλοι οι Ισραηλίτες από τον Αβραάμ μέχρι σήμερα περιτέμνουν τα παιδάκια, έτσι ώστε να γίνουν και αυτά μέλη του λαού του Θεού. Η περιτομή ήταν σαν σφραγίδα. Το παιδάκι πάντα θυμόταν έτσι, ότι δεν πρέπει να έχει σχέση με εκείνους που λατρεύουν για θεό τις πέτρες και τα είδωλα. Μπορούμε να φανταστούμε τί πόνο ένοιωθε και το μωράκι αλλά και η μητέρα του από την περιτομή. Ο Χριστός όμως υπέφερε αυτόν τον πόνο, γιατί ήρθε όχι να καταργήσει το νόμο, που έδωσε ο ίδιος, αλλά να συμπληρώσει. Με την περιτομή απέδειξε ότι **πραγματικά έγινε άνθρωπος** σαν και εμάς και πόνεσε σαν και εμάς. Από τότε, που ήρθε ο Χριστός η περιτομή σταμάτησε. Με το **βάπτισμα** αλλά και την μετάνοιά μας κόβεται και πετιέται κάθε αμαρτία, που έχουμε κάνει. Για μας τους χριστιανούς αξία έχει η **περιτομή της καρδιάς**, το να κόβουμε τις κακές μας συνήθειες, που μαυρίζουν και λερώνουν τη λευκή φορεσιά της βαφτισής μας.

Όταν το μωρό γινόταν **40 ημερών**, έπρεπε η μαμά του να το πάρει στην αγκαλιά της και να το πάει στο Ναό. Εάν μάλιστα το μωρό ήταν το πρώτο, αφιερωνόταν, χαριζόταν στον Θεό. Μέχρι σήμερα η μάνα προσφέρει το παιδί στο Θεό και Εκείνος μέσω του ιερέως το παραχωρεί και πάλι στη μάνα, για να το μεγαλώσει. Οι γονείς εάν ήταν πλούσιοι, πρόσφεραν στο Ναό ένα αρνάκι. Η Παναγιά όμως κι ο Ιωσήφ ήταν φτωχοί, για αυτό πρόσφεραν ένα ζευγέρι **περιστέρια** ή τρυγόνια. Όπως το τρυγόνι είναι το πιο λαλίστατο από τα πουλιά και το περιστέρι το πιο ήσυχο και πράο, έτσι και ο Χριστός κελάηδησε στον κόσμο το Ευαγγέλιο αλλά και υπέμεινε με πραότητα τα πάθη και το Σταυρό. Εκτός όμως από το ζευγαράκι των ζώων, στο Ναό βρίσκεται ένα **άλλο ζευγάρι**, που λαχταράει να αγγίξει το Χριστό· ο γέροντας Συμεών και η προφήτιδα Άννα. Το άγιο Πνεύμα έδωσε τη δύναμη στο γέροντα να ανεβεί τις σκάλες του Ναού. Έδωσε τη δύναμη στα γεροντικά του τρεμάμενα χέρια να κρατήσουν σφικτά τον Λυτρωτή του κόσμου. Κι όπως εμείς βλέπουμε μέσα από το παράθυρο το φώς, έτσι και τα ασθενικά μάτια του Συμεών είδαν μέσα στο μικρό σωματάκι του μωρού, το φώς ολόκληρης της θεότητας. Ο πρεσβύτερος Συμεών με συγκινημένη φωνή ευχαριστεί το Θεό και λέει: **Τώρα Κύριε μπορείς να απολύσεις τον δούλο σου, με ευτυχία σύμφωνα με αυτά, που μου είχες προφητέψει. Γιατί τα ασθενικά μου μάτια είδαν Αυτόν, που έστειλες για όλους τους λαούς, Φώς που φωτίζει όλους τους λαούς και θα λαμπρύνει τον λαό σου τον Ισραήλ**. Μετά στράφηκε στην Παναγιά και της είπε. **Αυτό το παιδί θα οδηγήσει άλλους στο να σκοντάψουν πάνω του και άλλους στο να σηκωθούν και να αναστηθούν. Και την δικιά σου καρδιά δίκικο μαχαίρι θα το τρυπήσει, βλέποντας το παιδί σου κρεμασμένο πάνω στο Σταυρό**. Η Παναγιά δεν πόνεσε όταν γεννήθηκε ο Χριστός. Πόνεσε όμως όταν ο Χριστός έχυσε το αίμα του και πόνεσε για μας.

Όταν ο Ιησούς έγινε **12 χρονών** έκανε το Πάσχα το πρώτο του ταξίδι στην αγία Πόλη, την Ιερουσαλήμ. Πρώτη φορά είδε με τα μάτια του την μεγαλόπρεπη πόλη και τον όμορφο ναό. Στην επιστροφή όμως ο Χριστός χάθηκε. Τρεις ολόκληρες μέρες τον έψαχνε η Παναγιά. Απελπισμένη τότε εκείνη γύρισε πίσω. Έτρεξε στο Ναό, να παρακαλέσει το Θεό να τη βοηθήσει. Και ξαφνικά βλέπει τον μικρό Χριστό ανεβασμένο σε ένα τραπέζι να κάνει το δάσκαλο.. στους γέροντες δασκάλους. **Παιδί μου γιατί μας το έκανες αυτό;** ρωτά το Χριστό με παράπονο. **Εγώ κι ο πατέρας σου με αγωνία σε ζητούσαμε!**. **Γιατί με ζητούσατε;** ρωτά με μεγαλοπρέπεια ο Χριστός. **Δεν ξέρατε ότι έπρεπε να βρίσκομαι στο σπίτι του δικού μου Πατέρα;**. Ο Χριστός ως άνθρωπος δεν είχε πατέρα. Ο πατέρας του Χριστού είναι ο Θεός-Πατέρας και το σπίτι του είναι η Εκκλησία. Η Παναγιά δεν κατάλαβε τα λόγια του παιδιού της. Κράτησε τα λόγια του Χριστού βαθιά στην καρδιά της και γύρισε μαζί του στη Ναζαρέτ.

“Αγγελος Κυρίου σε όνειρο είπε στον Ιωσήφ να πάρη την Μαρία και τον Ιησού στην Αίγυπτο για να σωθούν από την Οργή του βασιλιά Ηρώδη. (Ματθαίος β΄) του (Λουκάς β΄ 2).

Ακόμη και σε πολύ μικρή ηλικία. Ο Ιησούς εξέπληξε τους ιερείς και τους δασκάλους του Ναού με την σοφία του και τις ννώσεις του

Η ΒΑΦΤΙΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Ματθ.3:13-17, Μαρκ.1:9-11, Λουκ.3:21-22)

Η μαυρίλα της σκλαβιάς είχε καταπλακώσει τους Ισραηλίτες. Δεν ήταν μόνον οι Ρωμαίοι και ο σκληρός Πόντιος Πιλάτος, που ήταν ηγεμόνας της Ιουδαίας. Ήταν τα παιδιά του Ιδουμαίου Ηρώδη, που είχαν μοιραστεί την πατρίδα του Χριστού. Η σαπίλα και η διαφθορά είχε φθάσει μέχρι την καρδιά του εκλεκτού λαού, το Ναό. Αντί να υπάρχει ένας αρχιερέας υπήρχαν δύο. Μέσα σε αυτή την κατάσταση ξεπετάγεται μια αγία μορφή: ο **Ιωάννης**. Δεν πηγαίνει στο Ναό, που υπηρετούσε ο πατέρας του. Κηρύττει στην έρημο. Φοράει χειμώνα-καλοκαίρι ένα ρούχο φτιαγμένο από τρίχες καμήλας και μια πέτσινη ζώνη στην μέση του, σαν τον προφήτη Ηλία. Τρώει ακρίδες και άγριο μέλι, που βρίσκει στις κουφάλες των δέντρων. Κι άλλοι ψεύτικοι προφύτες τρέχανε στην έρημο. Ξεσήκωναν το λαό να πολεμήσει με τα όπλα ενάντια στους Ρωμαίους κατακτητές. Το κήρυγμα του Ιωάννη όμως είναι διαφορετικό. Κηρύττει μετάνοια. **Μετανοείτε, γιατί πλησίασε η βασιλεία των ουρανών**’ φωνάζει στο λαό.

Οι εγωιστές **Φαρισαίοι** περηφανεύονταν επειδή νόμιζαν ότι είναι παιδιά του Αβραάμ. Ο Ιωάννης τους έλεγε ότι ήταν **παιδιά της οχιάς**, φίδια φαρμακερά, που τσιμπάνε ύπουλα και σκοτώνουν. Τους έλεγε ότι ήταν **δέντρα ξερά**, χωρίς καρπούς, που θα κοπούν γρήγορα με το τσεκούρι της οργής του Θεού. Τους έλεγε ότι ήταν **άχυρο**, που ο Χριστός θα κάψει με φωτιά, που δεν σβήνει ποτέ. Στους αματωλούς τελώνες και στους ειδωλολάτρες στρατιώτες, που τον ρωτούσαν πώς θα σωθούν κι εκείνοι, ο Ιωάννης ήταν πιο ήπιος. Δεν τους είπε να αφήσουν τις δουλειές τους, αλλά να μην κλέβουν και να μην συκοφαντούνε τα αδέρφια τους. Όταν οι άλλοι με αγωνία τον ρωτούσαν αν είναι αυτός ο Χριστός, που λαχταράνε, ο Ιωάννης με ταπεινώση έδειχνε τον Ιησού, ‘το αρνάκι που θα σηκώσει και θα εξαλείψει την αμαρτία όλου του κόσμου.’ Ο Ιωάννης δεν έκανε μόνον κήρυγμα. **Βάφτιζε** τους Ιουδαίους μέσα στα νερά του Ιορδάνη. Έμπαιναν στο νερό μέχρι το λαιμό. Έλεγαν μπροστά σε όλους τις αμαρτίες τους και βουτούσαν μετά το κεφάλι τους μέσα στο νερό. Οι αμαρτίες τους δεν σβήνονταν. Η καρδιά τους όμως ετοιμαζόταν για αν δεχτεί το βάπτισμα του Χριστού.

Μια λαμπερή μέρα ήρθε Αυτός, που περίμενε με αγωνία και ο Ιωάννης και ο λαός. Ο Ιησούς, 30 χρονών, έρχεται να βαφτιστεί κι αυτός από τον Ιωάννη. Ο Ιωάννης τρέμει. Δεν θέλει να βαφτίσει Αυτόν, που ούτε τα κορδόνια από τα σανδάλια του, δεν μπορεί να λύσει. Πώς θα αγγίξει ο δούλος τον δεσπότη; ‘Εγώ έχω ανάγκη να βαφτιστώ από σένα. Και σύ ο αναμάρτητος έρχεσαι σε μένα;’ λέει τρέμοντας στο Χριστό. Ο Ιησούς όμως επιμένει να κάτι καθετί, που λέει ο Νόμος. Θέλει να αγιάσει τα νερά. Θέλει να φανερωθεί η αγία **Τριάδα**, μπροστά σε όλο τον κόσμο.

Τη στιγμή που ο Χριστός μπήκε στο ποτάμι άρχισε να προσεύχεται. Τότε ο ουρανός, που ήταν κλεισμένος από την αμαρτία του ανθρώπου, άνοιξε. Ακούστηκε η φωνή του Πατέρα: ‘Αυτός είναι ο Γιός μου ο αγαπητός, εσύ είσαι ο εκλεκτός μου’. Το άγιο Πνεύμα κατέβηκε σαν περιστέρι και έμεινε στο κεφάλι του Χριστού. Κάποτε το περιστέρι ήρθε στο Νώε με ένα **κλαδί ελιάς**, για να δείξει την αρχή ενός καινούργιου κόσμου. Τώρα το άγιο Πνεύμα σαν περιστέρι έρχεται πάνω στο Χριστό για να δείξει το έλεος του Θεού και την αρχή της βασιλείας του. Όπως ο κεραμέας χρησιμοποιεί νερό για να ζυμώσει το χώμα και φωτιά για να ξαναφτιάξει και πάλι ένα πήλινο δοχείο, έτσι κι ο Χριστός. Ο Χριστός, που ως Θεός είναι φωτιά, δανείζεται το νερό του Ιορδάνη για να ξαναφτιάξει και πάλι ωραίο το παιδί του τον άνθρωπο. Και μείς όταν βαφτιστήκαμε δεχτήκαμε στην καρδιά μας το άγιο Πνεύμα. Όπως το περιστέρι όμως δεν ανέχεται βρωμές, έτσι και το άγιο Πνεύμα στενοχωριέται όταν λερώνεται το σπίτι του, η καρδιά μας. Ας μην βρωμίζουμε λοιπόν την καρδιά μας. Και όταν αμαρτήσουμε ας τρέχουμε στο λουτρό της μετάνοιας, την εξομολόγηση.

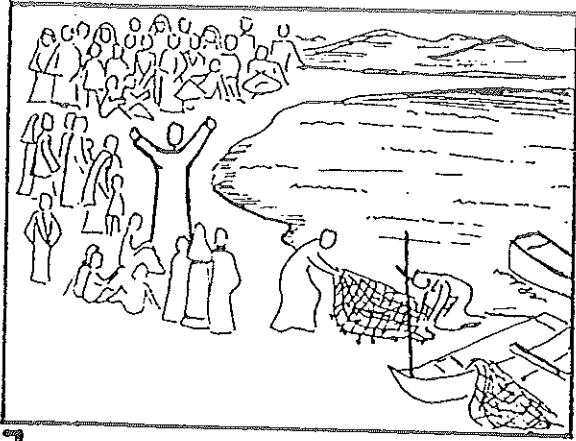

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Ματθ.4:1-11, Μαρκ.1:12-13, Λουκ.4:1-13)

Ο Ιησούς Χριστός, προτού βγει στον κόσμο, οδηγείται από το άγιο Πνεύμα στην ερημιά. Προσεύχεται. Για 40 μέρες και νύχτες, όπως ο Μωσής και ο Ηλίας, νηστεύει. Ταπεινώνει το σώμα και την ψυχή. Ο πρώτος άνθρωπος δεν νήστευε και έχασε τον Παράδεισο. Ο νέος Αδάμ νηστεύει και κερδίζει για όλους μας την Βασιλεία του Θεού. Μόλις περνούν οι 40 μέρες ο Ιησούς πεινά. Ο διάβολος, που είχε ακούσει τη φωνή του Θεού-Πατέρα στη βάφτιση του Γιού Του, βλέπει τώρα τον Ιησού να πεινά σαν απλός άνθρωπος. Θέλει να δοκιμάσει τον Ιησού· να δει τί είναι επιτέλους ο Χριστός. Όπως έτρεξε στον Αδάμ σαν πονηρό φίδι, έτσι τρέχει και τώρα στο Χριστό. Μόνον που ο Αδάμ τότε βρισκόταν στον κήπο. Ο Χριστός τώρα βρίσκεται στην έρημο. Ο Αδάμ τότε απολάμβανε όλα τα δέντρα. Ο Χριστός, όμως πεινά πάνω στην ξερή και καυτή άμμο. Κι όμως ο Χριστός νικά τον διάβολο. Το πρώτο πείραμα του διαβόλου στο Χριστό ήταν να κάνει τα λιθάρια της στέπας **καρβέλια**. 'Εαν είσαι Γιός του Θεού, όπως είπε η φωνή του ουρανού, διέταξε να γίνουν τα λιθάρια ψωμά', προστάζει το Χριστό. Ο Ιησούς όμως δεν του κάνει το χατήρι. Ο Χριστός δεν ήρθε στη γή για ακούσει το διάβολο αλλά το Θεό. Ο Χριστός δεν ήρθε στη γή για να χορτάσει, αλλά για να υποφέρει. Ο Σατανάς και το θαύμα να έβλεπε, άπιστος θα έμενε. Καλύτερα λοιπόν να μείνει στην αμφιβολία. Να μην καταλάβει τί είναι στα αλήθεια ο Χριστός. 'Δεν ζεί διάβולה ο άνθρωπος μόνο με ψωμί αλλά και με κάθε λόγο, που βγαίνει από το στόμα του Θεού'.

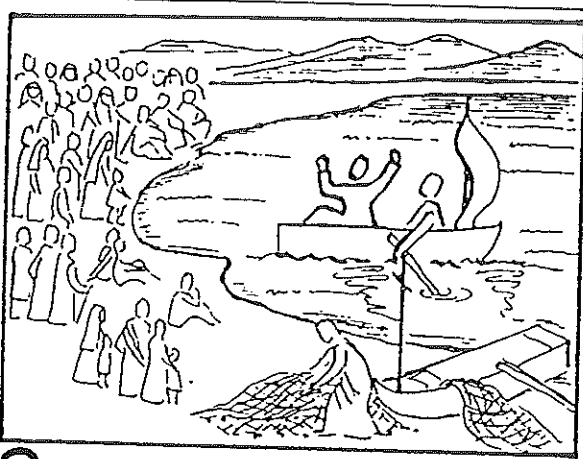
Ο διάβολος τότε τον πέρνει και τον πάει στην άκρη της στέγης του Ναού. Τώρα για να πειράξει το Χριστό χρησιμοποιεί ένα λόγο από την αγία Γραφή. Ο διάβολος ξέρει απέξω τη Βίβλο, αλλά την διαστρέφει, όπως τα όργανά του, οι Ιεχωβάδες. 'Αν είσαι Γιός του Θεού, ρίξε τον εαυτό σου κάτω. Γιατί έχει γραφτεί στη Βίβλο: Ο Θεός θα δώσει εντολή στους αγγέλους του να σε σηκώσουν στα χέρια για να μην χτυπήσει σε πετρούλα ούτε το πόδι σου.' (Ψαλμός 90). Τότε ο Χριστός του απαντά πάλι από τη Βίβλο: 'Δεν κάνει να πειράξει κανείς τον Κύριο, τον Θεό του'. Και τελευταία ο διάβολος μεταφέρει το Χριστό και του δείχνει όλα τα βασίλεια του κόσμου, σαν σε κινηματογράφο. Με εγωισμό λέει στο Χριστό: 'όλα αυτά θα γίνουν δικά σου, αν πέσεις και με προσκυνήσεις'. Πόσοι δεν προσκυνούν μέχρι σήμερα τον διάβολο για να τους χαρίσει δόξες; Τότε ο Ιησούς αποκρούει το Σατανά πάλι με την αγία Γραφή: 'Φύγε πίσω μου, Σατανά, να μη σε βλέπω, γιατί έχει γραφτεί: Τον Κύριο τον Θεό σου μόνον θα προσκυνάς και αυτόν μόνον θα λατρεύεις'.

Οι Ιουδαίοι περίμεναν έναν βασιλιά που θα τους έλυνε με θαύμα την πείνα, που θα έκανε μπροστά στα μάτια όλων εκπληκτικά-μαγευτικά πράγματα, που θα είχε λαμπρή δόξα και θα υπότασσε κάτω από τα πόδια τους όλα τα βασίλεια του κόσμου. Ο Χριστός όμως δεν υπόσχεται πολύ ψωμί και άφθονα αγαθά, όπως κάνουν μέχρι σήμερα οι βασιλιάδες του κόσμου. Χορταίνει τη βαθύτερη πείνα του ανθρώπου να γνωρίσει το Θεό, τη δίψα του για αγάπη, ελευθερία, αιωνιότητα. Ο Χριστός δεν ήρθε να κάνει θαύματα-schow για να μαγέψει και να σκλαβώσει το λαό. Οι Φαρισαίοι στον 'τελευταίο πειρασμό' ζητούσαν από το Χριστό να κατέβει μόνος του από το σταυρό για να πιστέψουν το θαύμα. Ήταν η τελευταία απόπειρα του διαβόλου να σωθεί. Ο Χριστός όμως ήρθε για να θυσιασθεί. Ο Χριστός δεν ήρθε για να κυριέψει με τα όπλα και τη βία του διαβόλου τον κόσμο, όπως κάνουν οι άλλοι βασιλιάδες. Ήρθε για να σταυρωθεί για τον κόσμο. Για αυτό μέχρι σήμερα παραμένει στο Σταυρό, ο αιώνιος **Βασιλιάς της δόξης**!

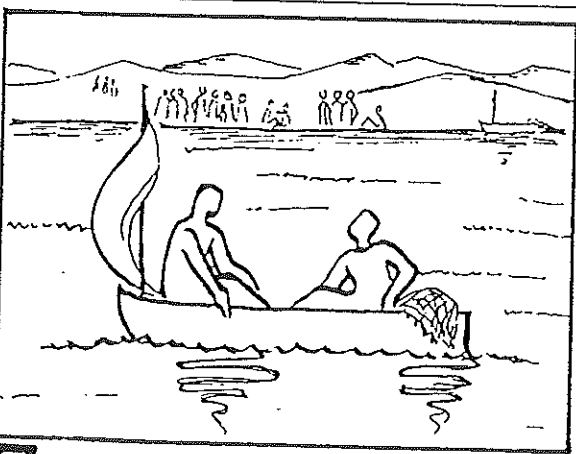
1.

_____

2.

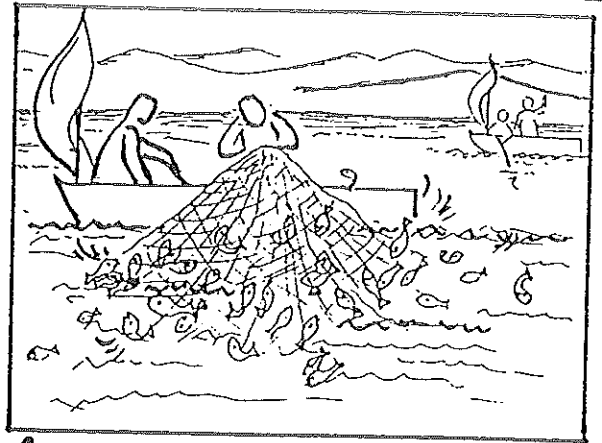
_____

3.

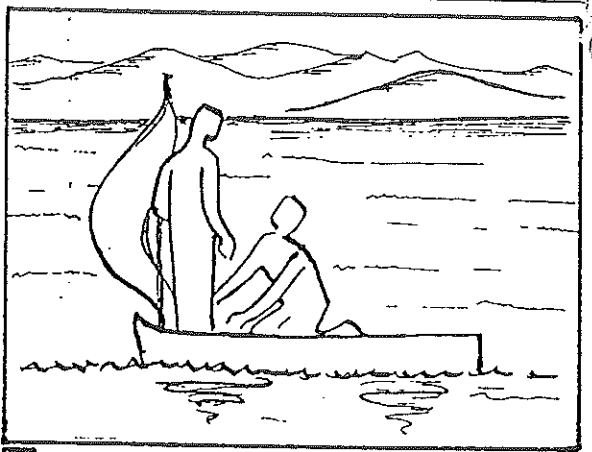
_____

_____

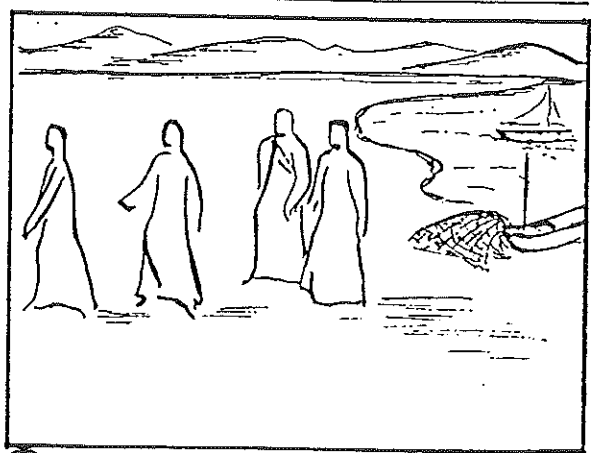
4.

_____

5.

_____

6.

_____

_____

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

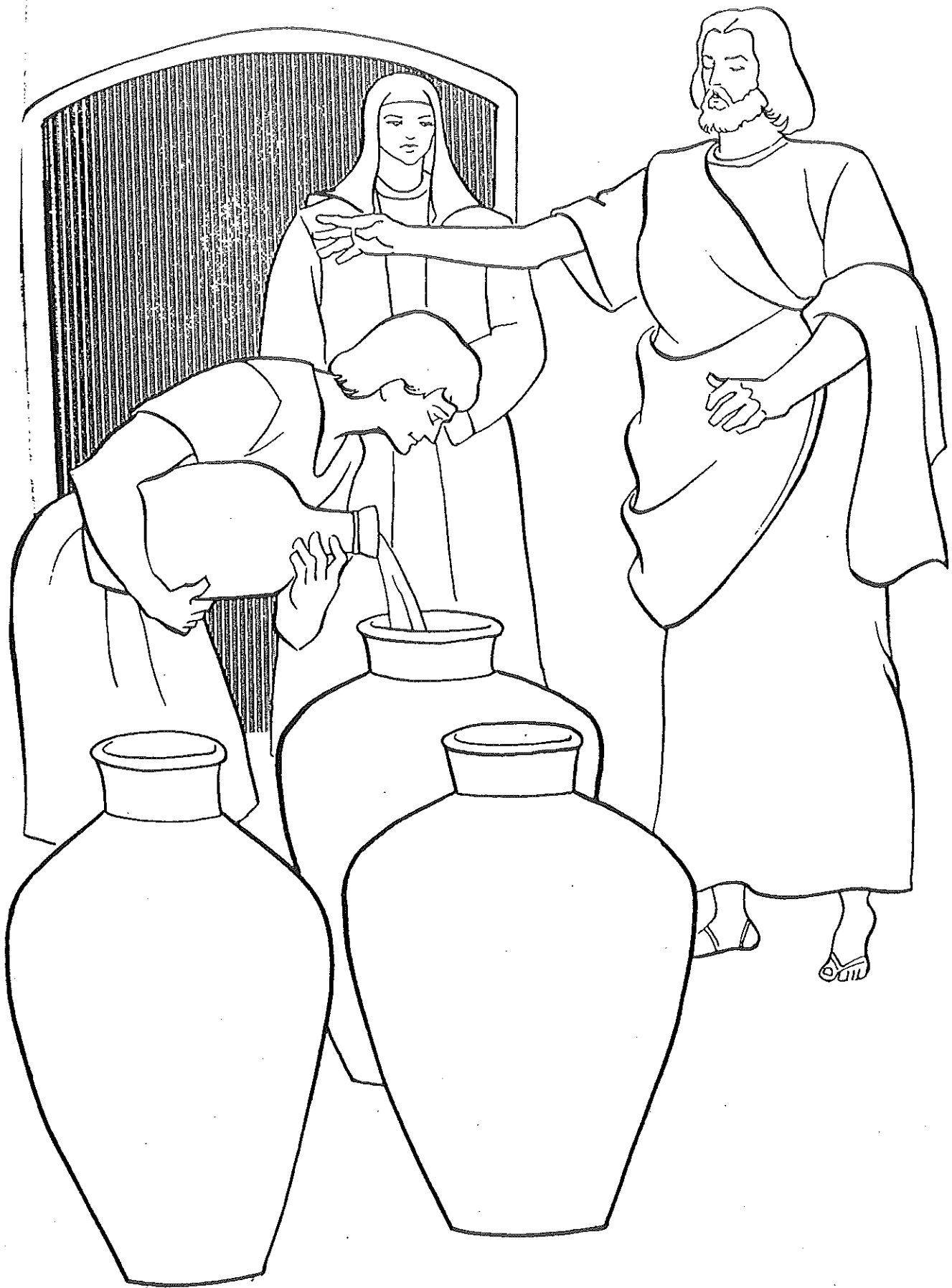
(Ματθ.4:18-22,Μαρκ.1:16-20, Λουκ.5:1-11, Ιωαν.1:35-52)

Λίγο μετά την Βάπτισή του ο Χριστός διάλεξε κοντά του τους φίλους και συνεργάτες του. Δεν πήγε στα Ιεροσόλυμα, την αγία Πόλη. Πήγε στη Γαλιλαία, εκεί, που ήταν άνθρωποι απλοί, αγράμματοι και μερικές φορές ειδωλολάτρες. Βρισκόταν στην παραλία της λίμνης της Γεννησαρέτ, όταν είδε δυό αραγμένα πλοιάρια. Οι ψαράδες έπλεναν κατάκοποι τα δίχτυα. Όλη τη νύχτα πάλευαν να πιάσουν ψάρια να να θρέψουν τις οικογένειές τους. Δεν κατάφεραν όμως τίποτα. Ήταν απογοητευμένοι και απελπισμένοι. Κι όμως εκείνη τη στιγμή της μεγάλης στενοχώριας τους, έχουνε την μεγαλύτερη χαρά, να συναντήσουν τον Χριστό.

Ο Χριστός παρακαλεί, τον ένα από αυτούς, τον Σίμωνα, να του δανείσει λίγο τη βάρκα, για να μπει μέσα και να κάνει κήρυγμα· να ψαρέψει κι αυτός ψυχές για τον παράδεισο. Μόλις τέλειωσε το κήρυγμα διατάζει το Σίμωνα να μπει μέσα στη βάρκα και να πάνε μαζί μέσα στη λίμνη να ρίξουν πάλι τα δίχτυα. Ο Ιησούς δεν είχε ιδέα από ψάρεμα. Ψάρια άλλωστε δεν πιάνονται ποτέ το μεσημέρι. Κι όμως ο Πέτρος κάνει υπακοή στο Χριστό. Το μόνο, που του λέει είναι: 'Κύριε όλη τη νύχτα κοπιάσαμε και δεν πιάσαμε τίποτα. Επειδή όμως εσύ με διατάξεις, θα ρίξω τα δίχτυα.' Ο Αδάμ δεν άκουσε το Θεό και έχασε τον Παράδεισο, την ευτυχία. Ο Πέτρος ακούει τον Ιησού και πιάνει τόσα πολλά ψάρια, που δεν μπορεί να τα σηκώσει μόνος του. Χωρίς το Χριστό η βάρκα ήταν αδειανή και οι ψαράδες γεμάτοι στενοχώρια. Μόλις μπήκε ο Χριστός η βάρκα γέμισε. Ο Πέτρος και η παρέα του γελάνε από χαρά και ικανοποίηση. Ξαφνικά όμως ο Σίμοντας καταλαβαίνει πόσο μικρός είναι μπροστά στον Ιησού. Πέφτει με ταπείνωση μπροστά του και του λέει: Φύγε από κοντά μου, γιατί είμαι Κύριε ένας αμαρτωλός.

Τότε ο Χριστός στρέφεται στο Σίμωνα και του λέει: 'Μην φοβάσαι. Από σήμερα θα πιάνεις όχι ψάρια για να ψοφάνε στα δίχτυα σου αλλά ανθρώπους, που θα ζωντανεύουν από το κήρυγμά σου.' Τη στιγμή της μεγαλύτερης χαράς, ο Χριστός διατάζει τον Πέτρο, αλλά και την παρέα του, τον **Ιάκωβο και Ιωάννη**, να αφήσουν δίχτυα, να αφήσουν την οικογένειά τους και να έρθουν ξοπίσω του. Και αυτοί κάνουν ένα σάλτο από τη βάρκα και τρέχουν πίσω από το Χριστό. Κόνουν ένα σάλτο προς την αιωνιότητα. Να γιατί ο Χριστός διάλεξε ανθρώπους ψαράδες για μαθητές του. Δεν διάλεξε μορφωμένους και δυνατούς για να μην πεί κανένας ότι το Ευαγγέλιο διαδόθηκε στον κόσμο, από τη σοφία τους. Διάλεξε ψαράδες, που δεν είχαν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους, που είχαν καρδιά αγνή, που ήταν να κάνουν θυσίες και κόπους για το Ευαγγέλιο. Και όμως αυτοί οι 12 απόστολοι κατάφεραν με την δύναμη του αγίου Πνεύματος να αλλάξουν όλο τον κόσμο. Λίγο αργότερα συνάντησε στο δρόμο του ο Χριστός έναν τελώνη. Οι τελώνες μάζευαν τους φόρους από τους άλλους και πολλές φορές έκλεβαν και αδικούσαν. Δυό λεξούλες είπε ο Ιησούς στον **Λευί**, τον **Ματθαίο**: **Ακολουθησέ με!** Και αυτός τα παρατάει όλα και ακολουθούσε τον Χριστό. Έκανε πανηγύρι μεγάλο στο σπίτι του. Οι ευλαβείς Φαρισαίοι, μόλις είδαν το Χριστό να κάνει παρέα με αμαρτωλούς κλέφτες τελώνες γόγγυζαν ενάντια στο Χριστό. Εκείνος όμως με νόημα τους έλεγε. 'Τον γιατρό φωνάζουν εκείνοι, που καταλαβαίνουν την αρρώστια τους, όχι εκείνοι, που νομίζουν ότι είναι καλά. Εγώ ήρθα να φωνάξω σε μετάνοια εκείνους που καταλαβαίνουν την αμαρτία τους κι όχι τους εγωιστές, που νομίζουν ότι είναι δίκαιοι.'

Όλοι μας ξέρουμε απέξω και ανακατωτά τα ονόματα των ποδοσφαιριστών της ομάδας που λατρεύουμε, ή τα στοιχεία των τραγουδιστών που ακούμε. Αυτοί κάποτε θα σβήσουν. Δεν μπορούν ούτε τον εαυτό τους να σώσουν. Είναι κρίμα ότι δεν ξέρουμε τα ονόματα των 12 μεγαλύτερων ανθρώπων στον κόσμο, που κήρυξαν παντού το κήρυγμα του Χριστού και στο τέλος έχυσαν το αίμα τους για την αγάπη του. Ζούν όμως μέχρι σήμερα. Οι 12 απόστολοι ήταν: **Σίμοντας Πέτρος και ο Αντρέας ο αδερφός του, Ιάκωβος και Ιωάννης, Φίλιππος και Βαρθολομαίος, Θωμάς και Ματθαίος, Ιάκωβος ο γιός του Αλφαιού, Σίμοντας ο ζηλωτής, Ιούδας ο γιός του Ιακώβου και Ιούδας ο Ισκαριώτης, που έγινε προδότης.**

' Στην Κανά σ' έναν γάμο. Ο Ιησούς έκανε το πρώτο του θαύμα. Το νερό που το έβαλαν στα πυθάρια έγινε κρασί. (Ιωάννης β').

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΝΑ (Ιωαν.2:1-12)

Την τρίτη μέρα από τότε που έφυγε ο Ιησούς από την έρημο του Ιορδάνη, έφθασε στην Κανά της Γαλιλαίας. Μαζί με την μητέρα του και μερικούς μαθητές του πήγαν σε ένα γάμο. Ο Ιησούς ως άνθρωπος δεν παντρεύτηκε. Παρόλα αυτά όμως συμμετείχε στη χαρά και στο γάμο. Τότε η γιορτή του γάμου διαρκούσε μια βδομάδα.

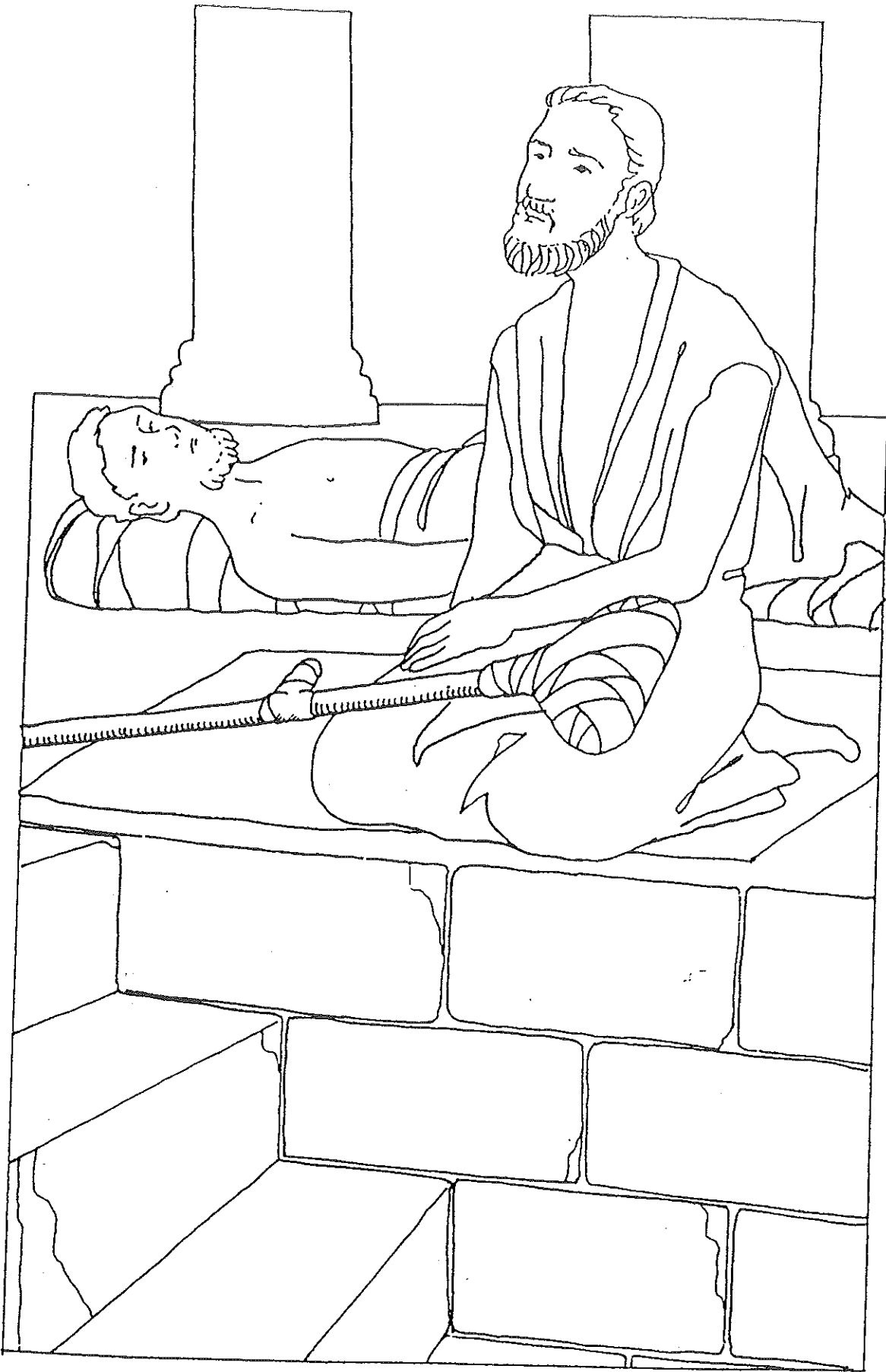
Εκεί που οι άνθρωποι χόρευαν και τραγουδούσαν συμβαίνει κάτι απρόοπτο. Το κρασί, που τους χάριζε κέφι τελείωσε. Η Παναγία δεν αδιαφόρησε για τους συνανθρώπους της. Παρακάλεσε το παιδί της να κάνει ένα θαύμα. Μίλησε όμως στο Χριστό με ευγενικό τρόπο. Του λέει με νόημα: 'Δεν έχουν κρασί'. Μπορεί ο Χριστός να μην είχε κάνει μέχρι τότε θαύματα. Η Παναγία όμως είχε δει τον άγγελο να έρχεται από τον ουρανό για να αναγγείλει τη γέννηση του Ιησού. Είδε ότι ο Ιησούς γεννήθηκε παράδοξα χωρίς η ίδια να είναι παντρεμένη με τον Ιωσήφ. Είδε τον μικρό Ιησού να κάνει το δάσκαλο μέσα στο Ναό. Ήξερε ότι αυτό το παιδί δεν είναι ένα συνηθισμένο παιδί. Κατάλαβε από το άγιο Πνεύμα, που είχε μέσα της ότι ο Ιησούς θα κάνει το θαύμα για να μην σταματήσει η χαρά και το γλέντι του γάμου. Ο Χριστός όμως της απαντά λίγο παράξενα: 'Γυναίκα, τί υπάρχει κοινό ανάμεσα σε μένα και σε μένα; Τι ανακατώνεσαι στις υποθέσεις μου; Δεν ήρθε ακόμη η ώρα σου!' Γιατί μιλάει με τέτοιο τρόπο ο Ιησούς στην μητέρα του. Ήθελε ο Ιησούς να διδάξει την μητέρα του, ότι δεν ανήκει πλέον στην μικρή οικογένεια του Ιωσήφ και της Μαρίας. Ανήκει στην μεγάλη οικογένεια του κόσμου. Η Παναγία δεν πρέπει να τον βλέπει πια σαν το μικρό της παιδάκι αλλά σαν τον δάσκαλό της και τον Κύριό της.

Η Παναγία παρόλη τη σκληρή απάντηση, φωνάζει τους δούλους και τους λέει: Κάνετε ότι σας πεί! Η Παναγία ήξερε από το άγιο Πνεύμα που είχε, ότι τελικά ο Ιησούς θα κάμει το θαύμα. Και ο Χριστός, παρόλη την αντίρρησή του, υπακούει στην Παναγία. Πραγματικά έχει μεγάλη δύναμη καθετί που ζητάει η Παναγία από το Χριστό. Οι δούλοι φέραν 6 πέτρινες στάμνες. Ο Χριστός και οι έξι μαθητές του δεν είχαν λεφτά να κάνουν δώρα στο γαμπρό και τη νύφη. Κάνανε όμως το καλύτερο δώρο τελικά. Ο καθένας χάρισε από μια στάμνα κρασί. Σε αυτές τις στάμνες έπλεναν οι Ιουδαίοι τα χέρια τους πριν και μετά το φαγητό. Κάθε στάμνα χωρούσε 70 περίπου κιλά νερό. Ο Χριστός έκανε δηλαδή 500 κιλά κρασί δώρο στο γαμπρό και στη νύφη. **Ο Χριστός δίνει πλούσια τα δώρα του.**

Διατάζει ο Χριστός τους δούλους να γεμίσουν τις στάμνες με νερό, μέχρι πάνω. Ήθελε οι ίδιοι οι δούλοι να δούνε το θαύμα. Αφού γέμισαν οι στάμνες με νερό τους λέει: Βγάλετε από τις στάμνες ένα ποτηράκι και πηγαίνετε να το δοκιμάσει ο αρχιτραπεζάρης. Οι δούλοι δεν του είπαν τίποτα για να εκπλαγεί. Εκείνος μόλις πίνει μια γουλιιά φωνάζει το γαμπρό και του λέει: 'Μα καλά το καλύτερο κρασί το άφησες για το τέλος; Πρώτα κερνάνε το καλό κρασί. Κι όταν οι άνθρωποι μεθύσουν τότε τους σερβίρουν το δεύτερο. Αλλά εσύ φύλαξες το καλό κρασί μέχρι τώρα'. Αυτό ήταν το πρώτο σημείο-σημάδι, που έκανε ο Χριστός, με το οποίο φανέρωσε τη δύναμή του. Οι μαθητές πίστεψαν ακόμη πιο πολύ.

Το ίδιο θαύμα κάνει ο Χριστός μέχρι σήμερα. Μεταβάλλει το νερό που ρουφάει το αμπέλι σε κρασάκι γλυκό. Μεταβάλλει το κρασάκι στο άγιο Ποτήριο σε αίμα δικό Του, που μας δίνει δύναμη και κουράγιο στη ζωή. Ο Χριστός έκανε το πρώτο θαύμα σε γάμο για να δείξει πόσο αγαπά την οικογένεια. Για να δείξει ότι και αυτός ήρθε για να κάνει μια πιο μεγάλη οικογένεια, την Εκκλησία. Από την Κανά πήγε ο Ιησούς στην Καπερναούμ. Εκτός από τους μαθητές του μαζί του ήταν και κάποιοι, που λέγονται αδερφοί του: ο **Ιάκωβος, ο Ιωσής, ο Σίμων και ο Ιούδας**.¹ Εκεί δεν έμεινε πολλές μέρες. Κατέβηκε στα Ιεροσόλυμα, για να γιορτάσει το Πάσχα. Εκεί έδωξε τους εμπόρους και τους τραπεζίτες από το Σπίτι του πατέρα του και μίλησε κρυφά τη νύχτα με τον βουλευτή Νικόδημο.

¹ Πολλοί λένε ότι η Παναγία μετά τον Ιησού απέκτησε ακόμα 4 παιδιά, για αυτό κι ο Χριστός λέγεται πρωτότοκος γιός της. Πρωτότοκο όμως τότε λεγόταν το πρώτο παιδί, έστω και αν δεν γεννιόντουσαν κι άλλα. Ο Χριστός λέγεται για παράδειγμα πρωτότοκος γιός του Θεού. Μήπως ο Θεός απέκτησε και άλλα παιδιά; Μάλλον τα 4 αυτά αδέρφια του

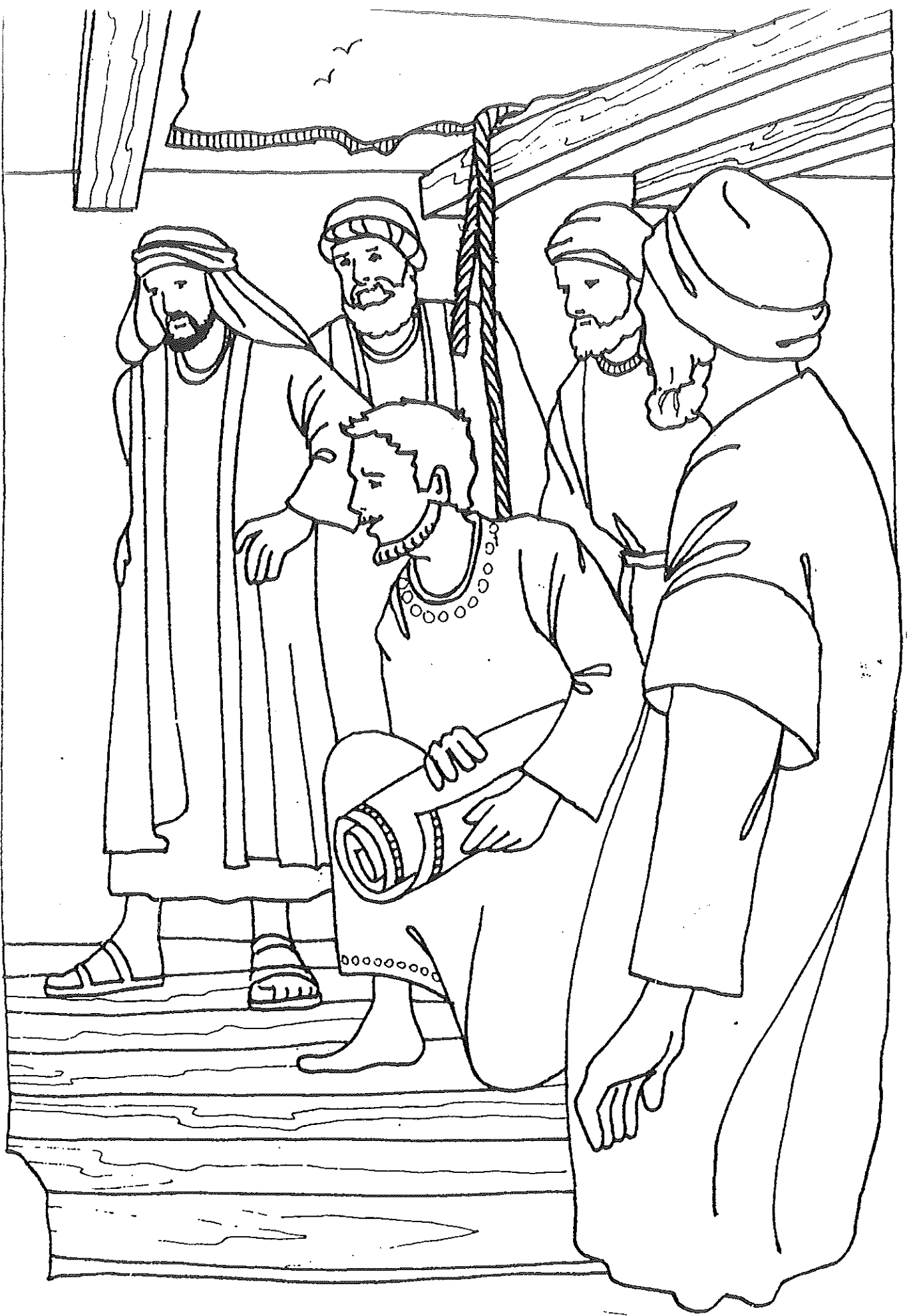
Κοντά στην Προβατική πύλη της Ιερουσαλήμ, υπήρχε μια κολυμβήθρα, που λεγόταν Βηθεσδά, σπίτι δηλ. της αγάπης. Η κολυμβήθρα είχε τριγύρω της πέντε θολωτά υπόστεγα. Κάτω από αυτά τα υπόστεγα βρισκόταν ένα μεγάλο πλήθος από αρρώστους τυφλούς, κουτσούς. Άγγελος κατέβαινε κάθε τόσο και τάραζε το νερό. Εκείνος, που κατάφερνε να μπει πρώτος μέσα στο νερό γινόταν αμέσως καλά, ότι και να είχε. Η κολυμβήθρα αυτή δεν ήταν ιαματικό λουτρό, γιατί τότε θα γίνονταν όλοι οι άρρωστοι καλά. Η κολυμβήθρα έκανε καλά τους αρρώστους γιατί είχε τη χάρη του Θεού. Γιατί όμως ο άγγελος δεν κατέβαινε τακτικά στο νερό; Με αυτό τον τρόπο όμως οι άνθρωποι γυμνάζονταν στην υπομονή και την επιμονή στην προσευχή.

Κοντά σε αυτή την κολυμβήθρα υπήρχε και ένας παράλυτος, που βρισκόταν κατάκοιτος 38 ολόκληρα χρόνια. Δεν είναι τόσο η ασθένεια που τον ταλαιπωρεί, δεν είναι μόνον η φτώχεια που τον δέρνει αφού δαπάνησε όλο το βίος του στους γιατρούς, δεν είναι μόνον η περιφρόνηση κι η ταπείνωση που του δείχνουν οι άλλοι. Ο παράλυτος είναι μια τραγική φιγούρα για δύο λόγους. Ο δυστυχής άνθρωπος είναι μόνος. Νοιώθει μια απέραντη & βαθειά μοναξιά. Δεν έχει όπως ο ίδιος τονίζει άνθρωπο! Ενώ περνούσαν χιλιάδες άνθρωποι από μπροστά του, άνθρωπος αληθινός, πραγματικός με καρδιά και αισθήματα δεν υπήρχε. Ο άνθρωπος αισθάνεται για πρώτη φορά την κόλαση, όταν βρέφος ακόμη, πάψει να βρίσκεται στη ζεστή αγκαλιά και το σώμα της μανούλας του και βρεθεί μόνος σε έναν έρημο κι άγνωστο κόσμο! Ο άνθρωπος μεγαλώνει όχι απο το μητρικό γάλα μόνο αλλά κυρίως απο το μητρικό χέρι και απο την επαφή με έναν άλλο άνθρωπο που τον αγαπά και τον πονά. Το δεύτερο τρομερό μαρτύριο του ήταν η έλλειψη ελπίδας. Ενώ όλοι είχαν κάποιον δικό τους να τους βουτήξει στην κολυμβήθρα, όταν ο άγγελος κουνούσε τα νερά, ο παραλυτικός έμενε αβοήθητος. Καρφωμένος στη θέση του δεν μπορούσε να αρπάξει την ευκαιρία, που ερχόταν μπροστά στα πόδια του, που δεν μπορούσε όμως να μετακινήσει. Μοναξιά & απελπισία λοιπόν ήταν τα δύο μαρτύρια του παραλυτικού!

Ο Ιησούς όταν πήγε στα Ιεροσόλυμα το Πάσχα δεν επισκέφτηκε τα ανάκτορα. Πήγε εκεί πού ήταν τα πονεμένα αδέρφια του, για τα οποία εγκατέλειψε ο ίδιος τον ουράνιο θρόνο Του. Ο αληθινός Θε-άνθρωπος πλησιάζει με στοργή κι αγάπη τον παραλυτικό. Τον ρωτά πόσα χρόνια είναι κατάκοιτος για να δείξει στους μαθητές του την υπομονή του δυστυχισμένου αρρώστου. Στη συνέχεια πάλι για να φανερώσει μια άλλη αρετή του παραλυτικού ρωτά τον άρρωστο: 'Θέλεις να γίνεις καλά;' Αν είμαστε εμείς 38 ολόκληρα χρόνια σωριασμένοι σε μια γωνία, όχι κάποιου σπιτιού αλλά μας στοάς, τι θα απαντούσαμε στο Χριστό; 'Άνθρωπέ μου ήρθες να παίζεις με το βάσανό μου και με κοροιδεύεις; Με ρωτάς αν θέλω να γίνω καλά;' Ο παραλυτικός όμως διαθέτει όμως ταπείνωση. Δεν γογγύζει ενάντια στο Θεό, ούτε ενάντια στους άλλους ανθρώπους, που κοιτούσαν μόνο τον εαυτό τους. Με πολλή πραότητα και καλωσύνη μη γνωρίζοντας ότι ο Χριστός ήταν ο μοναδικός γιατρός, το απαντά: Κύριε! Δεν έχω άνθρωπο για να με ρίξει στην κολυμβήθρα, μόλις ταραχθεί το νερό'.

Ο παραλυτικός με το τρόπο του τα λέει όλα και δεν ζητά τίποτε. Και ο Χριστός με τη σειρά του χωρίς να ζητήσει τίποτε, ούτε καν την πίστη όπως σε όλα σχεδόν τα θαύματά του, δίνει στον ταπεινό και υπομονετικό παραλυτικό όλα, την πνευματική και σωματική του υγεία! Του λέει ο Χριστός: Σήκω πάνω. Πάρε το κρεβάτι σου και περιπάτει'. Ο Χριστός θεραπεύει μόνον με τον λόγο του, ενώ οι γιατροί με τα φάρμακα. Ο Χριστός θεραπεύει αμέσως και δωρεάν ενώ οι γιατροί χρειάζονται χρόνο και χρήμα. Ο Χριστός θεραπεύει τελείως ενώ οι γιατροί πολλές φορές μόνο ένα μέρος του οργανισμού μας μπορούν να κάνουν καλά. Ο Χριστός πρώτα δείχνει έμπρακτα την αγάπη του και τη βοήθεια του προς τον παραλυτικό και κατόπιν με γλυκύτητα τονίζει στον παραλυτικό: 'Προσπάθησε να μην ξαναμαρτήσεις για να μην πάθεις τίποτε χειρότερο!' Η αμαρτία έχει συνέπειες. Το ακριβότερο πράγμα στον κόσμο δεν είναι τα διαμάντια ή άλλα σπάνια έργα τέχνης. Το ακριβότερο πράγμα στον κόσμο, το οποίο σήμερα πουλιέται φθηνά είναι η αμαρτία, γιατί τα αποτελέσματα της αμαρτίας είναι ο θάνατος.

Ο παραλυτικός υπακούει στο Χριστό και πηδάει όρθιος σαν το ελαφάκι. Γίνεται αμέσως καλά. Δεν γίνονται όμως καλά και οι πονηροί Ιουδαίοι, που είναι παράλυτοι στην καρδιά τους. Κατηγορούν το Χριστό, επειδή τον έκανε καλά το Σάββατο και τον παράλυτο, επειδή τέτοια μέρα σηκώνει το κρεβάτι του.

Κάποιο Σάββατο ο Χριστός επισκέφτηκε την ιδιαίτερη πατρίδα του, τη Ναζαρέτ. Πήγε στο Σάββατο στη Συναγωγή, όπου μαζεύονταν οι Ισραηλίτες για να λατρέψουν το Θεό και να ακούσουν το κήρυγμα. Ο Ιησούς ζήτησε το λόγο για να εξηγήσει ένα κομμάτι από την αγία Γραφή. Ο υπηρέτης έφερε στο Χριστό τον προφήτη Ησαΐα. Ο Χριστός ξετύλιξε το ρολό και άρχισε να διαβάζει ότι έλεγε ο προφήτης 800 χρόνια πριν, για Αυτόν τον ίδιο. Διάβασε λοιπόν ο Ιησούς:

Το πνεύμα του Κυρίου είναι πάνω μου γιατί ο Κύριος με έχρισε. Με έστειλε να κάνω καλά αυτούς που η ψυχή τους είναι τσακισμένη. Να φέρω χαρμόσυνο μήνυμα στους φτωχούς, να κηρύξω την ελευθερία σε αυτούς, που είναι δούλοι. Να δώσω το φώς στους τυφλούς, να φέρω ελευθερία στους καταπιεσμένους, να αναγγείλω τον ερχομό του χρόνου, που ο Κύριος θα φέρει σωτηρία στο λαό του.'

Όταν τέλειωσε την ανάγνωση, ο Κύριος τύλιξε το βιβλίο. Το έδωσε στον υπηρέτη και κάθισε. Όλων τα μάτια ήταν καρφωμένα πάνω στο Χριστό. Περίμεναν να ακούσουν από αυτόν τί σήμαιναν αυτά τα λόγια. Ο Χριστός όμως μόνο μια πρόταση τους είπε: 'Όλα αυτά, που ακούσατε από τον προφήτη, εκπληρώνονται σήμερα'. Όλοι τους ήταν μαγεμένοι από το νεαρό δάσκαλο. 'Μα καλά δεν είναι αυτός ο γιός του μαραγκού Ιωσήφ και της Μαρίας;' Μα είναι όμως ποτέ δυνατόν ο γιός του μαραγκού να είναι ο βασιλιάς που περιμένουμε; Γιατί δεν κάνει κανένα θαύμα και σε μας για να τον πιστέψουμε;' αναρωτιόνταν. Τότε ο Χριστός κατάλαβε τί σκέφτονταν στην καρδιά τους και τους λέει: 'Θέλετε να κάμω θαύματα και σε εσάς όπως στην Καπερναούμ. Εκείνοι όμως έχουν πίστη, ενώ εσείς δεν έχετε. Μήπως το ίδιο δεν έγινε και με τον Ηλία και Ελισσαίο; Και οι δύο τους φύγανε μακριά από την πατρίδα τους και κάνανε θαύματα στους ξένους.' Τότε οι συμπατριώτες του οργίστηκαν. Έβγαλαν το Χριστό έξω από την πόλη, κοντά σε ένα γκρεμό για να τον σκοτώσουν. Εκείνος όμως πέρασε ανάμεσά τους με θάρρος και ηρεμία και έφυγε.

Ο Χριστός έφυγε από την πατρίδα του και πήγε στην Καπερναούμ. Εκεί στη συναγωγή ήταν ένας άνθρωπος κυριευμένος από τον διάβολο. Αυτός άρχισε να φωνάζει: Τι έχουμε εμείς με σένα Χριστέ, κοινό; Ήρθες εδώ στη γή να μας καταστρέψεις. Σε ξέρω ότι είσαι ο άγιος του Θεού.' Τότε ο Χριστός του λέει: Κλείστο το στόμα σου και βγές από τον τυλαίπωρο άνθρωπο. Τότε ο διάβολος αμέσως αφού έριξε τον άνθρωπο στη μέση, έφυγε χωρίς να του κάνει κανένα κακό. Όλοι έμειναν με το στόμα ανοικτό. Έλεγαν ο ένας στον άλλο. Μα καλά τί δύναμη έχει ο λόγος αυτού του ανθρώπου, που διατάζει έτσι τα πονηρά πνεύματα και φεύγουν; Αμέσως μετά ο Χριστός πάλι με τη διαταγή του, έκανε καλά τη πεθερά του Σίμονα Πετρου, που είχε βαρύ πυρετό. Μέχρι να δύσει ο ήλιος όλος ο κόσμος έμαθε πόσο δύναμη έχει ο Ιησούς. Του έφεραν λοιπόν μπροστά του, όσους ήταν άρρωστοι και ο Χριστός ακουμπούσε το χέρι πάνω τους και τους έκανε αμέσως καλά.

Πάλι στην ίδια πόλη ο Χριστός κάποια μέρα κήρυττε το λόγο του πατέρα του. Τόσος πολύς ήταν ο κόσμος και τόσο απορροφημένος από το κήρυγμά του ώστε δεν άκουσαν τις φωνές τεσσάρων ανθρώπων, που βάσταζαν το κρεβάτι με έναν παράλυτο. Τόση όμως αγάπη είχαν αυτοί οι τέσσερις και τόση πίστη στο Χριστό ώστε ξήλωσαν τη σκεπή και από κεί κατέβασαν με σκοινιά τον άρρωστο αδερφό τους μπροστά Του. Ο λαός άκουγε το Χριστό, αλλά δεν τον υπάκουε. Δεν έδειξε αγάπη. Δεν έκανε μέρος για να περάσει ο παράλυτος. Οι τέσσερις δεν άκουγαν το Χριστό. Είχαν όμως μεγάλη αγάπη και πίστη. Ο Χριστός μόλις είδε τον παράλυτο μπροστά στα πόδια του, έκανε μια δύσκολη ερώτηση στους Φαρισαίους: Τί είναι πιο δύσκολο να συγχωρήσω τις αμαρτίες αυτού του παράλυτου ανθρώπου ή να τον κάμω καλά; Αυτοί αμέσως ταράχτηκαν. 'Μόνον ο Θεός μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, όχι και αυτός εδώ ο Ναζωραίος'. Έτριβαν τα μάτια τους όμως όταν ο Χριστός και τις αμαρτίες του παράλυτου συγχώρησε και τον ίδιο τον παράλυτο τον έκανε τόσο γερό, ώστε να έχει δύναμη να σηκώσει το κρεβάτι του και να πάει μόνος του στο σπίτι.

ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ - Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Ματθ.5:1-12, 6:17-49)

Κάποτε ο Χριστός σε ένα βουνό είχε δώσει μέσα σε βροντές και αστραπές τις 10 εντολές. Τώρα ο Ιησούς πάνω σε ένα όρος, μέσα σε γαλήνη και ηρεμία, δίνει στους μαθητές του κάποιο Νόμο αφάνταστα τελειότερο και καλύτερο. Ας τον ακούσουμε:

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που είναι ταπεινοί γιατί δικιά τους είναι η βασιλεία των ουρανών.

Τρισευτυχισμένοι είναι όχι αυτοί, που γλεντάνε, αλλά αυτοί που περνάνε δοκιμασίες και στενοχώριες και κλαίνε για τα αμαρτήματά τους γιατί αυτοί στην άλλη ζωή θα έχουν απόλαυση.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που είναι πραείς, αυτοί που είναι φτωχοί και άσημοι γιατί αυτοί θα κληρονομήσουν τη γή της Επαγγελίας, τον Ουρανό.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που πεινάνε και διψάνε για δικαιοσύνη γιατί αυτοί θα χορτασθούνε.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που ελεούν, που έχουν σπλαχνική καρδιά και ανοίγουν την καρδιά τους και τα χέρια τους για να βοηθήσουν, γιατί αυτούς θα τους ελεήσει ο Θεός.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που έχουν καρδιά καθαρή από κακιές σκέψεις και επιθυμίες γιατί αυτοί θα δούν τον Θεό.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που κάνουν ειρήνη, που κάνουν το καλό και το αγαθό, γιατί αυτοί θα ονομασθούν γιοί του Θεού.

Τρισευτυχισμένοι είναι αυτοί που διώκονται για την αρετή και το καλό γιατί η βασιλεία των ουρανών δικιά τους θα είναι.

Ο Χριστός κατόπιν λέει στους μαθητές και τους ότι πρέπει να μοιάζουμε με το φώς που ζεσταίνει, που οδηγεί, που φωτίζει τον κόσμο. Πρέπει το παράδειγμά μας να λάμπει σαν το φώς για να βλέπουν οι άλλοι τα καλά μας έργα και να δοξάζουν τον ουράνιο πατέρα μας. Πρέπει εμείς τα παιδιά του Χριστού να μοιάζουμε σαν το αλάτι που κρατάει φρέσκο και νοστιμίζει το φαγητό. Εμας τους χριστιανούς μας παρατηρούν οι άνθρωποι, όπως παρατηρούν μια πόλη χτισμένη στο βουνό. Εμείς λοιπόν οι χριστιανοί πρέπει στο σχολείο, στο διάλλειμα, στην παρέα μας να είμαστε πραγματικά παιδιά του μεγάλου πατέρα μας του Θεού.

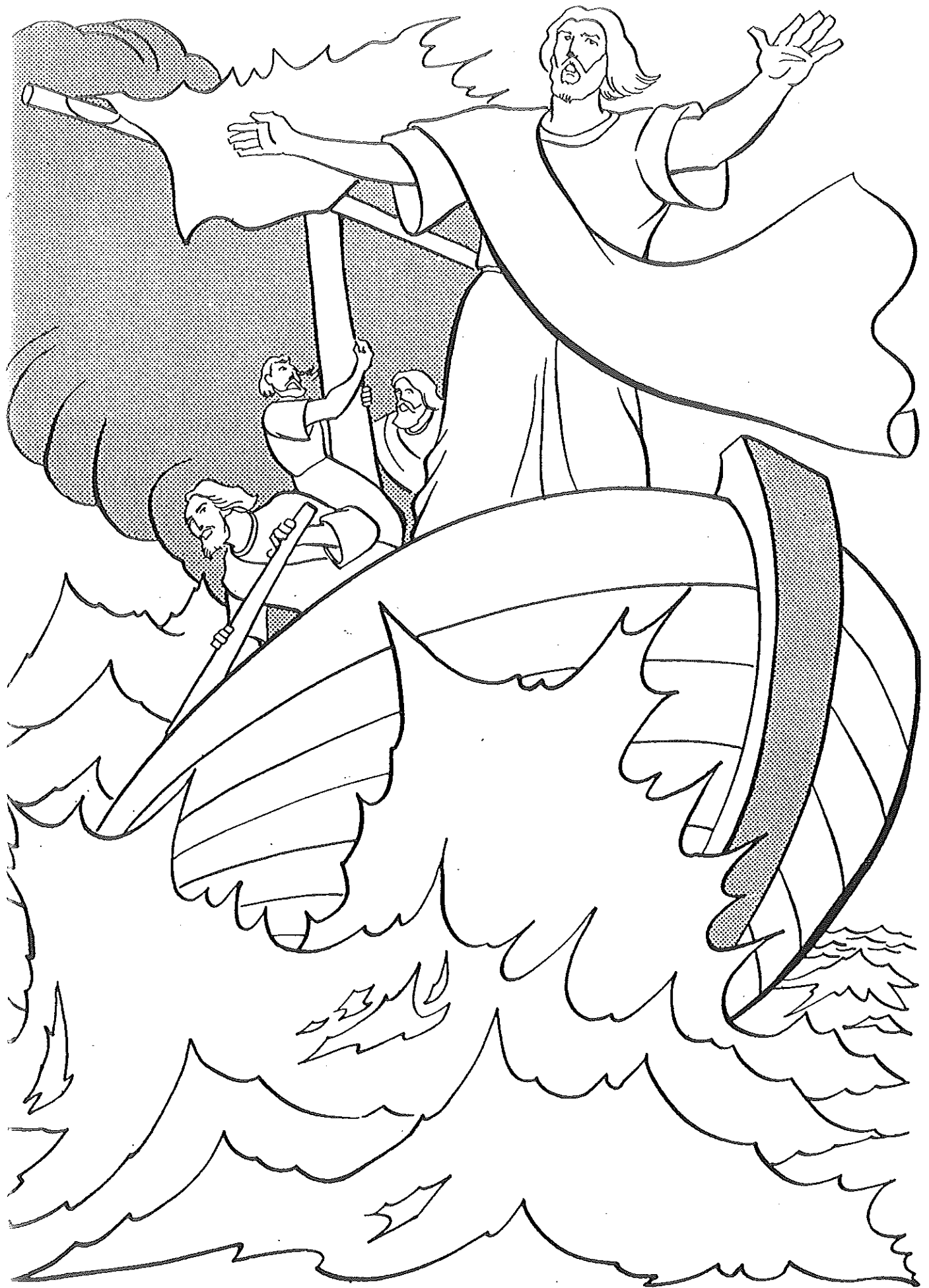
Ο Χριστός συμπληρώνει το Νόμο του Μωσέ. Χτυπά το κακό στις ρίζες του. Ο Νόμος έλεγε να μην σκοτώνουμε. Ο Χριστός είπε ότι δεν πρέπει να θυμώνουμε εναντίον του αδερφού μας. Οποιος βρίζει τον αδερφό του είναι ένοχος μπροστά στο δικαστήριο του Θεού και θα ριχθεί στην αιώνια φωτιά της Κόλασης. Ο Νόμος έλεγε ότι δεν πρέπει κανείς να πάρει την γυναίκα του αδερφού του. Ο Ιησούς είπε ότι είναι καλύτερα να κόψεις τις σχέσεις με κάποιον που αγαπάς σαν το μάτι σου, ή το χέρι σου, παρά να σκεφτείς κάτι πονηρό εναντίον της γυναίκας του αδερφού σου. Ο Νόμος έλεγε να μην ορκίζεται κανείς ψεύτικα στο δικαστήριο. Ο Χριστός λέει να μην ορκίζομαστε καθόλου, αλλά να λέμε την αλήθεια με ένα 'ναί' ή ένα 'όχι'. Ο Νόμος έλεγε να ανταποδίδουμε στα ίσα ότι μας κάνει ο άλλος. Ο Χριστός μας λέγει να υπομένουμε με αγάπη ακόμη και για τον εχθρό μας. Όπως ο Πατέρας μας ο Θεός δίνει τον ήλιο του σε όλους έτσι και εμείς πρέπει όλους, φίλους και εχθρούς να βοηθάμε, χωρίς να κάνουμε διαφήμιση. Δεν πρέπει να ξεχνάμε να κάνουμε την προσευχή μας και να λέμε ιδίως το 'Πάτερ ημών'. Πρέπει να νηστεύουμε και να μην καταδικάζουμε τους συνανθρώπους μας. Όπως τα πουλιά και τα λουλούδια δεν έχουν άγχος τί θα φάνε και πώς θα ντυθούνε, γιατί τα ταΐζει και τα ντύνει ο ουράνιος Πατέρας τους, έτσι και εμείς πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στο Θεό μας. Ότι θέλουμε να μας κάνουν οι άλλοι, αυτό να κάνουμε και εμείς σε αυτούς. Εάν συγχωράμε λοιπόν τους εχθρούς μας θα συγχωρήσει και εμάς ο Πατέρας μας και θα μας πάρει κοντά του στη βασιλεία του.

Ο Ιησούς edιάλεξε 12 άνδρες για μαθητάς του και Αποστόλους του. (Λουκάς ε').

Κάθε ένας από τους μαθητάς έφερε το Λόγο του Ιησού σ' όλη την χώρα. (Λουκάς Ι').

Ο Ιησούς και οι μαθητές του βρέθηκαν σε μια μεγάλη τρικυμία. Ο Ιησούς είχε την δύναμη να ηρεμήση τον αέρα και τα κύματα. (8).

Ο Χριστός μετά το όρος των Μακαρισμών μπήκε μαζί με τους μαθητές του σε μια βάρκα για να περάσει απέναντι. Ήταν τόσο κουρασμένος ώστε αποκοιμήθηκε. Ενώ το καράβι βρισκόταν στη μέση της λίμνης της Τιβεριάδας σηκώθηκε φοβερή φουρτούνα. Το καράβι πήγαινε σαν καρυδότσουφλο. Οι απόστολοι, αν και έμπειροι ναύτες, τρόμαξαν. Εύπνησαν το Χριστό και του είπαν: **Κύριε σώσε μας γιατί χανόμαστε!** Ο Χριστός που κάποτε είχε δημιουργήσει από το χάος τον όμορφο κόσμο μας, σηκώθηκε και μάλωσε την θάλασσα: **Σώπα! Φιμώσου!** Τα νερά αμέσως ηρέμησαν και γαλήνεψαν. Μαζί με τα νερά ηρέμησε και η καρδιά των μαθητών. Ο Ιησούς τότε γυρνάει και τους ρωτά: **Γιατί είστε δειλοί; Γιατί έχετε τόσο λίγη εμπιστοσύνη σε μένα;** Οι μαθητές τότε είπαν γεμάτοι κατάπληξη: **Ποιός είναι Αυτός, που τον υπακούνε οι άνεμοι και οι θάλασσες;**

Μόλις πατάει ο Ιησούς το πόδι του στη στεριά, ένας άνθρωπος κυριευμένος όχι από έναν αλλά πολλούς δαίμονες, τρέχει και πέφτει μπροστά στα πόδια του. Οι δαίμονες είχαν κυριέψει πραγματικά τον ταλαίπωρο άνθρωπο. Τον έβγαλαν από το σπίτι και την οικογένειά του. Του ξέσχισαν τα ρούχα. Σπίτι του έκαναν τα μνήματα των νεκρών. Πόσες φορές κι εμείς δεν νομίζουμε ότι μακριά από το σπίτι μας βρίσκεται η χαρά και η ζωή και μετά καταλαβαίνουμε ότι τα μέρη της τάχα διασκέδασης είναι γιαλιστεροί τάφοι της χαράς και της αγάπης; Ο κακόμοιρος άνθρωπος έπεσε μπρούμυτα μπροστά στο Χριστό. Ενώ ο ίδιος ήθελε να γίνει καλά, κάποια άλλη φωνή φώναζε δυνατά: **‘Τι δουλειά έχεις εσύ με μένα Ιησούς, Γιέ του Θεού του υψίστου;’** Ο διάβολος ήξερε αυτό, που μέχρι σήμερα οι Ιεχωβάδες δεν θέλουν να πιστέψουν· ότι ο Χριστός δεν είναι ένας καλός άνθρωπος αλλά είναι γιός του Θεού, δηλαδή Θεός.

Ο Ιησούς πρώτα διατάσσει το δαίμονα να φύγει από τον άνθρωπο και μετά ρωτάει για το όνομά του. Ο διάβολος ήξερε ποιός βρίσκεται μπροστά του. Ο Ιησούς δεν ξέρει; Ο Ιησούς θέλει να μας δείξει πώς ενεργεί ο διάβολος. **Ο διάβολος δεν έχει όνομα. Έχει νούμερο.** Ο Ιησούς και η Εκκλησία μας δίνει όνομα και μας φωνάζει πάντα με το όνομά μας, όπως φωνάζει η μητέρα το παιδί της. Ο διάβολος μας κάνει νούμερα και δούλους. Ο διάβολος ομολογεί στο Χριστό ότι λέγεται ‘Λεγεών’. Λεγεώνα ονομαζόταν ένας στρατός από 6.000 καλά οπλισμένους στρατιώτες. Ο ταλαίπωρος άνθρωπος ήταν **σκλάβος, δούλος** σε 5.000 πονηρά πνεύματα. Πολλοί μεγάλοι λέγονται ‘κύριοι’ και ‘κυρίες’. Είναι όμως σκλάβοι σε ένα μικρό τσιγαράκι....

Ο διάβολος παρακαλεί τον Ιησού να μην τον διατάξει να πάει στην κόλαση αλλά να μπουνε στα γουρούνια, που έβοσκαν εκεί κοντά. Παρόλο που ο Θεός είχε απαγορέψει το χοιρινό, μερικοί έβοσκαν γουρούνια για να βγάλουν λεφτά. Για αυτό κι ο Θεός άφησε τον διάβολο να πάει στα γουρούνια, για να δούν τα αφεντικά τους τί παθαίνουν αυτοί που κερδίζουν παράνομα. Τα γουρούνια έπεσαν όλα στο γκρεμό. Είδαμε έτσι κι εμείς τί θα παθαίναμε εαν ο Θεός άφηνε το πονηρό Πνεύμα, που τόσο μας ζηλεύει, να μας κυριέψει. Οι βοσκοί τρέχουν κοντά στο Χριστό. Αντί να δούνε το θαύμα και να τον προσκυνήσουν, τον παρακαλούσαν να φύγει από το μέρος τους. Ο Χριστός έφυγε. Έδωσε εντολή όμως στον δαιμονισμένο, που τώρα ήταν καλά και δόξαζε το Θεό, να μην τον ακολουθήσει αλλά να γυρίσει στο σπίτι του και να διαλαλεί όσα του έκανε ο Θεός.

Ο Ιησούς ανέστησε την κόρη του Ιάειρου από τους νεκρούς αποδεικνύοντας και πάλι την δύναμή του να θεραπεύη. (Λουκάς 8).

**Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ
ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ**
(Ματθ.9:18-26,Μαρκ.5:21-43,Λουκ.8:40-56)

Ενώ από τα Γέρασα οι άνθρωποι έδιωξαν τον Χριστό, στην Καπερναούμ τον υποδέχτηκαν με χαρά. Μπροστά στα πόδια του Χριστού έπεσε ο άρχοντας της συναγωγής, ο **Ιάειρος**. Η μοναχοκόρη του, μόλις 12 χρονών πέθαινε από μια βαριά αρρώστια. Το πρόβλημά του αυτό τον προσγείωσε στα πόδια κάποιου, που λίγο πιο πρίν ειρωνευόταν. Αυτός, ένας δάσκαλος, ένας ισραηλίτης άρχοντας πέφτει μπροστά στα πόδια ενός ξυλουργού από την κακόφημη Ναζαρέτ. Πολλές φορές και μείς νομίζουμε ότι κάποιος είμαστε. Μόλις στείλει όμως ο Θεός μια φουρτούνα, ταπεινωόμαστε. Πέφτουμε στα γόνατα. Προσευχόμαστε. Οι γιατροί, που φώναξε ο Ιάειρος, είχαν σηκώσει ψηλά τα χέρια. Και αυτός σήκωσε ψηλά τα χέρια στον Χριστό.

Την ώρα όμως, που ο Χριστός πήγαινε στο σπίτι του Ιαείρου, μαζί με λαό πολύ, ξαφνικά σταματά. Ενώ τόσοι άνθρωποι τον ακουμπούσαν και τον έσπρωχναν στα σοκάκια της Καπερναούμ, ο Ιησούς ρωτά με απορία: 'Ποιός με άγγιξε;' Σε ένα κοριτσάκι 12 χρονών πήγαινε. Και τώρα μια **γυναίκα 12 χρόνια άρρωστη** είχε τρέξει κοντά του, για να τον ακουμπήσει και να γίνει καλά. Είχε μια πληγή, από όπου έτρεχε συνέχεια αίμα. Ακόμα κι οι Ισραηλίτες, τις γυναίκες τις θεωρούσαν κατώτερα πλάσματα. Ιδίως αν μια γυναίκα είχε αιμορραγία έπρεπε να μένει μακριά από τους ανθρώπους. Η ίδια, εαν κανείς ήθελε να την πλησιάσει και να την χαιρετήσει έπρεπε να τον διώξει από κοντά της, για να μην θεωρηθεί από τους ιερείς ακάθαρτος. Δεν φτάνει λοιπόν, που η γυναίκα είχε τους πόνους της. Δεν φτάνει που είχε δώσει όλη την περιουσία της στους γιατρούς. Το μεγαλύτερο πρόβλημά της ήταν ότι δεν μπορούσε να χαρεί ποτέ τη ζεστασιά της επικοινωνίας, της αγκαλιάς, της στοργής. Η μόνη της ελπίδα ήταν ο Χριστός. Το Χριστό άγγιξε με πίστη και εμπιστοσύνη. Και έγινε καλά. Γιατί όμως ο Χριστός τώρα ρωτά ποιός τον άγγιξε; 'Ήθελε να προσβάλλει την γυναίκα; Αν ήταν άλλος δάσκαλος στη θέση του και τον ακουμπούσε μια βρώμικη γυναίκα, θα την έβριζε, θα έτρεχε μακριά της. Ο Χριστός δεν ήταν τέτοιος. Ξέρει ποιά τον άγγιξε. Θέλει όμως αυτή την **πιστή** γυναίκα να την γνωρίσουν κι άλλοι· να την γνωρίσει όλος ο κόσμος μέσα από το Ευαγγέλιο. Η Βερονίκη, (έτσι λεγόταν η γυναίκα) πέφτει τρέμοντας στα πόδια του Χριστού. Μπροστά σε όλο τον κόσμο είπε με δάκρυα τί της συνέβαινε και τί έκανε για να σωθεί. Ο Ιησούς, αφού την άφησε να δώσει ένα μάθημα σε όλους εμάς που απελπιζόμαστε, της είπε: **Έχε θάρρος κόρη μου. Η πίστη σου σε έσωσε. Πήγαινε στο καλό!**

Ασφαλώς ο Ιάειρος δεν θα είδε με καλό μάτι αυτή την γυναίκα, που καθυστερούσε τόσο τον Ιησού. Ήξερε ότι το παιδί του πεθαίνει. Γιατί καθυστερεί τώρα τόσο ο Ιησούς; Τη στιγμή, μάλιστα που μιλούσε ο Χριστός, ήρθε κάποιος από το σπίτι του, και του λέει: 'Η κόρη σου πέθανε! Μην ενοχλείς το δάσκαλο'. Ο Χριστός όμως γύρισε και του είπε: 'Μην φοβάσαι αλλά πίστευε. Το παιδί σου δεν πέθανε αλλά κοιμάται!': Και μείς πολλές φορές απελπιζόμαστε από το Χριστό, που δεν κάνει αμέσως αυτό, που ζητάμε. Ο Χριστός όμως ξέρει περισσότερα από εμάς. Μόλις φτάνει ο Ιησούς στο σπίτι όλοι έκλαιγαν και μοιρολογούσαν. Μόλις άκουσαν από το Χριστό ότι το παιδί δεν πέθανε αλλά κοιμάται όλοι τον κοροΐδευαν. Από αυτό κανείς μπορεί να καταλάβει ότι η μικρή κορούλα πραγματικά είχε πεθάνει και ότι δεν βρισκόταν σε κόμα. Ο Ιησούς πήρε μαζί του τους τρεις μαθητές, Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη και τους γονείς των παιδιών. Κράτησε το μικρό κορίτσι από το χέρι και με εξουσία είπε: **Κορίτσι σήκω!**. Το παιδί άνοιξε τα βλέφαρά του. Αναστήθηκε! Οι γονείς της τα έχασαν. Ήταν τόσο καλά που μπορούσε κιόλας να φάει. Ο Ιησούς διέταξε κανείς να μην διαφημίσει το θαύμα.

Με την μεγάλη δύναμη θεραπείας, ο νεκρός γιος μιας φτωχής χήρας επεστράφη στην ζωή από τον Ιησού Χριστό. (Λουκάς 7).

**Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ
ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥ ΤΗΣ ΝΑΙΝ (Ματθ.8:5-13, Λουκ.7:1-17)**

Όταν τελείωσε το κήρυγμα ο Ιησούς πήγε στην αγαπημένη του πόλη την Καπερναούμ. Μπροστά στον Ιησού πέφτει κάποιος, που δεν ανήκει στον εκλεκτό ισραηλιτικό λαό, και δεν πιστεύει στον αληθινό Θεό-ένας Ρωμαίος εκατόνταρχος. Ο δούλος του είναι βαριά άρρωστος και είναι έτοιμος να πεθάνει. Ο αφέντης του τον αγαπάει τόσο, ώστε τρέχει απελπισμένος στον μεγάλο γιατρό και του λέει: 'Κύριε ο δούλος μου είναι κατάκοιτος, παράλυτος και υποφέρει πολύ'. Ο Ιησούς τον ηρεμεί. 'Εγώ θα έρθω να τον θεραπεύσω.' Ο Ρωμαίος όμως εκατόνταρχος λέει στο Χριστό: 'Κύριε δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου. Πες μόνον ένα λόγο και ο δούλος μου θα γιατρευτεί. Και εγώ είμαι άνθρωπος, που λέω στον ένα στρατιώτη πήγαινε και πηγαίνει και στον άλλο 'έλα!' και έρχεται. Όταν τον άκουσε ο Κύριος να μιλά με τέτοια ταπεινώση και τέτοια πίστη τον θαύμασε και είπε σε αυτούς, που τον ακολουθούσαν: 'Σας διαβεβαιώνω ότι τέτοια πίστη ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δεν βρήκα. Σας διαβεβαιώνω, ότι πολλοί θα έρθουν από ανατολή και δύση, από απέραντα της οικουμένης στον Παράδεισο, στην αγκαλιά του Αβραάμ. Και αντίθετα πολλοί Ισραηλίτες, που νομίζουν ότι έχουν κληρονομιά τους τον Παράδεισο θα πεταχτούν στο σκοτάδι. Εκεί θα κλαίει και θα τρίζουν τα δόντια τους. Ύστερα στρέφεται στον εκατόνταρχο και του λέει: 'Πήγαινε και ας γίνει αυτό που πίστευες'.

Την άλλη μέρα ο Ιησούς μπήκε σε μια πόλη, που λεγόταν Ναϊν. Η μικρή χαρούμενη παρέα του Ιησού βρίσκεται μπροστά σε μια πένθιμη πομπή. Ο Ιησούς νέος, 30 μόλις χρονών, βρίσκεται μπροστά στη σορό ενός άλλου νέου. Ο Χριστός που είναι η ζωή βρίσκεται μπροστά στο θάνατο, στην πιο απαίσια μορφή του. Μια γυναίκα είχε χάσει χρόνια πολλά πριν τον άντρα της. Τότε ήξερε όμως ότι δυό μάτια, που σκορπούσαν τη χαρά, την περίμεναν στο σπίτι. Τώρα κλείνουν για πάντα και τα δυό αυτά μάτια. Και δεν ήταν μόνον ο πόνος του χαμού του παιδιού της, που της έσχιζε την καρδιά. Ήταν και η πίστη των άλλων, ότι αυτή η γυναίκα πρέπει να έχει κάνει πολλά αμαρτήματα για να πεθάνουν τόσο σύντομα ο άντρας και το παιδί της.

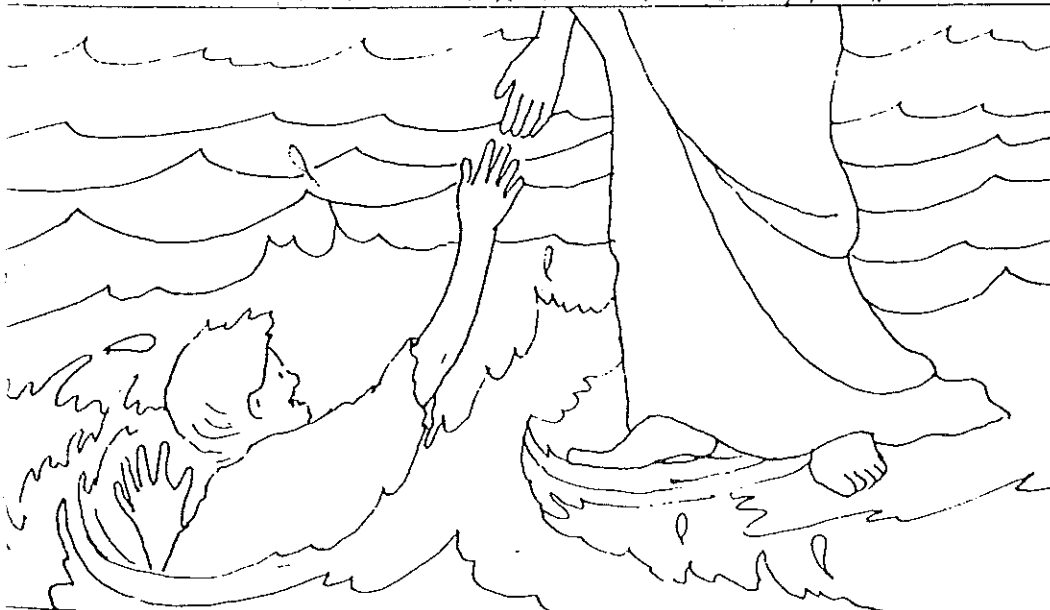
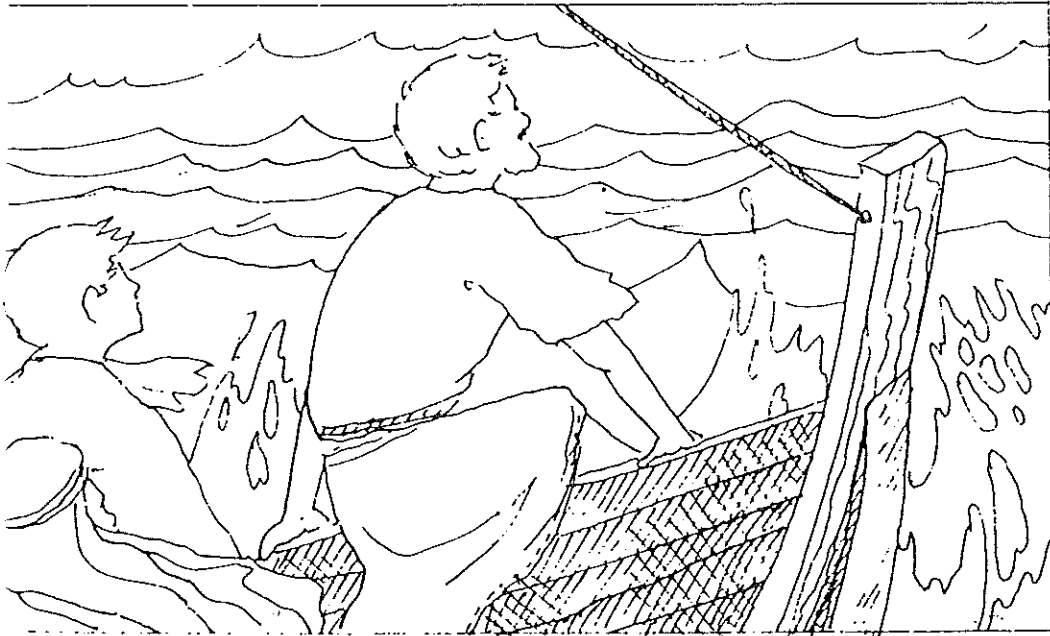
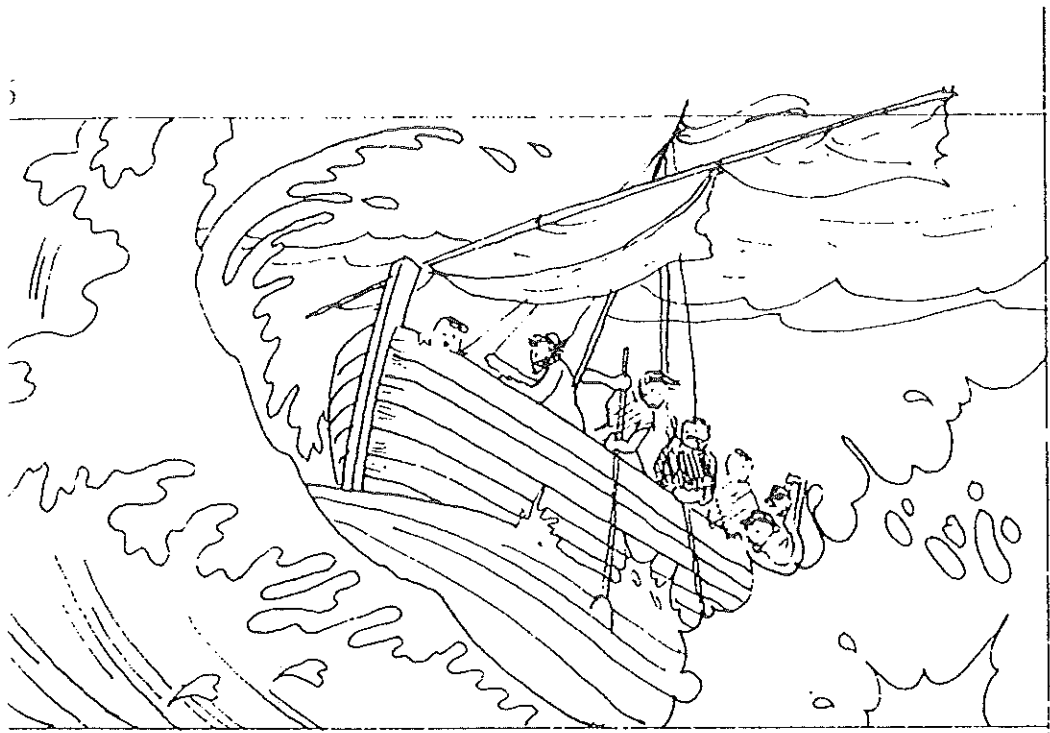
Όταν είδε τη χήρα ο Ιησούς τη σπλαχνίστηκε. Το πρώτο, που της είπε ήταν: 'Μην κλαίς!'. Δεν είναι το κλάμα κακό. Κακό να κλαίμε χωρίς ελπίδα στο Θεό. Δεν έμεινε όμως ο Ιησούς στα συλληπητήρια. Προχώρησε μπροστά στη σορό. Ακούμπησε το κεφάλι του νέου και είπε: 'Νεαρέ, σε διατάζω να σηκωθείς!'. Ήταν μια φωνή που αντιλάλησε μέχρι τα βάθη του Άδη. Ο Χριστός δεν προσευχήθηκε στον Πατέρα του, όμως έκανε κάποτε ο Ηλίας και ο Ελισσαίος. Διέταξε απλά το παιδί να σηκωθεί, γιατί ήθελε να αποδείξει στους Ιουδαίους τότε και στους Ιεχωβάδες σήμερα, ότι είναι ο ίδιος Θεός ίσος με τον Πατέρα. ότι είναι αυτός που με την ίδια φωνή δημιούργησε από το μηδέν και το χάος έναν πανέμορφο κόσμο. Για αυτό και το παιδί αμέσως σηκώθηκε και ακολούθησε την μητέρα του. Ο λαός γέμισε από φόβο και δόξαζε το Θεό λέγοντας: 'Μεγάλος προφήτης εμφανίστηκε ανάμεσά μας. Ο Θεός ήρθε να σώσει το λαό του!'

Ο Ιησούς πέρασε από τη γή δείχνοντας τη συμπόνια του και την αγάπη του. Είπε κάποτε μια παραβολή στους μαθητές του: Ήταν ένας μεγάλος άρχοντας κι ένας δούλος του, του χρώσταγε παρα πολλά χρήματα. Ο βασιλιάς συμπόνεσε το φτωχό του δούλο & του χάρισε το ποσό. Την στιγμή που ο δούλος αυτός έβγαινε χαρούμενος από το παλάτι του αφέντη του, συναντά έναν συνάδελφό του, που του χρώσταγε λίγες δεκάρες. Τον έπιασε και τον πίεζε να του τις γυρίσει πίσω. Εκείνος με δάκρυα τον παρακαλούσε να του δώσει λίγο χρόνο για να του τις γυρίσει. Ο δούλος, που ευεργετήθηκε άσπλαχνος τον πέταξε στην φυλακή. Ο βασιλιάς το έμαθε και παρέδωσε τον αχάριστο δούλο στους βασανιστές μέχρι να επιστρέψει και την τελευταία δεκάρα.

Βασιλιάς είναι ο Θεός-Πατέρας. Ωκεανός το έλεός του και η αγάπη του. Δεν είναι μόνον τα αγαθά που σε όλους μας στέλνει. Δεν είναι μόνον ο ήλιος που ανατέλει σε όλους. Ο Θεός-Πατέρας έστειλε τον μονογενή του Γιό στον κόσμο για να πονέσει φρικτά πάνω στο Σταυρό για την σωτηρία μας. Εμείς παρόλο ότι έχουμε το Θεό Πατέρα και αδελφό τον Χριστό, ξεχνάμε πόσα εκείνο μας συγχωρεί, και κρατάμε κακία για κάτι που είπε ή έκανε εναντίον μας ο αδερφός μας. Όταν ο Πέτρος ρώτησε τον Χριστό, πόσες φορές πρέπει να συγχωρέσει τον αδερφό του, που τον πλ'ξωσε, ο Ιησούς απάντησε όχι μόνον επτά αλλά εβδομήντα φορές το επτά, δηλαδή συνέχεια. Μόνον τότε θα είμαστε αληθινά παιδιά του Θεού.

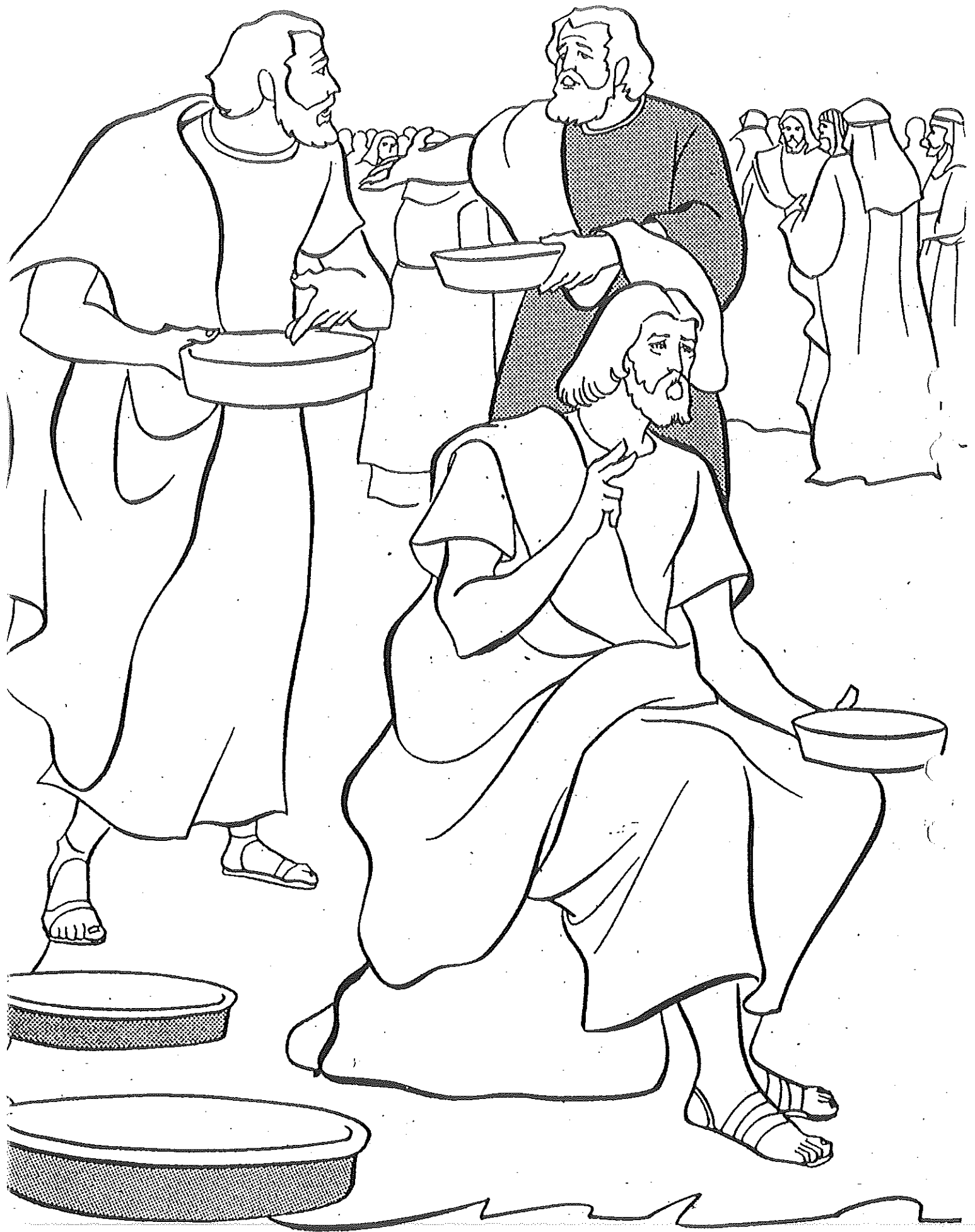
Ο ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΡΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΝΕΡΑ (Ματθ.14:13-33, Μαρκ.6:14-52)

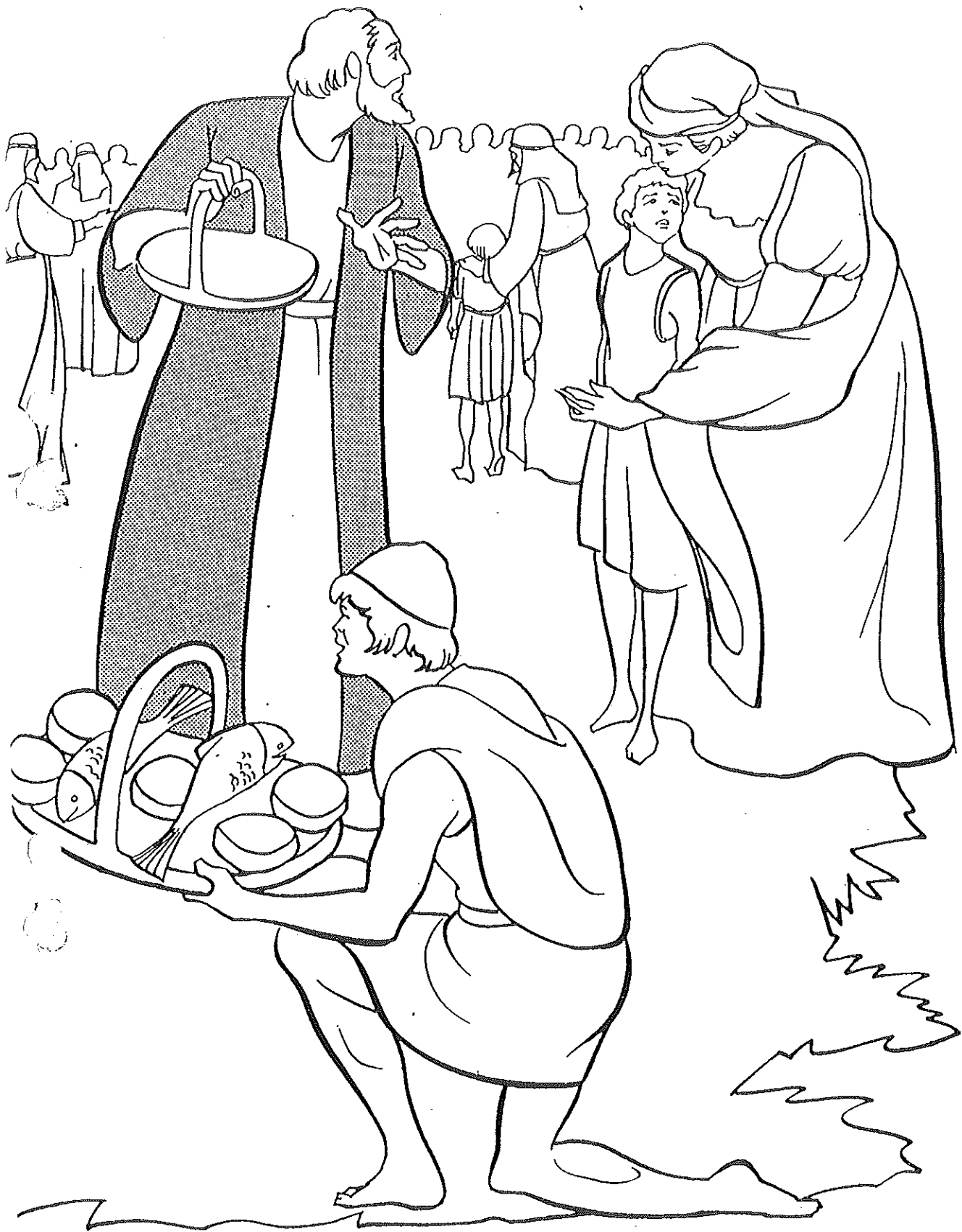
Μόλις αποκεφαλίσθηκε ο άγιος Ιωάννης ο πρόδρομος, ο Ιησούς έφυγε με καΐκι και πήγε σε ένα έρημο τόπο μόνος του. Τα πλήθη μόλις το πληροφορήθηκαν άφησαν τις δουλαιές τους και τα σπίτια τους. Έτρεξαν από διάφορες πόλεις ξοπίσω του, χωρίς να σκεφτούν το ότι ούτε φαγητό δεν είχαν μαζί τους. Ποθούσαν όμως να τον δούν και να τον ακούσουν. Όταν βγήκε στη στεριά ο Ιησούς είδε πολύ κόσμο. Τους σπλαχνίσθηκε και γιάτρεψε όλους τους αρρώστους. Όταν έπεσε το δειλινό, τον πλησίασαν οι μαθητές του και του είπαν: 'Ο τόπος είναι ερημικός και η ώρα περασμένη. Άφησε τον κόσμο να πάει στα χωριά να αγοράσουν φαγητά να φάνε. Ο Ιησούς όμως απάντησε: 'Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν. Δώστε τους εσείς να φάνε'. Οι μαθητές τότε του απαντάνε: 'Δεν έχουμε εδώ, παρά πέντε μόνον ψωμά και δυό ψάρια'.

Ο Ιησούς τους λέει: 'Φέρτε μου τα εδώ.' Κι αφού πρόσταξε τον κόσμο να καθίσει για φαγητό πάνω στο χορτάρι, πήρε τα πέντε ψωμά και τα δυό ψάρια. Υψωσε το βλέμμα του στον ουρανό. Τα ευλόγησε. Τα έκοψε σε κομμάτια και τα έδωσε στους μαθητές του κι οι μαθητές στο πλήθος. Ο λαός έτρεξε στην ερημιά να συναντήσει το Χριστό και να ωφελήσει την ψυχή του. Ο Χριστός, που κάποτε έθρεψε με το γλυκύτατο μάννα χιλιάδες Ισραηλίτες στην έρημο, χαρίζει στο λαό και ψυχικά και υλικά αγαθά πλούσια. Τί είναι δυσκολότερο; Από το μηδέν να γίνει ένα εκατομμύριο ή από το ένα να γίνει 5.000; Ασφαλώς το πρώτο. Εκείνος λοιπόν από το μηδέν έκανε εκατομμύρια άστρα, δεν μπορούσε να κάνει τα ψωμά πολλά για να τραφεί ο κόσμος, που τόσο τον αγαπούσε. Το ίδιο θαύμα γίνεται και σήμερα στο χωράφι κάθε γεωργού. Έναν μικρό σπόρο ρίχνει ο γεωργός και αυτός γίνεται μύριοι καρποί. Δυστυχώς εμείς δεν τρέχουμε κοντά στο Χριστό, παρόλο που δεν είναι ανάγκη να πάμε στην έρημο, όπως τότε οι Ισραηλίτες. Δεν διψάμε να ακούσουμε τον λόγο Του. Δεν κοιτάμε στον ουρανό από όπου έρχονται πλούσια όλα τα δώρα. Για αυτό και δεν έχουμε την ευλογία του Χριστού.

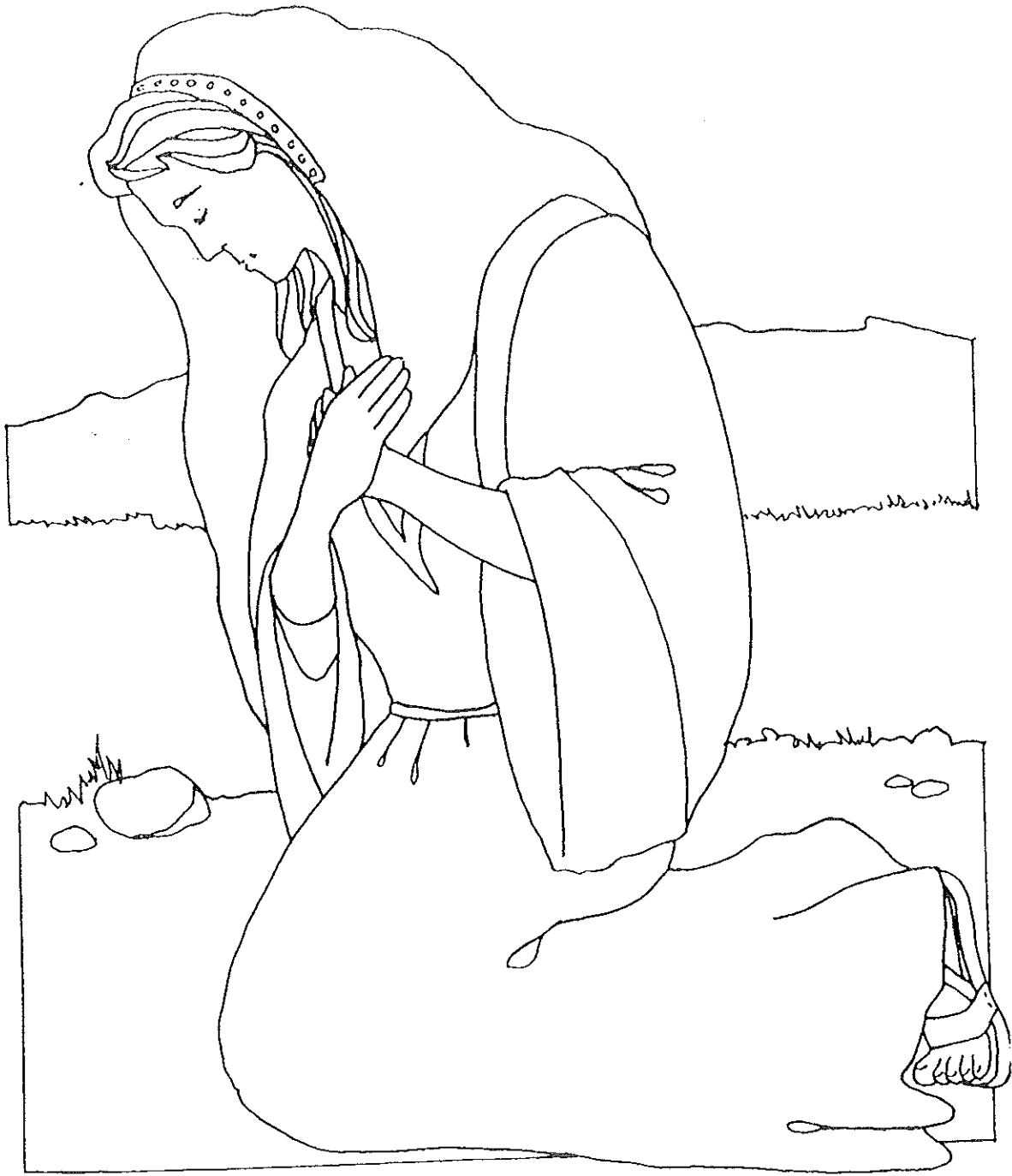
Ο Χριστός στο τέλος διέταξε τους μαθητές να συγκεντρώσουν τα υπολείματα για να διδάξει την οικονομία. Περίσσεψαν δώδεκα κοφίνια, ένα για κάθε μαθητή, ακόμα και για τον άσπλαχνο Ιούδα. Κατ' όπιν διέταξε τους μαθητές του να μπουν στο καΐκι και να πάνε στην απέναντι όχθη, για να τον περιμένουν. Ο Ιησούς γονάτισε και άρχισε να προσεύχεται. Το καΐκι ενώ βρισκόταν στη μέση της λίμνης, άρχισε να κουνιέται από τα αγριεμένα κύματα της θάλασσας. Γιατί ο Ιησούς ενώ ήξερε τη φουρτούνα, άφησε μόνους τους τους μαθητές του ώρες πολλές; Ήθελε να τους προπονήσει στην υπομονή και στην πίστη. Μετά από λίγο ο Ιησούς θα έφευγε στον ουρανό. Οι απόστολοι θα βρισκονταν μόνοι τους μέσα στην αγριεμένη θάλασσα του κόσμου. Το καράβι της Εκκλησίας θα το βασάνιζαν φουρτούνες και καταιγίδες φοβερές. Έπρεπε λοιπόν οι μαθητές από τώρα να προπονηθούν για τον αγώνα που τους περίμενε. Το πλοίο της Εκκλησίας ποτέ δεν βουλιάζει. Ποτέ δεν γίνεται μουσείο, όπως ο θρυλικός 'Αβέρωφ' της πατρίδας μας. Πάντα ταξιδεύει μέχρι να φτάσει στο λιμάνι του ουρανού. Ούτε οι διωγμοί, ούτε οι αιρετικοί, ούτε ο χρόνος μπορούν να το παλιώσουν.

Τα χαράματα, ήρθε ο Ιησούς κοντά τους, περπατώντας πάνω στα κύματα. Οι μαθητές νόμισαν ότι ήταν φάντασμα, κι έβαλαν χειρότερα τις φωνές. Αμέσως τότε ο Ιησούς τους ηρέμησε: 'Έχετε θάρρος! Εγώ είμαι! Μην φοβάσθε'. Ο Πέτρος τότε του αποκρίθηκε: 'Κύριε εαν είσαι εσύ, δώσε μου εντολή να έρθω κοντά σου, περπατώντας κι εγώ στα νερά.' Τότε ο Ιησούς του λέει: 'Έλα!'. Ο Πέτρος κατέβηκε τότε από το πλοίο και άρχισε να περπατάει πάω στα νερά. Βλέποντας όμως τον άνεμο και τα κύματα άρχισε να πνίγεται. Έβαλε τότε τις φωνές: 'Κύριε σώσε με! Αμέσως ο Ιησούς άπλωσε το χέρι, τον έπιασε και του λέει: 'Ολιγόπιστε γιατί σε έπιασε η αμφιβολία;'. Μόλις ανέβηκαν πάνω στο καράβι κόπασε ο άνεμος. Οι μαθητές έπεσαν κάτω και τον προσκύνησαν λέγοντας: 'Πραγματικά είσαι ο Υιός του Θεού!'.

Και δυο ψαράκια, αφού ευλογήθηκαν από τον Ιησούν, οι μαθητές
μπόρεσαν να ταΐσουν ένα πλήθος πέντε χιλιάδων ανθρώπων.

ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΚΑΙ Η ΧΑΝΑΝΑΙΑ

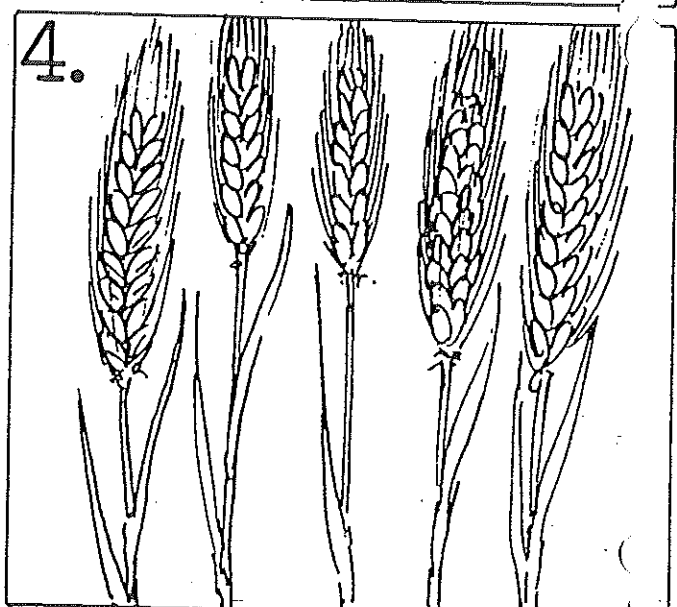
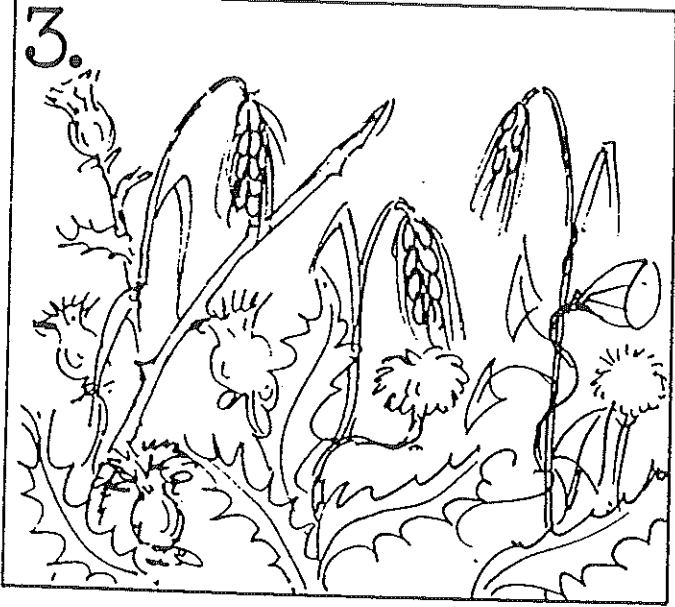
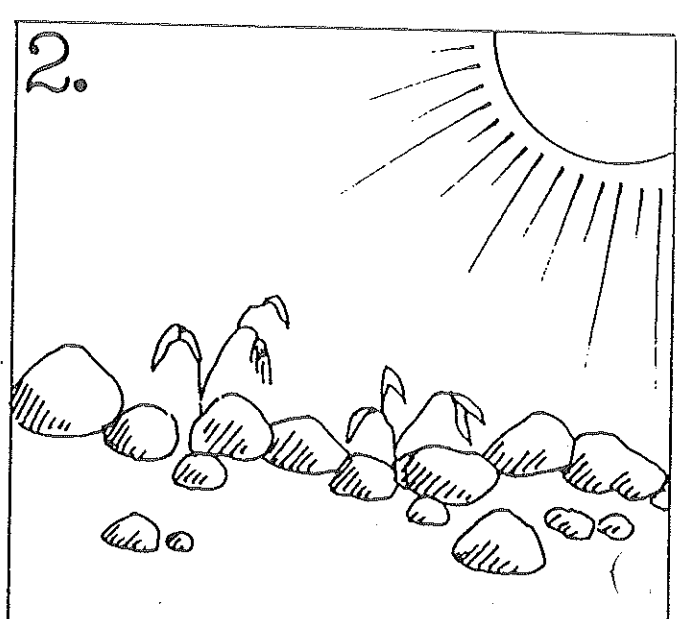
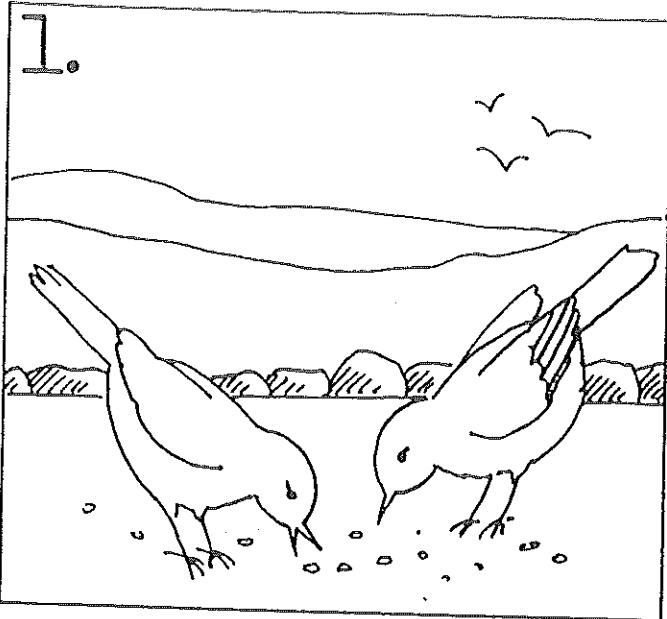
(Ματθ.15:1-16:12, Μαρκ.7:24-8:21)

Ενώ ο Ιησούς έκανε τόσα θαύματα οι Φαρισαίοι τον ζήλευαν και τον μισούσαν. Περίμεναν να δούν να κάνει κάτι αντίθετο από το Νόμο τους για να τον κατηγορήσουν. Κάποια μέρα οι μαθητές το, πεινασμένοι όπως ήταν, δεν έπλυναν τα χέρια τους προτού να φάνε. Τότε εκείνοι άρχισαν να κατηγορούν τους μαθητές, ότι δεν σέβονται τα θρησκευτικά έθιμα. Τότε ο Ιησούς τους είπε κάτι χειρότερο που κάνανε εκείνοι. Ενώ ο Θεός λέει να τιμάμε τους γονείς μας εκείνοι μόλις οι γονείς τους ζητούσαν κάτι, έλεγαν ψέματα ότι αυτό το έχουν τάξει στο Θεό. Με τις εντολές λοιπόν, που είχαν επινοήσει οι Φαρισαίοι ακύρωναν το νόμο του Θεού. Ο Χριστός τότε στράφηκε στο πλήθος, που τον ακολουθούσε και του λέει: 'Ακούστε με καλά. Δεν είναι βρώμικο ότι μπαίνει στο στόμα αλλά ότι βγαίνει από το στόμα, αυτό κάνει τον άνθρωπο βρώμικο.' Δεν είναι τα φαγητά ακάθαρτα αλλά τα πονηρά λόγια, οι πονηρές σκέψεις και όσα βγαίνουν από μια ακάθαρτη καρδιά.

Ο Ιησούς αγανακτισμένος από τη συμπεριφορά των υποκριτών Φαρισαίων έκανε το πρώτο ταξίδι στο εξωτερικό, εκεί που κατοικούσαν ειδωλολάτρες. Πήγε στην άπιστη Τύρο και Σιδώνα, όχι για να κάνει μάθημα αλλά για να πάρουν οι μαθητές του ένα μάθημα πίστης και μάλιστα από μια γυναίκα. Μόλις είδε αυτή η γυναίκα τον Ιησού άρχισε να φωνάζει δυνατά: 'Κύριε, Γιέ του Δαβίδ, ελέησέ με! Η κόρη μου βασανίζεται από ένα δαιμόνιο'. Αυτός δεν απάντησε λέξη. Οι μαθητές τότε πλησίασαν το δάσκαλό τους και του είπαν: 'Διώξ'την γιατί τρέχει από πίσω μας και φωνάζει.' Ο Ιησούς τότε για να φανερωθεί η πίστη αυτής της γυναίκας, μίλησε όπως θα μιλούσε ένας υπερήφανος Φαρισαίος, που θεωρούσε τους άπιστους σκυλιά και θηρία. Λέει ο Ιησούς στη γυναίκα: 'Έχω έρθει στη γή, μόνον για τους Ισραηλίτες. Δεν είναι καλό να πάρει κανείς το ψωμί των παιδιών του και να το πετάξει στα σκυλάκια'. Αυτή δεν θύμωσε, που ο Ιησούς την ονόμασε σκυλί, αλλά με ταπεινώση και εξυπνάδα απάντησε: 'Ναί Κύριε, αλλά και τα σκυλάκια τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των αφεντικών τους!'. Τότε ο Ιησούς πετάει τη μάσκα του Φαρισαίου και συγκινημένος από τη γυναίκα λέει: 'Γυναίκα, η πίστη σου είναι μεγάλη! Ας γίνει όπως θέλει! Όπως κάποτε ο Θεός πάλεψε με τον Ιακώβ και έχασε επίτηδες, για να δυναμώσει την πίστη του έτσι και τώρα ο Ιησούς χάνει επίτηδες από γυναίκα για να δυναμώσει την πίστη των μαθητών του. Ο Χριστός χαίρεται να χάνει από την πίστη την δικιά μας.

Ο Χριστός πάλι βρέθηκε με τον κόσμο στην ερημιά. Αυτή τη φορά με εφτά ψωμάκια και λίγα ψάρια και τράφηκαν 4000 άντρες και πολλές γυναίκες και παιδιά. Οι Φαρισαίοι έβλεπαν τόσα θαύματα. Μάλιστα έλεγαν ότι ο Ιησούς βγάζει τα δαιμόνια με τη δύναμη του Σατανά και όχι με το ίγιο Πνεύμα. Ζητούσαν όμως το θαύμα για να πιστέψουν ότι ο Ιησούς έρχεται από το Θεό. Τότε ο Ιησούς τους λέει: 'Αν θα έχουμε καλό καιρό ή αν θα βρέξει μπορείτε να τον καταλάβετε από τα σημάδια του ουρανού. Τα σημάδια των καιρών όμως δεν μπορείτε να τα διακρίνετε; Μια γενιά πονηρή και άπιστη ζητάει να δει σημάδι. Δεν θα της δοθεί όμως άλλο σημάδι, παρά μόνο το σημάδι του προφήτη Ιωνά.' Οι Φαρισαίοι ζητούσαν σημάδι από τον ουρανό. Ο Χριστός έκανε σημείο αντίθετο. Όπως ο Ιωνάς έμεινε στην κοιλιά του κήτους 3 μέρες, έτσι και ο Χριστός κατέβηκε στη γη, στον τάφο. Σταυρώθηκε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε.

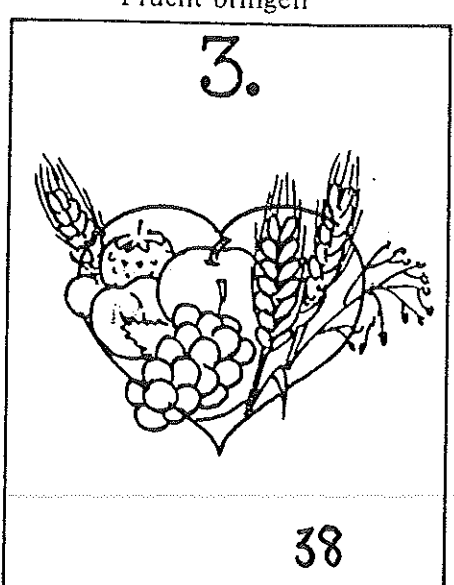
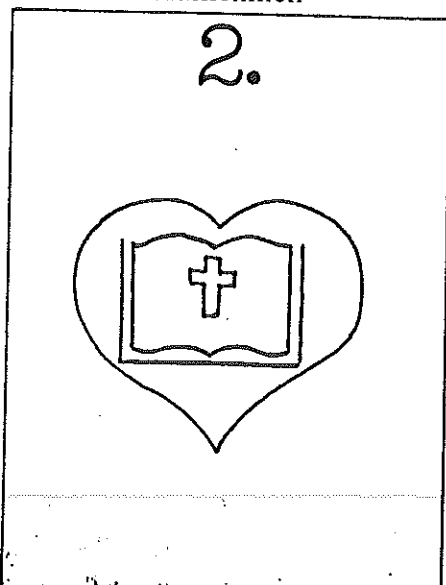
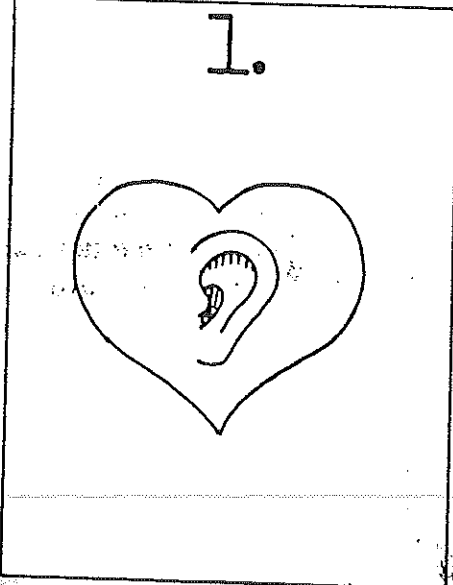
Τότε ο Χριστός στράφηκε στους μαθητές του και τους είπε: 'Προσέχετε από το προζύμι των Φαρισαίων.' Όπως το προζύμι, είναι μικρό αλλά φουσκώνει όλο το ψωμί, έτσι και η πονηριά και ο εγωισμός κάποιων ανθρώπων, αναστατώνει όλη την κοινωνία. Λίγο μάλιστα πριν από το πάθος του ο Ιησούς ξεσπάθωσε εναντίον των Φαρισαίων: 'Φτιάχνουν φορτία βαριά που δύσκολα σηκώνονται και τα φορτώνουν στους ώμους των ανθρώπων, ενώ οι ίδιοι ούτε με το δαχτυλάκι τους δεν θέλουν να τα κουνήσουν. Όλα τα έργα τους τα κάνουν για να κάνουν καλή εντύπωση στους ανθρώπους. Τους αρέσουν οι καλύτερες θέσεις στα τραπέζια και τα πρώτα καθίσματα στη συναγωγή. Τους αρέσουν να τους χαιρετούν στην αγορά οι άνθρωποι και να τους φωνάζουν: 'δάσκαλέ μου'. Εσας όμως να μην σας φωνάζουν 'δασκαλέ μου'. Ένας είναι ο δάσκαλος, ο Χριστός και εσείς αδέρφια. Και πατέρα σας μην ονομάζετε κανένα στη γη, γιατί ένας είναι ο πατέρας σας ο ουράνιος. Μην ονομασείτε 'αρχηγοί' γιατί αρχηγός σας είναι ένας ο Χριστός. Ο πιο σπουδαίος από σας να γίνει υπηρέτης σας. Γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, κι όποιος ταπεινώσει τον εαυτό του θα υψωθεί. Αλοίμονό σας γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριτές, γιατί μοιάζετε με τάφους ασβεστομένους, που έξω φαίνονται ωραίοι, μέσα όμως είναι γεμάτοι από κόκκαλα και ακαθαρσίες. Έτσι και εσείς φαίνεστε ευσεβείς αλλά μέσα είστε γεμάτοι από υποκρισία και αμαρτία.'

Hören

Aufnehmen

Frucht bringen

ΟΙ ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ (Ματθ.13, Μαρκ.4:1-20, Λουκ.8:9-10, 13:18-21)

Κάποια μέρα βγήκε ο Χριστός από το σπίτι, που καθόταν δίπλα στη λίμνη. Και μαζεύτηκε γύρω του πολύς κόσμος. Για αυτό και μπήκε σε ένα καϊκι κι όλος ο κόσμος άκουγε τα λόγια του. Ο Χριστός τους μιλούσε με παραβολές: ιστορίες με πιο βαθύ περιεχόμενο. 'Βγήκε ο σποριάς να σπείρει. Και καθώς έσπερνε, άλλοι σπόροι πέσανε στο δρόμο κι ήρθαν τα πουλιά και τους έφαγαν όλους. Άλλοι έπεσαν στις πέτρες που δεν υπήρχε πολύ χώμα. Αμέσως φύτρωσαν. Μόλις ανέτειλε ο ήλιος όμως κήκαν και μη έχοντας ρίζες ξεράθηκαν. Άλλοι σπόροι πάλι έπεσαν στα αγκάθια. Όταν τα αγκάθια μεγάλωσαν τους έπνιξαν. Κι άλλοι έπεσαν στη γή την εύφορη και έδωσαν καρπό πολύ· άλλοι 100 φορές περισσότερο, άλλοι 60 και άλλοι 30 φορές. Όποιος έχει αυτιά να ακούει ας ακούει' Όταν οι μαθητές ρώτησαν ιδιαίτερα τον Ιησού τί σήμαινε αυτή η ιστοριούλα, που τους είπε, εκείνος τους απάντησε. Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Άλλες καρδιές είναι πέτρινες και δεν δέχονται τον λόγο. Άλλες καρδιές ενθουσιάζονται στην αρχή αλλά όταν έρχονται στενοχώριες στη ζωή τον ξεχνούν. Άλλοι ακούνε πάλι με χαρά το λόγο αλλά έρχονται μετά τα αγκάθια, το άγχος για τα υλικά πράγματα, η απάτη του πλούτου και τον πνίγουν. Υπάρχουν όμως και οι αγαθές καρδιές, που δέχονται τον λόγο του Θεού και φέρνουν καρπό μωρισπλάσιο στην καρδιά τους και στην κοινωνία.

Η βασιλεία του Θεού μοιάζει με έναν άνθρωπο, που έσπειρε καλό σπόρο στο χωράφι του. Ενώ όμως όλοι κοιμόντουσαν, πήγε ο εχθρός και έσπειρε ζιζάνια μέσα στο στάρι. Μόλις βλάστησαν τα στάρια, μεγάλωσαν και τα ζιζάνια. Πήγαν τότε οι δούλοι στο αφεντικό τους και του είπαν: 'Κύριε δεν έσπειρες καλό σπόρο στο χωράφι σου; Πώς λοιπόν έχει ζιζάνια;' Και αυτός είπε: 'Κάποιος εχθρός τό έκανε αυτό.' Του λένε οι δούλοι: 'Θέλεις να πάμε να τα μαζέψουμε;' Κι αυτός τους είπε: 'Όχι, γιατί μπορεί μαζί με τα ζιζάνια να ξεριζώσετε και το στάρι. Αφήστε να μεγαλώνουν και τα δύο μαζί μέχρι τον θερισμό. Κι όταν έρθει εκείνη η ώρα θα πώ στους θεριστάδες: Μαζέψτε πρώτα όλα τα ζιζάνια και δέστε τα σε δεμάτια για να τα κάψτε. Το στάρι όμως να το βάλετε στην αποθήκη.' Η βασιλεία των ουρανόων μοιάζει με δίχτυ, που το έριξαν στη θάλασσα και έπιασε κάθε λογής ψάρια. Κι όταν γέμισε το έσυραν στο γιαλό και κάθισαν και μάζεψαν τα καλά ψάρια σε πανέρια ενώ τα άχρηστα τα πέταξαν έξω. Έτσι θα γίνει και στο τέλος του κόσμου. Θα βγούν οι άγγελοι και θα ξεχωρίσουν τους κακούς από τους ευσεβείς και θα τους ρίξουν στο καμίνι της φωτιάς. Εκεί θα κλαίνε και τα δόντια τους θα τρίζουν. Μέχρι να έρθει η δευτέρα Παρουσία οι καλοί με τους κακούς θα βρίσκονται ανακατεμένοι στη βασιλεία του Θεού, όπως βρισκόταν ο Ιούδας ανάμεσα στους αποστόλους. Ο Χριστός περιμένει με υπομονή να μετανοήσουμε και να αλλάξουμε ζωή. Στο τέλος όμως του χρόνου, δεν θα υπάρχει ευκαιρία αλλαγής.

Ο Ιησούς τους διηγήθηκε και άλλη παραβολή: Η βασιλεία των ουρανόων μοιάζει με έναν μικρό σπόρο σιναπιού, που τον πήρε ο άνθρωπος και τον έσπειρε στο χωράφι του. Είναι μικρότερος από όλους τους σπόρους. Όταν όμως μεγαλώσει ξεπερνά όλα τα λαχανικά και γίνεται δέντρο, ώστε να έρχονται τα πουλιά και να φωλιάζουν στα κλαδιά του. Τους είπε και μια άλλη παραβολή: 'Η βασιλεία των ουρανόων μοιάζει με προζύμι, που το πήρε μια γυναίκα και το ανακάτεψε σε ένα σακί αλεύρι, ώσπου ζυμώθηκε όλο. Η βασιλεία των ουρανόων μοιάζει με ένα θησαυρό κρυμμένο στο χωράφι, που τον βρήκε ένας άνθρωπος και τον έκρυψε κι όλος χαρά. Πάει και πουλάει όλα όσα έχει και αγοράζει εκείνο το χωράφι. Η βασιλεία των ουρανόων μοιάζει με έναν έμπορο, που ζητούσε να βρει όμορφα μαργαριτάρια. Κι όταν βρήκε ένα πανάκριβο μαργαριτάρι, πήγε και πούλησε όλα όσα είχε και το αγόρασε. Η βασιλεία του Θεού μπορεί τώρα να φαίνεται μικρή και αδύναμη σε σχέση με τις δυνάμεις και τις βασιλείες του κόσμου. Έχει όμως τέτοια δύναμη όση κρύβει ένας ελάχιστος σπόρος, που γίνεται ένα πελώριο δέντρο· ένα μικρό προζύμι, που φουσκώνει ένα ολόκληρο ταψί αλεύρι και το κάνει ψωμί. Έχει τόση αξία όσο ένα μαργαριτάρι, για το οποίο ο έμπορος όλα όσα έχει για να το αγοράσει. Η βασιλεία του Θεού είναι ο θησαυρός μας, για τον οποίο αξίζει όλα τα πράγματα της γής να εγκαταλείψουμε για να την αποκτήσουμε.

Όταν οι Φαρισαίοι ρώτησαν τον Ιησού, πότε έρχεται η βασιλεία του Θεού, εκείνος απάντησε: 'Η βασιλεία του Θεού είναι κιόλας ανάμεσά σας, μέσα σας!' Αφού ήρθε κοντά μας ο βασιλιάς των ουρανόων, ο Χριστός, ήρθε και η βασιλεία του. Η βασιλεία είναι κιόλας κοντά μας, δίπλα μας. Λίγο πριν την Μεταμόρφωση είπε πάλι ο Ιησούς στους μαθητές του: Είναι κάποιοι απο εσάς, εννοώντας τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, που θα δούν τη βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη. Πραγματικά οι μαθητές είδαν στο όρος τον Ιησού να εκπέμπει θεικό φώς. Αυτοί, που δεν βλέπουν τη βασιλεία του Θεού ανάμεσά τους είναι εκείνοι που δεν καταλαβαίνουν ότι ο θρόνος του Ιησού, του βασιλιά της δόξης στον κόσμο αυτό είναι η θυσία και ο Σταυρός.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΥ (Ματθ.16:5-17:21, Μαρκ.9:2-29, Λουκ.9:28-43)

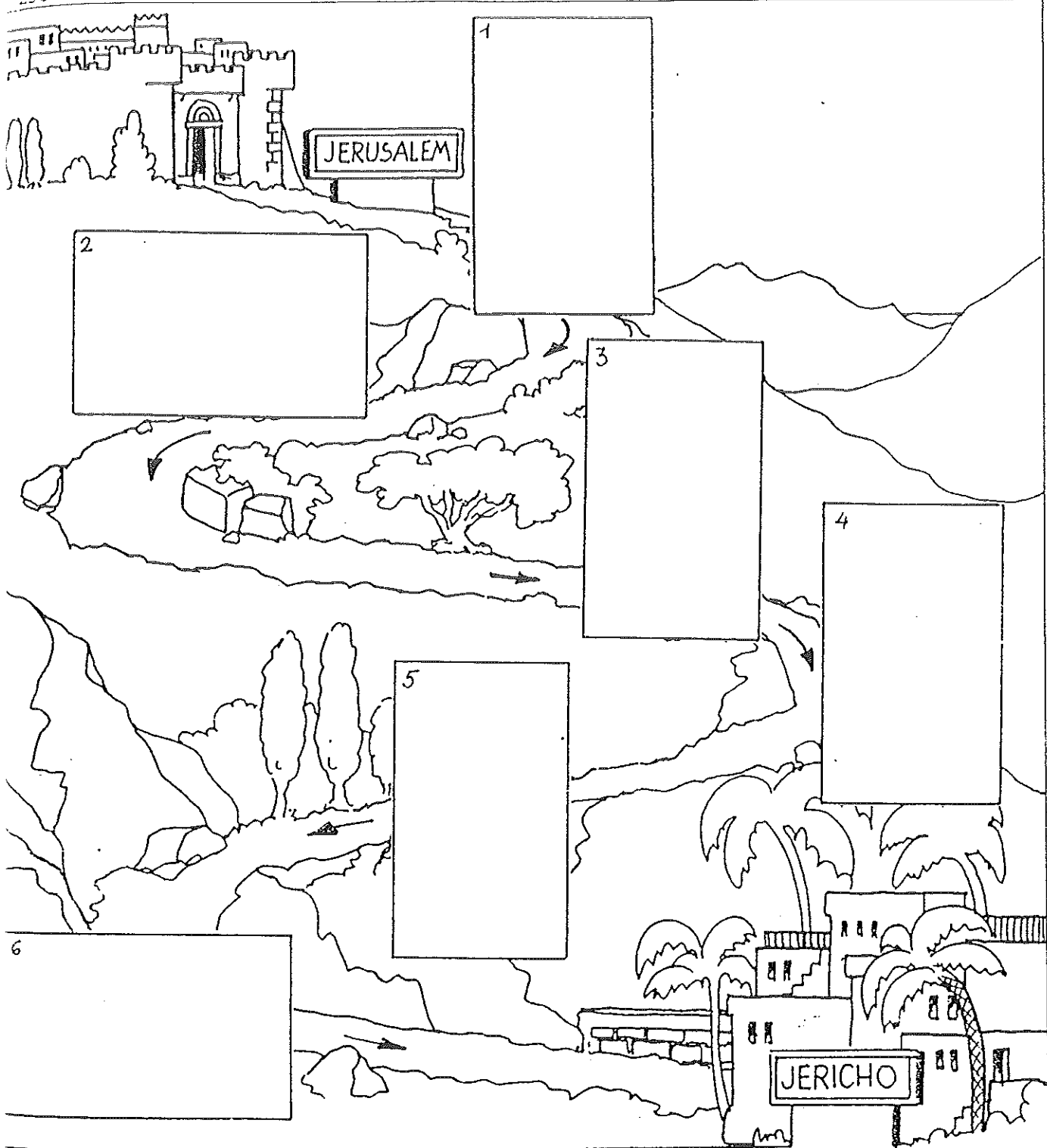
Οι μαθητές όμως παρόλο, που είδαν την πίστη της Χαναναίας και τα θαύματα αυτά του Ιησού είχαν άγχος επειδή ξέχασαν να πάρουν στην απέναντι όχθη ψωμά. Ο Χριστός για αυτό τους τράβηξε μακριά από το λαό, στην Καισάρεια του Φιλίππου, εκεί που κατοικούσαν ειδωλολάτρες και τους ρώτησε: 'Ποιά γνώμη έχουν οι άνθρωποι για μένα, τον ταπεινό γιό του ανθρώπου; Τότε αυτοί απάντησαν: 'Άλλοι λένε ότι είσαι ο ο Ηλίας ή ο Ιωάννης ο Βαφτιστής, άλλοι ο Ιερεμίας ή ότι είσαι κάποιος, που αναστήθηκες από τους νεκρούς'. 'Και σεις τί λέτε για μένα;'. Ο Χριστός ενδιαφερόταν για τη γνώμη των μαθητών του.

Τότε πετάγεται ο Πέτρος, ο πιο θερμός και αυθόρμητος και ομολογεί: 'Εσύ είσαι ο Χριστός, ο γιός του ζωντανού Θεού'. Τότε του λέει: 'Ευτυχισμένος είσαι Σίμωνα, γιέ του Ιωνά!² Αυτή την αλήθεια δεν στην αποκάλυψε άνθρωπος, αλλά ο ουράνιος Πατέρας μου. Και εγώ σου λέγω ότι εσύ είσαι Πέτρος, και πάνω σε αυτή την πέτρα της πίστης και της ομολογίας θα χτίσω την Εκκλησία μου. Και ο άδης με τις σκοτεινές δυνάμεις δεν θα μπορέσουν να την γκρεμίσουν! Από τότε ο Ιησούς άρχισε να φανερώνει στους μαθητές του τί θα τραβήξει στην αγία Πόλη από τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς και τους γραμματείς. Είπε στους μαθητές του ότι θα θανατωθεί αλλά και θα αναστηθεί την τρίτη μέρα. Τότε τον πήρε κατά μέρος ο Πέτρος και άρχισε να μαλώνει το Χριστό: 'Θεός φυλάξοι Κύριε! Να μη σου συμβεί αυτό!' Και ο Ιησούς γύρισε και είπε στον Πέτρο: 'Φύγε από μπροστά μου σατανά! Εσύ μου γίνεσαι εμπόδιο, γιατί δε σκέφτεσαι όπως σκέφτεται ο Θεός αλλά όπως σκέφτονται οι άνθρωποι!'

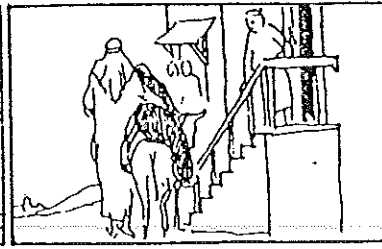
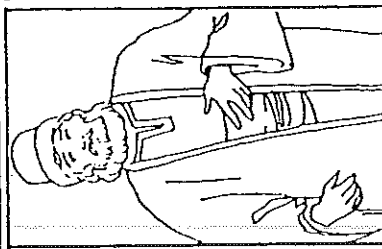
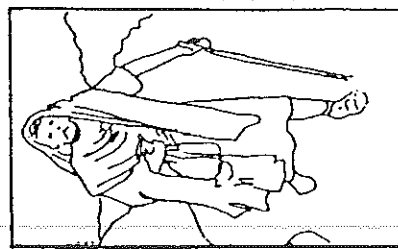
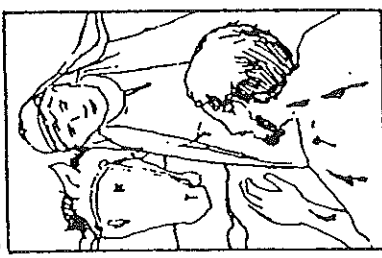
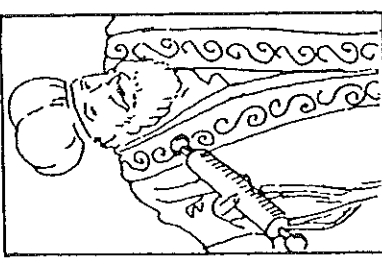
Έξι μέρες μετά την ομολογία του Πετρου και την προφητεία του Ιησού για τα πάθη, ο Χριστός πήρε μαζί του τους τρεις του μαθητές, τον Ιάκωβο, τον Πέτρο και τον Ιωάννη, για να είναι μάρτυρες ενός μεγάλου θαύματος. Πήρε μόνον αυτούς γιατί αυτοί είχαν τα πιο καθαρά μάτια της ψυχής. Ανέβηκαν σε ένα ψηλό βουνό. Ξαφνικά το πρόσωπο του Κυρίου έλαμψε πιο πολύ από τον ήλιο και τα ρούχα του έγιναν πιο λευκά από το φώς. Ο Χριστός άφησε για λίγο το φώς της Θεότητας, που κρυβόταν μέσα του, όσο μόνον μπορούσαν να δούν οι μαθητές, να χυθεί προς τα έξω. Το βουνό πλημμύρισε με φώς αδημούργητο, Δίπλα στον Ιησού εμφανίστηκαν ο Μωυσής και ο Ηλίας, ως αντιπρόσωποι των νεκρών και των ζωντανών, του Νόμου και των Προφητών. Αρχισαν να συνομιλούν με τον Ιησού για τον θάνατό του. Το φώς και η θέα του μεταμορφωμένου Κυρίου γέμισε τις καρδιές των μαθητών με την ευτυχία του Παραδείσου. Και ο Πέτρος σκεπτόμενος πόσο επικίνδυνα είναι να ζει κανείς στον κόσμο δίπλα σε φθονερούς εχθρούς, σκέφτηκε να στήσουν εκεί τρεις σκηνές. Δεν ήθελε ο Πέτρος το μαρτύριο. Του άρεσε η ησυχία, η ασφάλεια, η θέα της δόξης του Κυρίου. Ο Ιησούς όμως ήξερε ότι ήταν ευχάριστο το όρος Θαβώρ αλλά πιο σωτήριος ο φρικτός Γολγοθάς. Τη στιγμή που μιλούσε ο Πέτρος, νεφέλη τύλιξε τον Ιησού, τον Μωυσή και τον Ηλία, και η φωνή του Πατέρα ακούσθηκε: 'Αυτός είναι ο Γιός μου ο αγαπητός, τον οποίο αγαπώ και διάλεξα και κατέστησα Μεσσία και Χριστό!'. Ο Πέτρος ομολόγησε ότι ο Ιησούς είναι ο Γιός του Θεού. Ο Πατέρας το επιβεβαίωσε, όπως και στον Ιορδάνη, αλλά πρόσθεσε και κάτι: 'Αυτόν να υπακούτε!'

Ο Χριστός μεταμορφώνει τον άνθρωπο και τη σάρκα του. Ο Σατανάς παραμορφώνει. Όταν ο Ιησούς κατέβηκε από το Θαβώρ βρίσκεται μπροστά σε παιδί παραμορφωμένο από τον διάβολο. Οι μαθητές όσο έλειπε ο Χριστός, επειδή δεν είχαν δυνατή πίστη, δεν μπόρεσαν να το κάνουν καλά. Τότε ο Ιησούς τους λέει: 'Ω γενιά άπιστη και διεφθαρμένη! Ως πότε θα είμαι μαζί σας; Ως πότε θα σας ανέχομαι; Φέρτε μου το παιδί εδώ!' Ο Ιησούς, που πρίν μάλωσε τους άπιστους ανθρώπους, μαλώνει τώρα το δαιμόνιο, που εξαφανίζεται. Το παιδί αμέσως γίνεται καλά. Ο Ιησούς τότε στρέφεται στους μαθητές του και τους λέει: 'Αίγη πίστη σαν κόκκο σιναπιού να είχατε θα λέγατε σε αυτό το βουνό να μετακινηθεί και αυτός θα σας άκουγε. Το γένος αυτό του διαβόλου δεν βγαίνει παρά μόνο με δύο όπλα: προσευχή και νηστεία!'

² Όπως είσαι εσύ φυσικός γιός του Ιωνά έτσι και εγώ είμαι φυσικός γιός του Θεού

OHP 250a

Ordne in die richtige Reihenfolge!

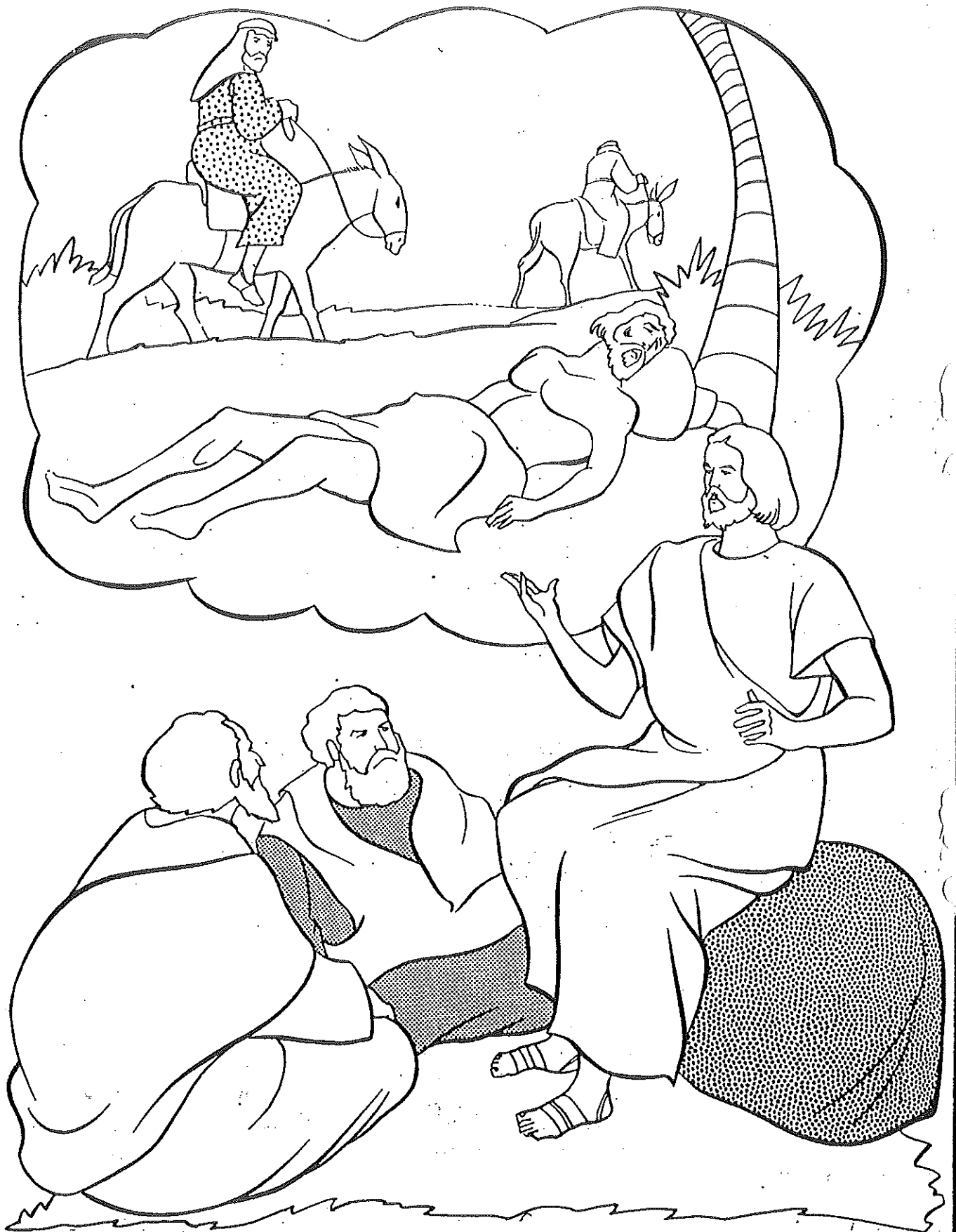
Κάποιος δάσκαλος του Νόμου πήγε κάποτε να κάνει τον έξυπνο στον Ιησού, που τον περνούσε για ένα φτωχό αγράμματο μαραγκό. Τον ερωτά κάτι, που όλοι μας ρωτάμε: Με ποιό τρόπο μπορεί κανείς να κερδίσει την αιώνια ζωή'. Ο Ιησούς του απάντησε με μια δόση ειρωνείας. 'Συ είσαι σπουδαγμένος! Συ ξέρεις. Τι γράφει στο Νόμο που κάθε μέρα διαβάζεις;'. Τότε αυτός απαντά: 'Να αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου με όλη σου την ψυχή, με όλη την δύναμή σου και με όλο το νού σου!' Ο Θεός συστήνει σαν την καλύτερη συνταγή για βρούμε την αιωνιότητα, την αγάπη στο Θεό και την αγάπη στον πλησίον μας. Ο Ιησούς τότε του λέει: 'Πολύ καλά απάντησες. Αυτό κάγε και θα ζήσεις.' Ο δάσκαλος όμως για να δικαιολογήσει τον εαυτό του ρωτά: Και ποιός είναι ο πλησίον μου;

Ο Ιησούς απαντά με μια ιστορία. Ο Ιησούς δεν έκανε κηρύγματα για την αγάπη. Είναι ο ίδιος η σταυρωμένη αγάπη για αυτό και φέρνει ένα συγκεκριμένο παράδειγμα. Κάποιος άνθρωπος κατέβαινε από τα Ιεροσόλυμα στην Ιεριχώ. Ο δρόμος είναι σύντομος αλλά έρημος και πολύ επικίνδυνος. Έπεσαν πάνω του ληστές. Τον ξεγύμνωσαν. Του πήραν ότι είχε και έφυγαν γρήγορα παρατώντας τον μισοπεθαμένο. Ο άνθρωπος βογγούσε. Οι πληγές πονούσαν ακόμη πιο πολύ από τον ήλιο αλλά και την έλλειψη ελπίδας.

Μετά από λίγο πέρασε ένας λευίτης, κάποιος που ήταν κάθε μέρα στην Εκκλησία και την φρόντιζε. Ενώ κάθε μέρα άκουγε το Νόμο του Θεού, δεν κατέβηκε από το γαϊδουράκι του για να βοηθήσει τον μισοπεθαμένο. Φοβήθηκε ίσως ότι οι ληστές θα σκότωναν και εκείνον. Άλλωστε δεν υπήρχαν άνθρωποι εκεί για να του πούνε 'Μπράβο'. Την ίδια αδιαφορία έδειξε κι ένας ιερέας. Αυτός ίσως σκέφτηκε ότι ίσως ο τραυματισμένος άνθρωπος έκανε κάποια αμαρτία μεγάλη για αυτό και καλά έπαθε. Αυτός που κατέβηκε από το γαϊδουράκι του για να βοηθήσει τον πονεμένο άνθρωπο ήταν κάποιος που δεν πίστευε στον αληθινό Θεό και δεν πήγαινε στο Ναό των Ιεροσλύμων, κάποιον που οι ευλαβείς Ισραηλίτες θεωρούσαν σαν Τούρκο. Αυτός παρόλο που ο τραυματίας ήταν εχθρός του, σταμάτησε. Ριψοκινδύνευσε να πέσει κι αυτός στα χέρια των ληστών. Σπατάλησε χρόνο για να πλύνει τις πληγές με λάδι για να μαλακώσουν και κρασί για να μη μολυνθούν. Πήγε ο ίδιος τον τραυματισμένο σε ένα πανδοχείο. Εξόδεψε χρήματα. Έδωσε στον πανδοχέα δύο δηνάρια, κοντά στα δύο μεροκάματα, για να φροντίσει κάποιον, που ήταν άγνωστος και ξένος. Και όλα αυτά χωρίς να περιμένει ούτε ένα 'ευχαριστώ'.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας λένε ότι καλός Σαμαρείτης είναι ο Ιησούς Χριστός. Αυτός άφησε τους ουρανοί και κατέβηκε. Ήρθε κοντά μας. Έσκυψε και σκύβει πάνω με αγάπη και φροντίδα για να μας κάνει καλά από τα χτυπήματα του διαβόλου. Μας περιποιήθηκε με λάδι και κρασί. Μας έδωσε το Βόφτισμα και την Θεία Κοινωνία για να γινόμαστε δυνατοί και να ενωνόμαστε μαζί του. Μας έβαλε πάνω στο γαϊδουράκι του και μας οδήγησε στο Πανδοχείο, στην Εκκλησία. Στην Εκκλησία όλοι είναι ευπρόσδεκτοι, όλοι μπορούν να πάρουν τα φάρμακα από τον πνευματικό τους πατέρα και να γίνουν καλά και στη ψυχή και στο σώμα. Η Εκκλησία δεν είναι μια οργάνωση, ένας σύλλογος από ενάρετους ανθρώπους. Είναι ένα λιμάνι, που βρίσκουν ζεστασιά όλοι οι ναυαγοί. Είναι ένα νοσοκομείο, που βρίσκουν γιατρεία όλοι οι άρρωστοι. Το μόνο που χρειάζεται από μας είναι να καταλάβουμε ότι είμαστε άρρωστοι για να τρέξουμε και να βρούμε την ευτυχία και την αιωνιότητα. Αυτό δεν το είχε καταλάβει τότε ο μορφωμένος θεολόγος, ο δάσκαλος του Νόμου. Μπορούμε όμως να το καταλάβουμε εμείς.

Η απάντηση του Ιησού στον μορφωμένο τάχα συνομιλητή του ήταν ότι δεν έχει σημασία ποιός είναι για μας ο πλησίον, ο αγαπημένος φίλος, αλλά σε ποιόν μπορούμε εμείς να φανούμε φίλοι. Σημασία δεν έχει για το Χριστό ποιός μας αγαπάει, αλλά σε ποιόν μπορούμε να δείξουμε εμείς την αγάπη μας, ακριβώς όπως ο δάσκαλός μας ο Ιησούς έδωσε την ζωή του ολόκληρη για μας που είμαστε εχθροί του.

Ο Ιησούς συχνά edίδασκε με παραβολές (ιστορίες) καθώς έκανε και αυτή την μέρα. Ένας άνδρας, που δεν ήταν Σαμαρείτης, τον ελήστευσαν, τον πήρανε τα ρούχα και τον εχτύπησαν τόσο πολύ που νόμιζαν πως πέθανε. (10).

Διο μη Σαμαρίτες τον είδαν αλλά δεν τον βοήθησαν. Αλλά ένας Σαμαρείτης, εσταμάτησε και με αγάπη τον εβοήθησε, του περιποιήθηκε τα τραυμάτά του και τον πήγε σ' ένα πανδοχείο για να μείνει μέχρι που να γίνη καλά. (Λουκάς 10).

Ein interessanter Vergleich

Die Drachme

Das Rohmaterial: ein aus Erde gewonnenes Erz.

Die Herstellung: Der Schmelzer schmelzt und siedet das Edelmetall, um die entsprechende Form zu erhalten.

Der Silberschmied prägt das entsprechende Bild auf die Münze.

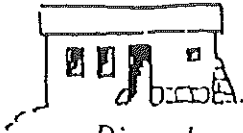
Der Mensch

Das Material bestand aus Staub vom Erdboden.

Die Herstellung: Gott *formte* ein wunderbares Gebilde mit seinen Händen.

Gott hauchte dem Menschen den Odem des Lebens ein.

Gott prägte dem Menschen sein Bild auf.

Die verlorene Drachme

... ging verloren durch die Schuld eines Menschen (Frau)

... war verloren im Haus

... war verloren im Schmutz des Bodens

... ein toter Gegenstand, keine Verbindung mehr zum Eigentümer, getrennt von ihm

Der verlorene Mensch

... ging verloren durch die Schuld der ersten Menschen (Adam u. Eva)

... ist verloren in der Welt

... ist verloren im Schmutz der Sünde

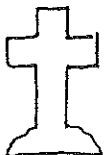
... ist geistlich tot, keine Verbindung zu Gott, getrennt von ihm

Die gesuchte Drachme

Die Frau setzt alles daran, um sie zu finden. Sie sucht so lange, bis sie sie findet. Die Frau setzt ihr Licht ein, um das Dunkel zu erhellen und die Beschaffenheit des Bodens festzustellen.

Selbst Schmutz und Staub hindern sie nicht am Suchen. Sie deckt alles auf, kehrt gründlich den Boden.

Der gesuchte Mensch

Gott läßt nichts unversucht, um ihn zu finden. Liebevoll bemüht er sich um jeden einzelnen.

Gott setzt den Herrn Jesus, das Licht der Welt und sein Wort ein, um den Schmutz der Sünde im Herzen aufzudecken.

Gott läßt sich von der Sünde nicht hindern. Er bringt sie ans Licht und schafft die Möglichkeit der Reinigung.

Die gefundene Drachme

Das Licht, das sorgfältige Fegen der Frau, ihre Mühe und Ausdauer, haben ihr den Erfolg beschert.

Grund der Freude und des Mitteilens: Die Stirbandkette hat nun ihren eigentlichen Sinn und Wert wieder zurückerhalten. Sie ist wieder vollständig durch die *eine* gefundene Drachme.

Der gefundene Mensch

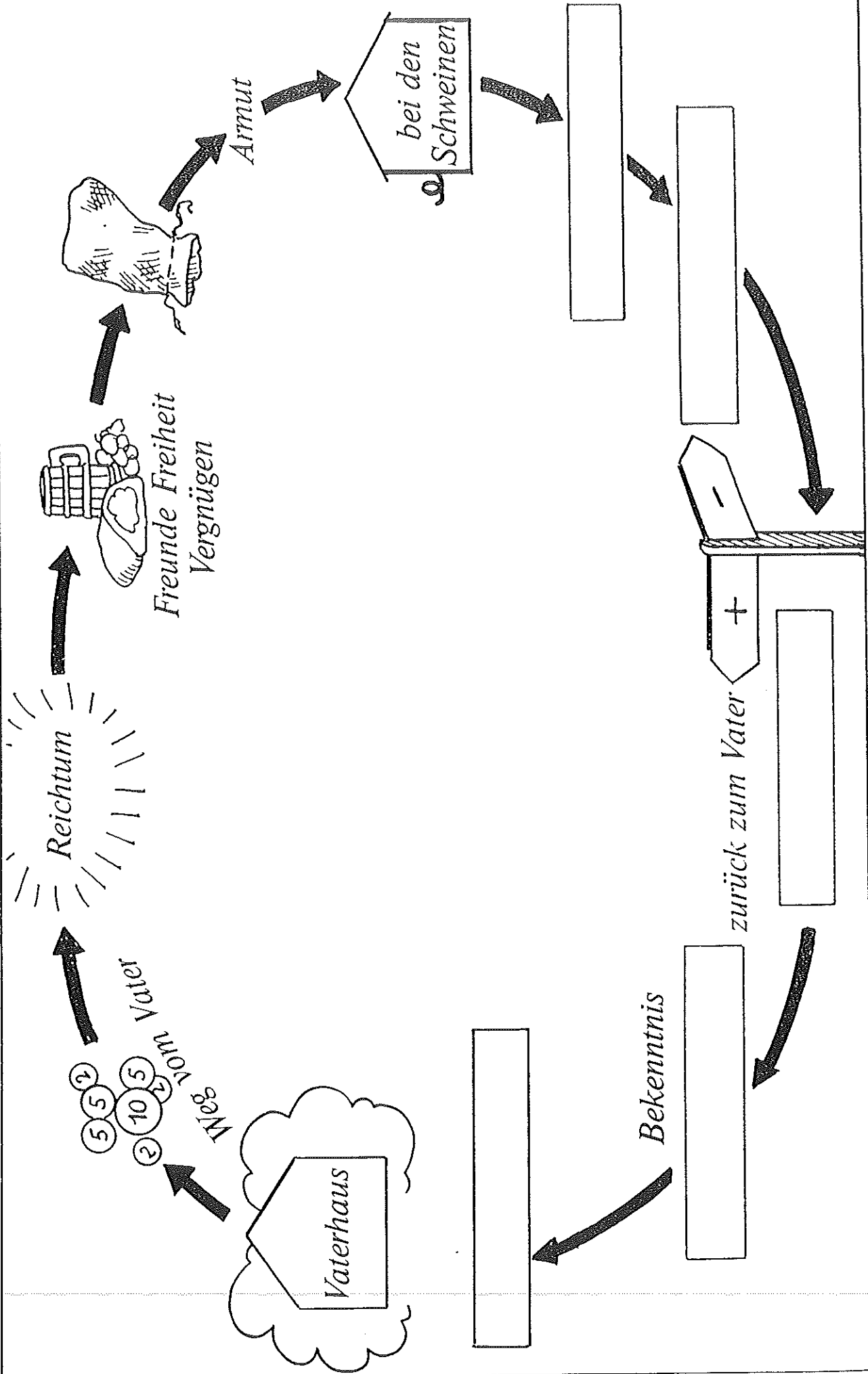
Das Licht der Welt (Jesus Christus) und das Wort Gottes setzt Gott mit Sorgfalt und großer Ausdauer ein, um das verlorene Eigentum zu suchen, zu finden und an sich zu nehmen.

Die Freude über *einen* Sünder, der Buße tut, beweist, wie wertvoll der einzelne Mensch für Gott ist. Selbst Engel sind an dieser Freude beteiligt.

Όταν επέστρεψε στο σπίτι του το πατρικό εσυγχωρέθη. Ο πατέρας του του είπε: «Η συγχώρεση δεν είναι γι' αυτούς που νομίζουν ότι είναι καλοί, αλλά για αυτούς που αναγνωρίζουν ότι είναι αμαρτωλοί!» (15).

Schreibe die folgenden Sätze in die leeren Kästchen:
 Er denkt um und will umkehren (= Buße)

Er geht zu seinem Vater
 Er bekennt seine Sünde

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (Λουκ.15:11-32)

Εαν η παραβολή του καλού Σαμαρείτη είναι η περίληψη της διδασκαλίας του Ιησού για την αγάπη προς τον πλησίον μας, η παραβολή του ασώτου γιού είναι η περίληψη της αγάπης του Θεού σε εμάς, η περίληψη του Ευαγγελίου ολοκλήρου. Οι ευσεβείς διαμαρτύρονταν που ο Χριστός κάνει παρέα με τους αματωλούς. Και ο Χριστός τότε τους είπε τρεις παραβολές. Ποιός βοσκός δεν αφήνει τα 99 πρόβατα και δεν κατεβαίνει φαράγια και γκρεμούς για ένα πρόβατο, που χάθηκε; Ποιά γυναίκα έστω και αν έχει δέκα δραχμές δεν ψάχνει με επιμέλεια τη μία δραχμή που έχασε; Εγώ γιατί να μην ενδιαφερθώ για το παιδί μου που χάθηκε και πληγώθηκε στο φαράγγι της αμαρτίας;

Ένα παιδί με αυθάδεια απαίτησε από τον πατέρα του να του δώσει το κομμάτι της περιουσίας που του ανήκε. Ήταν σαν να έλεγε στον πατέρα του. 'Πατέρα πέθανες εσύ για μένα! Θέλω να ζήσω ελεύθερος, μακριά σου. Δώσε μου λοιπόν ότι θα μου έδινες όταν θα πέθαινες για να κάνω τη ζωή μου!' Με αυτά τα λόγια πλήγωσε την καρδιά του γέρου πατέρα του. Αυτή είναι η ουσία και της δικιάς μας αμαρτίας. Διώχνουμε από κοντά μας τον Πατέρα, που μας αγαπάει, γυρνάμε την πλάτη τον Θεό, που μας φροντίζει, γιατί νομίζουμε ότι μακριά Του θα βρούμε την ζωή, τη χαρά. Ο Πατέρας πληγώνεται από τα λόγια του μικρότερου παιδιού του. Τον αφήνει όμως ελεύθερο. Το παιδί με ελαφρή την καρδιά και γρηγοράδα τρέχει σε χώρα μακρινή. Ξενιτεύεται και αρχίζει να κάνει τη ζωή του. Φίλοι, διασκεδάσεις..! Στο τέλος όμως παθαίνει αυτό που έκανε ο ίδιος στον γέρο τον Πατέρα του. Χάνει τον πατέρα του! Χάνει τα λεφτά του! Χάνει τους φίλους του! Και στο τέλος χάνει και τον ίδιο του τον εαυτό. Όταν ο άνθρωπος δραπετεύσει από το Θεό χάνει και την ανθρωπιά του.

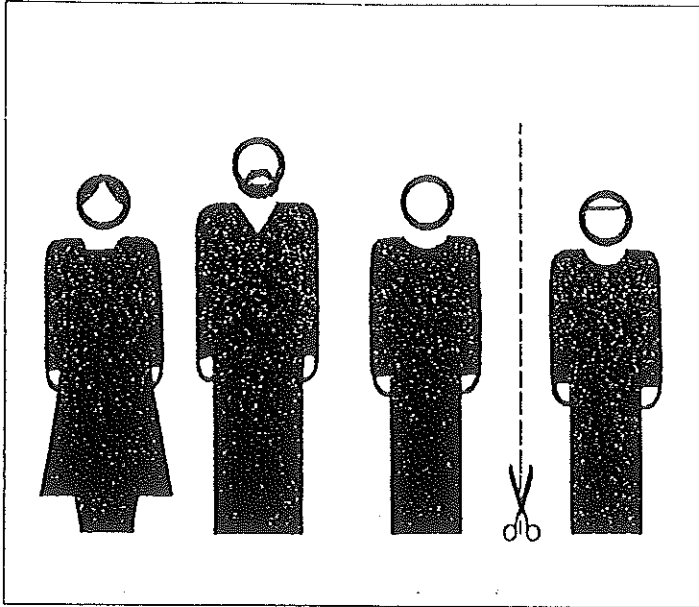
Για να ζήσει το παιδί αναγκάζεται να βόσκει γουρούνια. Όπως τα γουρούνια κυλιούνται στη λάσπη, έστω και αν βρίσκονται λουλούδια δίπλα τους, έτσι κι αυτός κυλίσθηκε στη λάσπη της αμαρτίας. Και τώρα για να χορτάσει την πείνα του τρώει το ίδιο φαγητό με τα γουρούνια. Τρώει τα ξυλοκέρατα, που στην αρχή είναι γλυκά. Μόλις πάνε όμως στο στομάχι σε γεμίζουν με πίκρα και αηδία. Μήπως έτσι δεν είναι και η αμαρτία; Το μικρό παιδί στην αρχή γεύθηκε την γλυκάδα της. Τώρα νοιώθει την πίκρα της. Έφυγε μακριά από τον πατέρα του, γιατί νόμισε ότι κρυφά θα κάνει με πιο άνεση την αμαρτία. Και τώρα νοιώθει τη χειρότερη μοναξιά.

Το παιδί όμως δεν τα χάνει. Θυμάται τα ωραία χρόνια που περνούσε κοντά στο σπίτι του, την οικογένειά του, τον πατέρα του. Καταλαβαίνει ότι με τη συμπεριφορά του πλήγωσε θανάσιμα την πατρική καρδιά. Δεν κάνει το λάθος του Ιούδα, που κρεμάστηκε απογοητευμένος. Σηκώνεται από τη λάσπη. Περνει το δρόμο της επιστροφής. Σκέφτεται να πεί στον πατέρα του, ότι έρχεται σαν δούλος. Ο πατέρας, που κάθε μέρα με αγωνία κοιτούσε στον ορίζοντα μήπως και προβάλλει το χαμένο του παιδί, τρέχει να το αγκαλιάσει. Δεν του λέει 'Πες μου πρώτα την ιστορία σου και μετά θα δούμε!'. Δεν κρατάει καμιά βρεγμένη σανίδα για να το μαλώσει. Μία λέξη λέει με δάκρυα στα μάτια και πέφτει στην αγκαλιά του χαμένου του γιού: 'Παιδί μου!'. Φωνάζει στους δούλους να φέρουν τα ρούχα, που παράτησε με βιασύνη το παιδί του φεύγοντας, τα ρούχα που ήταν πλυμένα στα δακρυά του. Φοράει στο παιδί το δαχτυλίδι του, που ήταν και η σφραγίδα του, η περιουσία του, το Κοντο του. Σφάζει το καλύτερο αρνί. Το πασχαλιάτικο πανηγύρι της Ανάστασης του νεκρού του γιού ξεκινάει! Αυτός που ένιωσε τις αμαρτίες του, είναι καλύτερος από αυτόν, που ανασταίνει νεκρούς.

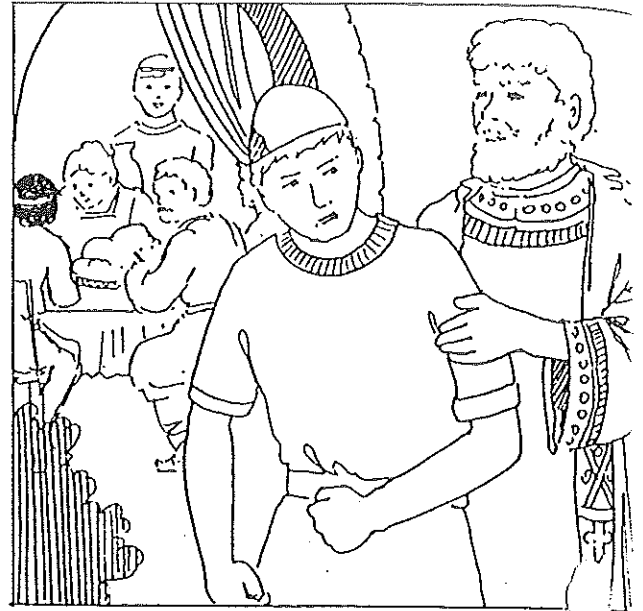
Η μοναδική παραφωνία σε όλη την γιορτή είναι το μεγάλο παιδί, το φρόνιμο, το υπάκουο. Αυτός που μια ζωή έκανε κάθε δουλειά αλλά δεν είχε καρδιά. Αυτός, που σκεφτόταν σύμφωνα με το νόμο και όχι σύμφωνα με την αγάπη. Ξεσπάει εναντίον του Πατέρα του. Τον αδερφό του τον αποκαλεί, 'ο γιός σου'. Με τη συμπεριφορά του δείχνει ότι μπορεί να ήταν συνέχεια κοντά στον πατέρα του, ποτέ του όμως δεν τον αγάπησε πραγματικά.

Πατέρας είναι ο Θεός. Άσωτα παιδιά είμαστε όλοι εμείς, που νομίζουμε ότι μακριά από τον Πατέρα μας τον Θεό και το σπίτι του, την Εκκλησία, υπάρχει η ζωή, η χαρά, η ευτυχία, η διασκέδαση. Ενώ μοιάζουμε με τον άσωτο στην κατηφόρα της αμαρτίας, δεν του μοιάζουμε πάντα και στην ανηφόρα της επιστροφής και της μετάνοιας. Ο Θεός Πατέρας πάντα μας περιμένει με ανυπομονησία, όχι για να μας καταδικάσει αλλά για αν μας αγκαλιάσει και να μας συγχωρήσει. Στην Εκκλησία σφάζεται σε κάθε λειτουργία το άκακο αρνί, ο Ιησούς Χριστός και στήνεται πανηγύρι από τους αγγέλους για κάθε παιδί, που γυρνάει δακρυσμένο. Οι δούλοι του σπιτιού, οι ιερείς είναι έτοιμοι να μας υπηρετήσουν και να μας ντύσουν με την λαμπρή φορεσιά του βασιλείου και της μετάνοιας. Εμείς λοιπόν γιατί αννούμε;

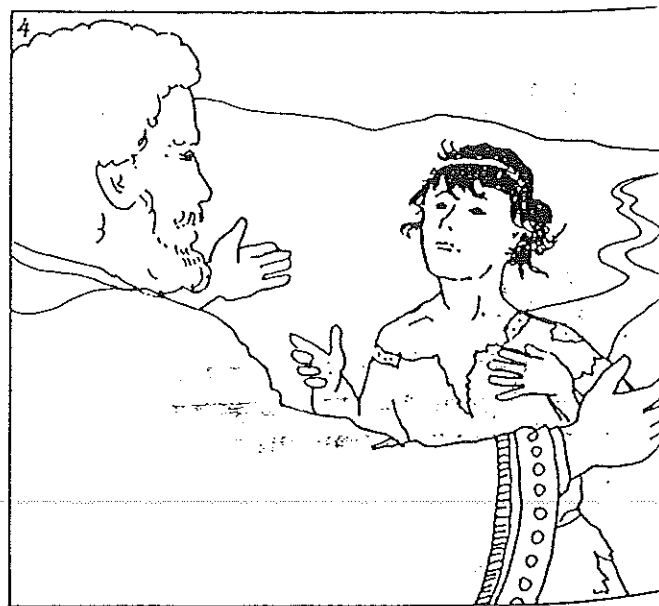
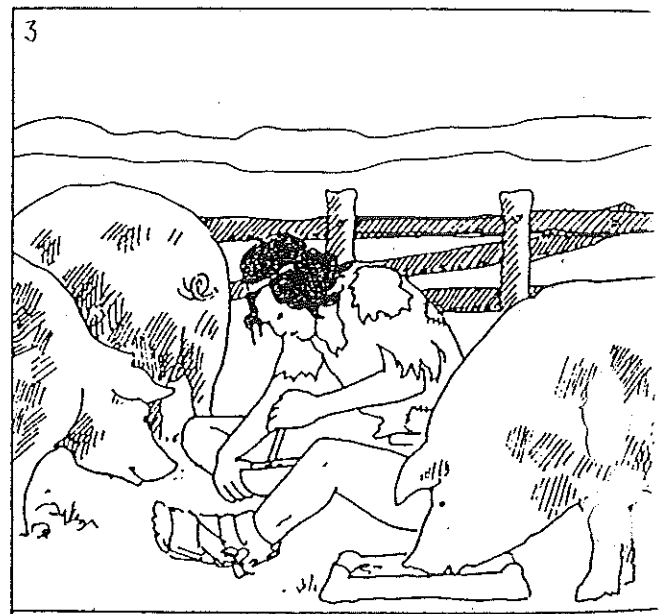
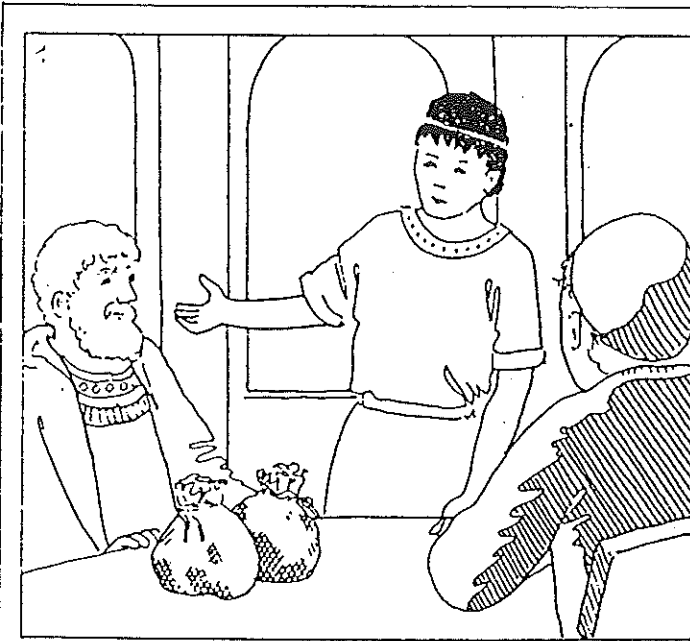
OHP 258

OHP 261

OHP 259a

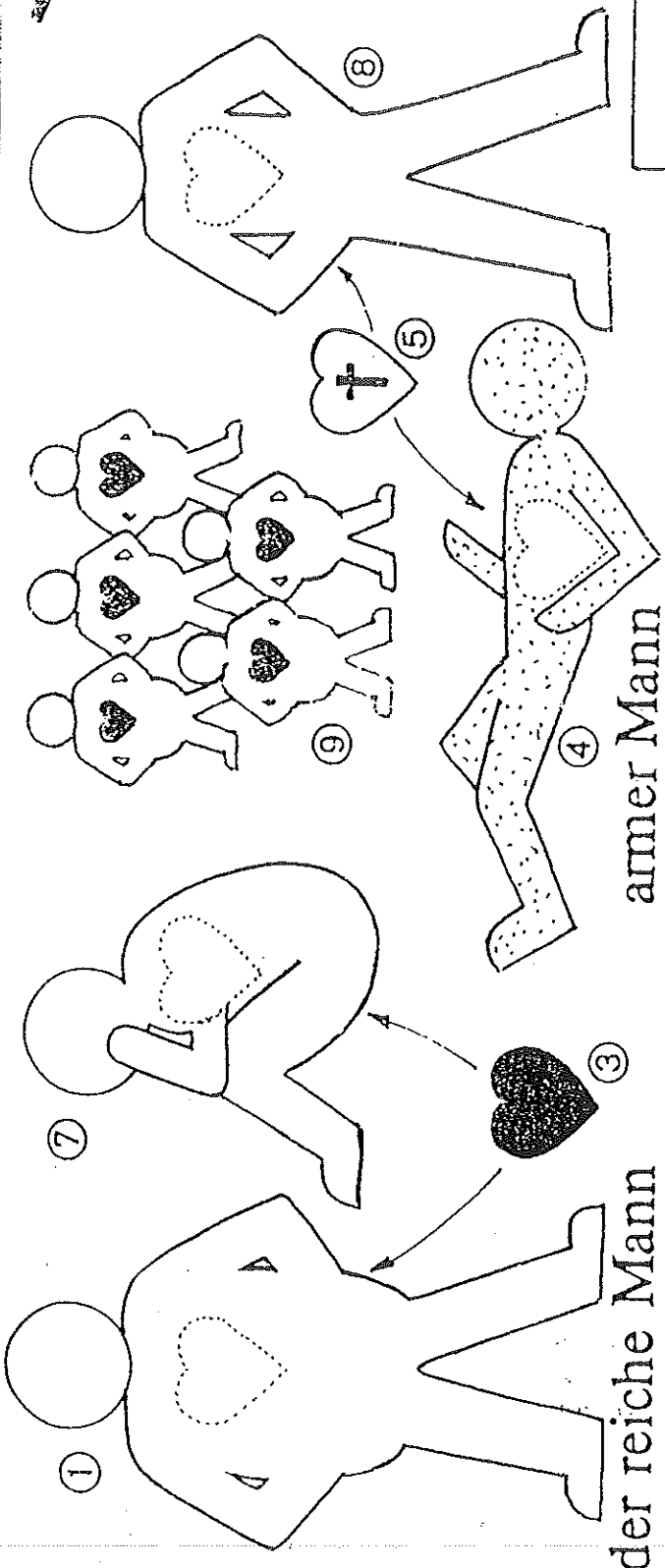
Ο Ιησούς είχε καθήσει στο τραπέζι κάποιου Φαρισαίου. Ο Ιησούς δεν έζησε στην έρημο, όπως ο Ιωάννης. Καθόταν σε τραπέζια, όχι φυσικά για να απολαύσει τα φαγητά αλλά για να σερβίρει ο ίδιος το πνευματικό φαγητό του λόγου του, που χορταίνει την ψυχή. Στο τραπέζι, που καθόταν ο Ιησούς κάποιος που ήταν βαριά άρρωστος πήγε μπροστά του και σιωπηλά του ζητούσε βοήθεια. Ήταν **Σάββατο** εκείνη την μέρα. Ο Χριστός στράφηκε στους εγωιστές Φαρισαίους και τους λέει: 'Πρέπει να τον κάμω αυτόν τον άρρωστο καλά, σήμερα που είναι Σάββατο; Εκείνοι δεν απάντησαν. Πολλές φορές είχαν κατηγορήσει τον Ιησού επειδή έκανε καλά τους ανθρώπους την μέρα του Σαββάτου. 'Ο Χριστός αφού έκανε καλά τον ταλαίπωρο άνθρωπο λέει στους υποκριτές (θεατρίνους) Φαρισαίους. Ποιός από σας όταν πέσει το παιδί του ή το βόδι του στο πηγάδι δεν θα το πιάσει αμέσως έστω κι αν είναι Σάββατο; Και αυτοί έκλεισαν το στόμα τους γιατί δεν ήξεραν τί να απαντήσουν στον Κύριο, που μιλούσε με εξουσία.

Στο τραπέζι μάλλον οι Φαρισαίοι ποιός θα καθήσει στην καλύτερη θέση. Ο Ιησούς όμως έλεγε: **Όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί και όποιος ταπεινώνει τον εαυτό του και τον βάζει στην τελευταία θέση αυτός θα δοξασθεί.** Όταν κάνεις τραπέζι μην προσκαλείς μόνον τους πλούσιους γείτονές σου γιατί και αυτοί θα σε προσκαλέσουν με τη σειρά τους και έτσι θα σου το ανταποδώσουν. Όταν κάνεις τραπέζι κάλεσε τους φτωχούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς, τους τυφλούς. Έτσι θα είσαι ευτυχισμένος, που δεν θα σου το ανταποδώσουν αυτοί αλλά ο Θεός όταν ναστηθούν οι δίκαιοι.

Εκεί που κάθονταν, κάποιος καλεσμένος Φαρισαίος είπε: 'Μακάριος όποιος πάρει μέρος στο τραπέζι της βασιλείας του Θεού'. Το είπε με τέτοιο τρόπο, έτσι ώστε να φανεί ότι μόνον αυτοί οι Φαρισαίοι, που τηρούσαν το Νόμο, θα πέρνανε μέρος στη χαρά του Παραδείσου. Ο Ιησούς, όμως του απάντησε με μια παραβολή.

Κάποτε κάποιος πλούσιος έκανε τραπέζι στους φίλους του. Κι όπως συνηθίζεται στην Παλαιστίνη έστειλε ένα δούλο του να προσκαλέσει τους φίλους του ιδιαιτέρως. Κι οι τρεις όμως καλεσμένοι αρνήθηκαν με ξεχωριστές δικαιολογίες. Ο πρώτος μόλις είχε αγοράσει κτήματα και ήθελε να τα δει. Προτίμησε τη λάσπη του χωραφιού απο τη ζεστασιά του βασιλικού δείπνου. Ο δεύτερος αγόρασε καινούργια ζώα και ήθελε να τα δοκιμάσει. Προτίμησε αυτός ο δεύτερος την αποπνικτική βρωμά του στάβλου απο τη λαμπρότητα του δείπνου. Αντήλλαξε την ζεστασιά και την χαρά του βασιλικού τραπέζιού με τη σβουνιά και το παχνί των ζώων. Ο τρίτος νυμφεύθηκε και δεν ήθελε να αφήσει μόνη της την γυναίκα του αφού στα συμπόσια εκείνης της εποχής μόνον άνδρες συμμετείχαν. Ο οικοδεσπότης διέταξε αμέσως τους δούλους του οργισμένος να γεμίσουν την κίθουσα με τους φτωχούς και άστρεγους της πόλης, με εκείνους που κατοικούσαν στους δρόμους και στα χωράφια.

Ποιά είναι άραγε η σημασία της παραβολής; Ποιός είναι ο Κύριος, ποιό είναι οι ακατάδεκτοι καλεσμένοι, ποιό είναι οι φτωχοί εκείνοι που τελικά συμμετείχαν στον δείπνο; Κύριος είναι ο Θεός. Προσκάλεσε στη βασιλεία του Θεού τότε τους Ισραηλίτες και τώρα όλους εμάς τους βαπτισμένους. Εμείς όμως κοιτάμε περισσότερο τα χωράφια, τα πράγματα αυτής της ζωής. Μας αρέσει περισσότερο η λάσπη και η αμαρτία. Δεν ακούμε την πρόσκληση του Θεού. Κοιτάμε χάμω. Δεν κοιτάμε τον ουρανό, την ψυχή μας, τον Θεό. Πολλές φορές τρώμε τα φαγητά, τα δώρα του Θεού, και ούτε ένα ευχαριστώ δεν λέμε στον πατέρα μας τον Θεό, που μας τα πρόσφερε. Βαριόμαστε να πάμε στην Εκκλησία να φάμε στο τραπέζι που κάνει ο ίδιος ο Χριστός και προσφέρει το ίδιο του το σώμα και το ίδιο του το αίμα. Όταν μας προσκαλεί κάποιος φίλος μας τρέχουμε με τα όμορφα ρούχα μας και δώρα μας. Όταν μας προσκαλεί ο Χριστός κάθε Κυριακή πρωί, γιατί αδιαφορούμε; Έτσι λοιπόν ο Χριστός οργισμένος στρέφεται σε άλλους ανθρώπους, που δεν τον ξέρουν, ούτε ποτέ τον έχουνε γνωρίσει. Ας ακούσουμε λοιπόν τη φωνή του Χριστού και ας προσπαθούμε κάθε Κυριακή να συμμετέχουμε στο τραπέζι του, για να έχουμε ευτυχία στη ζωή μας.

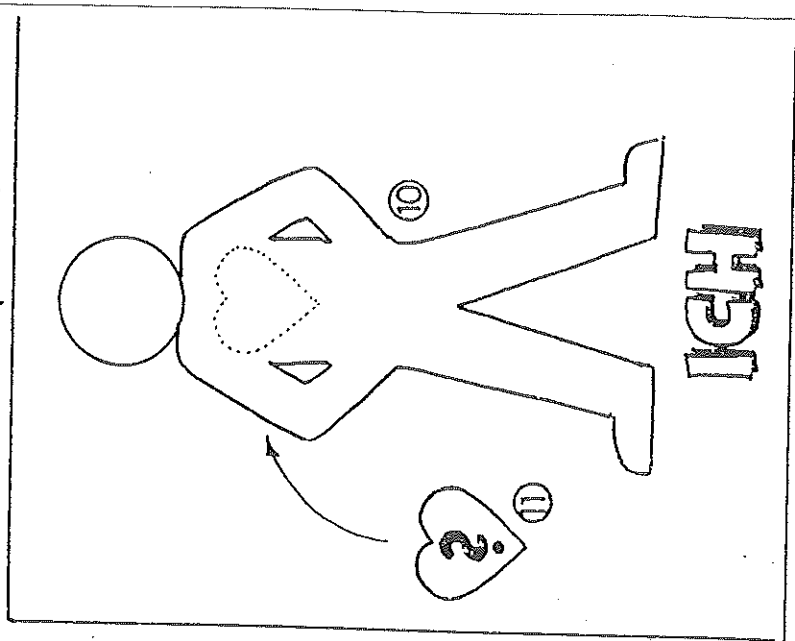

Trennung
von Gott

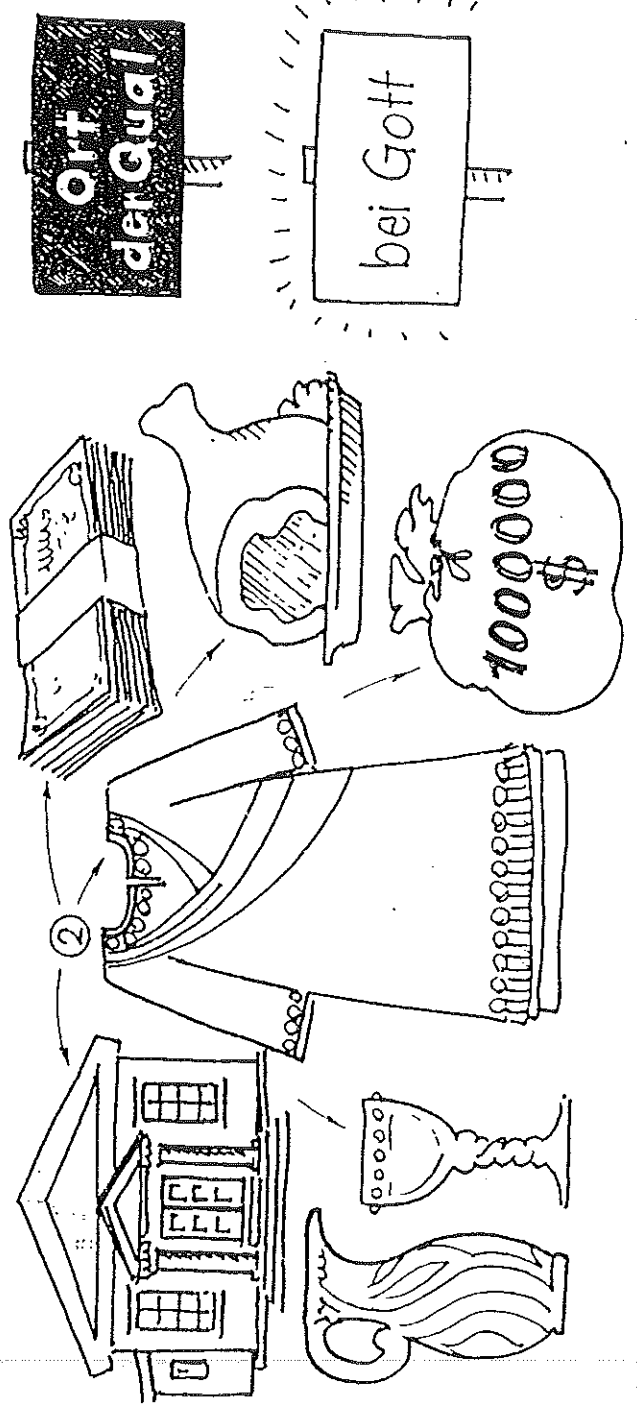
der reiche Mann

armer Mann

6

ICH

ort
der Qual

bei Gott

1000000
\$

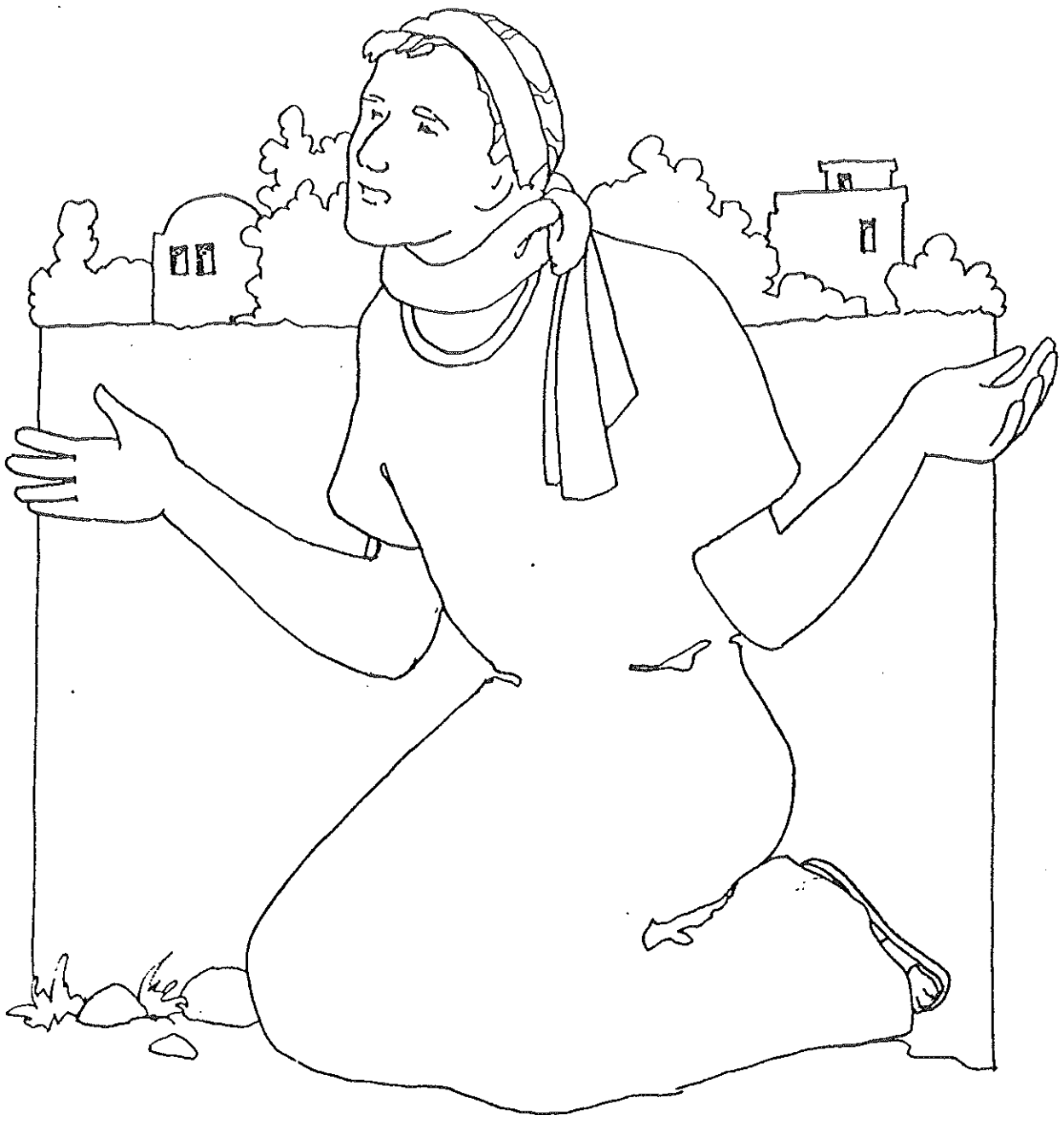
Ο Ιησούς στράφηκε ενάντια στους πλούσιους εκείνους, που έδειχναν άσπλαχνη καρδιά. Κάποτε σε ένα πλούσιο ευφόρησαν τα χωράφια. Ο Θεός του χάρισε πολλούς καρπούς, για να τους χαρίσει και αυτός με τη σειρά του στους φτωχούς. Και ενώ είχε τόσα αγαθά αυτός έλεγε ότι δεν έχει αποθήκες να τα κρύψει. Αντί να γεμίσει τις κοιλιές των φτωχών σκέφτεται να γκρεμίσει τις αποθήκες του για να χτίσει καινούργιες. Όπως ο μεθυσμένος ξεδιψά πάλι με κρασί έτσι και αυτός είναι άπληστος. Τη νύχτα του παρουσιάστηκε ο Θεός και του είπε: 'Αυτή τη νύχτα μου ζητάνε την ψυχή σου. Αυτά που ετοιμάσες ποιανού θα είναι;'. Ο πλούσιος από αφεντικό έγινε σκλάβος των χρημάτων και του άγχους, για αυτό και δούλος της κόλασης. Ο πλούσιος Αβραάμ σκόρπιζε τον πλούτο του για αυτό κι ο Παράδεισος πήρε το όνομά του, λέγεται **αγκαλιά του Αβραάμ**. Ο πλούσιος της παραβολής μάζευε τους καρπούς για τον εαυτό του για αυτό και έχασε τη χαρά και την ευτυχία και σε αυτή και στην άλλη ζωή.

Κάποτε ήταν ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος. Στα σκαλοπάτια του παλατιού του βρισκόταν ένας πολύ φτωχός και άρρωστος άνθρωπος, ο **Λάζαρος**. Από την μια πλευρά ο Πλούσιος φορούσε τα καλύτερα ρούχα. Από την άλλη πλευρά ο Λάζαρος, όχι μόνον ρούχα δεν φορούσε αλλά και το σώμα του ήταν γεμάτο πληγές. Από την μία ο Λάζαρος ήταν παραπεταμένος σε μία άκρη του πολυτελούς σπιτιού του πλουσίου. Προσπαθούσε να πνίξει την πείνα του με τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του κυρίου του. Δεν είχε την δύναμη ούτε τα σκυλάκια που του έγλυφαν τις πληγές να βιώσει. Από την άλλη ο πλούσιος 'έτρωγε και έπινε και διασκέδαζε'. Από την μια πλευρά ο πλούσιος είχε τριγύρω του φίλους πολλούς. Από την άλλη ο πτωχός Λάζαρος είχε συντροφιά τα καλοαναθερμμένα σκυλιά του πλουσίου.

Και όμως τι εκπληκτικό! Το όνομα του φτωχού πονεμένου και πληγωμένου Λαζάρου μας το γράφει η Γραφή. Είναι το μοναδικό όνομα που μνημονεύεται σε παραβολή του Ιησού. 'Λάζαρος' σημαίνει σημαίνει 'ο Θεός με βοηθά'. Αυτοί, που για μας είναι άγνωστοι και άσημοι, για το Θεό είναι ονομαστοί. Και αυτοί πάλι, που για μας είναι ονομαστοί και φημισμένοι για τον Θεό μπορεί να είναι 'πολύ μικροί' και τιποτένιοι. Ο Λάζαρος παρόλο που έβλεπε την αδικία, δεν διαμαρτυρόταν στον Θεό. Δεν έβριζε τον πλούσιο. Έδειχνε υπομονή. Και ο πλούσιος πάλι δεν έδωξε τον Λάζαρο από το σπίτι του. Τον άφησε στα σκαλοπάτια του σπιτιού του. Έδειξε όμως αδιαφορία για τον πονεμένο συνανθρώπό του.

Το σκηνικό αλλάζει. Ο θάνατος συναντά όλους πλούσιους και φτωχούς. Τον πλούσιο τον θάψανε με τιμές, ομιλίες και δόξες. Του χτίσανε και έναν ωραίο τάφο. Τον Λάζαρο τον πέταξαν σε έναν λάκο. Να όμως που την ψυχή του Λάζαρου άγγελιοι την πάνε με δόξα στην αγκαλιά του πλουσίου αλλά φιλόξενου Αβραάμ. Ο πλούσιος πηγαίνει στην κόλαση. Και τώρα τα πράγματα αντιστρέφονται. Όταν ζούσε ο Λάζαρος πεινούσε. Τώρα στην αιωνιότητα ο πλούσιος διψάει και ζητά από τον ζητιάνο έστω και λίγο νεράκι. Το χάος όμως μεταξύ του Παραδείσου και της κόλασης είναι τεράστιο. 'Παιδί μου' λέει ο Αβραάμ στον πλούσιο, παρόλο, που εκείνος δεν αξίζει τέτοια ονομασία. 'Εσύ όσο ζούσες απόλαυσες τα αγαθά σου και ο Λάζαρος υπέμεινε τα κακά. Τα αγαθά, που ο Θεός σου χάρισε εσύ νόμισες ότι ήταν μόνον δικά σου. Τώρα εδώ στον Παράδεισο αυτός απολαμβάνει και εσύ στερείσαι'. Σε παρακαλώ πατέρα, λέει ο πλούσιος, στείλε τον Λάζαρο στο σπίτι του πατέρα μου, να μιλήσει στα πέντε αδέρφια μου, να μην έρθουν κι αυτοί εδώ, που βρίσκομαι εγώ.' Και ο Αβραάμ του απαντά: 'Έχουν την αγία Γραφή, τον Μωυσή και τους προφήτες. Αυτούς ας υπακούσουν'. 'Όχι πατέρα' επιμένει ο πλούσιος. 'Εαν δούν κάποιον αν ανασταίνεται από τους νεκρούς, τότε μόνον θα μετανοήσουν'. Ο Αβραάμ τότε απαντά: 'Εαν δεν υπακούνε στον Μωυσή και στους προφήτες, ούτε τότε θα πεισθούν ακόμη και εαν αναστηθεί κάποιος'.

Ο Λάζαρος αναστήθηκε. Μήπως πίστεψαν οι Ισραηλίτες; Χειρότερα ζήλεψαν και φθόνησαν το Χριστό. Ο ίδιος ο Ιησούς αναστήθηκε. Μήπως πίστεψαν αυτοί, που έχουν καρδιά πέτρινη και σκληρή; Χειρότεροι έγιναν. Πλήρωσαν ανθρώπους να πουν ότι κλάπηκε ο νεκρός. Ας μελετάμε την αγία Γραφή. Ας παρατηρούμε τη φύση και τότε θα δούμε να γίνονται πολλά θαύματα του Θεού μπροστά στα μάτια μας.

Ο Ιησούς έκανε το τελευταίο ταξίδι του στα Ιεροσόλυμα. Καθώς έμπαινε σε κάποια κωμόπολη ακούστηκε η σπαρακτική φωνή 10 ανθρώπων, που από μακριά φώναζαν απελπισμένα 'βοήθεια'. Οι 10 αυτοί άνθρωποι ήταν λεπροί. Το σώμα τους σάπιζε αργά μέσα σε φοβερούς πόνους. Επειδή η λέπρα, που έμοιαζε με το σημερινό AIDS, ήταν αρρώστεια κολλητική έπρεπε να μένουν μακριά από τον κόσμο. Δεν μπορούσαν λοιπόν οι 10 αυτοί ταλαίπωροι άνθρωποι να αγγίξουν τον Χριστό. Δεν μπορούσαν να αγκαλιάσουν τον συνάνθρωπό τους. Φορούσαν κουδούνια σαν τα ζώα έτσι ώστε κανείς να παίρνει χαμπάρι την παρουσία τους και να τρέχει μακριά. Οι 10 λεπροί θεωρούντο άνθρωποι αμαρτωλοί και σιχαμεροί από το Θεό. Μόλις η Μαριάμ, η αδερφή του Μωυσή κουτσομπόλευε τον αδερφό της γέμισε με λέπρα. Το ίδιο γεμάτος με λέπρα ήταν ένας στρατηγός του βασιλιά της Συρίας. Αυτούς λοιπόν, που ο Θεός τιμωρούσε οι άνθρωποι δεν έπρεπε να βοηθάνε. Οι λεπροί έπρεπε να μένουν στην έρημο και να τρώνε ένα ξεροκόμματο, που τους πετούσανε από μακριά κάποιοι περαστικοί. Οι 10 λεπροί πονούσαν στο σώμα. Πονούσαν όμως πιο πολύ και στη ψυχή αφού ένοιωθαν μόνοι και έρημοι ακόμα και από αυτόν τον Θεό.

Στην παρέα τους ήταν και ένας Σαμαρείτης, κάποιος που από τους Ισραηλίτες εθεωρείτο αλλόπιστος. Μέσα στον πόνο όμως όλοι έμαθαν να ζούν ενωμένοι και αγαπημένοι. Για αυτό και από το βάθος της εγκατάλειψης φωνάζουν αυτό που και εμείς λέμε αλλά δεν εννοούμε: Ιησού επιστάτα ελέησον ημάς ή αλλιώς 'Κύριε ελέησον'. Με την μικρή αυτή προσευχή οι λεπροί στο σώμα αλλά καθαροί στην ψυχή είπαν δύο πολύ μεγάλα πράγματα. Πρώτον ότι ο Ιησούς δεν είναι ένας απλός άνθρωπος αλλά Κύριος. Δεύτερον ότι αυτοί είναι τόσο αμαρτωλοί και καταδικασμένοι ώστε δεν είναι άξιοι να ζητήσουν τίποτα άλλο παρά μόνον έλεος, συμπάθεια.

Οι λεπροί αυτό είπαν με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους. Ο Ιησούς όμως δεν τους τους θεράπευσε αμέσως, για να δοκιμάσει την πίστη που του είχαν. Τους προέτρεψε μόνο: 'Πηγαίνετε δείξτε τους εαυτούς σας στους ιερείς'. Και οι λεπροί πραγματικά πηγαίνοντας στους ιερείς, θεραπεύτηκαν. Ο Θεός δεν απαντάει πολλές φορές αμέσως στα αιτήματά μας για να δοκιμάσει την πίστη μας αλλά & έτσι ώστε η αγάπη και το πάθος μας προς αυτόν να γίνει μεγαλύτερο.

Ο Χριστός στέλνει τους ταλαίπωρους εκείνους ανθρώπους όχι στους ιατρούς αλλά στους ιερείς! Πολλοί μόλις ακούνε ότι πρέπει να πάνε στον ιερέα να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους και να κοινωνήσουν λένε αμέσως: Μα καλά θα πάμε σε αυτόν τον αμαρτωλό για να πάρω το Χριστό; Δεν μπορώ να επικοινωνήσω με το Θεό από το σπίτι μου; Είναι ανάγκη να πάω στην Εκκλησία που είναι ο τάδε ιερέας για να λάβω τη Χάρη του Θεού; Όταν πηγαίνει όμως κάποιος στο φούρναρη δεν εξετάζει τί είναι αυτός! Αυτό που το ενδιαφέρει είναι το ψωμί που δίνει, που είναι απαραίτητο στη ζωή! Όταν επισκέπτεται κανείς το γιατρό δεν εξετάζει τί είναι ο γιατρός αλλά το πώς θα γίνει καλά. Όταν πάει κανείς στον ιερέα δεν θα πρέπει να τον ενδιαφέρει τι είναι ο ιερέας αλλά τι προσφέρει. Καί προσφέρει την θεραπεία της ψυχής και τον ζωντανό άρτο, τον ίδιο τον Ιησού.

Η σημερινή περικοπή τελειώνει με ένα μεγάλο μάθημα για μας. Οι εννέα λεπροί είτε επειδή πίστεψαν ότι ήταν υποχρέωση του Ιησού να τους κάνει το θαύμα, είτε επειδή ξεχάστηκαν απο τη χαρά, που ένιωσαν μπαίνοντας επιτέλους στον κόσμο και επιστρέφοντας στους φίλους και τους συγγενείς τους, ξέχασαν να ευχαριστήσουν τον ευεργέτη τους. Μόνον ένας απο την παρέα τους, αυτός ο αλλόθρησκος και αλλόφυλλος Σαμαρείτης, που δεν είχε ούτε ιερέα ούτε Εκκλησία να πάει, ξέκοψε απο την παρέα. Γύρισε στον Ιησού ευχαριστώντας Τον με μεγάλη φωνή για το δώρο που του έκανε, για την υγεία που του δώρησε. Για τον Σαμαρείτη ο μόνος προστάτης δεν ήταν οι ιερείς των Ιεροσολύμων αλλά ο Ιησούς που τον θεράπευσε. Συχνά και εμείς παρακαλούμε τον Θεό να λύσει το ένα ή το άλλο πρόβλημά μας. Ξεχνούμε να τον δοξολογήσουμε γι'αυτά που κάθε μέρα μας προσφέρει. Συχνά έλεγε κάποιος χρησιμοποιούμε το Θεό, σαν την ομπρέλλα, που ανοίγουμε σε καιρό βροχής και την πετάμε όταν έχει ήλιο. Δεν αρκεί να είμαστε ζητιάνοι του Θεού αλλά πάνω από όλα ευγνώμονες δούλοι του!

Κάποτε σε μερικούς, που ήταν σίγουροι για την ευσεβειά τους και περιφρονούσαν τους άλλους κείπε την παρακάτω παραβολή. Δυο άνθρωποι ανέβηκαν στο Ναό για να προσευχηθούν, ένας μεγάλος ευσεβής, ο Φαρισαίος και ένας μεγάλος αμαρτωλός, ο τελώνης. Ο πρώτος άνθρωπος, που ανεβαίνει τα σκαλοπάτια του Ναού είναι ένας Φαρισαίος. Οι Φαρισαίοι ήταν άνθρωποι, που τηρούσαν το Νόμο, κατά γράμμα. Νήστευαν, προσεύχονταν, κάνανε ελεημοσύνες. Ήταν οι πολύ ευσεβείς. Ο δεύτερος, που ανεβαίνει τα σκαλοπάτια του Ναού ήταν τελώνης. Οι τελώνες εισέπρατταν τους φόρους για χάρη των Ρωμαίων. Οι τελώνες πλήρωναν τους φόρους στους κατακτητές και κατόπιν προσπαθούσαν με όποιο μέσο μπορούσαν, να εισπράξουν απο τους απλούς ανθρώπους όχι μόνον τους φόρους αλλά και ένα μεγάλο κέρδος. Μέχρι και νεκρούς ξέθαβαν οι τελώνες για να δώσουν οι συγγενείς τους αυτά που χρωστούσαν.

Στο Ναό λοιπόν συναντώνται ο μεγάλος ευσεβής αλλά & ο μεγάλος ανήθικος. Σίγουρα ο Φαρισαίος ξαφνιάστηκε απο την παρουσία του αμαρτωλού τελώνη. Μέσα όμως σε κάθε καρδιά όσο βρώμκη κι αν είναι, κάιει το καντηλάκι της πίστης στο Θεό. Ο Φαρισαίος όρθιος στο κέντρο του Ναού, αντί να προσευχηθεί στον Θεό, επαινεί τον εαυτό του. Μεταβάλλει το Θεό σε ακροατή των κατορθωμάτων του. Στην αρχή τονίζει ποιός είναι: 'Σε ευχαριστώ' λέει 'που δεν είμαι όπως οι άλλοι άνθρωποι'. Δεν λέει τουλάχιστον στο Χριστό: 'Σε ευχαριστώ Θεέ μου που δεν με έκανες όπως τους άλλους ανθρώπους'. 'Σε ευχαριστώ' λέει εγωιστικά 'που δεν είμαι όπως οι άλλοι άνθρωποι, οι δικιοκί και όπως αυτός εδώ ο τελώνης!' Δεν φτάνει που ο Φαρισαίος μιλάει για τον εαυτό του, κυπάει το φτωχό τελώνη που στέκεται σε μία γωνιά του Ναού. Πόσες φορές και εμείς δεν διακρίναμε τον καλό μας εαυτό απο τους άλλους αμαρτωλούς;

Ο Φαρισαίος αφού αναφέρει στο Θεό ποιός είναι, λέει κατόπιν τι κάνει. Νηστεύει δύο φορές την εβδομάδα. Δωρίζει το 1/10 της περιουσίας του στο Ναό. Ο Νόμος πρόσταζε κάθε πιστό να δίδει στο Ναό και τους ιερείς το ένα δέκατο απο τα κτήματα ή τα κοπάδια του. Οι Φαρισαίοι όμως που ούτε βοσκοί ούτε γεωργοί ήταν, δίνανε στο Ναό το 1/10 απο τα φυτά που καλλιεργούσαν στις γλάστρες τους: το άνιθο και το δυόσμο. Για τους αμαρτωλούς η θρησκεία ήταν δαπανηρή. Για τους ευσεβείς Φαρισαίους ήταν όχι μόνον αδάπανη, αλλά και αιτία εγωισμού, όπως φαίνεται απο την προσευχή του Φαρισαίου!

Στην άλλη άκρη ο τελώνης κλαίει σπαρακτικά. Γονατισμένος κτυπάει τα στήθη του. Χύνει δάκρυα. Δεν κατηγορεί κανένα και τίποτα. Εξαρτάται από το έλεος του Θεού. Ξέρει ποιός είναι, ξέρει επίσης τι έκανε! Γι αυτό και το μόνο που ζητά είναι έλεος, συμπάθεια! "Ο Θεός ιλάσθητί μοι αμαρτωλώ!". Χρειάζονται χρόνια μετανοίας για να σβήσουμε ένα λάθος μας απο την θύμηση των φιλων μας. Για το Θεό όμως αρκεί ένα δάκρυ. Όπως όταν το μωρό γεννιέται κλαίει, έτσι και ο άνθρωπος που ξαναγεννιέται στη ζωή του Χριστού, δακρύζει μπροστά στην αγάπη του Θεού και την αμαρτία την δικιά του. Ένα δάκρυ του τελώνη ήταν πολιτισμότερο στο Θεό απο όλες τις πράξεις που έκανε ο Φαρισαίος. Ένα δάκρυ του τελώνη έσβησε χρόνια αμαρτιών.

Σας βεβαιώνω λέω στο τέλος ο Κύριος ότι ο αμαρτωλός τελώνης έφυγε για το σπίτι του αθωωμένος και συμφιλιωμένος με το Θεό, ενώ ο Φαρισαίος όχι. Γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί και όποιος ταπεινώνει θα υψωθεί.

Ο ΒΑΡΤΙΜΑΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΖΑΚΧΑΙΟΣ (Ματθ.20:29-34, Μαρκ.10:46-52, Λουκ.18:35-19:10)

Ο Ιησούς βρίσκεται στο δρόμο προς το Γολγοθά και το πάθος. Όταν πλησίαζε ο Ιησούς στην Ιεριχώ, ένας τυφλός καθόταν στο δρόμο και ζητιάνευε. Ο Βαρτιμαίος δεν μπορούσε να δει το φώς του ήλιου, τα βλέμματα των συνανθρώπων του. Νικημένος από τη ζωή, βουτηγμένος σε ένα πυκνό σκοτάδι κάθεται στην άκρη του δρόμου. Έχοντας χάσει την πιο πολύτιμη αίσθησή του, την όρασή του κάνει το πιο θλιβερό επάγγελμα. Ζεί από τα ψίχουλα και τον οίκτο των άλλων. Ξαφνικά ακούει πλήθος να πλησιάζει. Η ελπίδα φουντώνει μέσα του. Από το δευτερόλεπτο εκείνο, που θα περνούσε ο Χριστός από μπροστά του θα κρινόταν όλη η ζωή του. Άρχισε λοιπόν με όλη την δύναμη του να φωνάζει: 'Γιέ του Δαβίδ ελέησέ με!'

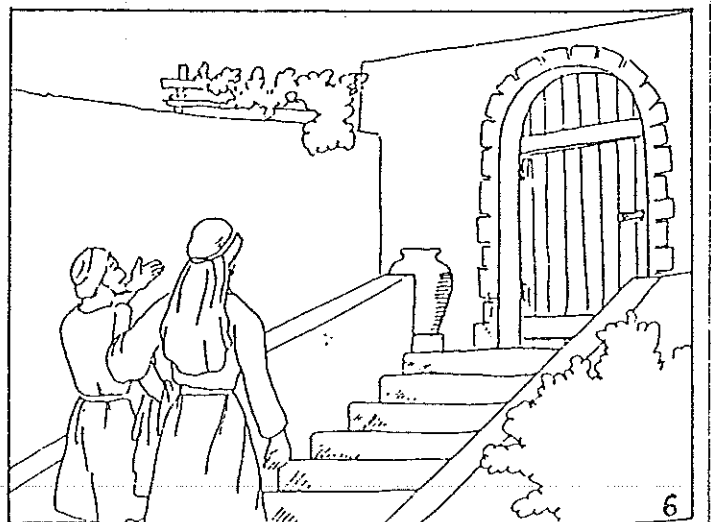
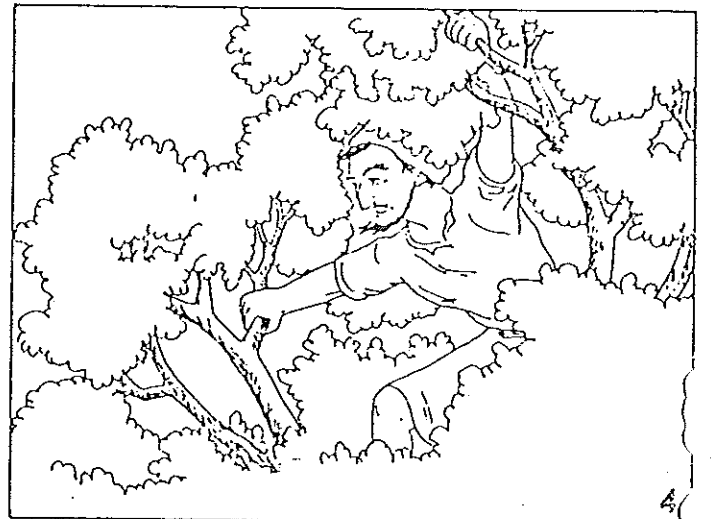
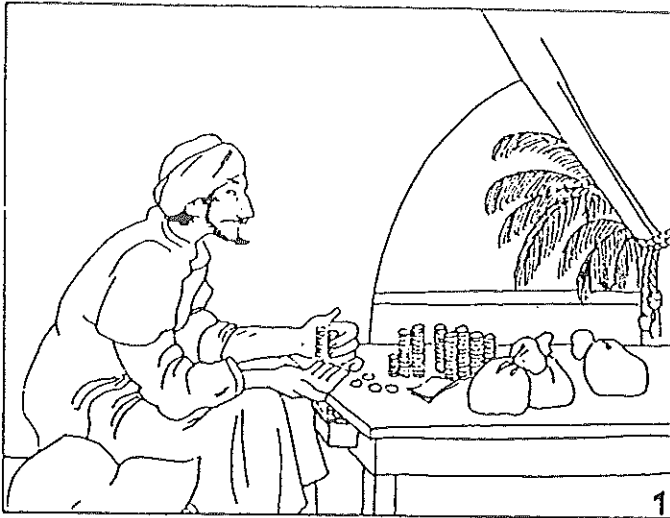
Ο λαός πίστευε ότι ο Ιησούς ήταν κάτι σαν τον μαρμαρωμένο βασιλιά: ότι πάει τώρα στην Ιερουσαλήμ για να ποδοπατήσει τους Ρωμαίους και να ανέβει σε θρόνο βασιλικό. Ένας λοιπόν που πάει να γίνει βασιλιάς δεν πρέπει να ενοχλείται από άτομα άρρωστα και κακόμοιρα. Για αυτό και τρέχουν να κλείσουν το στόμα του φτωχού τυφλού. Ο Βαρτιμαίος όμως πιστεύει. Δεν υπολογίζει τί λέει ο κόσμος. Δεν τον νοιάζει εαν τον κοροιδέει ο κόσμος. Τον νοιάζει αυτός να γίνει καλά. Ο τυφλός ζητιάνος μέσα στην τύφλα του είδε το φώς το αληθινό! Καταλαβαίνει ότι ο Ιησούς είναι ο γιός του Δαβίδ που ήρθε εδώ στη γη, ταπεινώθηκε όχι για να φέρει δόξα εξωτερική αλλά για να μας φέρει το φώς της καλωσύνης. Ο Βαρτιμαίος κατάλαβε ότι ο Ιησούς είναι ο ήλιος της δικαιοσύνης, της αγάπης και της θυσίας. Να λοιπόν που η τύφλα του Βαρτιμαίου, η ταπείνωση και η περιφρόνια που δεχόταν καθημερινά, του δίδαξαν πράγματα τα οποία οι άλλοι που είχαν τα μάτια και τα αυτιά αγνοούσαν.

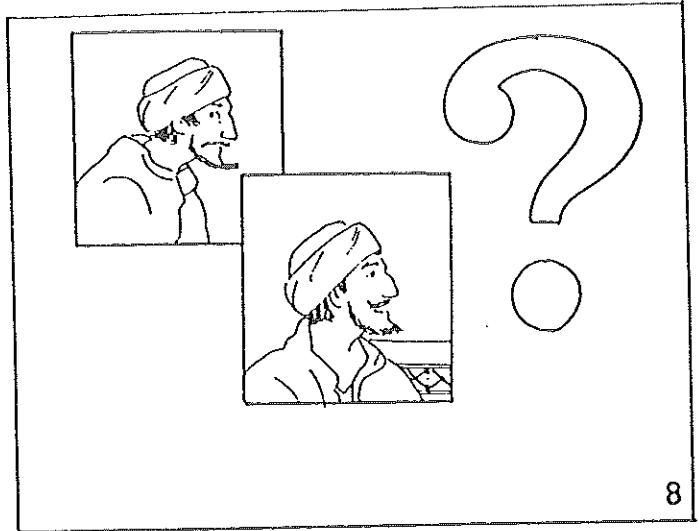
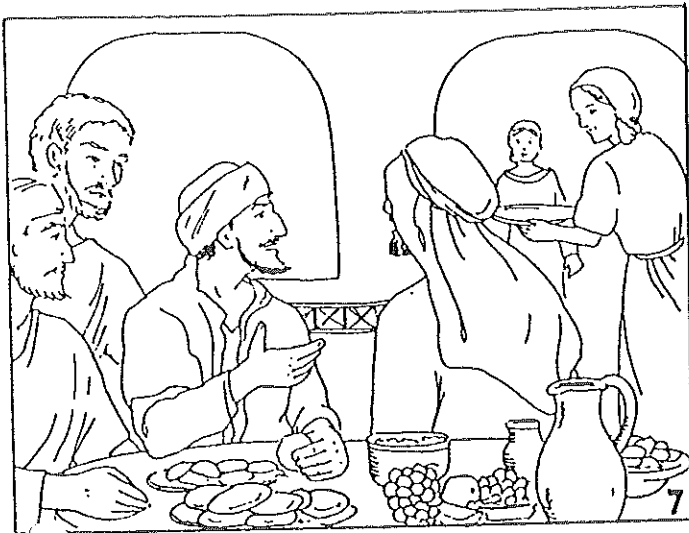
Όταν ο Χριστός τον πλησιάζει, τον ρωτά τί θέλει. Όχι φυσικά γιατί δεν ξέρει τί θέλει ο φτωχός Βαρτιμαίος αλλά για να δείξει ότι ο τυφλός δεν ζητά χρήματα. Ήθελε ο Ιησούς να αποδείξει ότι ο τυφλός πίστευε ότι ο Χριστός είναι ο Θεός που μπορούσε να του προσφέρει το πολυτιμότερο αγαθό. Ο τυφλός είδε ότι δεν υπάρχει άλλο πρόσωπο να τον βοηθήσει, να του γλυκάνει την ζωή.

Πραγματικά μεγάλο κακό η τύφλωση των ματιών αλλά πολύ μεγαλύτερο κακό η τύφλωση των πνευματικών ματιών. Πόσοι άνθρωποι ανοιχτομάτηδες χάνονται μέσα στα πυκνά σκοτάδια για να βρουν εκεί την χαρά; Κλωτσούν το φώς, σβήνουν το καντήλι, την πίστη στο Θεό; Αντί να ζητούν από το Θεό φώς, να ανοίξουν τα μάτια της καρδιάς τους ζητούν μόνο πράγματα, που χάνονται και σβήνουν. Μακάρι να ακούσουμε και εμείς τη φωνή, που άκουσε στο τέλος ο Βαρτιμαίος: 'Απόχτησε το φώς σου! Η πίστη σου σε έσωσε!'

Ο Ιησούς μπαίνει στην Ιεριχώ και αρχίζει να κηρύττει. Κάποιος μεγάλος αμαρτωλός, ο τελώνης Ζακχαίος, που δεν βρήκε τη χαρά ούτε στη δόξα ούτε στα λεφτά του, προσπαθεί να δει τον Ιησού. Επειδή ήταν κοντός, σκαρφαλώνει σε ένα δέντρο. Ας φανταστούμε έναν υπουργό να σκαρφαλώνει σε μια μουριά για να ακούσει το κήρυγμα ενός φτωχού ιεροκήρυκα. Ο Ζακχαίος έκανε το πρώτο πήδημα. Το δεύτερο πήδημα ήταν να πετάξει από πάνω τις βαριές του αμαρτίες και να πέσει στα πόδια του Χριστού. Σε αυτό τον βοηθάει ο Ιησούς: 'Ζακχαίε κατέβα γρήγορα! Σήμερα θα μείνω στο σπίτι σου!' Ο Χριστός δεν του κάνει κήρυγμα. Του δείχνει απλόχερα την αγάπη του. Και ο Ζακχαίος πραγματικά εν-θουσιασμένος, χωρίς να του πεί τίποτα ο Ιησούς, επιστρέφει τα λεφτά όσων είχε αδικήσει τέσσερις φορές περισσότερο.

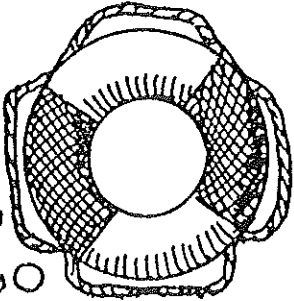
Όλοι μας είμαστε πλασμένοι για τα ύψη της αιωνιότητας. Γι αυτό όλοι μας διψάμε για ανάστημα. Απο τα τακούνια που χρησιμοποιούμε, μέχρι τα όνειρα που μας κάνουν να πετούμε στα ύψη! Κινέζοι επιστήμονες προσπαθούν με χημικά μέσα, να δώσουν λίγο μπόι στο σώμα τους! Ο κοντόσωμος Ζακχαίος μας διδάσκει ότι μοναδικός τρόπος για να φτάσουμε ψηλά είναι η ταπείνωση κι η μετάνοια μας να πέσουμε στα πόδια του Χριστού μετανοημένοι! Αλλά και η εμπειρία η δικιά μας, μας τονίζει ότι όποιος νομίζει ότι είναι σοφός είναι ανόητος και ότι όποιος στηρίζεται στα πλούτη του είναι επιπόλαιος. Σοφός, δυνατός κι άγιος είναι ο ταπεινός!

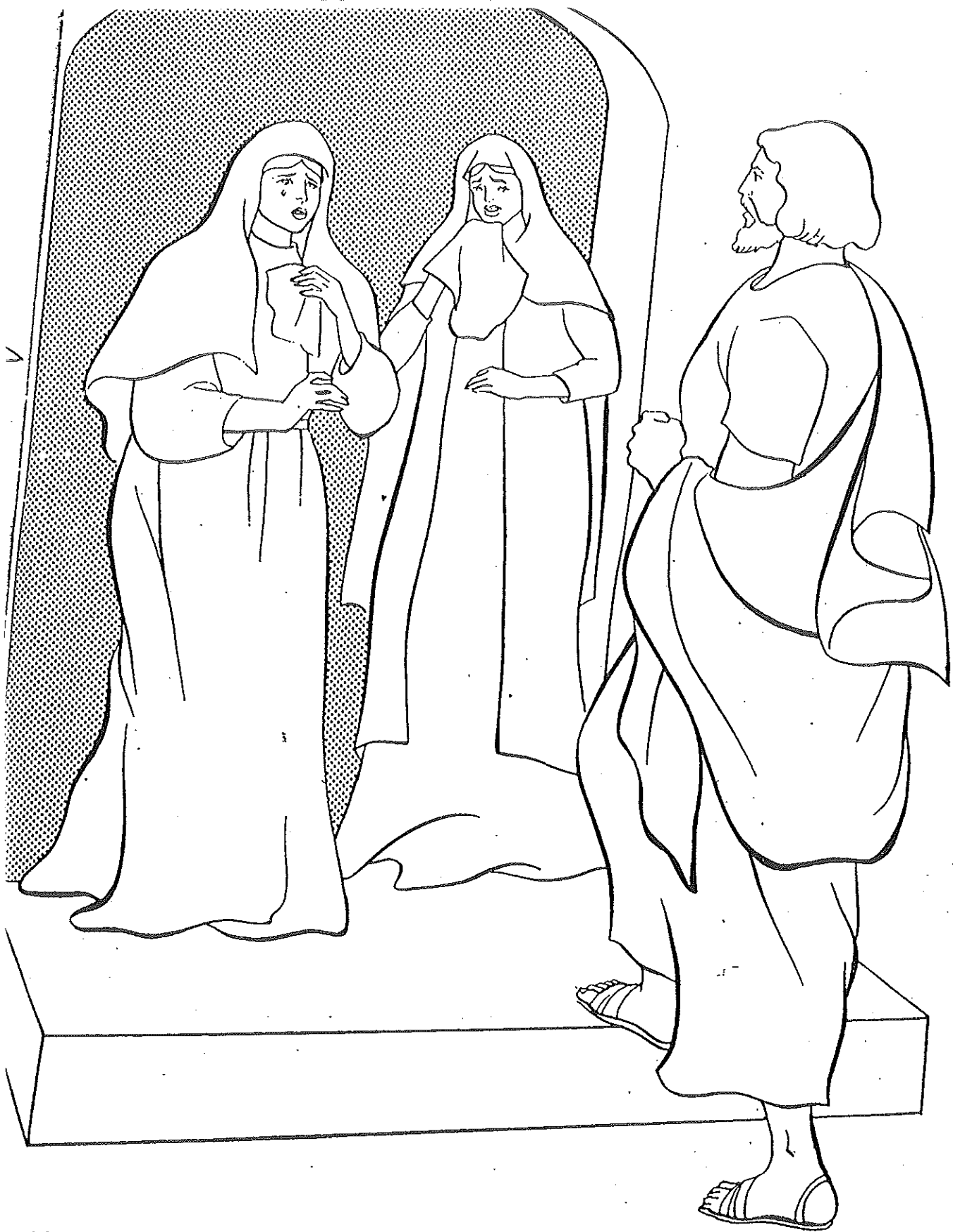

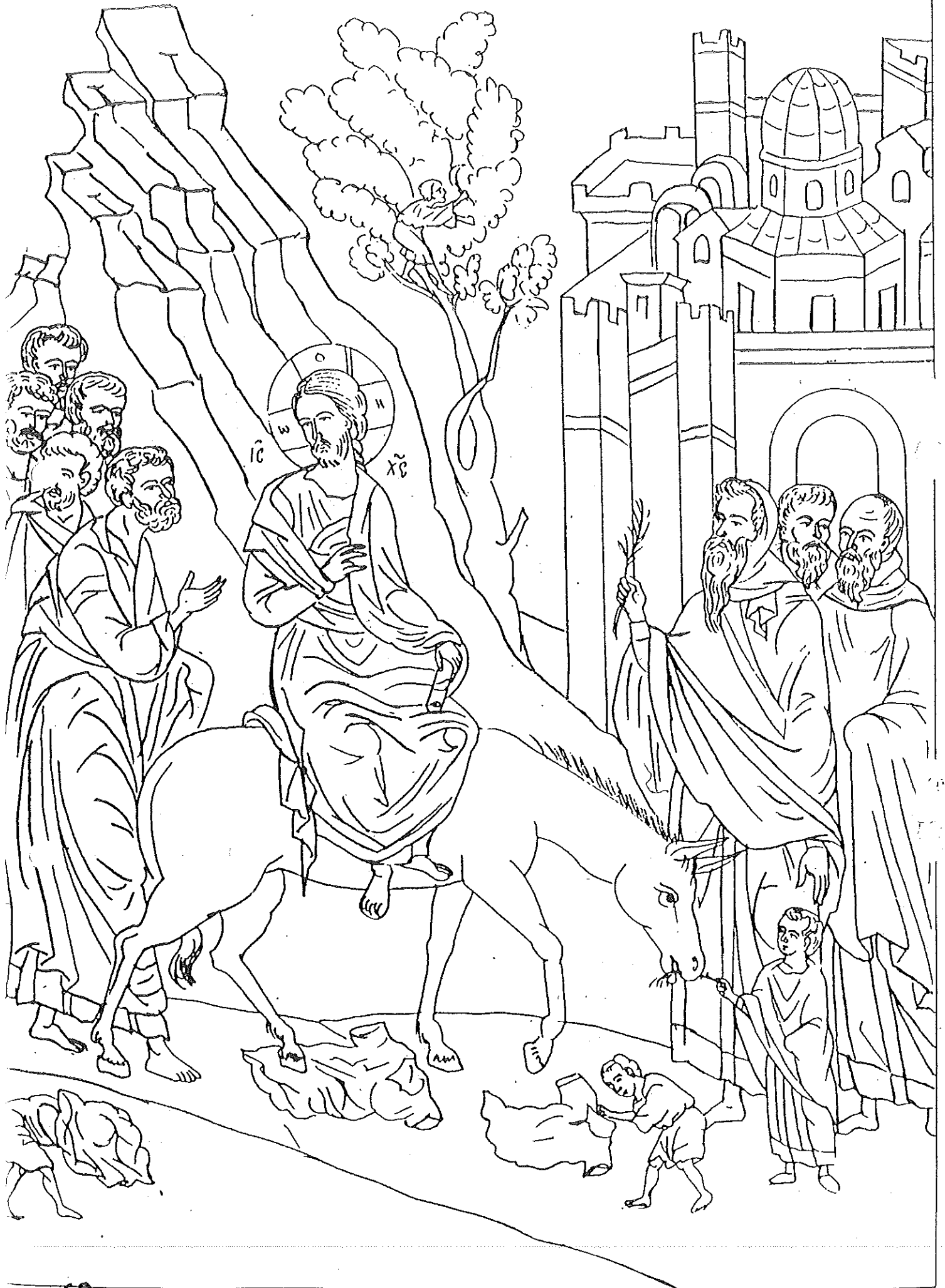
Illustrationen nach Zeichnungen vom KEB-Europazentrum, CH-4438 Langenbruck
aus "Wunder der Erlösung", Abdruck mit freundlicher Genehmigung

OHP 306

Der Sohn des Menschen
ist gekommen,
zu suchen und
zu erretten , was
verloren ist. Lukas 19,10

Στην Βηθανία, έμαθε από την Μάρθα και Μαρία ότι ο αδελφός τους ο Λάζαρος είχε πεθάνη εδώ και τέσσαρες ημέρες. (Ιωάννης 11).

Με χαρά για την επιστροφή του αδελφού της Λαζάρου, η Μαρία
άλοιψε τα πόδια του Ιησού με μύρο και τα σκούπιζε με τα μαλιά
της. (12).

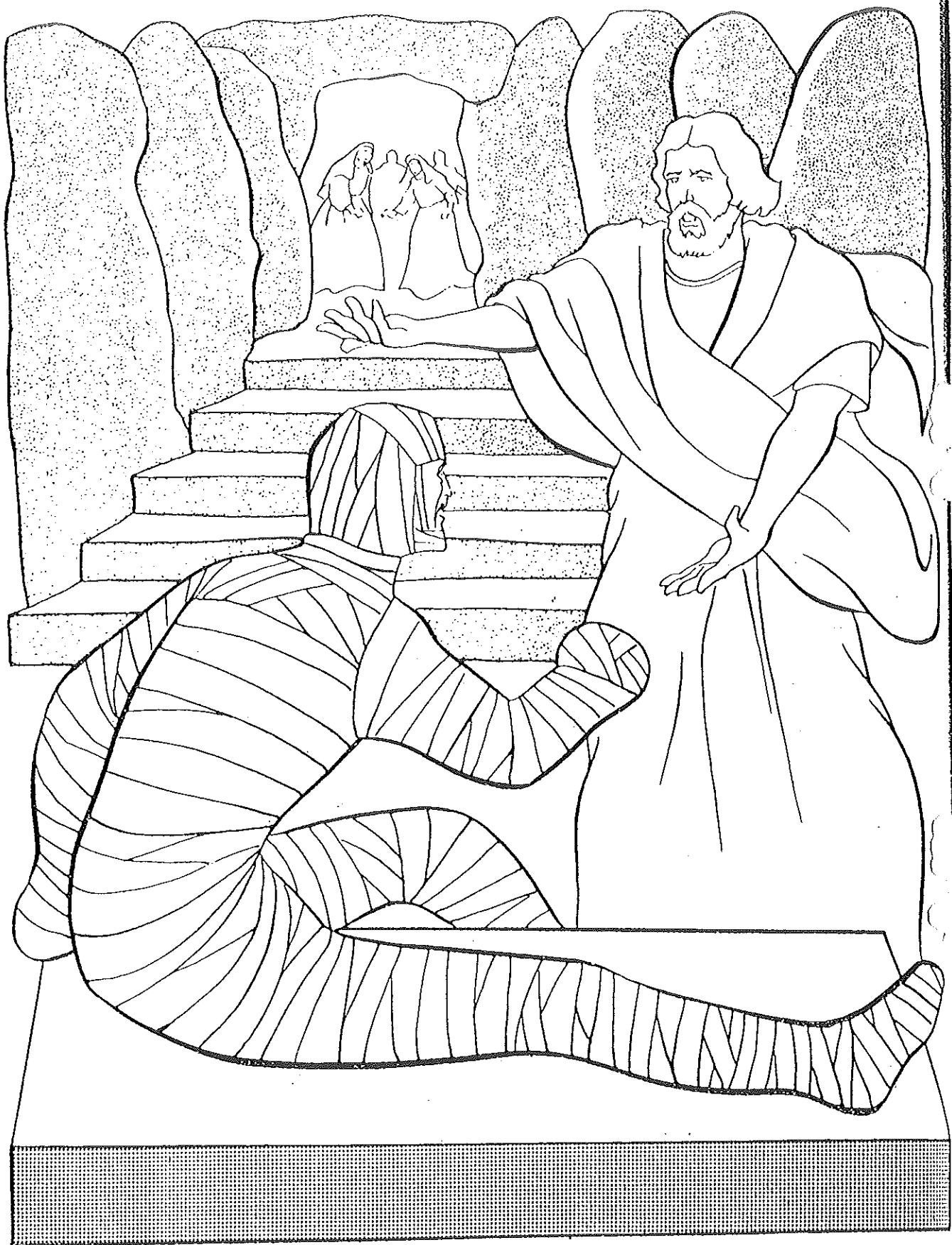
Κάποτε ο φίλος του Ιησού ο Λάζαρος αρρώστησε βαριά. Οι αδερφές του, η Μάρθα και η Μαρία Κέστειλαν μήνυμα στον Ιησού και του έλεγαν: Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος'. Ο Ιησούς όταν το έμαθε είπε: 'Αυτή η αρρώστια δεν είναι για να φέρει το θάνατο, αλλά για να φανεί η δύναμη του Θεού'. Ο Ιησούς αγαπούσε τη Μάρθα και τη Μαρία όπως και το Λάζαρο. Όταν όμως έμαθε πώς είναι άρρωστος, αντί να τρέξει στο κρεβάτι του φίλου του, έμεινε στον τόπο, που βρισκόταν ακόμα δύο μέρες. Ήθελε να πεθάνει ο Λάζαρος και μάλιστα το σώμα του να αρχίζει να διαλύεται για να τον αναστήσει. Έτσι οι Ιουδαίοι θα μπορούσαν να πιστέψουν καλύτερα την δικιά του ανάσταση. Έτσι μπορούμε όλοι μας μέχρι σήμερα να δούμε πώς θα γίνει την τελευταία μέρα η ανάσταση όλων μας. Όπως ο Ιησούς μετά από λίγο φωνάζει στο νεκρό φίλο του και ο φίλος του αμέσως ζωντανεύει, έτσι θα γίνει και με μας. Όλοι μας θα αναστηθούμε με καινούργια σώματα σε ριπή οφθαλμού.

Μόλις πέρασαν οι δύο μέρες λέει στους μαθητές του: 'Ας ξαναγυρίσουμε στην Ιουδαία'. Του λένε τότε οι μαθητές: 'Δάσκαλε μόλις τώρα οι Ιουδαίοι γύρισαν να σε πετροβολήσουν και εσύ θές να πάς πάλι εκεί;' Ο Ιησούς τότε τους αποκρίθηκε: Δώδεκα ώρες δεν έχει η μέρα; Αν περπατάει κανείς τη μέρα δεν σκοντάφτει, γιατί βλέπει το φώς αυτού του κόσμου. Αν περπατάει κανείς τη νύχτα σκοντάφτει, γιατί το φώς δεν είναι μέσα του'. Και συνέχισε: 'Ο Λάζαρος, ο φίλος μας κοιμήθηκε! Πηγαίνω όμως να τον ξυπνήσω'. Οι μαθητές του δεν κατάλαβαν τί εννοούσε ο Ιησούς. 'Κύριε αν ο Λάζαρος κοιμάται, τότε θα γίνει καλά!' Τότε ο Ιησούς τους είπε καθαρά: 'Ο Λάζαρος πέθανε και χαίρομαι για σας για να πιστέψετε, επειδή δεν ήμουν εκεί μόλις πέθανε. Ας πάμε όμως κοντά του'. Τότε ο Θωμάς είπε στους άλλους μαθητές: 'Ας πάμε κι εμείς για να πεθάνουμε μαζί του'

Όταν έφτασαν στο σπίτι της Μαρίας και της Μάρθας ο Λάζαρος είχε ήδη πεθάνει τέσσερις μέρες. Το σώμα του άρχισε να σαπίζει και να διαλύεται. Η Βηθανία ήταν κοντά στα Ιεροσόλυμα, περίπου 4 χιλιόμετρα. Πολλοί λοιπόν από τους Ιουδαίους της πόλης ήρθαν να παρηγορήσουν τις δύο αδερφές για το θάνατο του αδερφού τους. Όταν όμως η Μάρθα έμαθε ότι έρχεται ο Ιησούς, φεύγει από το σπίτι της, που ακούγονταν συνέχεια κραυγές και μοιρολόγια. Βγαίνει να προυπαντήσει τον Ιησού. 'Κύριε αν ήσουν εδώ δεν θα πέθαινε ο αδερφός μου.' λέει με παράπονο στον Ιησού. 'Ξέρω όμως πως και τώρα, ότι ζητήσεις από το Θεό, ο Θεός θα σου το δώσει', 'Ο αδερφός σου θα αναστηθεί' της λέει ο Ιησούς. 'Ξέρω πώς θα αναστηθεί όταν θα γίνει η ανάσταση όλων των ανθρώπων την τελευταία μέρα' του απαντά η Μάρθα. Τότε ο Ιησούς της λέει: 'Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Εκείνος, που πιστεύει σε μένα δεν θα πεθάνει ποτέ. Το πιστεύεις αυτό;' 'Ναί Κύριε. Εγώ το έχω πιστέψει πώς είσαι ο Χριστός, ο Γιός του Θεού, που περιμέναμε να έρθει στον κόσμο.'

Μόλις η Μαρία πληροφορήθηκε από τη Μάρθα έτρεξε και αυτή να προυπαντήσει τον Ιησού. Οι καλεσμένοι Ιουδαίοι, μόλις είδαν τη Μαρία να φεύγει τρέχοντας, νόμισαν ότι πάει στο μνήμα του Λαζάρου να κλάψει. Τρέξανε και αυτοί ξοπίσω της. Η Μαρία μόλις βλέπει τον Ιησού του παραπονιέται, όπως η αδερφή της: 'Κύριε αν ήσουν εδώ δεν θα πέθαινε ο αδερφός μου!' Ο Ιησούς μόλις είδε τη Μαρία να κλαίει και κοντά της να κλαίει και όλοι οι Ιουδαίοι, λυπήθηκε. Ταραχτήκε και ρώτησε: 'Πού τον έχετε θάψει;' Του λένε 'Κύριε έλα να δείς'. Ο Ιησούς δάκρυσε. 'Δες πόσο τον αγαπούσε!' έλεγαν οι Ιουδαίοι. Ο Ιησούς δάκρυσε γιατί ήξερε πολύ καλά ότι ο άνθρωπος δεν είναι πλασμένος για να πεθαίνει. Δάκρυσε για το πώς κατάντησε η αμαρτία το πλάσμα του.

Ο Ιησούς ταραγμένος και θλιμμένος μέσα του, έρχεται στο μνήμα, που ήταν μέσα σε μια σπηλιά και μπροστά του ήταν μια τεράστια πέτρα. Ως άνθρωπος δακρύζει. Ως Θεός όμως ανασταίνει τον φίλο του. Λέει ο Ιησούς: 'Βγάλτε την Πέτρα'. Πετάγεται τότε η Μάρθα και λέει: 'Κύριε τώρα πια θα μυρίζει άσχημα. Τέσσερις μέρες είναι στο μνήμα'. Τότε ο Ιησούς της λέει: 'Δεν σου είπα πώς αν πιστέψεις θα δεις την δύναμη του Θεού;' Έβγαλαν λοιπόν την πέτρα από το μνήμα του νεκρού. Τότε ο Ιησούς σήκωσε τα μάτια ψηλά και είπε: 'Πατέρα σε ευχαριστώ που με άκουσες. Εγώ το ήξερα πώς πάντα με ακούς. Το είπα όμως για χάρη του πλήθους που στέκει εδώ γύρω, για να πιστέψουν, πώς εσύ με έστειλες'. Και όταν τα είπε αυτά, κραύγασε με φωνή δυνατή: 'Λάζαρε έλα έξω!' Βγήκε ο νεκρός Λαζαρος με τα πόδια και τα χέρια δεμένα. Τότε ο Ιησούς λέει: 'Αύστε τον κι αφήστε τον να περπατήσει':

Στον τάφο του Λαζάρου, ο Ιησούς φώναξε, «Λάzarε βγες έξω». Ο Λάzarος που ήταν πεθαμένος βγήκε από τον τάφο ζωντανός ακόμη τυλιγμένος με τα πανιά που τυλίγουν τους πεθαμένους. (Ιωάννης 11).

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ (Μαθ.21:1-11, Μαρκ.11:1-11, Λουκ.19:28-47, Ιωαν.12:12-19)

Η τρομερή ώρα των παθών, οι μαρτυρικές στιγμές του μαστιγίου, των τρομερών πόνων και της μοναξιάς του Χριστού πλησιάζουν. Ο Χριστός γνωρίζει τι τον περιμένει στην αγία Πόλη. Περνά μερικές στιγμές με τους φίλους του και μαθητές του, που τόσο αγάπησε σε όλη του την ζωή. Μαζί του βρίσκεται και ο Λάζαρος, που αν και τέσσερις μέρες στο τάφο αναστήθηκε. Και όχι απλώς αναστήθηκε, αλλά έγινε τόσο υγιής, ώστε να τρώγει με το Χριστό! Στην παρέα όμως του Χριστού βρίσκονται επιπλέον και δύο άνθρωποι: ένας άνδρας και μια γυναίκα: δύο άνθρωποι που αν και ακολουθούσαν το Χριστό, εντούτοις είναι δύο διαφορετικοί χαρακτήρες. Ο ένας είναι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης κι η δεύτερη η Μαρία η αδελφή του Λαζάρου και της Μάρθας. Η Μαρία δεν διστάζει, παρότι οικοδέσποινα, να κάνει αυτό που κάνανε τότε οι δούλες. Πέρνει ένα πολύτιμο άρωμα και το σκορπά στα σκονισμένα από την πεζοπορία πόδια του διδασκάλου, που τα σκουπίζει με τα ίδια της τα μαλλιά.

Ο Ιούδας καθισμένος αναπαντικά αντιδρά. Αντί να συγκινηθεί από την αγάπη της Μαρίας προς τον Ιησού, υπολογίζει αμέσως την τιμή του μύρου. Οργισμένος, πληγώνει και την γυναίκα που είναι πεσμένη μπροστά στον Ιησού αλλά και τους άλλους. 'Δεν θα ήταν καλύτερα' λέει 'δάσκαλε, αντί να χυθεί το πανάκριβο αυτό μύρο και να σπαταληθεί άδικα, να πουληθεί για να δοθούν τα λεφτά στους φτωχούς;' Η Μαρία αγαπά. Ο Ιούδας μετρά. Η Μαρία ενεργεί με την δύναμη της καρδιάς της. Ο Ιούδας σκέφτεται με το σκοτισμένο μυαλό από τη φιλαργυρία. Για αυτό και ο Ιησούς απαντά: 'Αφησέ την ήσυχην. Αυτό που κάνει είναι για την μέρα της ταφής μου. Οι φτωχοί θα είναι πάντα κοντά σας. Εμένα όμως δεν θα με έχετε πάντα'.

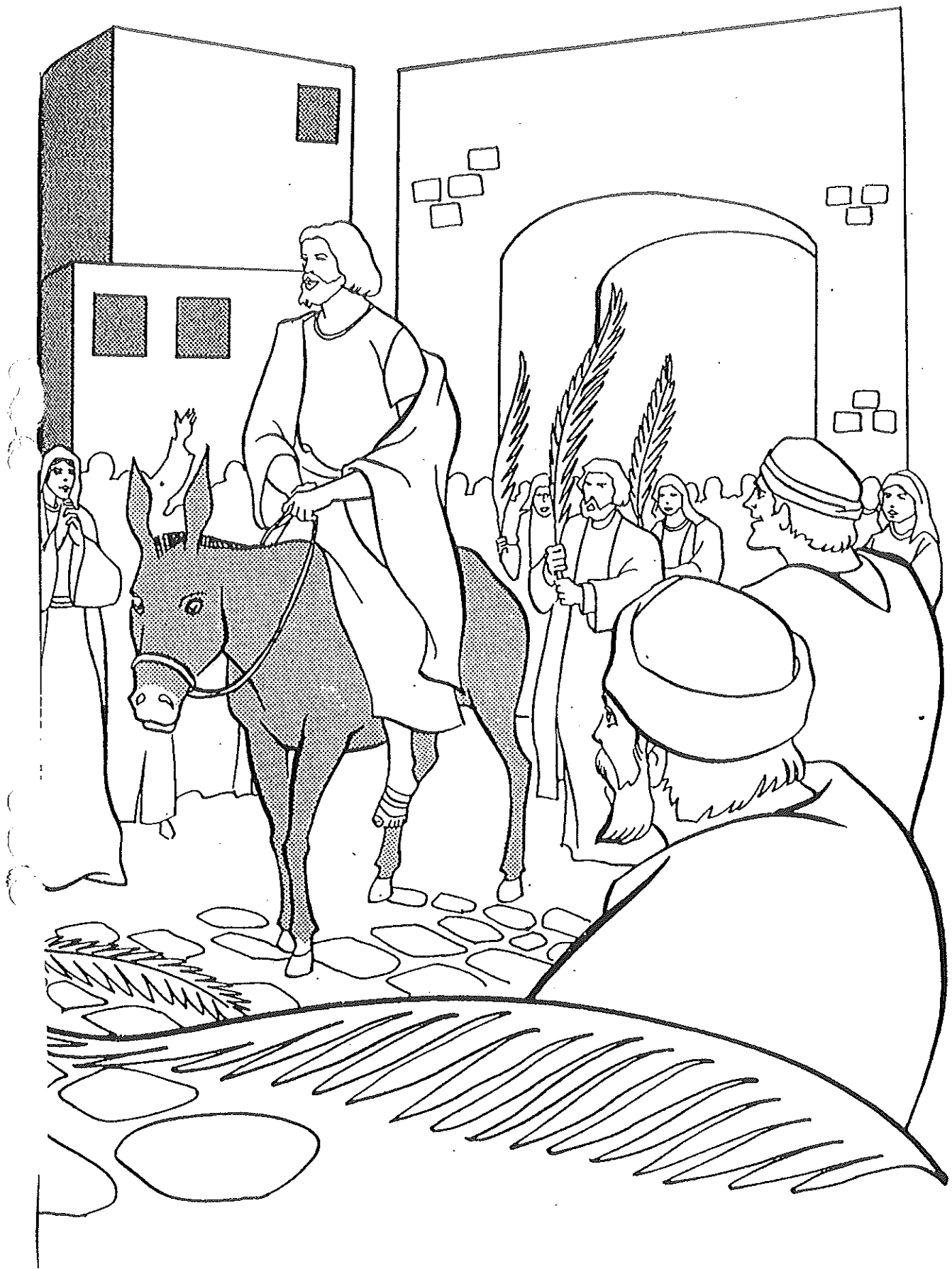
Την άλλη μέρα ο Ιησούς μπήκε στα Ιεροσόλυμα. Οι Ρωμαίοι βασιλιάδες, όταν μπαίνουνε θριαμβευτές σε μια πόλη, κάθονταν πάνω σε χρυσά αμάξια, που τα έσερναν άγρια άλογα, ελάφια, ελέφαντες, τίγρεις ή λιοντάρια. Έτσι έδειχναν την υπερηφάνειά τους. Ο Ιησούς, ο βασιλιάς των βασιλιάδων, μπαίνει στην αγία Πόλη, καθισμένος σε ένα γαϊδουράκι. Όπως γεννήθηκε σε ένα σταύλο ζώων και μπήκε σε ένα παχνί για κούνια, έτσι τώρα μπαίνει στα Ιεροσόλυμα καθισμένος σε ένα πουλαράκι. Όπως γεννήθηκε από την Παρθένο Μαρία και τάφηκε σε ένα καινούργιο τάφο, έτσι ακι τώρα κάθεται σε ένα γαϊδουράκι, που ποτέ πάνω του δεν είχε καθίσει άνθρωπος. Και το πιο παράδοξο είναι ότι αυτό το είχε δει με τα μάτια της ψυχής του ο προφήτης Ζαχαρίας: 'Είπατε στη κόρη Σιών. Νά, ο βασιλιάς σου έρχεται καθισμένος σε ένα πουλαράκι'. Ο Ιησούς δεν είναι ένας βασιλιάς, που αγαπάει τον πόλεμο και τα παλαμάκια. Είναι ο ταπεινός και ειρηνικός βασιλιάς, που σκορπίζει τη χαρά.

Ο λαός, που είχε ακούσει την ανάσταση του Λαζάρου, υποδέχτηκε με ενθουσιασμό το Χριστό. Άλλοι έστρωναν κάτω στο δρόμο τα ρούχα τους, άλλοι κρατούσαν κλαδιά από φοινικιές και φώναζαν: 'Ωσσανά! Δόξα στον απόγονο του Δαβίδ, τον Μεσσία. Ευλογημένος αυτός, που έρχεται στο όνομα του Κυρίου. Δόξα στον ύψιστο Θεό!'. Νόμζαν ότι ο Ιησούς έρχεται για να τους ελευθερώσει από τους Ρωμαίους. Για αυτό και μετά από λίγο όλοι μαζί κραύγαζαν: 'Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον!' Οι μόνες αγνές φωνούλες ήταν οι φωνές των μωρών και των παιδιών. Από τη μία κρατούσαν το χέρι της μανούλας τους και από την άλλη το κλαδί του φοίνικα και τραγουδούσαν και αυτά το 'Ωσσανά!'. Και αυτό είχε προφητευθεί από τον Δαβίδ: 'Από το στόμα των μικρών παιδιών, που είναι μωρά και θηλάζουν, έβγαλες Θεέ, τέλειο ύμνο, προς πείσμα των εχθρών σου'. Πραγματικά οι φθονεροί αρχιερείς και γραμματείς φαρμακώθηκαν, ακούγοντας τα μωρά να φωνάζουν έτσι και ήθελαν να κλείσουν το στόμα των μικρών παιδιών.

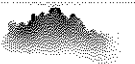
Ο Ιησούς πήγε κατευθείαν στο Σπίτι Του, στο Ναό. Εκεί στην αυλή ήταν μαζεμένοι έμποροι και τραπεζίτες. Δεν άντεξε από την αγανάκτηση. Αναποδογύρισε τα τραπέζια και τις καρέκλες εκείνων, που είχαν μετατρέψει την αυλή του Ναού σε παζάρι. Κατόπιν πείνασε. Είδε μια συκιά στο δρόμο, που δεν είχε παρά μόνον φύλλα. Την καταράστηκε: 'Ποτέ να μην γίνει καρπός από σένα!' της είπε. Ο Ιησούς πάντα ευεργετούσε. Τώρα καταράστηκε τη συκιά, όχι γιατί δεν αγαπούσε τα δέντρα και τον κόσμο, που ο ίδιος δημιούργησε. Καταράστηκε με τον τρόπο αυτό όλους εκείνους τους Γραμματείς και Φαρισαίους, που στη ζωή τους δεν είχαν καρπούς.

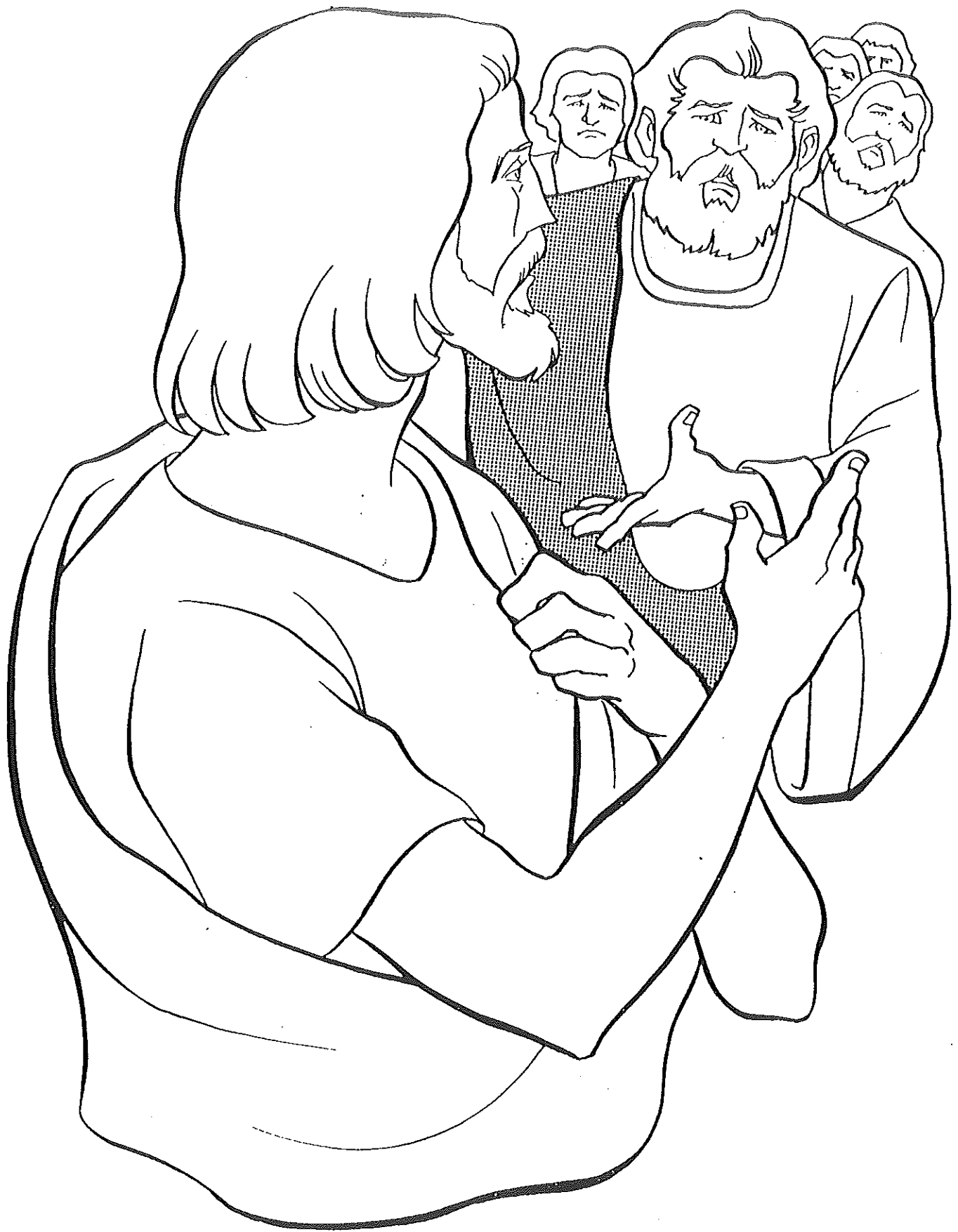

Στο δρόμο προς τα Ιεροσόλυμα, ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων ήλθε για να υποδεχθεί τον Ιησού. Πολλοί άπλωναν τα παλτά τους στο δρόμο... (Λουκάς 19).

Ενώ άλλοι κουνούσαν κλαδιά από φοίνικες. Οι άνθρωποι άρχισαν να δοξάζουν τον Θεό.

Ο Ιησούς είπε στους μαθητές ότι επήγαινε για να τους ετοιμάση χώρο στο σπίτι του πατέρα του. Όταν θα είναι έτοιμοι θα επανέλθει για να τους πάρη μαζί του. (Ιωάννης 15 ιδ').

Ο Ιησούς μετά την είσοδό του στην αγία πόλη είπε τρεις παραβολές. Κάποιος είχε δυό παιδιά. Πάει στο πρώτο και του λέει: 'παιδί μου πήγαινε σήμερα κι εργάσου στο αμπέλι'. Αυτός του είπε: 'Δε θέλω'. Υστερα όμως το μετάνιωσε και πήγε. Πάει και στο δεύτερο και του λέει τα ίδια. Εκείνο του αποκρίθηκε: 'ναί, κύριε'. Μα δεν πήγε. Ποιός από τους δύο έκανε το θέλημα του πατέρα του;'. Του λένε: 'ο πρώτος'. Τους λέει ο Ιησούς: 'σας βεβαιώνω πώς οι τελώνες και οι πόρνες θα μπουν πριν από σας στη βασιλεία του Θεού'. Γιατί ήρθε σε εσας ο Ιωάννης κηρύττοντας το δρόμο της σωτηρίας και δεν τον πιστέψατε. Οι τελώνες και οι πόρνες όμως τον πίστεψαν, ενώ εσείς, οι ευσεβείς Ισραηλίτες παρ' όλο, που τον είδατε, δεν μετανοήσατε, ούτε για να τον πιστέψετε'.

Ακούστε μια άλλη παραβολή. Ένας πλούσιος φύτεψε ένα αμπέλι, Έβαλε τριγύρω φράχτη, έσκαψε πατητήρι, έχτισε πύργο, το νοίκιασε σε γεωργούς και έφυγε σε έναν άλλο τόπο. Όταν κόντευε η εποχή του τρυγητού έστειλε τους δούλους του στους γεωργούς να πάρουν το μερτικό από τους καρπούς. Οι γεωργοί έπιασαν τους δούλους κι άλλον τον έδειραν, άλλον τον σκότώσαν και άλλον πετροβόλησαν. Ξανάστειλε άλλους δούλους και σε αυτούς κάνανε τα ίδια. Στο τέλος έστειλε το γιό του. Σκέφτηκε ότι οι κακοί γεωργοί θα ντραπούν το παιδί του. Οι γεωργοί μόλις είδαν τον γιό είπαν. 'Αυτός είναι ο κληρονόμος της περιουσίας. Εμπρός ας τον σκοτώσουμε και ας αρπάξουμε την κληρονομιά του'. Τον έπιασαν. Τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι και τον σκότωσαν. Όταν έρθει ο ιδιοκτήτης του αμπελιού, τί θα κάμει τους γεωργούς;'. Του λένε: 'Επειδή είναι κακοί θα τους σκοτώσει με το χειρότερο τρόπο. Θα νοικιάσει το αμπέλι σε άλλους γεωργούς, που θα του δίνουν τους καρπούς στην εποχή τους'.

Ο Θεός διάλεξε τον Ισραήλ. Του έδειξε την αγάπη του και την προστασία του στην έρημο. Τον οδήγησε στη Γη της επαγγελίας. Έστειλε τους προφήτες για να οδηγήσουν το λαό σε μετάνοια, μα εκείνοι τους σκότωσαν. Στο τέλος έστειλε το μοναχοπαιδί του, τον Ιησού, μα και εκείνον φρικτά τον σταύρωσαν. Έτσι ο Θεός διάλεξε τους ειδωλολάτρες, οι οποίοι άκουσαν το Ευαγγέλιο. Το τελευταίο Πάσχα του ο Ιησούς είχε τη χαρά να συναντήσει μερικούς Έλληνες. Αυτοί πήγαν στο Φίλιππο και τον παρακάλεσαν να δούν τον Ιησού. Ο Φίλιππος πήγε στον Αντρέα και οι δυό μαζί μίλησαν για τους Έλληνες στον Ιησού. Ο Ιησούς τότε τους απάντησε: 'Έχει έρθει η ώρα για να δοξαστεί ο Γιός του Ανθρώπου. Ακούστε καλά: Αν ο σπόρος του σταριού δεν πέσει στη γη και δεν πεθάνει μένει μόνος του. Εάν όμως πεθάνει φέρνει πολύ καρπό. Αυτός, που αγαπάει τη ζωή του τη χάνει. Αυτός όμως, που δεν λογαριάζει τη ζωή του τη φυλάει για την αιώνια ζωή. Όποιος θέλει να με υπηρετείς ακολουθεί το δικό μου δρόμο κι όπου είμαι εγώ, εκεί θα είναι και ο δικός μου υπηρέτης. Κι ο Πατέρας μου θα τιμήσει όποιον με υπηρετεί'. Οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι άκουσαν τις παραβολές και κατάλαβαν, πως μιλάει για αυτούς. Και ενώ ήθελαν να τον πιάσουν, φοβήθηκαν τα πλήθη, γιατί τον πίστευαν σαν προφήτη.

Ο Ιησούς τους μίλησε και πάλι με παραβολές: **Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με ένα βασιλιά, που έκανε το γάμο του γιού του.** Κι έστειλε τους δούλους του να φωνάξουν τους καλεσμένους στο γάμο. Αυτοί όμως δεν ήθελαν να έρθουν. Έστειλε πάλι τους δούλους του και τους λέει: 'Πέστε στους καλεσμένους ότι έχω σφάξει τους ταύρους και τα θρεφτάρια κι όλα είναι έτοιμα. Ελάτε λοιπόν στο γάμο'. Οι καλεσμένοι όμως αδιαφόρησαν. Άλλος πήγε στο χωράφι του κι άλλος στο εμπόριό του. Κι οι υπόλοιποι αντί να πούν 'ευχαριστώ', έπιασαν τους δούλους και τους έδειραν. Ο Βασιλιάς μόλις τα άκουσε όλα αυτά θύμωσε. Έστειλε το στρατό του κι αφάνισε τους φονιάδες. Έβαλε φωτιά στην πόλη τους. Τότε λέει στους δούλους του: 'Το τραπέζι του γάμου είναι έτοιμο. Μα οι καλεσμένοι ήταν ανάξιοι. Πηγαίνετε στα σταυροδρόμια κι όσους βρείτε καλέστε τους στο γάμο'. Βγήκαν οι δούλοι στους δρόμους και μάζεψαν όλους όσους βρήκαν, καλούς και κακούς. Η αίθουσα του γάμου γέμισε από καλεσμένους. Μπήκε λοιπόν ο βασιλιάς για αν δει τους καλεσμένους. Εκεί είδε κάποιον που δεν ήταν ντυμένος, όπως θα ταίριαζε στο γάμο. Του λέει: 'φίλε, πώς μπήκες εδώ χωρίς το κατάλληλο ντύσιμο;'. Αυτός έχασε τη μιλιά του. Τότε ο βασιλιάς διατάζει τους υπηρέτες: 'δέστε του τα πόδια και τα χέρια και βγάλτε τον έξω στο σκοτάδι'. Εκεί θα κλαίει και θα τρίζει τα δόντια. Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι, λίγοι όμως οι διαλεκτοί'. Εμείς έχουμε την μεγάλη τιμή να κέρνουμε μέρος στο τραπέζι που παραθέτει κάθε Κυριακή στην Εκκλησία ο Χριστός. Πρέπει όμως να έχουμε και το κατάλληλο ρούχο. Πρέπει να κοινωνάμε έχοντας την καρδιά μας καθαρή, εξομολογημένη και μετανοημένη.

Στὰ Ἱερουσόλυμα, ὁ Ἰησοῦς εἶδε στον Ναό πολλά μαγαζιά ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἀγόραζαν καὶ πούλαγαν. Τότε ἔδωξε ὅλα... (Λουκάς 19).

Τα ζώα και τους ανθρώπους που άλλαζαν χρήματα. Τότε είπε: «Εκά-
νατε το σπίτι του πατέρα μου ένα χώρο που αγοράζετε και πουλάτε».
(19).

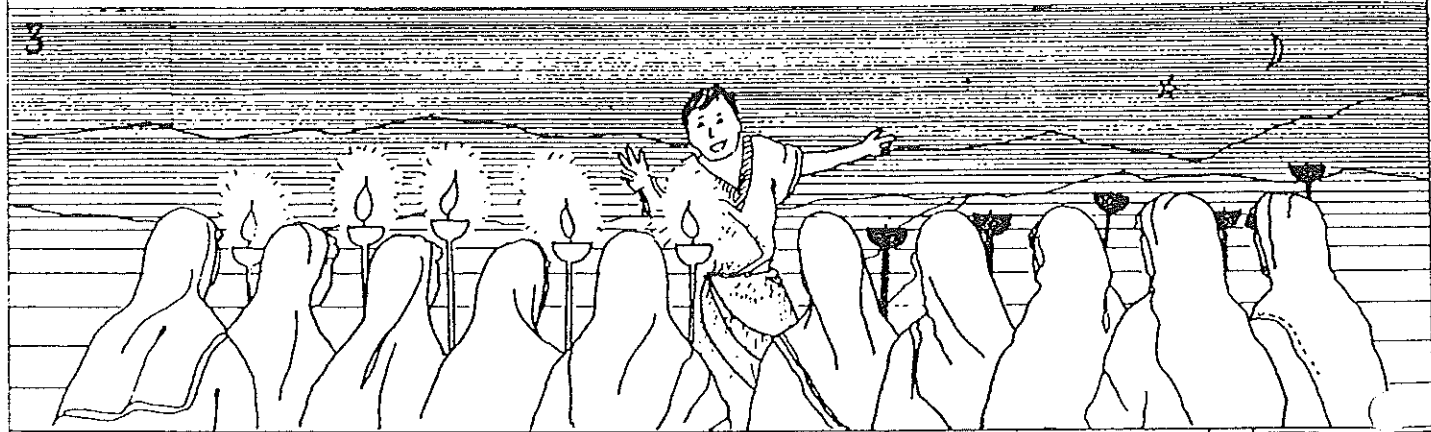
1

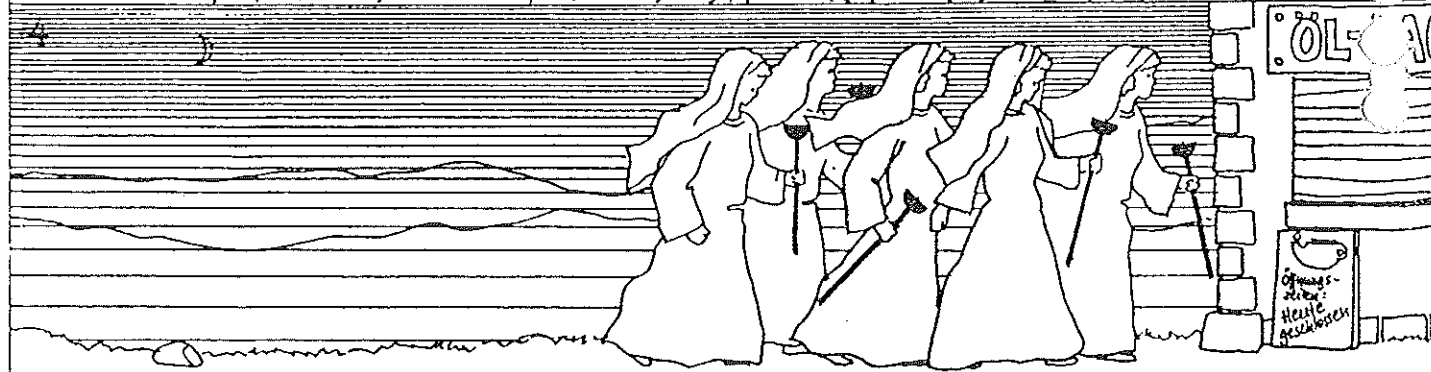
2

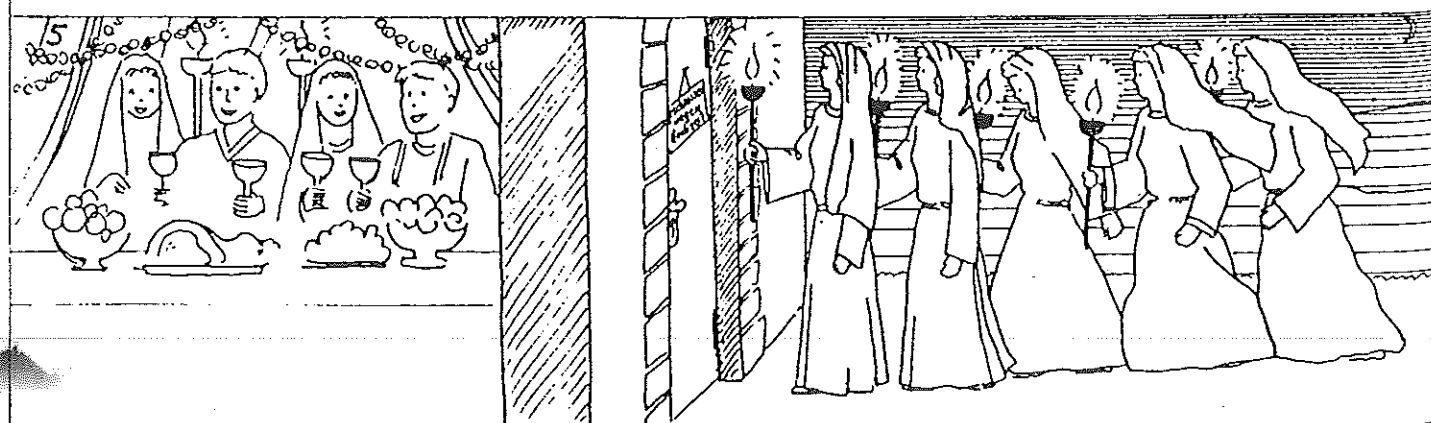
3

4

5

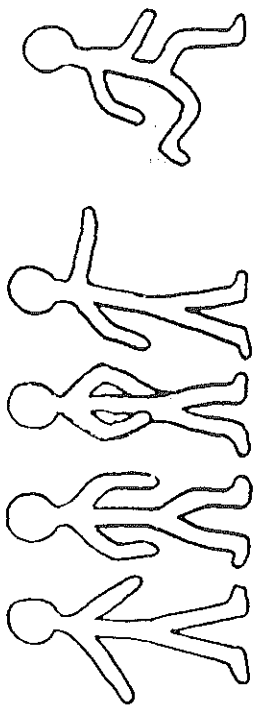

Ο ερχομός της βασιλείας του Θεού, θα είναι όμοιος με ότι έγινε με 10 κοπέλες, που πήραν τα λυχνάρια τους και βγήκαν να προυπαντήσουν το γαμπρό. Πέντε από αυτές ήταν άμωαλες και πέντε συνετές. Οι άμωαλες ξέχασαν μαζί με τα λυχνάρια τους να πάρουν λάδι. Απεναντίας οι συνετές πήραν λάδι. Επειδή ο γαμπρός αργούσε όλες νύσταξαν και αποκοιμήθηκαν. Κατά τα μεσάνυχτα ακούστηκε μια φωνή: Ο γαμπρός έρχεται. Βγέστε να τον προυπαντήσετε!'. Όλες οι κοπέλες σηκώθηκαν και τακτοποίησαν τα λυχνάρια τους. Οι άμωαλες τότε είπαν στις συνετές: 'Δώστε μας λάδι, γιατί τα λυχνάρια σβήνουν'. Οι συνετές όμως απάντησαν: 'Όχι, γιατί δε θα φτάσει και για μας και για σας. Καλύτερα πηγαίνετε στους πωλητές να αγοράσετε για τον εαυτό σας'. Αλλά ενώ πήγαιναν να αγοράσουν λάδι, ήρθε ο γαμπρός. Οι έτοιμες μπήκαν μαζί του στο πανηγύρι του γάμου. Η πόρτα έκλεισε. Ύστερα από λίγο φτάνουν και οι υπόλοιπες και λένε: 'Κύριε, κύριε άνοιξε μας'. Αυτός όμως τους αποκρίθηκε: 'Σας βεβαιώνω πώς δεν σας ξέρω'. Αγρυπνάτε λοιπόν γιατί δεν ξέρετε ούτε την μέρα ούτε την ώρα που θα έρθει ο γιός του ανθρώπου. Οι 5 κοπέλλες ξέχασαν να πάρουν λάδι. Ενώ αφιέρωσαν τη ζωή τους στο Νυμφίο Χριστό, ξέχασαν ότι έπρεπε να δείξουν έλεος, αγάπη, συμπόνια στον πονεμένο, τον φυλακισμένο, το φτωχό συνάνθρωπο. Ενώ κάνανε το δυσκολότερο, να μισήσουν τον κόσμο για χάρη του Χριστού, έχασαν τον Παράδεισο από το ευκολότερο, την αγάπη στο συνάνθρωπο. Ο Χριστός δεν θέλει μόνο χέρια καθαρά αλλά και χέρια γεμάτα από καλωσύνες.

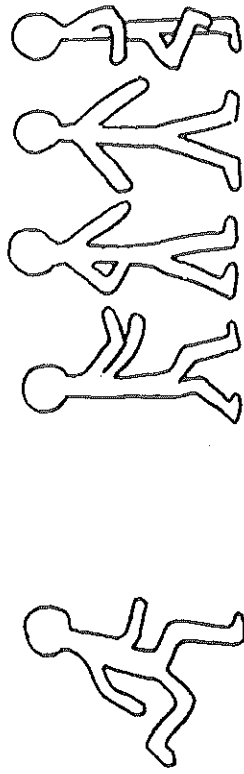
Κάποιος κύριος ταξίδευσε σε μια μακρινή χώρα γι αυτό καί μοίρασε την περιουσία στους δούλους-διαχειριστές του. Δεν έδωσε όμως στον καθένα το ίδιο ποσό. Σ'έναν έδωσε πολλά: πέντε τάλαντα, στον δεύτερο δύο καί στον τρίτο ένα τάλαντο. Γιατί άραγε δεν έδωσε σε όλους το ίδιο; Ήταν άδικος; Καθένας έλαβε ανάλογα με τις δυνατότητές του. Οι δύο πρώτοι δούλοι διπλασίασαν και τριπλασίασαν το κεφάλαιο του κυρίου τους. Ο τρίτος δούλος απο ζήλεια γιατί πήρε μόνον ένα τάλαντο έθαψε το τάλαντο, το έκρυψε στη γή. Όταν ήλθε ο Κύριος οι δύο πρώτοι δούλοι, που με το μόχθο τους τριπλασίασαν το ποσό δέχονται τα συγχαρητήρια του κυρίου τους. Ο τρίτος δούλος όχι μόνο δεν ζητά συγνώμη, για να κερδίσει τουλάχιστον τη συμπόνοια του κυρίου του, αλλά προβάλλει τη ζήλεια, την μοχθηρία, το μίσος που έκρυβε στα μύχια της καρδιάς του στον κύριό του. Τον κατηγορεί ότι είναι άδικος, κλέπτης, ότι μαζεύει εκεί όπου δεν σπέρνει καί μαζεύει ξένους καρπούς. Έτσι καταδικάζει μόνος του τον εαυτό του. Το κεφάλαιο του το πέρνει εκείνος που είχε τα πέντε τάλαντα. Ο ίδιος οδηγείται στην αιώνια τιμωρία, την κόλαση που νοιώθει κάθε μοχθηρός και ζηλιάρης άνθρωπος. Στην κόλαση δεν πάει μόνο αυτός, που κάνει εγκλήματα αλλά και αυτός, που ενώ μπορεί δεν κάνει το καλό.

Όταν έρθει ο Γιός του ανθρώπου με όλη του την μεγαλοπρέπεια και θα τον συνοδεύουν όλοι οι άγιοι άγγελοι, θα καθίσει με μεγαλοπρέπεια στο θρόνο του. Τότε θα μαζετούν μπροστά του όλα τα έθνη. Θα τους ξεχωρίσει, όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα κατσίκια. Τα πρόβατα θα τα τοποθετήσει στα δεξιά και στα αριστερά. Θα πεί τότε ο βασιλιάς σε αυτούς που βρίσκονται δεξιά του: 'Έλάτε οι ευλογημένοι του Πατέρα μου να κληρονομήσετε όσα έχουν ετοιμαστεί για σας από τότε, που δημιουργήθηκε ο κόσμος. Γιατί πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιώ, ήμουν ξένος και με φιλοξενήσατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε'. Και όταν εκείνοι θα τον ρωτήσουν πότε έγιναν όλα αυτά, ο Ιησούς θα απαντήσει: 'Σας βεβαιώνω πώς αφού τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους αδερφούς το κάνατε για μένα'. Ύστερα θα πεί σε αυτούς που βρίσκονται στα αριστερά του: 'Φύγετε από μπροστά μου καταραμένοι. Πηγαίνετε στην αιώνια φωτιά που έχει ετοιμαστεί για το διάβολο και τους δικούς του. Γιατί πείνασα και δεν μου δώσατε να φάω, δίψασα και δεν μου δώσατε να πιώ, ήμουν ξένος και δεν με φιλοξενήσατε, γυμνός και δεν με ντύσατε, άρρωστος και δεν με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος και δεν ήρθατε να με δείτε'. Και όταν εκείνοι θα τον ρωτήσουν πότε έγινε όλα αυτά, ο Ιησούς θα απαντήσει: 'Σας βεβαιώνω πώς αφού δεν τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους αδερφούς, ούτε για μένα το κάνατε'. Κι αυτοί θα πάνε στην αιώνια τιμωρία, ενώ οι δίκαιοι στην αιώνια ζωή.

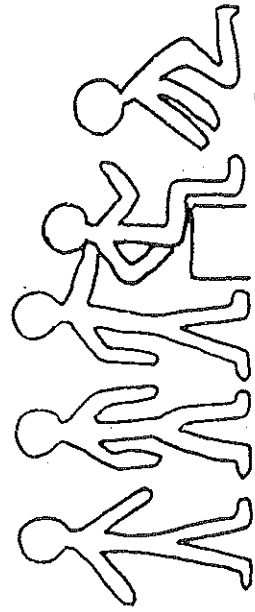
Wenn jemand der Erste sein will,

1

soll er der Letzte von allen

2

und aller Diener sein. Markus 9,35

3

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ (Ματθ.24,Μαρκ.13:3-31,Λουκ.21.7-33)

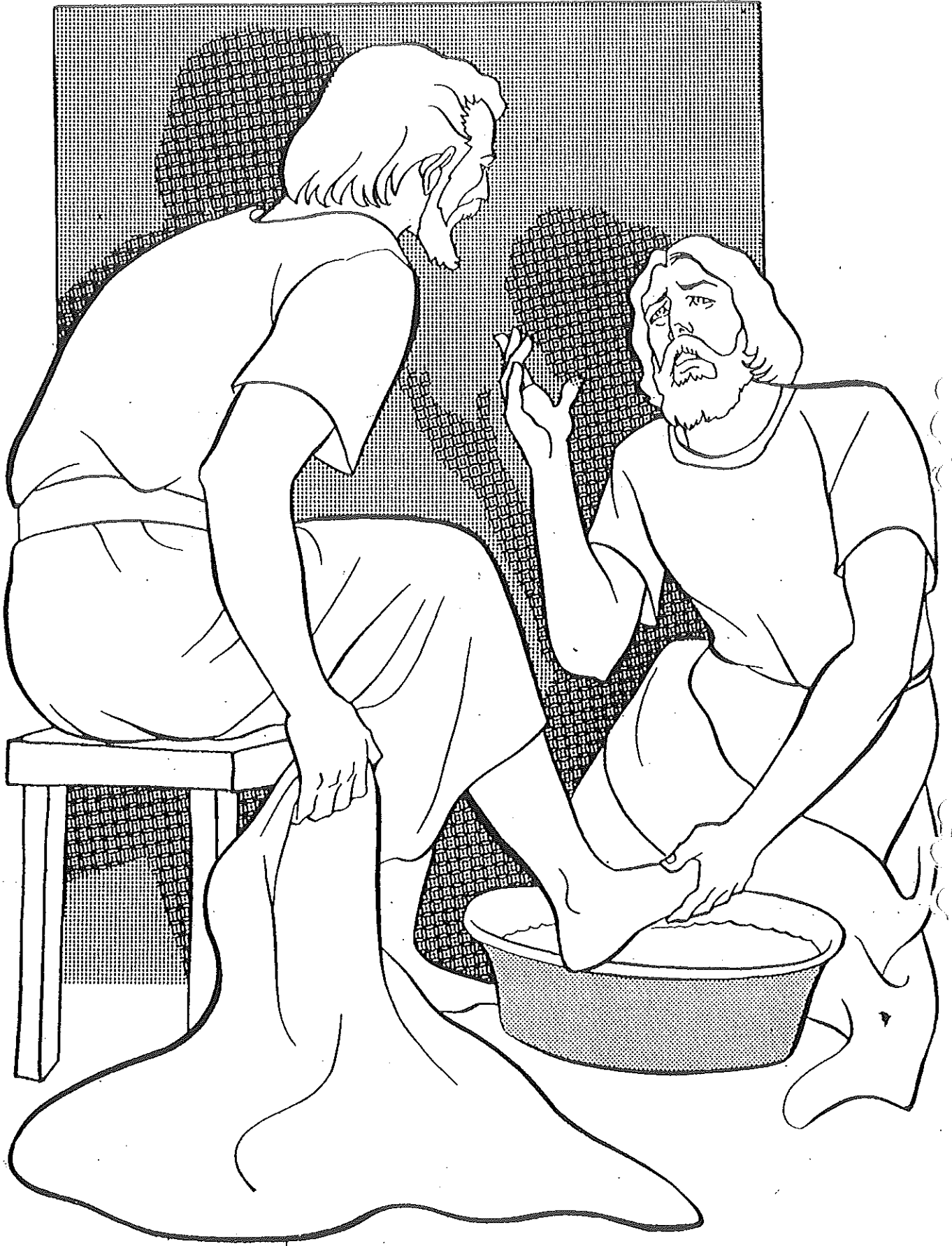
Όταν ο Ιησούς βγήκε από το Ναό και ξεκίνησε να φύγει, ήρθαν οι μαθητές του για να του δείξουν τα οικοδομήματα του Ναού. Ο Ιησούς όμως τους είπε: 'Τα βλέπετε όλα αυτά; Σας λέω με σιγουριά πώς δεν θα μείνει πέτρα πάνω στην πέτρα. Όλα θα γκρεμιστούν. Ύστερα ο Ιησούς πήγε και κάθισε στο όρος των Ελαιών. Και ήρθαν οι μαθητές του και τον ρώτησαν ιδιαιτέρως: 'Πές μας πότε θα γίνουν αυτά και ποιά σημάδι θα δείξει πώς πλησιάζει η παρουσία σου και το τέλος του κόσμου;'

Ο Ιησούς τους απάντησε 'Προσέχετε μη σας ξεγελάσει κανένας. Πολλοί θα εμφανιστούν και θα πούνε 'εγώ είμαι ο Χριστός, που λαχταράτε'. Πολλούς θα απατήσουν. Τότε θα ακούσετε πώς γίνονται πόλεμοι. Προσέξτε να μη ταραχτείτε, γιατί όλα αυτά πρέπει να γίνουν αλλά δεν ήρθε ακόμη το τέλος. Το ένα έθνος θα ξεσηκωθεί ενάντια στο άλλο και το ένα βασίλειο ενάντια στο άλλο. Θα έρθουν πείνα, αρρώστιες και σεισμοί σε διάφορους τόπους. Όλα αυτά όμως θα είναι σαν τους πόνους, προτού γεννηθεί ένα παιδί. Τότε θα σας παραδώσουν σε βασανιστήρια και θα σας σκοτώσουν. Όλοι οι λαοί θα σας μισούν εξαιτίας μου. Τότε πολλοί θα προδίνουν ο ένας τον άλλο και θα μισεί ο ένας τον άλλο. Θα εμφανιστούν πολλοί ψεύτικοι προφήτες και θα απατήσουν πολλούς. Και επειδή η κακία θα γίνει μεγάλη, η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί. Οποιος όμως μείνει σταθερός μέχρι το τέλος, αυτός θα σωθεί. Πρώτα θα κηρυχθεί σε όλη την οικουμένη αυτό το χαρούμενο μήνυμα για τη βασιλεία του Θεού, για να το ακούσουν όλοι οι λαοί. Ύστερα θα έρθει το τέλος.

Όταν θα δείτε να στήνεται στο ιερό το σιχαμερό είδωλο της ερήμωσης, που προφήτεψε ο Θεός μέσω του προφήτη Δανιήλ, τότε όσοι βρεθούν στην Ιουδαία να φύγουν στα βουνά. Οποιος βρεθεί στη ταράτσα να φύγει χωρίς να χάσει χρόνο για να πάρει τα πράγματα από το σπίτι του. Το ίδιο κι όποιος βρεθεί στο χωράφι να φύγει χωρίς να γυρίσει να πάρει το πανωφόρι του. Αλίμονο στις γυναίκες που θα είναι έγκυες ή θα θηλάζουν εκείνο τον καιρό. Να προσεύχεστε να μην αναγκαστείτε να φύγετε χειμώνα ή Σάββατο. Γιατί οι καταστροφές θα είναι τέτοιες, που δεν ξαναγίναν από την αρχή του κόσμου έως σήμερα και ούτε θα ξαναγίνουν. Κι αν δεν λιγότευε ο Θεός τις μέρες της καταστροφής δεν θα γλίτωνε κανείς. Για χάρη των εκλεκτών όμως θα λιγοστέψει τις μέρες εκείνες. Αν κάποιος τότε σας πει 'νά εδώ είναι ο Χριστός, ή 'νά εκεί είναι' μην τον πιστέψετε. Γιατί θα εμφανιστούν πολλοί ψεύτικοι Μεσσίες, που θα κάνουν μεγάλα και φοβερά θαύματα, για να απατήσουν ακόμα κι όσους διάλεξε ο Θεός. Να σας τα είπα πρίν γίνουν. Κι αν σας πούν 'νάτος εκεί είναι κρυμμένος', μην τους πιστέψτε. Γιατί ο Γιός του ανθρώπου θα έρθει τόσο φανερά, όπως η αστραπή βγαίνει στην ανατολή και φαίνεται ως τη δύση. Κι όπως λέει η παροιμία όπου το πτώμα εκεί και τα όρνεα.

Αμέσως ύστερα από τις καταστροφές εκείνες ο ήλιος θα σκοτεινιάσει και το φεγγάρι θα πάψει πια να φέγγει. Τα άστρα θα πέσουν από τον ουρανό και οι ουράνιες δυνάμεις που κρατούν την αρμονία του σύμπαντος θα σαλευτούν. Τότε θα εμφανιστεί στον ουρανό το σημάδι του Γιού του ανθρώπου. Θα θρηνήσουν όλες οι φυλές της γης και θα δούν τον Υιό του ανθρώπου να έρχεται πάνω στα σύννεφα του ουρανού, με πολλή δύναμη και λαμπρότητα. Θα στείλει τους αγγέλους του να σαλπίσουν δυνατά και να μαζέψουν τους εκλεκτούς του από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, από το ένα άκρο του κόσμου στο άλλο. Πάρτε ένα μάθημα από τη συκιά. Όταν μαλακώσουν τα κλαδιά της και βγάλει φύλλα καταλαβαίνετε, πως πλησιάζει το καλοκαίρι. Έτσι και όταν θα δείτε όλα αυτά θα καταλάβετε ότι πλησιάζει το τέλος.

Ποιά μέρα και ώρα θα έρθει το τέλος κανένας δεν το ξέρει, ούτε οι άγγελοι των ουρανών, παρά μόνον ο πατέρας μου. Η παρουσία του Υιού του ανθρώπου θα είναι όμοια με ότι έγινε την εποχή του Νώε. Πρίν από τον κατακλυσμό οι άνθρωποι έτρωγαν και έπιναν, παντρεύονταν και πάντρευαν αμέριμνοι, μέχρι την μέρα που μπήκε ο Νώε στην κιβωτό. Δεν κατάλαβαν τίποτα ώσπου ήρθε ο κατακλυσμός και τους αφάνισε όλους. Έτσι θα γίνει και με την παρουσία του Γιού του ανθρώπου. Να αγρυπνεείτε λοιπόν γιατί δεν ξέρετε ποιά μέρα θα έρθει ο Κύριός σας. Και να ξέρετε τούτο: Αν ήξερε ο ιδιοκτήτης ενός σπιτιού ποιά ώρα θα έρθει ο κλέφτης θα ξαγρυπνούσε και δεν θα άφηνε να κλέψουν το σπίτι του. Για αυτό και εσείς να είστε έτοιμοι, γιατί ο Γιός του ανθρώπου θα έρθει την ώρα, που εσείς δεν τον περιμένετε'. Μακάριος είναι ο δούλος που ο Κύριός του θα τον βρει να κάμει σωστά τη δουλειά του.'

Ο Ιησούς έπλυνε τα πόδια των μαθητών του. Και είπe: Σας έδωσα ένα παράδειγμα, που πρέπει να κάνετε ο ένας στον άλλο όπως εγώ έκανα σε εσάς. (22).

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

(Ματθ.26:17-30, Μαρκ.14:12-26, Λουκ.22:1-38, Ιωαν.13:36-38)

Την πρώτη μέρα της γιορτής του Πάσχα οι μαθητές πήγαν στον Ιησού και του είπαν: 'Πού θέλεις να σου ετοιμάσουμε να φάς το πασχαλινό δείπνο;' Κι αυτός στέλνει τον Πέτρο και τον Ιωάννη και τους λέει. 'Μόλις θα μπειτε στην πόλη θα συναντήσετε ένα άνθρωπο, που θα βαστάζει μια στάμνα με νερό. Ακολουθείστε τον και σε όποιο σπίτι μπει, πέστε στον οικοδεσπότη: Ο Δάσκαλος σε ρωτάει: Πού είναι το δωμάτιο, που θα φάω με τους μαθητές μου το Πασχαλινό Δείπνο; Εκείνος τότε θα σας δείξει ένα μεγάλο ανώγι στρωμένο. Εκεί να ετοιμάσετε'. Οι μαθητές τα βρήκαν ακριβώς, όπως τους είχε πει ο Κύριος και ετοίμασαν το δείπνο.

Ο Ιησούς ήξερε ότι ο Πατέρας του είχε δώσει απεριόριστη εξουσία, κι ότι από τον Πατέρα ήρθε και στον Πατέρα επιστρέφει. Σηκώνεται λοιπόν από το τραπέζι. Βγάζει το ρούχο του. Παίρνει μια πετσέτα και τη ζώνεται. Βάζει νερό στη λεκάνη κι άρχισε σαν υπηρέτης να πλένει τα πόδια των μαθητών και να τα σκουπίζει με την πετσέτα. Φτάνει και στον Πέτρο. Αυτός τότε του λέει: 'Εσύ Κύριε θα μου πλύνεις τα πόδια;' 'Αυτό που κάνω εγώ, του αποκρίθηκε ο Ιησούς, 'εσύ δεν το καταλαβαίνεις τώρα. Θα το καταλάβεις αργότερα'. Του λέει ο Πέτρος 'Ποτέ δεν θα αφήσω να πλύνεις εσύ τα δικά μου πόδια'. 'Αν δεν σε πλύνω τα πόδια' του λέει ο Ιησούς 'δεν έχεις θέση κοντά μου', του απαντά ο Ιησούς. Τότε του λέει ο Σίμων Πέτρος: 'Αν είναι έτσι Κύριε, όχι μόνο τα πόδια σου να μου πλύνεις αλλά και τα χέρια και το κεφάλι'. Ο Ιησούς έπλυνε ακόμα και τα πόδια του ούδα, του προδότη του. Για να τον βοηθήσει μάλιστα να αποφύγει την προδοσία είπε ο Ιησούς με νόημα: 'Εσείς είστε καθαροί όχι όμως όλοι'.

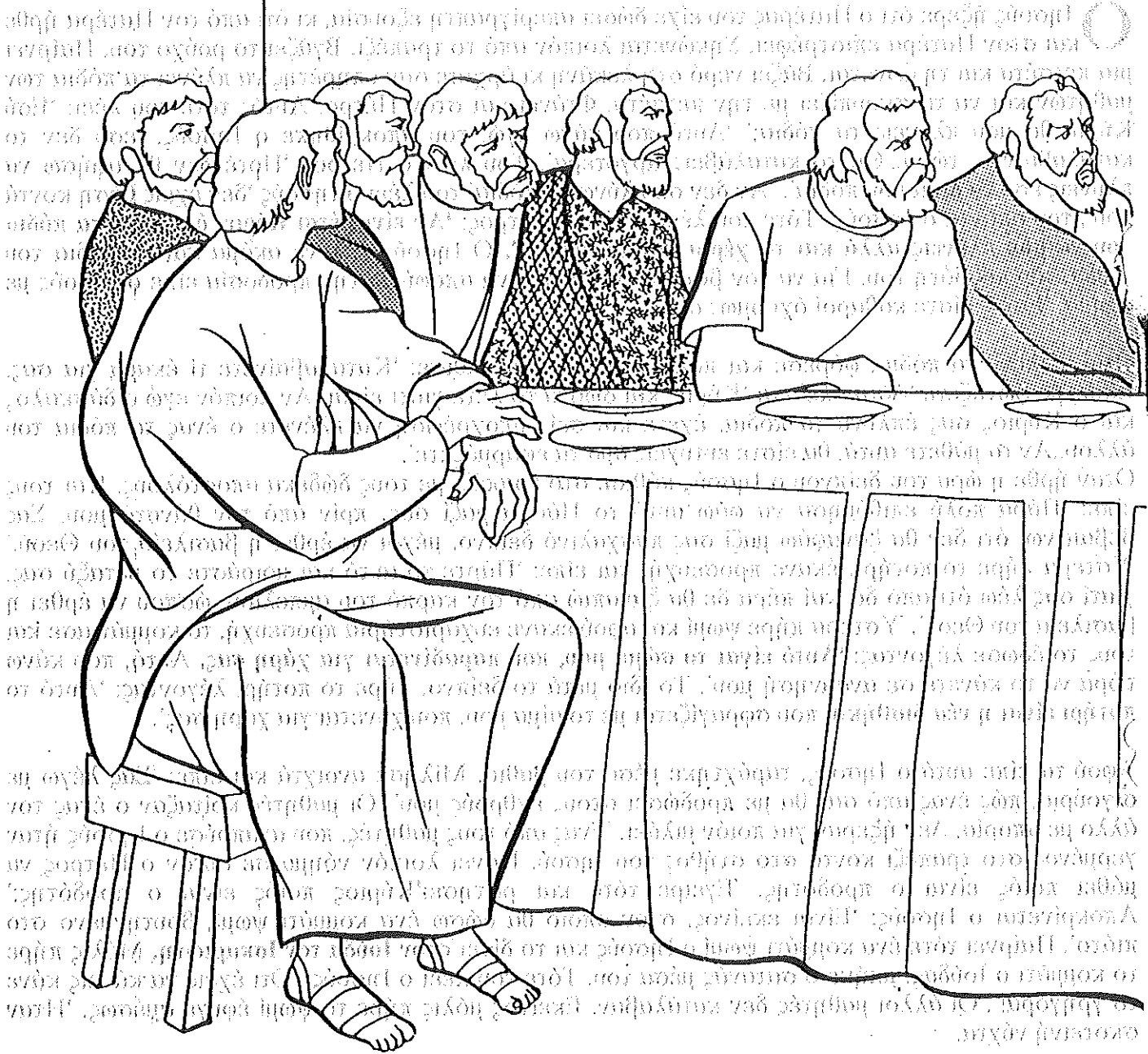
Όταν έπλυνε τα πόδια, φόρεσε και πάλι τα ρούχα και κάθισε: 'Καταλαβαίνετε τί έκαμα για σας; Εσείς με φωνάζετε 'Δάσκαλε' και 'Κύριε' και σωστά το λέτε γιατί είμαι. Αν λοιπόν εγώ ο δάσκαλος και ο Κύριος σας έπλυνα τα πόδια, έχετε και σεις υποχρέωση να πλένετε ο ένας τα πόδια του άλλου..Αν τα μάθετε αυτά, θα είστε ευτυχείς άμα τα εφαρμόζετε'.

Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου ο Ιησούς κάθισε στο τραπέζι με τους δώδεκα αποστόλους. Και τους είπε: 'Πάρα πολύ επιθύμησα να φάω αυτό το Πάσχα μαζί σας, πρίν από τον θάνατό μου. Σας βεβαιώνω, ότι δεν θα ξαναφάω μαζί σας πασχαλινό δείπνο, μέχρι να έρθει η βασιλεία του Θεού.' Υστερα πήρε το ποτήρι, έκανε προσευχή, και είπε: 'Πάρτε το αυτό και μοιράστε το μεταξύ σας, γιατί σας λέω ότι από δώ και πέρα δε θα ξαναπιώ από τον καρπό του αμπελιού, ώσπου να έρθει η βασιλεία του Θεού'. Υστερα πήρε ψωμί και αφού έκανε ευχαριστήρια προσευχή, το κομμάτισε και τους το έδωσε λέγοντας: 'Αυτό είναι το σώμα μου, που παραδίνεται για χάρη σας. Αυτό, που κάνω τώρα να το κάνετε σε ανάμνησή μου'. Το ίδιο μετά το δείπνο, πήρε το ποτήρι λέγοντας: 'Αυτό το ποτήρι είναι η νέα διαθήκη, που σφραγίζεται με το αίμα μου, που χύνεται για χάρη σας'.

Αφού τα είπε αυτά ο Ιησούς, τaráχτηκε μέσα του βαθιά. Μίλησε ανοιχτά και είπε: 'Σας λέγω με σιγουριά, πώς ένας από σας θα με προδώσει στους εχθρούς μου'. Οι μαθητές κοίταζαν ο ένας τον άλλο με απορία. Δεν ήξεραν για ποιόν μιλάει. Ένας από τους μαθητές, που αγαπούσε ο Ιησούς ήταν γερμένος στο τραπέζι κοντά στο στήθος του Ιησού. Κάνει λοιπόν νόημα σε αυτόν ο Πέτρος να μάθει ποιός είναι ο προδότης. Έγειρε τότε και ρώτησε: 'Κύριος ποιός είναι ο προδότης;' Αποκρίνεται ο Ιησούς: 'Είναι εκείνος, στον οποίο θα δώσω ένα κομμάτι ψωμί, βουτηγμένο στο πιάτο'. Παίρνει τότε ένα κομμάτι ψωμί ο Ιησούς και το δίνει στον Ιούδα τον Ισκαριώτη. Μόλις πήρε το κομμάτι ο Ιούδας, μπήκε ο σατανάς μέσα του. Τότε του λέει ο Ιησούς: 'Ότι έχεις να κάνεις κάνε το γρήγορα!'. Οι άλλοι μαθητές δεν κατάλαβαν. Εκείνος μόλις πήρε το ψωμί έφυγε αμέσως. 'Ηταν σκοτεινή νύχτα.

Ενώ ο Θεός βάδιζε προς το θάνατο, οι μαθητές νόμιζαν ότι βαδίζει προς το θρόνο. Μάλωναν ποιός είναι ο καλύτερος. Τότε ο Ιησούς τους λέει: 'Οι βασιλιάδες τυρρανούνε τους λαούς τους. Δεν πρέπει να γίνεται όμως το ίδιο και με σας. Ο ανώτερος πρέπει να γίνει σαν τον κατώτερο, κι ο αρχηγός σαν το δούλο'. Έπειτα στρέφεται στον Πέτρο και του λέει: 'Σίμων! Σίμων! Ο σατανάς ζήτησε να σας δοκιμάσει σαν το στάρι στο κόσκινο. Εγώ όμως προσευχήθηκα για σένα να μη σε αφήσει η πίστη σου. Και εσύ όταν ξαναβρείς την πίστη σου, στήριξε τα αδέρφια σου'. Ο Πέτρος έχοντας εμπιστοσύνη στον εαυτό του είπε: 'Κύριε είμαι έτοιμος να πάω μαζί σου στη φυλακή ακόμη και στο θάνατο!'. Ο Ιησούς τότε του είπε: 'Πέτρε, σου λέω ότι πρίν λαλήσει σήμερα ο πετεινός, τρεις φορές θα με έχεις αρνηθεί ότι με ξέρεις'.

...το ερώτημα της προέλευσης του ζύμης. Ο Ιησούς απαντάει ότι ο ζύμος είναι ο κακός άνθρωπος που είναι μέσα στον άνθρωπο. Ο ζύμος είναι ο κακός άνθρωπος που είναι μέσα στον άνθρωπο. Ο ζύμος είναι ο κακός άνθρωπος που είναι μέσα στον άνθρωπο.

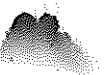

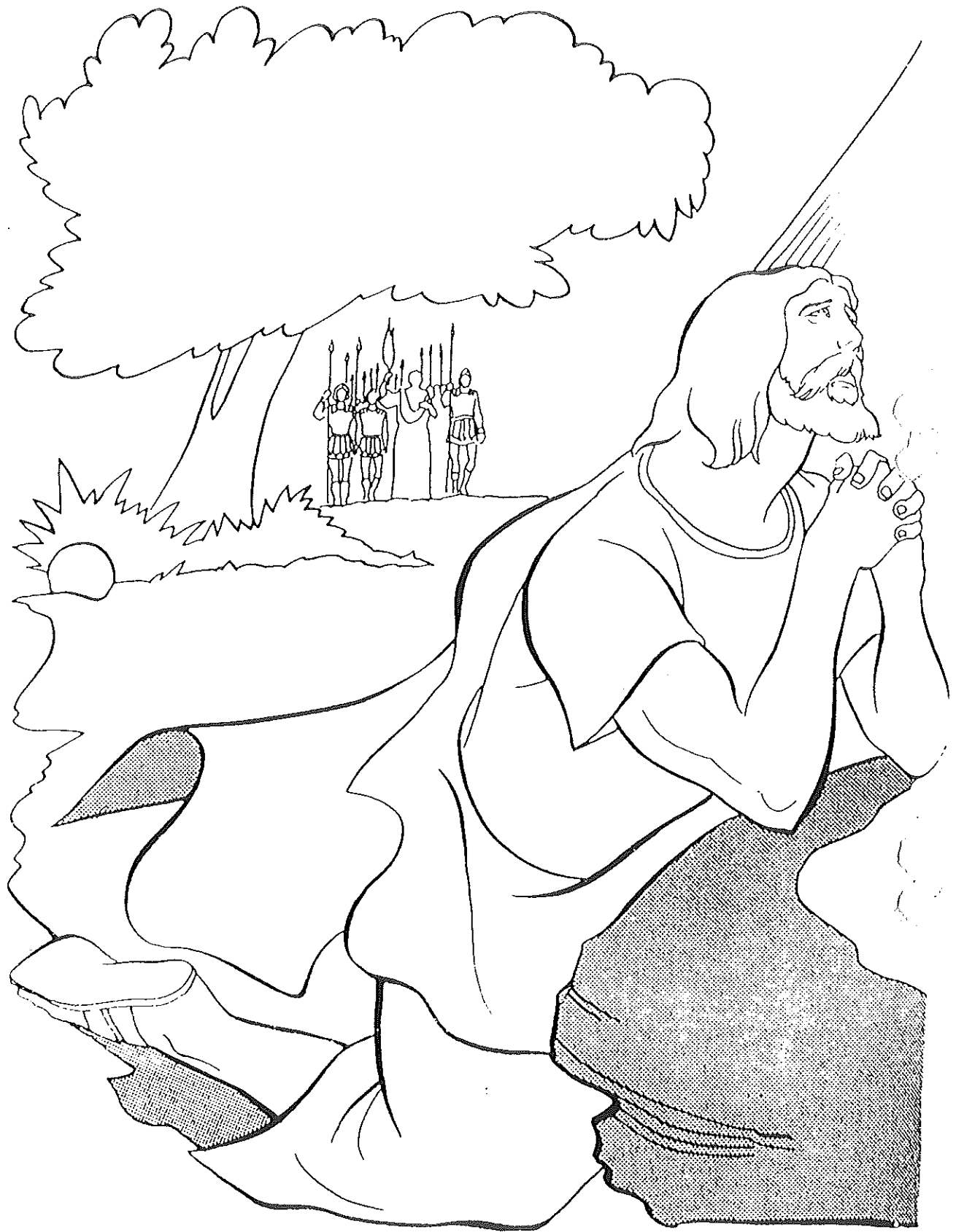
...το ερώτημα της προέλευσης του ζύμης. Ο Ιησούς απαντάει ότι ο ζύμος είναι ο κακός άνθρωπος που είναι μέσα στον άνθρωπο. Ο ζύμος είναι ο κακός άνθρωπος που είναι μέσα στον άνθρωπο. Ο ζύμος είναι ο κακός άνθρωπος που είναι μέσα στον άνθρωπο.

...το ερώτημα της προέλευσης του ζύμης. Ο Ιησούς απαντάει ότι ο ζύμος είναι ο κακός άνθρωπος που είναι μέσα στον άνθρωπο. Ο ζύμος είναι ο κακός άνθρωπος που είναι μέσα στον άνθρωπο. Ο ζύμος είναι ο κακός άνθρωπος που είναι μέσα στον άνθρωπο.

Πάρτε και φάτε, αυτό είναι το σώμα μου το οποίο εδόθηκε για σας.
Κατόπιν, επήρε το ποτήρι με το κρασί το έδωσε σ' αυτούς, λέγοντας:
Πιήτε, αυτό είναι το αίμα μου το οποίο εχύθη για σας. (Λουκάς 22).

Στον κήπο της Γεσθημανής ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης κοιμόντουσαν ενώ ο Ιησούς προσευχόταν. Τόσο μεγάλη ήταν η αγωνία του Ιησού ώστε ο ιδρώτας του έγινε σαν μεγάλες σταγόνες αίματος. (Λουκάς 22).

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ

(Ματθ.26:36-46, Μαρκ.14:32-42, Λουκ.22:39-46, Ιωαν.18:1)

Ο Ιησούς και οι μαθητές του μετά από το δείπνο, πήγαν όπως συνήθιζαν στο Ορος των Ελαιών, στον κήπο της Γεθσημανή. Όταν φτάσανε εκεί ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: 'Προσευχηθείτε, για να μην σας νικήσει ο πειρασμός. Το πνεύμα είναι πρόθυμο. Η σάρκα όμως ασθενική'. Εκείνος απομακρύνθηκε λίγο. Γονάτισε και άρχισε να προσεύχεται: 'Πατέρα αν θέλεις γλύτωσέ με από αυτό το ποτήρι. Ας μην γίνει όμως το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου'. Φανερώθηκε τότε ένας άγγελος από τον ουρανό και τον δυνάμωνε. Γεθσημανή ήταν ο τόπος, όπου συνθλίβονταν οι ελιές. Και στη Γεθσημανή με ένα τρόπο συγκλονιστικό συνθλίφτηκε ο Ιησούς. Η αγωνία κυρίεψε τον Ιησού που βλέπει να έρχεται καταπάνω του ο πλέον φρικτός και απαίσιος θάνατος. Ο ιδρώτας του γινόταν σταγόνες αίματος που πέφτανε στη γή. Ο Ιησούς ήταν τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Ο Αδάμ στον κήπο της Εδέμ μετά την αμαρτία τιμωρήθηκε από το Θεό να καλλιεργεί τη γή με τον ιδρώτα του προσώπου του. Ο Ιησούς στον κήπο της Γεθσημανή σηκώνει πάνω του την αμαρτία και την κατάρα όλων των ανθρώπων και λούζεται από ιδρώτα αίματος. Πόσο συγκινητικό είναι να βλέπει κανείς τον Ιησού μέσα στον κήπο της Γεθσημανή κάτω από το φώς της σελήνης να αγωνιά μέχρι θανάτου, να πέφτει μπρούμυτα στη γη, να προσεύχεται στον πατέρα του με κραυγές δυνατές και δάκρυα, να τρέχουν στη γη πηκτές σταλαγματιές από ιδρώτα ανάμικτο με μα; Και όλα αυτά για τις δικές μας αμαρτίες.

Ο Ιησούς σηκώθηκε από την προσευχή και ήρθε στους μαθητές του. Αυτοί κουρασμένοι από την πεζοπορία και από την λύπη κοιμόντουσαν. Ο Χριστός λέει στους μαθητές του και ιδιαίτερα στον Πέτρο: 'Γιατί κοιμάστε; Σηκωθείτε και προσευχηθείτε, για να μη σας νικήσει ο πειρασμός.' Τρεις φορές ο Ιησούς πήγε για προσευχή και γύρισε κοντά στους φίλους του, που κοιμόντουσαν όμως βαριά. Την τελευταία φορά τους λέει: 'Κοιμάστε λοιπόν; Ήρθε η ώρα για να παραδοθεί ο Γιός του ανθρώπου!' Ενώ μιλούσε ο Ιησούς, φάνηκε πλήθος ανθρώπων. Τους οδηγούσε ένας από τους δώδεκα. Ο Ιούδας. Ο Ιούδας αξιώθηκε να γίνει ένας από τους 12 στενούς φίλους του Ιησού. Από τους μαθητές του Ιησού μόνον ένας καταγόταν από την Ιουδαία και αυτός ήταν ο προδότης Ιούδας. Επί 3 έτη άκουγε τα σοφότερα και τα ωραιότερα λόγια. Έβλεπε τα πιο καταπληκτικά θαύματα. Πριν λίγες μέρες είδε με τα μάτια του τον Ιησού να τινάζει από το μνήμα έναν νεκρό που ήταν 4 μέρες στον τάφο. Ο ίδιος ο Ιούδας έλαβε εξουσία από το Χριστό να κηρύττει το Ευαγγέλιο και να κάνει θαύματα. Κοιμώνησε στο Μυστικό Δείπνο τα άχραντα μυστήρια. Και όμως έμεινε ασυγκίνητος. Το μόνο που τον συγκινούσε ήταν το χρήμα. Συμφώνησε να πουλήσει το Χριστό για ένα τιποτένιο ποσό· για 30 αργύρια, όσο πουλιόταν ένας σκλάβος. Αυτός που αγαπά τα λεφτά μπορεί να κάνει τις πιο άτιμες πράξεις.

Ο Ιούδας είχε δώσει σημάδι στους στρατιώτες, που τον ακολουθούσαν: Οποιον φιλήσω αυτός είναι ο Ιησούς. Πήγε λοιπόν ο Ιούδας και φίλησε το δάσκαλό του, που λίγο πριν του είχε πλύνει τα πόδια. Ο Ιησούς του είπε: 'Ιούδα με φίλημα προδίνεις το Γιό του Ανθρώπου;' Ο Πέτρος ορμάει και με το μαχαίρι του κόβει το δεξί αυτί του δούλου του αρχιερέα, του Μάλχου. Ο Ιησούς μάλωσε τον Πέτρο. 'Βάλε το μαχαίρι σου στη θήκη' του λέει. 'Όσοι παίρνουν μαχαίρι, με μαχαίρι θα πεθάνουν. Η νομίζεις ότι δεν μπορώ να ζητήσω από τον πατέρα μου να στείλει δώδεκα λεγεώνες αγγέλων; Πρέπει όμως να επαληθευτούν οι Γραφές'. Άγγιξε το αυτί του δούλου και έγινε αμέσως καλά. Τότε ο Ιησούς είπε στους αρχιερείς και στους στρατηγούς του ναού: 'Άηστής είμαι που ήρθατε να με πιάσατε με ξίφη και ρόπαλα; Κάθε μέρα ήμουν ανάμεσά σας στο Ναό και δεν απλώσατε χέρι πάνω μου. Αυτή όμως είναι η ώρα σας, η ώρα που κυριαρχεί το σκοτάδι'.

Ο Ιησούς σύρθηκε στην αυλή του αρχιερέα. Ο Πέτρος ακολουθούσε από μακριά. Άναιψαν φωτιά και κάθησαν όλοι γύρω της. Μαζί τους κάθησε κι ο Πέτρος. Μια δούλα τον κοίταξε και είπε: 'Ήταν κι αυτός μαζί Του'. Ο Πέτρος όμως το αρνήθηκε: 'Δεν τον γνωρίζω αυτόν, κόρη μου!' Ύστερα τον είδε κάποιος άλλος και είπε: 'Και σύ ένας από αυτούς είσαι'. Πάλι ο Πέτρος απάντησε: 'Άνθρωπέ μου, δεν είμαι!'. Πάλι μετά από μια ώρα κάποιος άλλος επέμενε: 'Άσφαλώς ήταν κι αυτός μαζί Του γιατί και από τη φωνή του φαίνεται ότι είναι Γαλιλαίος'. Πάλι ο Πέτρος αρνήθηκε το Χριστό και μάλιστα με όρκο. Τη στιγμή εκείνη λάλησε ο πετεινός. Ο Πέτρος υπερηφανεύτηκε και ο Θεός τον άφησε να πέσει πολύ χαμηλά. Το βλέμμα του Ιησού τρύπησε την καρδιά του Πέτρου. Θυμήθηκε τότε εκείνος τα λόγια του Ιησού. Βγήκε έξω και έκλαψε πικρά. Μετανόησε και έσβησε με τα δάκρυά του την αμαρτία του.

Την ίδια νύχτα, πριν ο κόκορας λαλήσει, ο Πέτρος αρνήθηκε ότι γνώριζε τον Ιησού τρεις φορές. (Ιωάννης 18).

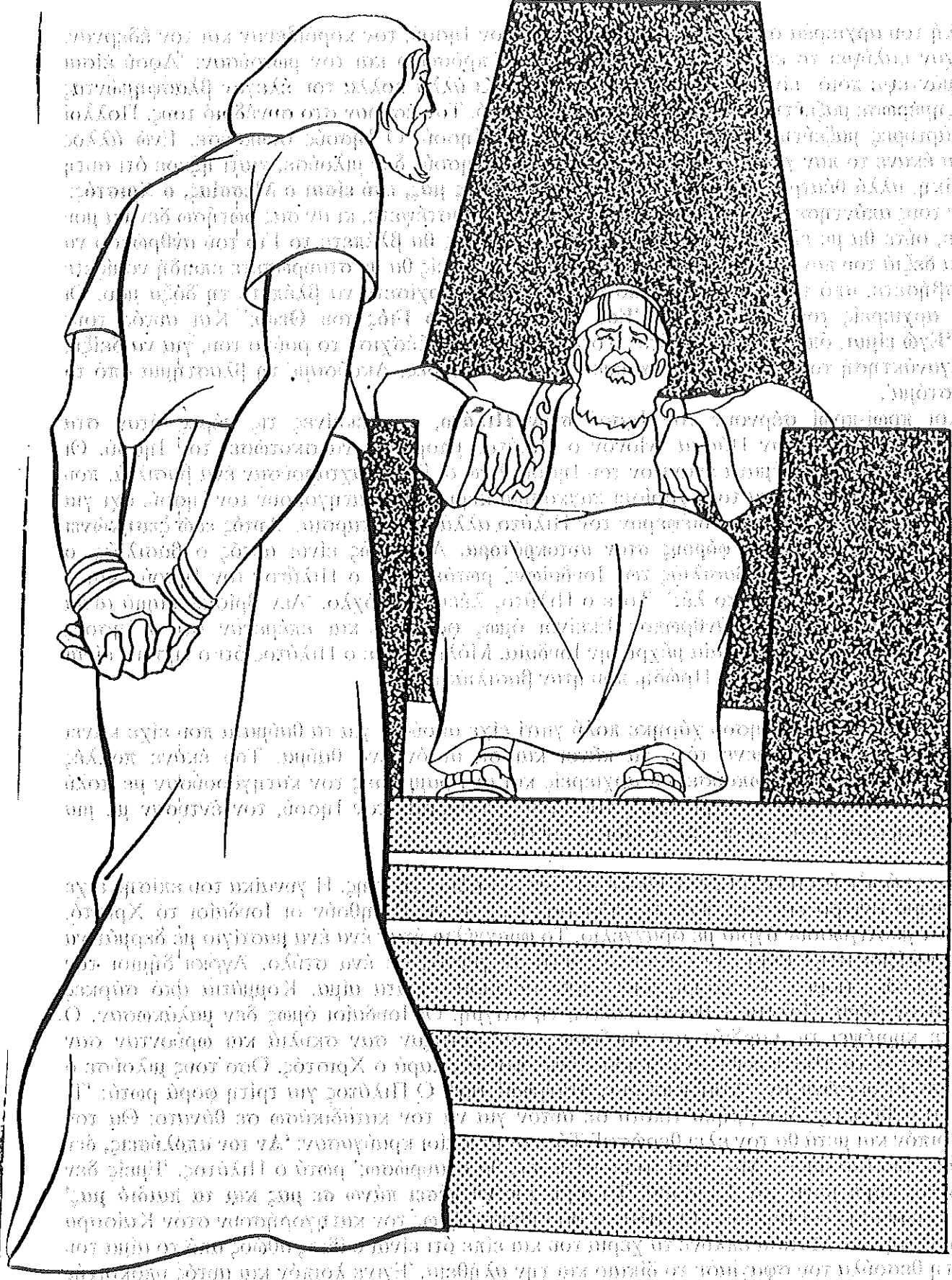
ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (Ματθ.27, Μαρκ.15, Λουκ.23, Ιωαν.18-19)

Στην αυλή του αρχιερέα οι άντρες, που κρατούσαν τον Ιησού, τον κορόιδευαν και τον έδερναν. Του είχαν καλύψει το κεφάλι. Τον χτυπούσαν στο πρόσωπο και τον ρωτούσαν: 'Αφού είσαι προφήτης μάντεψε ποιός είναι αυτός που σε χτύπησε. Κι άλλα πολλά του έλεγαν βλασφημώντας τον. Όταν ξημέρωσε μαζεύτηκαν οι πρεσβύτεροι του λαού. Τον έσυραν στο συνέδριό τους. Πολλοί ψεύτικοι μάρτυρες μαζεύτηκαν και κατηγορούσαν τον Ιησού. Ο Ιησούς σιωπούσε. Ενώ άλλος υπόδικος θα έκανε το παν για να γλυτώσει τη ζωή του, ο Ιησούς δεν μιλούσε, γιατί ήξερε ότι αυτή δεν είναι δίκη, αλλά θέατρο. Αρχισαν να τον ρωτούν: 'Πές μας, εσύ είσαι ο Μεσσίας, ο Χριστός;' Τότε μόνον τους απάντησε: 'Κι αν ακόμα σας το πω δεν θα πιστέψετε, κι αν σας ρωτήσω δεν θα μου απαντήσετε, ούτε θα με ελευθερώσετε. Ήδη από τώρα όμως θα βλέπετε το Γιό του ανθρώπου να κάθεται στα δεξιά του παντοδύναμου Θεού' Από τώρα που εσείς θα με σταυρώσετε επειδή νομίζετε ότι θα με σβήσετε, από τώρα ακριβώς, από το Σταυρό, θα αρχίσετε να βλέπετε τη δόξα μου. Οι παρωμένοι αρχιερείς τον ξαναρωτάνε: 'Εσύ λοιπόν είσαι ο Γιός του Θεού;' Και αυτός τους απάντησε: 'Εγώ είμαι, όπως εσείς το λέτε'. Τότε ο Αρχιερέας ξέσχισε το ρούχο του, για να δείξει τάχα την αγανάκτησή του. 'Τί ανάγκη έχουμε πιά από μάρτυρες; Ακούσαμε τη βλαστήμα από το ίδιο του το στόμα'.

Τότε όλοι πρωί-πρωί σέρνουν τον Ιησού στον Πιλάτο, που εκείνες τις μέρες ήταν στα Ιεροσόλυμα, επειδή ήταν Πάσχα. Μόνον ο Πιλάτος μπορούσε να σκοτώσει τον Ιησού. Οι Ιουδαίοι άρχισαν να λένε ψέματα εναντίον του Ιησού. Ενώ οι ίδιοι λαχταρούσαν ένα βασιλιά, που θα διώξει τους Ρωμαίους για να τους χαρίσει παγκόσμια κυριαρχία, κατηγορούν τον Ιησού, όχι για θρησκευτικά πράγματα, που δεν ενδιέφεραν τον Πιλάτο αλλά για ανταρσία. 'Αυτός εδώ ξεσηκώνει τον λαό μας να μην πληρώνει φόρους στον αυτοκράτορα. Λέει πώς είναι αυτός ο βασιλιάς, ο Μεσσίας'. 'Ωστε εσύ είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων;' ρωτάει τότε ο Πιλάτος τον Ιησού. Και ο Ιησούς αποκρίθηκε: 'Ναί, όπως το λές'. Τότε ο Πιλάτος λέει στον όχλο. 'Δεν βρίσκω καμιά αιτία για να καταδικάσω αυτόν τον άνθρωπο': Εκείνοι όμως φώναζαν και επέμεναν ότι ο Ιησούς αναστατώνει το λαό από τη Γαλιλαία μέχρι την Ιουδαία. Μόλις έμαθε ο Πιλάτος ότι ο Ιησούς είναι από τη Γαλιλαία, τον έστειλε στον Ηρώδη, που ήταν βασιλιάς εκεί.

Ο Ηρώδης μόλις είδε τον Ιησού χάρηκε πολύ γιατί είχε ακούσει για τα θαύματα που είχε κάνει σε όλη τη χώρα. Περίμενε τότε να κάνει και σε αυτόν ένα θαύμα. Του έκανε πολλές ερωτήσεις. Ο Ιησούς όμως σιωπούσε. Οι αρχιερείς και οι Γραμματείς τον κατηγορούσαν με πολύ πείσμα. Τότε ο Ηρώδης και οι στρατιώτες του αφού ξευτέλισαν τον Ιησού, τον έντυσαν με μια όμορφη βασιλική στολή και τον έστειλαν πίσω στον Πιλάτο.

Ο Πιλάτος γνώριζε ότι ο Ιησούς δεν ήθελε να γίνει βασιλιάς της γης. Η γυναίκα του επίσης είχε δει τρομερό όνειρο και τον είχε προειδοποιήσει. Για να λυπηθούν οι Ιουδαίοι το Χριστό, διέταξε να τον μαστιγώσουν άγρια με φραγγέλιο. Το φραγγέλιο ήταν ένα ένα μαστίγιο με δερμάτινα λουριά και μολύβια στην άκρη. Ο κατάδικος δενόταν γυμνός σε ένα στύλο. Άγριοι δήμιοι τον κτυπούσαν δεκάδες φορές. Το κορμί γέμιζε από αυλάκια γεμάτα αίμα. Κομμάτια από σάρκες πετάγονταν στον αέρα. Πολλοί πέθαιναν εκείνη τη στιγμή. Οι Ιουδαίοι όμως δεν μαλάκωσαν. Ο Σατανάς είχε κυριέψει τις καρδιές των Ιουδαίων, που γαύγιζαν σαν σκυλιά και ωρύνονταν σαν λιοντάρια. Ήθελαν να ελευθερωθεί ο Βαραβάς, ένας φονιάς, παρά ο Χριστός. Οσο τους μιλούσε ο Πιλάτος, τόσο αυτοί φώναζαν: 'Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον!' Ο Πιλάτος για τρίτη φορά ρωτά: 'Τί κακό έκανε ο άνθρωπος; Δεν βρήκα τίποτα σε αυτόν για να τον καταδικάσω σε θάνατο; Θα τον βασανίσω λοιπόν και μετά θα τον ελευθερώσω!' Τότε οι Ιουδαίοι κραύγασαν: 'Αν τον απολύσεις, δεν θα είσαι φίλος του Καίσαρα'. 'Μα καλά το βασιλιά σας θα σταυρώσω;' ρωτά ο Πιλάτος. 'Εμείς δεν έχουμε βασιλιά παρά μόνο τον Καίσαρα! Το αίμα του να πέσει πάνω σε μας και τα παιδιά μας;' απάντησαν οι μανιασμένοι Ιουδαίοι. Ο Πιλάτος φοβήθηκε μήπως τον κατηγορήσουν στον Καίσαρα και χάσει τη θέση του. Μάταια έπλυνε τα χέρια του και είπε ότι είναι ο ίδιος αθώος από το αίμα του Ιησού. Για τη θεσούλα του σφαγίασε το δίκαιο και την αλήθεια. Έγινε λοιπόν και αυτός υποκριτής Φαρισαίος.

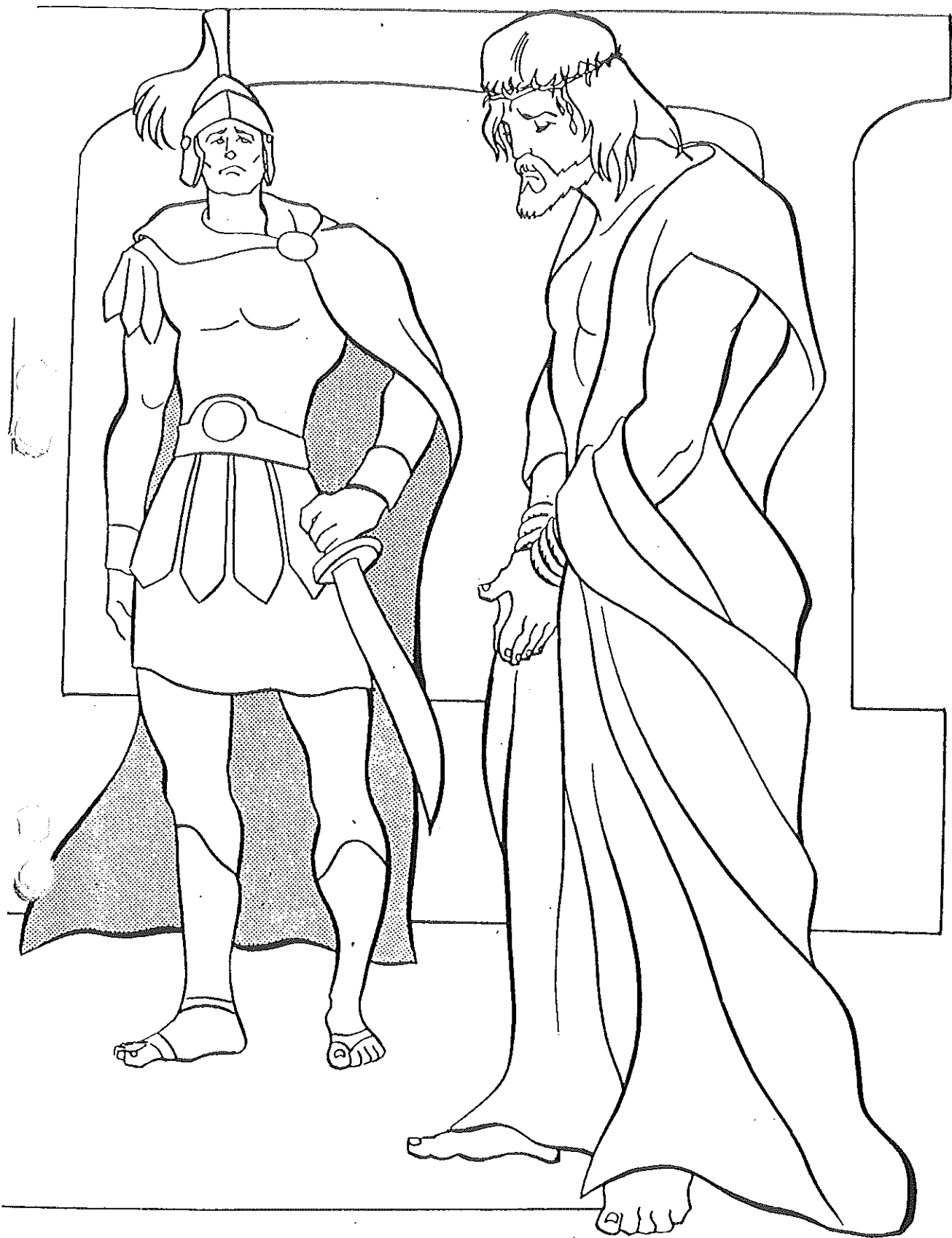
Για την διδασκαλία του ο Ιησούς ονομάσθηκε επικίνδυνος από τον Άννα τον πεθερό του Καϊάφα. (Ιωάννης 18).

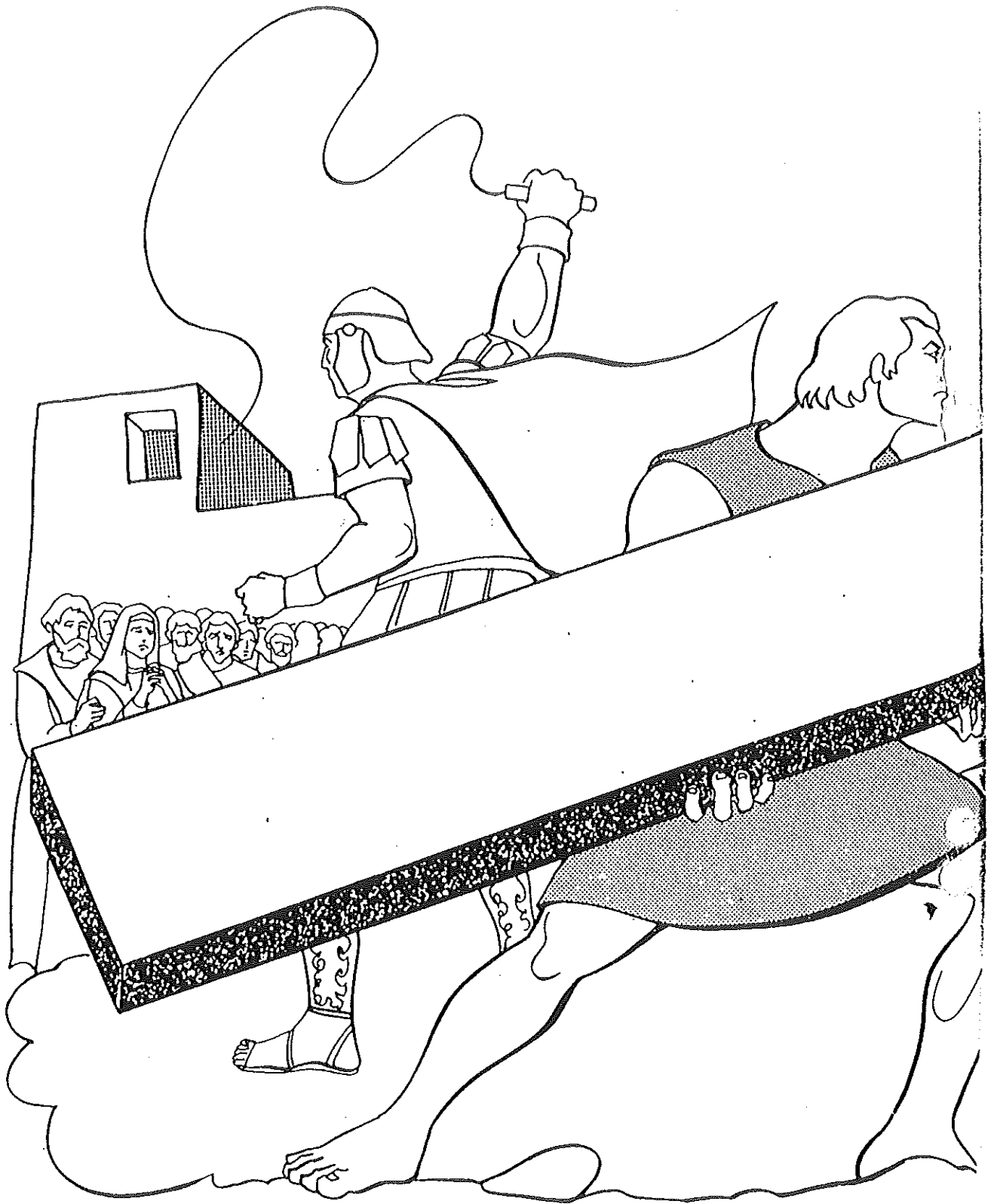
Ο Ιούδας αισθανόμενος άσχημα γι' αυτό που έκανε, επέταξε τα ασημένια νομίσματα στα πόδια των εχθρών του Ιησού και επήγε και κρεμάσθηκε. (Ματθαίος 27).

Ο Πιλάτος βλέποντας ότι ο Ιησούς πρέπει να πεθάνη, έπλυνε τα χέρια του και είπε: «Τα χέρια μου είναι καθαρά από το αίμα αυτού του καλού ανθρώπου». (Ιωάννης 18').

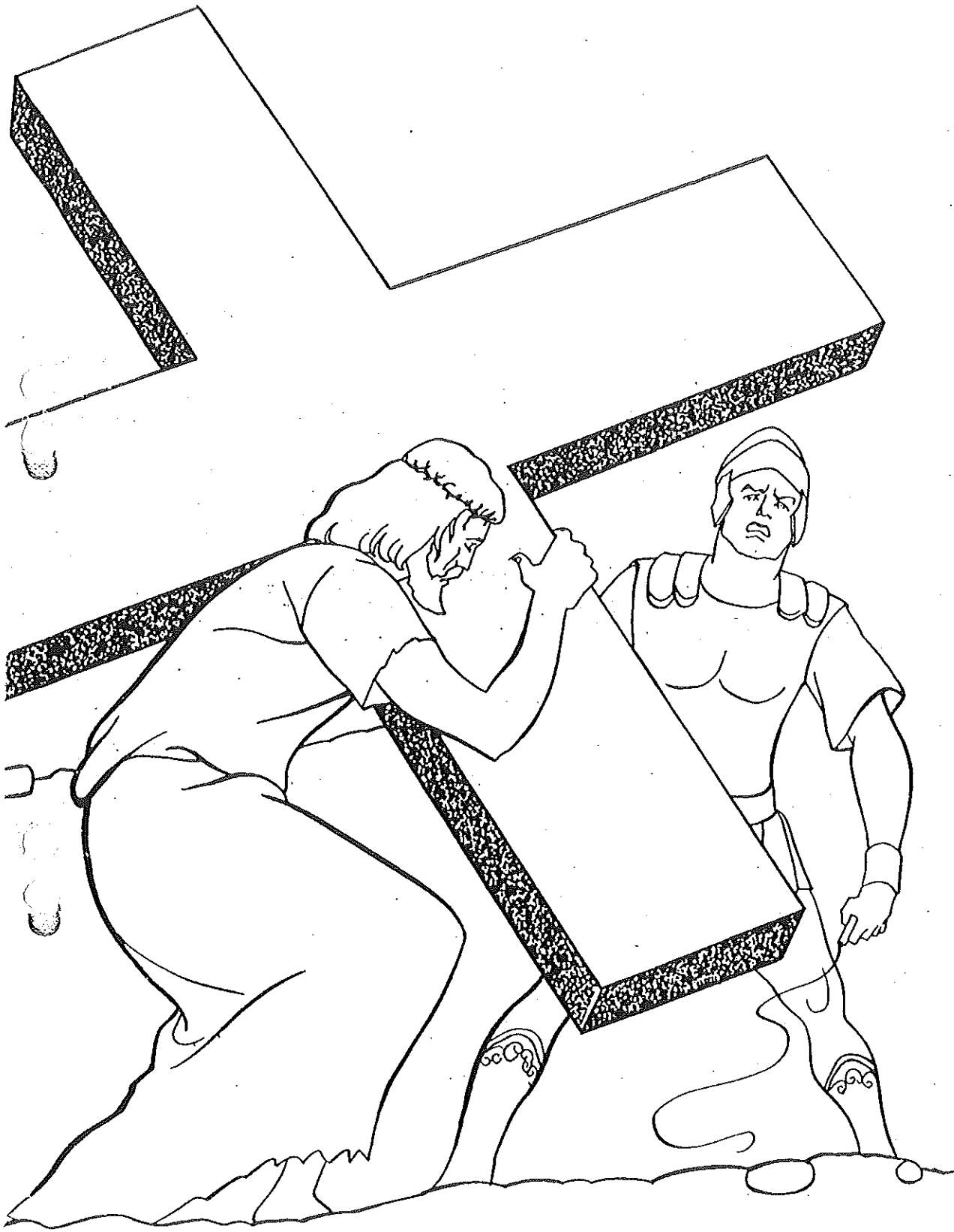

Στο τέλος ο Πιλάτος υποχώρησε στην θέληση των ανθρώπων και διέταξε ο Ιησούς να σταυρωθή. (Ιωάννης 19').

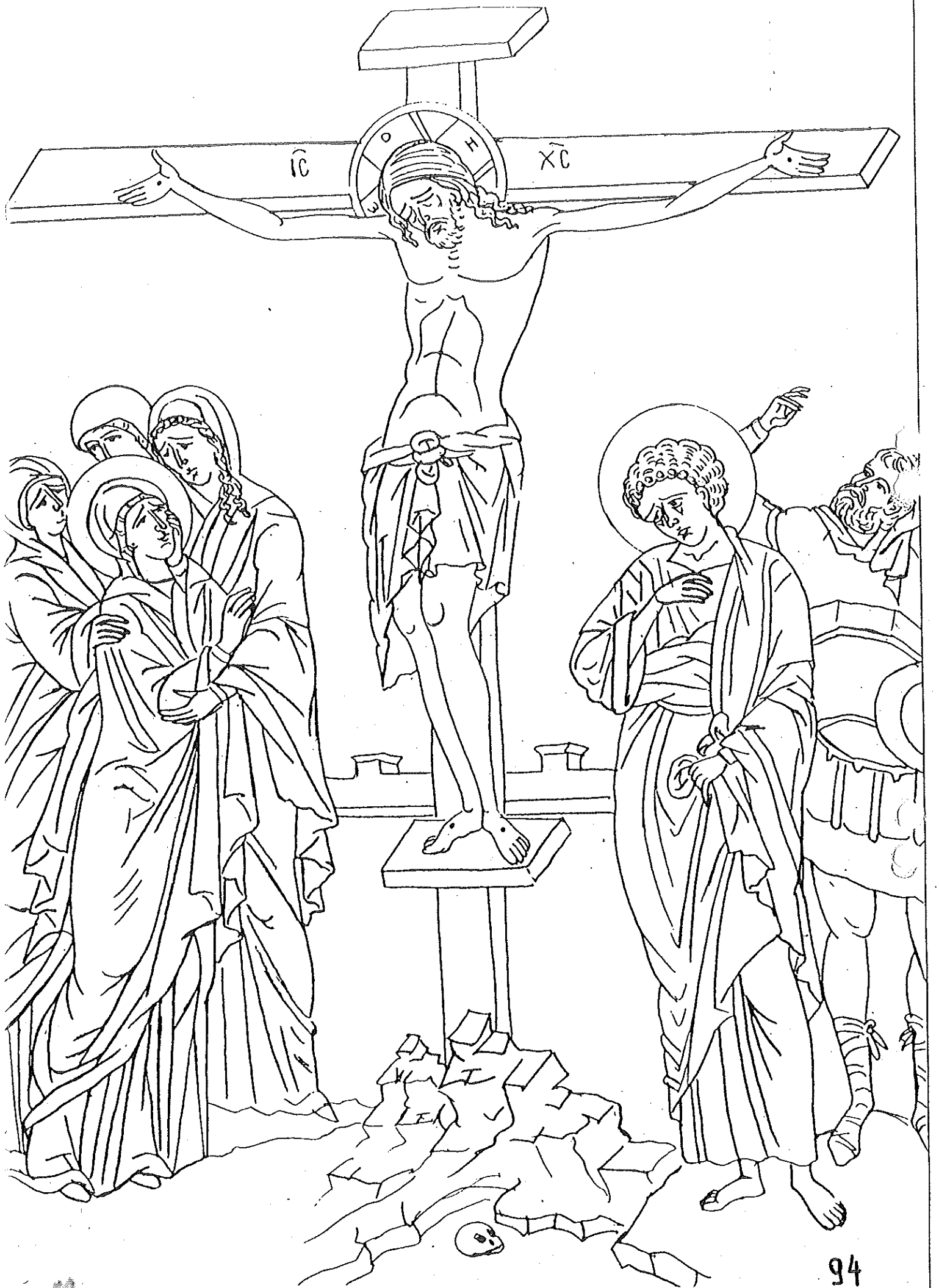

Στον δρόμο για τον Γολγοθά όπου θα γινόταν η σταύρωση, ο Σίμων...
(Ιωάννης 19').

Κυρηναίος και ο Ιησούς εσήκωσαν τον σταυρό πάνω στον οποίο ο Ιησούς θα πέθαινε.

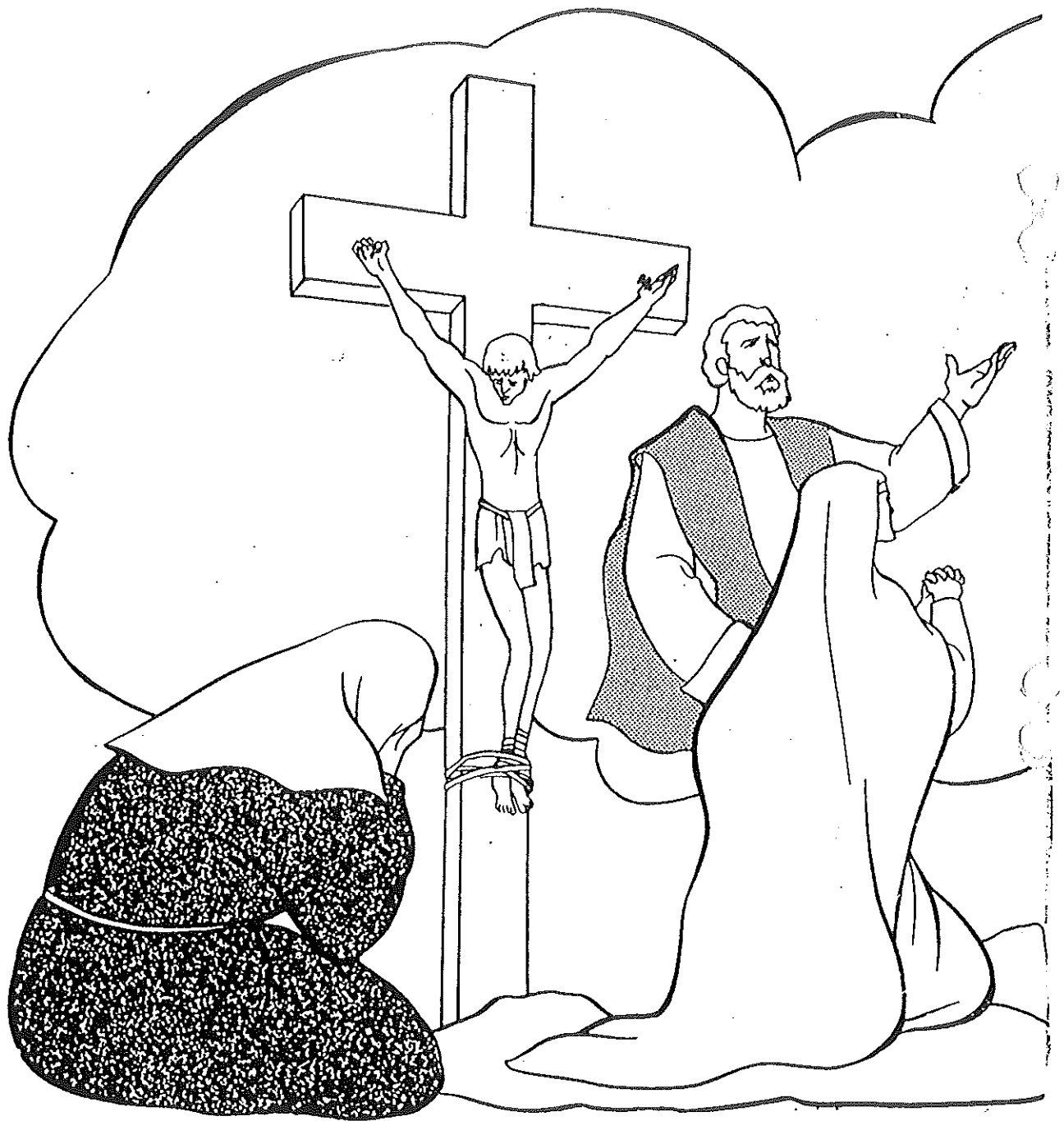

Τότε οι στρατιώτες του Πιλάτου πήραν τον Ιησού στο διοικητήριο. Του έβγαλαν τα ρούχα και τον έντυσαν με κόκκινη χλαίνη. Το σώμα του Ιησού ήταν γεμάτο από πληγές. Έπλεξαν ένα στεφάνι από αγκάθια σαν στέμμα, και στο δεξί του χέρι του έβαλαν καλάμι. Φοβερούς πόνους ένωσε ο Χριστός όταν τα αγκάθια τρύπησαν το τίμο κεφάλι του. Ύστερα γονάτισαν μπροστά του και τον κοροΐδευαν: **‘Ζήτω ο βασιλιάς των Ιουδαίων!’**. Τον έφτυσαν, του πήραν το καλάμι και του χτυπούσαν το κεφάλι. Και αφού τον κοροΐδευαν, του έβγαλαν και πάλι την πορφύρα και του φόρεσαν τα ρούχα του, για να τον σταυρώσουν. Οι Ιουδαίοι εκτελούσαν τους καταδίκους έξω από την πόλη, πάνω σε ένα λόφο που λεγόταν Γολγοθάς, που στα ελληνικά σημαίνει **‘Κρανίου τόπος’**. Σύμφωνα με αρχαία παράδοση στο τόπο εκείνο πέθανε ο Αδάμ και βρισκόταν εκεί το κρανίο του. Εκεί που έπεσε ο παλιός Αδάμ χτυπημένος από τον θάνατο, εκεί στήθηκε το τρόπαιο της νίκης: ο τίμος και ζωοποιός Σταυρός.

Βγαίνοντας από το διοικητήριο, οι στρατιώτες αγγάρευσαν κάποιον Σίμωνα από την Κυρήνη της Αφρικής, να σηκώσει το Σταυρό. Στο δρόμο ακολουθούσε τον Ιησού, πλήθος από γυναίκες που θρηνούσαν και έκλαιγαν. Ο Ιησούς στράφηκε προς αυτές και τους είπε: **‘Μην κλαίτε για μένα. Να κλαίτε για τον εαυτό σας και τα παιδιά σας. Έρχονται τέτοιες μέρες, που πραγματικά είναι ευτυχισμένες εκείνες οι γυναίκες, που δεν κάνανε παιδιά.’** Λίγα χρόνια μετά τη Σταύρωση του Ιησού οι Ρωμαίοι ερήμωσαν την Ιερουσαλήμ. Οι μητέρες από την πείνα έτρωγαν και τα ίδια τους τα παιδιά.

Μόλις έφτασαν στον Γολγοθά έδωσαν στον Ιησού να πιεί ξύδι. Το πικρό αυτό ξύδι το έδιναν στους καταδίκους ως ναρκωτικό για να μετριάζονται οι πόνοι από το φοβερό και αργό θάνατο. Ο Χριστός όμως δεν ήθελε να πιεί το ναρκωτικό. Ήθελε να αισθανθεί όλο τον πόνο του φρικτού μαρτυρίου για να είναι η θυσία του ολοκληρωτική. Η Σταύρωση ήταν ο πιο απάνθρωπος θάνατος. Μόνον οι δούλοι σταυρώνονταν. Ο σταυρός ήταν ή ένας πάσσαλος ή δυό δοκάρια σε σχήμα **T** ή **+**. Αν ο σταυρός ήταν πάσσαλος, τότε ο κατάδικος πέθαινε αμέσως. Ο Ιησούς όμως πέθανε μετά από αρκετές ώρες. Ο Ιησούς λοιπόν καρφώθηκε στα χέρια και στα πόδια με **μεγάλα μυτερά τετραγωνικά καρφιά**, που προξενούσαν φοβερότερους πόνους από τα στρογγυλά. Τα καρφιά περνούσαν όχι από τις παλάμες, γιατί έτσι θα σχίζονταν από το βάρος του σώματος, αλλά από τους καρπούς. Το καρφί τρυπούσε ένα νεύρο και προκαλούσε αφόρητο πόνο. Για να καρφωθούν τα πέλματα πάνω στο ξύλο, λύγιζαν τα γόνατα. Καθώς το σώμα ήταν βαρύ, ο κατάδικος έπεφτε προς τα κάτω. Τα χέρια του με το υπόλοιπο σώμα σχημάτιζαν ένα κεφαλαίο **Y**. Το στήθος πιεζόταν τόσο ώστε ο κατάδικος δεν μπορούσε να αναπνεύσει και αισθανόταν ασφυξία. Για να αναπνεύσει ο κατάδικος πίεζε τα ματωμένα πόδια του. Το μαρτύριο διαρκούσε ώρες πολλές ακόμα και μέρες. Ο κατάδικος πέθαινε τελικά μέσα σε αφόρητους πόνους από την αιμορραγία, τη δίψα, τον πυρετό, το μάζεμα αίματος στον εγκέφαλο, από την ασφυξία, την εξάντληση και την παράλυση.

Αυτό τον οδυνηρό θάνατο πέρασε ο Χριστός από την μεγάλη του αγάπη για μας. Αντί να σταυρωθούμε εμείς, που είμαστε γεμάτοι από αμαρτίες πέθανε εκείνος, ο αναμάρτητος και άγιος. Πάνω από το Σταυρό οι Ρωμαίοι βάλανε μια πινακίδα στα Λατινικά, Ελληνικά και Εβραϊκά: **‘Ιησούς ο Ναζωραίος, ο βασιλιάς των Ιουδαίων’**. Στο Σταυρό ο Χριστός δεχόταν τις κοροϊδίες των ανθρώπων, που εκείνος όλα τα χρόνια και πρίν ακόμα γεννηθεί ευεργέτησε. **‘Εσύ θα γκρέμιζες το Ναό και σε τρεις μέρες θα τον ξαναέχτιζες; Σώσε τώρα τον εαυτό σου εαν είσαι Γιός του Θεού και κατέβα από το Σταυρό!’**. Το ίδιο έλεγαν και οι Φαρισαίοι: **‘Άλλους έσωσε! Τον εαυτό του δεν μπορεί να το σώσει! Εαν είναι ο βασιλιάς του Ισραήλ ας κατεβεί τώρα από το Σταυρό και θα πιστέψουμε σε αυτόν!’** Το ίδιο και οι ληστές, που σταυρώθηκαν δεξιά και αριστερά του. Παρά τους φοβερούς τους πόνους έβριζαν τον Ιησού. Κατόπιν όμως ο ληστής που βρισκόταν στα δεξιά του, βλέποντας το μεγαλείο, με το οποίο υπέμενε ο Χριστός τα βασανιστήρια και τις κοροϊδίες, μετανόησε. Μάλωσε τον άλλο ληστή και είπε στο Χριστό τα συγκινητικά λόγια: **‘Θυμήσου με Κύριε, όταν έλθεις με τη βασιλεία σου’**. Παρόλο που ο Ιησούς ήταν κρεμασμένος πάνω στο Σταυρό εκείνος τον ομολόγησε ως Κύριο και Βασιλιά. Ο Χριστός τότε του απάντησε: **‘(Όχι μόνον όταν έλθω αλλά) σήμερα θα είσαι μαζί μου στη βασιλεία μου!’**

Όταν έφθασαν στον Γολγοθά, ο Ιησούς καρφώθηκε στον σταυρό μεταξύ δύο ληστών, που σταυρώθηκαν την ίδια μέρα. (Ιωάννης ΙΘ΄).

Η Μητέρα του Ιησού και πολλοί που τον αγαπούσαν, έκλαιγαν και θρηνούσαν την σταύρωση του αγαπημένου τους Σωτήρα. (Ιωάννης 19').

Ο Ιωσήφ ο Αριμαθέας ένας πλούσιος ζήτησε από τον Πιλάτο την άδεια να πάρη το σώμα του Ιησού και να το θάψη στον δικό του τάφο. (Ιωάννης 1Θ').

Η ΤΑΦΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

(Ματθ.27:45-66, Μαρκ.15:42-46, Λουκ.23:50-54, Ιωαν.19:38-42)

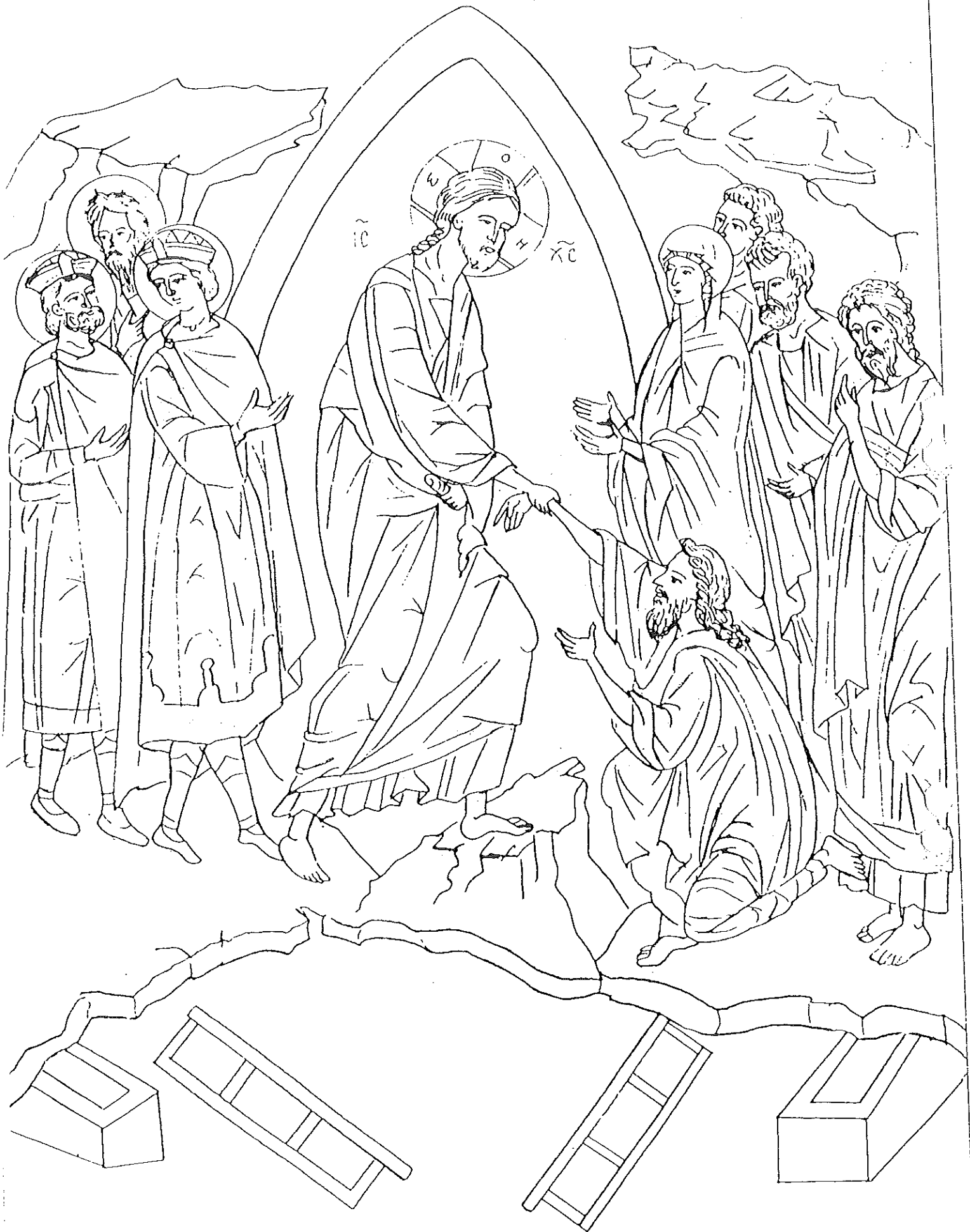
Ο Ιησούς μέσα στο αποκορύφωμα του πόνου του παρακαλούσε τον Πατέρα του να μην υπολογίσει την αμαρτία των Ισραηλιτών. Από το μεσημέρι ως τις τρεις η ώρα έπεσε σκοτάδι σε όλη τη γη. Γύρω στις τρεις ο Ιησούς κραύγασε με δυνατή φωνή: 'Θεέ μου, Θεέ μου γιατί με εγκατέλειψες;' Ο Ιησούς πάνω στο Σταυρό σήκωσε την αμαρτία, την κατάρα όλου του κόσμου. Πάνω στο Σταυρό ο Ιησούς έπασχε ως ο μεγαλύτερος κακούργος και αμαρτωλός. Και για αυτό ως άνθρωπος την κορυφαία στιγμή του πόνου και της αγωνίας, έβγαλε αυτή τη κραυγή, όχι για να γογγύσει ενάντια στο Θεό αλλά για να πεί το παράπονό του, όπως ένα αβοήθητο παιδί λέει το παράπονο στον πατέρα του.

Μερικοί νόμισαν ότι ο Ιησούς φώναζε τον Ηλία να τον σώσει. Κι αμέσως ένας από αυτούς πήρε ένα σφουγγάρι, το βούτηξε στο ξύδι και αφού το στέριωσε σε ένα καλάμι του έδωσε να πιεί. Οι υπόλοιποι έλεγαν κοροιδευτικά: 'Άσε να δούμε εαν έρθει ο Ηλίας να τον σώσει!'. Κάτω από το Σταυρό ήταν η Μαρία, η μητέρα του Ιησού, η Μαρία του Κλωπά, η Μαρία η Μαγδαληνή και άλλες γυναίκες, που αγαπούσαν τον Ιησού. Ο Ιησούς βλέποντας την μητέρα του τρυπημένη από τον πόνο του φρικτού θανάτου του, και τον μαθητή που αγαπούσε, τον Ιωάννη δίπλα της, λέει στη μητέρα του: 'Γυναίκα νά ο γιός σου!'. Και στον Ιωάννη λέει: 'Να η μητέρα σου!'

Ο Ιησούς πάλι έβγαλε δυνατή κραυγή **Πατέρα στα χέρια σου παραδίνω το Πνεύμα μου! Τετέλεσται!** Τότε η κουρτίνα που κάλυπτε τα άγια των αγίων σχίστηκε στα δύο, από πάνω μέχρι κάτω. Σεισμός έγινε. Οι ταφόπετρες έσπασαν και άνοιξαν πολλά μνήματα. Πολλοί άγιοι που είχαν πεθάνει αναστήθηκαν και βγήκαν από τα μνήματα και μετά την ανάσταση του Ιησού εμφανίστηκαν σε πολλούς. Ο Ρωμαίος εκατόνταρχος και οι στρατιώτες, που φύλαγαν μαζί, τον Ιησού, όταν είδαν το σεισμό και τα άλλα που έγιναν, φοβήθηκαν πάρα πολύ και είπαν: **Στα αλήθεια αυτός ήταν Γιός του Θεού!** Ο όχλος τρομαγμένος από το σκοτάδι και το σεισμό, διαλύθηκε χτυπώντας τα στήθη του. Οι Ιουδαίοι υπολόγιζαν ότι με τη σταύρωση θα έκλεινε μια για πάντα η υπόθεση 'Ιησούς'. Όμως η ύψωση του Γιού του Θεού πάνω στο Σταυρό, ήταν η αρχή της δόξας και του θριάμβου του.

Ενώ στους άλλους δύο ληστές οι Ρωμαίοι έσπασαν τα πλευρά για να πεθάνουν γρηγορότερα, στον Ιησού δεν έκαναν κάτι τέτοιο. Κατά το δειλινό ένας άνθρωπος πλούσιος βουλευτής από την Αριμαθαία, με το όνομα **Ιωσήφ**, που ήταν κρυφός μαθητής του Ιησού δεν φοβήθηκε τους Εβραίους αλλά μαζί με το **Νικόδημο** πήραν την άδεια από τον Πιλάτο να ξεκρεμάσουν το σώμα του Ιησού. Ο Ιωσήφ τύλιξε το σώμα του Ιησού σε καθαρό, αφού το άλειψε με αρώματα. Το κήδεψε με κάθε μεγαλοπρέπεια σε έναν ολοκαίνουργο τάφο σε έναν κήπο κοντά στο Γολγοθά. Στην είσοδο του τάφου κύλησε έναν τεράστιο λίθο και έφυγε.

Το Σάββατο το πρωί οι Φαρισαίοι πήγαν στον Πιλάτο και του είπαν: 'Κύριε, θυμηθήκαμε πώς αυτός ο λαοπλάνος είχε πεί όταν ζούσε: **Σε τρεις μέρες θα αναστηθώ!** Για αυτό βάλτε στρατιώτες στο τάφο μέχρι την τρίτη μέρα, μήπως οι μαθητές του το κλέψουν και μετά πουν, πως αναστήθηκε ο νεκρός. Τότε η τελευταία πλάνη θα είναι χειρότερη από την πρώτη!'. Τότε ο Πιλάτος τους είπε: 'Σας δίνω φρουρά. Πηγαίνετε και πάρτε όσα μέτρα ασφαλείας θέλετε.' Αυτοί τότε πήγαν στον τάφο και τον ασφάλισαν. Σφράγισαν την πέτρα και άφησαν εκεί τους Ρωμαίους φρουρούς.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (Ματθ.28, Μαρκ.16, Λουκ.24, Ιωαν.20)

Τα ξημερώματα της Κυριακής η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία ήρθαν να δούν τον τάφο του Ιησού. Στο δρόμο αναρωτιόνταν ποιός θα κυλίσει εκείνη τη μεγάλη πέτρα, για να μπουν μέσα και να αρωματίσουν το νεκρό. Ξαφνικά έγινε σεισμός. Άγγελος του Κυρίου κατέβηκε από τον ουρανό κύλησε την πέτρα από την είσοδο του τάφου και καθόταν πάνω της. Το πρόσωπό του έλαμπε σαν την άστραπη και τα ρούχα του ήταν ολόλευκα σαν το χιόνι. Τόσο τον φοβήθηκαν οι φρουροί, που άρχισαν να τρέμουν κι έγιναν σαν νεκροί. Ο άγγελος είπε στις γυναίκες: 'Εσείς μη φοβάστε! Ξέρω ποιόν γυρεύετε: τον Ιησού τον Εσταυρωμένο. Δεν είναι εδώ, γιατί όπως το είπε, αναστήθηκε! Ελάτε να δείτε το μέρος όπου βρισκόταν το σώμα του. Τρέξτε γρήγορα και πείτε στους μαθητές του: αναστήθηκε από τους νεκρούς και πηγαίνει πριν από σας στη Γαλιλαία. Εκεί θα τον συναντήσετε'

Οι γυναίκες βγήκαν γρήγορα με φόβο και με χαρά μεγάλη. Έτρεξαν να πουν τα νέα στους μαθητές. Στο δρόμο τις συνάντησε ο Ιησούς και τις είπε: 'Χαίρετε!'. Αυτές τον πλησίασαν, έπεσαν στα πόδια του και τον προσκύνησαν. Τότε λέει σε αυτές ο Ιησούς: 'Μη φοβάστε! Πηγαίνετε και πείτε στους αδερφούς μου να φύγουν για τη Γαλιλαία. Εκεί θα με δούν'. Όταν έφυγαν οι γυναίκες μερικοί από τους φρουρούς πήγαν στην πόλη κι ανέφεραν στους αρχιερείς ότι έγινε. Οι αρχιερείς φώναξαν τους πρεσβυτέρους, έκαναν συμβούλιο κι αποφάσισαν να δώσουν πολλά χρήματα στους στρατιώτες για να πούν: τη νύχτα, που κοιμόμασταν ήρθαν οι μαθητές και τον έκλεψαν' Κι αν φτάσει στα αυτιά του Ρωμαίου διοικητή η είδηση, θα τον πείσουμε να μη σας ρίξει την ευθύνη'. Οι στρατιώτες πήραν χρήματα κι έκαναν όπως τους δασκάλεσαν.

Οι γυναίκες φτάσανε στους μαθητές, που νόμισαν ότι όλα αυτά ήταν γυναικείες φαντασιώσεις. Ο Πέτρος και ο Ιωάννης έτρεξαν στο μνημείο, για να δούν με τα ίδια τους τα μάτια τον αδειανό τάφο. Ο Ιωάννης έφτασε πρώτος. Μαζί με τον Πέτρο βλέπουν στο τάφο μόνο τα σάβανα, που είχαν τυλίξει τον Ιησού. Η Μαρία βρισκόταν έξω από το μνήμα. Βλέπει δύο αγγέλους, που την ρωτάνε: 'Γυναίκα γιατί κλαίς; Ποιόν ζητάς'. 'Κάποιοι πήραν τον Κύριό μου από το μνήμα και δεν γνωρίζω πού τον έκρυσαν', απαντά με παράπονο εκείνη. Γυρνώντας προς τα πίσω αντικρύζει τον Ιησού, αλλά τον πέρασε για κηπουρό. Ο Ιησούς τη ρωτά: 'Γυναίκα γιατί κλαίς; Ποιόν ζητάς;'. 'Κύριε' του λέει η Μαρία η Μαγδαληνή 'εαν τον σήκωσες εσύ, πές μου πού τον έκρυσες, για να έρθω να τον πάρω'. Της λέει τότε ο Ιησούς: 'Μαρία!' Γυρίζει εκείνη και του λέει: 'Δάσκαλε!'. 'Μη με αγγίζεις!' της λέει ο Ιησούς. Δεν έχω βέβαια ανέβει στον Πατέρα μου. Πήγαινε όμως στους αδερφούς μου και πές τους: Ανεβαίνω στον πατέρα μου και δικό σας πατέρα και Θεό μου και Θεό σας'. Ο Ιησούς δεν άφησε να τον αγγίξει η Μαρία για να καταλάβει ότι πλέον ο Ιησούς δεν είναι όπως ήταν πριν. Δεν ήταν πλέον ο ταπεινός αλλά ο ένδοξος Κύριος.

Την ίδια εκείνη μέρα, την Κυριακή το βράδυ εμφανίστηκε ο Ιησούς στους μαθητές του, που ήταν κρυμμένοι από το φόβο των Εβραίων. Ξαφνικά εμφανίστηκε ο Ιησούς στη μέση και τους λέει: 'Ευλογία σε σας!'. Και όταν το είπε αυτό έδειξε τα τρυπημένα χέρια και τα πόδια του. Χάρηκαν οι μαθητές που είδαν τον Κύριο. Ο Ιησούς και πάλι τους είπε: 'Ειρήνη σε εσάς'. Έπειτα από αυτά τα λόγια φύσηξε στα πρόσωπά τους και τους λέει: 'Λάβετε το άγιο Πνεύμα. Σε όποιους συγχωρείτε τις αμαρτίες θα είναι συγχωρημένες. Σε όποιους κρατήσετε τις αμαρτίες ασυγχώρητες, θα κρατηθούν έτσι'. 'Έλειπε όμως ο Θωμάς όταν ήρθε ο Κύριος. Δεν πίστευε τους άλλους μαθητές που του έλεγαν ότι είδαν με τα μάτια τους τον Κύριο. Αυτός έλεγε: 'Αν δεν δώ στα χέρια του τα σημάδια από τα καρφιά και δε βάλω το δάχτυλό μου στα σημάδια από τα καρφιά, και δε βάλω το χέρι μου στη λογχοισμένη πλευρά του δε θα πιστέψω'. Την ίδια εκείνη μέρα ο Ιησούς εμφανίστηκε σε δύο μαθητές που πήγαιναν στενοχωρημένοι στους Εμμαούς. Εκείνοι στην αρχή δεν τον κατάλαβαν, Τον πέρασαν για διαβάτη. Εκείνος στο δρόμο τους εξηγούσε πώς οι προφήτες είχαν προβλέψει το πάθος του Μεσσία. Το βραδάκι επειδή τον πίεσαν οι μαθητές, έμεινε μαζί τους. Όταν άρχισε να τεμαχίζει το ψωμί ανοίχτηκαν τα μάτια τους και τον κατάλαβαν, Ο Ιησούς εξαφανίστηκε και εκείνοι γύρισαν στα Ιεροσόλυμα για να αναγγείλουν το νέο στους άλλους μαθητές.

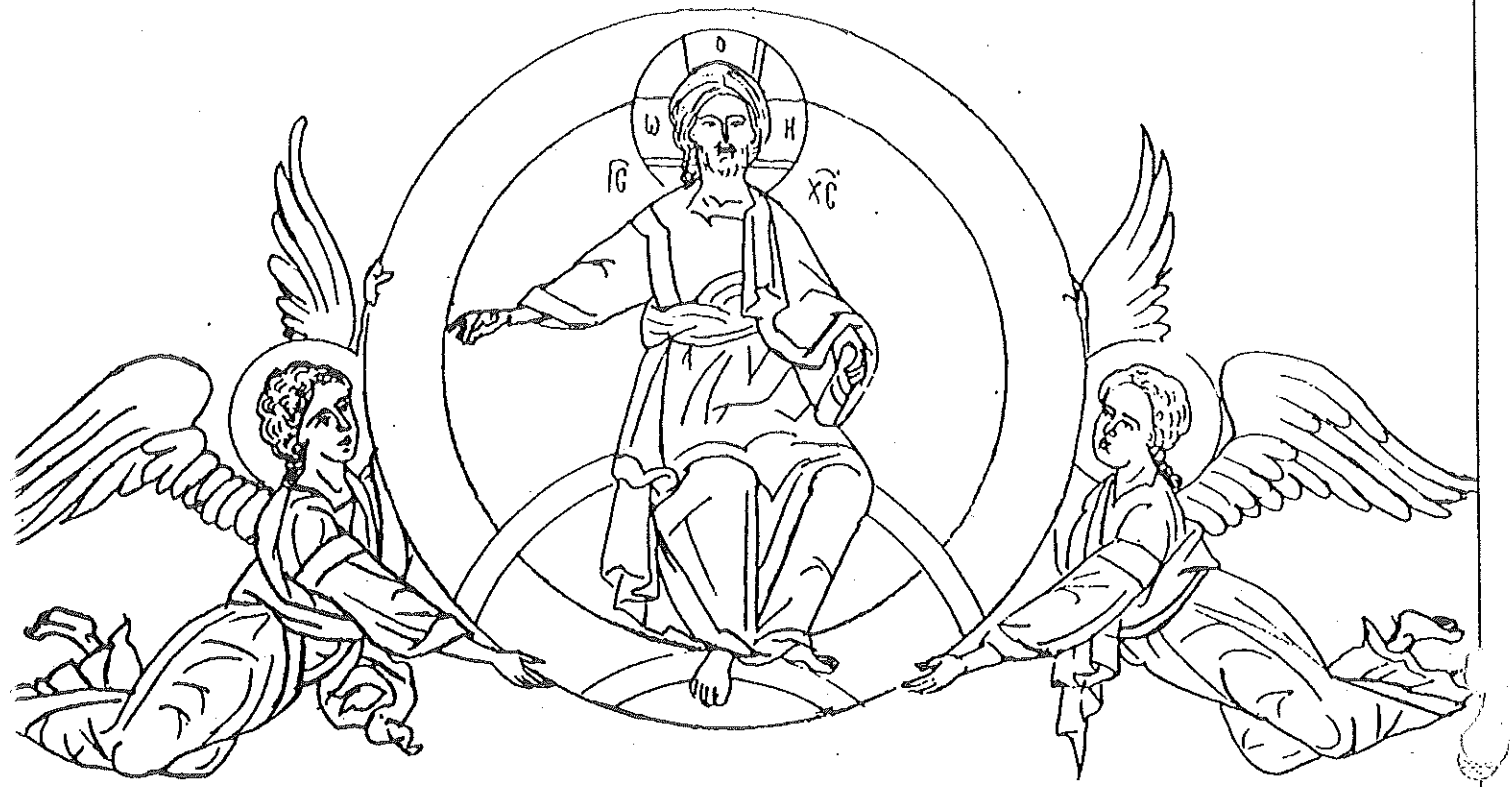
Οχτώ μέρες αργότερα όταν ήταν όλοι οι μαθητές μαζεμένοι στο σπίτι, μαζί κι ο Θωμάς και οι πόρτες ήταν κλειστές ο Ιησούς στάθηκε στη μέση και τους είπε: 'Ειρήνη σε εσάς'. Έπειτα λέει στο δύσπιστο Θωμά: 'Φέρε το δάχτυλό σου εδώ και δές τα χέρια μου και φέρε το χέρι σου και βάλτο στην πλευρά μου! Πάψε να αμφιβάλεις αλλά πίστεψε'. Τότε ο Θωμάς έκπληκτος ομολογεί: 'Ο Κύριός μου και ο Θεός μου!'. Του λέει ο Κύριος: 'Πείστηκες επειδή με είδες με τα μάτια σου. Μακάριοι εκείνοι, που χωρίς να με έβλουν δει πιστεύουν'.

Ενας άγγελος του Θεού είπε στις γυναίκες: «Ξέρω ότι ψάχνετε για τον Ιησού, αλλά δεν είναι εδώ γιατί έχει αναστηθεί. (Ιωάννη κ´).

Την τρίτη ημέρα ο Ιησούς παρουσιάσθηκε στους μαθητές όπως ήταν. «Η ανάσταση και η Ζωή». (Ιωάννης κ').

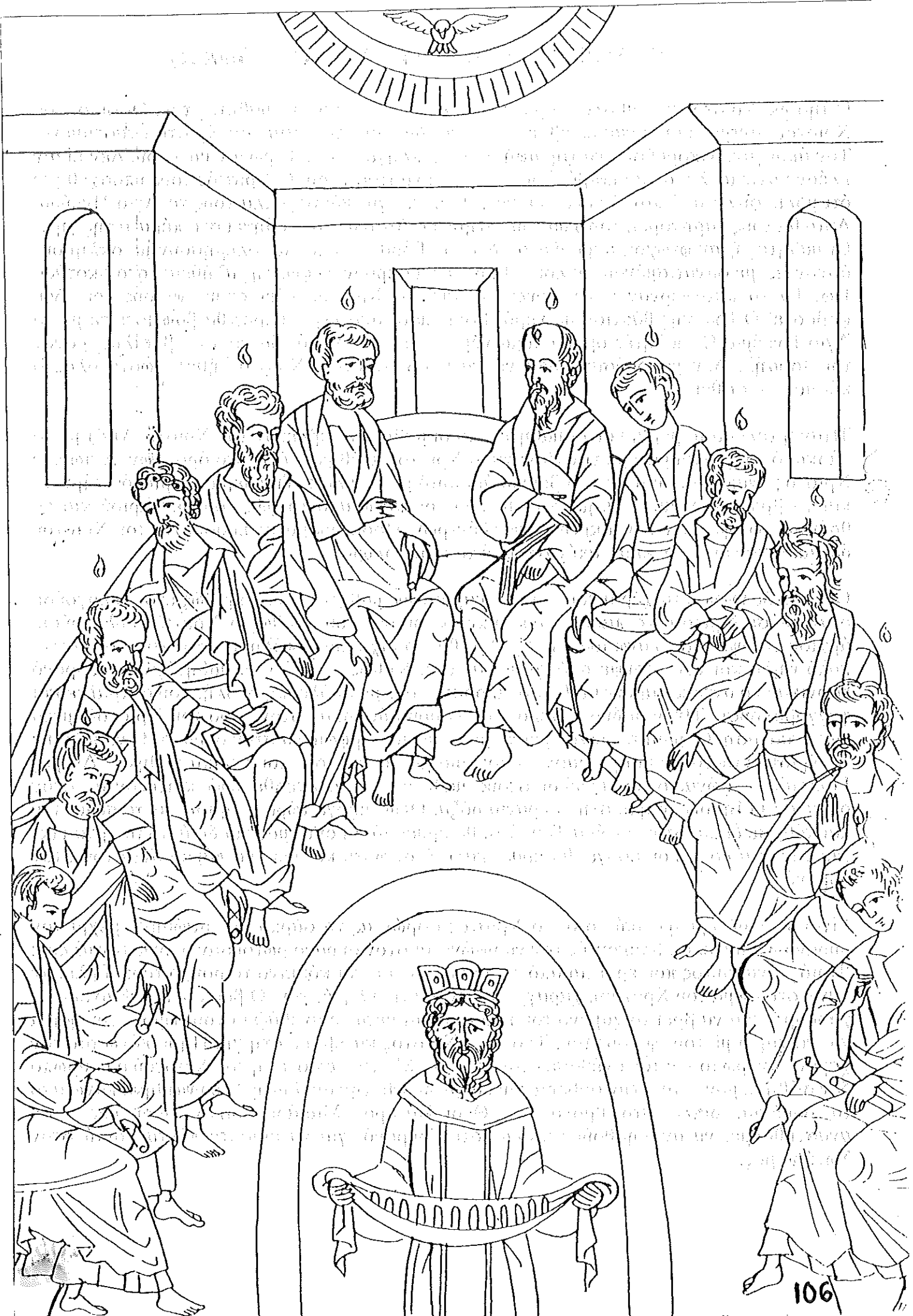
Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Πράξ.1)

Ο Ιησούς Χριστός για 40 ολόκληρες μέρες εμφανιζόταν στους μαθητές του. Οι φίλοι του Χριστού, άντρες και γυναίκες έβλεπαν με τα ίδια τους τα μάτια τον Χριστό αναστημένο. Τον άκουγαν. Μπορούσαν να ψηλαφήσουν τις πληγές τους. Έτρωγαν μαζί του. Δεν είχαν πλέον κανέναν λόγο να αμφιβάλλουν για την ανάστασή του. Ο Χριστός τους υποσχέθηκε ότι μόλις φύγει από κοντά τους εκείνος, θα έρθει για πάντα δίπλα τους το Άγιο Πνεύμα. Αυτό θα τους παρηγορεί. Αυτό θα τους στηρίζει. Αυτό θα τους οδηγεί στα πέρατα της γης. Οι μαθητές ήταν φτωχοί, αγράμματοι, δειλοί. Τώρα έπρεπε να πολεμήσουν με σκληρούς άρχοντες, με φανατισμένους όχλους. Έπρεπε να φέρουν να φώς της αλήθειας στο σκοτάδι! Πώς θα τα κατάφερναν μόνοι τους; Για αυτό ο Χριστός λέει στους φίλους του: Μή φοβάστε! Ο Ιωάννης βάπτισε με νερό! Εσείς μετά από λίγες μέρες θα βαφτιστείτε με το Άγιο Πνεύμα. Οι μαθητές όμως ακόμα νόμιζαν ότι ο Χριστός θα γινόταν βασιλιάς μόνον του Ισραήλ. Δεν μπορούσαν όμως να καταλάβουν ότι ο Χριστός ήθελε ώστε όλος ο κόσμος να σωθεί.

Ήταν η τελευταία μέρα, που οι μαθητές και οι μαθήτριες έβλεπαν τον Χριστό. Μαζί με το δάσκαλό τους, όλοι μαζί με την Παναγία ο Χριστός ανέβηκε πάνω στο όρος των ελαιών. Ο Χριστός αγαπούσε ιδιαίτερα το βουναλάκι αυτό με τις ελιές. Την μέρα ο Χριστός κήρυττε και το βράδυ συνομιλούσε με τον Πατέρα του κάτω από το φώς του φεγγαριού και το θρόισμα των φύλλων των μικρών αυτών δέντρων. Πόσες επίμονες προσευχές του Χριστού δεν άκουσαν αυτές οι ελιές απέναντι από τα Ιεροσόλυμα;

Ο Χριστός ύψωσε τα χέρια του και ευλόγησε τους μαθητές του. Ακριβώς έτσι ευλογούσε όταν ζούσε δημόσια τα παιδιά, τους μικρούς φίλους του. Καθώς ο Χριστός ευλογούσε, άρχισε να υψώνεται πάνω από τη γή. Για θρόνο είχε μια νεφέλη που τον σήκωσε ψηλά, πολύ ψηλά και τον έκρυψε από τα μάτια τους. Καθώς ατένιζαν οι μαθητές στον ουρανό ξαφνικά δύο άντρες παρουσιάστηκαν μπροστά τους με ολόλευκη στολή, που άστραπτε και φεγγοβολούσε. Ήταν οι δύο άγγελοι που παρουσιάστηκαν στον τάφο του Χριστού, μετά την ανάσταση. Οι μαθητές είχαν μείνει με τα μάτια καρφωμένα στον ουρανό. Η νεφέλη με το Χριστό υψωνόταν και μίκραινε. Έγινε μια μικρή τελίτσα, που τελικά χάθηκε. 'Άντρες Γαλιλαίοι!', φώναξαν οι άγγελοι στους μαθητές. 'Τί στέκεσθε εδώ κοιτάζοντας στον ουρανό; Ο Ιησούς μπήκε στην ουράνια δόξα. Οπως έφυγε τώρα ο Ιησούς με το σώμα του και κάθησε δίπλα στον πατέρα Του, έτσι θα έρθει πάλι κοντά μας για δικάσει τα έργα μας. Με την ίδια δόξα που έφυγε, θα έρθει πάλι, έτσι ώστε και μεις να πάμε κοντά του στον ουρανό.

Είναι φοβερό πραγματικά το ότι ο Χριστός φορώντας τη σάρκα μας υψώθηκε μέχρι τον ουρανό. Οι άγγελοι, βλέποντάς τον να υψώνεται στον ουρανό ρωτούσαν ο ένας τον άλλον: 'Ποιός είναι αυτός που έρχεται από τη γή και γιατί είναι κόκκινο το ρούχο του; Έβλεπαν πάνω στο σώμα του Χριστού, χαραγμένες ακόμα τις πληγές του. Ο βοσκός κατεβαίνει στις χαράδρες για να βρεί το χαμένο του πρόβατο και μετά το ανεβάζει στους ώμους του ψηλά για να χαρεί με τους φίλους του. Έτσι κι ο Χριστός κατέβηκε στη γή. Πήρε πάνω του τον χαμένο άνθρωπο και τον ανέβασε στον ουρανό. Με την ανάσταση του Χριστού ο άνθρωπο δεν σώθηκε μόνον από την φοβέρα του θανάτου. Με την ανάληψη Του υψώθηκε πάνω από τα ουράνια, δίπλα στο θρόνο του Θεού-Πατέρα. Μακάρι λοιπόν όλοι μας όταν αναστηθούμε, να αναληφθούμε κιόλας στον ουρανό, για να είμαστε πάντα κοντά στον Σωτήρα μας.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΧΩΛΟΥ (Πράξ.3)

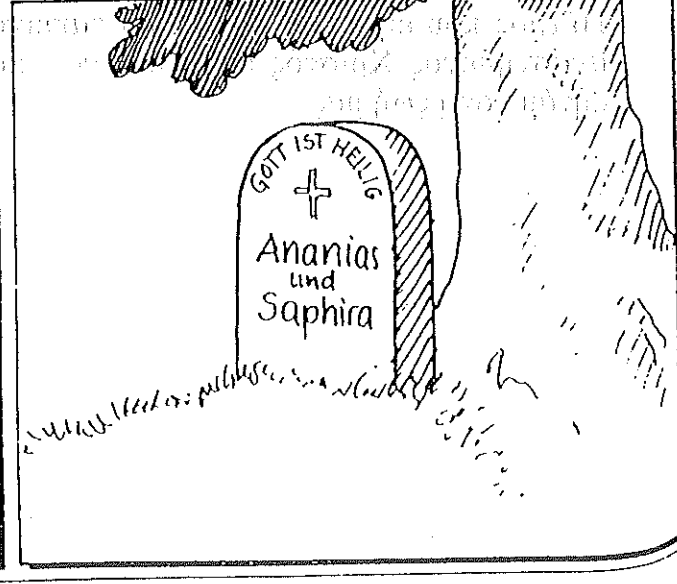
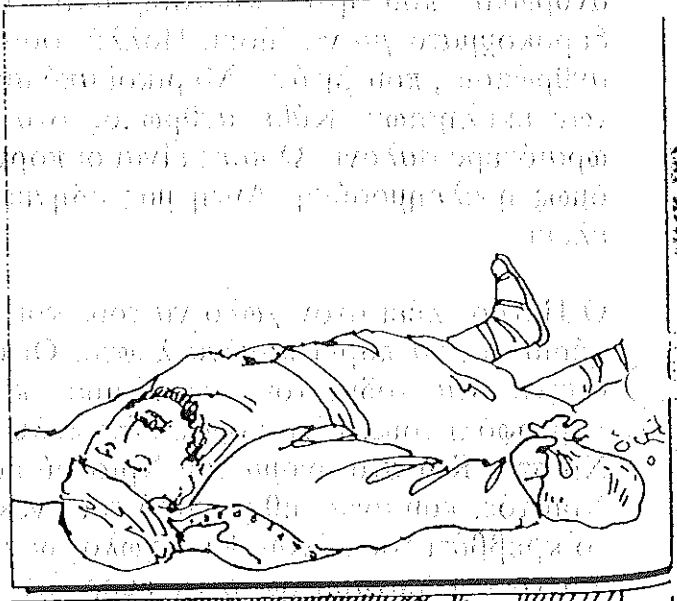
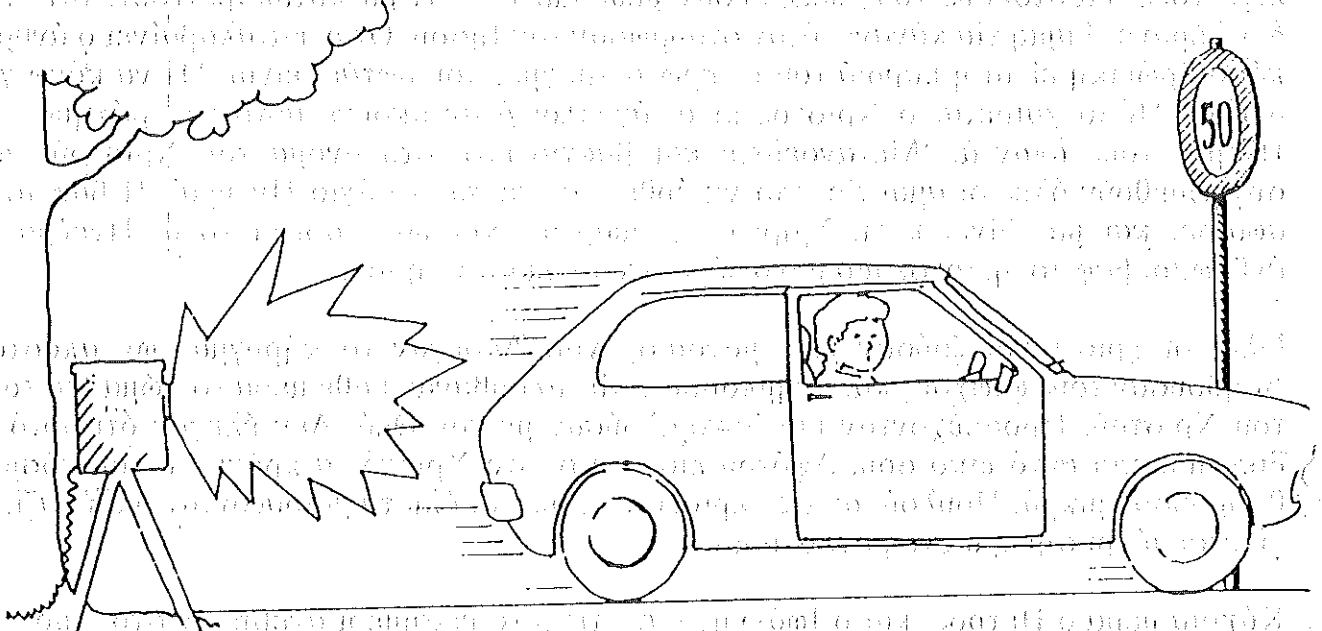
Το κήρυγμα του Πετρου έφερε κατάνυξη στις καρδιές. Αυτοί, που σταύρωσαν το Χριστό, αισθάνθηκαν τύψεις στην καρδιά τους για το φρικτό έγκλημα, που κάνανε. Τρέχουνε με αγωνία στους αποστόλους και τους ρωτάνε: 'Αδέρφια, τί να κάνουμε για αν σωθούμε;' Πρίν λίγο τους αποστόλους τους θεωρούσαν μεθυσμένους. Τώρα καταλαβαίνουν, ότι εκείνοι δεν ξέρανε τί αμαρτία κάνανε, όταν σταύρωσαν τον Ιησού. Όταν καταλαβαίνει ο άνθρωπος πόσο βρώμικη είναι η καρδιά του το πρώτο πράγμα, που ρωτάει είναι: 'Τί να κάνω για να σωθώ;' Πόσο χαίρεται ο Χριστός κι οι άγγελοι όταν ακούνε αυτό το ερώτημα; Κι ο Πέτρος τους απαντά: 'Μετανοείστε και βαπτιστείτε στο όνομα του Χριστού, για να συγχωρεθούν όλες οι αμαρτίες και να έρθει και σε σας το άγιο Πνεύμα'. Η βάπτιση μας αφαιρεί και μας δίνει κάτι. Σβήνει τις αμαρτίες και μας χαρίζει το άγ.Πνεύμα. 3000 άνθρωποι βαπτίστηκαν σε μια μόνο μέρα στο όνομα του Ιησού.

Όλοι οι χριστιανοί ζούσαν μαζί μονοιασμένοι. Άκουγαν το κήρυγμα των αποστόλων. Βοηθούσαν τους φτωχούς και ανήμπορους. Μεταλάμβαναν κάθε μέρα το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Προσεύχονταν και συνομιλούσαν με τον Θεό. Δεν έλεγαν ότι αυτό είναι δικό μου και αυτό δικό σου. Αφότου πίστευσαν στο Χριστό τα πράγματα του κόσμου τα θεωρούσαν μικρά. Πουλούσαν τις περιουσίες τους και όλα τα μοιράζονταν όλοι μαζί, όπως γίνεται μέχρι σήμερα στα μοναστήρια.

Κάποια μέρα ο Πέτρος και ο Ιωάννης κατά τις 3 το μεσημέρι ανέβηκαν στο Ναό, για να προσευχηθούν. Στην Ωραία Πόρτα του Ναού, βλέπουν ένα άσχημο θέαμα. Βλέπουν έναν άνθρωπο, που ήταν κουτσός από τη γέννα του. Ζητούσε λίγη ελεημοσύνη, ένα ξεροκόμματο για να ζήσει. Πολλές φορές κι εμείς βλέπουμε στις εισόδους των Ναών μας ανθρώπους, που ζητάνε. Μερικοί από αυτούς έχουν πιο ωραία ψυχή από τις ωραίες πόρτες των εκκλησιών. Κάθε άνθρωπος στα μάτια του Θεού έχει μεγαλύτερη αξία από το ωραιότερο σαλόνι. Ωραίες είναι οι πόρτες των Ναών. Πιο ωραία πόρτα στον ουρανό είναι όμως η ελεημοσύνη. Αυτή μας οδηγεί στον Παράδεισο, κοντά στον Θεό, που και μας ελεεί.

Ο Πέτρος λέει στον χωλό να τους κοιτάξει στα μάτια. Ο χωλός σήκωσε τα μάτια και τα χέρια για να πάρει κανένα λεφτό. Οι απόστολοι όμως δεν είχαν λεφτά. Ενώ ο κόσμος άφηνε στα πόδια τους ολόκληρες περιουσίες, εκείνοι δεν είχαν ούτε δραχμή στο πορτοφόλι τους. Είχαν όμως κάτι πολύ ανώτερο. Είχαν τον Θεό. Δεν είχαν χρυσό, αλλά Χριστό. Και στο όνομα του Χριστού κάνανε τον χωλό να χοροπηδάει σαν ελαφάκι. Ο Χριστός, που αναστήθηκε από τους νεκρούς, ανέστησε και τον κακόμοιρο άνθρωπο από το κρεβάτι του πόνου. Κι ο χωλός δεν έτρεξε στο απίτι του. Έτρεξε στο απίτι του Θεού για να πεί 'ευχαριστώ' στον ευεργέτη του. Τα έχασε ο κόσμος με τους αποστόλους. Ο Πέτρος που είχε μάθει να είναι ταπεινός δίνει τη δόξα στο Χριστό. Ο σταυρωμένος και αναστημένος Χριστός είναι εκείνος, που θα δώσει και σε μας αυτά που λαχταράμε και ζητάμε στη ζωή μας.

Radarkontrolle

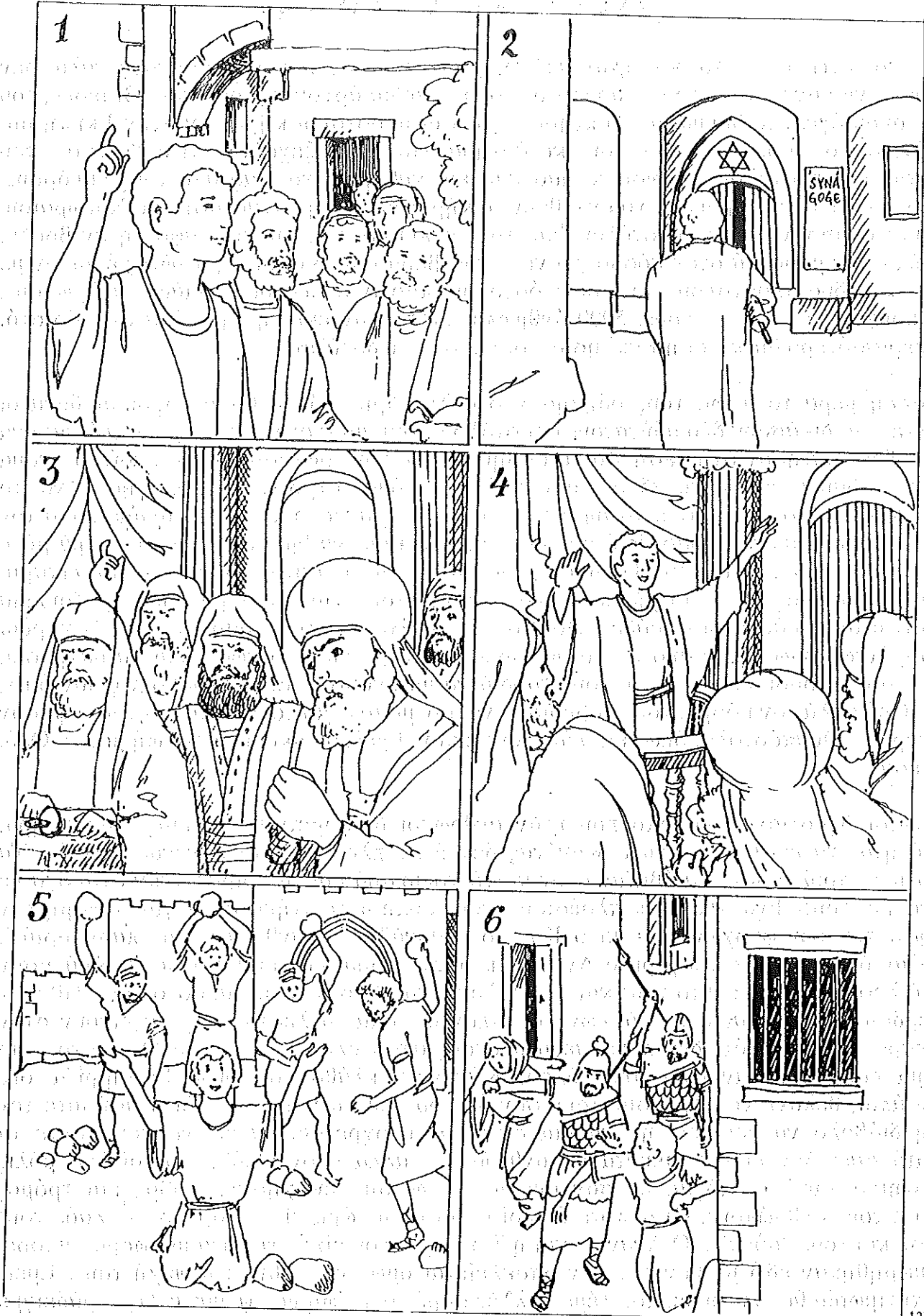

ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΣΕΠΦΩΡΑ (Πράξ.5)

Ο Χριστός ενώ τον χωλό, που ήταν από τη γέννα του κατάκοιτος, τον έκανε καλά, δεν μπορούσε να κάνει καλά τους παράλυτους στην καρδιά άρχοντες του λαού. Οι ιερείς του Ναού, όπου έγινε το θαύμα, αγανάκτησαν, γιατί οι απόστολοι κήρυτταν στην Εκκλησία. Νόμιζαν ότι ο Ναός είναι δικό τους κατάστημα. Ποτέ δεν ξέχασαν ότι ο Χριστός, που κήρυτταν οι απόστολοι, σήκωσε το μαστίγιο και καθάρισε το Ναό από τους εμπόρους. Άλλωστε ποτέ δεν μπορούσαν να ανεχθούν το κήρυγμα για την αναστασή του Ναζωραίου. Για αυτό όρμησαν στους αποστόλους και τους έκλεισαν στη φυλακή, αφού ήταν βράδυ. Τους έπιασαν μπροστά στον κόσμο για να τον φοβερίσουν. Και οι στρατιώτες έπιαναν με τη βία τους δύο αποστόλους, ενώ οι απόστολοι έπιαναν ελεύθερα χιλιάδες ανθρώπους, που άκουγαν το κήρυγμά τους. **5000 άνθρωποι** πίστευσαν εκείνη την μέρα στο Χριστό. Όσο περισσότερο διώκεται η Εκκλησία, τόσο πιο πολύ δοξάζεται.

Την άλλη μέρα το πρωί, τους οδήγησαν στο Συνέδριο. Μαζεύθηκαν όλοι οι δυνατοί άρχοντες για δικάσουν δύο αδύνατους αποστόλους, όχι για κανένα έγκλημα, αλλά για ένα θαύμα. Τους έστησαν στη μέση για να φοβηθούν και τους ρώτησαν με ποιανού το όνομα έκαναν το θαύμα για να καταδικαστούν. Ο Πέτρος όμως ατρόμητος ομολόγησε: **‘Με το όνομα του Χριστού, που εσείς σταυρώσατε και ο Θεός ανέστησε, εμείς κάναμε καλά τον χωλό. Μάθετε λοιπόν ότι κανείς δεν μπορεί να σωθεί και να βρεί την ευτυχία παρά μόνο μέσω του Χριστού’**. Οι δυνατοί θαύμασαν τους αδύνατους αποστόλους για την παλλικαριά τους και το θάρρος τους. Τους ήξεραν από τα ρούχα τους, την προφορά τους, την δουλειά τους ότι ήταν αγράμματοι ψαράδες. Πού το βρήκαν λοιπόν τώρα τόσο θάρρος; Η καρδιά των αρχόντων όμως ήταν από πέτρα. Μπορεί μια πέτρα να μαλακώσει και να δακρύσει; Άλλο τόσο μπορούσε κι η δικιά τους καρδιά να μετανοήσει. Επειδή φοβόντουσαν όμως όχι το Θεό αλλά τον κόσμο, τους φοβέρισαν να μην μιλάνε για το Χριστό και τους άφησαν ελεύθερους. Οι απόστολοι όμως και πάλι τους είπαν: Εμείς θα ακούμε στη ζωή μας το Θεό, παρά εσάς.

Οι πρώτοι Χριστιανοί, παρόλο που ήταν άνθρωποι διαφορετικής ηλικίας, χαρακτήρα, εθνικότητας τα είχαν όλα μαζί. Κανένας δεν ήταν πλούσιος και κανένας φτωχός. Τα κτήματα τα πουλούσαν. Τα έβαζαν στον κοινό κουμπαρά και τα μοιράζονταν ανάλογα με τις ανάγκες τους. Ένας από τους πλούσιους, που πούλησε τα κτήματά του για τη χάρη των αδερφών του των φτωχών ήταν κι ο Κύπριος **Βαρνάβας**, ο ‘άνθρωπος της παρηγοριάς’. Υπήρξαν όμως και ένα ζευγάρι, ο Ανανίας κι η Σεπφώρα, που είπαν ψέματα. Κράτησαν μερικά λεφτά για τον εαυτό τους και τα υπόλοιπα τα έδωσαν στους αποστόλους. Ήθελαν να κερδίσουν τον έπαινο των άλλων και είπαν ότι όλα τα λεφτά τους, τα δίνουν στον κουμπαρά. Ξέχασαν ότι δεν λένε ψέματα στους αποστόλους, παρά στο Θεό, στο άγιο Πνεύμα, που βρισκόταν στους αποστόλους. Κάνανε το κλάθος του Ιούδα. Ενώ η ρίζα τους ήταν σάπια, θέλανε να παρουσιαστούν σαν δέντρα γεμάτα καρπούς. ‘Γιατί αφήσατε τον ψεύτη διάβολο να γεμίσει την καρδιά σας; Σας υποχρέωσε κανείς να πουλήσετε τα κτήματά σας; Δεν είπατε ψέματα σε ανθρώπους, αλλά στον Θεό!’. Και οι δύο μόλις ακούστηκαν αυτά τα λόγια, έπεσαν αμέσως κάτω και ξεψύχησαν. Φόβος και τρόμος κυρίεψε τους ανθρώπους. Οι άλλοτε δειλοί απόστολοι τώρα είναι φοβεροί. Ο λαός τους τιμούσε και τους θαύμαζε. Ο Ανανίας και η Σεπφώρα, που είπαν ψέματα μια φορά, μπορεί να τιμωρήθηκαν εδώ με θάνατο. Δεν αποκλείεται όμως να σώθηκε η ψυχή τους. Εμείς όμως τί τιμωρία θα γευτούμε, που λέμε πολλές φορές στη ζωή μας ψέματα; Το παράδειγμα του Ανανία και της Σεπφώρας ας μας βάλει μυαλό.

Mo
Di
Mi
Do
Fr

De
was

OHP 196

W
be
C

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ (Πράξ. 7)

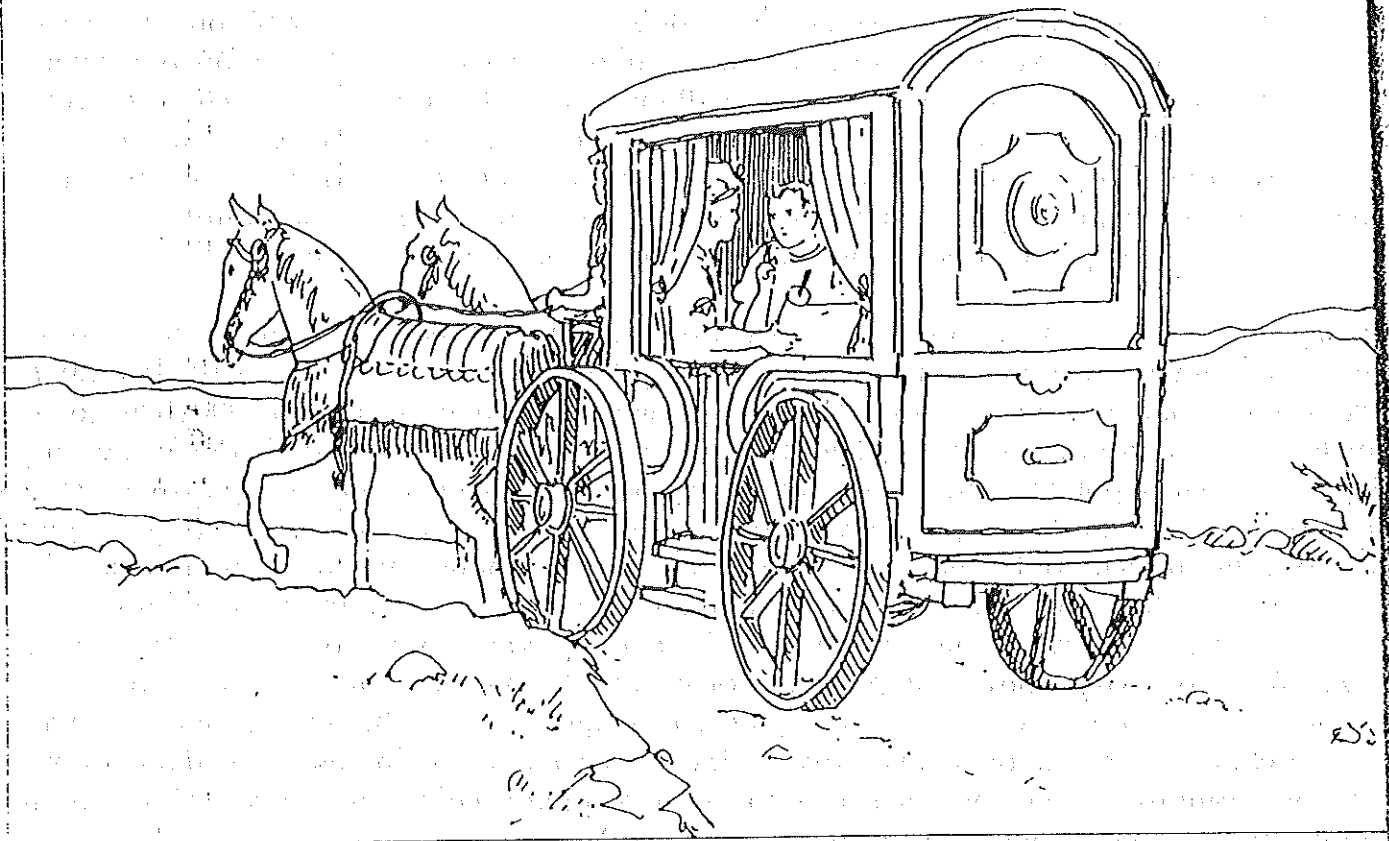
Οι απόστολοι κάνανε φοβερά θαύματα. Οι άνθρωποι μετέφεραν τους αρρώστους στις πλατείες. Τους έβαζαν πάνω στα κρεβάτια εκεί από όπου θα περνούσε ο Πέτρος, έτσι ώστε η σκιά του να τους κάνει καλά. Ενώ και η σκιά των αγίων έκανε θαύματα, οι Ιεχωβάδες αρνούνται τα θαύματα των εικόνων. Παρόλα τα θαύματα όμως οι άρχοντες ήταν γεμάτοι από φανατισμό. Η ψυχή τους έβραζε ενάντια στους αποστόλους. Ο ζήλος τους έκανε να θέλουν να σκοτώσουν τους αποστόλους, ενώ ο ζήλος των αποστόλων τους έκανε να προσπαθούν να σώσουν τους εχθρούς τους. Οι άρχοντες φυλάκισαν τους αποστόλους. Άγγελος τη νύχτα τους ελευθέρωσε. Άνοιξε τις πόρτες της φυλακής και τους είπε: 'Πηγαίνετε, όχι στο σπίτι σας για να κρυφτείτε αλλά στο Ναό. Εκεί να κηρύξετε λόγια ζωής.' Οι φύλακες ούτε που κατάλαβαν, πότε άνοιξαν και πότε έκλεισαν οι πόρτες. Πήγαν την άλλη μέρα να πάρουν τους αποστόλους και δεν βρήκανε κανένα.

Ο άγγελος στέλνει τους αποστόλους στον πιο επικίνδυνο χώρο, στα στόματα των λύκων για να δείξουν στους ανθρώπους πού είναι η ζωή. Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι η ζωή είναι στα χρήματα και την διασκέδαση. Η αληθινή ζωή όμως κρέμεται από τα αθάνατα λόγια του Θεού. Οι άρχοντες είδαν το θαύμα. Επιμένουν όμως στην απιστία τους. Διατάζουν τους στρατιώτες να φέρουν μπροστά τους τους αποστόλους. Ο Χριστός διέταξε με τον άγγελο του τους αποστόλους να κηρύττουν το όνομά του. Οι άρχοντες τους λένε πάλι να μην βγάλουν μιλιά. Και ο Πέτρος πάλι τους είπε: Δεν μπορούμε να μην κηρύττουμε την ανάσταση του Χριστού, που είδαμε με τα ίδια μας τα μάτια. Χειρότερη λύσσα έπιασε τους άρχοντες. Σκέφτονταν να τους σκοτώσουν. Τη στιγμή εκείνη όμως, ο Θεός έστειλε έναν άλλον άγγελο. Ένας γέροντας μορφωμένος φώναξε: 'Μακριά τα χέρια σας από αυτούς τους ανθρώπους! Εάν αυτά που λένε είναι πράγματα ανθρώπινα, θα σβήσουν. Εάν όμως είναι από το Θεό, τότε δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα!' Τότε εκείνοι έδειραν τους αποστόλους και τους άφησαν ελεύθερους. Και οι απόστολοι χάρηκαν πολύ που έφαγαν ξύλο για τη χάρη του Χριστού και δεν έπαψαν να μιλάνε για το Χριστό.

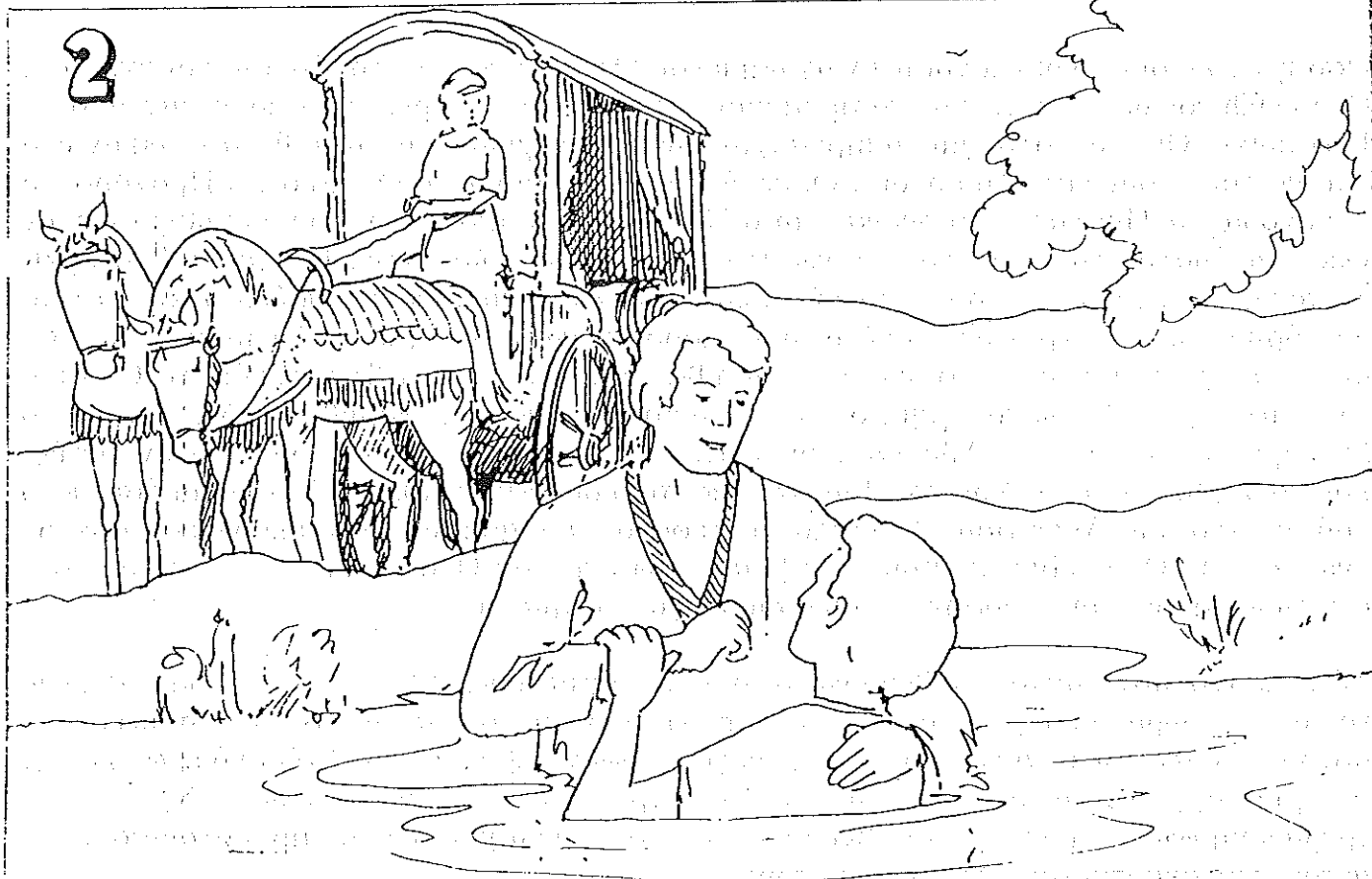
Όσο ήταν λίγοι οι Χριστιανοί ήταν αγαπημένοι. Όταν έγιναν πολλοί άρχισαν οι γκρίνιες. Οι υπεύθυνοι δεν δίνανε και τόση σημασία στις φτωχές χήρες, που έρχονταν από το Εξωτερικό. Οι απόστολοι για να μην ασχολούνται συνέχεια με αυτά τα θέματα, είπαν στο λαό να διαλέξουν εφτά διακόνους. Οι εφτά ήταν ο Στέφανος, ο Φίλιππος, ο Πρόχορος, ο Νικάνορας, ο Τίμωνας, ο Παρμενάς και ο Νικόλαος. Οι απόστολοι προσευχήθηκαν στον Θεό και έβαλαν τα χέρια τους πάνω στα κεφάλια των διακόνων. Ο Στέφανος ο αρχιδιακόνος έμοιαζε πολύ του Χριστού. Έκανε πολλά καταπληκτικά θαύματα και τελικά μαρτύρησε όπως ο Χριστός. Κανένας δεν μπορούσε να τα βάλει με τα λόγια μαζί του. Γι' αυτό κατηγορήσαν τον Στέφανο, όπως ακριβώς τον Χριστό, ότι βλασφημεί το Θεό και τον Μωυσή. Ο Στέφανος γεμάτος με το άγιο Πνεύμα δεν φοβήθηκε. Μπροστά στο Συνέδριο μίλησε για τον Αβραάμ, που ξενιτεύτηκε από την πατρίδα του. Για τον Ιωσήφ, που πουλήθηκε όπως ο Χριστός. Για τον Μωυσή, που σώθηκε από το Νείλο και έσωσε το λαό του από τους Αιγύπτιους. Στο τέλος ο Στέφανος ξέσπασε. Δεν κατοικεί ο Θεός μόνο σε ένα τόπο. Ο Θεός είναι παντού. Δεν βλασφημώ εγώ τον Θεό. Εσείς κι οι πατέρες σας σκότωσαν όλους τους προφήτες, που μίλησαν για το Χριστό.

Τότε εκείνοι άρχισαν από το θυμό να τρίζουν τα δόντια τους. Ο Στέφανος σήκωσε τα μάτια ψηλά στον ουρανό και είδε το Χριστό να στέκεται δεξιά του πατέρα του. Το πρόσωπό του άστραπτε όπως του αγγέλου. Εκείνοι με μεγάλες φωνές έβγαλαν τον Στέφανο έξω από την πόλη και άρχισαν να του πετάνε με δύναμη πέτρες. Και ο Στέφανος, όπως ο Χριστός, με τρεμάμενη φωνή, προσευχόταν: 'Κύριε δέξαι το πνεύμα μου! Κύριε μην λογαριάσεις σε αυτούς την αμαρτία τους. Συγχώρησέ τους!'

1

2

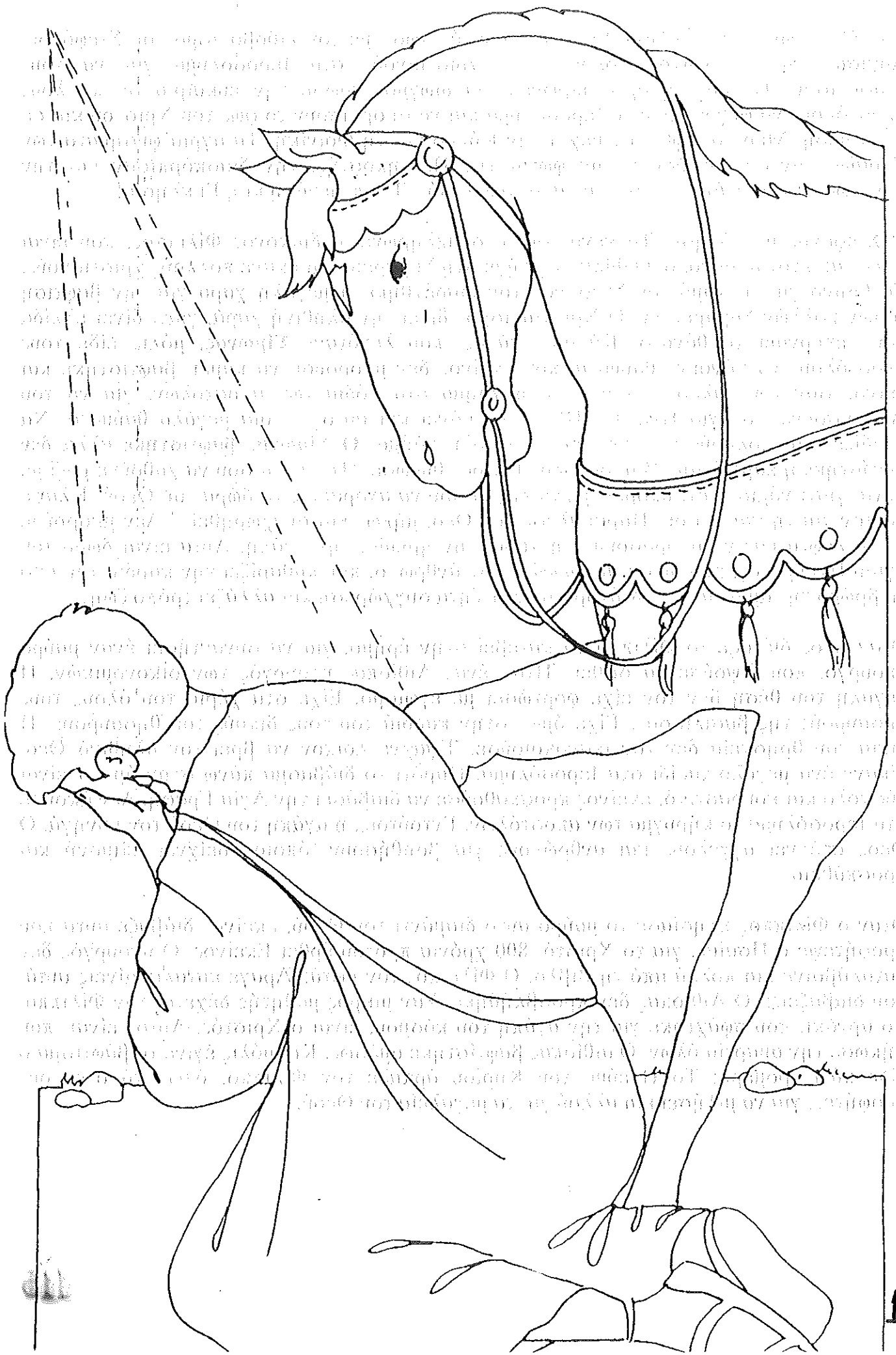

Το πάθος των φανατισμένων Ιουδαίων δεν τέλειωσε με τον λιθοβολισμό του Στεφάνου. Άρχισαν να καταδιώκουν όλους τους χριστιανούς στα Ιεροσόλυμα για να τους εξαφανίσουν. Τί τραγική όμως ειρωνεία; Ο διωγμός έδωσε την ευκαιρία σε πολλούς αποστόλους να φύγουν από τα Ιεροσόλυμα και να σκορπίσουν το φώς του Χριστού και σε άλλα μέρη. Μερικοί έφθασαν μέχρι την Κύπρο και τη Φοινίκη. Τα άγρια φυσήματα των Εβραίων, αντί να σβήσουν την φωτιά της Πεντηκοστής, την διασκόρπισαν και την φούντωσαν και σε άλλα μέρη. Μεγάλος ο διωγμός; Έγινε μεγάλη κι η Εκκλησία!

Ο Στέφανος μαρτύρησε. Το κενό του το συμπληρώνει ο διάκονος Φίλιππος, που είναι άλλος από τον απόστολο. Ο Φίλιππος πήγε στη Σαμάρεια και έκανε πολλούς χριστιανούς. Το θρήνο για το χαμό του Στεφάνου τον διαδέχθηκε η μεγάλη χαρά για την βάφτιση τόσων πολλών Σαμαρειτών. Ο Χριστιανισμός δίνει την αληθινή χαρά, γιατί δίνει ελπίδα που ξεπερνάει το θάνατο. Κάποιος μάγος, που λεγότανε **Σίμωνας**, μόλις είδε τους αποστόλους να κάνουνε θαύματα, που εκείνος δεν μπορούσε να κάμει, βαφτίστηκε και κείνος σαν τους άλλους. Έριξε πολύ χρήμα στα πόδια των αποστόλων, για να του 'πουλήσουνε' το άγιο Πνεύμα. 'Ήθελε να κάνει και αυτός τέτοια μεγάλα θαύματα. Να κερδίζει πιο πολλούς επαίνους και πιο πολύ χρήμα. **Ο Σίμωνας βαφτίστηκε αλλά δεν φωτίστηκε η καρδιά του.** Ο απόστολος Πέτρος θύμωσε. 'Τα λεφτά σου να χαθούνε μαζί με σένα, γιατί νόμισες ότι μπορείς με τα λεφτά σου να αγοράσεις τα δώρα του Θεού. Κλάψε λοιπόν για τη κακία σου. Παρακάλεσε τον Θεό, μήπως και συγχωρηθείς.' Δεν μπορούμε με τα λεφτά μας να αγοράσουμε τη χαρά, την ηρεμία, την αγάπη. Αυτά είναι δώρα του αγίου Πνεύματος, που δίνονται δωρεάν στον άνθρωπο, που καθαρίζει την καρδιά του από τη βρώμα της αμαρτίας. Στον άνθρωπο, που ζητά συγχώρεση και αλλάζει τρόπο ζωής.

Ο άγγελος διέταξε το Φίλιππο να κατεβεί στην έρημο, για να συναντήσει έναν μαύρο υπουργό, που διψούσε να σωθεί. Ήταν ένας Αιθίοπας υπουργός των οικονομικών. Η μεγάλη του θέση δεν τον είχε φορτώσει με εγωισμό. Είχε στα χέρια του όλους τους θησαυρούς της βασίλισσας. Είχε όμως στην καρδιά του τους δικούς του θησαυρούς. Η δικιά του θρησκεία δεν τον ικανοποιούσε. Έψαχνε λοιπόν να βρεί τον αληθινό Θεό. Έκανε ένα μεγάλο ταξίδι στα Ιεροσόλυμα. Παρότι το διάβασμα πάνω στην άμαξα είναι δύσκολο και κουραστικό, εκείνος προσπαθούσε να διαβάσει την Αγία Γραφή. Δεν άκουσε στα Ιεροσόλυμα το κήρυγμα των αποστόλων. Εντούτοις, η αγάπη του Θεού τον κυνηγά. Ο Θεός στέλνει αγγέλους και ανθρώπους για βοηθήσουν, όποιον δείχνει επιμονή και προσπάθεια.

Όταν ο Φίλιππος πλησίασε το μαύρο αυτό διαμάντι του Θεού, εκείνος διάβαζε αυτά που προφήτεψε ο Ησαίας, για το Χριστό, 800 χρόνια προτού έρθει Εκείνος. Ο υπουργός δεν καταλάβαινε και πολλά από τη Βίβλο. Ο Φίλιππος τον ρωτά: 'Άραγε καταλαβαίνεις αυτά, που διαβάζεις;' Ο Αιθίοπας δεν προσβλήθηκε. Σαν μικρός μαθητής δέχεται τον Φίλιππο. Το αρνάκι, που σφάχτηκε για την αγάπη του κόσμου, είναι ο Χριστός. Αυτός είναι, που σήκωσε την αμαρτία όλων. Ο αιθίοπας βαφτίστηκε αμέσως. Και μόλις έγινε το βάπτισμα ο είδε κάτι τρομερό: Το Πνεύμα του Κυρίου άρπαξε τον Φίλιππο, όπως κάποτε τους προφήτες, για να μιλήσει και αλλού για τα μεγαλεία του Θεού.

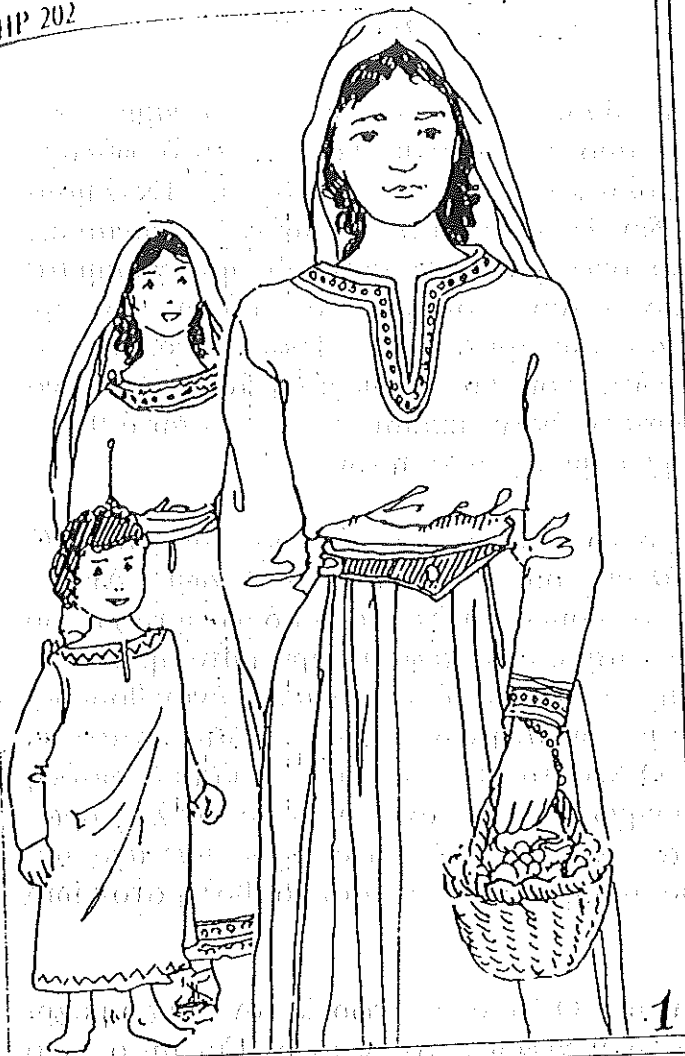

Όταν ο Στέφανος παρέδιδε το Πνεύμα του στον δάσκαλό του Ιησού, τότε ανάμεσα σε κείνους, που τον πετροβολούσαν ήταν και ένας νεαρός με το όνομα Σαύλος. Αυτός φύλαγε τα ρούχα των φανατισμένων Ιουδαίων. Τόσο πολύ πολεμούσε ο Σαύλος την Εκκλησία ώστε έμπαινε στα σπίτια των Χριστιανών και δεν λυπόταν ούτε τις αδύνατες γυναίκες. Όλους τους έσερνε στη φυλακή. Δεν αρκέσθηκε όμως μόνον σε αυτό. Ζήτησε γράμματα από τους Ιουδαίους, για να πάει και στην Δαμασκό. Δεν υπολόγισε τους κόπους και την ταλαιπωρία ταξιδιού. Τέτοιο πάθος είχε ενάντια στους χριστιανούς. Τυφλωμένος από το φανατισμό, βάδιζε με το άλογο και τους στρατιώτες του για την μεγάλη πόλη. Το μόνο καλό, που είχε αυτός ο νεαρός, ήταν ότι όλα αυτά τα έκανε επειδή νόμιζε ότι αυτό θέλει από αυτόν ο Θεός. Για αυτό και ο Θεός τον κυνηγάει με την αγάπη του.

Καθώς ο ήλιος ήταν στα ουράνια, ένα δυνατώτερο φώς έλαμψε, που τύφλωσε τον Σαύλο. Ο Σαύλος και οι στρατιώτες του πέφτουν από τα άλογά τους. Σωριάζονται στο χώμα. Αυτός, που φοράει σαν ρούχο το φώς, τύλιξε με το φώς τον δούλο του Σαύλο. Κι όπως η ψυχή του Σαύλου ήταν πεσμένη από τη μανία και το φανατισμό, έτσι πέφτει τώρα καταγής και το σώμα του. Όλοι οι άλλοι στρατιώτες, που σηκώθηκαν αμέσως, άκουγαν απλά έναν θόρυβο. Ο Σαύλος, όμως, που έμενε πεσμένος, άκουσε μια δυνατή φωνή. **‘Σαύλο, Σαύλο γιατί με κυνηγάς; Είναι ανόητο να κλωτσάς τα καρφιά!’**. Ο Χριστός μιλάει με αγάπη και καλωσύνη στον εχθρό του. **‘Τί κακό σου έκανα και με κυνηγάς;’** ρωτά τον Σαύλο. Ο Σαύλος όμως κυνηγούσε τους Χριστιανούς κι όχι τον ίδιο τον Χριστό. Ο Χριστός όμως μας αγαπάει τόσο πολύ εμάς τους φίλους του, ώστε κάθε προσβολή σε εμάς, είναι προσβολή στον ίδιο τον Χριστό.

Ο Σαύλος απαντά τρομαγμένος: **‘Ποιός είσαι Κύριε;’**. Ο Χριστός γνώριζε τον Σαύλο μέχρι τα τρίςβαθα της καρδιάς του. Ο Σαύλος όμως δεν γνώριζε το Χριστό. Για αυτό κι ο Χριστός του φανερώνεται: **‘Εγώ είμαι ο Χριστός, που εσύ περιφρονείς και καταδιώκεις!’**. Ο Χριστός δεν απογοητεύει το παιδί του. Με ένα **‘αλλά’** του δίνει ελπίδα. Το παρελθόν ξεγράφηκε. Νέα ζωή ξεκινά. **‘Σήκω, αναστήσου! Σήκω και έμπα στην πόλη. Θα σου ειπωθεί, τί πρέπει να κάμεις!’**. Ο Σαύλος σηκώνεται τσακισμένος. Είναι τυφλός στα μάτια του. Έτσι μπορεί όμως να δει καλύτερα τα τρίςβαθα της ψυχής του. Οι σύντροφοί του τον πιάνουν από το χέρι και τον οδηγούν στην Δαμασκό. Εκεί πήγε ο Σαύλος να δέσει τους Χριστιανούς. Τώρα μπαίνει δεμένος ο ίδιος από τον Χριστό.

Για τρεις μέρες ήταν τυφλός και νηστικός. Έβλεπε μόνο την αμαρτία του. Προσευχόταν στον Θεό να τον συγχωρήσει. Ο Κύριος μετά τον Σαύλο πηγαίνει σε ένα άλλο πιστό, τον Ανανία. Σε όραμα τον διατάζει να πάει στο σπίτι, που έμενε ο Σαύλος, για να τον ευλογήσει. Ο Ανανίας όμως ξέρεi ότι ο Σαύλος έρχεται στην Δαμασκό για να σύρει στη φυλακή τους αγίους της Εκκλησίας. Ο Χριστός όμως επιμένει. **‘Να πάς, γιατί αυτός είναι εκλεκτό μου εργαλείο**. Αυτός θα κηρύξει το όνομά μου μπροστά σε λαούς πολλούς και βασιλιάδες.’ Ο Ανανίας πηγαίνει στο Σαύλο και του λέει με ήρεμη φωνή: **‘Αδερφέ μου Σαύλε! Ο Χριστός που σου εμφανίστηκε στο δρόμο, με έστειλε για να ξαναδείς. Για να γεμίσεις με άγιο Πνεύμα.’** Και ξαφνικά κάτι σαν λέπια πέσανε από τα μάτια του. Ο πρώην **άγριος Σαύλος γίνεται άγιος Παύλος**. Κάθε αμαρτωλός άνθρωπος, που μοιάζει τώρα στο φανατισμένο Σαύλο, μπορεί αύριο να γίνει φωτισμένος Παύλος. Για αυτό δεν πρέπει ποτέ να κατηγορούμε κάποιον, αλλά να μιλάμε σε όλους για τον Χριστό. Αυτός μπορεί να μαλακώσει κάθε καρδιά, που ψάχνει με καλή διάθεση την αλήθεια.

1

In Dankbarkeit
und Zuneigung
trauern wir um

TABEA

Sie war reich an
guten Werken,
weil sie Gott
liebte.
Wir werden sie
vermissen.

Die Witwen
von Joppe

Joppe, den Y. X. 40

2

V N N I R R E E W S E R C I E D U E

3

GUTE WERKE

DURCH:

VON:
mir
dir
ihm, ihr
uns
euch
ihnen

AN:
a
n
d
e
r
e

FÜR:
Jesus

Jesus Christus

4

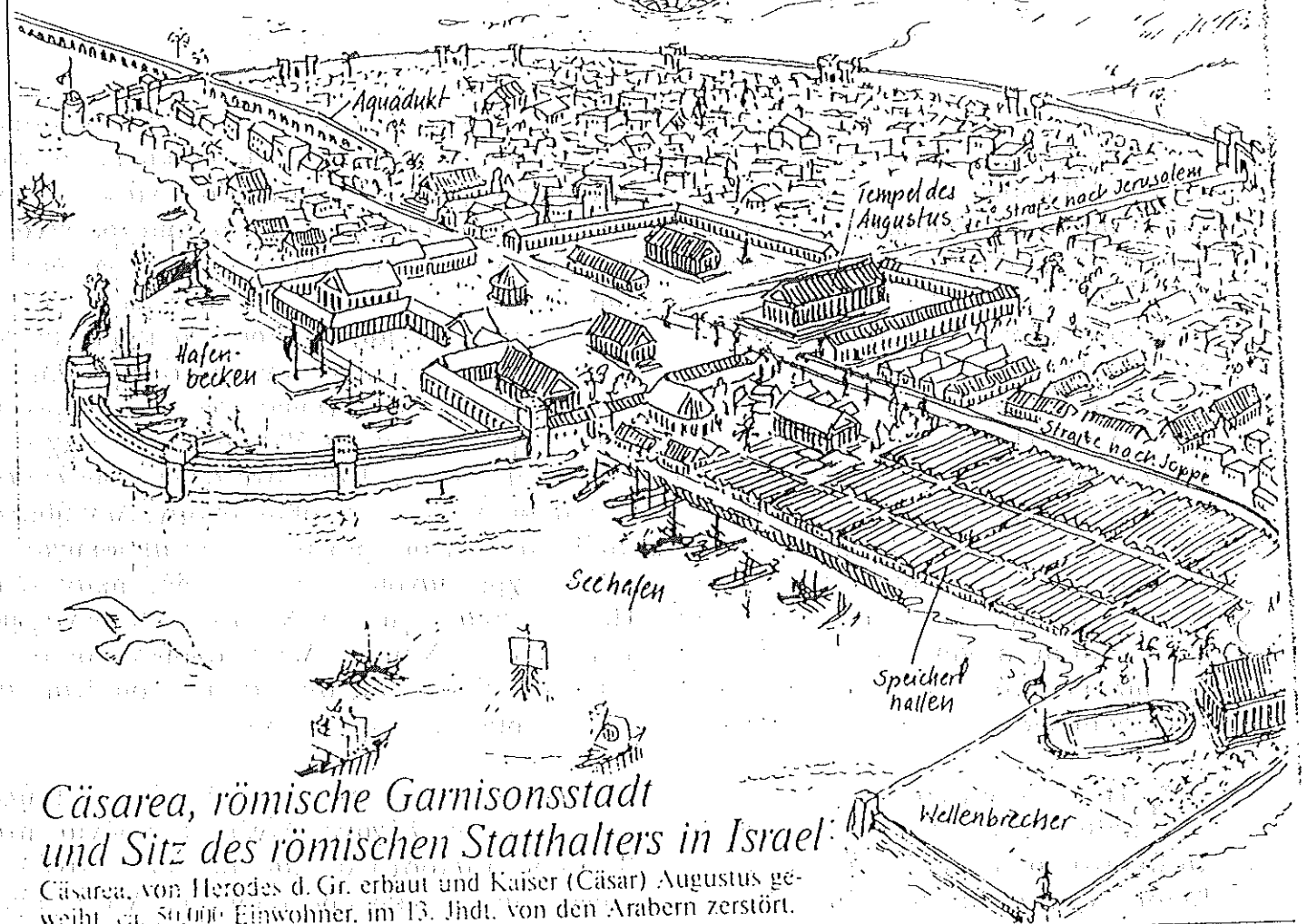
ΟΙ ΤΑΛΑΠΙΩΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ (Πράξεις 9)

Ο Σαύλος σε τρεις μέρες έγινε δάσκαλος του Χριστού. Στις συναγωγές της Δαμασκού πήγε για να πιάσει ζωντανούς τους χριστιανούς. Τώρα μπαίνει για να κάνει και τους άλλους Εβραίους χριστιανούς. Μπήκε στη συναγωγή και αντί να αρχίσει να κατηγορεί τον σταυρωμένο Ναζωραίο, άρχισε να λέει μπροστά σε όλους ότι ο Χριστός είναι ο φυσικός γιός του Χριστού. Εκείνοι δεν μπορούσαν να το ανεχθούν αυτό, όπως δεν το ανέχονται αυτό μέχρι σήμερα οι Ιεχωβάδες. Είχαν μαζευτεί στη συναγωγή για να ακούσουν ύβρεις για το Χριστό. Τώρα ακούνε από τον αρχηγό τους να κηρύττει τον Χριστό. Η μόνη λύση ήταν λοιπόν να τον σκοτώσουν. Έστησαν ενέδρα στην πύλη της πόλης και περίμεναν. Τον Παύλο όμως έσωσε η αγάπη των πνευματικών του αδερφιών. Έβαλαν τον Παύλο σε ένα καλάθι και με σκοινί τη νύχτα τον κατέβασαν από το τείχος. Ο Παύλος φεύγει και αντί να κρυφτεί, πάει κάπου χειρότερα. Πάει, στο στόμα των λύκων, στα Ιεροσόλυμα. Οι χριστιανοί όμως εκεί τον απόφευγαν. Τον φοβόντουσαν. Δεν ήθελαν να τον συναντήσουν. Οι Ιουδαίοι τον καταδίωκαν και οι χριστιανοί τον απόφευγαν. Ο Κύπριος Βαρνάβας όμως τον οδήγησε στους χριστιανούς, που τον δέχτηκαν στην οικογένειά τους. Και στα Ιεροσόλυμα ο Παύλος μίλαγε για τον Χριστό. Ο καθένας μας μιλάει για αυτό, που αγαπάει. Ο Παύλος αγαπούσε το Χριστό. Δεν μπορούσε λοιπόν να μην μιλάει σε όλους για τον ευεργέτη του. Οι Ιουδαίοι λύσσαξαν εναντίον του. Και πάλι όμως τα αδέρφια του τον έστειλαν κρυφά στην πατρίδα του, την Ταρσό.

Ο Πέτρος συνέχιζε να κάνει εκπληκτικά θαύματα. Στην πόλη Λύδδα ο Παύλος επισκέφθηκε έναν πονεμένο άνθρωπο, που τον λέγανε Αινέα. 8 χρόνια ήταν κατάκοιτος ο Αινέας. Στάθηκε στο κρεβάτι του ο απόστολος και του λέει: 'Αινέα! Ο Ιησούς Χριστός σε κάνει καλά. Σήκω και στρώσε μόνος το κρεβάτι σου!' Ο Αινέας έγινε την ίδια στιγμή τόσο καλά, ώστε μόνος του έστρωσε το κρεβάτι του. Ξαφνικά κτυπάει η πόρτα του Αινέα. Άνθρωποι έρχονται τρέχοντας από μακριά με ένα δυσάρεστο νέο. Μια κοπέλλα που την λέγανε Ταβιθά, στα ελληνικά 'Δορκάς', πέθανε. Η Ταβιθά δεν ήταν ένα απλό κορίτσι. Από τότε, που γνώρισε τον Χριστό, έραβε ρούχα για τις φτωχές χήρες. Βοηθούσε τα ορφανά. Και τώρα αυτή η χρυσοχέρα κοπέλλα με την μεγάλη καρδιά βρίσκεται νεκρή. Τα αδέρφια της, οι άλλοι χριστιανοί όμως δεν απογοητεύονται. Εμείς προσευχόμαστε μόνον να γίνουν καλά οι άρρωστοι συγγενείς μας. Οι πρώτοι Χριστιανοί προσεύχονταν να ανστηθούν οι νεκροί αδερφοί τους. Για αυτό δεν έβαλαν την Ταβιθά στον τάφο, αλλά περίμεναν τον απόστολο, που δεν άργησε να έρθει.

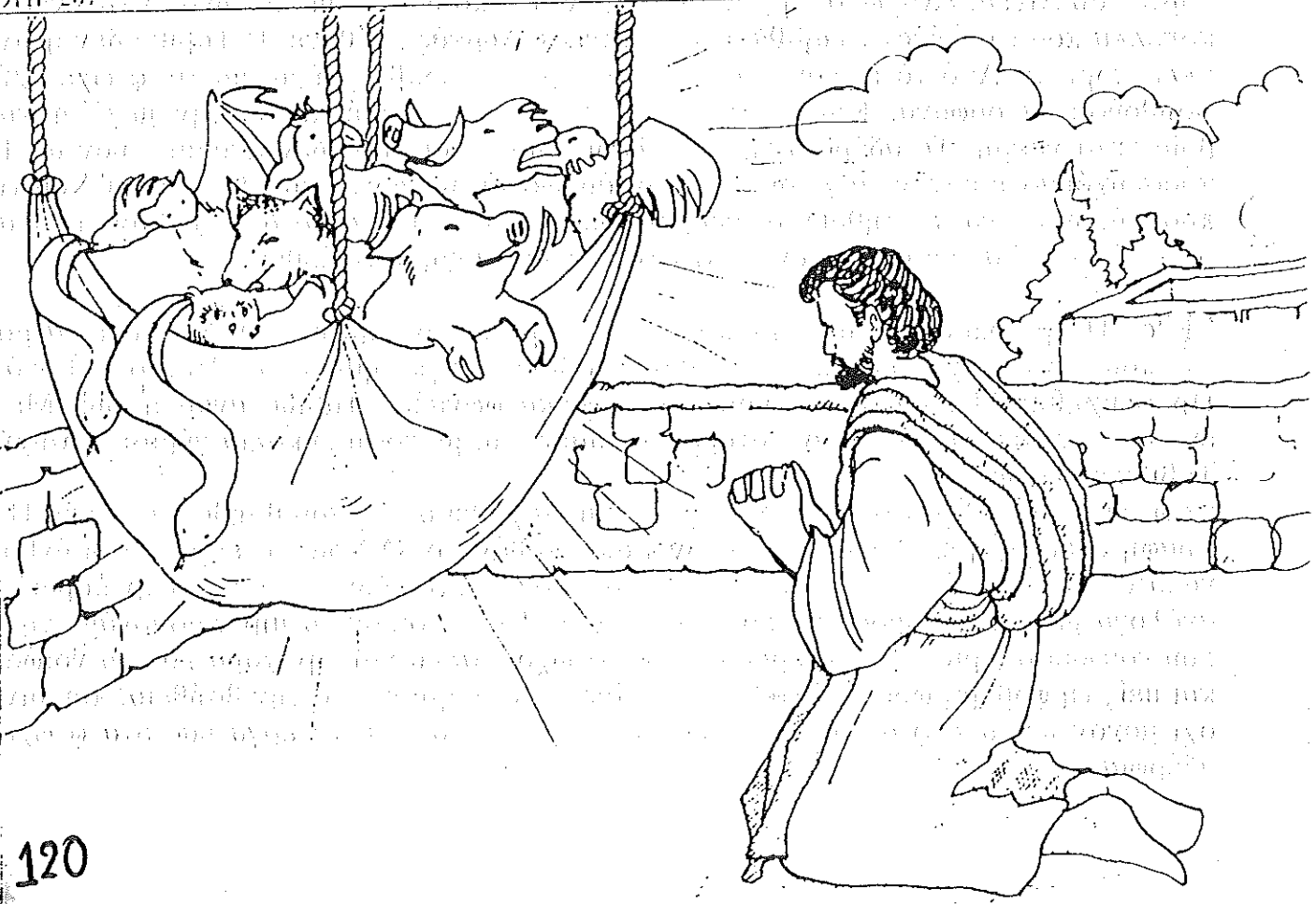
Τον Πέτρο υποδέχονται στην πόρτα τα κλάματα των χηρών, που δείχνανε τα ρούχα, που τους είχε πλέξει η νεκρή Ταβιθά. Συγκινήθηκε ο Πέτρος. Γονάτισε. Προσευχήθηκε θερμά στον Κύριο και ξαφνικά φώναξε: 'Ταβιθά αναστήσου!' Με όση ευκολία ανάβει το φώς, όταν πατάμε τον διακόπτη, με τόση ευκολία γύρισε η ψυχή της Ταβιθά στο σώμα της.

Όπως είπε και ο Χριστός ποτέ δεν πρόκειται να χαθεί αυτός που βοηθά και ελεεί. Η αγία Γραφή λέει ότι η ελεημοσύνη γλυτώνει από το θάνατο. Ο Χριστός είπε, ότι οι άνθρωποι να πάνε στον Παράδεισο ή στην Κόλαση ανάλογα με το λάδι, που καίει στην καρδιά τους ανάλογα με την ελεημοσύνη, που πρόσφεραν. Ποτέ λοιπόν να μην λησμονάμε τη χαρά που νοιώθει ο Χριστός, στο πρόσωπο του φτωχού, αλλά και την χαρά που θα νοιώσουμε και μείς τη φοβερή ώρα του φοβερού εκείνου δικαστηρίου από την βοήθεια, που δίνουμε όχι μόνον με τα λεφτά μας, αλλά και με τα λόγια μας και τα έργα μας στα φτωχά μας αδέρφια.

Cäsarea, römische Garnisonsstadt und Sitz des römischen Statthalters in Israel

Cäsarea, von Herodes d. Gr. erbaut und Kaiser (Cäsar) Augustus geweiht, ca. 50.000 Einwohner, im 13. Jhdt. von den Arabern zerstört.

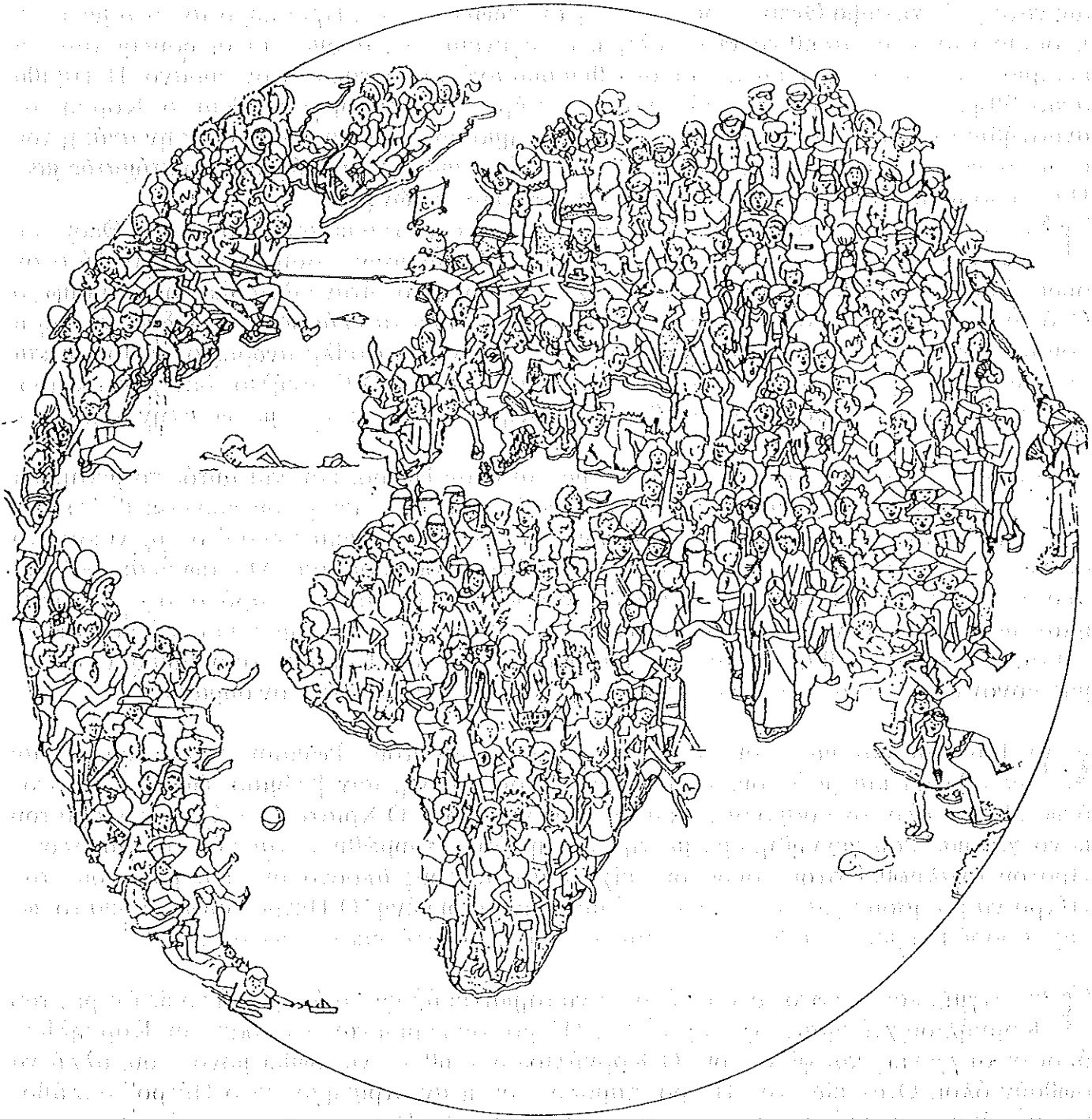
Για τον Πέτρο δεν υπήρχε ξεκούραση. Πολύ μακριά από εκεί που βρισκόταν, στην Καισάρεια, ήταν ένας ρωμαίος αξιωματικός. Το όνομά του ήταν **Κορνήλιος**. Παρόλο ότι ήταν στρατιωτικός είχε τρυφερά αισθήματα. Βοηθούσε και ελεούσε όλους τους αδύνατους. **Είχε φόβο Θεού**, παρόλο, που ήταν ειδωλολάτρης. Προσευχόταν. Και μαζί του προσευχόταν στον αληθινό Θεό όλη η οικογένειά του, ακόμα και οι δούλοι του. Οι ελεημοσύνες και οι προσευχές του σαν θυμίαμα ανέβαιναν ψηλά στον ουρανό. Η Ταβιθά αναστήθηκε στο σώμα γιατί ελεούσε τις χήρες και τα ορφανά. Και ο Κορνήλιος αναστήθηκε στην ψυχή γιατί με τις πολλές ελεημοσύνες έδειχνε πλούσια την αγάπη του στους συνανθρώπους του. **Η προσευχή είναι το άνοιγμα της καρδιάς και του στόματός μας. Η ελεημοσύνη είναι το άνοιγμα της καρδιάς και των χεριών μας.**

Τη στιγμή, που προσευχόταν ο Κορνήλιος, γύρω στις 3 το μεσημέρι άγγελος Θεού του εμφανίζεται: 'Κορνήλιε! Οι προσευχές και οι ελεημοσύνες σου ανέβηκαν ψηλά στον ουρανό και τις λαμβάνει υπόψην του ο Θεός!'. Ο Κορνήλιος ήταν ειδωλολάτρης. Κι όμως ο Θεός νοιάζεται για αυτόν. Ο Θεός ενδιαφέρεται για όλα τα πλάσματά του, ιδίως για αυτά που αγαπούν και ελεούν όπως κάνει Εκείνος. 'Κορνήλιε στείλε άνδρες στην Ιόπη και κάλεσε κοντά σου κάποιον Σίμωνα, που λέγεται Πέτρος!'. Ο Κορνήλιος δεν χάνει καιρό. Φωνάζει δύο δούλους και έναν ευσεβή στρατιώτη και τους στέλνει αμέσως στην Ιόπη.

Ταυτόχρονα όμως ο Θεός έστειλε όραμα και στον Πέτρο, που και αυτός το μεσημέρι είχε απλώσει τα χέρια σε προσευχή. Ο Πέτρος, τη στιγμή που πείνασε βλέπει να κατεβαίνει από τον ουρανό, σεντόνι δεμένο στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Μέσα στο σεντόνι υπήρχαν διάφορα ζώα, που οι Ιουδαίοι θεωρούσαν βρώμικα. Μια φωνή ακούστηκε από τον ουρανό: 'Πέτρο σήκω, σφάξε και φάγε!'. Ο Πέτρος παρόλο ότι πεινούσε απάντησε: 'Ποτέ, δεν θα φάω τέτοια ζώα Κύριε!' Και τότε ακούστηκε και δεύτερη φωνή: 'Αυτά, που ο Θεός καθάρισε εσύ μην τα θεωρείς βρώμικα!'. Και αυτό το όραμα δεν το είδε μια μόνον φορά αλλά τρεις. Στο τέλος το σεντόνι ανέβηκε ψηλά στον ουρανό.

Οι Ιουδαίοι και μαζί τους ο Πέτρος θεωρούσαν τους Ρωμαίους, που τους είχαν σκλαβώσει και μαζί τους ολόκληρη την οικουμένη, **σαν βρώμικα ζώα**. Ο Χριστός όμως έβλεπε όλο τον κόσμο σαν δικά του χαμένα παιδιά. Ο Χριστός δεν έχυσε το αίμα του μόνο για μας που γεννηθήκαμε με την πίστη Του. Σταυρώθηκε και πόνεσε για όλους. Προτού αναληφθεί στους ουρανούς είχε διατάξει τους αποστόλους και μαζί τους τον Πέτρο να μιλήσουν για αυτόν σε ολόκληρη την οικουμένη. Ο Πέτρος όμως ακόμα (όπως καμιά φορά και μεις) αισθανόταν αηδία για τους ειδωλολάτρες ανθρώπους.

Τη στιγμή, που σκεφτόταν ο Παύλος τί να σημαίνει άραγε το όραμα, οι τρεις άντρες του Κορνήλιου χτύπησαν την πόρτα. Τον Πέτρο τον περίμεναν στο σπίτι του Κορνηλίου, όλοι οι συγγενείς και φίλοι του. Ο Κορνήλιος δεν ήθελε να σωθεί μόνος του, αλλά να σωθούν όλοι. Όταν είδε τον Πέτρο, παρόλο, που ήταν στρατηγός κι ο Πέτρος σκλάβος ψαράς, έπεσε μπροστά του και τον προσκύνησε. Ο Πέτρος όμως δεν δέχτηκε την μετάνοια γιατί ήταν ταπεινός: 'Σήκω όρθιος γιατί και εγώ άνθρωπος είμαι!' λέει στον Κορνήλιο. Βλέποντας την καλωσύνη του ο Πέτρος καταλαβαίνει το όνειρο, που είδε: 'Αληθινά τώρα καταλαβαίνω!' λέει στον Κορνήλιο, 'ότι ο Θεός δεν κοιτάζει τα εξωτερικά προσόντα: (τη θρησκεία, την καταγωγή, τα διπλώματα, τα λεφτά) αλλά κοιτάζει την καρδιά. Αυτός, που πέρασε όλη την ζωή του ευεργετώντας τους άλλους, είναι Θεός και κύριος όλων των ανθρώπων!'. Προτού ακόμη βαπτισθεί ο Κορνήλιος και η οικογένειά του γέμισε η καρδιά τους με το άγιο Πνεύμα και άρχισαν όλοι να μιλούν γλώσσες. Ο Θεός μας λοιπόν είναι και Θεός των Τούρκων, των Γερμανών, όλου του κόσμου. Και μεις τα παιδιά Του έχουμε χρέος να μιλάμε για αυτόν με το στόμα και την συμπεριφορά μας, όπως ο Πέτρος.

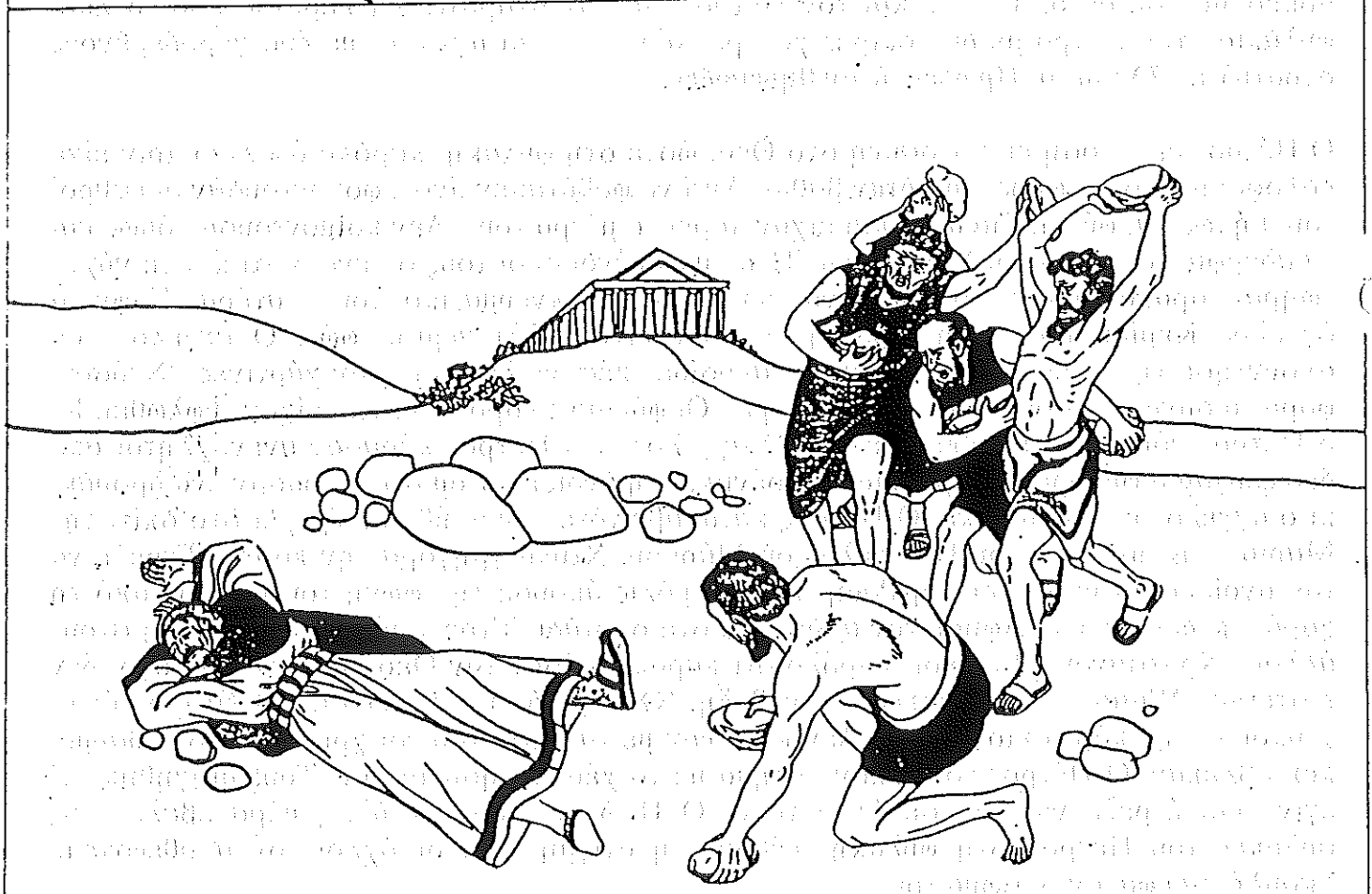
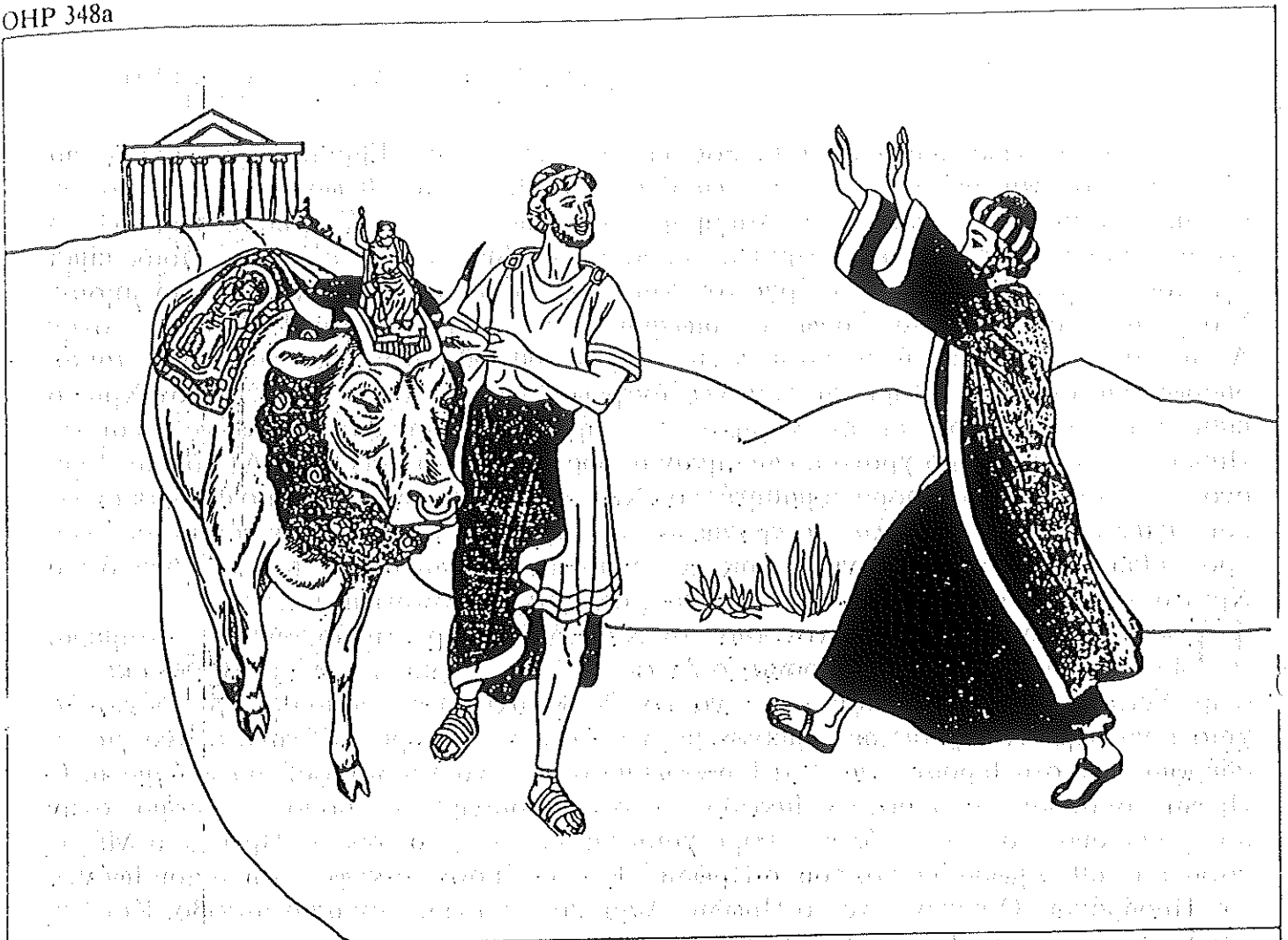

**Gottes Angebot gilt für alle
Menschen**

Ο Πέτρος δέχτηκε επίθεση στα Ιεροσόλυμα από τους άλλους Εβραίους χριστιανούς για την επίσκεψή του σε ένα σπίτι ειδωλολάτρη. Ο Πέτρος δεν θεωρούσε τον εαυτό του αλάθητο. Απάντησε με ταπείνωση. Διηγήθηκε το όραμά του. Στο τέλος είπε: 'Το ίδιο άγιο Πνεύμα, που κατέβηκε σε εμάς την Πεντηκοστή, κατέβηκε και σε εκείνους. Ποιός είμαι εγώ που θα εμποδίσω λοιπόν το έργο του Χριστού;'. Οι άλλοι χριστιανοί έτσι ηρέμησαν. Στο μεταξύ το ευαγγέλιο, λόγω του διωγμού, συνεχώς απλωνόταν. Έφθασε και στην Αντιόχεια. Η Αντιόχεια ήταν μια μεγάλη πόλη με 500.000 κατοίκους. Συναγωνιζόταν σε ομορφιά και σοφία την Ρώμη και την Αλεξάνδρεια. Στην Αντιόχεια κήρυξαν τον Χριστό μαθητές από την Κύπρο και την Κυρήνη. Εκεί πήγε και ο Βαρνάβας, που φώναξε και τον Παύλο. Έναν ολόκληρο χρόνο εργάστηκαν οι δύο απόστολοι μαζί στην Αντιόχεια. Εκεί ονομάστηκαν για πρώτη φορά οι μαθητές του Χριστού, **Χριστιανοί**. Χριστιανός είναι αυτός που αγαπάει πάνω από όλα τα πράγματα τον Χριστό. Χριστιανός είναι αυτός, που προσπαθεί να κάνει ότι έκανε ο Χριστός. Χριστιανός είναι αυτός που πιστεύει ότι ο Χριστός δεν είναι απλός άνθρωπος αλλά Θεός σωτήρας και λυτρωτής μας.

Προφήτες δεν υπήρχουν πλέον πριν τον Χριστό. Προφήτες υπάρχουν μέχρι σήμερα. Για παράδειγμα ο πατρο-Κοσμάς ο Αιτωλός. Ένας τέτοιος προφήτης σηκώθηκε και στην Αντιόχεια και προφήτεψε την πείνα, που θα βασάνιζε τον κόσμο σε λίγα χρόνια. Οι χριστιανοί της Αντιόχειας δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια. Κάνανε έρανο για τα αδέρφια τους στα Ιεροσόλυμα. Στα Ιεροσόλυμα όμως γινόντουσαν φοβερά πράγματα. Ο Ηρώδης σκότωσε τον απόστολο Ιάκωβο, για να ευχαριστηθεί ο κόσμος. Ο κόσμος στην αρχή αγαπούσε τους αποστόλους. Τώρα χαίρεται με τον χαμό τους. Ο Ηρώδης ο Μέγας έσφαξε τα αθώα μωρά. Ο γιός του, ο Ηρώδης Αντίπας, έκοψε το κεφάλι του αγίου Ιωάννη του Προδρόμου. Ο εγγονός του ο Ηρώδης Αγρίππας σκότωσε τον άγιο Ιάκωβο. Και δεν αρκέστηκε σε αυτό. Έπιασε και τον Πέτρο. Για να ευχαριστήσει περισσότερο το λαό, φυλάκισε τον Πέτρο με δύο σειρές χοντρές αλυσίδες και αγκαλιά με δύο γεροδεμένους στρατιώτες. **Όντως οι Ηρώδεις ήταν θηρειώδεις.**

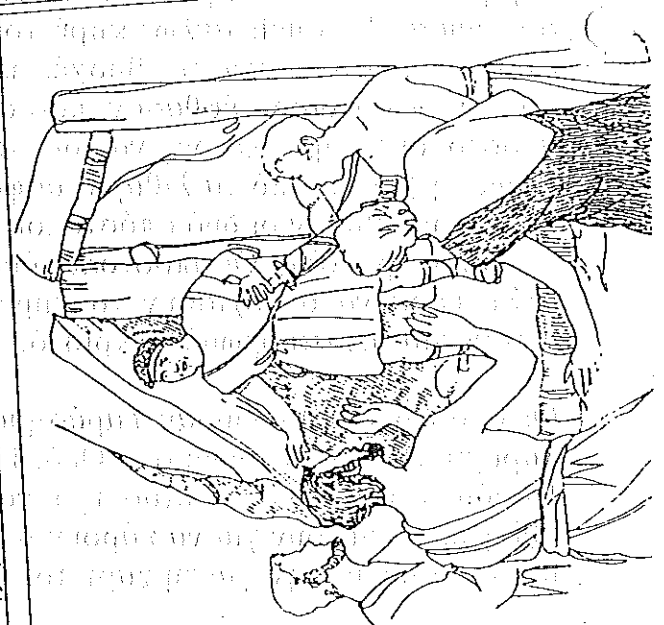
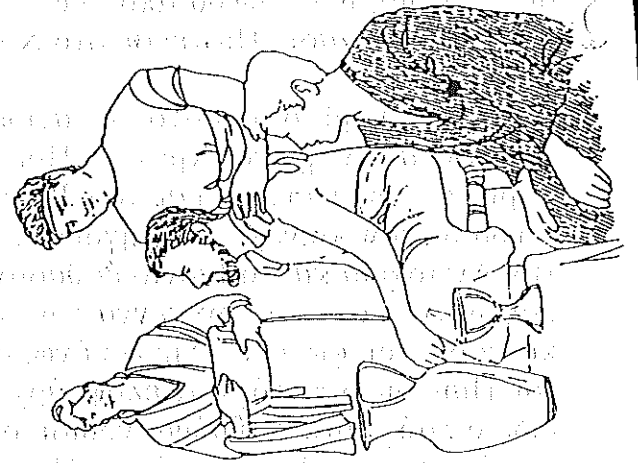
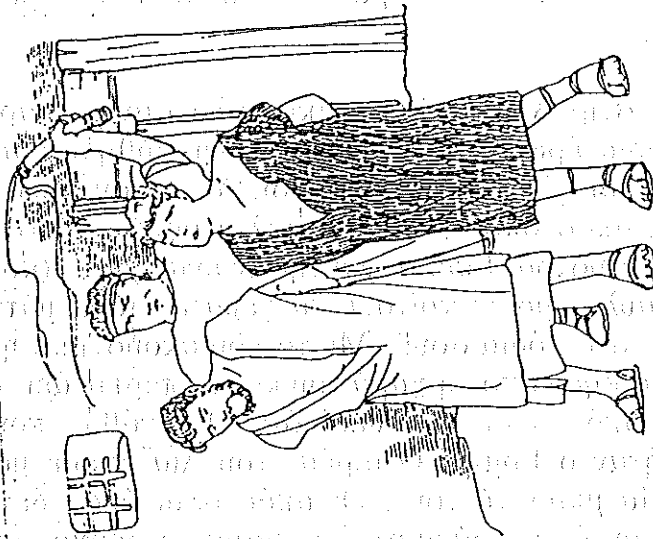
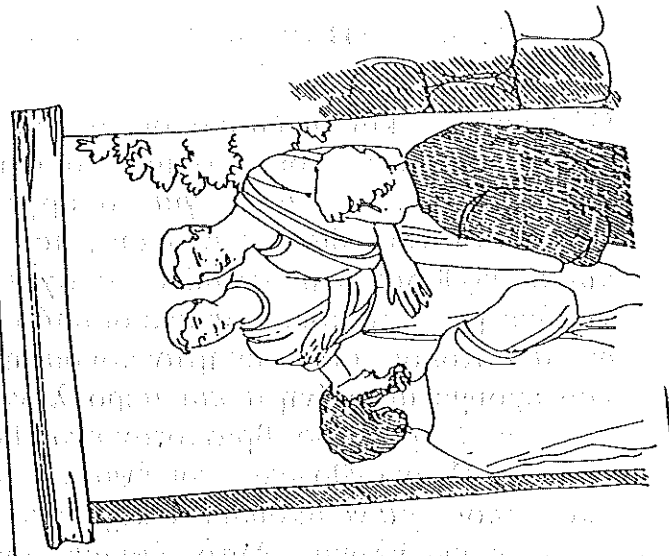
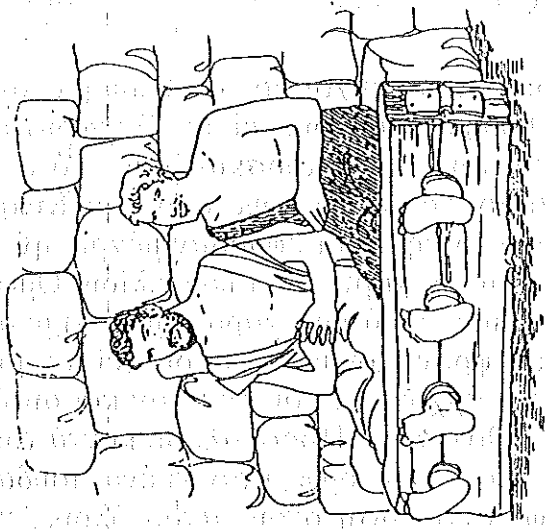
Ο Πέτρος είχε τόση εμπιστοσύνη στο Θεό, ώστε στη φυλακή, παρόλο ότι λίγο πριν είχε δολοφονηθεί ο Ιάκωβος, **κοιμόταν βαθιά**. Αντί να φοβάται εκείνος, φοβόντουσαν οι εχθροί του, μήπως και φύγει. Για αυτό και είχαν πάρει τα μέτρα τους. Δεν κοιμόντουσαν όμως και τα αδέρφια του, οι άλλοι Χριστιανοί. Ήταν μαζεμένοι όλοι τους σε ένα σπίτι και τη νύχτα ζωνιά παρακαλούσαν τον Θεό, να γλυτώσει τον πνευματικό τους πατέρα. Ξαφνικά άγγελος Κυρίου ήρθε στη φυλακή. Το σκοτεινό κελλί γέμισε φώς. Ο άγγελος του σκούνησε την πλευρά και οι χοντρές αλυσίδες πέσανε λές και ήταν χάρτινες. 'Ντύσου, φόρα τα σανδάλια σου και ακολούθησέ με'. Οι φύλακες παρότι ξύπνιοι είχαν τυφλωθεί. Κι ο Πέτρος νόμιζε ότι έβλεπε όνειρο. Ο άγγελος κι ο Πέτρος πέρασαν ανενόχλητοι από δύο ζευγάρια φρουρών. Η βαρεία σιδερένια πύλη άνοιξε αυτόματα. Πέρασαν ένα δρομάκι κι ο άγγελος εξαφανίστηκε. Ο Πέτρος κατάλαβε τότε την αλήθεια. Τρέχει στο σπίτι της Μαρίας, της μητέρας του Ευαγγελιστού Μάρκου. Χτυπά γρήγορα την πόρτα. Έτρεξε να του ανοίξει μια υπηρέτρια, η Ρόδη. Εκείνη μόλις άκουσε την φωνή του Πέτρου από τη χαρά της δεν άνοιξε. Άφησε τον απόστολο στο σκοτάδι. Έτρεξε να πεί την είδηση στους άλλους Χριστιανούς. Εκείνοι, παρόλο ότι παρακαλούσαν τον Θεό για αυτό το λόγο, δεν πίστεψαν. 'Είσαι τρελλή!' είπαν στην Ρόδη. 'Ο άγγελός του θα είναι!'. Ο Πέτρος όμως χτυπούσε την πόρτα πιο δυνατά. Δεν πίστευαν με τα μάτια τους οι χριστιανοί στο θαύμα, που έβλεπαν. Ο Πέτρος τους έκανε νόημα με το χέρι να ησυχάσουν. Τους διηγήθηκε τί έγινε και έτρεξε να πάει σε άλλο τόπο. Ο Ηρώδης, που την άλλη μέρα έβαλε τους φύλακες του Πέτρου στη φυλακή, πέθανε τη στιγμή, που οι όχλοι τον αποθεώσανε. Σκουλήκια έφαγαν το σώμα του.

Οι προφήτες και οι δάσκαλοι της Αντιόχειας προσεύχονταν με θέρμη στον Θεό και νήστευαν. Τότε αποκαλύφθηκε το άγιο Πνεύμα και τους είπε: 'Εξχωρίστε μου τον Βαρνάβα και τον Σαύλο για το έργο, που τους έχω προσκαλέσει' Τότε όλοι μαζί ευλόγησαν τους δύο αποστόλους, που άρχισαν το ταξίδι τους από την Κύπρο. Με το καράβι έφθασαν στη Σαλαμίνα. Διέσχισαν όλο το νησί και έφθασαν μέχρι την Πάφο. 200 χιλιόμετρα με τα πόδια κάνανε οι απόστολοι για τη χάρη του Ευαγγελίου. Όμως για τους δυό αποστόλους αυτό δεν ήταν κούραση αλλά η μεγαλύτερη χαρά. Εμείς σήμερα παρόλο, που έχουμε αυτοκίνητα και αεροπλάνα, δεν φροντίζουμε να ακουστεί το μήνυμα του Χριστού. Στην Πάφο βρισκόταν ένας Ρωμαίος άρχοντας, που λεγόταν και αυτός Σέργιος Παύλος. Ήταν άνθρωπος, που έψαχνε τον αληθινό Θεό. Προσκάλεσε κοντά του τους δύο αποστόλους για να ακούσει το κήρυγμά τους. Κοντά του όμως ήταν κι ένας ιουδαίος μάγος, με το όνομα Ελύμας. Αυτός έφερνε συνεχώς αντίσταση στους αποστόλους, για να μην χάσει την δουλειά του. Τότε ο Παύλος του λέει: 'Ω, γιέ του διαβόλου, που είσαι εχθρός του καλού, δεν θα σταματήσεις να διαστρέφεις τους δρόμους του Κυρίου;' Και αμέσως ο Ελύμας έχασε το φώς του. Τυφλώθηκε. Ζητούσε κάποιον να τον βοηθήσει. Ο Χριστός όμως επειδή δεν τιμωρά από εκδίκηση μετά από λίγο καιρό του άνοιξε πάλι τα μάτια. Ο βασιλιάς τα έχασε. Πίστευσε στο Χριστό.

Από την Κύπρο οι απόστολοι ταξίδεψαν στην **Μικρά Ασία**. Εκεί μιλούσαν με παρρησία για τον αναστημένο Χριστό. Πολλοί ιδιαίτερος ειδωλολάτρες συγκινήθηκαν από το κήρυγμα του Παύλου και του Βαρνάβα και γίνονταν χριστιανοί. Υπήρχαν όμως κι οι Ιουδαίοι, που συνεχώς κυνηγούσαν τους αποστόλους. Οι απόστολοι αφού πέρασαν από την Αντιόχεια και το Ικόνιο έφθασαν στα Λύστρα. Εκεί συνάντησαν έναν χωλό (κουτσό), που ήταν έτσι από την γέννα του. Ο Παύλος μόλις κοίταξε τα γεμάτα πίστη μάτια του κουτσού, του φώναξε: 'Σήκω πάνω, ορθός στα πόδια σου!' Με το που ακούστηκε η φωνή του Παύλου, ο χωλός σαν ελάφι άρχισε να πηδά από τη χαρά του και να περπατάει. Μόλις είδε ο λαός αυτό το θαύμα, νόμισε ότι οι απόστολοι είναι θεοί· ότι ο Βαρνάβας, που ήταν ψηλός, ήταν ο Δίας και ότι ο Παύλος ήταν ο Ερμής. Ο ιερέας του Δία έφερε μάλιστα ταύρους και στεφάνια για να κάνει θυσία μπροστά τους. Οι απόστολοι όμως δεν ήταν εγωιστές, όπως ο Ηρώδης. Μόλις είδαν αυτά τα πράγματα ξέσχισαν τα ρούχα τους και όρμησαν μέσα στο πλήθος φωνάζοντας: 'Άνθρωποι γιατί τα κάνετε αυτά; Και μείς σαν και σας είμαστε!'. 'Εμείς απλώς κηρύττουμε εκείνον, που δημιούργησε τον ουρανό και τη γή, εκείνον, που στέλνει τις βροχές και γεμίζει τις καρδιές μας με αγαθά και χαρά. Οι φανατικοί Ιουδαίοι έφθασαν και στη Δέρβη. Κι ο κόσμος, που πριν λάτρευε τους αποστόλους, πήρε πέτρες να τους σκοτώσει. Τη στιγμή, που ο Παύλος θα δεχόταν στο σώμα τη βροχή από τα λιθάκια ασφαλώς θα σκέφθηκε το μαρτύριο του Στεφάνου. Τόσο πολύ χτυπήθηκαν οι δυό απόστολοι, που όλοι νόμισαν ότι πέθαναν. Τους έβγαλαν λοιπόν έξω από την πόλη. Οι απόστολοι όμως παρόλο ματωμένοι και πονεμένοι σηκώθηκαν την άλλη μέρα να συνεχίσουν το κήρυγμα. Ξαναμπήκαν στην πόλη και άρχισαν πάλι να μιλάνε για τον σταυρωμένο Χριστό.

Οι απόστολοι θεωρούσαν παράσημά τους τις πληγές τους για το Χριστό. Εμείς με το παραμικρό γκρινιάζουμε στο Θεό. Πρέπει όμως να δώσουμε εξετάσεις για να πάμε στον Παράδεισο. Τέτοιες εξετάσεις είναι οι διάφορες στενοχώριες στην ζωή μας. Όλοι οι αθλητές κοπιάζουν για να πάρουν το χρυσό. Κι εμείς για να πάμε στην δόξα του ουρανού, ας κοπιάσουμε λίγο για τη χάρη του Θεού.

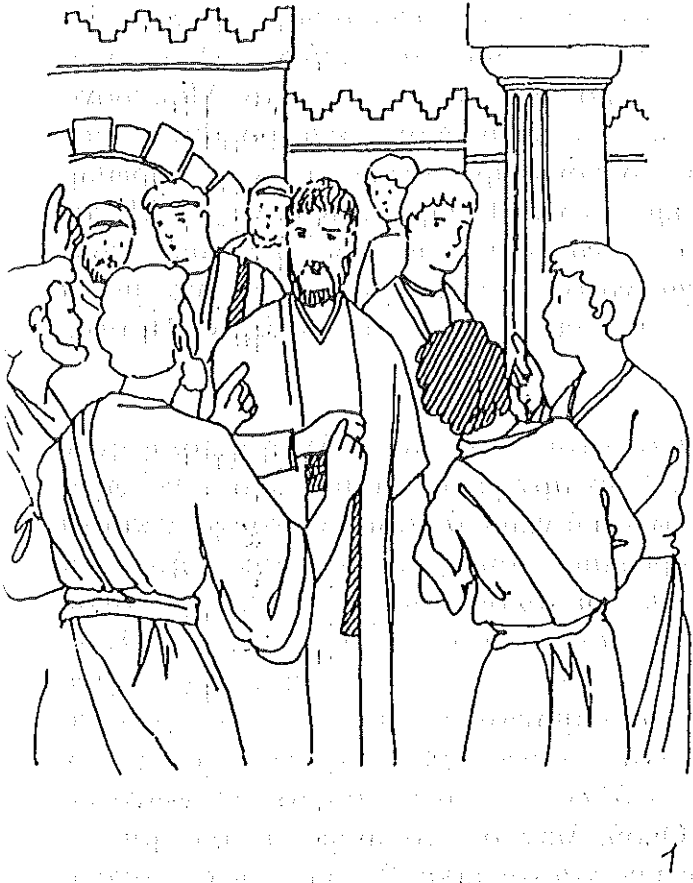

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤ. ΠΑΥΛΟΥ (Πράξ.16-18)

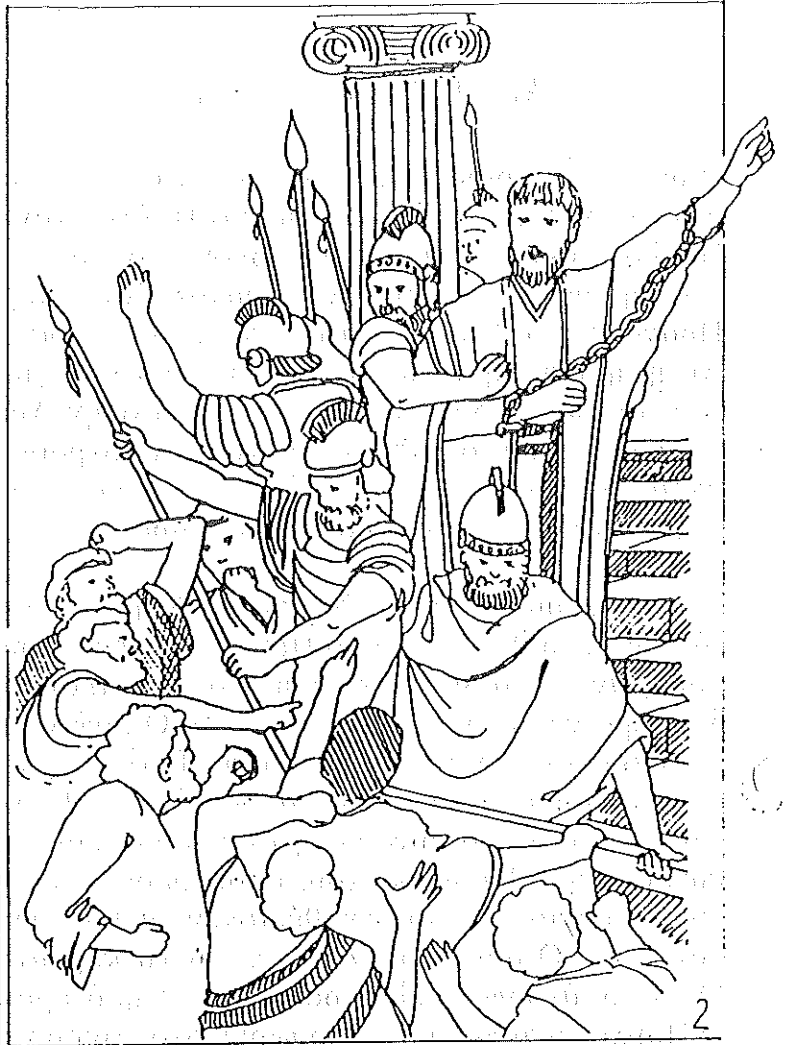
Η δεύτερη περιοδεία του Παύλου ήταν μια επίσκεψή του στην πατρίδα μας, την Ελλάδα. Από τα Λύστρα ο Παύλος πήρε ο Παύλος κοντά του, ένα παιδί, τον Τιμόθεο. Μαζί του ο Παύλος έφθασε στην Τροία, όπου έγινε ο Τρωικός πόλεμος. Εκεί είδε έναν Μακεδόνα στο όραμά του, που τον παρακαλούσε: Πέρασε στη Μακεδονία και βοήθησέ μας. Πραγματικά ο Παύλος πατάει για πρώτη φορά το πόδι του στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Αυτή η στιγμή είναι η πιο συγκινητική για εμάς τους Έλληνες. Κάποτε ο Μέγας Αλέξαντρος πέρασε από την Ελλάδα στην Ασία για να φωτίσει με τον πολιτισμό λαούς πολλούς. Τώρα ο Παύλος περνάει αντίστροφα για να φωτίσει εμάς τους Έλληνες με τα φώτα του Ευαγγελίου. Ο Αλέξαντρος κατέκτησε και ευεργέτησε την Ασία. Ο Παύλος κατέκτησε και ευεργέτησε την Ελλάδα.

Ο Παύλος διαμέσου της Νεάπολης-Καβάλας, έφθασε στους Φιλίππους. Αυτή η πόλη ήταν τότε μεγάλη. Για αυτό κι ο Παύλος την προτίμησε. Στην αρχή επισκέφθηκε μια συναγωγή, που ήταν κοντά σε ένα ποτάμι. Κοντά λοιπόν στα φυσικά νερά, άρχισαν να τρέχουν και τα δροσερά νερά του λόγου του Θεού. Ο πρώτος Ευρωπαίος που έγινε χριστιανός, ήταν μια μικρασιάτισσα γυναίκα: η Λυδία. Βαφτίστηκε μαζί με ολόκληρο το σπίτι της, όπου φιλοξένησε απλόχερα τους αποστόλους. Μακεδόνας άντρας ήταν αυτός που προσκάλεσε τον Παύλο, αλλά γυναίκα ήταν εκείνη, που πίστεψε πρώτη. Εκεί στους Φιλίππους έγινε κάτι φοβερό. Πίσω από τους αποστόλους έτρεχε μια δαιμονισμένη γυναίκα. Στην γυναίκα αυτή έτρεχαν πολλοί, που θέλανε να μάθουν μυστικά. Τα αφεντικά έτσι πλούτιζαν με τον πόνο της. Ο διάβολος, λοιπόν, για να κερδίσει κι άλλους πελάτες, άρχισε να φωνάζει: 'Αυτοί οι άνθρωποι είναι δούλοι του ψηλότερου Θεού. Δείχνουν το δρόμο της σωτηρίας!'. Ο Παύλος αγανάκτησε. Στράφηκε στο πονηρό πνεύμα και του είπε: 'Σε διατάζω στο όνομα του Χριστού, να βγείς από αυτή τη γυναίκα!'. Ο δαίμονας βγαίνει από την κακόμοιρη γυναίκα και μπαίνει στα αφεντικά της. Αυτοί επειδή χάσανε την δουλειά τους, όρμησαν εναντίον των αποστόλων. Τους ξέσχισαν τα ρούχα και με ραβδιά άρχισαν να τους χτυπάνε άγρια. Ποτίστηκε το χόμα τους από το αίμα. Οι Ρωμαίοι, που πίστεψαν τις συκοφαντίες των αφεντικών, αφού τους χτύπησαν, τους έριξαν σε ένα σκοτεινότερο κελί της φυλακής, δεμένους με αλυσίδες. Τους δέσανε μάλιστα και τα πόδια μήπως και δραπετέψουν. Ο Παύλος και ο σύντροφός του Σίλας, παρόλο που ήταν γεμάτοι πληγές, αντί να βογγάνε, όπως οι άλλοι φυλακισμένοι, τραγουδούσαν και έψελναν στον Θεό. Τα μεσάνυχτα έγινε φοβερός σεισμός. Αυτοί που ήταν ακίνητοι στα πόδια, με την προσευχή τους ταρακούνησαν τη γή. Οι αλυσίδες τους πέσανε. Ο δεσμοφύλακας νόμισε ότι το σκάσανε οι φυλακισμένοι από τη φυλακή. Έβγαλε, λοιπόν το σπαθί του για να αυτοκτονήσει. 'ΜΗ!!!' ακούγεται μια δυνατή φωνή. 'Μην κάνεις κανένα κακό στον εαυτό σου! Όλοι εδώ είμαστε!' φώναξε ο Παύλος. Η καρδιά του ρωμαίου στρατιώτη σείσθη κι αυτή. Άναψε ένα δαδί με φλόγα και γονάτισε με ευλάβεια μπροστά στους αποστόλους. 'Κύριοι, τί πρέπει να κάμω για να σωθώ και εγώ;'. Κι οι απόστολοι του απάντησαν: 'Πίστεψε με την καρδιά σου στον Κύριο Ιησού και θα σωθείς και σύ και η οικογένειά σου!'. Τότε ο Ρωμαίος πήρε τους δύο αποστόλους στο σπίτι του. Τους καθάρισε από τις πληγές και καθαρίστηκε και ο ίδιος από τις αμαρτίες με το βάπτισμα. Το άλλο πρωί οι απόστολοι χαιρέτησαν όλους τους αδερφούς τους στο σπίτι της Λυδίας και τράβηξαν για τη νύφη του Θερμαϊκού, την Θεσσαλονίκη.

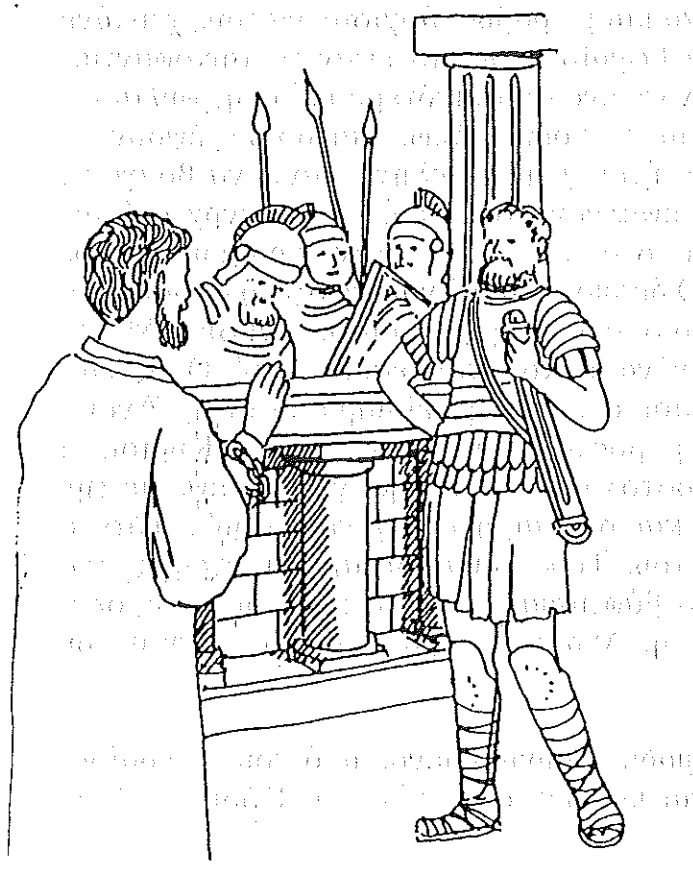
Εκεί κήρυξε ο Παύλος τρεις συνεχόμενες βδομάδες. Κυνηγημένος από τους Ιουδαίους πήγε στη Βέροια, από κεί στην σοφή Αθήνα και κατόπιν στην πλούσια Κόρινθο, όπου έμεινε 18 μήνες.

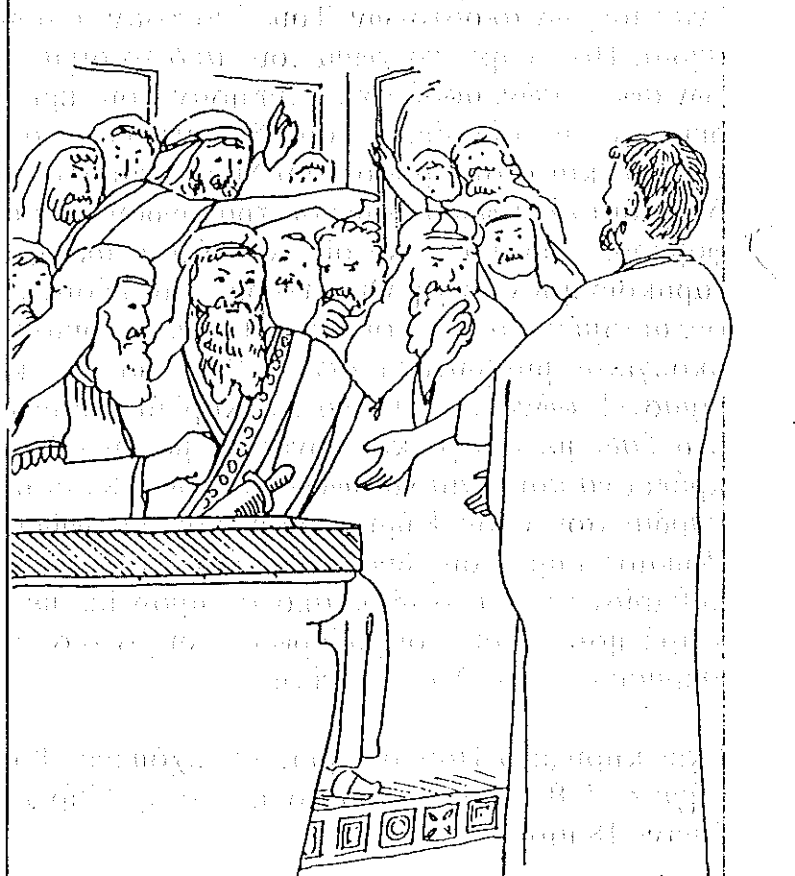
1

2

3

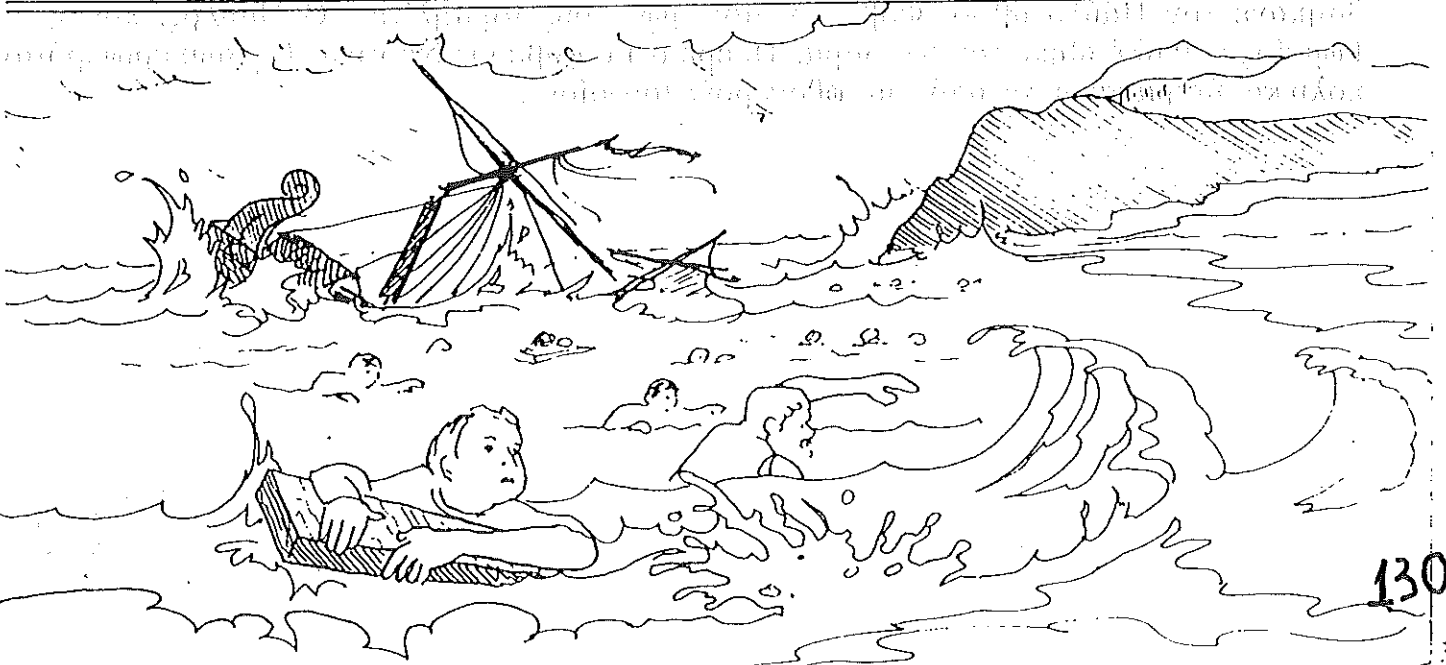
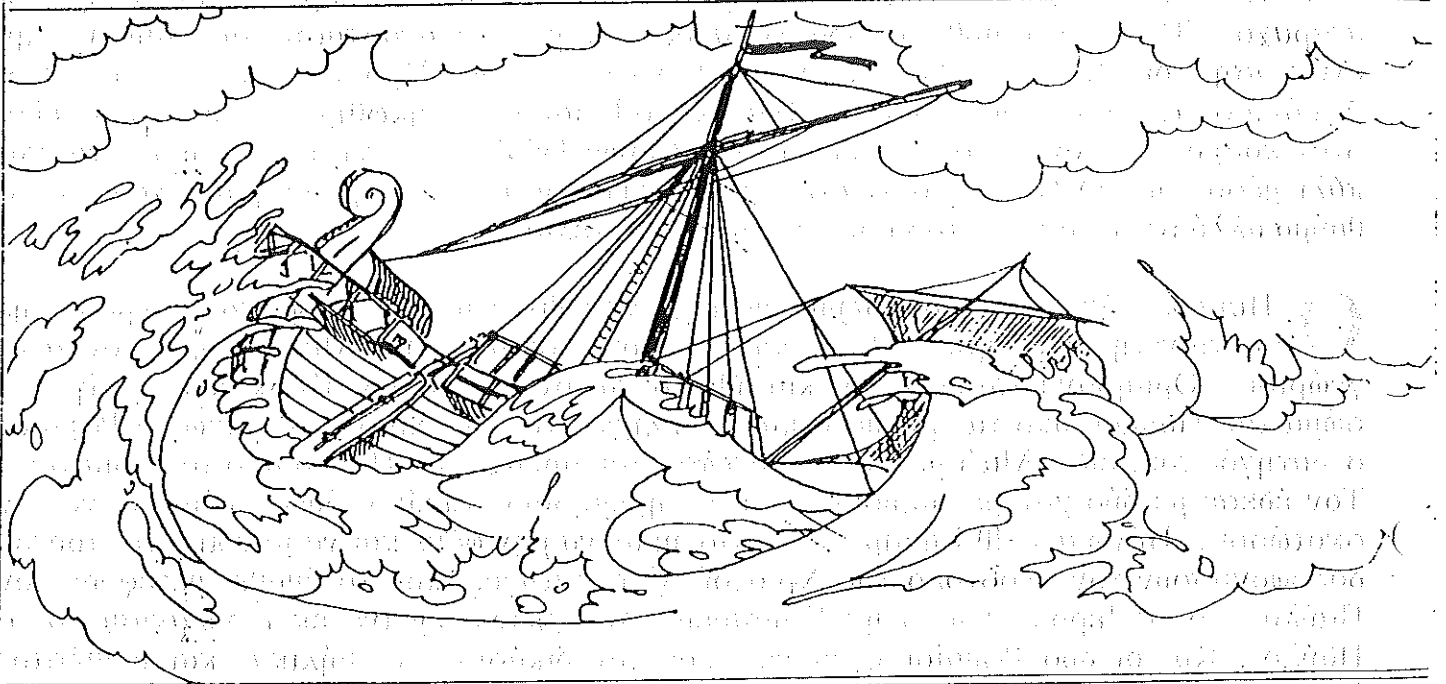
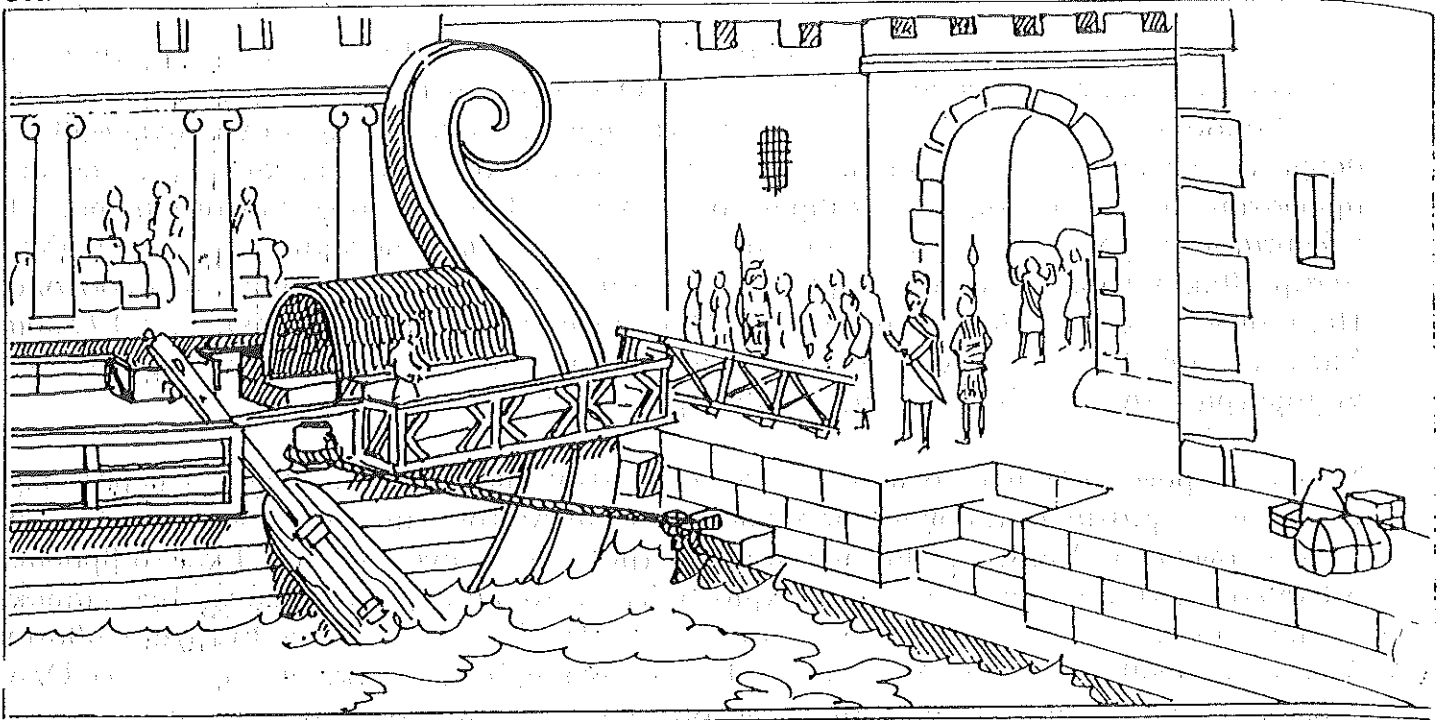

4

Ο απόστολος Παύλος έμεινε 3 ολόκληρα χρόνια. Η Έφεσος είχε την τύχη να φιλοξενήσει την Παναγιά, τον Ιωάννη τον Θεολόγο, τον απόστολο Παύλο. Εκεί στην Έφεσο ο απόστολος Παύλος δεν έπαψε να κηρύττει τον Χριστό και να κάνει φοβερά θαύματα. Ακόμα και τα μανδήλια που ακουμπούσαν στο σώμα του, κάνανε καλά τους αρρώστους. Εναντίον του ξεσηκώθηκαν όχι μόνον οι Ιουδαίοι αλλά και οι έμποροι. Οι τελευταίοι κέρδιζαν πολλά χρήματα από αργυρά αγαλματάκια της Αρτέμιδας. Ξεσηκώθηκαν λοιπόν όλοι με αρχηγό κάποιον Δημήτριο για να σκοτώσουν τον απόστολο. Πάλι όμως ο Θεός έσωσε τον Παύλο. Ο απόστολος ξαναεπισκέφτηκε την Ελλάδα. Μάζευε χρήματα για τους φτωχούς χριστιανούς των Ιεροσολύμων. Εκατοντάδες χιλιόμετρα έκανε ο απόστολος για την αγάπη του Χριστού.

Στην επιστροφή ο Παύλος σταμάτησε και πάλι στην Τρωάδα. Εκεί έμεινε 7 μέρες. Την Κυριακή οι χριστιανοί τελούσαν όλοι μαζί την Θεία Λειτουργία και έκοβαν το ψωμί, που γινόταν σώμα του Χριστού. Μαζεύονταν στον τρίτο όροφο ενός σπιτιού. Εκεί το βραδάκι ο Παύλος άρχισε να κηρύττει για το Χριστό. Ήταν πολλά κεριά αναμμένα. Ένα παιδάκι άκουγε κι αυτό, με ενδιαφέρον αυτά, που έλεγε ο Παύλος. Τον λέγανε Εύτυχο. Καθόταν όμως στο παράθυρο, για να πέρνει αέρα. Εκεί αποκοιμήθηκε και γκρεμίστηκε κάτω. Όλοι έτρεξαν ανήσυχοι για το παιδί. Δυστυχώς σήκωσαν τον Εύτυχο νεκρό. Ο Παύλος έμεινε ατάραχος. Ήξερε ότι ήρθε η ώρα να αποδείξει με την ανάσταση του παιδιού, την ανάσταση του Χριστού, που κήρυττε. Γονάτισε κάτω. Προσευχήθηκε στον Θεό. Αγκάλιασε το παιδί, όπως κάποτε ο Ηλίας και ο Ελισσαίος. Σηκώθηκε και με ηρεμία είπε στον κόσμο, που τον κοιτούσε με αγωνία. **‘Μη θορυβείσθε! Η ψυχή του παιδιού είναι και πάλι μέσα του.’** Ο Παύλος συνέχισε το κήρυγμά του μέχρι τα χαράματα. Σπουδαίο το θαύμα αλλά σπουδαιότερο το κήρυγμα και το ευαγγέλιο.

Ο Παύλος πήγε στα Ιεροσόλυμα μαζί με την βοήθεια για τα φτωχά αδέρφια της χριστιανικής Εκκλησίας. Εκεί κάποιοι Ιουδαίοι από την Μικρά Ασία τον αναγνώρισαν. Ορμησαν κατά πάνω του και ήθελαν να τον σκοτώσουν. Κόσκινο είχε γίνει το σώμα του Παύλου από τα τραύματα και τις πληγές για τον Χριστό. Ευτυχώς ο Ρωμαίος στρατηγός τους είδε. Μαζί με τους στρατιώτες του άρπαξε τον Παύλο από τα χέρια τους. Τον έδεσε με δύο χοντρές αλυσίδες, για να ηρεμήσουν. Εκείνοι όμως επέμεναν να τον σκοτώσουν. Πάνω από 40 Ισραηλίτες ορκίστηκαν να μην φάνε και να μην πιούνε, προτού δολοφονήσουν τον απόστολο του Χριστού. Ο στρατηγός, που το έμαθε, μετέφερε τον Παύλο από τα Ιεροσόλυμα στην Καισάρεια. Δύο χρόνια έμεινε εκεί φυλακισμένος ο Παύλος. Και οι δύο Ρωμαίοι ηγεμόνες, που τον δικάσανε, ο Φήλικας και ο Φήστος βρήκανε τον Παύλο αθώο. Φοβόντουσαν όμως τους Ισραηλίτες. Ο Παύλος, που ήταν Ρωμαίος επικαλέστηκε τον Καίσαρα. Ήξερε ότι ο φοβερός Νέρωνας θα συμπεριφερόταν πολύ καλύτερα σε αυτόν από τους φθονερούς Ιουδαίους.

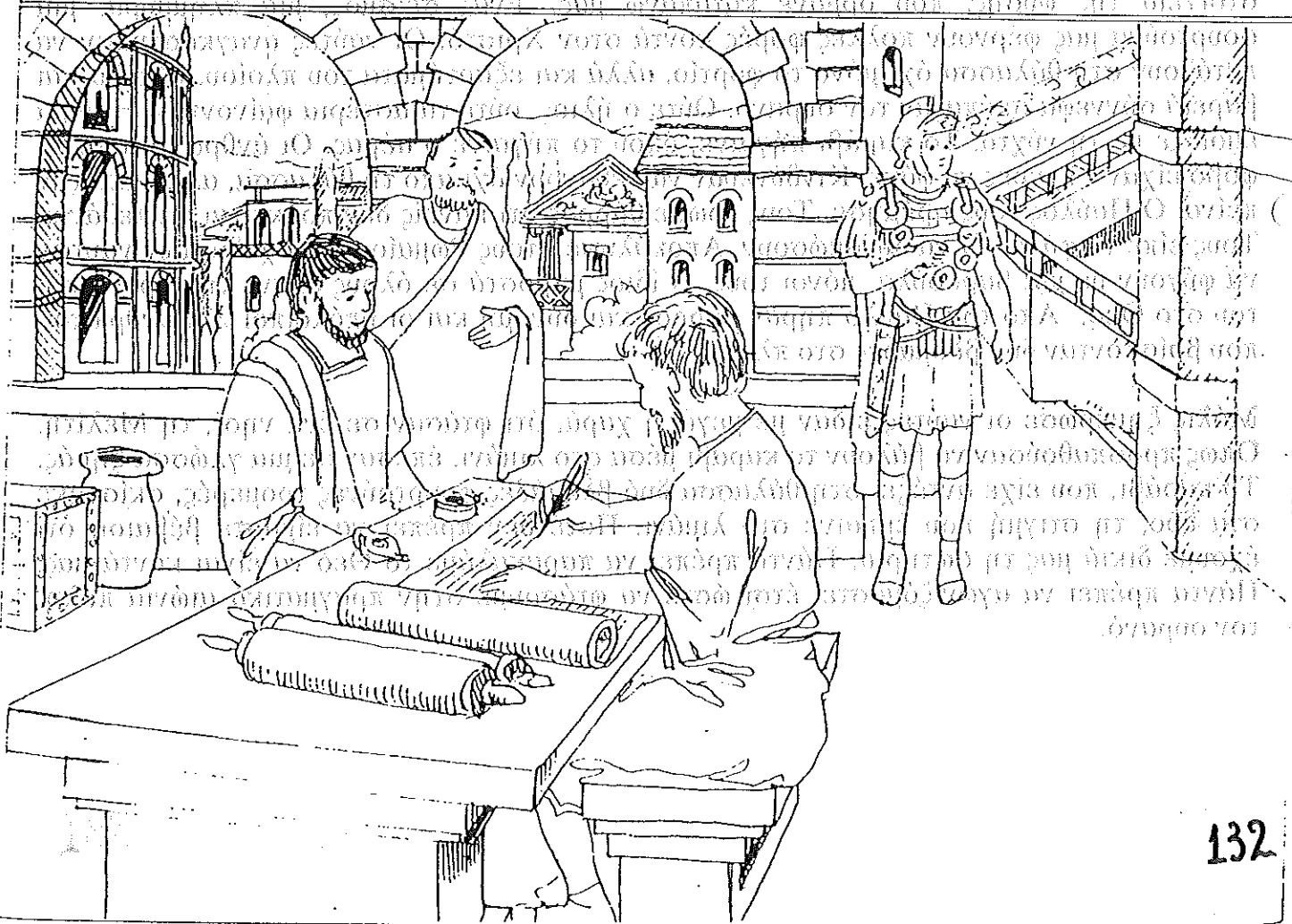

Το ταξίδι του Παύλου από την Καισάρεια στην Ρώμη ήταν γεμάτο περιπέτειες. Στο καράβι ταξίδευε με άλλους φυλακισμένους και εγκληματίες. Εκείνοι μεταφέρονταν στην Ρώμη γιατί προορίζονταν να ριφθούν στην παλαιίστρα, για να πεθάνουν με άγριο τρόπο, τη στιγμή που οι άλλοι θα γελούσαν. Μήπως κι ο Χριστός δεν κρεμάσθηκε με δύο κακούργους; Παρόλα αυτά όμως ο Παύλος έλαμπε μέσα στο πλοίο, με την αγιότητά του. Ο εκατόνταρχος Ιούλιος έδειξε ιδιαίτερη συμπάθεια στον απόστολο. Στη Σιδώνα τον άφησε ελεύθερο να συνατήσει τους φίλους του.

Με πολλή δυσκολία το καράβι έφθασε στην Κρήτη. Το μέρος, παρόλο που λεγόταν Καλοί Λιμένες στην ουσία ήταν επικίνδυνο. Το πραγματικό Καλό Λιμάνι είναι μόνον η Εκκλησία. Θάλασσα γεμάτη τρικυμίες είναι ο κόσμος μας. Ο ναυαγός της ζωής, ο άνθρωπος μόνο στο ναό βρίσκει γαλήνη και χαρά. Το καράβι άργησε να φτάσει πολύ στην Κρήτη. Ήδη από το Σεπτέμβριο, τα ταξίδια ήταν προβληματικά. Το Νοέμβριο απαγορεύονταν τελείως. Το πλοίο δεν μπορούσε να μείνει όλο το χειμώνα στους Καλούς Λιμένες. Οι ναυτικοί ήθελαν να πάνε κάπου καλύτερα. Ο Παύλος όμως τους προειδοποίησε. Τους είπε ότι θα έρθει μια φοβερή φουρτούνα. Όχι μόνον το φορτίο, αλλά και οι άνθρωποι θα κινδύνευαν από την αγριεμένη θάλασσα. Οι ναυτικοί όμως επέμεναν. Δεν έδωσαν σημασία στον απόστολο, που δεν είχε ιδέα από πλοία και θάλασσες. Ξέχασαν όμως ότι ο Παύλος είχε το άγιο Πνεύμα, που γνωρίζει τα πάντα.

Το πλοίο ξεκίνησε μόλις άρχισε να φυσάει απαλός νοτιάς. Μόλις ανοίχτηκε όμως το καράβι στην θάλασσα, άρχισε να φυσάει ο φοβερός και τρομερός **σιρόκος**, ο Ευροκλύδων. Και τότε οι ναύτες, που δεν άκουσαν τον Παύλο ταπεινώθηκαν από το νερό. Όταν δεν υπακούουμε στους δούλους του Θεού, ο Θεός έχει κι άλλους δούλους· τα τυφλά στοιχεία της φύσης, που ορμάνε καταπάνω μας. Ένας σεισμός, μια πλημμύρα, μια φουρτούνα μας φέρνουν πολλές φορές κοντά στον Χριστό. Οι ναύτες αναγκάστηκαν να πετάξουν στη θάλασσα όχι μόνο το φορτίο, αλλά και εξαρτήματα του πλοίου. Μαύρα και βαρειά σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό. Ούτε ο ήλιος, ούτε τα αστέρια φαίνονταν. Η μέρα έμοιαζε με τη νύχτα. Το καράβι πήγαινε, όπου το πήγαινε ο αέρας. Οι άνθρωποι από το φόβο είχαν 14 μέρες να φάνε. Κινδύνευαν να πεθάνουν όχι από τη θάλασσα, αλλά από την πείνα. Ο Παύλος τους ηρέμησε. Τους έδωσε θάρρος ότι κανείς δεν πρόκειται να πεθάνει. Τους είπε να φάνε για να δυναμώσουν. Αποκάλυψε στους Ρωμαίους το σχέδιο των ναυτών να φύγουν με μια βαρκούλα μόνοι τους. Ο ίδιος μπροστά σε όλους έκανε την προσευχή του στο Θεό. Από τον Παύλο πήραν θάρρος και δύναμη και οι υπόλοιποι 274 άνθρωποι, που βρίσκονταν δυό βδομάδες στο πλοίο.

Μόλις ξημέρωσε οι ναύτες είδαν με μεγάλη χαρά, ότι φτάσαν σε ένα νησί, τη Μελίτη. Όπως προσπαθούσαν να βάλουν το καράβι μέσα στο λιμάνι, έπεσαν σε μια γλώσσα ξηράς. Το καράβι, που είχε αντέξει στη θάλασσα δυό βδομάδες φουρτούνες τρομερές, σκίστηκε στα δύο, τη στιγμή που έμπαινε στο λιμάνι. Ποτέ δεν πρέπει να είμαστε βέβαιοι, ότι έχουμε δικιά μας τη σωτηρία. Πάντα πρέπει να παρακαλάμε το Θεό να είναι κοντά μας. Πάντα πρέπει να αγωνιζόμαστε, έτσι ώστε να φτάσουμε στην πραγματικά αιώνια πόλη, τον ουρανό.

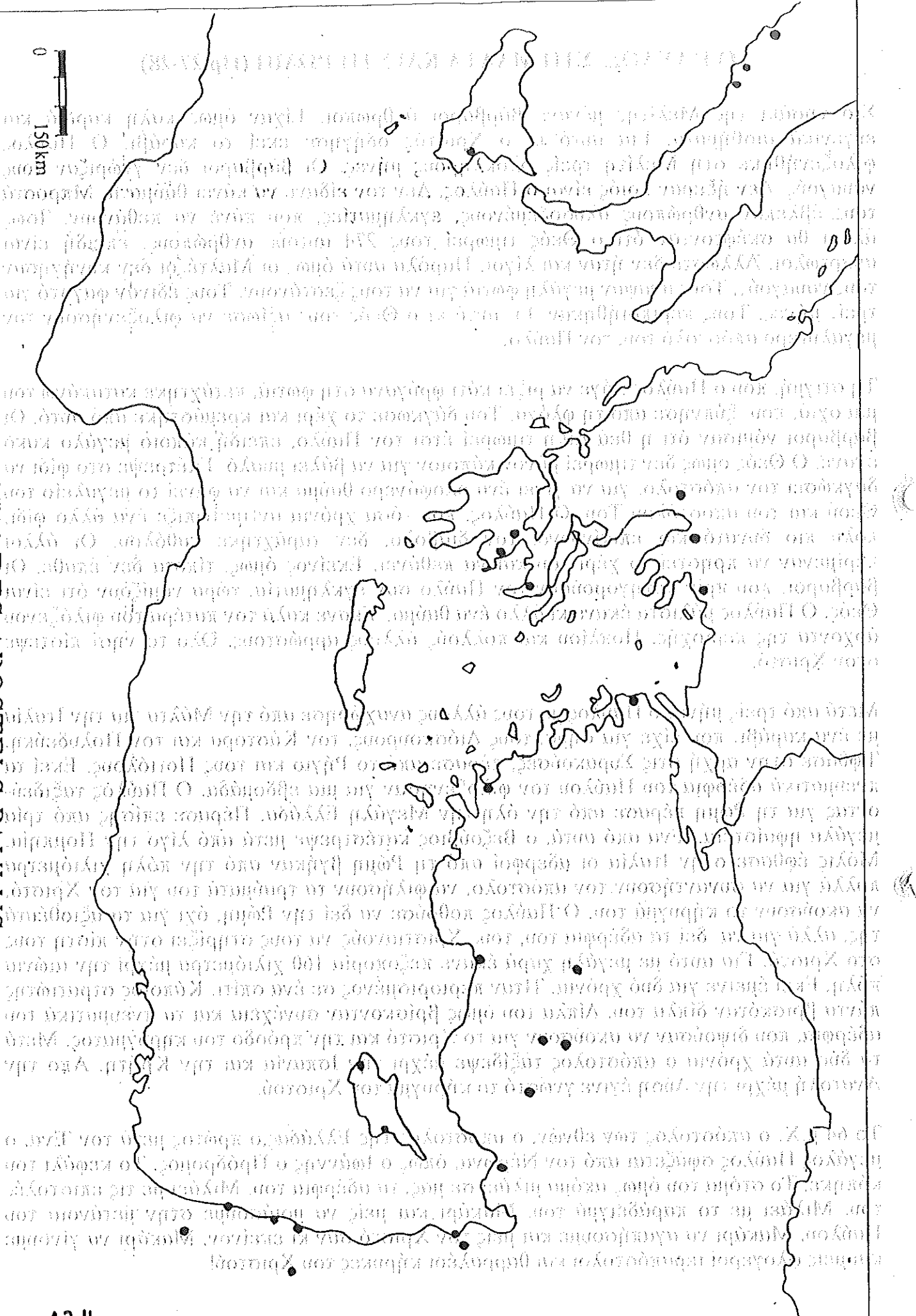
Στο νησάκι της Μελίτης μένανε βάρβαροι άνθρωποι. Είχαν όμως καλή καρδιά και ευγενικά αισθήματα. Για αυτό κι ο Χριστός οδήγησε εκεί το καράβι. Ο Παύλος φιλοξενήθηκε στη Μελίτη τρεις ολόκληρους μήνες. Οι βάρβαροι δεν γνώριζαν τους ναυαγούς. Δεν ήξεραν ποιός είναι ο Παύλος. Δεν τον είδανε να κάνει θαύματα. Μπροστά τους έβλεπαν ανθρώπους αλυσοδεμένους, εγκληματίες, που πάνε να πεθάνουν. Ίσως άλλοι θα σκέφτονταν ότι ο Θεός τιμωρεί τους 274 αυτούς ανθρώπους, επειδή είναι αμαρτωλοί. Άλλωστε δεν ήταν και λίγοι. Παρόλα αυτά όμως οι Μαλτέζοι δεν κυνήγησαν τους ναυαγούς. Τους άναψαν μεγάλη φωτιά για να τους ζεστάνουν. Τους έδιναν φαγητό για τρεις μήνες. Τους περιποιήθηκαν. Γι' αυτό κι ο Θεός τους αξίωσε να φιλοξενήσουν τον μεγαλύτερο απόστολό του, τον Παύλο.

Τη στιγμή, που ο Παύλος πήγε να ρίξει κάτι φρύγανα στη φωτιά, πετάχτηκε καταπάνω του μια οχιά, που ξύπνησε από τη φλόγα. Του δάγκωσε το χέρι και κρεμάστηκε από αυτό. Οι βάρβαροι νόμισαν ότι η θεά Δίκη τιμωρεί έτσι τον Παύλο, επειδή κάποιο μεγάλο κακό έκανε. Ο Θεός όμως δεν τιμωρεί μόνον κάποιον για να βάλει μυαλό. Επέτρεψε στο φίδι να δαγκώσει τον απόστολο, για να γίνει ένα ολοφάνερο θαύμα και να φανεί το μεγαλείο του Θεού και του αποστόλου Του. Ο Παύλος, που τόσα χρόνια αντιμετώπιζε ένα άλλο φίδι, πολύ πιο δυνατό και επικίνδυνο, τον διάβολο, δεν ταραχτηκε καθόλου. Οι άλλοι περίμεναν να πρηστεί το χέρι του και να πεθάνει. Εκείνος όμως, τίποτα δεν έπαθε. Οι βάρβαροι, που πρίν κατηγορούσαν τον Παύλο σαν εγκληματία, τώρα νομίζουν ότι είναι Θεός. Ο Παύλος μάλιστα έκανε κι άλλο ένα θαύμα. Έκανε καλά τον πατέρα του φιλόξενου άρχοντα της περιοχής, Ποπλίου και πολλούς άλλους αρρώστους. Όλο το νησί πίστεψε στον Χριστό.

Μετά από τρεις μήνες ο Παύλος με τους άλλους αναχώρησε από την Μάλτα για την Ιταλία με ένα καράβι, που είχε για σήμα, τους Διόσκουρους, τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη. Έφθασε στην αρχή στις Συρακούσες, πέρασε από το Ρήγιο και τους Ποτιόλους. Εκεί τα πνευματικά αδέρφια του Παύλου τον φιλοξένησαν για μια εβδομάδα. Ο Παύλος ταξιδεύοντας για τη Ρώμη πέρασε από την όλη την Μεγάλη Ελλάδα. Πέρασε επίσης από τρία μεγάλα ηφαίστεια. Ένα από αυτά, ο Βεζούβιος κατέστρεψε μετά από λίγο την Πομπηία. Μόλις έφθασε στην Ιταλία οι αδερφοί από τη Ρώμη βγήκαν από την πόλη χιλιόμετρα πολλά για να συναντήσουν τον απόστολο, να φιλήσουν τα τραύματά του για τον Χριστό, να ακούσουν το κήρυγμά του. Ο Παύλος ποθούσε να δει την Ρώμη, όχι για τα αξιοθέατά της, αλλά για να δει τα αδέρφια του, τους Χριστιανούς να τους στηρίξει στην πίστη τους στο Χριστό. Για αυτό με μεγάλη χαρά έκανε πεζοπορία 160 χιλιόμετρα μέχρι την αιώνια πόλη. Εκεί έμεινε για δύο χρόνια. Ήταν περιορισμένος σε ένα σπίτι. Κάποιος στρατιώτης πάντα βρισκόταν δίπλα του. Δίπλα του όμως βρίσκονταν συνέχεια και τα πνευματικά του αδέρφια, που διψούσαν να ακούσουν για το Χριστό και την πρόοδο του κηρύγματος. Μετά τα δύο αυτά χρόνια ο απόστολος ταξίδεψε μέχρι την Ισπανία και την Κρήτη. Από την Ανατολή μέχρι την Δύση έγινε γνωστό το κήρυγμα του Χριστού.

Το 64 μ.Χ. ο απόστολος των εθνών, ο απόστολος της Ελλάδας, ο πρώτος μετά τον Ένα, ο μεγάλος Παύλος σφάζεται από τον Νέρωνα, όπως ο Ιωάννης ο Πρόδρομος. Το κεφάλι του κόπηκε. Το στόμα του όμως ακόμα μιλάει σε μας, τα αδέρφια του. Μιλάει με τις επιστολές του. Μιλάει με το παράδειγμά του. Μακάρι και μείς να μοιάσουμε στην μετάνοια του Παύλου. Μακάρι να αγαπήσουμε και μεις τον Χριστό σαν κι εκείνον. Μακάρι να γίνουμε και μεις φλογεροί ιεραπόστολοι και θαρραλέοι κήρυκες του Χριστού!

DIE REISEN DES APOSTELS PAULUS

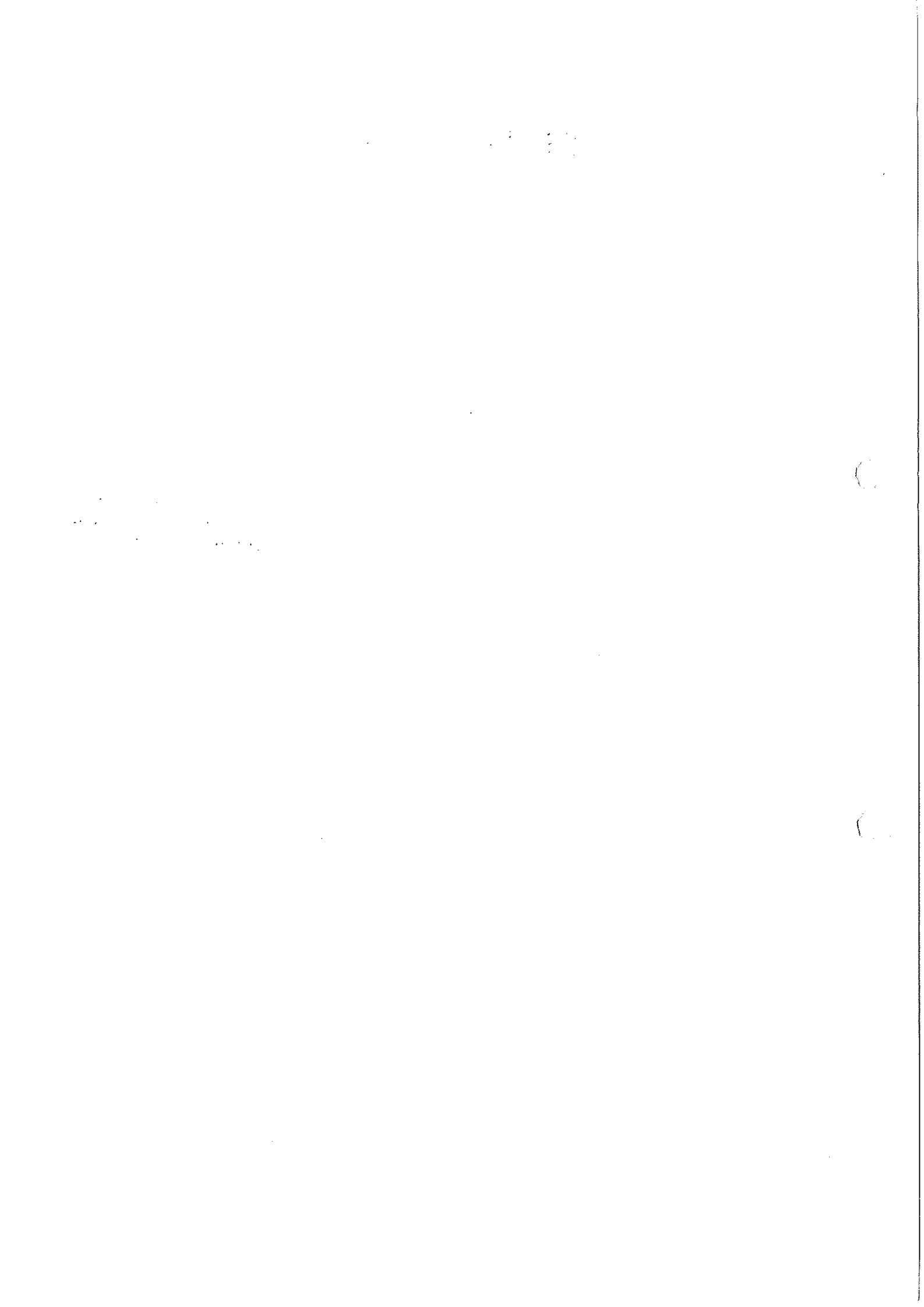

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

Χριστιανικές εορτές
Ορθόδοξη αγιογραφία
Σημασία των Εικόνων

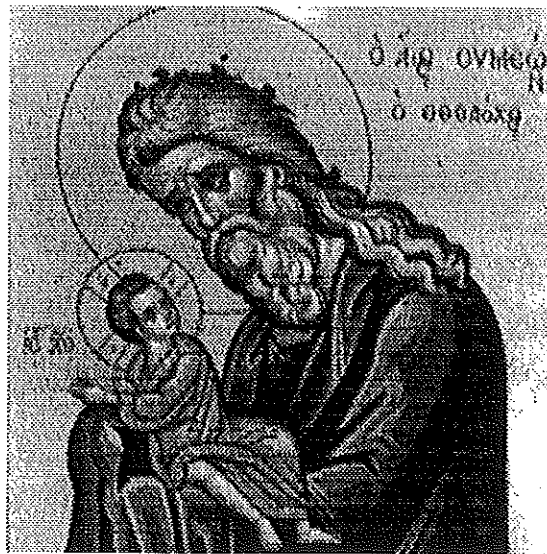

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Σ. ΔΕΣΠΟΤΗΣ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ
ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΙ
ΣΗΚΩΝΟΥΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΒΪΟΙ ΑΓΙΩΝ

WIESBADEN
1997

Αυτοί που άγγιξαν τὰ ἔπαθλα,
πρῶτα μόχθησαν καὶ κοπίασαν πολὺ...

Εισαγωγή

Ο τρίτος τόμος της Σειράς „Παιδί και Ορθοδοξία“ είναι αφιερωμένος στην Παναγία, τους αγγέλους και στους αγίους. Όπως ωραία σημειώνει ένας σύγχρονος ιεροκήρυκας: ‘Η εποχή μας έχει επιστήμονες και κυβερνήτες. Έχει τεχνίτες και χριστιανούς’. Δεν έχει όμως μάρτυρες. Η εποχή μας ζητεί μάρτυρες...Το ελληνικό χόμα είναι ζυμωμένο με το αίμα των μαρτύρων. Η γη της Ελλάδας είναι σπαρμένη με οστά αγίων, που μαρτύρησαν!..Αλλά οι μάρτυρες λησμονήθηκαν. Πολύ περισσότερο έχουν πάψει να αποτελούν πρότυπο. Ένας ποδοσφαιριστής, ένας πολιτικός συγκινούν περισσότερο από έναν μάρτυρα. Κι αν τους έχουμε τους μάρτυρες, τους έχουμε στο ημερολόγιο γραμμένους και στον τοίχο κρεμασμένους. Κι αν τους τιμάμε, τους τιμάμε πολύ περιορισμένα. Λίγοι θυμούνται την μνήμη τους. Κι εκείνοι, που τους τιμούν, τους τιμούν τυπικά. Αρκούνται σε ένα προσκύνημα της εικόνας τους, σε μια λαμπάδα. Κι όμως μνήμη του μάρτυρος σημαίνει μίμηση του μάρτυρα. Ο μάρτυρας είναι το πρωτότυπο. Κάθε χριστιανός πρέπει να γίνει το αντίτυπο, το αντίγραφο της ζωής του μάρτυρος. Τότε θα βγει αληθινή ητιμή του αγίου, όταν τον αφήσουμε ελεύθερο να βγει έξω από το ναό, να περπατήσει μέσα στην κοινωνία..Αν δούμε στην εποχή μας κάποιον χριστιανό να θέλει έστω κι ασθενικά να μιμηθεί τη ζωή ενός αγίου, θα τον παρεξηγήσουμε, θα τον ειρωνευθούμε, θα πούμε-Το παράκανε. Τρελλάθηκε. Του την έχει δώσει!..Είναι λοιπόν ανάγκη να ζωντανεύσουν οι άγιοι, που είναι στις εικόνες, να γίνουν έμψυχες εικόνες, να βρουν μίμηση στην δικιά μας ζωή.’(π.Δανιήλ Λεράκης).

Τα παιδιά μας παλεύουν απεγνωσμένα να βρουν πρότυπα. Και δυστυχώς πέφτουν θύματα της τηλεόρασης και των άλλων μαζικών μέσων, που κατασκευάζουν αστέρια για να πουλήσουν ή να ποδηγετήσουν. Έτσι γεμίζουν τους τοίχους τους με μοντέρνα είδωλα της μουσικής, του ποδοσφαίρου ή της τέχνης που τώρα τα γοητεύουν και κυριολεκτικά τα σαγηνεύουν στα δίχτυα τους αύριο όμως θα τα απο-γοτεύσουν, αφού είναι προδιαγεγραμμένη η πορεία τους. Γεμίζουν τους τοίχους των δωματίων τους όχι με αγίους και ήρωες αλλά με αμφίβολης ποιότητας καλλιτέχνες και αθλητές, προκειμένου να γεμίσουν την μοναξιά τους. Κι όμως αυτά τα είδωλα την στιγμή του πόνου τους στέκονται βουβά και άλαλα. Από αυτή την άποψη το μάθημα των Θρησκευτικών έρχεται να γκρεμίσει αυτήν την ειδωλολατρία, που είναι πολύ πιο ύπουλη απο την αρχαία γιατί χρησιμοποιεί την επιστήμη της ψυχολογίας και της ψυχανάλυσης, χρησιμοποιεί υποσυνείδητα μηνύματα.

Για να μιμηθούν τα παιδιά τους αγίους πρέπει να καταλάβουν και αυτά και εμείς οι μεγάλοι μερικά βασικά πράγματα.

Πρώτον ότι οι άγιοι δεν ήταν ούτε είναι υπεράνθρωποι. Αντίθετα έγιναν άγιοι ακριβώς επειδή έγιναν πραγματικοί άνθρωποι. Κατάφεραν να καθαρίσουν την καρδιά τους από την βρωμιά της αμαρτίας και να ξεπροβάλλει μέσα τους η εικόνα του Θεού της αγάπης και της αλήθειας.

Δεύτερον. Οι άγιοι δεν ήταν ούτε είναι αναμάρτητοι. Υπήρξαν αμαρτωλοί (και μάλιστα πολλές φορές μεγάλοι) αλλά μετανοημένοι αμαρτωλοί. Πέσανε κι αυτοί στο χαντάκι της αμαρτίας. Γρήγορα όμως το συνειδητοποίησαν και αναστήθηκαν. Κατάλαβαν ότι η αμαρτία δεν είναι υγεία αλλά αρρώστια, τύφλωση της καρδιάς και επιδίωξαν να βρουν την υγεία τους. Έφυγαν ίσως κι αυτοί μακριά από το πατρικό σπίτι, όπως το άσωτο παιδί. Βρήκαν όμως και το δρόμο της επιστροφής.

Τρίτον. Οι άγιοι είναι οι επιτυχημένοι της ζωής. ‘Με το απολυτήριο της ζωής, που λέγεται αγιότητα δεν διωρίστηκαν σε κάποια προσωρινή θέση του δημοσίου, προσωρινή και γήινη, αλλά στον ουρανό. Δεν πήραν ένα μισθό μερικών χιλιάδων, αλλά εισπράττουν συνέχεια την δόξα από τον μισθαποδότη Χριστό. Δεν παίρνουν κάποια μικρή ή μεγάλη σύνταξη αλλά ζούν στη σύναξη του ουρανού. Δεν παίρνουν εφάπαξ αλλά απολαμβάνουν την αιώνια κληρονομιά’.

Τέταρτον. Άγιοι υπάρχουν και σήμερα. Και σήμερα υπάρχουν αθλητές της αρετής της αγιότητας. Δεν λέγονται Δαβίδ ή Σαμψών. Ο σημερινός άγιος είναι ίσως κάποιος κύρ-Κώστας, που ζεί με τιμότητα, που δεν την προδίδει. Είναι ίσως κάποιος Γιάννης, που ζεί με αγνότητα και αγάπη στο Θεό. Είναι ίσως κάποιος Βασίλης, που ζεί κατάκοιτος κι όμως δεν γογγύζει, αλλά δοξολογεί το Θεό. Αγία είναι κάποια γυναίκα που σηκώνει το σταυρό της πολυτεκνίας με πίστη στο Θεό.’ Άγιοι είναι όλοι εκείνοι

οι πραγματικοί αθλητές της ζωής, που μάχονται με τον εαυτό τους, που δεν συμβιβάζονται με τον κόσμο, που προσπαθούν με την ομολογία στο Χριστό και την ακράδαντη πίστη τους στις αξίες της πίστης να προστατεύσουν την οικογένειά τους, να κάνουν αγίους με τόλμη και θάρρος.

Έγραφε κάποια διευθύντρια ενός σχολείου στις ημέρες μας: Είμαι ένας άνθρωπος, που επέζησε απο στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Τα μάτια μου είδαν πράγματα που δεν έπρεπε να τα δει ποτέ κανείς. Θαλάμους αερίων κατασκευασμένους απο σπουδασμένους μηχανικούς. Παιδιά δηλητηριασμένα απο μορφωμένους γιατρούς. Γυναίκες και μωρά να πυροβολούνται και να σκοτώνονται απο καθηγητές Γυμνασίου και Πανεπιστημίου. Γι αυτό είμαι επιφυλακτική απέναντι στην μόρφωση. Η παρακλήσή μου είναι: Βοηθήστε τα παιδιά σας, τους μαθητές σας αν είναι άνθρωποι...Διδάσκουμε τα πάντα στους ανθρώπους εκτός απο το πιο ουσιαστικό. Κι αυτό είναι η ζωή. Κανείς δεν σου διδάσκει τη ζωή. Υποτίθεται πώς την ξέρεις. Κανείς δεν σου διδάσκει πώς να είσαι άνθρωπος και τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος'.

Το πώς θα γίνεις άνθρωπος, το πώς θα ζήσεις αληθινά και ευτυχισμένα υπάρχει παρόλο τον αφορισμό της διευθύντριας . . . κάποιος που το διδάσκει είναι ο Χριστός, είναι οι άγιοι, οι τοτινοί και οι σημερινοί, που πραγματικά περιμένουν με αγωνία πότε θα βγούν από τα κάδρα μας για να μπουν στη ζωή τη δικιά μας και στην καρδιά των παιδιών μας.

‘Αν δείς μπροστά σου ένα λιοντάρι, τί θα κάνεις; Θα του επιδείξεις το πτυχίο σου; Θα σου το ξεσχίσει. Αν σε περιζώσουν οι φλόγες τί θα κάνεις; Θα δείξεις τα χαρτονομίσματά σου; Θα σου τα κάνουν στάχτη οι φλόγες. Οι Τρεις Παιδες έδειξαν την πίστη τους και το καμίνι της φωτιάς μεταβλήθηκε σε δροσερό αναψυκτήριο. Αν το μικρό σου παιδί πεθάνει, θα δείξεις την ομορφιά σου; Η χήρα της Παλαιάς Διαθήκης, η ελεήμων γυναίκα, έδειξε την πίστη της και αναστήθηκε το παιδί της..Το λιοντάρι υπάρχει πάντοτε. Ωρύεται. Είναι ο Σατανάς. Η φωτιά υπάρχει, φουντώνει. Είναι οι πειρασμοί. Το παιδί που πέθανε υπάρχει. Είναι η σύγχρονη νεότητα, που αργοπεθαίνει δεμένη στις ποικίλες εξαρτήσεις, με φοβερότερη την εξάρτηση των ναρκωτικών. Στα φρικιαστικά στοιχεία του κακού τί θα αντιτάξουμε; Ένα και μόνο μπορούμε να αντιτάξουμε αποτελεσματικά: την πίστη, στο συγκεκριμένο Θεό Λόγο, στον Ιησού Χριστό.’

Σ.Δεσπότης

Το βιβλίο αφιερώνεται σε όσους αγωνίζονται για να μεταδώσουν ‘του Χριστού την πίστη την αγία’ στις αγνές ψυχές των παιδιών.

Τον Σεβασμώτατο Μητροπολίτη Γερμανίας κ.κ.Αυγουστίνο
τους πνευματικούς πατέρες των ενοριών Φρανκφούρτης και Wiesbaden,
πρωτοπρ. Βαρθολομαίο, Γεώργιο, και Φίλιππο
και στις μητέρες όλων των παιδιών που τα οδηγούνε μέσα από τις πόρες του καιρού
στο Χριστό και στο μάθημά του, τα Θρησκευτικά.

1.Η Δύναμη του Σταυρού

Όταν οι Ισραηλίτες ελευθερώθηκαν από τους σκληρούς Αιγυπτίους και σχίσθηκε η Ερυθρά Θάλασσα, εκείνοι βρέθηκαν να βαδίζουν μέσα στη σκληρή και καυτή έρημο. Αρχισαν να διψούν μα το νερό που βρήκαν ήταν πικρό. Ο Μωσής πήρε ένα ξύλο, που του έδειξε ο Θεός. Το έβαλε μέσα στο νερό, και εκείνο έγινε γλυκό. Όλοι ήπιαν και δόξασαν το Θεό. Ποιό είναι άραγε το ξύλο που θα δώσει και σε εμάς, που μπήκαμε στη σχολική χρονιά δύναμη και κουράγιο ;

Η Εκκλησία μας, που είναι μάνα και φροντίζει για τα παιδιά της υψώνει την Κυριακή που μας έρχεται το Σταυρό του Χριστού. Προτού αναστεί ο Χριστός στο Σταυρό, εκείνος ήταν ένα ξύλο για τους κακούργους και τους εγκληματίες. Απο τη στιγμή που έχυσε πάνω στο Σταυρό το αίμα Του ο Χριστός, ο Σταυρός έγινε ένα όπλο, που τρέμουν ο διάβολος και όλοι οι κακοί. Όπως ο αετός ανοίγει τα φτερά του για να σκεπάσει τα μικρά του, έτσι και ο Χριστός άπλωσε πάνω στο Σταυρό τα καρφωμένα και πληγωμένα χέρια του για να μας αγκαλιάσει όλους και να μας προστατεύσει.

Στην Ελλάδα μας είδαμε ότι τα πουλιά για να πετάξουν το σχήμα του Σταυρού κάνουν με τα φτερά τους. Τα πλοία για να διασχίσουν τις όμορφες θάλασσες το σχήμα του Σταυρού κάνουν με τα κατάρτια τους. Και μείς τώρα που ξεκινάμε το Σχολείο δεν έχουμε παρά να κάνουμε σωστά και με ευλάβεια το Σταυρό μας για να πάρουμε δύναμη και κουράγιο.

Κάποτε οι Ισραηλίτες συνάντησαν φοβερούς εχθρούς, που όρμησαν για να τους σκοτώσουν. Στην αρχή τάχασαν. Ο γέροντας Μωσής ανέβηκε όμως σε ένα ψηλό βουνό. Όταν σήκωσε τα χέρια του σε σχήμα Σταυρού για να προσευχηθεί οι Ισραηλίτες νικούσαν. Όταν κουραζόταν και κατέβαζε τα χέρια του νικούσαν οι εχθροί. Δύο άντρες τότε κρατούσαν τα χέρια του Μωσέ σε σχήμα Σταυρού, ώσπου οι εχθροί το έβαλαν στα πόδια. Πάνω στο Σταυρό έχει απλωμένα τα δικά του χέρια ο μεγάλος μας αδελφός, ο Χριστός. Ο Χριστός έχυσε το αίμα Του όχι επειδή εκείνος έκανε κάτι κακό. Ο Χριστός σταυρώθηκε επειδή μας αγαπούσε. Ποιός άλλος απο από τα αστέρια που λατρεύουμε θα πεθάνει για μας; Ας μην ντρεπόμαστε να κάνουμε με ευλάβεια το Σταυρό, αφού δε ντράπηκε ο Χριστός να πεθάνει για τη δική μας χάρη και αγάπη.

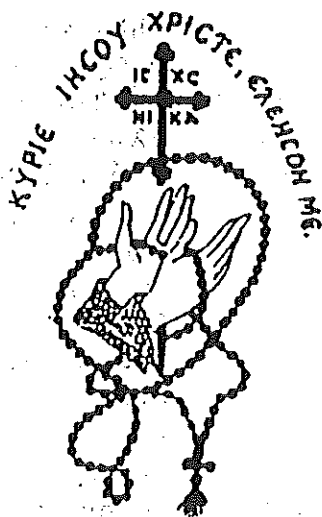
Στα σχολεία της Ελλάδας την πρώτη μέρα της σχολικής χρονιάς γίνεται αγιασμός και στο τέλος όλοι φιλούν το Σταυρό και το χέρι του ιερέα. Όλοι μαζί, δάσκαλοι και παιδιά προσεύχονται στο Χριστό η καινούργια χρονιά να είναι ευλογημένη. Και μείς ας παρακαλέσουμε το Θεό να μας βοηθήσει με τη δύναμη του δικού Του Σταυρού να σηκώσουμε το δικό μας μικρό σταυρό, για να φτάσουμε στην Πρόοδο και τη Χαρά .

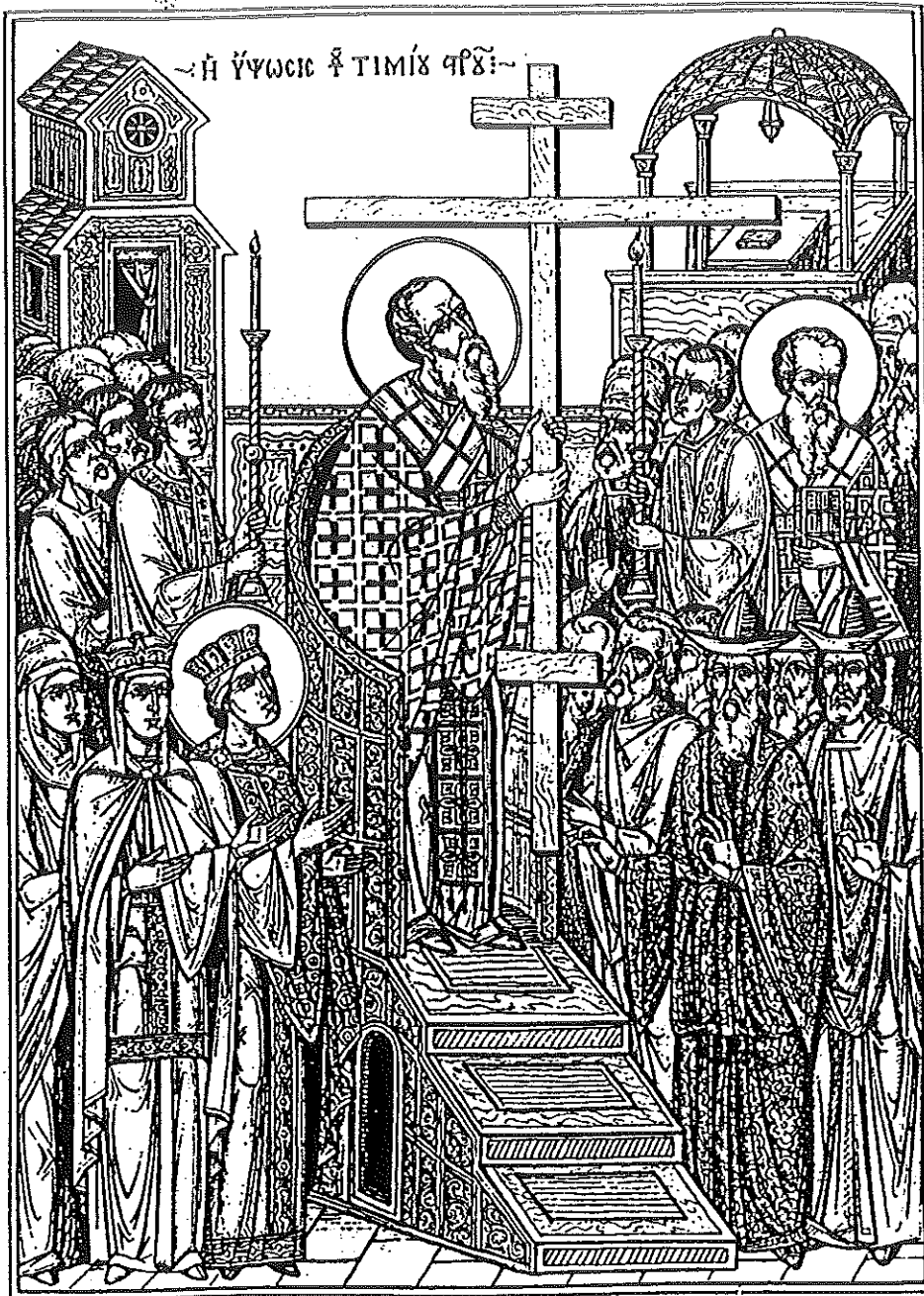
Ερωτήσεις: 1) Πώς έγινε το πικρό νερό στην έρημο γλυκό και δροσερό;

2) Πώς νίκησαν οι Ισραηλίτες τους εχθρούς τους;

3) Τι είναι ο αγιασμός και πώς θα είναι και η δικιά μας χρονιά ευλογημένη;

4) Πώς και γιατί κάνουμε το Σταυρό μας;

Τόν Σταυρόν Σου προσκυνούμεν Δέσποτα
καί την Αγίαν Σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Σώσον Κύριε τον λαόν σου καί ευλόγησον την κληρονομίαν Σου
νίκας τοίς ευσεβέσι κατ'εναντίων δωρούμενος
και τόν σόν φυλάττων διά του Σταυρού σου πολίτευμα.

Βλέποντες τοὺς ἁγίους εἶνε ὡς νὰ βλέπωμεν τὸν Κύριον. τοῦ ὁποίου τὰς ἀρετὰς ἀντανακλοῦν οἱ ἅγιοι. Οὕτως εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον Παλαμᾶν ἀρχιεπίσκοπον Θεσσαλονίκης. ἐορτάζοντα τὴν Β΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἐκκλησία μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγκωμιαστικῶν ὕμνων ψάλλει καὶ τοῦτον· «Ἐσοπτρον Θεοῦ ἐγένου. Γρηγόριε· τὸ κατ' εἰκόνα γὰρ ἄσπιλον ἐτήρησας, νοῦν δὲ ἡγεμόνα κατὰ παθῶν σαρκικῶν ἀνδρικῶς ἐνστησάμενος, τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἀνελάβου· ὅθεν οἶκος γέγονας τῆς ἁγίας Τριάδος λαμπρότατος».

Ο γέροντας Γεράσιμος και το λιοντάρι

Ήταν ένας γέροντας, που τον λέγανε Γεράσιμο και ασκήτευε με τον υποτακτικό του στην έρημο του Ιορδάνη. Μια μέρα κοντά στο ποτάμι, που κατέβηκαν για νερό, βλέπουν ένα λιοντάρι. Ήταν κουλουρισμένο κάτω από 'να φοίνικα κι όλο ούρλιαζε. Το ζυγώνει ο γέροντας και τί να δει; Το πόδι του ήταν νταούλι. Ένα μεγάλο αγκάθι ήταν μπηγμένβο στα δάχτυλά του και το ζώο πόναγε. Σκύβει, του πιάνει μαλακά το πόδι, το πονεμένο, και του τραβά με δύναμη το αγκάθι και το βγάζει. 'Ούουου!" έσυρε φωνή το αγρίμι. Σείστηκε ο τόπος. Ύστερα σηκώθηκε και κούτσα-κούτσα ακολουθεί το γέροντα ίσαμε τη σπηλιά και κάθεται έξω σαν φρόνιμο σκυλάκι.

Ο γέροντας τού'δωσε το λιγοστό χοιλό, που ετοίμασε για λόγου τους ο υποτακτικός. Την παράλλη μέρα τέλειωσε το νερό κι ο υπηρέτης ξεκίνησε με το γαιδουράκι για το ποτάμι. Το λιοντάρι έτρεξε κι αυτό ξοπίσω. Μπρός το λιοντάρι, πίσω ο υποτακτικός με το γαιδουράκι. Στο δρόμο συναντάνε έναν ξυλοκόπο. Μόλις είδε το αγρίμι όπου φύγει-φύγει. Σαν πήρανε το νερό και γύρισαν στο καλύβι, το γαιδουράκι ξανακατέβζηκε στο ποτάμι για να βοσκήσει. Ο φίλος του, το λιοντάρι κάθησε κάτω από ένα θάμνο να ξεκουραστεί. Πάνω στην ώρα περνούν και κάτιπραματευτάδες. Βλέπουν μονάχο το γαιδουράκι, το δένουνε με ένα σκοινί και το τραβούν μαζί τους. Το λιοντάρι δεν πήρε μυρουδιά. Κι όταν καμιά φορά ξύπνησε το λιοντάρι, το γαιδουράκι πουθενά δεν φαινόταν. Το λιοντάρι γυρνά στη σπηλιά του γέροντα μονάχο και θλιμμένο.

-Μήπως τό'φαγες; λέει άγρια ο γέροντας Ιορδάνης στο λιοντάρι.

-Από δώ και πέρα εσύ θα φορτώνεσαι τις κανάτες με το νερό! του φώναξε ο υποτακτικός.

Πέρασε καιρός από τότε. Μπορεί και χρόνια. Η ψυχή του γέροντα από την άσκηση και την προσευχή έγινε ανάλαφρη σαν πεταλούδα. Κι ένα βράδυ πέταξε στη στράτα του ουρανού. Ένας αέρας πήρε να φυσά. Ο υποτακτικός τρόμαξε. Πήγε να κλείσει το πορτέλι της σπηλιάς. Όσο ζούσε ο γέροντας, το πορτέλι έμενε πάντα ανοικτό. Και μπαινοβγαίνανε τα ερπετά. Και μπαινοβγαίνανε τα αγρίμια ανεμπόδιστα. Και ο γέροντας του μιλούσανε και αυτά το καταλάβαιναν. Και κουλουριάζονταν στα πόδια του σαν αρνιά.

Έκανε το Σταυρό του ο υποτακτικός. Δεν πρόλαβε να αποσώσει την ευχή και βλέπει μπρός την πόρτα το λιοντάρι. Μπρός αυτό και ξοπίσω το γαιδουράκι. Και παραπίσω τρεις καμήλες. Βουνό στη ράχη τους το φορτίο. 'Ε! Τί έγινε; Σε είδαν οιπραματευτάδες και τί βάλανε στα πόδια; Καλά τους έκανες!'. Το αγρίμι με ένα σάλτο βρέθηκε μέσα στη σπηλιά. Βιαζόταν να τριφτεί στα χέρια του γέροντα, να το χαιδέψει και να τον ακούσει να τον επαινεί. Ένα πονεμένο ουρλιαχτό ποτάμισε κατά έξω από το ανοιχτό πορτέλι, σαν δεν τον είδε, και θαρρείς έσκισε στα δύο η νύχτα.

Ο υπηρέτης δεν ξαναμπήκε στη σπηλιά. Με το γαιδουράκι και τις καμήλες τράβηξε για την πόλη. Αυτός δεν άντεχε τις πολλές νηστείες και τη μοναξιά. Κι επιπλέον φοβόταν τα αγρίμια. Το λιοντάρι όμως κουλουριάστηκε στη γωνιά, που συνήθιζε να κάθεται ο ασκητής κι έχωσε το κεφάλι του ανάμεσα στα μπροστινά του πόδια. Κανείς δεν το ξανάδε. Δεν ξαναβγήκε από τη σπηλιά πιά.

Το ευαγγέλιο

Μια φορά ήταν ένας αβάς. Τον έλεγαν Γελάσιο. Και δεν είχε ούτε σπίτι ούτε καλύβι. Τίποτε δικό του!

Όλο κι όλο το βιος του ήταν ένα ευαγγέλιο, μα κι αυτό ποτέ δεν το έπαιρνε μαζί του. Το άφηνε στην εκκλησιά και το διάβαζαν κι οι άλλοι αδελφοί.

Μια μέρα μπήκε στην εκκλησιά ένας καλόγερος. Ο αβάς Γελάσιος πρώτη φορά τον έβλεπε. Και παίρνει στα χέρια το ιερό βιβλίο ο καλόγερος και το διαβάζει. Μα σαν έφυγε, το ευαγγέλιο δεν ήταν πια στη θέση του. Κι άλλος κανείς δεν είχε έρθει μετά από αυτόν.

Τον βλέπει ο αβάς να ξεμακραίνει και δεν τον φωνάζει να τον ρωτήσει τι έγινε το ευαγγέλιο, τι το έκανε. Τον άφησε κι έφυγε.

Και ο καλόγερος πήγε στην πόλη και βρήκε αγοραστή να το πουλήσει.

«Πόσο το ζητάς;» τον ρωτά ο αγοραστής.

«Δεκάξι νομίσματα!» του λέει ο καλόγερος, «ακατέβαρα!».

«Δεκάξι νομίσματα!».

Του φάνηκαν πολλά. Και τον παρακαλεί να του τ' αφήσει, για να το δείξει σ' ένα φίλο του παπά, και να του πει αν πράγματι αξίζει τόσα.

Στέρχει ο καλόγερος τ' αφήνει, κι εκείνος μια και δυο το πάει στον αβά Γελάσιο.

«Το και το», του λέει. «Αξίζει τα δεκάξι νομίσματα που μου ζητά ο καλόγερος;».

Ο αβάς το βλέπει, τ' αναγνωρίζει πως είναι το δικό του, μα δε μιλά. Μόνο για την τιμή του λέει πως είναι πολύ καλή. (Ο ίδιος το είχε αγοράσει δεκαοχτώ νομίσματα). Και τον συμβουλεύει να το κρατήσει.

Τον ευχαρίστησε για τη γνώμη του ο άνθρωπος κι αφού του έβαλε μετάνοια, έφυγε. Πήγε ίσια στην πόλη και βρήκε τον καλόγερο.

«Ακριβά το πουλάς», του λέει, για να πετύχει πιο συμφερτική τιμή. «Το έδειξα στον αβά Γελάσιο και μου 'πε ότι δεν αξίζει ούτε τα μισά».

«Στον αβά Γελάσιο, είπες, ότι το έδειξες;» γούρλωσε τα μάτια ο καλόγερος. «Και μόνο αυτό σου είπε ο αβάς, τίποτε άλλο;».

«Τι άλλο; Αυτό τον ρώτησα!».

Κοκκίνισε, πρασίνισε ο καλόγερος, δεν ήξερε τι ν' αποκριθεί. Απλώνει το χέρι στο ευαγγέλιο.

«Ξέρεις; Μετάνιωσα», λέει, «δεν το πουλώ!». Κι αμέσως τρέχει στον αβά Γελάσιο και του το δίνει.

«Σου το 'φερα, αβά μου!» κάνει λαχανιασμένα «και σχώρα με για την πράξη μου!».

Ο παπάς αρνιέται να το δεχτεί. Τον κοιτά καλοσυνάτα.

«Για να το πάρεις, αδερφέ μου, θα το 'χες μεγάλη ανάγκη. Κράτα το λοιπόν! Μη μου το επιστρέφεις!».

«Όχι! Όχι!» επιμένει ο καλόγερος. «Θα το 'χω βάρος στην ψυχή μου, αν δε σου το γυρίσω».

«Αν είναι να το 'χεις βάρος...!».

Το βάζει στη θέση του ο αβάς κι είναι πολύ χαρούμενος. Το

ΓΥΡΩ ΜΟΥ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
Σ' ΕΧΟΥΝ ΞΕΧΑΣΕΙ

Γύρω μου οί άνθρωποι Σ' έχουν ξεχάσει
φτιάχνουν θρόνους και ψάχνουν
για τόν βασιλιά.

Ὁ Χριστός λέν' πώς εἶναι για τίς ἐκκλησιές
μιὰ εἰκόνα τοῦ τοίχου, μιὰ νεκρή ζωγραφιά.

Πῶς νὰ Σ' ἐ δῶ;

βασιλιά ἢ φτωχό;

δάσκαλο, κρεμασμένο ληστή

σὲ μιὰ παλιά ἐποχή;

Ἢ ὅπως εἶναι ἡ ἀλήθεια πού ζῶ,

σύντροφο, φίλο μου, Θεό;

Γύρω μου οί άνθρωποι Σ' έχουν ξεχάσει

θάβουν τήν εὐτυχία στὰ πολλά τους λεφτά.

Καί μοιράζονται τίτλους καί ψηφίζουν ἡγέτες.

Μὰ τὸ δρόμο δέν βρίσκουν, γιατί Ἐσὺ

εἶσαι μακριά.

Πῶς νὰ σὲ πῶ...

Γύρω μου οί άνθρωποι Σ' έχουν ξεχάσει

Μὰ μιὰ ἐλπίδα τοὺς μένει θὰ τὴν πῶ δυνατά.

«Ὁ Χριστός εἶναι Ἐκεῖνος

πού στὸν κόσμο θὰ φέρει,

τὴν Ἀγάπη πού λείπει καί τὴ Λευτεριά!

Πῶς νὰ σὲ τραγουδῶ...

Η ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Τόν τελευταίο καιρό επικρατεί ή συνήθεια νά γιορτάζονται τά γενέθλια τουῦ παιδιοῦ. Τά γενέθλια ὁμως γιορτάζουν κυρίως οί ξένοι καί ιδιαίτερα οί Ἀγγλοαμερικανοί. Για μᾶς τούς Ἑλληνες Ὁρθοδόξους, μεγαλύτερη σημασία ἔχει ή ὀνομαστική γιορτή, ήμέρα δηλαδή πού γιορτάζει ὁ Ἅγιος ἢ ή Ἁγία, τό ὄνομα τῶν ὀποίων πῆρε ὁ καθένας μας, κατά τό ἅγιο Βάπτισμα.

Τό δικό μας ἔδιμο εἶναι ἀσυγκρίτως πιά λογικό καί πιά χαρούμενο. Γιατί, δέ γιορτάζουμε τήν ήμέρα τῆς φυσιολογικῆς μας γέννησης, ἀλλά τήν ήμέρα πού ἀναγεννηθήκαμε καί πήραμε τό ἱερό ὄνομα τουῦ Ἁγίου προστάτη καί ὀδηγοῦ μας.

Οί ὀρθόδοξοι γονεῖς πρέπει νά δίνουν μεγαλύτερη σημασία στήν ὀνομαστική ἑορτή τουῦ παιδιοῦ. Ἐάν θέλουν νά γιορτάζουν καί τά γενέθλιά του, ή γιορτή αὐτή πρέπει νά ἔρθει δεύτερη καί μόνο για τά νηπιακά χρόνια τουῦ παιδιοῦ.

ΣΑΒΒΑΤΟ
Αν. πλ. 7.41 Δ. 5.16
Σελήνη 19 ημερών

1

τ Περιτομή ἱ. Χριστ.
Βασίλειου Μεγ.
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Αν. πλ. 7.42 Δ. 5.21
Σελήνη 25 ημερών

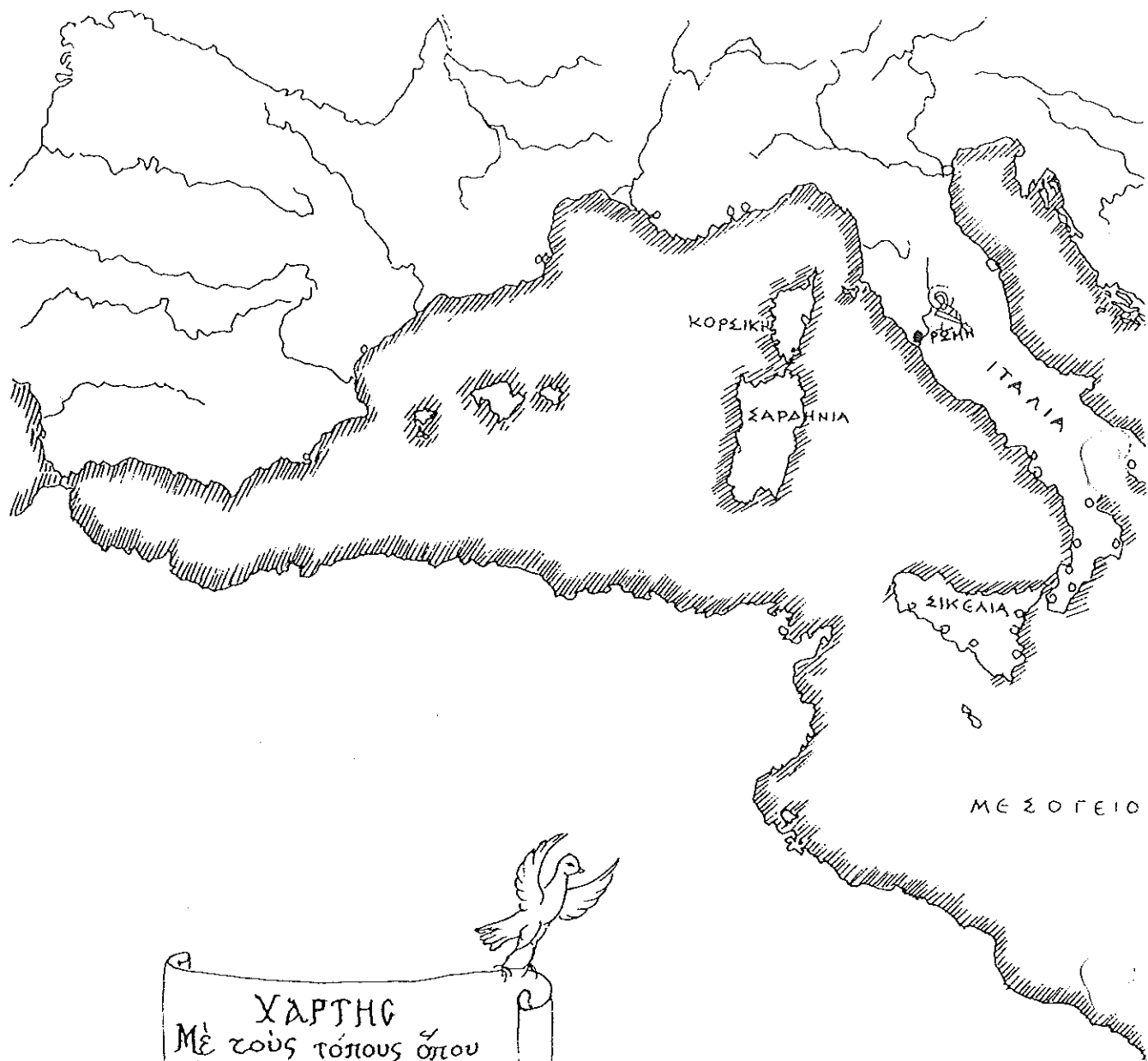
7

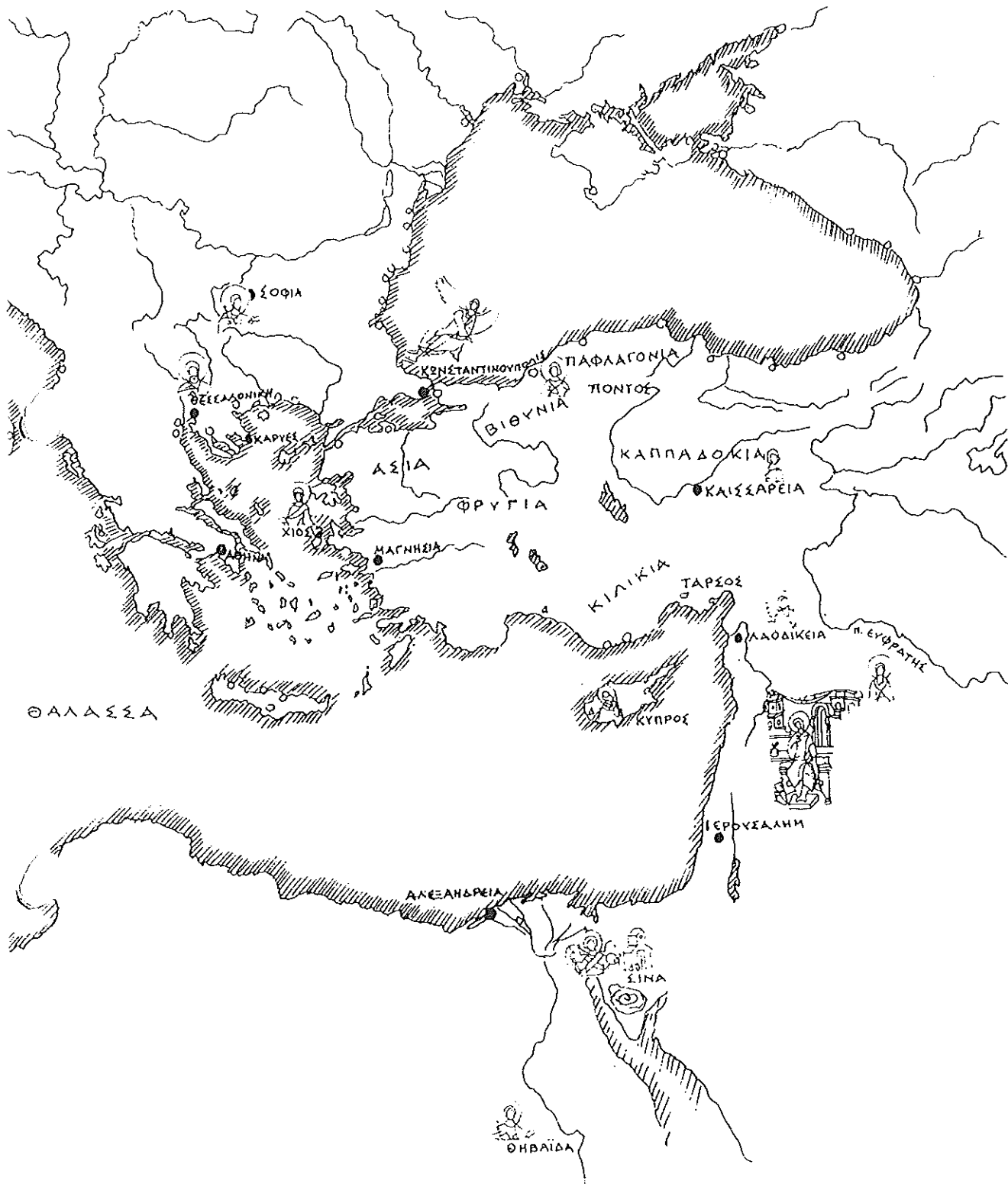
τ Στέφανος ἱερέως
Προδρόμου
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΣΑΒΒΑΤΟ
Ανατ. ηλίου 5.39, Δύσ. 7.08
Σελήνη 12 ημερών

23

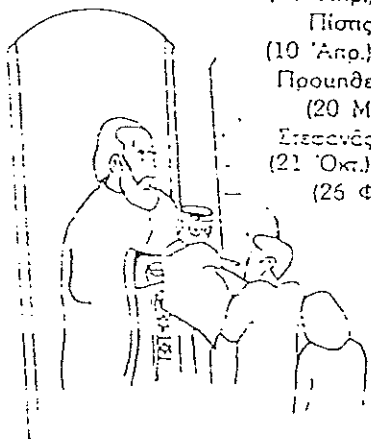
ΑΠΡΙΛΙΟΥ
τ Ἐγείσει Λαζάρου.
Γεωργίου Τροπ., Γλαυκός.

ΟΙ ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΙΜΕΝ
πού Γονείς και Ἀνάδοχοι μπορούν νά δίνουν στά παιδιά
(ὀνόματα γωιστῶν Ἀγίων δέν ἀναφέρονται).

Ἀγαθούκη (13 Ὀκτ.) / Ἀγαθόνικος (22 Αὐγ.) / Ἀγαπητός (18 Φεβ. 17 Ἀπρ.) /
Ἀδαμαντίνη (1 Σεπ.) / Ἀδηνά (1 Σεπ.) / Ἀθηνάγορας (24 Ἰουλ.) / Ἀθηνογένης
(16 Ἰουλ.) / Ἀθηνόδωρος (7 Νοε.) / Ἀκριθή (1 Σεπ.) / Ἀκύλας (21 Ἰαν.) /
Ἀκυλίνα (27 Σεπ.) / Ἀλκιβιάδης (16 Αὐγ.) / Ἀνδρόνικος (9 Ὀκτ.) / Ἀνθία
(12 Ὀκτ.) / Ἀνθος (12 Δεκ.) / Ἀνθοῦσα (22 Φεβ.) / Ἀνίκητος (7 Νοε.) /
Ἀντιγόνη (1 Σεπ.) / Ἀντίγονος (13 Ὀκτ.) / Ἀντίοχος (23 Φεβ.) / Ἀντίπας
(11 Ἀπρ.) / Ἀπόλλων (5 Ἰουν.) / Ἀπολλώνιος (6 Ἰουλ.) / Ἄρης (13 Δεκ.) /
Ἀριάδνη (18 Σεπ.) / Ἀρίσταρχος (27 Σεπ.) / Ἀριστείδης (13 Σεπ.) /
Ἀριστόβουλος (31 Ὀκτ.) / Ἀριστος (22 Φεβ.) / Ἀριστοτέλης (14 Μαΐ.) /
Ἀρκάδιος (26 Ἰαν.) / Ἀρτεμῆς (30 Ὀκτ.) / Ἀρτέμιος (20 Ὀκτ.) / Ἀρχέλαος (30
Ἰαν.) / Ἀρχιππος (22 Νοε.) / Ἀσκληπιός (27 Φεβ.) / Ἀσπασία (1 Σεπ.) /
Ἀστέριος (30 Ὀκτ.) / Ἀπκός (2 Νοε.) / Αὐξένπος (28 Σεπ.) / Αὐρα (30 Ἰαν.) /
Ἀφροδίτη (1 Σεπ.) / Ἀχαϊκός (15 Ἰουν.) / Ἀχιλλεύς (20 Αὐγ.) / Βαλερία
(6 Ἰουν.) / Βαρνάβας (21 Ὀκτ.) / Βάσσα (21 Σεπ.) / Βερίνη (4 Ὀκτ.) / Βήλη
(23 Ὀκτ.) / Βίκτωρ (11 Νοε.) / Βλάσιος (3 Φεβρ.) / Γαλνί (16 Ἀπρ.) /
Γιγάνπος (7 Νοε.) / Γλυκερία (13 Μαΐ.) (22 Ὀκτ.) / Γοργίας (5 Ἰουν.) /
Δαμιανός (17 Ὀκτ.) / Δάμων (28 Αὐγ.) / Δανιήλ (28 Νοε.) / Δήμης
(12 Ἀπρ.) / Δημοσθένης (28 Δεκ.) / Διογένης (5 Δεκ.) / Διομήδης (2 Σεπ.) /
Δίος (3 Ἀπρ.) / Δίων (8 Μαρ.) / Δόμνα (2 Νοε.) / Δομνίνος (5 Νοε.) / Δονάτος
(4 Σεπ.) / Δούκας (24 Ἀπρ.) / Δροσίς (28 Ἰουλ.) / Δωδώνη (1 Σεπ.) /
Εἰρηναῖος (23 Αὐγ.) / Εἰσιόνη (5 Μαΐ.) / Εἰρηνικός (17 Σεπ.) / Ἐλιτάδης
(22 Ὀκτ.) / Ἐλλάδιος (9 Νοε.) / Ἐλπινίκη (1 Σεπ.) / Ἐλπίς (17 Σεπ.) /
Ἐπαινετός (30 Ἰουν.) / Ἐπιστήμη (5 Νοε.) / Ἐραστός (10 Νοε.) / Ἐρατώ
(1 Σεπ.) / Ἐρμᾶς (5 Νοε.) / Ἐρμῆς (30 Ἰαν.) / Ἐρμυλος (13 Ἰαν.) / Ἐτεοκλῆς
(10 Ἀπρ.) / Εὐάρεστος (23 Δεκ.) / Εὐγενία (24 Δεκ.) / Εὐδοκία (10 Σεπ.) /
Εὐκράτης (21 Ὀκτ.) / Εὐνίκη (23 Ὀκτ.) / Εὐσδος (7 Σεπ.) / Εὐέλως (30 Μαΐ.) /
Εὐσέβιος (22 Ἰουν.) / Εὐστάθιος (20 Σεπ.) / Εὐστόχος (23 Νοε.) / Εὐστράπος
(2 Νοε.) / Εὐτυχίς (9 Μαρ.) / Εὐφημία (16 Σεπ.) / Εὐφροσύνη (25 Σεπ.) / Ζωή
(2 Μαΐ.) / Ζωπικός (13 Σεπ.) / Ἡράκλειος (22 Ὀκτ.) / Ἡρακλῆς (10 Ἀπρ.) /
Θάλεια (1 Σεπ.) / Θεαγένης (3 Ὀκτ.) / Θεανώ (1 Σεπ.) / Θεμιστοκλῆς (21 Δεκ.)
/ Θεόγνωστος (19 Μαΐ.) / Θεοδοσία (20 Μαρ.) / Θεοδότη (17 Σεπ.) / Θεόδοτος
(17 Σεπ.) / Θεοδούλη (18 Ἰαν.) / Θεόδουλος (4 Σεπ.) / Θεοδώρητος (3 Μαρ.) /
Θεόκλητος (1 Δεκ.) / Θεοκίστη (9 Νοε.) / Θεόκπιτος (3 Σεπ.) / Θεοτίμη
(19 Μαΐ.) / Θεοφάνης (9 Σεπ.) / Θεοφανώ (16 Δεκ.) / Θεόφραστος (16 Ἰουλ.) /
Θεοφύλακτος (8 Μαρ.) / Θησεύς (10 Ἀπρ.) / Ἰάσων (12 Ὀκτ.) / Ἰγνάπος
(27 Σεπ.) / Ἰουλία (18 Μαΐ.) / Ἰουλίττα (14 Ἰουν.) / Ἰουσίνα (2 Ὀκτ.) /
Ἰσοκράτης (10 Ἀπρ.) / Ἰσιγένεια (16 Νοε.) / Ἰωάννα (27 Ἰουν.) / Καλλίμαχος
(7 Νοε.) / Καλλινίκη (22 Μαρ.) / Καλλίστη (1 Σεπ.) / Κάλλιστος (22 Νοε.) /
Κάρολος (21 Ἀπρ.) / Κικιλία (22 Νοε.) / Κλαυδία (18 Μαΐ.) / Κλειώ (1 Σεπ.) /
Κλεονίκη (1 Σεπ.) / Κλεοπάτρα (1 Σεπ.) / Κλήμης (10 Σεπ.) / Κορδάτος
(21 Σεπ.) / Κόδρος (22 Μαΐ.) / Κοραλία (1 Σεπ.) / Κοσμάς (22 Σεπ.) / Κυράνω
(9 Ἰαν.) / Λεάνδρος (14 Μαΐ.) / Λεύκιος (17 Αὐγ.) / Λίνος (5 Νοε.) / Λουκία
(17 Σεπ.) / Λυδία (20 Μαΐ.) / Λυσίμαχος (9 Μαρ.) / Μακεδόνης (12 Σεπ.) /
Μακεδών (27 Μαρ.) / Μακρίνα (19 Ἰουλ.) / Μαργαρίτα (1 Σεπ.) / Μάρθα
(1 Σεπ.) / Μαρτίνα (28 Φεβ.) / Μαρκία (9 Ἰουν.) / Μερόπη (23 Νοε.) / Μόνικα
(15 Ἰουν.) / Νανά (20 Νοε.) / Ναταλία (26 Αὐγ.) / Νέαρχος (15 Νοε.) /
Νικανόρος (4 Νοε.) / Νίκη (16 Ἀπρ.) / Νικήτας (13 Ὀκτ.) / Νικόστρατος
(18 Δεκ.) / Ξανθίππη (23 Σεπ.) / Ξενία (3 Μαΐ.) / Ξενοφών (26 Ἰαν.) /
Οἰκουμένιος (3 Μαΐ.) / Ὀλγα (11 Ἰουλ.) / Ὀλυμπάς (11 Μαΐ.) / Ὀλύμπιος
(30 Ἰαν.) / Ὀμηρος (10 Ἀπρ.) / Ὀρέστης (17 Σεπ.) / Παγκράτος (9 Φεβ.) /
Πασσακευᾶς (1 Μαρ.) / Παρμενᾶς (23 Ἰουλ.) / Παρμενίων (10 Ἀπρ.) /
Πάροκλος (21 Ἰαν.) / Παύλη (19 Ἰαν.) / Παυλῖνος (18 Μαΐ.) / Πελοπίδης
(10 Ἀπρ.) / Περικλῆς (10 Ἀπρ.) / Πνελόπη (1 Σεπ.) / Πίνδαρος (10 Ἀπρ.) /
Πίσπις (17 Σεπ.) / Πλάτων (18 Νοε.) / Πλωτῖνος (12 Φεβ.) / Πολύβιος
(10 Ἀπρ.) / Πολύδωρος (3 Σεπ.) / Πολυνίκη (1 Σεπ.) / Πολύνικος (10 Ἀπρ.) /
Προυπθεύς (10 Ἀπρ.) / Πρόχορος (28 Ἰουλ.) / Πύρρος (1 Ἰουν.) / Ροδιανός
(20 Μαρ.) / Ρωμανός (1 Ὀκτ.) / Σέβιος (25 Σεπ.) / Στάχυς (31 Ὀκτ.) /
Στεφανός (15 Ἰουν.) / Στατονίκη (31 Ὀκτ.) / Στράτων (13 Σεπ.) / Συκράτης
(21 Ὀκτ.) / Φίλων (24 Ἰαν.) / Φοίβη (3 Σεπ.) / Φακίων (10 Ἀπρ.) / Φεραῖος
(26 Φεβ.) / Χάρις (28 Ἰαν.) / Χαοιτίνη (4 Σεπ.) / Χιονία (16 Ἀπρ.) /
Χρυσῆ (13 Ὀκτ.)

Τὴν ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς μες γιορτῆς
ἐκζητοῦμε καὶ κοινωνοῦμε.

Ἄν να κρατάς καλά μπορείς
τό λογικό σου, ὅταν τριγύρω σου ὄλοι
τάχουν χαμένα καί σ' ἐσέ
τῆς ταραχῆς των ρίχνουν τήν αἰτία...

Ἄν νά ἐμπιστεύεσαι μπορείς
τόν ἴδιο τόν ἑαυτό σου, ὅταν ὁ κόσμος
δέ σέ πιστεύει, κι ἄν μπορείς
νά τοῦ σχωρνᾷς αὐτή τή δυσπιστία...

Νά περιμένεις ἄν μπορείς
δίχως νά χάνεις τήν ὑπομονή σου
κι ἄν οἱ ἄλλοι σέ συκοφαντοῦν,
νά μήν καταδεχθεῖς ποτέ τό ψέμα...

Κι ἄν σέ μισοῦν, ἐσύ ποτέ
σέ μίσος ταπεινό νά μήν ξεπέσεις,
μά νά μήν κάνεις τόν καλό
ἤ τόν πολύ σοφό στά λόγια...

Ἄν νά ὄνειρεύεσαι μπορείς
καί νά μήν εἶσαι δοῦλος τῶν ὄνείρων,
ἄν νά στοχάζεσαι μπορείς
δίχως νά γίνει ὁ στοχασμός σκοπός σου...

Ἄν ν' ἀντικρύξεις σου βαστᾶ
τό θρίαμβο καί τή συμφορά παρόμοια
κι ὅμοια νά φέρνεσαι σ' αὐτούς
τούς δύο τυραννικούς ἀπατεῶνες...

Ἄν σου βαστᾶ ἡ ψυχὴ ν' ἀκούς
ὅποιαν ἀλήθεια ἐσύ εἶχες εἰπωμένη,
παραλλαγμένη ἀπ' τοῦς κακοῦς,
γιά νᾶναι γιά τοῦς ἄμυαλους παγίδα...

Ἦ συντριμμένα νά θεωρεῖς
ὅσα σου ἔχουνε ρουφήξει τή ζωὴ σου
καί πάλι νά ξαναρχινᾷς
νά χτίζεις μ' ἐργαλεῖα πούναι φθαρμένα...

Ἄν ὅσα ἀπόχτησες μπορείς
σ' ἓνα σωρό μαζί νά τά μαζέψεις
καί δίχως φόβο, μονομιᾶς
κορώνα ἢ γράμματα ὄλα νά τά παίξεις...

Καί νά τά χάσεις καί ἀπ' ἀρχῆς
ἀτράνταχτος, νά ξεκινήσεις πάλι
καί νά μὴ βγάλεις καί μιλιὰ
ποτέ γι' αὐτό τόν ξαφνικό χαμό σου...

Ἄν νεῦρα καί καρδιά μπορείς
καί σπλάχνα καί μυαλό καί ὄλα νά τά σφίξεις
νά σέ δουλέψουν ξαναρχῆς,
κι ὅς εἶναι ἀπό πολὺν καιρό σωσμένα...

Καί νά κρατιέσαι πάντα ὀρθός,
ὅταν δέ σοῦχει τίποτε ἀπομείνει
παρά μονάχα ἡ θέληση,
κράζοντας σ' ὄλα αὐτά «βαστᾶτε»...

Ἄν μέ τά πλήθη νά μιλᾷς
μπορεῖς καί νά κρατάς τήν ἀρετὴ σου,
μέ βασιλιάδες νά γυρνᾷς,
δίχως ἀπ' τοῦς μικροῦς νά ξεμακραίνεις...

Ἄν μήτε φίλοι, μήτ' ἐχθροί
μποροῦνε πιά ποτέ νά σέ πειράξουν,
ὄλον τόν κόσμο ἄν ἀγαπᾷς
μά πάρα πολύ κανέναν...

Ἄν τοῦ θυμοῦ σου τίς στιγμές,
πού φαίνεται ἀδυσώπητη ἡ ψυχὴ σου
μπορεῖς ν' ἀφήσεις νά διαβοῦν
τήν πρώτη ξαναβρίσκοντας γαλήνη...

Δικὴ σου θᾶναι τότε ἡ Γῆ,
μ' ὅσα καί μ' ὅ,τι ἀπάνω της κι ἄν ἔχει
καί κάτι ἀκόμα πιό πολύ:
ἄνδρας ἀληθινός θάσαι, παιδί μου.

(Μετάφραση ἀπό τὰ Ἑλληνικά Ν. Καρβούνη)

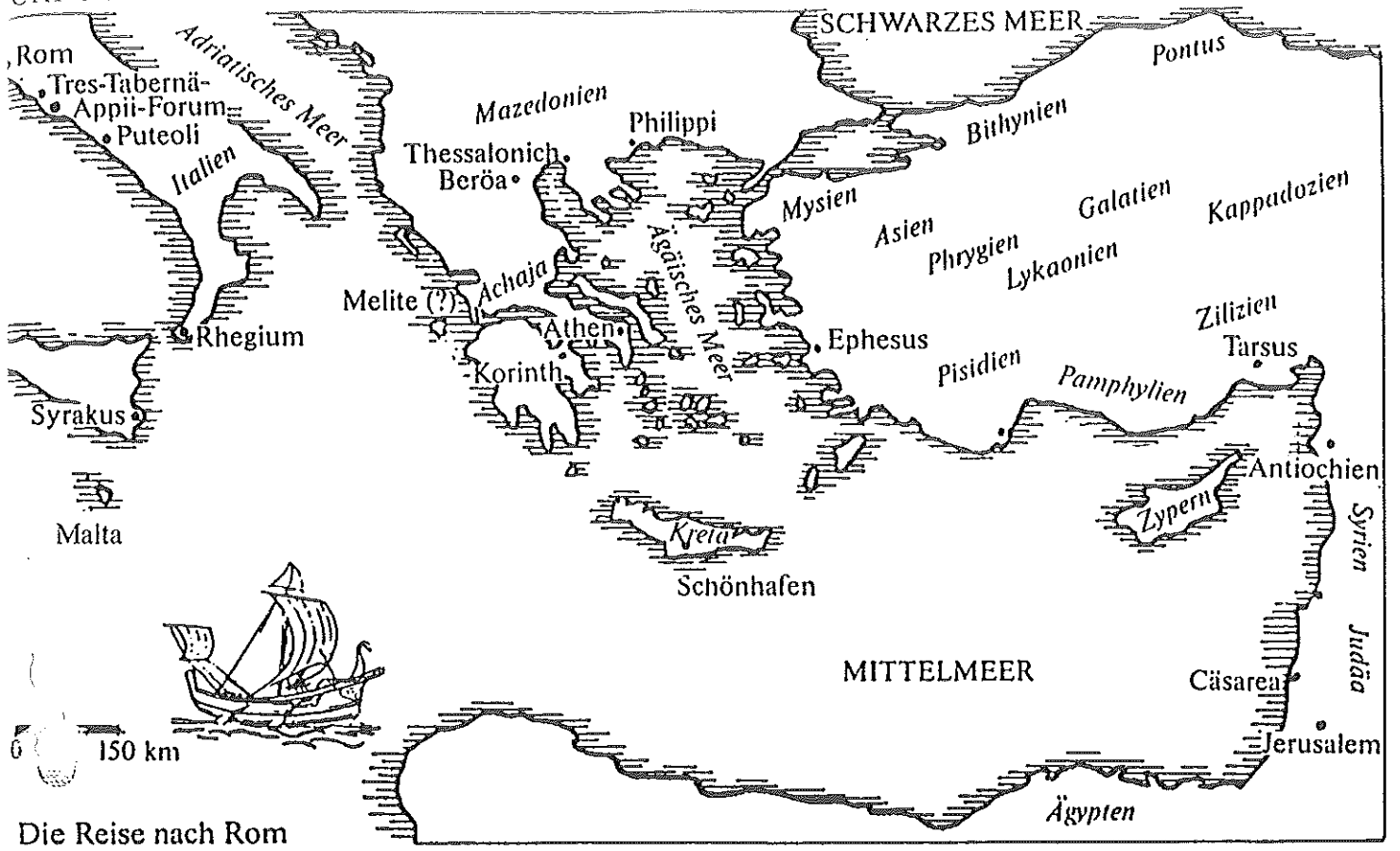
Γιά σένα παιδί μου

Σκέφτομαι νά σοῦ χαρίσω ἕναν κατάλογο παράξενο, πού μου πρόσφερε ἕνας γέρος φίλος, ὅταν εἶχα ἀκριβῶς τήν ἡλικία σου.

Ὁ κατάλογος εἶχε τόν τίτλο: «Μάθε γιέ μου...» καί περιεῖχε τίς παρακάτω πληροφορίες:

1. Ὁ μεγαλύτερος καί ὁ καλύτερος φίλος σου: Ὁ Θεός.
2. Ὁ καλύτερος σύντροφος: Οἱ γονεῖς.
3. Τό καλύτερο σπίτι: Τό σπίτι σου.
4. Ἡ καλύτερη εὐτυχία: Ἡ καλή συνείδηση.
5. Ἡ ὠραιότερη μέρα: Ἡ σημερινή.
6. Ὁ καλύτερος χρόνος: Τό τώρα.
7. Ἡ καλύτερη μέθοδος γιά νά νικήσεις: Ἡ πειθαρχία.
8. Ἡ καλύτερη ἀσχολία: Ἡ ἐργασία.
9. Ἡ καλύτερη διασκέδαση: Ἡ μελέτη.
10. Ἡ πλουσιότερη συλλογή: Ἡ συλλογή τῶν καλῶν πράξεων.
11. Ὁ πιό εὐκόλος δρόμος γιά νά εἶσαι εὐτυχής: Ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ.
12. Ἡ μεγαλύτερη χαρά: Τό τελειωμένο καθήκον.
13. Ἡ μεγαλύτερη δύναμη: Τό καλό.
14. Ἡ καλύτερη συμπεριφορά: Ἡ ταπείνωση.
15. Ὁ μεγαλύτερος ἡρωϊσμός: Τό θάρρος νά εἶσαι καλός.
16. Τό μεγαλύτερο σφάλμα: Τό ψέμα.
17. Ἡ χειρότερη φτώχεια: Ἡ τεμπελιά.
18. Ἡ μεγαλύτερη καταστροφή: Τό χάσιμο τοῦ θάρρους.
19. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός: Τό κακό.
20. Τό καλύτερο σπόρ: Νά κάνεις τό καλό.

Μέ ἀγάπη

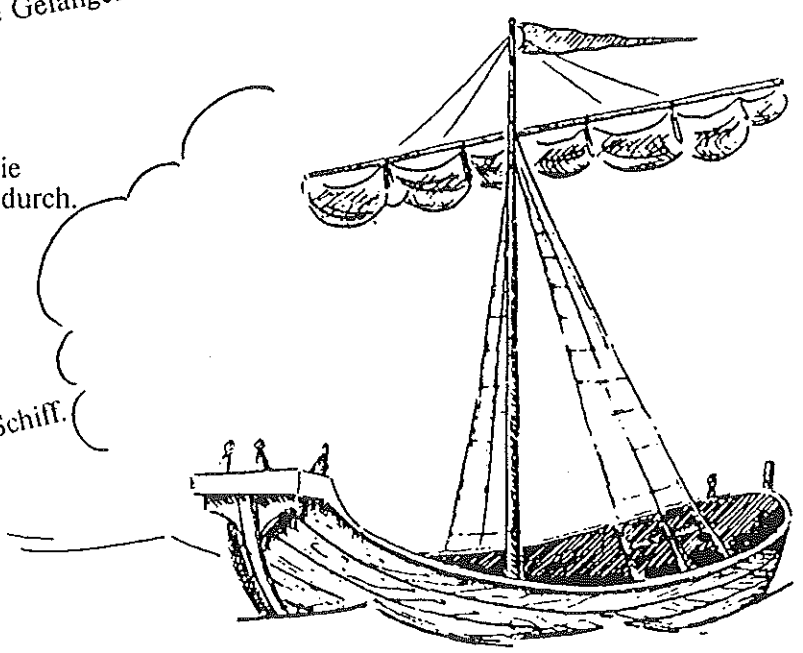

Die Reise nach Rom

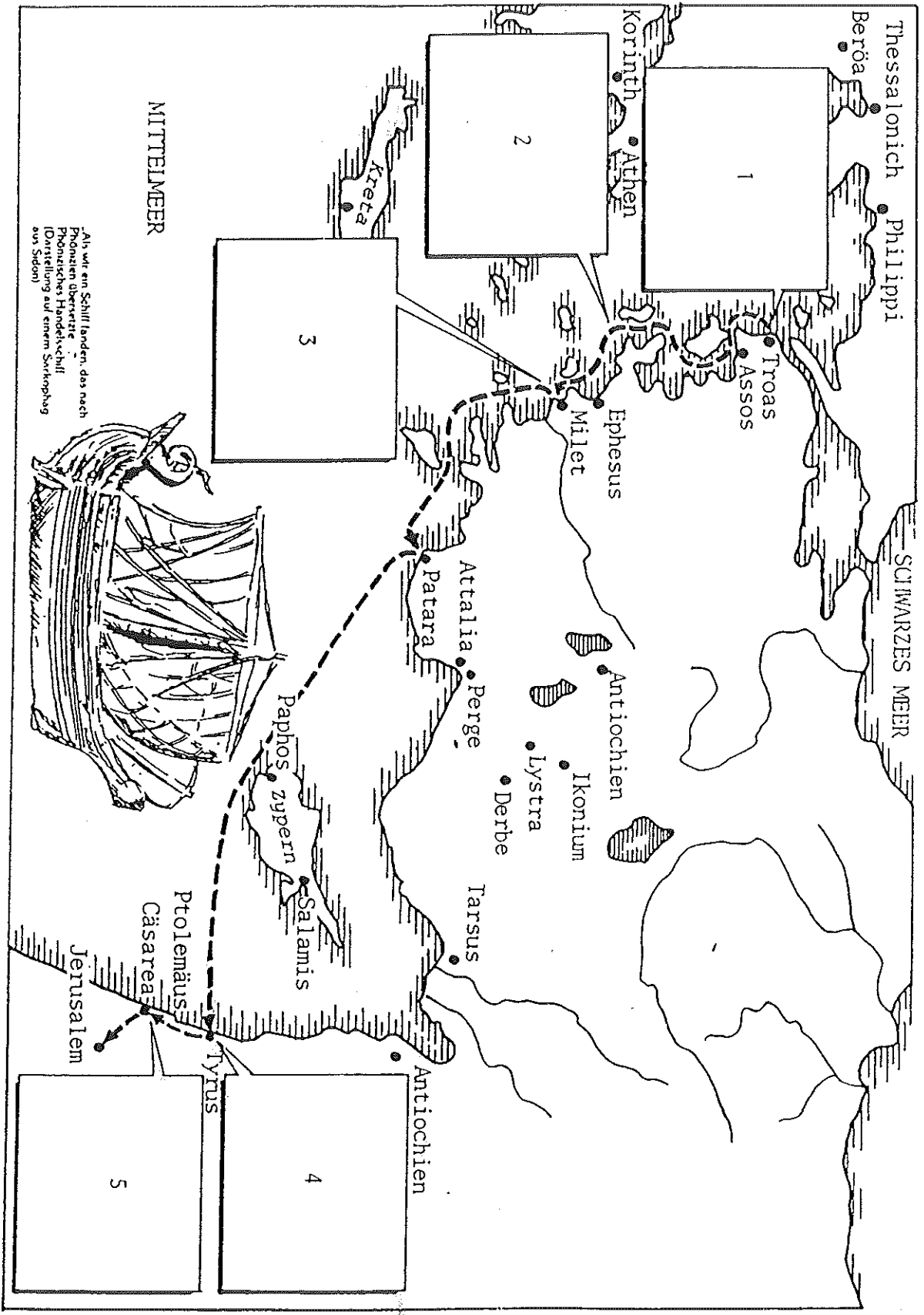
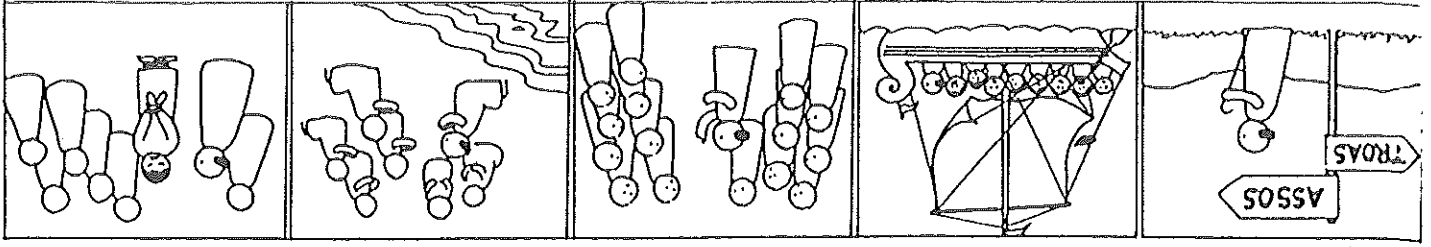
OHP 528

Numeriere die Kreise, so daß die Ereignisse in der richtigen Reihenfolge stehen:
 Wenn du nicht weiterweißt, lies Apostelgeschichte 27, 27-44!

- Alle werden an Land gerettet.
- Sie hissen das Vordersegel.
- Paulus dankt Gott.
- Das Schiff strandet.
- Alle essen etwas.
- Der Hauptmann rettet die Gefangenen.
- Die Matrosen wollen mit dem Rettungsboot fliehen.
- Die Soldaten wollen die Gefangenen töten.
- Die Soldaten schneiden die Seile des Rettungsbootes durch.
- Paulus ermahnt alle, etwas zu essen.
- Sie kappen die Ankerseile.
- Alle schwimmen an Land, teils auf Brettern, teils auf Stücken vom Schiff.

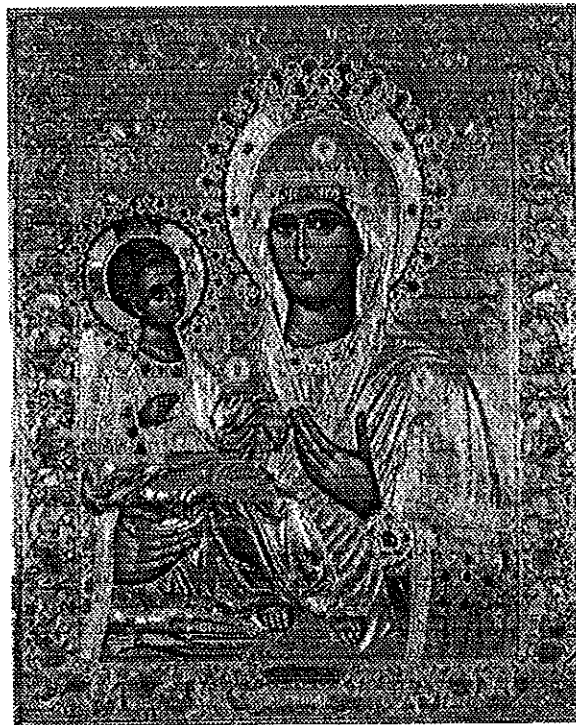
(aus: Mit Paulus unterwegs. CJ, Basdahl)

Als wir ein Schiff landen, das nach
Phonizien überzette
Phonizisches Handelsschiff
(Darstellung auf einem Sarkophag
aus Sidon)

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

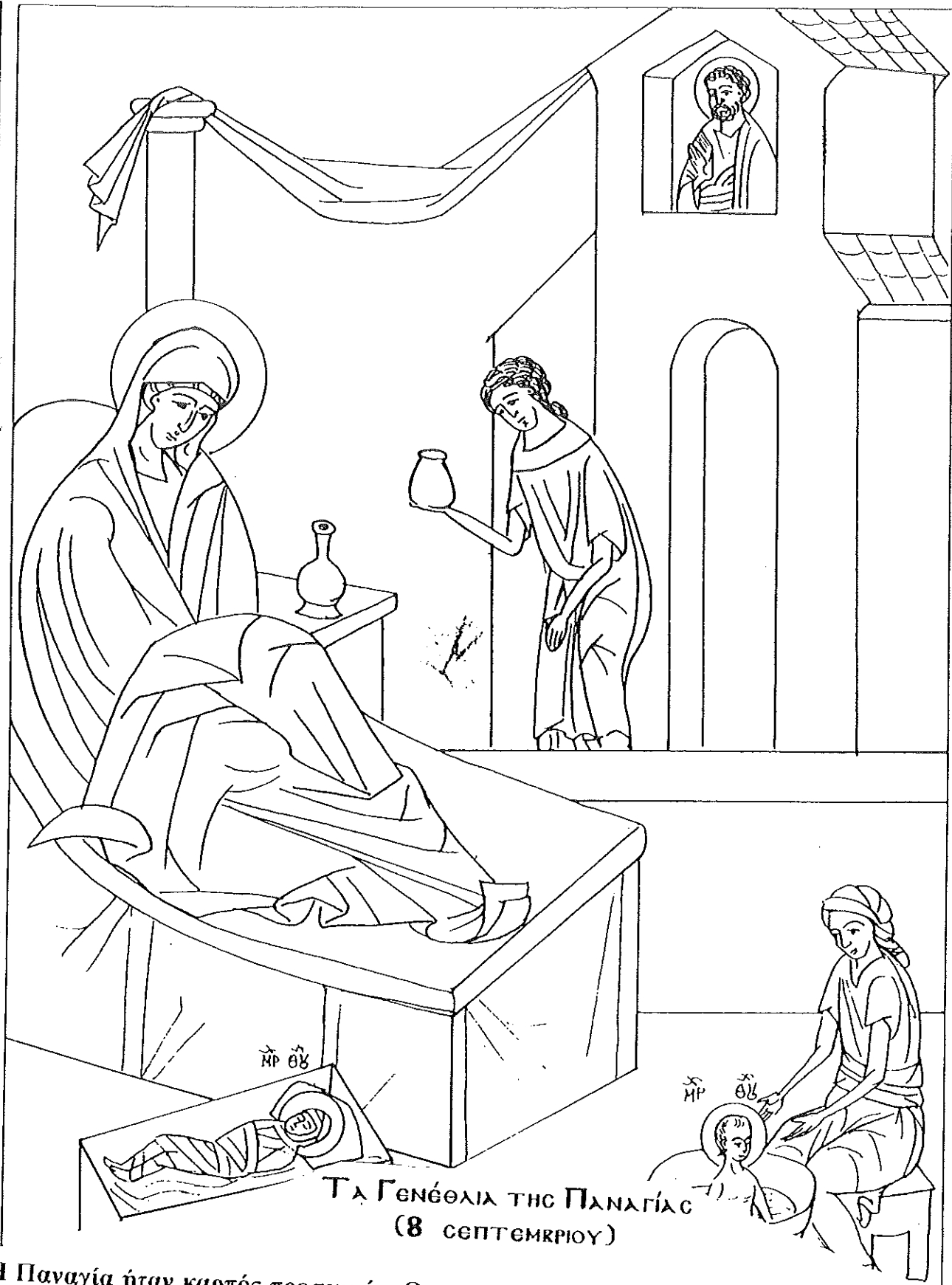

Η Γέννηση της Θεοτόκου - 8 Σεπτεμβρίου
Τα Εισόδια της Θεοτόκου στο Ναό - 21 Νοεμβρίου
Η Κοίμηση της Θεοτόκου - 15 Αυγούστου
Η Πανακώμηση της Τιμίας Ζώνης της Θεοτόκου - 12 Απριλίου
Η Καταθέση της Τιμίας εσθήτος της Θεοτόκου - 2 Ιουλίου

Η ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ
(9 Δεκεμβρίου & 25 Ιουλίου)

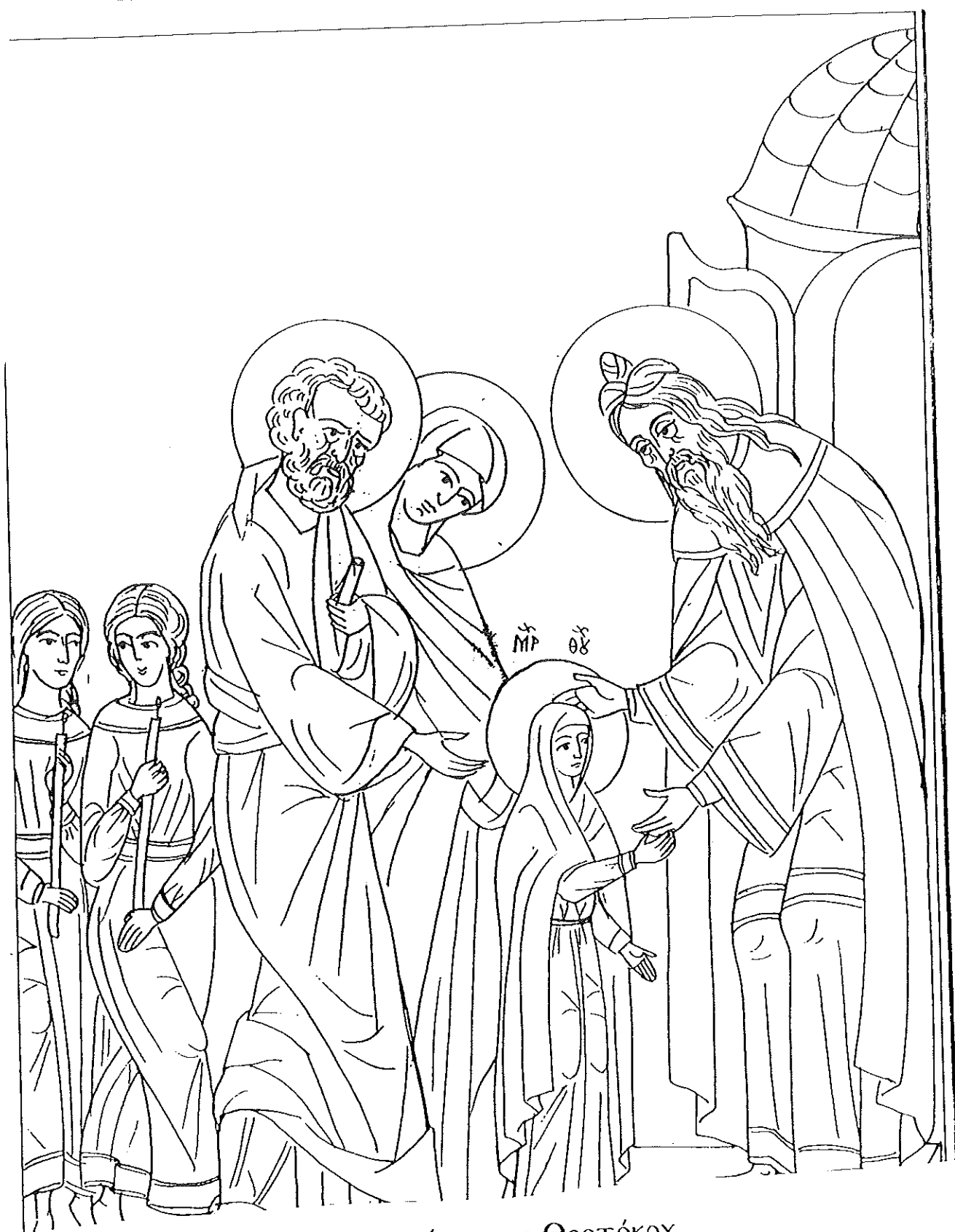
Η αγία Άννα, η μητέρα της Παναγίας ήταν κόρη του ιερέα Μαθάν, που έμενε στη Βηθλεέμ. Είχε δύο μεγαλύτερες αδερφές, τη Μαρία και τη Σωβή. Η πρώτη της αδερφή γέννησε την Ελισάβετ, την μητέρα του αγίου Ιωάννη του Προδρόμου. Η ίδια παντρεύτηκε τον Ιωακείμ. Σε μεγάλη ηλικία μετά από πολλές προσευχές απέκτησαν την Μητέρα του Θεού, την Μαρία, που την αφιέρωσαν στο Θεό.

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
(8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ)

Η Παναγία ήταν καρπός προσευχής. Οι γονείς της, η Άννα και ο Ιωακείμ δεν μπορούσαν να κίνουν ένα παιδάκι. Με τη βοήθεια όμως του Θεού στο στείρο χωράφι της Άννας βλάστησε το ομορφότερο λουλούδι του κόσμου. Γεννήθηκε η Μαρία, που στα Ελληνικά σημαίνει 'Κυρία'. Εμείς την ονομάζουμε Παναγία επειδή είναι ο αγιώτερος άνθρωπος, που γεννήθηκε στη γή μας. Επειδή αξιώθηκε επί 9 μήνες να κρατήσει στην κοιλιά της τον αχώρητο Θεό. Επειδή έφτασε πάνω από τους αγγέλους. Επειδή αυτή, που ήταν καρπός της στείρας Άννας, φέρνει και στον δικό μας στείρο και ξερό κόσμο, την Ειρήνη και τη χαρά.

'Η Γέννησίς σου Θεοτόκε καράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη
 Εκ σου γάρ ανέτειλε ο ήλιος της δικαιοσύνης Χριστός ο Θεός ημών
 και λύσας την κατάραν (της Εύας) έδωκε την ευλογία
 και καταργήσας τον θάνατον εδωρήσατο ημίν ζωήν την αιώνιον'

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
(21 Νοεμβρίου)

Η Παναγιά αφιερώθηκε όταν ήταν μόλις 3 χρονών κοριτσάκι στο Ναό. Παρόλο, που ήταν το μοναχοπαίδι, η μοναδική χαρά και ελπίδα των γερόντων γονιών της, Ιωακείμ και Άννας, η μικρή Μαρία οδηγήθηκε από τους ίδιους τους γονείς της στο Ναό. Αυτή λοιπόν, που θα γίνει ναός του Θεού, σπίτι του Χριστού, προσφέρεται στο Σπίτι του Θεού. Μένει στα άγια των αγίων. Εκεί η Παναγιά προετοιμάζεται. Προσεύχεται, μελετά τη Βίβλο, συνομιλεί με τους αγγέλους. Όπως η μικρή Μαρία οδηγήθηκε στο Ναό, έτσι πρέπει και μείς συχνά να πηγαίνουμε στο σπίτι του Θεού. Να συνομιλούμε με το πατέρα μας, το Χριστό και την μεγάλη μάνα μας, την Παναγιά. Όπως η Παναγιά δέχτηκε μέσα της το Χριστό, έτσι μπορούμε και μείς με την θεία Κοινωνία να πάρουμε το Χριστό στην καρδιά μας, να αγαπήσουμε σαν την Παναγιά χαρούμενοι και ευτυχισμένοι στην ζωή μας.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ
(25 Μαρτίου)

Σήμερον της σωτηρίας ημών το κεφάλαιον
και του απ' αιώνος μυστηρίου η φανέρωσις.
Ο υιός του Θεού υιός της Παρθένου γίνετα
και Γαβριήλ την χάριν ευαγγελίζεται.
Δι' ο και ημείς, συν αυτώ, τη Θεοτόκω βοήσωμεν:
Χαίρε, Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά Σου.

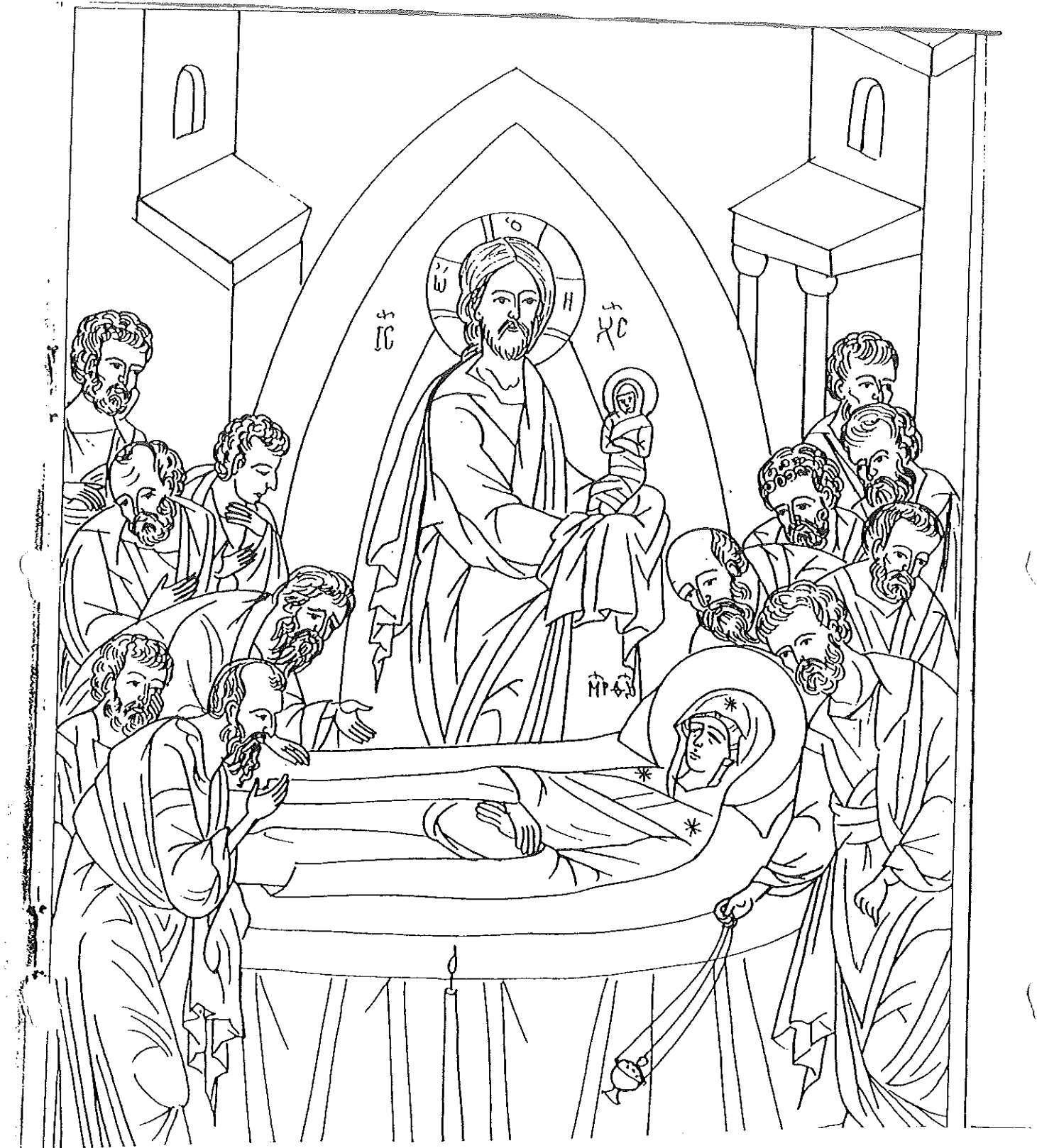
ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ
ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΜΑΧΟ ΣΤΡΑΤΗΓΟ
(25 Μαρτίου)

Τη υπερμάχω στρατηγώ τα νικητήρια
ως λυτρωθείσα των δεινών ευχαριστήρια
αναγράφω Σοι η πόλις Σου, Θεοτόκε.
Αλλ' ως έχουσα το κράτος απροσμάχητον
εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον.
Ίνα κράζω Σοι: Χαίρε νύμφη ανύμφευτε.

Ο ΓΑΒΡΙΗΛ ΣΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΑ ΜΑΡΙΑ
(25 Μαρτίου)

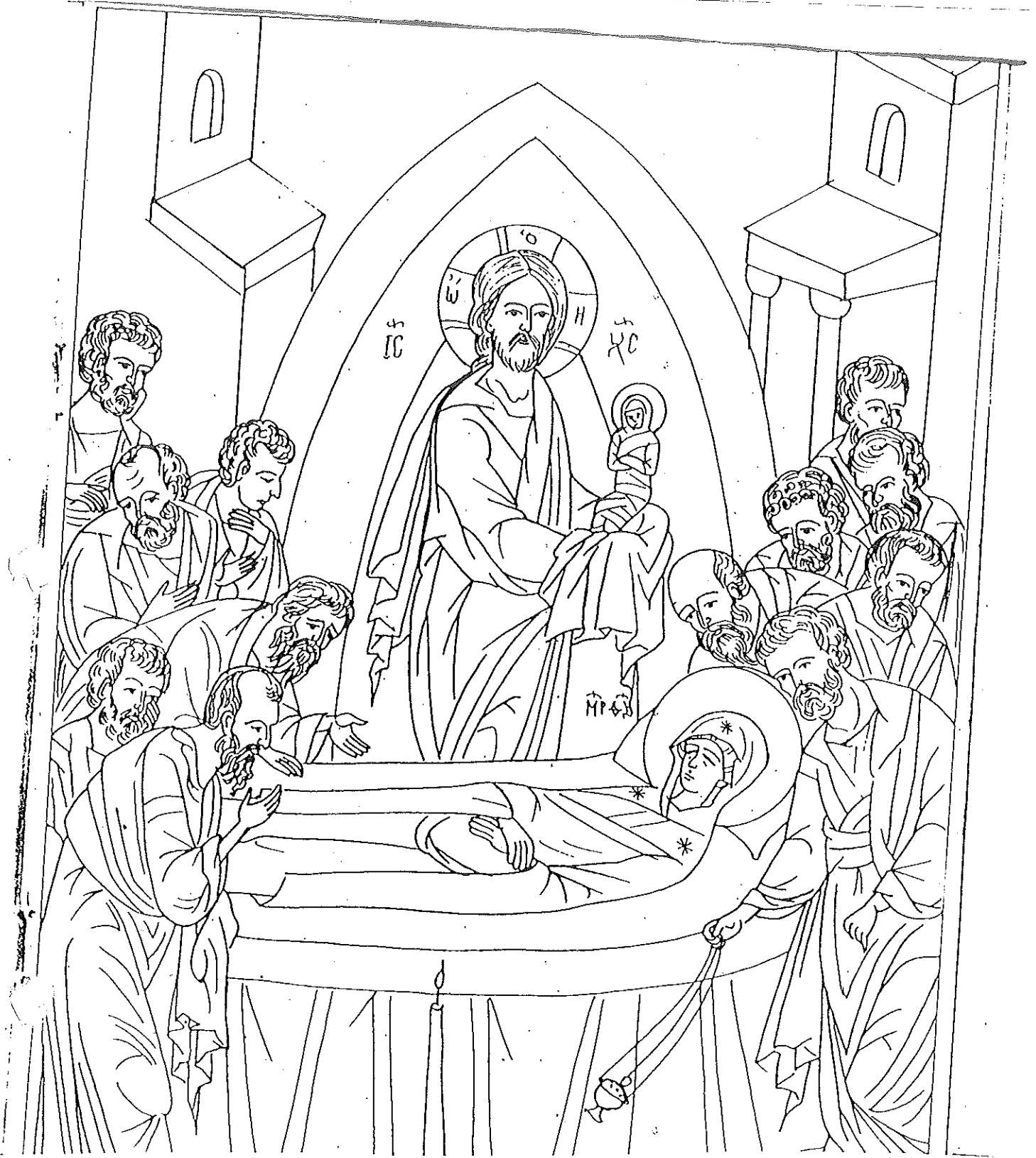
Την ωραιότητα της παρθενίας Σου
και το υπέρλαμπρον το της αγνείας Σου
ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα Σοι Θεοτόκε:
Ποῖον Σοι εγκώμιον προσαγάγω επάξιον;
Τι δε ονομάσω Σε; Απορώ και εξίσταμαι!
Δι' ο, ως προσετάγην, βοώ Σοι: Χαίρε,
η κεχαριτωμένη.

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ)

Πόση χαρά νοιώθει η πατρίδα όταν ένα παιδί της αναδεικνύεται ολυμπονίκης και ανεβαίνει στο βάθρο του νικητή; Τι χαρά ένιωσε η ανθρωπότητα όταν ο πρώτος άνθρωπος πάτησε πάνω στο φεγγάρι; Τέτοια χαρά νοιώθουν οι πιστοί για έναν άνθρωπο, που έγινε ολυμπονίκης της αγιότητας, για έναν άνθρωπο που ανέβηκε πέρα από τη γη και τα άστρα, πάνω από τους ουρανούς. Ανέβηκε και έφθασε στο θρόνο του Θεού. Νύφη έφεραν τους αποστόλους από τα πέρατα της οικουμένης για να παραβρεθούν στην Κοίμηση της Παρθένου. Η Μητέρα της Ζωής, που με τη σιωπηρή προσευχή της στήριζε την Εκκλησία, δεν μπορούσε να κρατηθεί από τον Άδη. Μετέστη στον ουρανό. Εκεί πρεσβεύει για όλους εμάς που την αγαπάμε και τη σεβόμαστε.

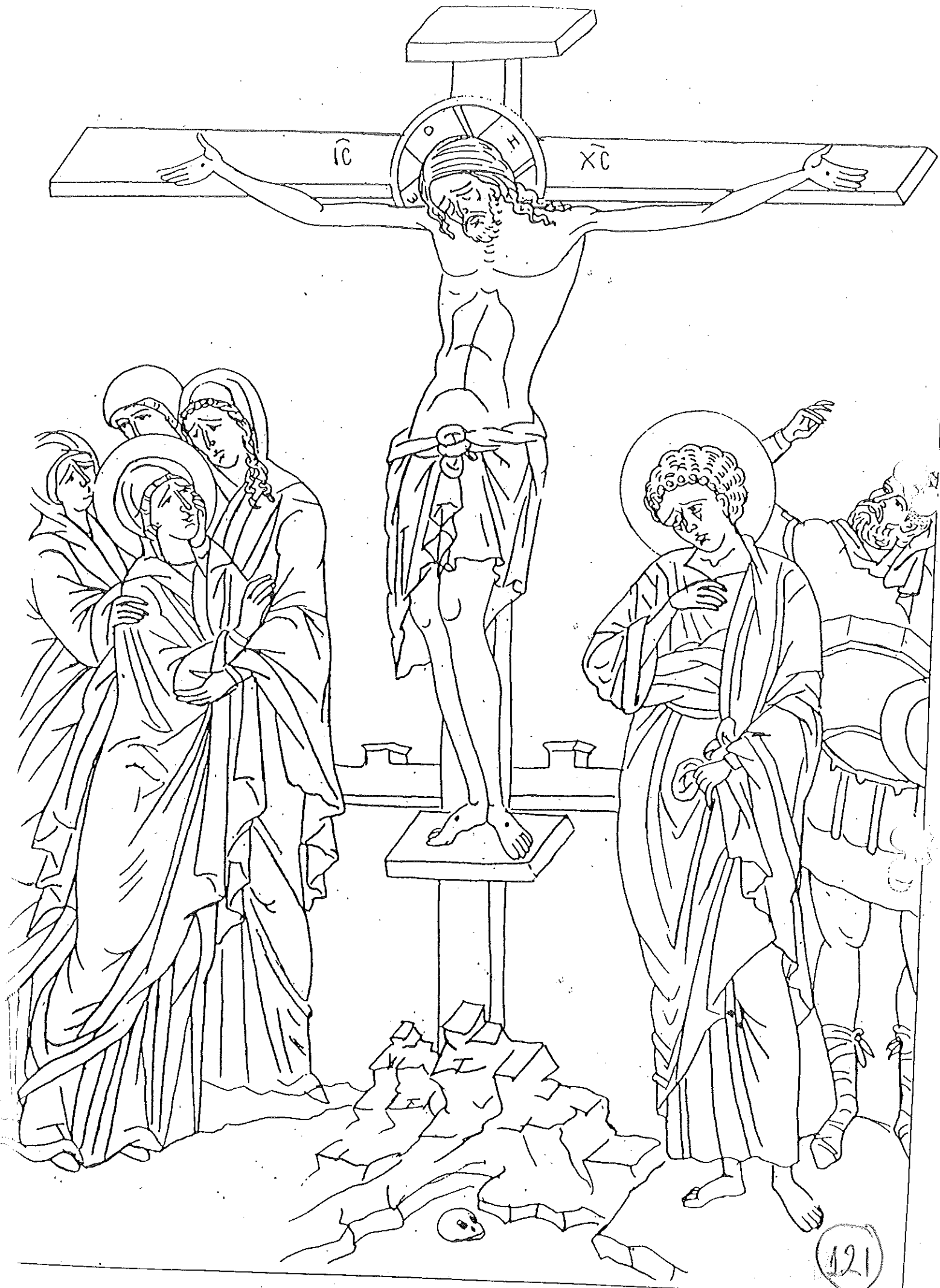
Εν τη γεννήσει την Παρθενίαν εφύλαξας, εν τη κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης προς την ζωήν, Μητηρ υπάρχουσα της ζωής, και ταις πρεσβείαις ταις σαις λυτρομένη εκ θανάτου ταις ψυχαίς ημών.

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
(15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ)

Πόση χαρά νοιώθει η πατρίδα όταν ένα παιδί της αναδεικνύεται ολυμπιονίκης και ανεβαίνει στο βήθρο του νικητή; Τι χαρά ένωσε η ανθρωπότητα όταν ο πρώτος άνθρωπος πάτησε πάνω στο φεγγάρι; Τέτοια χαρά νοιώθουν οι πιστοί για έναν άνθρωπο, που έγινε ολυμπιονίκης της αγιότητας, για έναν άνθρωπο που ανέβηκε πέρα από τη γη, τη θάλασσα και τα άστρα, πάνω από τους ουρανούς. Ανέβηκε και έφθασε στο θρόνο του Θεού. Νύφη έφεραν τους αποστόλους από τα πέρατα της οικουμένης για να παραβρεθούν στην Κοίμηση της Παρθένου. Η Μητέρα της Ζωής, που με τη σιωπηρή προσευχή της στήριζε την Εκκλησία, δεν μπορούσε να κρατηθεί από τον Άδη. Μετέστη στον ουρανό. Εκεί πρεσβεύει για όλους εμάς που την αγαπάμε και τη σεβόμαστε.

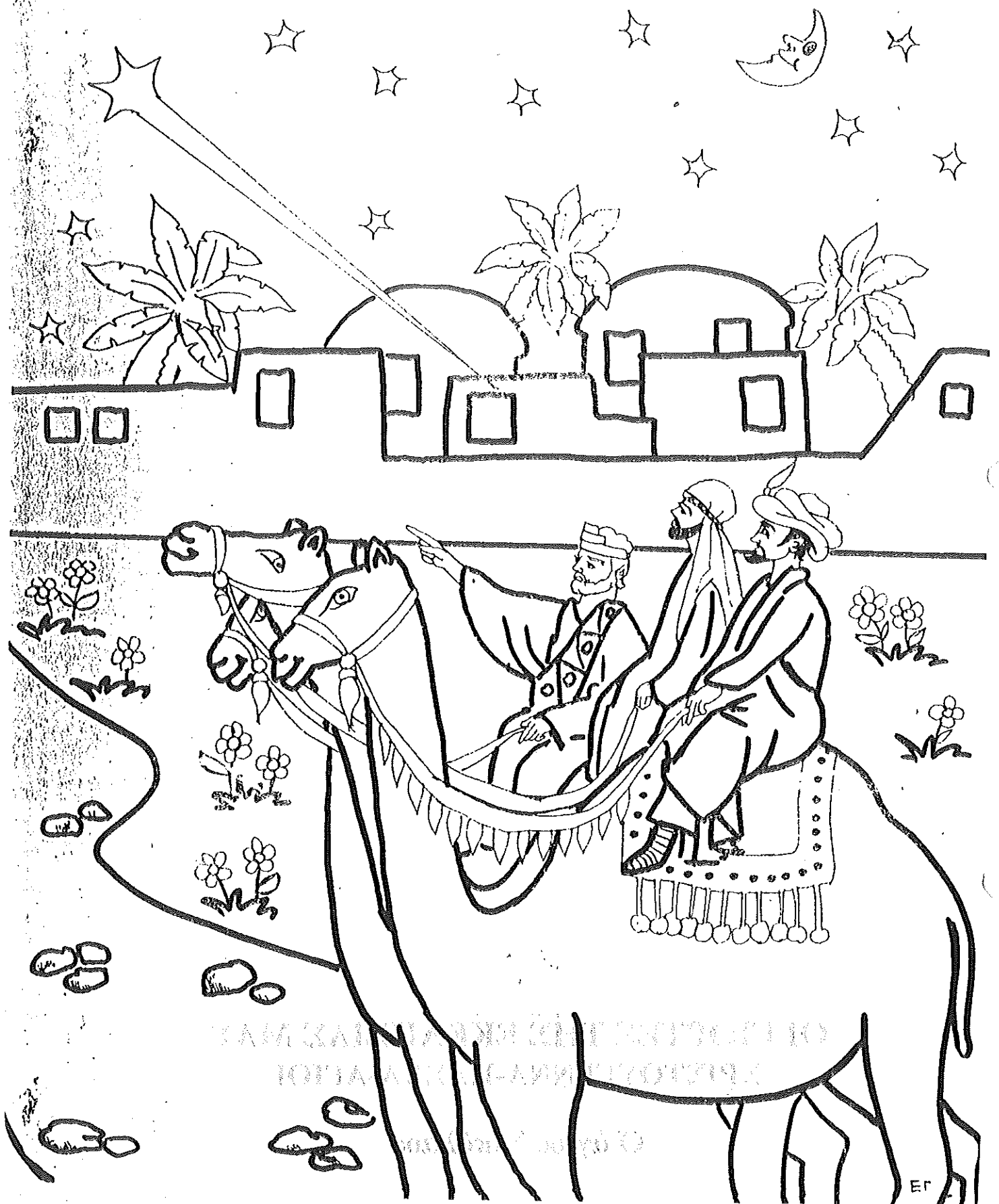
Αν τη γεννήσει την Παρθενίαν εφύλαξας, εν τη κοιμήσει τον κόσμο ου κατέλιπες εστώκε. Μετέστης προς την ζωήν, Μητηρ υπάρχουσα της ζωής, και ταίς πρεσβείαις σου σαις λυτρουμένη εκ θανάτου ταίς ψυχαίς ημών.

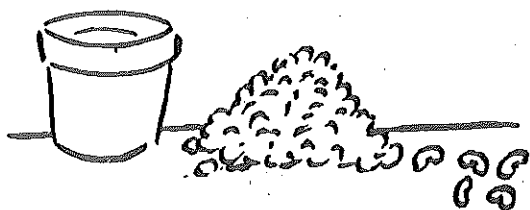
**ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ-ΠΑΣΧΑ-ΑΓΙΟΙ**

Ο άγιος Νικόλαος

αυτούς οδηγώντας τους, ώσπου ήρθε και στάθηκε πάνω στο σπίτι, όπου ήταν τό παιδί. "Όταν οί μάγοι είδαν τό άστέρι χάρηκαν πάρα πολύ.

Φύτεψε ένα λουλούδι!

1. Πάρε σπόρους «πανσέ»,
μιά γλάστρα και λίγο χώμα.

2. Βάλε τό χώμα μέσα στην γλάστρα.

3. Βάλε τά σποράκια μέσα στο χώμα.

4. Πότισε τή γλάστρα.

5. Βάλε τή γλάστρα
σέ ένα μέρος μέ ήλιο.

6. Σέ λίγο καιρό θά έχεις
ένα δμορφο λουλουδάκι «πανσέ».

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Τά παιδιά αγαπούν τό χώμα. Είναι πιό κοντά σ' αυτό και τούς άρέσει νά τό πιάνουν και νά βρίσκονται σέ έπαφή μαζί του. Μέ βάση τή φυσική αυτή στροφή του παιδιού πρός τό χώμα, μπορούμε νά τό εισαγάγουμε στη λειτουργία του σπόρου, που είναι μαζί και λειτουργία τής ζωής. Μέ τό σπόρο συνεχίζεται ή δημιουργία του Θεού.

Δραστηριότητες

Συγκεντρώστε διάφορους σπόρους φυτών και λουλουδιών. Βοηθήστε τό παιδί νά φυτέψει μερικούς σπόρους σέ μιά γλάστρα (βλ. τό σχέδιο πιό πάνω).

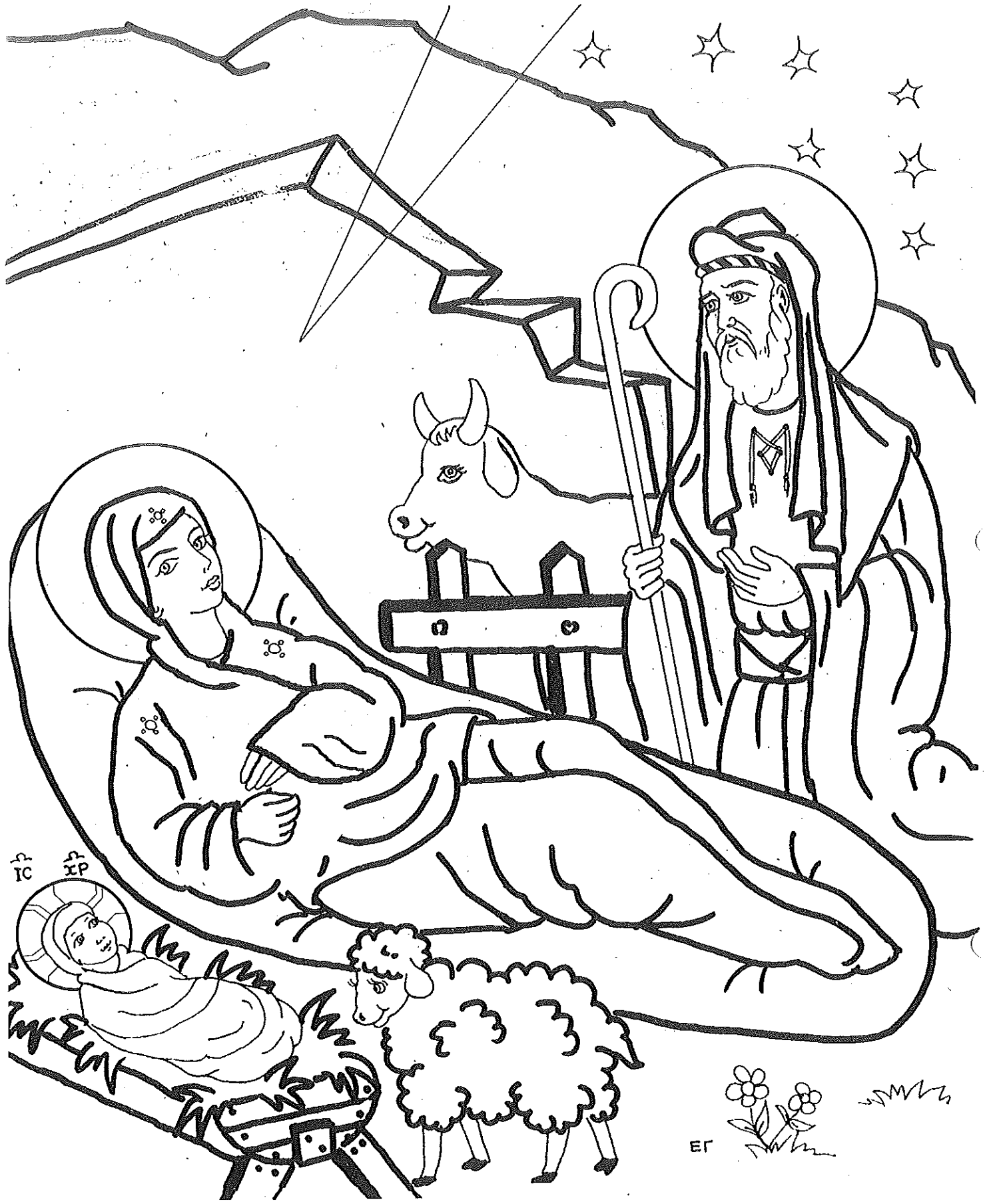
Μοιάζουμε στον Θεό
όταν αγαπ_μ_ τους
άλλους

όταν συγχωρ_με αυτούς
που μας έκαναν κακό
όταν φροντίζουμε την
δημιουργία

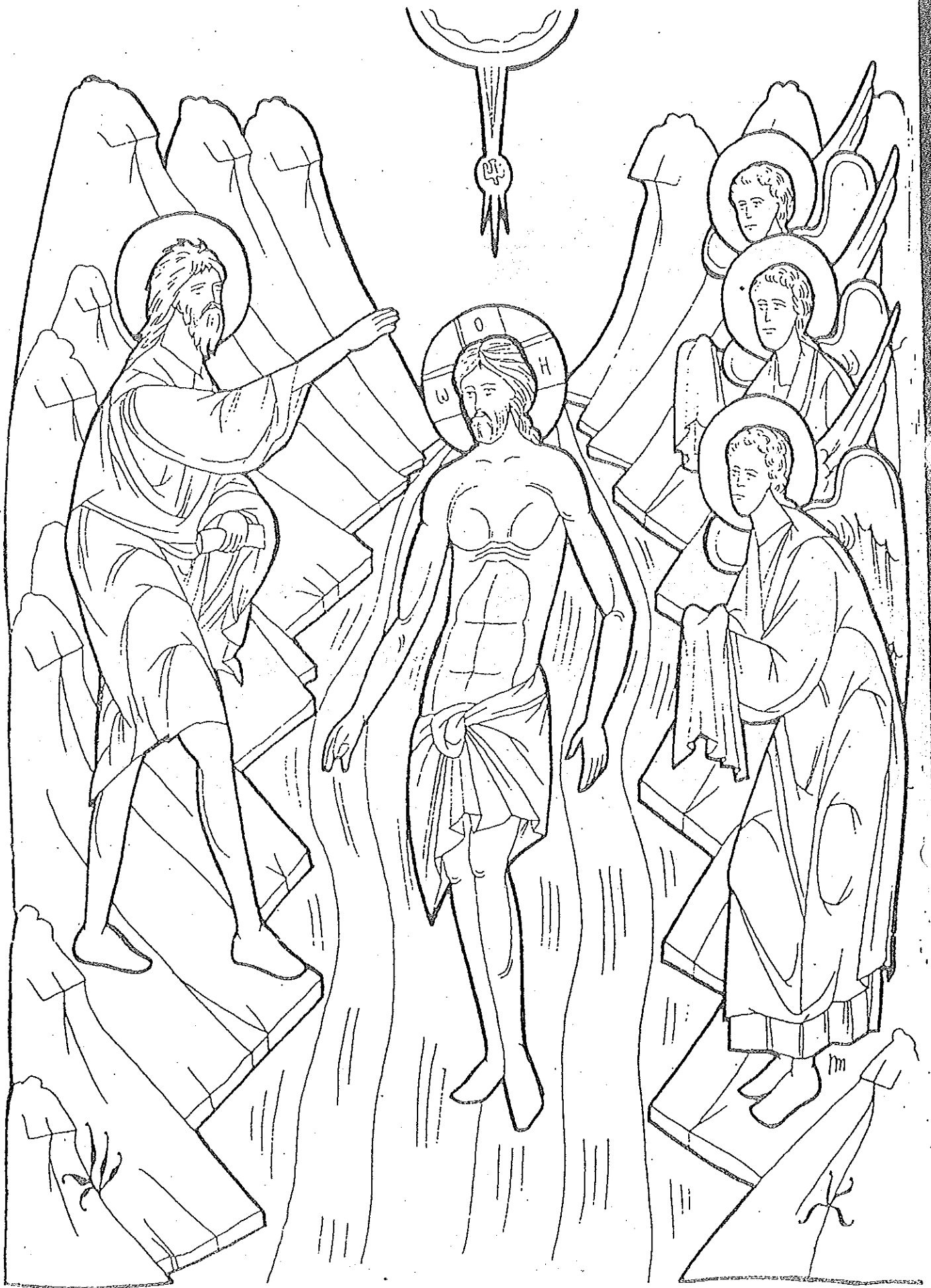
Δαβίδ ἔπρεπε νά πᾶνε στή Βηθλεέμ πού ἦταν πόλη τῆς Ἰουδαίας. Ἡ ἀπόσταση ἦταν μεγάλη. "Ὅταν ἔφτασαν στή Βηθλεέμ, ἀναζήτησαν τόπο νά περάσουν τή νύχτα τους. "Ὅμως τό πανδοχεῖο ἦταν γεμᾶτο ἀπό κόσμο. "Ἐτσι βρῆκαν στέγη μέσα σ' ἕνα σπήλαιο πού χρησίμευε σάν σταῦλος γιά ζῶα.

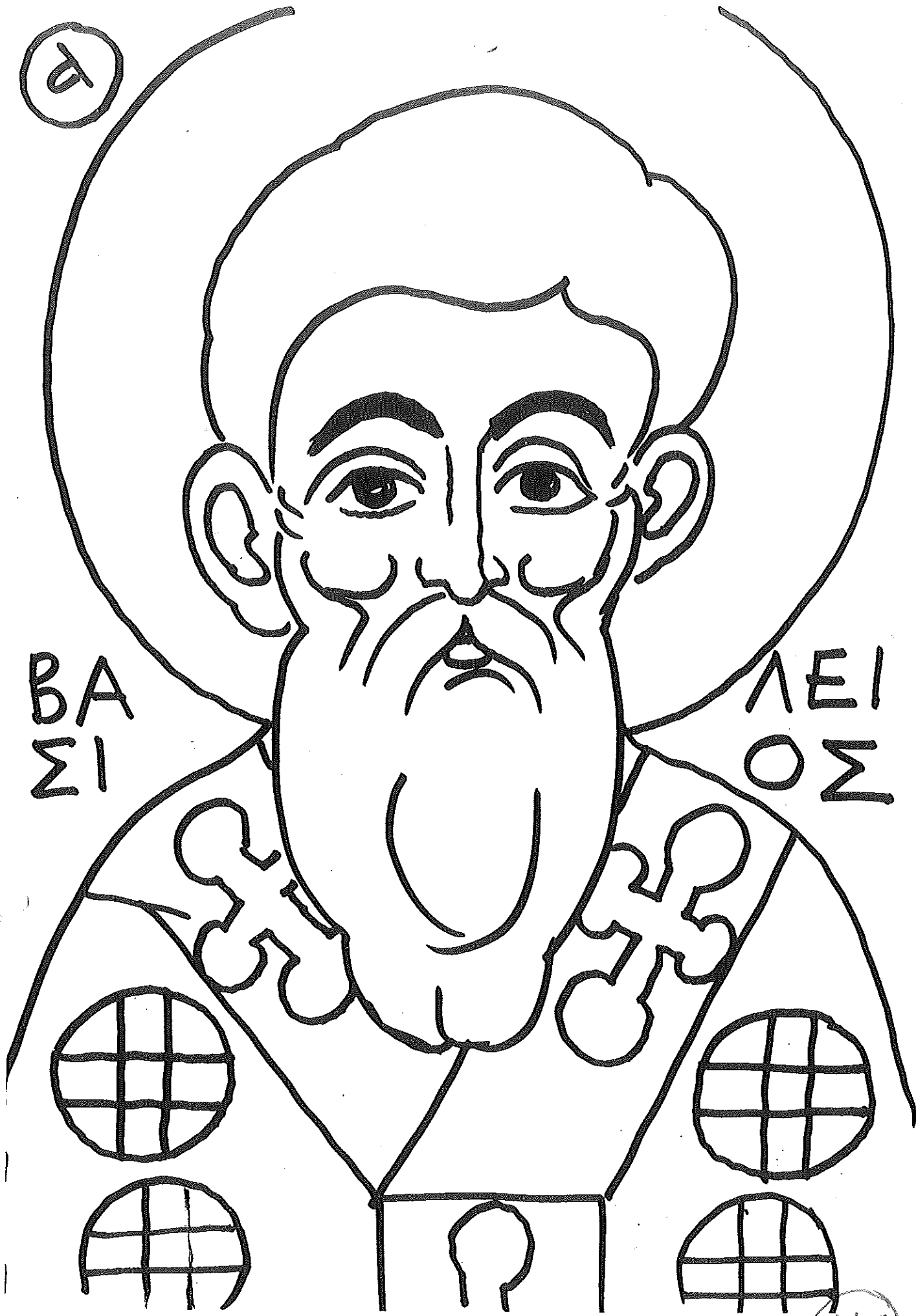
μέρα), και τό έβαλε στη φάτνη, εκεί δηλ. πού έβαζαν τό χόρτο για να φάνε τά ζώα.

ΕΓ

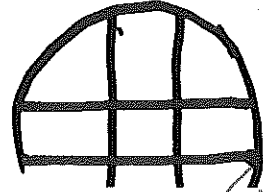
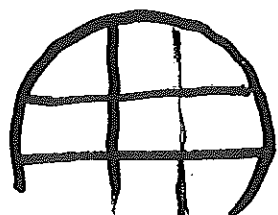
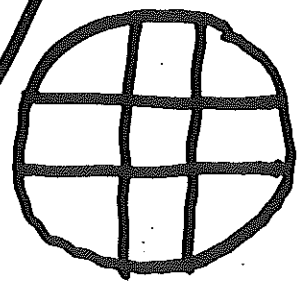
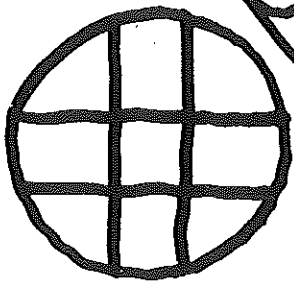

α

ΒΑ
ΣΙ

ΛΕΙ
ΟΝ

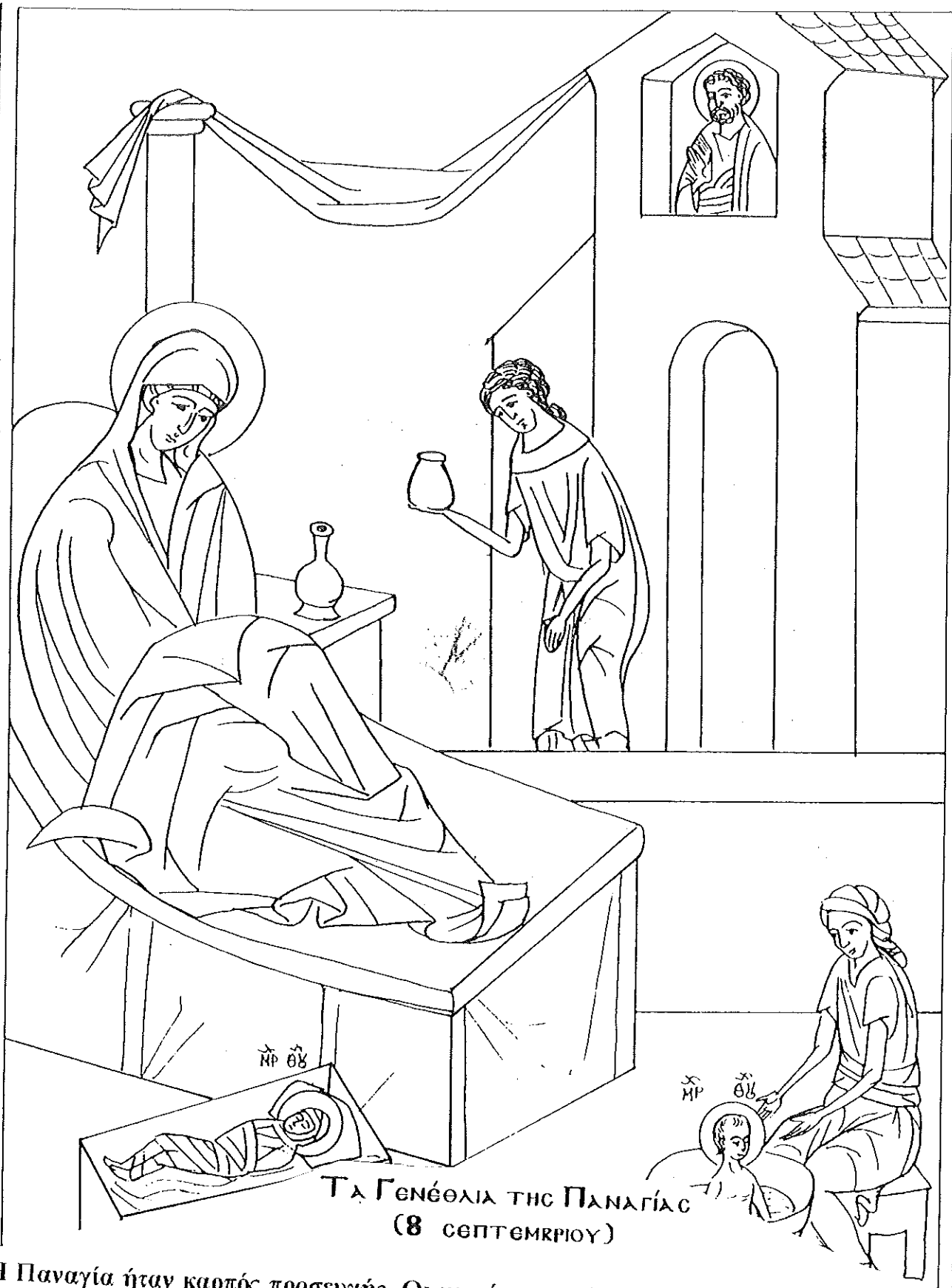
116

Η ΑΓΙ
Α

ΒΑΡ
ΒΑΡ
ΑΡ
Α

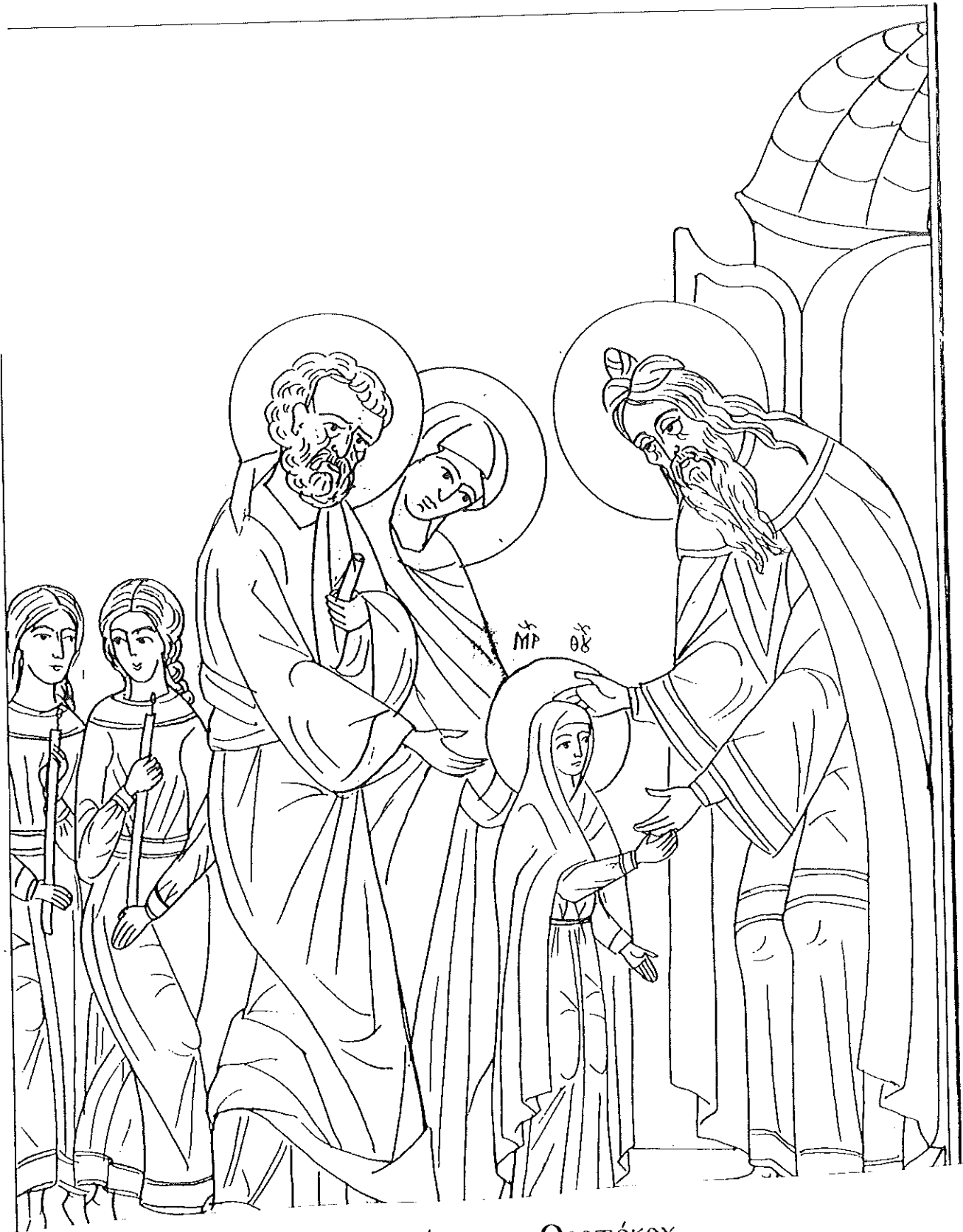
ΤΙΣ 25 Νοεμβρίου γιορτάζουμε την Αγία Αικατερίνη

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
(8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ)

Η Παναγία ήταν καρπός προσευχής. Οι γονείς της, η Άννα και ο Ιωακείμ δεν μπορούσαν να κάνουν ένα παιδάκι. Με τη βοήθεια όμως του Θεού στο στείρο χωράφι της Άννας βλάστησε το ομορφότερο λουλούδι του κόσμου. Γεννήθηκε η Μαρία, που στα Ελληνικά σημαίνει 'Κυρία'. Εμείς την ονομάζουμε Παναγία επειδή είναι ο αγιώτερος άνθρωπος, που γεννήθηκε στη γή μας. Επειδή αξιώθηκε επί 9 μήνες να κρατήσει στην κοιλιά της τον αχώρητο Θεό. Επειδή έφτασε πάνω από τους αγγέλους. Επειδή αυτή, που ήταν καρπός της στειράς Άννας, φέρνει και στον δικό μας στείρο και ξερό κόσμο, την Ειρήνη και τη χαρά.

'Η Γέννησίς σου Θεοτόκε χαράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη
Εκ σου γάρ ανέτειλε ο ήλιος της δικαιοσύνης Χριστός ο Θεός ημών
και λύσας την κατάραν (της Εύας) έδωκε την ευλογία
και καταργήσας τον θάνατον εδωρήσατο ημίν ζωήν την αιώνιον'

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
(21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ)

Η Παναγιά αφιερώθηκε όταν ήταν μόλις 3 χρονών κοριτσάκι στο Ναό. Παρόλο, που ήταν το μοναχοπαίδι, η μοναδική χαρά και ελπίδα των γερόντων γονιών της, Ιωακείμ και Άννας, η μικρή Μαρία οδηγήθηκε από τους ίδιους τους γονείς της στο Ναό. Αυτή λοιπόν, που θα γίνει ναός του Θεού, σπίτι του Χριστού, προσφέρεται στο Σπίτι του Θεού. Μένει στα άγια των αγίων. Εκεί η Παναγιά προετοιμάζεται. Προσεύχεται, μελετά τη Βίβλο, συνομιλεί με τους αγγέλους. Όπως η μικρή Μαρία οδηγήθηκε στο Ναό, έτσι πρέπει και μείς συχνά να πηγαίνουμε στο σπίτι του Θεού. Να συνομιλούμε με το πατέρα μας, το Χριστό και την μεγάλη μάνα μας, την Παναγιά. Όπως η Παναγιά δέχτηκε μέσα της το Χριστό, έτσι μπορούμε και μείς με την θεία Κοινωνία να πάρουμε το Χριστό στην καρδιά μας, να είμαστε σαν την Παναγιά χαρούμενοι και ευτυχισμένοι στην ζωή μας.

ΟΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΓΑΒΡΙΗΛ
Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ (8 Νοεμβρίου)

Των ουρανίων στρατιών αρχιστράτηγοι
δυσωπούμεν υμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι
ἵνα ταις υμῶν δεήσεσι τειχίσθητε ἡμᾶς
σκέπη τῶν περὶ ὑμῶν τῆς αὐλῆς ἡμῶν δόξης
φρουροῦντες ἡμᾶς προσπίπτοντας ἐκτενώσθε καὶ βοῶντας.
Ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς ὡς Ταξιάρχαι τῶν ἄνω δυνάμεων.

О А Р Х.
Г А В Р І

Н А

Η σύναξη των αγγέλων. Οι αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ

Προτού δημιουργήσει ο Θεός τον όμορφο κόσμο μας, έφτιαξε έναν αόρατο κόσμο. Έφτιαξε τους αγγέλους, τους αρχαγγέλους, τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ. Όλοι αυτοί οι άγγελοι υπηρετούν τον Θεό και τον άνθρωπο. Ο αρχάγγελος Γαβριήλ στάλθηκε στην Παρθένο Μαρία, στη Ναζαρέτ. Άγγελος ήρθε στον Ιωσήφ, τον προστάτη της Παρθένου και τους τρεις μάγους. Άγγελος εμφανίστηκε στους βοσκούς. Άγγελοι διακονούσαν το Χριστό μετά τους πειρασμούς του. Άγγελοι ανήγγειλαν στις μαθήτριες και τους μαθητές του Χριστού, την Ανάστασή του και στάθηκαν δίπλα τους στην Ανάληψή του. Άγγελοι θα διακονούν τον Χριστό και όταν έρθει στην Δευτέρα Παρουσία του.

Κορυφίοι των αγγέλων είναι οι αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ. Κάποτε στην Παλαιά Διαθήκη ο Ιησούς του Ναυή βρέθηκε μπροστά στην Ιεριχώ, που είχε πανύψηλα τείχη. Φοβήθηκε μόλις τα είδε. Αδύνατον σκέφθηκε να πέσουν αυτά τα θεόρατα τείχη. Ξαφνικά βλέπει μπροστά του έναν άγνωστο άνθρωπο, που κρατούσε ένα γυμνό ξίφος και που έλαμπε η μορφή του.

- Είμαι δικός μας άνθρωπος ή των αντιπάλων; ρωτά με δέος ο Ιησούς. Κι ο άγνωστος του απαντά: -Εγώ είμαι ο αρχιστράτηγος του Κυρίου. Ήρθα τώρα κοντά σου για να σε βοηθήσω. Ήταν ο αρχάγγελος Μιχαήλ. Ο ίδιος αρχάγγελος, όταν ένα τάγμα των αγγέλων έπεσε από τον ουρανό, γιατί 'έληξε να ανεβεί στο θρόνο του Θεού, φώναξε δυνατά στους άλλους αγγέλους: 'Πρόσχωμεν! (ας προσέξουμε καλά!)', 'Στόμεν μετά φόβου' (ας σταθούμε με φόβο!'). Είναι τα ίδια φοβερά λόγια που λέει σε εμάς ο ιερέας την πιο κρίσιμη ώρα της θείας λειτουργίας, όταν το ψωμί και το κρασί θα γίνουν σώμα και αίμα του Χριστού.

Οι άγγελοι υπηρετούν λοιπόν όχι μόνο το Θεό αλλά και τους μικρούς ανθρώπους. Σε ένα ψαλμό λέει ο Δαβίδ, ότι ο Θεός προστάζει τους αγγέλους να μας διαφυλάξουν, ακόμα και από το να σκοντάψουμε σε μια πετρούλα. Γνωρίζουμε ότι οι πιο δυνατοί άνθρωποι έχουν σωματοφύλακες, μήπως και πάθουν κάποιο κακό. Ο Θεός όμως έχει δώσει σωματοφύλακα σε όλους τους ανθρώπους, ακόμα και στα πιο μικρά παιδάκια. Τόσο έχει τιμήσει εμάς τους ανθρώπους. Όπως στο όρος των Ελαιών άγγελος έδωσε δύναμη στον Ιησού να υποφέρει το μαρτύριο, έτσι άγγελος βοηθά κι εμάς τις δύσκολες στιγμές. Ο Θεός μάλιστα έχει δώσει στον άνθρωπο την δύναμη, να κάνει κάτι, που οι άγγελοι, ούτε καν μπορούν να κοιτάζουν. Ο ιερέας, έστω κι αν είναι αμαρτωλός, ακουμπά με τα ίδια του τα χέρια το Σώμα του Χριστού. Οι άγγελοι φτερουγίζουν γύρω από την αγία Τράπεζα και υμνούν τον Θεό. Δεν μπορούν, όμως να τελέσουν τη φοβερή θυσία. Η Παναγία ανέβηκε παραπάνω από τους αγγέλους. Δέχτηκε μέσα στην κοιλιά της για 9 ολόκληρους μήνες τον ίδιο το Θεό. Είναι 'η τιμωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξωτέρα των Σεραφείμ'. Οι άγιοι λάμπουν σαν τους αγγέλους. Ο πρωτομάρτυρας Στέφανος, τη στιγμή του μαρτυρίου του είχε αγγελικό φωτεινό πρόσωπο. Όλοι μας αν έχουμε καθαρή καρδιά και ιδιαίτερος όταν πάμε στον Παράδεισο θα είμαστε σαν τους αγγέλους.

Οι άγγελοι δεν είναι μόνον αγγελιαφόροι και δούλοι του Θεού. Οι άγγελοι δοξολογούν ασταμάτητα τον Θεό. Φαντασθείτε να υπήρχε ένας ραδιοφωνικός σταθμός να μετέδιδε το τραγούδι, τη συναυλία των αγγέλων! Κι όμως! Για λίγη ώρα λειτούργησε αυτός ο σταθμός. Πότε; Τη νύχτα των Χριστουγέννων οι ποιμένες άκουσαν τους αγγέλους να ψέλνουν: 'Δόξα εν υψίστοις Θεω και επί γης ειρήνη'. Τι κρίμα που δεν υπήρχε μαγνητόφωνο να γράψει την όμορφη αυτή μελωδία; Μπορούμε κι εμείς σαν τους αγγέλους να λέμε δόξα στον Θεό, να τραγουδάμε και να ψέλνουμε το Θεό, που τόσα δώρα καθημερινά μας προσφέρει.

Πρέπει να δώσουμε χαρά στους αγγέλους. Πότε χαίρονται οι άγγελοι; Όταν μας δούν να ζητάμε συγγνώμη για τα σφάλματά μας. Λέει το Ευαγγέλιο ότι στήνεται πανηγύρι στον ουρανό όταν έστω και ένας αμαρτωλός μετανοεί, γυρνάει στο Θεό. Αυτό είναι το καλύτερο δώρο στην γιορτή τους.

ΠΑΙΔΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

Παιδιά πού ἔμαρτύρησαν καί
ἐθυσιάσθησαν γιά τόν Χριστό

Λάδι, πίσσα και καυτό μολύβι γέμισαν το καζάνι.

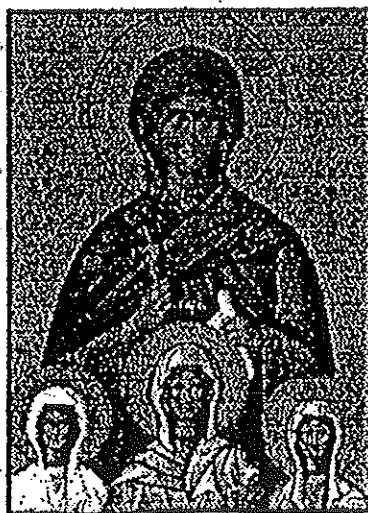
Η Πίστη, Ελπίδα και Αγάπη και η μητέρα τους Σοφία: Τρία παιδιά σηκώνουν το Σταυρό του Χριστού.

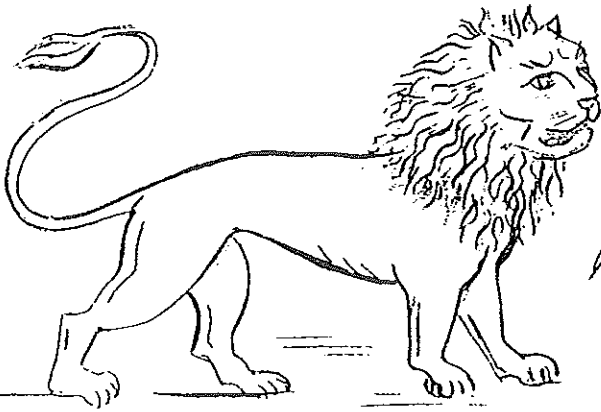
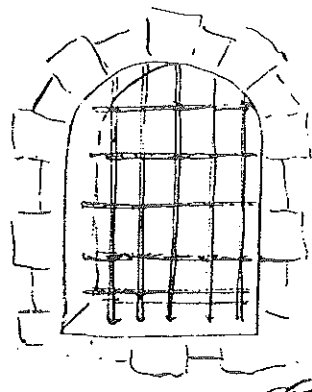
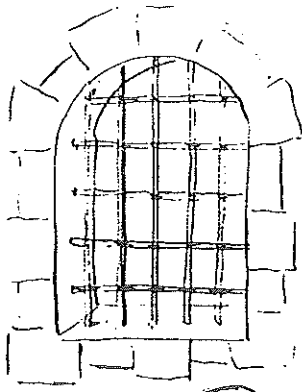
Πολλά μικρά παιδιά σήκωσαν με θάρρος και γενναιότητα το Σταυρό του Χριστού. Τόσο πολύ αγαπούσαν το Χριστό, ώστε πέθαναν για την αγάπη Του. Ο άγιος Μάμας, ο άγιος Κήρυκος, η αγία Μαρίνα, η αγία Ρόδα είναι μερικά από αυτά. Τρία κορίτσια που αγάπησαν το Χριστό πολύ ήταν και η Πίστη, η Ελπίδα και η Αγάπη. Ζούσανε στη μεγάλη πόλη Ρώμη τότε όμως που μισούσαν τους Χριστιανούς και τους πετούσανε στα πεινασμένα θηρία. Νωρίς έμειναν ορφανές από πατέρα. Πατέρας τους έγινε ο Χριστός. Η μαμά τους η Σοφία τους μιλούσε πάντα για τα θαύματα και τη θυσία του Χριστού.

Όταν ο βασιλιάς Ανδριανός έμαθε ότι η Σοφία και οι κόρες της δεν λατρεύουν τα είδωλα τις κάλεσε στο παλάτι. Εκεί άρχισε να υπόσχεται στα μικρά κορίτσια ότι θα γίνουν βασίλισσες και θα αποκτήσουν παλάτια αρκεί να βλαστημήσουν τον Χριστό. Διέταξε να τις κλείσουν στο σπίτι τους και μια πριγκίπισσα, η Παλλαδία να τις πείσει να αλλάξουν πίστη. „Εαν μέσα σε τρεις μέρες δεν αρνηθούνε το Χριστό τότε η Σοφία και οι κόρες της πρέπει να πεθάνουν“ είπε ο βασιλιάς. Τα παιδιά όμως ξεκάθαρα φώναζαν: „Εμείς μόνο το Χριστό αγαπάμε!“.

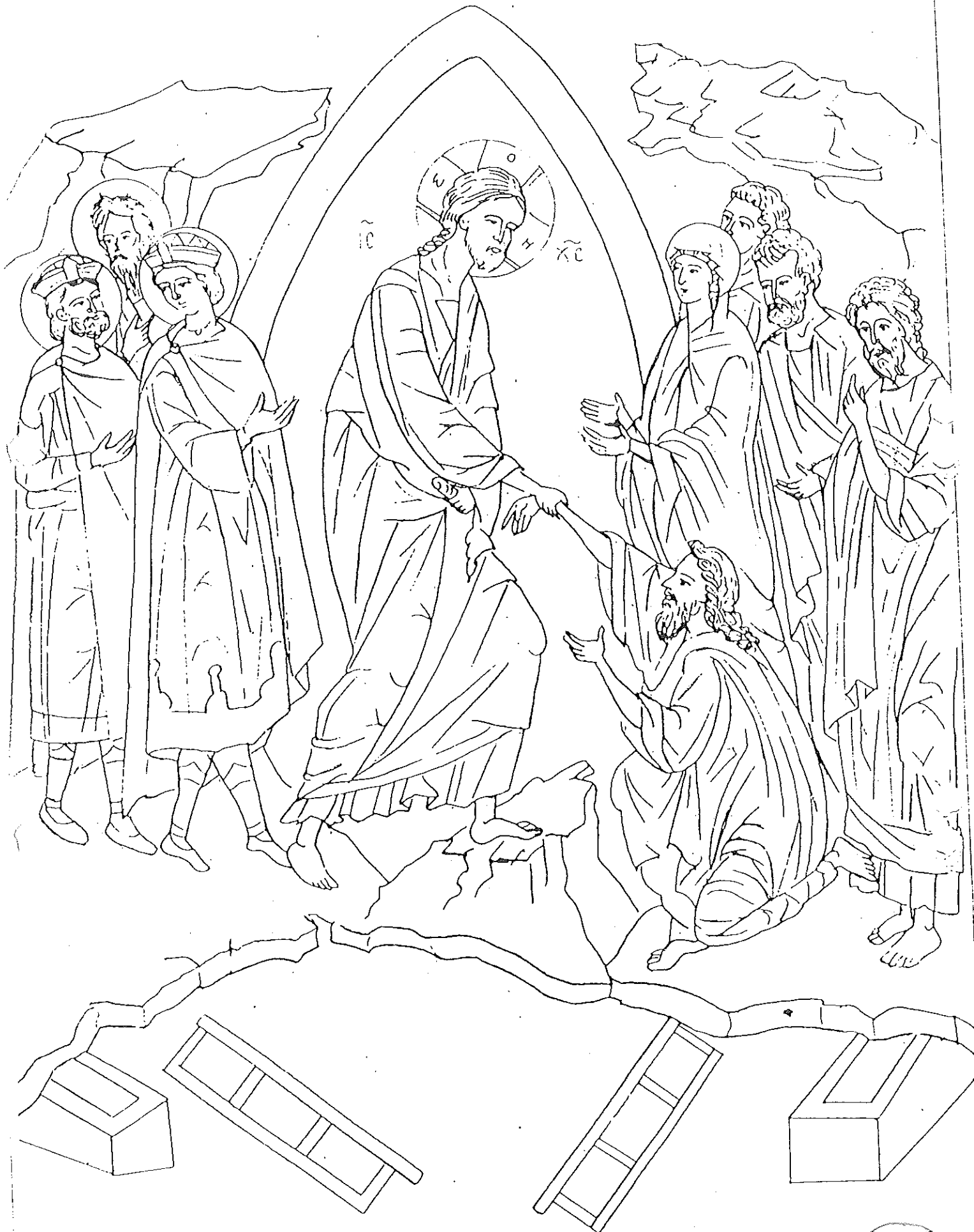
Ο δικαστής πήρε πρώτα την Πίστη, που ήταν μόλις 12 χρονών. Διέταξε να την χτυπήσουν με μωτερά και σκληρά ραβδιά, για να φοβηθούν και τα μικρότερα αδέρφια τους. Αντί όμως να τρέχει αίμα, έτρεχε γάλα. Πολλοί που παρακολουθούσαν το μαρτύριο έγιναν Χριστιανοί. Ο βασιλιάς όμως δεν άλλαξε. Η μητέρα με δάκρυα στα μάτια παρακαλούσε το Χριστό να δώσει δύναμη στις κόρες της. Μετά ήρθε η σειρά της Ελπίδας που ήταν 10 χρονών. Την μαστίγωσαν και μετά την έβαλλαν σε καμίνι. Εκείνη συνέχεια προσευχόταν, ώσπου κάποιος άσπλαχνος της έκοψε το κεφάλι. Η τελευταία η Αγάπη ήταν 9 χρονών. Αντί να φοβηθεί, έτρεξε μόνη της στο καμίνι για να βρεθεί μαζί με τα αδελφάκια της στον ουρανό. Οι φλόγες όμως χύθηκαν έξω και έκαψαν πολλούς ειδωλολάτρες. Τρομαγμένοι οι δήμοι προσπάθησαν να την βγάλουν από το καμίνι. Διαπίστωσαν όμως ότι λευκοντυμένοι άγγελοι την προστάτευαν με τα φτερά τους. Η Αγάπη βγήκε μόνη της. Ο βασιλιάς διέταξε να της βάλουν καρφιά στο σώμα. Η Αγάπη δεν έκλαιγε αλλά μόνο έκανε το Σταυρό της και προσευχόταν. Αυτό εξόργισε το βασιλιά που της έκοψε το μικρό κεφάλι και πέταξε στον ουρανό.

Τη μαμά τους, τη Σοφία δεν της έκανε τίποτα ο βασιλιάς. Έτσι σκέφτηκε ότι θα τυρρανηθεί πιο πολύ, αφού θα σκέφτεται τα παιδιά της. Η Σοφία έζησε τρεις μέρες πάνω στον τάφο των παιδιών της. Μετά την πήρε και εκείνη ο Χριστός στην αγκαλιά του. Τα τρία κορίτσια και την μητέρα τους που σήκωσαν το Σταυρό του Χριστού και έχυσαν το αίμα τους για εκείνο τις γιορτάζουμε στις 17 Σεπτεμβρίου. Δεν αρκεί να φοράμε χρυσά μόνο σταυρουδάκια. Πρέπει το Σταυρό του Χριστού να τον έχουμε και στην καρδιά αλλά και στα χείλη μας. Να ομολογούμε το Χριστό.

Χριστός ανέστη! Χαρά στόν κόσμο!

Χρωμάτισε τά πασχαλινά αυγά, τό τσουρέκι καί τά λουλούδια.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

*Ἡ μεγάλη γιορτή τοῦ Πάσχα, καθὼς ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ πολλές μέρες προετοιμασίας, προξενεῖ ιδιαίτε-
ρη χαρὰ στὰ παιδιά. Τό δράμα τοῦ Γολγοθᾶ, ἡ ἀδικη σταύρωση τοῦ Χριστοῦ συγκινεῖ βαθιά τά νήπια.
Γι' αὐτό καί τό γεγονός τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ δικαιώνει τήν παιδική τους ἀντίληψη, ὅτι τόν
Χριστό, ἐπειδή εἶναι Θεός, κανεῖς δέν μπορεῖ νά τόν νικήσει. Ὁ Χριστός νικάει πάντοτε. Ἡ γιορτή τοῦ
Πάσχα εἶναι γιορτή χαρᾶς γιά τά παιδιά. Εἶναι ὅμως καί μιᾶ εὐκαιρία γιά τοὺς γονεῖς νά περάσετε στὰ
παιδιά σας τό μήνυμα τοῦ Πάσχα: τό παιδί πού ἀγαπᾷ τόν Χριστό θά νικάει πάντα μαζί μέ τόν
Χριστό!*

Δραστηριότητες

*Ἡ προετοιμασία τοῦ παιδιοῦ κατά τή Μ. Ἑβδομάδα θά τό βοηθήσει νά νιώσει τή χαρὰ τῆς Ἀνάστασης.
Μιλεῖστε του γιά τά Πάθη καί τή Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Πάρτε το μαζί σας στίς Ἀκολουθίες καί ἰδίως
στήν Ἀποκαθήλωση καί τόν Ἐπιτάφιο. Φροντίστε γιά τή θ. Κοινωνία τοῦ παιδιοῦ κατά τό Μ. Σάββατο.*

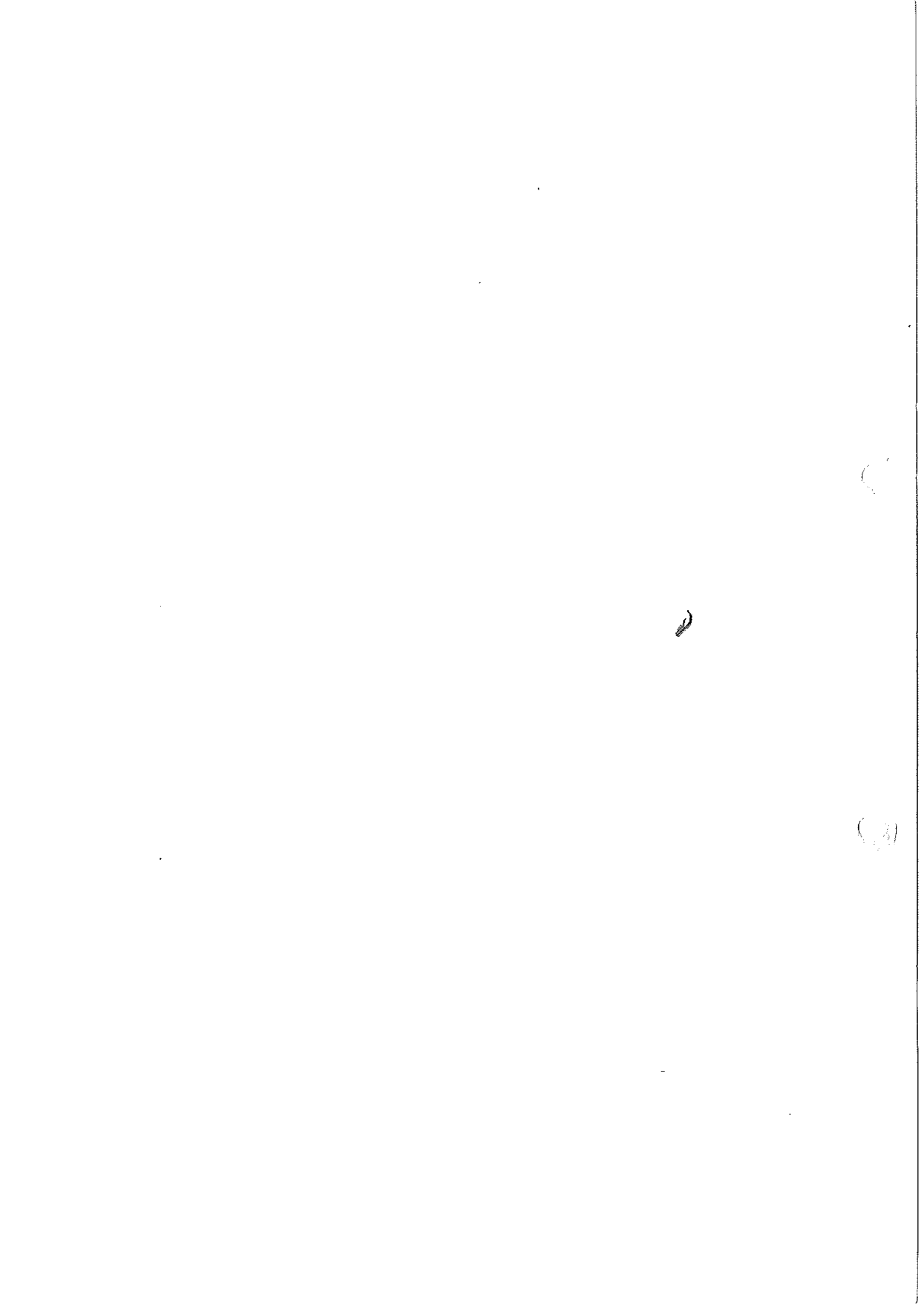
Γιά σένα παιδί μου

Σκέφτομαι να σου χαρίσω έναν κατάλογο παράξενο, πού μου πρόσφερε ένας γέρος φίλος, όταν είχα ακριβώς την ηλικία σου.

Ο κατάλογος είχε τόν τίτλο: «Μάθε γιέ μου...» και περιείχε τις παρακάτω πληροφορίες:

1. Ο μεγαλύτερος και ο καλύτερος φίλος σου: Ο Θεός.
2. Ο καλύτερος σύντροφος: Οί γονείς.
3. Το καλύτερο σπίτι: Το σπίτι σου.
4. Η καλύτερη εύτυχία: Η καλή συνείδηση.
5. Η ωραιότερη μέρα: Η σημερινή.
6. Ο καλύτερος χρόνος: Τό τώρα.
7. Η καλύτερη μέθοδος για να νικήσεις: Η πειθαρχία.
8. Η καλύτερη άσχολία: Η εργασία.
9. Η καλύτερη διασκέδαση: Η μελέτη.
10. Η πλουσιότερη συλλογή: Η συλλογή των καλών πράξεων.
11. Ο πιο εύκολος δρόμος για να είσαι εύτυχής: Ο δρόμος του Θεού.
12. Η μεγαλύτερη χαρά: Τό τελειωμένο καθήκον.
13. Η μεγαλύτερη δύναμη: Τό καλό.
14. Η καλύτερη συμπεριφορά: Η ταπείνωση.
15. Ο μεγαλύτερος ήρωϊσμός: Τό θάρρος να είσαι καλός.
16. Τό μεγαλύτερο σφάλμα: Τό ψέμα.
17. Η χειρότερη φτώχεια: Η τεμπελιά.
18. Η μεγαλύτερη καταστροφή: Τό χάσιμο του θάρρους.
19. Ο μεγαλύτερος έχθρος: Τό κακό.
20. Τό καλύτερο σπόρ: Να κάνεις τό καλό.

Μέ αγάπη

1. Η Δύναμη του Σταυρού

Όταν οι Ισραηλίτες ελευθερώθηκαν από τους σκληρούς Αιγυπτίους και σχίσθηκε η Ερυθρά Θάλασσα, εκείνοι βρέθηκαν να βαδίζουν μέσα στη σκληρή και καυτή έρημο. Αρχισαν να διψούν για το νερό που βρήκαν ήταν πικρό. Ο Μωσής πήρε ένα ξύλο, που του έδειξε ο Θεός. Το έβαλε μέσα στο νερό, και εκείνο έγινε γλυκό. Όλοι ήπιαν και δόξασαν το Θεό. Ποιό είναι άραγε το ξύλο που θα δώσει και σε εμάς, που μπήκαμε στη σχολική χρονιά δύναμη και κουράγιο ;

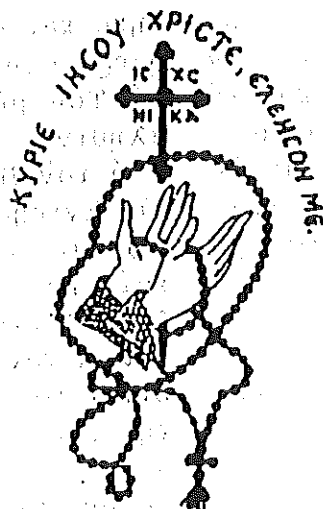
Η Εκκλησία μας, που είναι μάνα και φροντίζει για τα παιδιά της υψώνει την Κυριακή που μας έρχεται το Σταυρό του Χριστού. Προτού ανεβεί ο Χριστός στο Σταυρό, εκείνος ήταν ένα ξύλο για τους κακούργους και τους εγκληματίες. Απο τη στιγμή που έχυσε πάνω στο Σταυρό το αίμα Του ο Χριστός, ο Σταυρός έγινε ένα όπλο, που τρέμουν ο διάβολος και όλοι οι κακοί. Όπως ο αετός ανοίγει τα φτερά του για να σκεπάσει τα μικρά του, έτσι και ο Χριστός άπλωσε πάνω στο Σταυρό τα καρφωμένα και πληγωμένα χέρια του για να μας αγκαλιάσει όλους και να μας προστατεύσει.

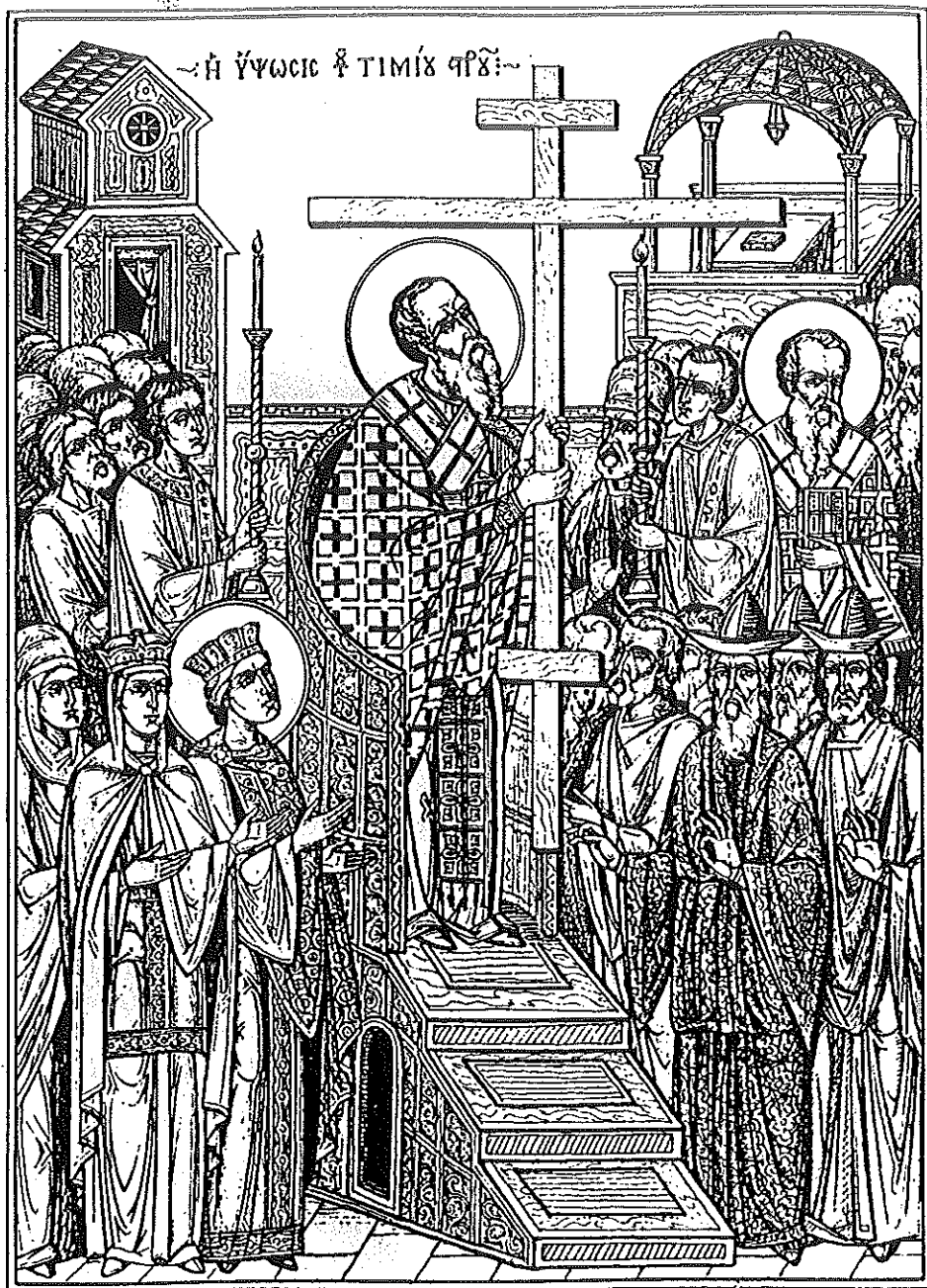
Στην Ελλάδα μας είδαμε ότι τα πουλιά για να πετάξουν το σχήμα του Σταυρού κάνουν με τα φτερά τους. Τα πλοία για να διασχίσουν τις όμορφες θάλασσες το σχήμα του Σταυρού κάνουν με τα κατάρτια τους. Και μείς τώρα που ξεκινάμε το Σχολείο δεν έχουμε παρά να κάνουμε σωστά και με ευλάβεια το Σταυρό μας για να πάρουμε δύναμη και κουράγιο.

Κάποτε οι Ισραηλίτες συνάντησαν φοβερούς εχθρούς, που όρμησαν για να τους σκοτώσουν. Στην αρχή τάχασαν. Ο γέροντας Μωσής ανέβηκε όμως σε ένα ψηλό βουνό. Όταν σήκωσε τα χέρια του σε σχήμα Σταυρού για να προσευχηθεί οι Ισραηλίτες νικούσαν. Όταν κουραζόταν και κατέβαζε τα χέρια του νικούσαν οι εχθροί. Δύο άντρες τότε κρατούσαν τα χέρια του Μωσέ σε σχήμα Σταυρού, ώσπου οι εχθροί το έβαλαν στα πόδια. Πάνω στο Σταυρό έχει απλωμένα τα δικά του χέρια ο μεγάλος μας αδελφός, ο Χριστός. Ο Χριστός έχυσε το αίμα Του όχι επειδή εκείνος έκανε κάτι κακό. Ο Χριστός σταυρώθηκε επειδή μας αγαπούσε. Ποιός άλλος απο από τα αστέρια που λατρεύουμε θα πεθάνει για μας; Ας μην ντρεπόμαστε να κάνουμε με ευλάβεια το Σταυρό, αφού δε ντράπηκε ο Χριστός να πεθάνει για τη δική μας χάρη και αγάπη.

Στα σχολεία της Ελλάδας την πρώτη μέρα της σχολικής χρονιάς γίνεται αγιασμός και στο τέλος όλοι φιλούν το Σταυρό και το χέρι του ιερέα. Όλοι μαζί, δάσκαλοι και παιδιά προσεύχονται στο Χριστό η καινούργια χρονιά να είναι ευλογημένη. Και μείς ας παρακαλέσουμε το Θεό να μας βοηθήσει με τη δύναμη του δικού Του Σταυρού να σηκώσουμε το δικό μας μικρό σταυρό, για να φτάσουμε στην Πρόοδο και τη Χαρά .

- Αρωτήσεις: 1) Πώς έγινε το πικρό νερό στην έρημο γλυκό και δροσερό;
2) Πώς νίκησαν οι Ισραηλίτες τους εχθρούς τους;
3) Τι είναι ο αγιασμός και πώς θα είναι και η δικιά μας χρονιά ευλογημένη;
4) Πώς και γιατί κάνουμε το Σταυρό μας;

Τόν Σταυρόν Σου προσκυνούμεν Δέσποτα
καί την Αγίαν Σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Σώσον Κύριε τον λαόν σου καί ευλόγησον την κληρονομίαν Σου
νίκας τοῖς ευσεβέσι κατ' ἐναντίον δωρούμενος
καί τόν σόν φυλάττων διά του Σταυροῦ σου πολίτευμα.